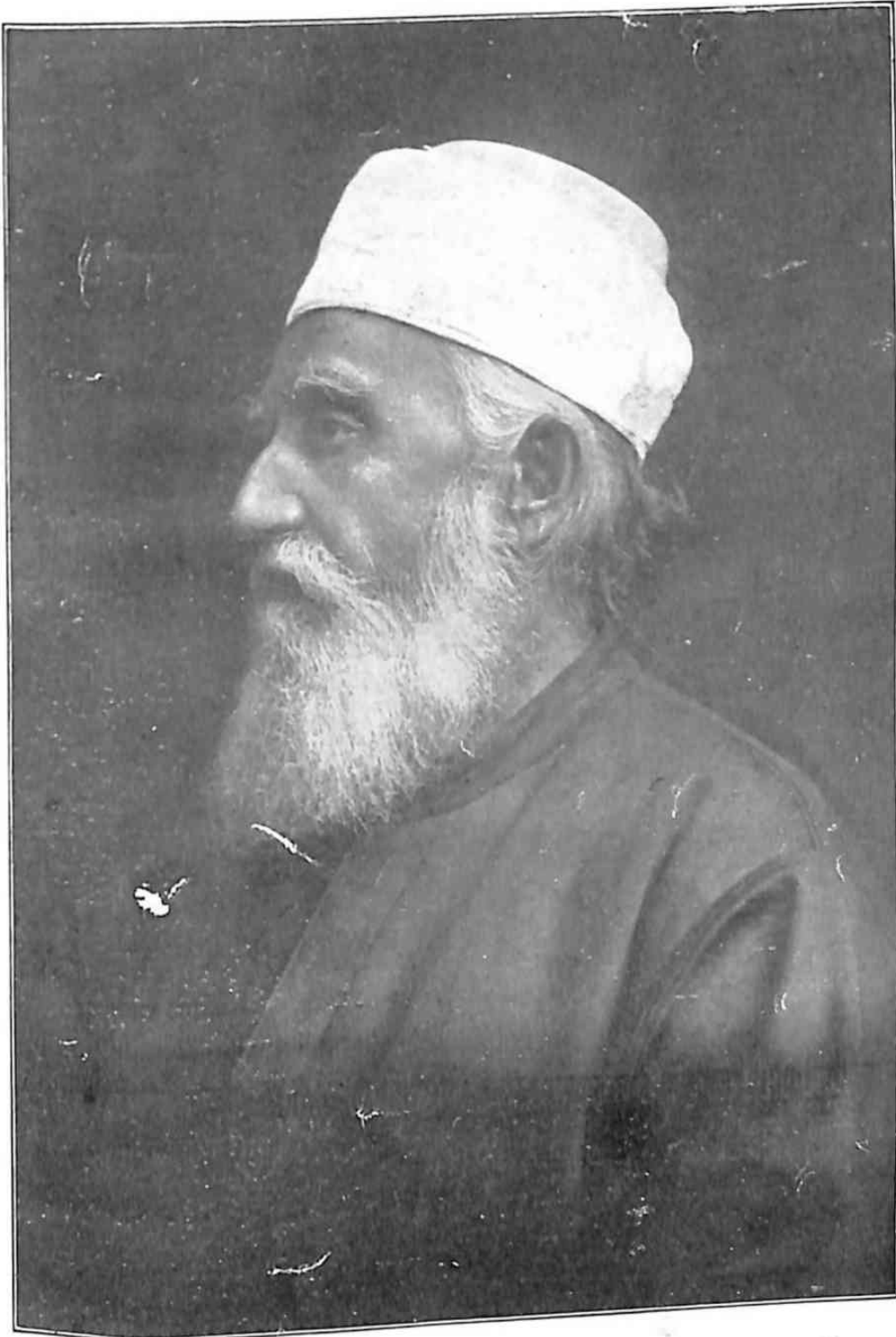

عکس مبارک حضرت عبدالبہا کہ در اروپا گرفته شده

ABDUL BAHÁ'S PHOTO TAKEN IN EUROPE.

BAHAI NEWS

VOL. I.

MARCH, 1921

No. I.

THE TEACHINGS OF HIS HOLINESS BAHA'O'LLAH.

IN all the sacred books of all the religions there are prophecies about the one whom God would manifest and the followers of various different religions are anxiously awaiting the Coming of their promised one. The Jews await the Messiah, the Christians the Second Coming of Christ, the Buddhist the Coming of Lord Maitreya, the Hindoos the Coming of Kalanki Avtar, and the Mahomedans the Coming of Imam Mehdi, and Ruhallah. All these prophecies are fulfilled in the Coming of His Holiness Baha'O'llah and he has come and united men of various different creeds, sects and nationalities and through Him to-day Jews, Christians, Mahomedans, Zoroastrians, Hindoos and Buddhists, are all wonderfully united as brothers each accepting Baha'O'llah's Coming as a realization of the expectations held out in his own religion and each considering the followers of all the other religions as his brothers. His Holiness Baha'O'llah was born in Persia and was exiled to Bagdad, Constantinople, Adrianople, and finally to Acre for the sake of His Cause where He departed from this world at the age of 75. The principal teachings of His Holiness Baha'O'llah which were revealed nearly half a century ago are that the oneness of the world of humanity should be recognized. He has said, "ye are all the leaves of one tree and the fruits of one arbor." He has commanded independent investigation of truth. He says, "no man should follow blindly his ancestors and forefathers. Nay each must see with his own eyes, hear with his own ears and investigate truth in order that he may find the Truth." The other teachings are equality between men and women, abandonment of all racial, patriotic, religious and political prejudices, compulsory male and female education, a

universal language and an International Tribunal. About fifty years ago Baha'O'llah commanded the people to establish universal peace and summoned all the nations to the "divine banquet of international arbitration" so that questions of boundaries, of national honor and property and of vital interests between nations might be decided by an arbitral Court of Justice. In Bahaism, there are no ceremonies and no priests. No one has the power to receive confession of sins or to give absolution. Marriage is enjoined upon all, whenever possible, asceticism is discouraged and monogamy is universally recommended. Begging is strictly forbidden and occupation is considered an act of worship. In all matters the Bahais are advised to observe moderation. All sorts of intoxicating drinks such as alcohols, liquors etc., are forbidden. The taking of opium and similar drug habits are most emphatically denounced. Gambling is forbidden and the use of tobacco is discouraged. Loyalty towards the Government is enjoined upon all the Bahais. His Holiness Baha'O'llah says, "In every country or government where any of this community reside, they must behave toward that Government with faithfulness, trustfulness and truthfulness. So may the armaments of the world be changed into peace, and corruption and conflict vanish from among men." The economic question is solved in the teachings of Baha'O'llah and certain regulations are revealed which insure the welfare and wellbeing of all humanity. Just as the rich man enjoys his rest and his pleasures surrounded by luxuries, the poor man must likewise have a home and be provided with sustenance and not be in want. Baha'O'llah has said "O ye who are wealthy on earth, the poor among ye are My trust. Therefore guard My trust, and be not wholly occupied with your own ease."

N. R. VAKIL.

REPORT OF THE FIRST ALL-INDIA BAHAI CONVENTION HELD IN BOMBAY.

27th to 29th December, 1920.

THE MORNING SESSIONS.

THE Convention of the Bahais of India opened on the morning of the 27th of December 1920, in the Bahai Assembly Hall, Fort, Bombay, at 10 a.m., with Professor M. R. Shirazi of the Karachi College in the Chair. Among the delegates were the representatives of almost all the principal religions of the world and the Indian Bahais came from nearly all over India. Miss Elizabeth H. Stewart an American Bahai sister was also present.

The Session opened with a prayer which was followed by the address of Jenabe Mirza Mahmood Zargani, the Chairman of the Reception Committee. He welcomed the delegates and described the history and the aims of the convention in eloquent Persian. He said that the idea originated with the Bahais of Poona who were desirous of spreading the cause in India by holding a Convention of the Bahais in India. They wrote a small pamphlet about it and sent it to all the believers all over India and a supplication was also submitted to His Holiness Abdul Baha during the war and a tablet was received [which is reproduced here.]

INDIA—POONA—MEMBERS OF THE SPIRITUAL ASSEMBLY.

DIVINE GLORY BE ON THEM.

HE IS GOD.

O FIRM ones of the Covenant! Your letter of 25th April 1919, together with two pamphlets—one English and the other Persian—was perused. The publication of both is permitted. Send some of the English pamphlets to the Holy Land. As regards holding the annual meeting of the Bahais of India, like the American Convention is agreeable. But endeavour to have the concordance of the opinions of all the friends, that it

may not lead to diversity and division in the future. What is of the utmost importance is the unity and concord of the whole body of the friends, and perfect friendliness among the friends. This is the most important of affairs. If a single soul is displeased, give it the utmost attention and bring him back to the circle of friends by warming him (with love). If things be such, the rays of the most bright light will capture the world. The holding of the Convention in the month of December is quite suitable, but at the time of holding it, correspond with the friends so as to fix the place for holding it with majority of votes.

Upon you be Baha'ol-Abha.

ABDUL BAH ABBAS,

5th May 1919.

[Translated by M. R. Shirazi, Karachi.]

Owing to the war, the Convention could not come off in 1919. Some of the prominent Bahais were also absent from India and so the holding of the Convention was postponed till the December of the year 1920.

Jenabe Mirza Mahmood then read a telegram which was received from His Holiness Abdul Baha, saying, [Convention Blessed, hoping great results follow—Abbas]. The speech ended with a beautiful Persian poem composed by the speaker (reproduced elsewhere).

The President elect Prof. Shirazi of Karachi then delivered his Presidential address in Persian and said that this Convention was the Spiritual Parliament of the Bahais of India and had been organized with a view to spread the Bahai Cause throughout the length and breadth of India. He then dwelt upon the importance of asking Abdul Baha to visit this country of establishing a Mashrek-ul-Azkar in India and of starting schools for the education of the Bahai children and of sending out teachers to all parts of India for teaching the Cause and said that the Convention should take up these questions for discussion and that a definite programme of work for the ensuing year should be decided upon. The following resolu-

BRIEF SUMMARY OF THE EVENING SESSIONS OF THE

FIRST ALL-INDIA BAHAI CONVENTION
HELD IN BOMBAY,
27th to 29th December, 1920.

A SERIES of lectures on different subjects were arranged for the people of Bombay in the interest of the Bahai movement and were very largely attended. Among the prominent men who attended was Professor Patrick Geddes of the Bombay University, who also addressed the Convention on the evening of the 29th of December and his speech is reproduced below from the *Times of Bombay*. Miss Eliabeth H. Stewart was another distinguished American Bahai Lady who had been present both in the morning and evening sessions of the Convention. Her short but interesting speech is also reproduced below. For want of space we cannot give the summaries of the speeches delivered by the various speakers. A copy of the Programme is being enclosed. The subject 'The Solution of the Economic and Industrial problem' which stood in the name of Prof. Shirazi was given over to Prof. Pritamsingh of Allahabad University; and that was the only change in the programme. The reports of speeches appeared in the *Times of India* bearing the dates 28th, 29th and 30th of December and can be examined and perused in that paper.

(*Times of India*, 30th December 1920.)

"Prof. Geddes referring to the cardinal doctrines of Bahaism, praised the characteristics of Abdul Baha when he came in contact with him during his visits to Heifa and Akka in connection with town-planning, and when they asked for a plot of land for a school, he gave it to them very generously, which was a gift to the children of the soil. He then referred to the Pro-Jerusalem society which, he said, would help the Bahai movement to a great degree. They had another society there called the Pro-Carmal society which had representatives of every religion on it."

MORNING SESSION

27th December, 1920.

(1) That a supplication signed by all the Bahais in India and Burma be submitted to Abdul Baha praying for a visit to this country.

(2) That a Mashrek-ul-Azkar Committee be formed to collect funds to erect a Mashrek-ul-Azkar in India.

(3) That a School be started for the education of Bahai children in Bombay.

(4) That teachers be sent out to the different parts of India for spreading the Cause.

MORNING SESSION

28th December, 1920.

(5) That a Bahai Organ be started in India (English & Persian).

(6) That a Library, a Reading Room and a Bookstall be established in Bombay.

(7) That a Bahai Publishing Society be established with a view to translate Bahai Literature in Indian languages.

MORNING SESSION

29th December, 1920.

(8) Four Sub-Committees were elected for carrying into effect the programme contemplated by the Convention.

The Sessions closed with prayer.

The Indian Delegates present at the First Convention of the Bahais of India.

Syed Mustafa Rumi	..	..	Burma.
Syed Abdul Hussain	..	..	Do.
Mong-Ba-Tin	..	..	Do.
Mong-Ba-Kin	..	..	Do.
Abbas Ali Butt	..	..	Do.
Mazhar Ali Doctor	..	..	Do.
Mohamad Yunis, Khalifa	..	..	Do.
Mohamad Reza Shirazi	..	..	Karachi.
N. R. Vakil	..	..	Surat.
Pritamsingh	..	..	Allahabad.
Hashmat Ullah	..	..	Agra.

(Times of India, 29th December, 1920.)

"Miss Stewart said she was a visitor from Palestine and the message she brought to them from Abdul Baha was that men and women were equal and both must be educated. There were no differences in the brains of women and men. Given an opportunity the woman would prove equal to a man and this they had found in the colleges which women also attended. Fifty years ago women could not go to colleges, but to-day they could do so. She emphasised the necessity of educating their girls."

The morning of the 30th of December was devoted to a special gathering in which the delegates to the convention and the believers in Bombay (men, women and children) took part. They all sat down to a feast and the whole group was photographed. After the chanting of prayers the convention closed. The spirit that prevailed was remarkable and for the first time in the history of India a unique gathering of beautiful souls assembled to give thanks to God the Glorious and the Merciful for His wonderful gift of the Bahai Revelation. A cablegram was received from His Holiness Abdul Baha saying:

BAHA'O'LLAH IS WITH YOU
CONGRATULATIONS.

LETTERS CIRCULATED AMONG THE BAHAIS OF INDIA BEFORE THE CONVENTION WAS HELD

BY MR. N. R. VAKIL.

DEAR FRIENDS,

YOU will be delighted to learn that efforts are being made to publish a Bahai monthly magazine, and the friends have approved of it.

Some friends having suggested that it should be placed on a secure footing before it is started, and that some friends should be always ready and willing to write articles for it, both the problems are considered, and efforts are made to place the paper on a firm footing before it is started, and we pray to God for assistance and confirmation.

We herewith enclose a translation of a Tablet revealed for the Spiritual

Assembly of Poona, India, in which directions, as regards the Bahai Convention to be held in India are given. Our beloved Abdul Baha has said that "The holding of the Convention in the month of December is quite suitable, but at the time of holding it correspond with the friends so as to fix the place for holding it with majority of votes." We propose that the Convention be held this year in December, (the date to be settled later on), and we beg to propose that this year the Convention may be held in Bombay, and would like to know the wishes of all the friends as regards the place where it may be held, as the place will be settled according to the majority of votes. All the friends who wish to communicate in English, will be good enough to address their letters to me, as at present there is some difficulty in getting English letters translated, and all the friends who would like to correspond in Persian, will be good enough to write to the Society's address at Bombay. After we hear from the friends the place where it should be held this year will be fixed and all the friends will be informed about it.

As regards the month in which it may be held this year we propose that it may be held in December, as during the Christmas there are about seven holidays and many people may find it convenient to attend it. Besides, some time will be required for necessary preparations and we may hold it in December, and we hope that the friends will find it suitable.

As regards the work to be done at the time of the Convention, we request all the friends to send their suggestions. Wherever there are assemblies the friends would be good enough to send representatives and where there are a few friends, they will make it convenient to attend the Convention and assist in spreading the Holy Cause.

All the friends who wish to address the Convention will let us know their names and the subjects on which they wish to speak, and the same will be incorporated in the programme. During the days of the Convention as friends will be coming from various different places we could also like to arrange that they may be able to address various

Societies in Bombay and separate lectures on the Holy Cause may be arranged for after the Sessions of the Convention are over. Various subjects as regards the publication of articles, books and booklets in various languages of India, treating about the history of the Cause and the principles, as well as the question of sending teachers in India, and the publication of a magazine and other subjects dealing with the spread of the Holy Cause in India will be considered at the Convention. Suggestions are invited from all the friends and we hope that all the friends will do their utmost in this matter.

DEAR FRIENDS IN EL BAHA,

YOU will be delighted to learn that in reply to the cablegram forwarded to our Beloved Abdul-Baha, the following cablegram was received:—

"KHAWARI, BOMBAY,

Convention blessed hoping great results follow.
Abbas."

These words are very significant and make us all feel very happy. All the friends in India including Burma, are earnestly requested to try their best, to send their representatives and do all in their power to assist the Convention. All efforts can be successful through the grace of God, divine confirmations and the unity of the friends.

Invitations regarding the Convention are already forwarded, and we hope that the friends and the assemblies have received the same. We propose to hold two sessions of the Convention every day, one in the morning and the other in the afternoon. The morning sessions may be exclusively devoted to the matters relating to the spread of the Holy Cause in India and subjects relating to the same will be discussed and such Committees as are deemed advisable to be formed will be formed by election or in such other manners as is unanimously or by majority agreed upon. Friends will address the assembly on the importance of Teaching, the words

of His Holiness Abdul Baha referring to India, and various other subjects, the messages from the different Bahai assemblies that may be received will be read, the subject-matter of starting a Bahai monthly magazine, of translating Bahai pamphlets into the vernacular languages of India or preparing short treatises about the history and the teachings of the Cause in the vernacular languages of India and getting the same published for sale or free distribution will be considered. We shall also consider what steps should be taken to send teachers to various different parts of India. These are a few suggestions which this servant wishes to place before the morning sessions of the Convention. All the friends will send their suggestions so that by the middle of December a programme may be prepared both for the morning and the afternoon sessions and the same may be circulated for the information of friends. Some steps may also be taken to open a depot of Bahai books for sale and libraries containing all the available English, Persian and Arabic Bahai literature may be opened in places where there are assemblies. Besides in some public libraries of India one or two Bahai books may be sent as a present or the attention of the secretaries may be drawn towards Bahai literature and they may be requested to order out the same.

The afternoon sessions of the Convention may be devoted to public addresses on the history of the Cause and the Teachings of this Most Great Cause, on the proofs of the Manifestation of His Holiness Baha'O'llah (may the lives of all save Him be a sacrifice to His servants) from the Hindu, Mahomedan, Zoroastrian, Christian and Buddhist scriptures and other Bahai subjects of universal importance. All the friends who are going to attend the Convention will kindly let us know the subjects on which they will speak so that their names and the subjects may be inserted in the programme. We also propose to invite the members of the Theosophical Society, Brahmo Samaj, and other religious movements to attend the Convention and in the afternoon sessions we may also allow them to address the Convention if they wish to do so.

In about the middle of December the programme will be prepared and the same will be circulated for the information of friends. Those friends who can come a little earlier before the days fixed for the Convention, viz., 27th to 29th December, will kindly do so and assist the Cause.

With Bahai love and greetings,

I remain,

Yours faithfully in His Name,

N. R. VAKIL.

NEWS FROM THE BAHAI WORLD.

INDIA.

MR. N. R. VAKIL of Surat has undertaken a tour of North India with a view to give the message of Bahaim to the people of India. He left Bombay on the 1st of January 1921 just after the Convention was over and intends visiting Allahabad, Benares, Calcutta, Dacca, Lucknow, Patna, Cawnpore, Agra, Delhi, Amritsar, Lahore and Karachi. A short account of his tour will be published in the next issue of the *Bahai News*. Mr. Vakil's visit to North India will be very fruitful indeed.

The programme contemplated by the First All-India Convention in their morning sittings is being put into actualities in Bombay. A fair progress has already been made. Prof. Pritamsingh of Allahabad University is assisting Janabe Mirza Mahmood on the English side of the work. The All-India Bahai Central Fund has been started with the object of collecting funds for carrying on the work of publication and translation of the Bahai literature and the work of teaching of the Cause among the peoples of India. All contributions however small will be gratefully acknowledged by the Bombay office, 29, Forbes Street, Fort, Bombay.

Mirza Seavash, a Persian Zoroastrian Bahai teacher is also touring in India and doing good work in connection with the Cause.

Professor Shirazi of Karachi will be absent from India for some months to come and will go home. We will all

miss him very much but we wish him a happy voyage and a safe return. He is the chief editor of the *Bahai News*.

We reproduce below the copy of the letter of congratulations from the Chicago Bahai Assembly and express our grateful thanks for their words of hope and encouragement. A beautiful Photograph of the Chicago Mashrek-ul-Azkar was received with it for which the All India Bahai Convention is very thankful.

"It is the hour of unity of the sons of men and of the drawing together of all races and classes."

Abha Greetings to the All-India Bahai Convention convening in Bombay, December 1920.

The Bahais of Chicago congratulate the Bahais of India that they have attained such Divine Unity as to assemble in one large gathering from all parts of that vast empire. Praise be to God that through the divinity of Baha Ullah, this has been made possible.

We received word from the Center of the Covenant after the First All American Bahai Convention, in March nineteen hundred and nine, that such gatherings are to the spiritual body of the world what the inrush of the spirit is to the physical body of man, quickening it to its utmost parts and infusing a new life and power.

With heartfelt prayers to the Divine Threshold, we beg that a Pentecostal Baptism may descend upon this All India Convention.

Your co-workers in the vineyard of God

The Chicago Assembly

per the House of Spirituality.

CHICAGO,

11th October 1920.

AMERICA.

We quote in this letter some news from the Star of the West for your information as some friends do not receive the Star of the West.

The 12th Annual Mashrakol-Azkar Convention and Bahai Congress were held in New York during 25th and 28th April this year and the feast of El-

Rizwan was celebrated on the 24th of April.

Representatives from various different assemblies in America were present and it was a very spiritual gathering. Our Beloved Abdul Baha has sent Janabe Fazal Mazandarani, the Persian philosopher with Mr. Minochar Khan for a short tour in America at the request of Mirza Ahmad Sorab and they reached America during the Convention. During the Convention the Mashrakol-Azkar design of Louis Bourgeois was accepted. We quote a portion of the article published in the *New York American*, dated May 23rd, 1920.

"Mr. Bourgeois' model was selected by a committee of forty nine. This committee was ready to approve the design, but because the structure differed from any other building that had ever been erected, they felt they needed guidance, before making the final acceptance, from an architect who could tell them whether it was practical. They called in Mr. H. Van Buren Magonigle, president of the Architectural league. Without being apprised of the preference of the committee, Mr. Magonigle studied all the models submitted and quickly selected that of Mr. Bourgeois. His verdict was: 'It is the first new idea in architecture since the thirteenth century. I want to see it erected. The first storey breathes the spirit of welcome. It is in the form of a nine-pointed star. Nine circular exedras curve into the building, with a great door way in the centre of each, so that from whatever side one approaches, the structure seems to extend its arms in welcome and embrace. The first storey in its simplicity suggests the Greek and Egyptian temples, while the treatment of the doors and windows is Romanesque in form, and the intricacy and beauty of the ornamentation suggests the Gothic and the Arabic. The second storey, beautiful in its windowed elegance, is renaissance in time, but purely Gothic in the interlaced arches of its openings. The third storey is renaissance in feeling, restful and quiet. Above it rises the lovely dome, which suggests the Byzantine, while above the closed top is a unique feature—the beams of the dome arising like hands clasped in prayer,

so as to give the feeling of ascension and aspiration found only in Gothic towers."

Another piece of good news is the marriage of Mirza Ahmad Sohrab with Miss Juanita Storch of Okland, California, which was celebrated during the Convention on 28th April 1920.

We have recently received a letter from Mariam Haney, secretary of the teaching Committee, about the seven day trip from Boston to Chantanqua of Janabe Fazel Mazandarani, Harry Janabe Minochar Khan, and Mirza-Ahmad Sohrab. They visited Buffalo and attracted some souls there. A member of the Rotary Club of Buffalo invited them to come again and speak before his organization; a clergyman offered his pulpit. People present from other cities extended similar invitations. In every city people pressed forward to shake their hands or stopped them in the streets. They were loved! Loved by all!

Saturday morning they spoke in Roycroft chapel at East Aurora, N. Y. There they outlined the new economic system given by Baha'o'llah and explained by Abdul Baha. They were invited to come again and speak at a Sunday service. "The Roycroft" (magazine) circulation 50,000, will publish an article about the Visit.

Next day, Sunday, was spent at Lily Dale, N. Y. The spiritualists had given to them the morning service in the auditorium. About three thousand were present. Fazel's address was on the Bahai Vision of Immortality.

Directors changed their afternoon service and invited Fazel and Harry to speak at 4-30 o'clock in Forest Temple, where nearly three thousand came again to hear about "New Evidences of life after death." Janabe Fazel closed the session by chanting a prayer in Persian.

Monday, they journeyed on to Chantanqua. In the great Chantanqua amphitheatre they addressed an audience of over 4 thousand souls on "The Political and Spiritual Regeneration of Persia and Its Cause." Since Abdul Baha was in America in 1912, perhaps no American event has been more significant in Bahai history.

Two opening paragraphs in the "Chantanqua Daily" give the key to the address: "A most extraordinary address was given yesterday morning in the amphitheatre by Mirza Fazel Mazandarani, Professor of Philosophy in the Imperial University of Persia, Translated into excellent English by one of his interpreters, Mirza Ahmad Sorab. It was an eloquent account of the message of universal love and brotherhood given to the world by the Oriental mystic, Abdul Baha. Some leaders of several religious movements, Unitarian, New Thought, Christian, Indian lore, directors of reading courses called upon the Bahais on the broad verandahs of the Hotel Athenaonan. Each one went away happy, taking the love of the Bahai Cause home with him. New friends from Roycroft shops and Lily Dale camp came on to Chantanqua to hear more.

Jameston, a city of 40,000, is one hour's ride by trolley from Chantanqua. Its lawyers and newspaper men, some one hundred of them who compose the Saturday Night Club opened their club house Wednesday evening, to the Bahai speakers. It was men's meeting. At first the atmosphere of the place indicated they wanted a political evening not a religious one. Abdul Baha used Harry to answer those lawyers like the Charge of the Light Brigade, intellect against intellect, for about ten minutes he proved that the solution of world problems is through Spiritual Teachings. When he finished a lawyer sprang up and said: "you have brought it home! This the greatest Truth I have ever heard in my life!"

INDIA.

We quote a portion of the Tablet received by a Hindu Brahmin brother of Kulitalai, Madras:—

HE IS GOD

"O thou who art attracted to Truth and devoted to the Beloved of the horizons (universe);

Thy detailed letter has been received. It was not a letter, nay rather, it was a garden full of verdure and flowers, from which the fragrance of the love of God was perceived. It imparted great joy,

for praise be to God, the light of heavenly Guidance has been kindled in the lamp of the heart and the fire of the love of God set aflame.

I beseech God that that light of Guidance may, from this lamp, stream out in all directions and illumine all the surroundings. That is to say, that the city of Madras may turn into the horizon of Truth, from which the Rays of the Heavenly Grace may radiate.

Do thou surrender thyself unto God and have absolute dependence in the days on His infinite Bestowal! Because the Sun of Reality, His Most High, Baha'o'llah hath with greatest intensity projected His Effulgence upon the horizons, which shall before long, illumine all the universe. The cause of Baha'o'llah hath already stirred the whole world. To-day in all the continents of the world, the Call of Baha'o'llah hath been raised. In every city of the West an assembly has been established, which calls the people to the Kingdom of God and spreads the Teachings of Baha'o'llah.

In America the call of "ya Baha-ol-Abha" hath arisen and in Africa the Proclamation of "ya Aliy-ol-Aala" (O Supreme of the Most Supreme) hath reached the ear of every intelligent. The Turks and Tajips have become attracted to the breezes of the Paradise of Abba. In Asia the birds of the Heavenly Garden are singing in the most charming tunes.

In brief in India too. God willing, ye will raise the Call of the Kingdom of Abha, exhilarate the people through the Teachings of Baha'o'llah, progress day by day in the Bahai Virtues and accomplishments and (thus) prove to be the cause of guidance unto multitudes of the people. Do not ye look at your own power and ability, nay rather, look at the Might of the Kingdom of Abha. This Might turns the piece of straw into a mountain, releases the souls from the bottom of the well and raises them to the height of the moon and produces from a feeble seed a fruitful tree. The heavenly farmer throws one grain and produces harvests therefrom. This is through the power of the Grace of God.

I am earnestly praying to the Kingdom of Abha, imploring, every moment, a new Confirmation for thee and a fresh Bestowal upon thee. As to the question of (kindness) to animals, in this Cause great emphasis has been put on practising benevolence to animals.

ABDUL BAHÁ ABBAS.

SOUTH AMERICA—We have received a very splendid report of the work done by our dear sister Miss Martha Root in South America. The report consists of 34 typed pages and is very interesting and instructive and makes the heart throb with joy at the work achieved by her through love of God and steadfastness. May souls like her arise in this Country to give the Glad Tidings to a large portion of humanity which dwells in this Country. She started on July 22nd 1919 and visited Para, Peruambuco, Bahia, Maceio, Riodejaneiro, Sao Paulo, Santos, Brazil, Montivideo, Buenos-Aires, Panama, Havana, Washington D. C. and a few other places and returned home on 15th of November 1919.

During her tour she spoke to numerous persons individually on the Holy Cause and gave the Glad-Tidings in numerous newspapers published in South America in Portuguese and Spanish, although she did not know then either of these languages. She addressed various assemblies and distributed the holy literature among sincere seekers to such an extent that all the literature she had was given away, and not to deny it to those who demanded it, she purchased newspapers worth about 50 dollars containing articles on the Bahai Movement. Besides noting the customs and manners of the countries visited by her she has also noted the places where friends may go and live permanently

and do the work for the Cause and earn means of livelihood. She suggests that study of French is useful to those who travel in South America or the Continent. May God raise many such souls.

Your Brother in El-Abha,

N. R. VAKIL.

COPY OF THE SUPPLICATION SUBMITTED TO
HIS HOLINESS ABDUL BAHÁ
BY THE BAHÁIS OF INDIA AND BURMA.

To

THE HOLY PRESENCE OF
HIS HOLINESS ABDUL BAHÁ
THE CENTRE OF THE COVENANT OF GOD.

WE the Bahais of India and the Delegates present at the First All India Bahai Convention held in Bombay, resolved in the morning session on the 27th of December, 1920 A. D. that a supplication signed by the Bahais of India and Burma be submitted to Your Holiness requesting for a visit to this ancient land of many religions and many peoples. The resolution was unanimously passed and was received most enthusiastically, all standing up. May we not therefore, the Bahais of India supplicate Your Holiness to vouchsafe us a visit and be pleased to tread this land and thus sanctify this old soil and bless millions of souls who desire but to see the holy Beauty of the Face of their Beloved. Praying again and again.

We remain,

The Servants of Your Holiness,
THE BAHÁIS OF INDIA AND BURMA.

BOMBAY, INDIA,

March, 1921.

تحمید و تبریک کانوشن بھائیان مہند و برہما

ہزار شکر کہ گاہ عطایا یار آمد
زمان نصرت و ایام وصل جانان شد
نسیم گلشن عشق جمال یار وزید
چو شد در اہل بہا کانفرنس امیرپا
نوید و خوشخبری دہ بدوستان ہند
بناء محفل تبلیغ و مشرق الاذکار
زند چو صورت صلا روز نامہ حصار
زمان شہ ہدی گشت و انتشار کتب
بھائیان ہمہ در کانفرنس عہد بہا
چو کانفرنس چو کانوشن کہ بزم او
مہائیش شرف وحدت تمام بہتر
چو کیوطن بشد از وی مالک عالم
با نفا و کند اختلاف خلق بدل
شکست محفل او پشت جنگ مجروح بدل
سبکست بہ اجاب این ہایون جشن
سبکست کہ بایک سیم و کلک مطا
از این نوید بہر شد زمان غصہ و غم

ہزار شکر کہ اوصاف جشن کانوشن

طا از خامہ محسوس و خاکسار آمد

ای بنات ملکوت ؟ عکس شمایل شما باین ارض مقدس رسید الحمد للہ شمایل نورانی
است و از چشمهای شما انوار محبت اللہ میدرخشد در نہایت سرور و بشاشت این عکس
برداشتہ شدہ شکر کنید خدا را کہ در این سن جوانی در ملکوت الہی داخل شدید نورانی
شدید آسمانی شدید ربانی شدید رحمانی شدید از الطاف حضرت بہاء اللہ روحی لاحقاً بہ
الفداء امید وارم کہ روز بروز در ملکوت آلہی ترقی نمائید و ہر یک مانند ستارہ روشن از
افق ہدایت کبری بد رخسید و سبب ہدایت دیگران گردید چشمهای نفوس را بینا و
کوشهای سائرین را شنوا کنید و دلہارا آگاہ و علیکن البہاء الابیہی (عبدالہاعباس)
از طہران از جملہ خبرهای پر مسرت و انبساطی کہ رسیدہ اینست کہ از طرف محفل
تہذیب ہمدان و طہران نفوس کثیرہ بجهت ابلاغ تعالیم الہیہ باطراف سفر نمودہ اند این
شہامت و غیرت را کمال ستایش لازم و این ہمت و خدمت را نہایت شکر و ثنا واجب
زیرا کہ نفوس محترمہ کہ بایستی دائم مسافر بلاد و ناطق در تبلیغ امر مالک رشاد باشند -
در مرکزی مثل طہران ساکن و مشغول امور جزئی و شئون شخصی بودند اما حال بسبب
سعی مشکور آن دو محفل مقدس - مانند نسائم جانبخش اسرار مایہ خرمی اختیار و علت
عدایت جمعی در ہر مدینہ و دیار شدہ اند مثل حضرت میرزا منیر نبیل زادہ قزوینی

کثر اللہ امثالہم و زادہم اللہ

قوة و جلالا و دولة و رجالا

۱ جناب آقای مصطفی و من استود در باره لزوم مدرسه بھائی نطق نمود
 ۲ مستر تیم سنگھ و دکتور مظہر و خصوص سفر مبلغین بطراف نطق کردند
 ۳ جناب نوش شہریار محفل را بتلاوت مناجات ختم نمود
 روز دوم صبح در اقل پرگرام کانوشن این نوشته شد بود
 صد شکر کہ بر پا علم کانوشن کردید و برون کردالم از ہر تن
 چون گشت عیان عدۃ یار بیان دلہای اجبار طرب شد گلشن
 ۱ مہتر نوش شہریار تلاوت مناجات کردند
 ۲ پر تیم سنگھ و عظمت امر بھائی نطق کردہ فرید انجذاب احباب شدند
 ۳ پروفیسر شیرازی صدر انجمن در لزوم روزنامہ بھائی در ہند نطق نمود
 ۴ جناب آقای مصطفی و مستر عباس علی در خصوص نشر نفحات اللہ نطق کردند
 ۵ پروفیسر تیم سنگھ و مستر شمس اللہ در بارہ کتابخانہ و قرأت خانہ بھائی نطق فرمود
 ۶ جناب آقای مصطفی و میرزا محمود بجهت توقف نمایندہ از طرف کانوشن در بمبئی
 ۷ مستر وکیل و مستر شمس اللہ و خصوص اعانہ مرکزی عموم بھائیان ہند نطق نمودند
 ۸ مستر شمس اللہ تلکرافات مبارکہ و تبریک نامہ ہای اطراف را خواندند
 ۹ ختم محفل بتلاوت مناجات ہای جانپور شد
 روز سوم کانوشن صبح در اقل پرگرام این چاپ شد بود
 صد شکر کہ شد عون الہی ظاہر شد نصرت حق فوق تصور باہر
 کانوشن باغبانہ فردوس نمود وعدی کہ شد از دلبر بیان صادر
 ۱ مہتر نوش و مہتر خدا داد تلاوت مناجات نمودند
 ۲ مستر شمس اللہ تبریک نامہ کہ تازہ رسیدہ بود خواندند
 ۳ جناب آقای مصطفی شرح حیات مبلغین و خدا میکہ در ہند صعود نمودہ اند گفتند
 ۴ تعیین امنای انجمن بنام مشرق الاذکار ہندوستان و تدارک آن شد
 ۵ تعیین اجزای انجمن اعانہ مرکزی بھائیان ہند و بر ہا کردید

۱ مستر تیم سنگھ از طرف کانوشن تعیین شد کہ در بمبئی رسیدگی امور کنند
 ۲ آخر نطق صدر انجمن مستر شیرازی در اتفاق آراء بجهت ترویج جمیع امور بود کہ جمیع امور متفق علیہم گردید
 و اما پروگرام محافل عصر ہای کانوشن پنج ہزار نسخہ با کفری چاپ شدہ بود چون قدری از ان باقی است
 عینا ہمان ۱ در این سالہ گذارہ بطراف میفرستیم مفصل است
 نوید جدید جناب آقای زعنایہ اللہ امداد میلانی با بشارات صحت و سرور طلعت محبوبی و وارو
 از طریق بغداد و اعزام ایران شدند و این بیانات مبارکہ بواسطہ ایشان در بارہ کانوشن یارت شد (ہوشتہ)
 در تلکرافاتی از بمبئی رسیدہ کہ در روز ۲۷ دسمبر کانوشن بھائی در بمبئی تأسیس شدہ این خیلی خوب است از ہمہ
 نقاط ہندوستان احباب می آیند و در کانوشن جمع میشوند شاوہر میمانند کہ در انشای سال چطور بخدمات امر اللہ
 پردازند کہ نتایج کلی گیرند و تفتیکہ کانوشن ایران در طهران تشکیل شود آوقت خوب است احبابی ایران
 از اطراف بطهران و ہند و در کانوشن مشورت و پیشت امر اللہ نمایند و دل عالم یک کانوشن دارند اما بھائیان
 کانوشن ساعدہ خوب است ناصر الدین شاہ سراز قبر دارد و ترقی امر اللہ را ببیند عزیز اللہ؟ جواب بنویس کہ
 حضرت بھاء اللہ با شما و کانوشن مبارک است، عباس
 از حیفا امروز از جناب میرزا صبحی خادم حضور مبارک وحی فداہ رقبہ فی زیارت شد کہ از جملہ مضامین است
 "چندی بود بواسطہ مراتب نازل بوجود مبارک عارض دیاران محزون و لے الحمد للہ بر طرف شد و سرور
 فوق سرور حاصل فرمودند در این کمالست کلی بود" از ہمہ طرف خبرهای خوش میرسد خصوصاً از حضرت فاضل الزمر کہ
 کہ بکل قوا بخدمت قائم و سرخیزی برپا نمودہ اند و در جاپان نیز امر اللہ با سرعتی فوق العادہ پیش میرود چندی قبل علی احباب
 جاپان را ملاحظہ نمودہ میفرمودند کہ بجاست ناصر الدین شاہ چگونہ شمشیرش جھانبان آفلع و فتح نمود حاجی محمد کریم خان کہانی کتاب
 در در حضرت اعلی نوشتہ از تاجیر الشہاب و اعلی الباب تسمیہ نمود و بحضور شاہ برو شاہ گفت حاجی خان چہ چیز است گفت
 قربانت کردم تیر الشہاب و اعلی الباب شاہ گفت حاجی خان این رسائی بدر نمیخورد چارہ با بہار انکند چیزیکہ
 ریشہ اینہا را میکند شمشیر من است حال او با شمشیرش کہ است کہ بعینہ امر اللہ جاپان اہم فرار کردہ (باجی ہمین فرمود)
 قوۃ یشاق اللہ است قوۃ یشاق اللہ است (در بارہ کانوشن بھائی فرمود) از انش بعد ظاہر میشود باش صاحب دولت
 بدہ کاین ہنوز از نتایج سحر است، انتہی الحمد للہ احباب دھند نقطہ نمونید و دیگر اخبار خوش
 بعد عند الفرصہ خواہم نوشت و السلام فیض اللہ صبحی

از حضور مبارک جواب تلگرافی که نهایت شد این بود: «کانوشن مبارک است ان شاء الله تعالی همه از پی دارد عباس» از این تلگراف مبارک یک روح و قوه دیگر و وجه و جبهه دیگری برتر در موسیقین دیده شد و توفیق شدید بخشیده لهذا اجبای بیبی چون از هر جهت تقدم تر بودند و استعدادشان بیشتر در شرق که تالار رسمی است و محل باشکوهی بنا و اول کانوشن بهائیان هند گذارند و تا چند روز از صبح تا شب جمعی مشغول تهیه و تدارک و وعده خواهی و فضاء و محترمین شهر زهر قوم و قبایله شدند متجاوز از پانصد پانصد مخصوص برای اشخاص محترم بایست فرستادند و هم در روزنامه های انگریزی و هندوستانی اعلان نمودند و از هر جهت ملتی دعوت کردند و اوقات مجلس اعلاء کلمه الله را تا سه روز زمین نمودند که هر روز عصر دو ساعت بعد از غروب مانده تا نیم ساعت بعد از غروب نمایند کان بهائیان هندوستانی در مسائل آبی و تعلیم بھائی نطق نمایند و علاوه اعلانیهای زیادی طرح نموده بر دیوارهای هرگز در محلی چسباندند و هم نفوس را مقرر داشته که در حین عبور اعلانی را بر دم میدادند

و انچه اندک پیش هم اجبای هندوستان خبر دادند که عموما هر کس خواهد رفت و در این کانوشن کافران بھائی حاضر شود و خصوصاً احباب هر بلدی از طرف خود نمایندگانی را انتخاب کرد و جمعی بیفرستند که در سه روز مدت کانوشن هر روز صبح ازین طلوع آفتاب تا سه ساعت از روز برآمده در آنچه برای اعلاء کلمه الله و تبلیغ امر الله در این سلیم و اسعه الارجاع لازم است بحث و مشورت نمایند و نقشه خدمات لازم را کشیده و مسائل اقتضای امر الله را معین و موجود کنند که در مدت سال تا زمان کانوشن دیگر اجبای آبی با کمال یکاکی و دل گرمی آن شرائط و وسائل مهیوه را عمل کرده بتوانند خدمتی بکلمه الله نمایند و نفوس را بنیاء عظیم دلالت پس در کانوشن هر روزی دو محفل مهم منعقد گشت یکی از صبح تا سه ساعت از طلوع آفتاب گذشته و جلسه در عصر از دو غروب مانده تا نیم ساعتی از شب فته که نمایندگان بهائیان همه در محفل جمع و در آنچه لازم است اعلاء امر الله و نشر نعمت الله است بحث نموده از احباب هم از نفوس متجنبن بهائیان رأی می گرفتند و هر چه باتفاق یا بقلبه آراء بود ثبت و ضبط نمیدادند و بجهت اجرائی های کانوشن در دفتر می نوشتند و امور محفل عصر که از احام عام بود یکی بعد دیگری مترتبا در اثبات امر الله و بسط تعلیم مبارک و مسائل آبی نطق میکرد و وقایع کاران جرائد جمیع را نوشته در روزنامه مانده کانوشن نقطه های بهائیان را درج نمیدادند و آن وضع تالار بهائیان علاوه از اینکه با دیرین و چراغهای برق و وسعت محل جلوه تمام داشت

در او دیوارهای خارج و داخل عمارت را هم از عکسهای شمع و سبز و سفید زینت دادند و دو اعلان و بربر بزرگ که خط علی اسم کانوشن بهائیان در آنها نوشته طول آنها بقدر عرض کوچه بود در جلو مشرق الاذکار از دو طرف در هوا آویخته که هر کس عبور نمیداد از دور میخواند و در داخل تالار قطعات اسم عظم آویخته و بالای تالار در میان دو قطعه غلیم شیر و خورشید دولت علیه ایران با علم انگریز زده بودند و در صدر مجلس خطابه ساخته فرین پیارچه های زیبا و قالیچه های چون دیبا بود رئیس محفل سرشیرازی یا دکتر نظری و سرشیرازی که هر یک در روزی برای نظم مجلس در سکوی خطابه جالس بودند قبلاً معرفی ناظرین نمیدادند و از آن هر نطقی نتیجه می گرفتند و جواب سوالات نفوس را خود یا بواسطه نمایندگان بھائی میدادند و اگر معترض در مجلس بنحواست آشوبی میندازد قانوناً منع میشد اما با کمال عزت و جلال و اعتدال در هر مقال محفل ختم میشد در حالتیکه یار و اغیار بر پهلوی بودند و احباب از شدت شوق در ولول

و ابتداء چون عریضه تلگرافی در دست تلح کانوشن بحضور اطر عرض شد این جواب تلگراف از مصدر عنایت صادر گشت که دو حضرت بهاء الله باشما و مبارک است عباس
از این تلگراف مبارک آتش عشقی دیگر در جانها شعله ور شد و قیام و اقدام اجبای مراتب بیشتر و شدید آن بود که در محفل نقیضات حج القدس محسوس بود و در میان اثبتین بر عهد الله تأییدات ملکوتی آبی ملهم قلوب و هیچ نفوس و دیگر از اجبای امریکه و اکثر جمیع بهائیان شرق و غرب تلگرافات و خطبات و تبریکات بهت کانوشن بهائیان هند بسیار در آن سه روز میرسید حتی از بعض نفوس محترمه و جامع غیر بهائیان هند که مطلع و دوست بودند هم تبریک نامه های مودت آمیز و سرت خیز می رسید و توفیقات افق اعلاء بر کانفانس اهل بهائیانند لمحات نور می میداد خلاصه فهرست مطالب آن جامع از قرار ذیل

۱. مهتر نوش شهریار کانوشن بهائیان هند و برها صبح ۲۴ دسامبر ۱۹۲۰
۲. میرزا محمد...
۳. پروفیسر شیرازی صدر بنجمن در دست تلح کانوشن نطق کرد
۴. مهتر کشمیر و خلیفه صابا... از طرف بهائیان هند و برها باره ساحت طلعت پیمان هندوستان نطق کردند
۵. جناب جمشید خدا داد و میرزا محمود و خصوص بنیاء مشرق الاذکار نطق کردند

جدیده باقتضای آن مان لازم بوده چه مقتضیات هر زمان در تحت تغییر و تبدل است و
 مشارب نفوس در هر دوری مختلف
 لهذا اراده بالغه بر آن تعلق گرفت که اصول مابعد الترقی که در هر وقتی یکسان بوده و بجهت هر قومی
 اساس سعادت همان آن (اصول) را در هر عصری با فروع و عانی که موافق آن عصر است تأیید نماید
 تا کفایت ترقیات عصریه دهد و کفالت سعادت بشریه کند
 پس در هر کوری حق بواسطه بروز نفس مقدسی دین الله را تازه فرمود و در هر دوری بحیث
 کینونت مبارکه بی آئین آسمانی را جلوه و نفوذی بی اندازه بخشید
 اگر نه اختلافات اعصار و مقتضیات قرون بی شمار بودی البته از جانب ب لار باب یادیه از
 یک سول و کتاب جمیعت و صادر شدی و رسل و رسائل عدیده بظهور نیامدی و صور مختلفه مایه
 احتجاب اهل مجاز گشتی و لباس تازه سلطان ظهور مانع شناسائی مردمان پر شور نبود
 و بهانه های گوناگون بدست تلون صفنان چون بوقلمون نیفتادی
 خلاصه آن بود که از مصلحت حقیقت بروفق نبض زمان لوازم ترقیات عالم اسکان در هر عصری بفروعات
 جدید زینت و طرازی بدین
 این بوده است آیه بجهت هر خلقی و این است نیکوتر از انظار ازات بآینه برای هر دین و مملکتی سنته
 التي قد خلقت من قبل ولن تجد لسنة تبدلا ولا تعویلا
 و چون ملاحظه در کائنات مخلوقات شود چه در خلق مادی که بصرف ایجاب الهی در تحت قانون طبیعی است و چه در
 تصنیعات نوع انسانی و تربیات عالم بشری که نتائج علم و کوشش بیست طبع انسانی است این مطلب
 میزان خوبی احساس گردد که در میان انواع نباتات چون شتی از یک نوع بهوب در اراضی مختلفه زرع نمائی و
 با آب متفاوت آن زرع را آبیاری و گلبانی کنی و فیکه بترتیب و ترقاید در نوعیت آن بهوب خلل و فتوری
 حاصل نیاید هر چند در بزرگی و کوچکی و انبیا و لون و رنگ آنها و مزه و طعمشان تفاوت دیده شود اما
 در جنسیت نوعیت هیچ تغییر و تبدیلی پیدا نکرد از اول دانگندم کندم بوده و هرگز دمیوه بی بر صلیبت خود
 قائم با آنکه سبب راعت و فلاح و تربیت و شیت اراضی و صدائق عالم در هر مملکت و زمانی
 جدا گانه بوده و سبب ترقیات عظیم گشته چنانکه امروز سبب راعت و تربیت فلاحی که در اروپا است

غیر از طرز فلاحات سابقه است
 اینچنین است تغییر فروع و عانی این آیه در هر زمانی که مایه تکمیل است و موجب تکمیل و تحلیل و ترقی یکایکی است
 و پایه فزائلی بقیه دار

اول کانوشن بھائیان ہند و برہما در بمبئی

تاریخ محل این کانوشن که واقعا مخلفاتش رشک گاشن بود و نتایجش مایه تائیدات محبوب
 ذوالمنن اینکہ در ۱۳۲۵ شخص محترمی موسوم بیوسف ست که از خاندان خلیفہ معزز و فاضل تربیت شدہ
 کرمی بود در امر بھائی مقبل شد پس از اقبال و توجہ باین امر مبارک در پونہ تشکیل محفل بھائی نمود
 و از جملہ مطالب مقاصد ہمتی کہ در آن محفل ہمیش عنوان میفرمود تشکیل کانوشن بھائیان ہند بود
 کہ در پونہ یک دفعہ تائیس شود و نمایندگان بھائیان در پیشرفت امور جمعند اگرہ کنند چون این مقصد ہم
 مقبول اہل آن محفل آمد و جلب افکار اعضاء آن انجمن مقدس نمود پس رسالہ حقیر کہ مانند اعلانی بود
 نوشته طبع کرد و بجهت جمیع محافل بھائیان ہند و برہما فرستاد و نسخہ ہم باعلیضہ بی باحت
 و لبر بیان تقدیم شدند و همچنین سائر دوستان اہل ازبھائی و بلادیہ این سکہ را بحضرات عرض نمود
 لہذا در الواح عدیدہ از کلک پیان باہنایت فضل مقبولیت آن صادر و کمال تجید و عطا در بارہ احسان نازل
 و لے تائیس کانوشن را در ہر آن الواح یک شرط مشروط و منوط فرمود و آن شرط قیام و اتحاد عموم اجبا
 بود کہ جمیع اجبای اہل بیرون تفرقہ و استثنای این امر برور بر خیزند کا لارکان فی البدن و این شرط اول
 تائید عظیم بجهت یکایکی اجبا و خدمت کلمہ الله کردہ اما نظر بعض موانع و عدم وسائل و ضعیف بودن چند
 نفر از اجبای محترم در بمبئی مدتی تعویق افتاد
 تا اہمال کہ آخر سنہ ۱۹۲۰ میلادی بود نفوس مبارکہ بی بر تائیس این کانوشن بجا شدند و ہنایت
 جہد را در حصول وسائل آن مبذول داشتند مخصوص جناب و فسر شیرازی از اجبای بوشہر کہ در بمبئی
 با فروعی متعال نمودند و مستروکیل کہ از اجبای محترم ہنودند و ستر تیس سکہ از بھائیان ہند و اہل بجا
 و ستر شمتا از بھائیان مسلمان ہندوستان کہ فی الحقیقہ بکمال جد و جہد خدمت کلمہ الله قیام فرمودند
 و چون قبل از کانوشن تکرارا از محضر دلیہ عہدہ استدعای تائید بجهت این تائیس جدید نمودند

WORDS OF BAHÁ' O'LLAH

O SON OF SPIRIT!—The first counsel is : Possess a good, a pure, an enlightened heart, that thou mayest possess a kingdom eternal, immortal, ancient, and without end.

O SON OF HUMANITY!—If thou lovest Me, turn away from thyself; if My Will thou seekest, regard not thine own, that thou mayest die in Me, and I live in thee.

O SON OF SPIRIT !—No peace is ordained for thee save by departing from thyself and coming to Me. Verily, thy glory should be in My Name, not in thy name ; thy trust upon My Countenance not upon thine own ; for I will be loved above all that is.

O SON OF PERCEPTION!—My Fort thou
art: Enter thou in, that thou mayest
be safe. My love is in thee: Seek and
thou wilt find Me near.

O SON OF EXISTENCE!—My Lamp thou art, and My Light is in thee: Therefore be illumined by it, and seek no one but Me, for I have created thee rich and upon thee have I showered abundant grace.

O SON OF SPIRIT!—I have created thee rich:
Why dost thou make thyself poor?
Noble have I made thee: Why dost
thou degrade thyself? Of the essence of
knowledge have I manifested thee: Why
searchest thou for another than Me?
From the clay of Love I have kneaded
thee: Why seekest thou another?
Turn thy sight unto thyself, that thou
mayest find Me standing within thee,
Powerful, Mighty, Supreme.

O SON OF PERCEPTION!—Look thou to My Face, and turn from all save Me, for My Authority is eternal and shall never cease, My Kingdom is lasting and shall not be overthrown. If thou

seekest another than me, Yea if thou
searchest the universe forevermore yet
shall thy search be vain.

O SON OF SPIRIT!—My Right to thee is great and cannot be denied. My mercy for thee is ample and cannot be ignored. My love in thee exists and cannot be concealed. My Light to thee is manifest and cannot be obscured.

O SON OF SUPREME!—I beckon to the Life, but thou desirest death: Why hast thou neglected My Will and followed thy desire.

[FROM HIDDEN WORDS]

N. R. VAKIL'S TOUR IN NORTH INDIA

(A VISIT TO CENTRAL PROVINCES,
BENGAL AND KARACHI)

PRAISE be to God. Through His Grace and Bounty a weak soul was strengthened and an unworthy one was chosen to deliver the Most Great Glad Tidings. The desire to spread the News about the Coming of the Promised One of all the religions and nations was fulfilled, and God confirmed this humble one to proceed as led by Divine Wisdom. On 1st January I started in the company of a very sincere soul, Mr. Pritamsingh for Allahabad by the passenger train at night. We reached Itarsi on the next day at 3 P.M. and had to wait there till 3 A.M. to catch a train for Allahabad. Here at the station we met some gentlemen from different parts of the Central Provinces and delivered the message to them. Some of them had already read a little about the Cause and we were much delighted to learn that the News had permeated in some parts of the Central Provinces. We left Itarsi at 3 A.M. on the 3rd January and reached Allahabad at 10 P.M. In Allahabad I was the guest of Mr. Pritamsingh and

نمبر جلد

قیمت شتر اکبر سالیانه

در ایران زقران

در بندوستان
سه روپیہ

در مصر و سوریه ۲۵ قروش صاغ

۵ شیلینک

الشيء

۱۵۲
ای اہل عالم ہمہ باریک و ارید و بریکشت خا

ایں روزنامہ ماہی یک بار طبع

و توزیع می شود

عنوان مرسلا

فوریس ہستیت نمبر ۲۹ قلعہ بھٹی

اول ماه مای ۱۹۲۱ مطابق ۲۰ ماه جمادی الآخر ۱۳۳۹ نبر اول از حیدر اول

رساله یاروزنامه البشارت بهت تفهیم اصول ادیان الهی که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است پس
یافته و وظیفه آن نشر مطالبی است که راجع باین مقصد اعلی و مرتبه علیاست و در این خصوص
از حاضران نام که از قلم ابروی در این قرن نور امصاد و نازل این است -

از جمله بیاناتی که از قلم اهل این قرن نوراصدا و نورال این است -
حق جل جلاله از برای ظهور جوهر معانی از معدن انسانی در هر عصری اینی فرستاد ایوم دین الله
و مذہب الله آنکه طرق متعدده و سبل مختلفه را بسبب علت عدوت و بغضا بنماید این اصول و
قوانین (هر دین و این) و راههای حکم متین از مطلع واحد ظاهر و از مشرق واحد مشرق و این
اختلافات نظر بمقتضیات اعصار و قرون و ایام بوده ای اهل توحید که بحث کم نمائید شاید از
از ضغینه و بغضای مذہبی پاک و پاکیزه گردد ضغینه و بغضای مذہبی ناری است عالم سوز و اطفاء آن
را صدمه باشد و شود مگر قدرت است آبی مدد فرماید و ناس را از این بلا عظیم نجات بخشد انھی

توضیح

اگر از اهل ادیان نفسی فی الجمله در این سئله غور نماید که آیا سبقت در ارسال رسل و انزال کتب چه بوده فوراً
بمقتل سلیم دریابد که با وجودیکه اصول ادیان یکی است (یعنی وحدانیت الهیه و صفات حسنه و شایسته
رحمانیه در جمیع شرائع ممدوح و صفات ذمیه و اعمال غیر حسنه در هر دین باقی ندموم) حکمت تعدد کتب
و تکرار رسل الهیه را جز این نباید که بجهت ترویج همین اصول واحده در هر زمان و عصری فروخته

through his efforts some public lectures were arranged. Mr. Pritamsingh was staying there for the last 3 years and had many friends among the B.A. and M.A. students and the Professors of various Colleges. I met many of them and found them very sincere seekers after truth. During my stay in Allahabad four Public lectures were delivered. The first was in the Hindu Students' Hostel on 'Universal Peace'. Nearly forty students attended the lecture. The second was on the 'Bahai Movement' in the Ewing Christian College where Prof. Dudgeon, Ph.D., presided. It was attended by about fifty students and a few gentlemen from the city. The next day I addressed the students of the Kayastha Pathshala College on 'Abdul Baha and Universal Religion,' where the Principal of the College Mr. Sanjivrao presided. There were about 75 students and some gentlemen from the city. The last public lecture was delivered under the presidentship of Mr. Purshotamdas Tondon, M.A., LL.B., an eminent citizen of Allahabad, on the 'Bahai Movement' in the hindi language at Vidyapith, near Chowk. The leading daily papers of Allahabad, viz, *The Independent* and *The Leader* published summaries of two of these lectures and also published an article on the Bahai Movement. After spending six happy days at Allahabad I left for Benares on 10th January reaching there the same day.

Benares is a very sacred place of the Hindoos and many old men go there to spend the last days of their life. In ancient days it was a centre for education and many students went there to study religious scriptures, grammar, sanskrit and various other subjects. It is situated on the banks of the river Ganges and has a very fine scenery. When one walks in the small narrow lanes of Benares with high buildings on both the sides of the streets, one is reminded of the streets of Acre which are very similar. Here I was the guest of Prof. S. C. Dey, a very sincere and selfless soul. My genial host made my stay very comfortable, and I shall never forget his sincerity and hospitality. The Theosophical Society has a fine colony here and there is a large area of land near the city where they have built a School, a College for girls and have erected a fine large Hall for the Lodge.

Here I addressed them on the Bahai Movement and gave the message that the world-teacher had come. That the sun has shone from the East and spread His Light in the West. The Theosophists are very sincere and pious souls, and those who belong to the Order of the Star of the East are anxiously awaiting a world-teacher. They believe that Lord Maitreya will come. They are very advanced souls and are very near the threshold. A thin veil prevails and we pray to God that through His Mercy and Bounty this may be uplifted and they may recognize that the world-teacher has come. Another lecture was delivered in the Kashiraj Hall of the Central Hindu College on 15th January at 2 P. M., when 200 students and some professors were present. Prof. Adhikari, a very learned man and a great thinker presided. He spoke very favourably and drew the attention of the audience to the high philosophy of this Movement which he said is the same truth preached in the Vedas. I had an informal talk with the students of the hostel and before I left Benares, Prof. Dey took me to the new beautiful University building that is being built at a distance of four miles from the city. I also addressed the students of the hostel situated there, and I left for Calcutta by the Punjab Mail at 1 P.M.

Before I close this short account of the two places that I visited I deem it my duty to express my sincere thanks to the Principals and Professors of the Colleges who arranged for lectures in their Colleges and showed their broad-mindedness and generous spirit. Students always gain by learning about this cause which does not deprecate or falsify any religion but which teaches oneness of all religions, unifies the hearts of men, purifies them and reforms them. Bahaiism has an important historical record and how can any student who received University education afford to remain ignorant of the historical events of to-day. I also express my thanks to the editors of the newspapers that published the report of the speeches and thus carried the message to numerous souls who could not attend the lectures.

8th March 1921.

N. R. VAKIL

(To be continued)

TABLETS FROM ABDUL BAHA

AMERICA: TO THE FRIENDS OF GOD.

"HE IS THE MOST GLORIOUS."

O YE FRIENDS OF GOD!

THE foundation of the Kingdom of God is laid upon justice, fairness, mercy, sympathy and kindness to every soul. Then strive ye with heart and soul to practise love and kindness to the world of humanity at large, except to those souls who are selfish and insincere. It is not advisable to show kindness to a person who is a tyrant, a traitor or a thief because kindness encourages him to become worse and does not awaken him. The more kindness you show to a liar the more he is apt to lie, for he thinks that you know not while you do know, but extreme kindness keeps you from revealing your knowledge.

Then, O ye friends of God! Ye must not only have kind and merciful feelings for mankind, but ye should also exercise the utmost kindness toward every living creature. The physical sensibilities and instincts are common to animal and man. Man is, however, negligent therefore he practises cruelty to the animals. In reality what difference is there in physical sensations! Sensibility is the same whether you harm man or animal: there is no difference. Nay rather, cruelty to the animal is more painful, because man has a tongue and he sighs, complains and groans when he receives an injury and complains to the government and the government protects him from cruelty; but the poor animal cannot speak, it can neither show its suffering nor is it able to appeal to government. If it is harmed a thousand times by a man it is not able to defend itself in words nor can it seek justice or retaliate. Therefore one must be very considerate towards animals and show greater kindness to them than to man. Educate the children in their infancy in such a way that they may become exceedingly kind and merciful to the animals. If an animal is sick they should endeavour to cure it; if it is hungry, they should feed it; if it is thirsty, they should satisfy its thirst; if it is tired, they should give it rest.

Man is generally sinful and the animal is innocent; unquestionably one must be more kind and merciful to the innocent. The harmful animal, such as blood-thirsty wolf, the poisonous snake and other injurious animals are excepted, because mercy towards these is cruelty to man, and other animals. For instance, if you show kindness to a wolf this becomes a tyranny to the sheep, for it (wolf) may destroy an entire flock of sheep. If you give the opportunity to a mad dog it may be the cause of the destruction of a thousand animals and men. Therefore, sympathy to the ferocious animal is cruelty to the peaceful animal, so they (ferocious animals) should be done away with. To the blessed animals, however, the utmost kindness should be exercised; the more the better it will be. This sympathy and kindness is one of the fundamental principles of the divine kingdom. Ye should pay great attention to the question.

Upon ye be the glory of Abha!

ABDUL BAHA ABBAS

Translated Haifa, Palestine,

November 12, 1920,

by Azizullah S. Bahadur.

PORTION OF A TABLET

FROM ABDUL BAHA TO A BELIEVER.

SAY, O PEOPLE! The Lights of GOD have arisen; the signs of GOD have appeared; the Sea of Bounty is undulating and the sun of Truth hath poured forth the rays of Providence and Favour. The Horizon of Existence is illuminated; the surface of the earth hath become a brilliant page and the divine spring time hath set up its tent and pavilion with an infinite grandeur.

The Cloud of Mercy is showering in profusion, and the Orb of Favour is shining with effulgence. The Breeze of Eternal Life is blowing and the Doors of the Divine Kingdom are being opened. How long are ye faded and withered! Awake! Awake! Be ye mindful! By ye mindful!

The Word of God is the storehouse of all good, all power, and all wisdom. The illiterate fishers (who became Christians), and savage Arabs (who became Mahomedans) were thereby enabled to solve such problems as were puzzles to eminent sages all through the ages. It awakens within us that brilliant intuition which makes us independent of all tuition, and endows us with an all-embracing power, of spiritual understanding.

Many a soul, in the ark of philosophy, after fruitless struggles, was drowned in the sea of conflicting theories of cause and effect, while those on board the craft of simplicity reached the shore of the Universal Cause by the help of favourable winds blowing from the Point of Divine Knowledge.

When man is associated with that Transcendent Power emanating from the Word of God, the tree of his existence becomes so well rooted in the soil of Assurance, that it laughs at the violent hurricanes of scepticism which attempt its eradication. For this association of the part with the Whole endows him with the Whole, and this unison of the particular with the Universal makes him all in all.

O PEOPLE! The Doors of the Kingdom are opened—the Sun of Truth is shining upon the world—the Fountains of Life are flowing—the Daysprings of Mercy have appeared—the Greatest and Most Glorious Light is now manifest to illuminate the hearts of men: Wake up and hear the voice of God calling from all parts of the Supreme World—"COME UNTO ME, O ye children of men; come Unto Me, O ye who are thirsty, and drink from this sweetwater which is descending in torrents upon all parts of the globe!

Now is the time! NOW IS THE ACCEPTED TIME!

Look ye at the time of Christ; had the people realized that the Holy Spirit of God was speaking to them through His Divine Mouth they would not have waited three centuries before accepting Him. And now, is it meet for you that ye are sleeping upon the beds of idleness and neglect, while the Father foretold by Christ has come amongst us and opened the Greatest Door of Bounteous Gifts and

Divine Favours? Let us not be like those in past centuries who were deaf to His call and blind to His Beauty; but let us try and open our eyes that we may see Him, and open our ears that we may hear Him, and cleanse our hearts that He may come and abide in our temples.

These days are the days of faith and deeds—not the days of words and lip service. Let us arise from the sleep of negligence, and realize what a great feast is prepared for us, first eating thereof ourselves, then giving unto others who are thirsting for the Water of Knowledge and hungering for the BREAD OF LIFE.

The Light of Knowledge hath appeared before which the darkness of every superstitious fancy will be annihilated. The hosts of the Supreme Concourse are descending to assist all those who rise up to serve their Lord, to subdue and gain the victory over the city of the hearts, to proclaim the Glad Tidings of the Coming of God, and to unite the souls of His creatures.

ABDUL BAHÁ

THE BAHAI MOVEMENT

THE Object of the Bahai Movement is the establishment of universal religion, which is the foundation of inter-religious, inter-racial, and international brotherhood and peace. It offers to mankind a practical basis of unity, one which is in direct line with the great world needs of this age and is paving the way for the great universal civilization and the oneness of humanity.

This movement began in Persia in the year 1844, with the rise of a teacher known as The Bab, who proclaimed the coming of a greater teacher whose mission would be that of establishing the universal religion, the brotherhood of man and universal peace. The Bab was but the forerunner of this great teacher who was to come, and to this promised one and to His cause The Bab and thousands of his followers testified by suffering and martyrdom inflicted upon them by the fanatical Moslems.

NEWS FROM THE BAHAI WORLD

INDIA.

THE Publication Committee of Bombay has been experiencing some difficulty in corresponding with the various Bahai Centres in Persia, India, Egypt and elsewhere. Of late the bulk of that correspondence has increased to an enormous degree. It is therefore considered desirable that the various assemblies may get news primarily from the *Bahai News* and with a view to facilitate and expedite the publication of such news, one centre in each country, such as Tehran in Persia or Bombay in India or Cairo in Egypt or Chicago in United States of America, be the centre both for the incoming news and the outgoing news for each country as well as for the communication of news to and from other countries. In this way alone can such a large volume of correspondence be efficiently and economically handled. We hope, our correspondents in Persia will kindly take a special note of this, since a great deal of our correspondence at present is with many minor centres of that country. Bombay henceforward will be the only distributing centre for all incoming news as well as for outgoing news for the whole of India. Tehran may be another such centre for the whole of Persia. This distribution will be effected at first through *Bahai News* and afterwards if necessary by means of circular letters.

The following Sub-Committees were organised to carry on the programme of the Convention during the year 1921.

I.—THE MASHREK-UL-AZKAR COMMITTEE.

Elected Members—

- M. Behrard Behram.
- M. Haji Ahmed.
- M. Mehrban Khudabakhsh.
- M. Jamshed Khodadad.
- M. Mirza Mahmood.
- M. N. R. Vakil. (Sarat).
- M. Aga Syed Mustafa (Burma).
- M. Khusroo Boman (Poona).
- M. Pritam Singh (Secy.)

Co-opted Members—

- M. Isphandiyar Mehrban Boman.
- M. Meherban Behram.
- M. Rustom Behrard.

Shortly after the martyrdom of The Bab, the great teacher who was promised appeared in person of Baha'O'llah, from Whom the movement now takes its name. His mission lasted forty years during which time He was subjected to imprisonment and suffering at the hands of Oriental despots because of His teaching, which brought freedom of thought and enlightenment to all who accepted it. Baha'O'llah was sent into exile as a prisoner from one Mahammedan country to another, until he finally was lodged in the Turkish penal colony of Akka in Syria, where, after having given His great teaching to humanity, He passed from this natural world in the year 1892.

Abdul Baha, the son of Baha'O'llah was the one chosen by his father to further establish this great movement and to explain and demonstrate it before the world. For forty years Abdul Baha was a prisoner in the fortress of Akka, held there by the Sultan of Turkey for no other reason than that his teaching was bringing enlightenment and freedom of thought to all who came within the radius of its power. With the fall of the old regime of Turkish government and the establishment of the present constitutional rule, which occurred in the Summer of 1908, Abdul Baha was liberated from prison. In 1911, 1912 and 1913, he visited Europe and America, where he travelled extensively, speaking, teaching, and giving his message of religious unity and constructive peace from the pulpits of churches, and before many audiences composed of progressive thinkers.

The Bahai teaching confirms and completes the true religious teachings which have gone before, and offers a practical philosophy which meets the present-day spiritual needs of humankind. People interested in the growing need and desire for harmony and brotherhood between the followers of the differing doctrines and creeds cannot fail to find this movement of deep interest, and those who are interested in the comparative study of religion, will find this subject worthy of much thought, for the foundation of the Bahai teaching rests upon the firm basis of the religions of the past—it comes to fulfil, not to destroy, "the law and the prophets."

C. M. R.

II.—THE ALL-INDIA BAHAI CENTRAL FUND COMMITTEE.

Elected Members—

M. Kaikhusroo Hormzyar.
M. Sarush Shehryar.
M. Isphandiyar Behram.
M. Syed Abdul Hussain (Burma).
Doulal Iran.
M. Pritam Singh (Secy.).

Co-opted Members—

M. Rustom Mehrban.
M. Mirza Mahmood.

III.—THE BAHAI PUBLICATION COMMITTEE.

M. Hashmat Ullah (Agra).
M. Abbas Ali (Burma).
Daulat Jamshed.
M. Khodadad Shahvir.
M. N. R. Vakil (Surat).
M. Pritam Singh (Secy.).

Co-opted Members—

M. Sarush Nush.
M. Mehrban Khodadad Khan.
M. Mehrban Shehryar.
M. Mirza Abdul Hussain.
M. Ardeshir Khodadad.
M. Ardeshir Khodabakhsh.
M. Mirza Mahmood.

IV.—THE BAHAI NEWS SERVICE.

Editorial Board—

M. M. R. Shirazi (Karachi).
M. Hashmat Ullah. (Agra).
M. Pritam Singh (Secy.).

Correspondents—

M. A. Rangaswami Iyer (Madras).
M. Maung-Ba-Tin (Burma).
M. Mirza Mahmood (Editor Persian Section).
M. Syed Mustafa Rumi. (Burma).
M. N. R. Vakil (Surat).

A Sunday School for imparting religious instruction in the Elements of Bahaism to the Bahai Children has been inaugurated in the Bahai Assembly in Bombay. The first lesson was given on the morning of the 6th March 1921 by Jenabe Mirza Mahmood assisted by Mr. Pritamsingh. There were twelve children, girls and boys and the lesson lasted for about 2 hours. The children were very happy and wanted to come every day. A preparatory class for the teaching of English and Persian has been started and arrangements for giving daily lessons have been made. God willing this small beginning will be the nucleus of a Bahai

School in Bombay, which in fact is urgently needed.

Abdul Baha said to a Pilgrim from India in 1914, "India must become prepared" he said, "a centre of magnetic power must be created there in order to attract me. If such a centre of attraction come into being I might come." Prophetic Words indeed! But the duty of preparing such a magnetic centre lies with us, the Bahais of India and Burma.

We are glad to have received from the Bahai Publication Society of Egypt, Cairo, a translation in Armenian of the famous Peace Tablet translated by Jenabe Faik Effendi.

It is absolutely essential that the children of the Bahais in India should grow up to learn the modern Persian and in course of time to master it thoroughly. This knowledge in later years will be useful in unraveling to them the charm and usefulness of the Bahai Revelation and in moulding their lives in accordance with the teachings of Baha'O'llah and in accordance with the exposition of that teaching by Abdul Baha. The Bahai Schools that may be established in the future should therefore make an adequate arrangement for the teaching of Persian. Suitable text books should be got ready suited to the requirements of the Indian boys and girls. We trust the Bahais in India will pay their full attention to this question of language. Never was the need for knowing Persian greater than now.

Jenabe Mirza Seavash, the Zoroastrian Bahai Traveller returned to Bombay after having visited Agra, Delhi, Mooradabad, Lucknow, Allahabad, Calcutta, Murshidabad and Dacca. He gave the Message of Bahaism to many and we trust his journey has been fruitful of many results.

An appeal for funds for a Girls' School in Haifa has been issued by the wife of His Holiness Abdul Baha. The Bahai sisters of the world have been asked to share in the privilege. We hope the Bombay Sisters will take their due share. All contributions are payable to the Secretary, Bahai Assembly, and will in due course be sent to Haifa.

Miss Elizabeth H. Stewart while on her way to Teheran, via Busrah and Bagdad paid a visit to the house in Bagdad where Baha'O'llah used to reside and also paid a visit to the Garden of Rezwan in Bagdad. She met an old lady who was quite young while Baha'O'llah was residing there and found her happy in spite of years. Miss Stewart writes that the house was badly in need of repairs and efforts were being made to rebuild it. It is the duty of the believers of the world to take part in this noble work of great historical importance and we trust our brothers and sisters in India will not be far behind in doing their little for the Bagdad House.

AMERICA.

The 'Star of the West' brings the happy news of the decision of the New York Convention to lay the foundation of the Mashrek-ul-Azkar in Chicago, the first Bahai Temple of America. Thus begins the erection of the first Universal House of the New World.

The pilgrimage of Miss Martha Root to Buenos Aires, Montevideo, Mendoza, Valparaiso, Lima, and the Panama Canal Zone in South America is an extremely interesting and instructive reading and the earnestness with which the message of Bahaism was given by this illustrious pilgrim and the enthusiasm with which the people of South America received the message read like a romance and yet this is not fiction.

The 'Star of the West' dated 4th November 1920 is full of good news from Germany. The German Bahais, so writes Mr. Charles Mason Remey from Esslingen, Wurtemberg, about a feast which was celebrated there "It was decided that the principal thought of the meeting should revolve about the Mashrek-ul-Azkar." He writes further—"Now here in Germany I am experiencing a similar blessing; for through the kindness showered upon me here, I feel this great love and devotion of our friends here for the Bahais in America. It is as Abdul Baha teaches; 'when soldiers of the world rush into battle to kill one another, Soldiers of God's Kingdom rush forward to embrace one

another.' Dr. Harlan F. Ober is the companion of Mr. Charles Mason Remey in their German travels and he has addressed a beautiful letter to the teaching committee of America.

In the 'Star of the West' of November 23, 1920, we find on page 238, 'Abdul Baha's Supplication and Declaration of His Servitude' and we beg to invite the attention of our readers to this important Declaration by Abdul Baha.....

'O thou who art calling by the Testament, in the Pivot of the horizons! This servant according to the clear statements in *Kitab-el-Akdas* and the unambiguous texts of the *Kitab-el-Ahd* is the commentator and the explainer of the texts of God. All the faithful ones, who are assured and firm in the Testament and Covenant of God must neither over-reach the clear explanation of this servant nor the unambiguous interpretation of this slave. If any one over-reaches he follows his own suppositions. This servant gives the real meaning and the meaning of the real also.....'

Most happy news is being received from America about the spread of the cause. Harmonious efforts are being made to start the work of the building the Mashrek-ul-Azkar in Chicago. Janabe Fazal Mazandarani is travelling in different parts of the United States of America since April 1920 and addressing large and intelligent audiences. He was invited by numerous churches, clubs and societies to address them and very often delivered two or three addresses during the day. The *Portsmouth Herald* has devoted many columns of its papers to the tour of these pilgrims and the addresses of this Persian Professor are also published by many other public papers. On 18th December 1920, Janabe Fazal and others visited Topeka and were the guests of Mrs. Weightman. Here he spoke in the Metaphysical Library on Self-Mastery and in the largest theatre of Topeka on the subjects of 'The Teachings of All Religions are One' and on 'The Religion and Reality of Jesus Christ'. In the Elle's club he addressed a large enthusiastic audience on 'Women's Movement in Persia'. He also spoke on modern education in Persia, as advocated by

Baha'O'llah. From Topeka they went to Kansas City where Janabe Fazal gave lectures in the Unitarian Church and then went to Denver. In Denver many public lectures were delivered before large and intelligent audiences. He addressed the Civic and Commercial Association on the subject of 'Palestine during the days of reconstruction.' He spoke before the members of the Universal Truth Central on 'Evolution of the Ideas of God in All ages'. He spoke in the Theosophical Society, the Cactus Club, Denver Society, and Dr. Filderis' Auditorium on the 'Underlying Unity of all the Religions,' 'Old and New Persia,' 'The Progress of the Women of Persia,' 'The Ideals of the New Age' and the 'International Co-operation' and also gave an account of the Bahai Movement. He also addressed the members of the Denver Law Club on the Regeneration of Persia and the members of the Optimist Club on the solution of the economic problems from an oriental standpoint. The last talk of Janabe Fazal was given on December 30th in the house of representatives at the Capital Building under the auspices of the Historical and Natural History Society of Colorado on the subject of 'Persian Mysticism'. They left Denver on the 30th December for Salt Lake City, where he spoke to the inmates of the State Prison on the Bahai Movement and addressed a crowded church of more than 500 members on 'Palestine, its past and present.' He also addressed the members of the Theosophical Society on fundamental unity of all religions and left Salt Lake City on 3rd January 1921.

PERSIA.

Several Bahai Teachers from Hamdan and Tehran have gone out into different Persian towns to spread the message of Bahaiism amongst the people of Persia, the birth place of the great faith.

NOTES AFTER A VISIT TO SIR ABDUL BAHU ABBAS EFFENDI AT CARMEL

MY first acquaintance with the illustrious and saintly leader of the Bahai Movement was as one of his chairmen in course of his lectures in Edinburgh

on his tour through the West some years ago before the War. After this meeting he became interested in the practical methods of my 'Outlook Tower' at Edinburgh, and found in these something of that incorporation of science into life, and therefore into religion, which is one of the tenets in which the Bahai Organisation, guided by his teaching, takes so eminent a lead among the religious bodies of the present. He indeed then asked me to deliver a public lecture on those lines to those attending his teaching, which I did under his chairmanship.

During each of the past two years I have been town-planning in Palestine and not only for Jerusalem, but also for his own homecity of Haifa, and have thus had more than one opportunity of meeting him again.

On the last occasion of calling on him, I had the pleasant duty of conveying to him a unanimous request from "Pro-Carmel," a new Society of Citizens, founded on the lines of the better-known "Pro Jerusalem", and with the same purpose of advancing all the common interests of the City, without distinction of race, party or creed, and thus embracing all. Their desire was that he should become the President of this new Society, which unites Moslems, Jews, Christians and Bahais in the work of social service and of civic and regional improvements in all respects, moral and educational, as well as material, hygienic, architectural and artistic, etc.

This office and leadership he cordially accepted, to the great satisfaction of all concerned, since all Haifa looks up to and is proud of him as the foremost of their fellow-citizens.

He also approved and authorised the proposed town-planning scheme, as arranged between the City Engineer, Dr. Ciffrin, and myself so far as his fairly extensive property (on the slope of Carmel above Haifa) is concerned. He granted the land for the two new public roads which are required, without accepting compensation on the land taken, and he also presented a substantial piece of ground for the public school which is required in that vicinity, some 4,000 square metres.

Dr. Ciffrin, in his architectural capacity has produced a fine scheme for a monumental stairway and cypress avenue leading uphill from the Templar Boulevard upon the level plain, to the central meeting place of the Bahai community in Haifa, which as all Bahais doubtless know, contains the Tomb of the Bab.

For this scheme, (of which the design is a gift by Dr. Ciffrin) between £2,000 and £3,000 will be required; but he and I and other friends and sympathisers are confident that this sum will readily be subscribed within a reasonable time by the many members and friends of the Bahai cause throughout the world. Sir Abbas at once expressed himself as approving the design, and gratified by it, as at once a useful and needed access, and a beautiful and dignified memorial. He granted the land, and promised also to compensate from his own ground, the small portion of a Moslem neighbour's ground which is also required to complete the scheme. He further gave a subscription of £100 to begin the list; but while authorising us to open a subscription list, and send it to friends and sympathisers, he charged us to be careful to explain this as a purely voluntary matter, and not to represent him as in any way pressing his followers or friends to subscribe, and this we of course promised to do.

We are thus however free to say that all subscriptions may be sent to *The Treasurer, Bab Memorial Stairway, c/o Dr. Ciffrin, Municipal Engineer, Haifa, Palestine.*

PATRICK GEDDES

LATEST NEWS—EDITORIAL.

The New Year's Day was celebrated in the Bahai Hall of Bombay on the evening of the 21st March 1921. More than one hundred Bahai brothers attended and partook in light refreshments and sweetmeats. Rose water and

Shirini were first distributed. Short speeches were then made for the promotion of the Bahai Cause among the many peoples of India and an appeal was made for the newly born Bahai Journal the *Bahai News*. Greetings were exchanged among friends and prayers and poems were chanted and a spirit of love prevailed which made the occasion both pleasant and sanctified. It was indeed a sacrament of the servants of God and the lovers of the Lord. A Bahai brother from Jandula (Dera Ismail Khan, Punjab) had sent by telegram the new year greetings and a suitable reply was telegraphed back. It was announced that the ladies' gathering for the celebration of the New Year's Day would come off the next evening. We learn the evening of the 22nd March was a happy evening for the Bahai sisters in Bombay. May the New Year be a happy and a joyous one for all the Bahai sisters and brothers all over the world. Several Persian pilgrims who were on their way to Holy Land also shared in the rejoicings.

We are glad to be able to announce that our dear brother Kaushal Kishore Bhargva who is studying the making of sugar in Glasgow, will visit London and Manchester during the vacation with a view to meet many Bahai friends in those places and also to give the Message and the glad tidings to many more.

It would interest many friends to know that His Holiness Abdul Baha was recently on a visit to Tabaryya and that the change was a welcome one for the health of His Holiness.

We regret to say that in our *March* issue, we forgot to mention the names of Messrs. A. Rangaswami Iyer and Khusrro Boman Irani as delegates to the First All-India Bahai Convention from Madras and Poona respectively.

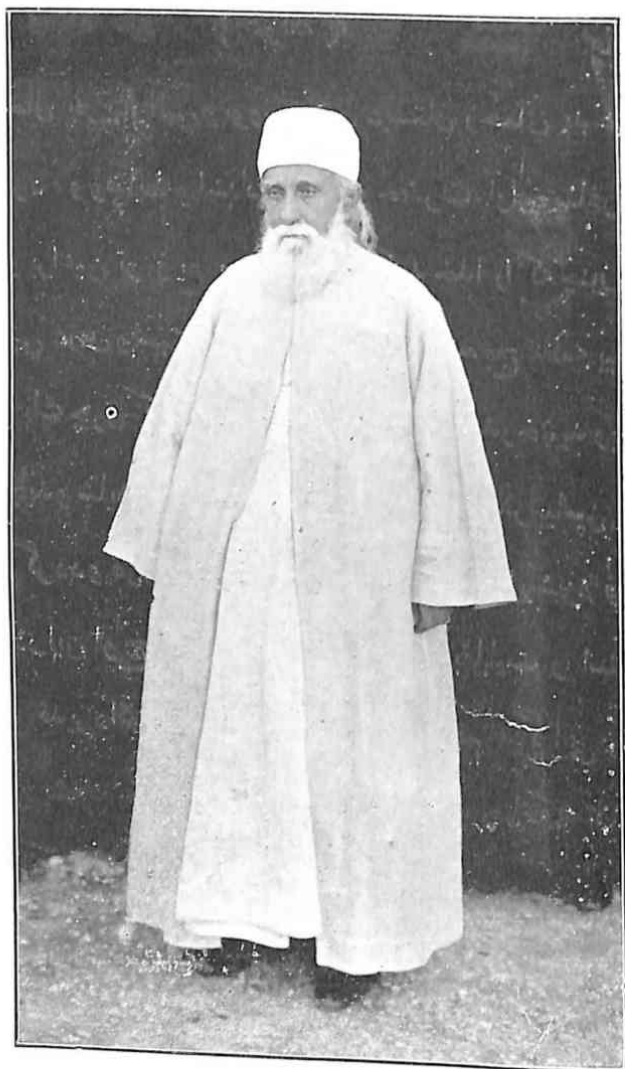
طهران بواسطه حضرت آواره تلامذه درس تبليغ عليهم بهاء الله الابهى

(هو الله)

ای نهالهای بیهمال جویبار الهی و نورسیدگان دبستان رحمانی ید عنایت از برای شما مدرسه تعلیمی گشوده و وسایط و اسباب آماده و حضرت آواره ساغر تعلیم بدست گرفته و باده حجج و براهین تو زبیع مینماید شکر کنید خدا را که چنین اسبابی فراهم آورده تا در دبستان الهی درس و سبق یا بید و دلائل قطعی و حجج قاطعه بیاموز بدو نشر نجات الهی بنمائید هر يك چون كوكب ساطع از افق حقیقت بدرخشید و بهدایت عظمی پردازید اگر چنانکه باید و شاید بر خدمت بر خیزید و با یکدیگر بیامیزید یقین بدانید تأییدات آسمانی نصیب گردد و عون و عنایت حضرت احدیت شامل شود فیض ملکوت ابهی بال و پر بخشد و در این اوج نامتناهی پرواز دهد نظر بقابلیت و استعداد خویش نکنید امید بتأیید حی قدیر داشته باشید زیر اقوت جمال قدیم هر گیاهی را شجره امید ناید و قدرت رب جلیل پشه ضعیف را عقاب اوج انیر فرماید چنانکه تا بحال مشاهده نموده اید مرا آرزو چنانکه کلشن الهی را سرو روان گردید و انجمن رحمن را چراغ تابان شوید و مانند نهنگ عشق در خروش آئید و چون دریا پر جوش شوید امروز سپاه ملا اعلی نصرت مبلغین مینماید و جنود ملکوت ابهی معاونت مجاهدین میفرماید میدان بیان وسیع و فسیح باید بکوشید تا کوی سبقت و پیشی بر بآئید هر بنیانی عاقبت ویران گردد و هر بنیادی بر افتد مگر اساس متین هدایت کبری که الی الابد و متادیا اتساع یابد و

متانت جوید اگر نفس مبارکی سبب هدایت شخصی شود آن شخص نیز بنشر نجات پردازد نفوس دیگر را بیدار کند و آن نفوس دیگر جمعی را بشاطی موهبت کبری رسانند پس این موهبت تسلسل یابد و الی الابد تزايد نماید تا بدرجه رسد که يك نفس منجر بملتی کبری و امتی عظمی و هدایتی عام گردد و این دانه خرمنها تشکیل نیاید پس واضح شد که بنیان عظیم و اساس متین در عالم انسانی هدایت کبری است چون سراجی برافروزد سبب افروختن سراجهای بی پایان گردد پس این چه نعمتی است عظمی و چه الطافیست بی پایان تا توانید شب و روز بکوشید و بجوشید و بخروشید که هر يك مانند دانه خرمنهای بی پایان تشکیل بنمائید و هذا من فضل ربي الرحمن عليم ايها الشبان الهی هؤلاء قضبان من جنتك الابهی و حدیقتك الغلبا قد غرستم بید عنایتك فی الجنة المأوی رب افضل عليهم بغیث هاتل من سحاب رحمتك و صیب و ابل من غمام موهبتك و ارسل اليهم نسیم من مهب عنایتك و اشرق عليهم بضاء شمس واحدایتك حتی تنشوا و تنموا بفیوضات الملاء الاعلی فی هذه الروضة الغناء و تصدح كالطيور بهذه الرياض و تسبح كالخيتان فی هذه الغياض و ينطقوا بالحجج القاطعه و البراهین الواضحه و الدلائل اللائحه علی سطوع انوارك علی الآفاق و ظهور اسرارك بین اهل الوفاق انك انت الرب الكرم المتعال و انك انت العزيز المقتدر الكرم

۱۹ ذی قعدة ۱۳۳۸ عبدالبهاء عباس

HIS HOLINESS ABDUL BAHÁ.

عکس مبارک عبدالبهاء که در حیفابعد از سفر امریکا و اروپا برداشته شده

فقط برای محافل نشر نفعات الله در هر مملکت یک یا دو نفر
محصل از محافل که در شهرهای بزرگ آن مملکت است برای غایت
بهمان مملکت که کفایت است که خبرهای روحانی و کارهای
امری را از محفل و داخله و بلاد اطراف گرفته به محافل خارجیه
و آنچه از مرکزهای بزرگ خارج بآنها میرسد بمجامع اطراف و
خود برسانند مثلاً در جمعی ایران محافل طهران و شیراز و
خراسان برای محابره با ممالک و محافل خارج در نشر نفعات
کفایت است و در هندوستان محفل بمبئی با همان دوسه
محفل مرکزی ایران مرسله نمایند پس است در این صورت
با محال تنظیم و سهولت اطلاعات امریه و مسائل الهیه جمیع
بهائیان میرسد و مصارف و اوقات هم کمتر لازم اما محال
یک محفل نشر نفعات الله در بمبئی تخمیناً با صد محفل و شش
اجتای ایران مکاتبه نمایند و از همه مدن و قرا و ایران خطوط
بمبئی میاید و برای دو طرف علاوه از زیادتی مخارج پست
و غیره اوقات زیادی صرف کردن لازم و تحریر جوابها
خصوصی جدا جدا بسیار مشکل و اگر بنا شود اینطور محفل بمبئی
بلاد اطراف هر مملکتی مرسله نمایند تنها مبلغ زیادی همراه
خارج دارد بلکه اجزاء و اوقات زیاد هم میخواهد که محفل
طهران اگر بخواند با محافل اطراف و نواحی هر مملکتی هرگز
همین مشکلات را دارد پس مکاتبات با چند مرکز بزرگ
هم دارای همان تنگی است و هم مصارف و اوقات
و اختصاص کمتر لازم دارد البته اجاب آن کفایت نورانی
خواننده اند که پیام الهی را چون یک نغمه و یک صوت برای

شخصت بیورنی اسرائیل گفتن بجهت حضرت موسی
گفته شد که بواسطه سفران و سرداران ابلاغ شود
باری علی العجله محفل نشر نفعات الله در بمبئی با جمیع
کمانی السابق مرسله نمایند و برای مدن و بلاد بشارت
و اخبار امری میفرستند ولی منتظران است که محفل نشر
نفعات الله در مرکز همه ایران بدجائی مرتب شود که
اخبار روحانی و مسائل الهی را جمیع نواحی برسانند و اطلاعات
کهای اطراف را هم مرکز روحانی خارج بدهند تا در
بلاد و قرا جمیع امور خود را بواسطه تنظیم محفل مرکزی
مکمل و منظم نمایند و مستغنی از مراسلات با بلاد خارج گردند

خبر اخیر ساحت اقدس
طلعت انور محمد الله از حیفابطریا با محال صحت و سرور و شرف
برده اند و این صحت و سرور و جمال مشهور و عظیم عیدی بندگان
سلطان نور است از ملکوت تقدیس بجای این
چنان است که عید نوروز و جشن عید رضوان را بچشم
می بین و مبارک فرماید و این سینه جدید را وسیله نشر و فتوح
شده نماید و دیوهای ابل و فارقان با نور عشق جمال بمشایل
افروخته تر سازد و جیش و جوشن اخبار را مضبوط اعم دنیا کنه
تایک دل و جان بر هدایت جهانیان بر خیزد و سبب
الفت و انس نوع انسان شوند اوست شوق

وهربان بر بندگان خادم
استانش

و افتخار دوستان الهی است

بن فرمودند که طلمش باشد تا یثیت من همیشه تاوست
ما از حسن نیت و کمال رحمت و عظمت احبای و در خصوص جواب عیاض جواب فرمودند که شما باید
منجتر محنون و شاکریم و از ملکوت غیب یثیت است هر یک جواب ناطق باشید و کتاب بسین شوید می یثیت
ایشان را در هر حال سائل و آمل البتة احباده از جمیع که پیچوجه فرصت نیست در ایام شرف گردیده
اینگونه باید شتوق یکدیگر باشند و مذکور و محبت همیگر که با وجودیکه از اطراف غایب حضور مبارک مانند باران
نیز اجنود و مجتهد یک سلطان حقیقت و مرقع یک می بارید مسافرن نیز هر یک استعدا و صدور الواج
مقتضو و مقصد خادم یک بزم و بساط احدیتند و مقدس بافتخار اقربا و دوستان خود می نمودند از جمله
لبیب نخل جناب قاصد حسین عطار نیزی که یکی از مسافرن
بود و تفریگی تقدیم محضر اطهر نمود که پر از اسامی احباب
ریزه مانند یکپارچه مرکب بود و در جای عنایت مخصوص
بجست هر یک می نمود فرمودند "همیقدر میگویم که وجودن
برای احباب بهتر از مکاتیب است اگر نخواهم بر سائل افرا
اجتبار دارم مکن نیت و صحت من مساعدت نمیکند
از این قبیل سیایات با حالتی میفرمودند که دلهای معین
از شدت تاثیر میگذاخت و احباب هم با هم میگفتند
خوب است جز مطالب همه ای که در امر الله واجب
اعلا بکلمة الله که از اطراف دنیا بساحت مبارک میریزد
قلب طهر انوری نهایت مسرور بوده علی مخصوص از
مسافرت حضرت فاضل مازنی روحیفده ببلاده
دعای جمیعتان در سطر بر این امر الله و شرح تعالی ظهور
عظم الهی و بیان جمع عمل اجتهاد در ظل شجره مبارکه
قیام الله و از جمله بیانات مبارکه اینک فرموده اند
ما اینجا نشسته ایم ولی عیشی کار میکند جمال مبارک صریحا
احبای هند و برهما - عیضه ای و دستدعای مسافرت کریا

اخبار ساحت قدس

جمعی از احبای تشتیان و دوله از دوستان کلیمی همدان
تازه از ساحت قدس وارد و از بشارت صحت و سرور طلعت
محبور اخبار را بجزیه و شورا آوردند بعد از آن خبر تب
نوازل به کل قدس این نوید صحت و سرت دلبر جانپور
عالم عالم بساط اولیاء الله دار و علت عظمای
سرت و نشاط محفل صغیاشد بجه الله از خبرهای خوش
اعلا بکلمة الله که از اطراف دنیا بساحت مبارک میریزد
قلب طهر انوری نهایت مسرور بوده علی مخصوص از
مسافرت حضرت فاضل مازنی روحیفده ببلاده
دعای جمیعتان در سطر بر این امر الله و شرح تعالی ظهور
عظم الهی و بیان جمع عمل اجتهاد در ظل شجره مبارکه
قیام الله و از جمله بیانات مبارکه اینک فرموده اند
ما اینجا نشسته ایم ولی عیشی کار میکند جمال مبارک صریحا
احبای هند و برهما - عیضه ای و دستدعای مسافرت کریا

کانونشن

ببلاد هندوستان عرض و امضا نموده این هفته بشارت
انوار اطهر ارسال و تقدیم خواهند نمود دیگر در خصوص سنا
مبارک تا اراده محیطه بچه تعلق گیرد - خود که قبول افتد
و چه در نظر آید -

اعضای انجمن شرق الاذکار هم شروع مجمع اعانه
قابل برای زمین و بنا و شرق الاذکار نموده اند که بتدریج
این خدمت را انشاء الله بانجام رسانند و همچنین عیضه
بمحکمست یعنی داده اند و در محل مناسبی زمینی برای این بنا
مقدس خواسته اند -

اما اطفال بهائیان فی الحال بر روز بیع ساعتی در شرق
مشغول بدرس لسان و تعلیم مناجات و آیات هستند و تا
اوقات بدرس دیگر میریزند امید داریم اسباب بنا و مدرسه
بهائی هم چنانچه در غرض امر الله است فراهم آید

دیگر از جمله مسافرن که بعد از کانونشن بهائیان هندوستان
در هند سفر نموده و جناب ترکیل از احبای هندوستان هم
آقای میرزا سیادت که با جناب آقا محمد باقر اصفهانی باطراف
هند رفتند با وجود ندانستن زبان اعلامی طبع نموده در هر جا
بر مردم داوند و بشارت امر الله را گوشه زدند و اما متوسل
و اتفاقا نفس همه ای را طالب است که کلمه الله نموده با فصیح
بیان در تالارهای مدارس و مذاهب عباد را بشنود الله
دعوت کردند بنوعی که میحقول یار و اغیار شد نهی
در پیشرفت امر الله و ریخود و اینگونه نفوس مبارکه لازم
از تأییدات موعوده ملکوت الهی امید داریم که مثال ایشان

هر روز افزون شوند و منادی پیام پروردگار همچون تا
چنانچه باید و شاید امر الله در این اقلیم واسعه الاطراف افروزند
بخند و سطوت کلمة الله جمیع را احاطه کند بنده هم پس از فرا
از طبع جلد ثانی سفرنامه مبارکه ببلاد داخل هند مسافرت خوا
اعضاء محفل اعانه (عمومی) مرکزی احباب هندوستان

هم در بعضی چنانچه باید و شاید قایم بوظایف خدمتند و کم
بر حسب قرار داد کانونشن اعانه عمومی را احباب اطراف هند
و برهما برای شرفیحات الله و تبلیغ امر الله میرسد و روز بروز
این محفل کب اهمیت مییابد

اما روزنامه بهائی (البشارت) امید داریم از رخنه
فتور محفوظ ماند و مرتباً بر ما هم طبع و توزیع شود چنانکه
محتاج آن زیاده از قیمت سایبان فی است که ایام کانون
بین احباب مذکره شده البتة از طرف کانونشن محفل روحا
و محفل خبریه بعضی توجهات تا مظاهر شود و احبای اطراف
نیز در نهایت قدر دانی قیام بر ترویج لوازم آن نمایند

محفل شرفیحات الله

هفته گذشته در محفل روحانی بعضی مذکره فی بیان آمد که
الواح و آثار یکدیگر بواسطه محفل شرفیحات الله در بعضی طبع و نشر
مال بواسطه رساله البشارت طبع و توزیع شود -
و دیگر از جمله ترتیباتی که بجهت سهولت امور و اخذ نتایج
منویر از محفل شرفیحات الله در جمیع بلاد دنیا بنظر میاید
افست که غیر از مراسلات بین افراد و مکاتبات آزادانه
و روابط دوستانه ای که در بین بهائیان شرق و غرب موجود

و هی از حیوان و انسان را بب هلاک شود پس رفت
بجوان درنده ظلم بچوانات مظلومه است لهذا باید چا
از نمود و لکن بچوانات مبارکه باید بی نهایت مهر بانی
هر چه بیشتر بر داین رفت و مهر بانی از اساس ملکوت
آسی است این مثل را بسیار منظور دارید و علیکم السلام

تربیت اطفال

امروز امر عظیم و مطلب بسیار مهمی که غالب قلوب
اهل دانش و ادب است همانا تربیت اطفال و اولاد است
زیرا ترقیات آتی هر قتی را یک رکن عظیم تربیت کودکان
آن ملت است و بالعکس اساس ذلت و پستیانی آنها
تنبلی و جهل و خود پندی و نادانی چنانکه امروز در هر مملکت
دوای علوم و فنون و وسیع تر و تأسیس مدارس و مکتب
بیشتر و منظم تر است دیده میشود که اهالی آن مملکت با
بسیار مالک متمکن ترند و در ترقیات ملکی و سیاسی
و تجارتی و فرا می مقدم تر -

اگر چه تربیت جسمانی تا با تعلیم روحانی توأم نباشد
کمال عالم خلاق جلوه ننماید و مقصود اصلی چهره نگشاید
و هر فردی که از افراد بشر گردد و فوائد نوع خویش را بر
افزایش شخصی خود مقدم شمارد -

آنانا تشبه بمالک و طوائفی که از این هر دو تربیت
دورند ملاحظه میشود که چه قدر تربیت اطفال و تأسیس
مدارس و خلیت در ترقیات هر قتی دارد و علی الخصوص
تربیت دختران و حسن ادب و اطوار آنها در عالم انسان

تربیت انانث

در این عصر نورانی و قرن رحمانی چون بد تمام دریاچه
عالم انسانی نظر نکنیم و با مقتیاجات امروزه بی بریم
احساس میکنیم که بی از ضروریات ترقی جنس بشر تربیت
انانث است و تعلیم و تشرنگان ناس بجهاتی چند -

جست اول تربیت و تفران و خلیت آمدن
اخلاق یک طائفه بی دارد که افراد آن طائفه باید از کوچکی
بر صراط اعتدال مشی و سلوک نمایند و با ادب و حسن
شوند چه که آنچه در صغر سن ذهن نشین طفل شود با سانس
تغییر پذیر نباشد اگر سو و آداب باشد یا حسن اطوار
آنچه ماکودک در پیچگی مرکز ذهن خود نماید طبیعت
او شود زیرا هم صفی قلب طفل ساده و صافست
و هم طفل مانند ناله های ترو تازمه مستعد حرکت و نمود
بر مصاف (بعکس و اخرا تا هم عمر)

و میتوان گفت که طفل در بدایت نشو و نما آن تلقین و
که با دوران و زمان خانه دارند هیچ چیز دیگر آن تلقین
ندارد و چندان که آداب و اخلاق نساء در آنجا تأثیر
هیچ امری دیگر بآن درجه دوران مؤثر نباشد نیست
لسان و لبر بیان در تربیت کودکان فرموده اول مرتبه
اطفال مادرانند (در مقام دیگر فرماید) روزی آید که این
دختران مادران شوند و مؤثس آداب و اخلاق فرزند
گردند پس حسن اخلاق هر طائفه بی و اعتدال در رفتار
گفتار و رفتار آن یک سلسله تربیت و تدریس و تعلیم صیای

جهت ثانی لزوم تربیت انانث

دانشن طرز زندگی امری اتم است از قبل خطا
صحت و خانه داری و علم معاشرت و حسن سلوک بباری
و اعتدال در سکون و حرکت و نیکو کاری و دین و
عالم شود که زنان از اوضاع عالم نچر نباشند و با ابل
آداب و اخلاق محشو گردند چه که این نتایج و کمالات
از تعلیم و تربیت زنان در بدایت عمر حاصل شود و الا
در کج اوطاق بی نور چون موش کور باید یا حشر می محشو
باشند که نه از عالم خبری دارند و نه از وجود خود آثاری
خواهند نه از شجره حیات بار و بری یابند و نه از ملکوت
اسما و صفات جلوه جانوری جویند چنان زنان را
فی الحقیقه نصف مردان گفتن روا باشد و ایام مبارکه بگذرد
مثل خطا انشین در حق آنان صادق آید و از رجال
قوامون علی النساء حکمش مشهور و واضح -

آما چون تحصیل علوم و فنون ترقی نمایند و در صفات
و کمالات عالم انسانی بتعالیم آئیه ناسی عجب نباشد که
در مراتب سعادت با رجال عیسان روند و در حقوق عالم
انسانی حق تساوی حاصل نمایند که این مقام خود بی از معجزات
این قرن کریم است و امری از او امر متعنه رب کریم -
خاصه برای اهل بیما که بتعالیم روحانی توجیهات تامه دار
و در امتثال او امر متعنه مسامی صادق -

از اغلب بلاد

بشارت ملوکیت و قیام اجداد الله بر عبودیت ملکوت

عیارید مخصوص جای ایران امید داریم بر حسب
آئیه و آثار کلک مشرق عبودیت حضرت احدی از
تدبیر حکم امریه رفتار فرمایند و روز بروز در خدمات
آستان رحمانی مؤید تر شوند نه از شدت بیجان و شو چندان
پرده درسی کنند که بسبب بروز خند و نخوت و غرور اغیار
گردند و نه از شدت محدودیت چنان بی روح مانند که از
آثار باهره نصر و فتوح محروم و مجور - زیرا
صراط اعتدال طریق فردوس جلال است و سبب تحمل
بجست رضای حضرت ذوالجلال - از محفل روحانی
قم رقیه پرو جطر بی رسیده که احبای آن مدینه مجده الله
بر خدمات لازمه قائمند در ایام جمال اقدس الهی
عز اسمع الا علی حضرت شهیدی جمیع و شهیدی حسن
ذاف در اینجا دو کوب بی بودند و در خدمات امر
مشار بالبنان بین اعدا و اجبا در میدان موهبت
کوی سبقت ربوند و در سبیل امر الله تحمل هر کوشش
فرمودند - طالب الله شراهما و اسکنهانی ببحر خلد
انجته الاهی آیه لوم القدر علی ما شاء - دن
نیز از محفل بهائیان غیره تبریک کانونش بتا
هند بواسطه محفل نشر نجات الله رسیده و پس از تبریک
رقوم فرموده اند که از تأییدات آئیه امید داریم که
پیشهاد های کانونش از قبل مشرق الادمکار و مدرسه
بهائی و غیره و غیره بخوبی انجام یابد و بیلاد اطراف تیج
و اثرات عظیمه بخشد زیرا این امور و خدای است که بایه ترقی

BAHAI NEWS

VOL. I

MAY 1921

No. 3

WORDS OF BAHÁ'U'LLAH

O SON OF MAN!—For everything there is a sign. The sign of love is patience through My Ordeal and long suffering for My sake.

[FROM HIDDEN WORDS.]

N. R. VAKIL'S TOUR IN NORTH INDIA

(UNITED PROVINCES, BENGAL AND KARACHI)

Bengal has produced many saints and philosophers. It is a land of poets and scientists whose fame has encircled the whole world. Men like Sir Rabindranath Tagore and Sir Jagadish Chandra Bose are spreading the light of true scientific and philosophical knowledge from this region.

It is a land where illumined Teachers like Keshab Chandra Sen and Raja Ram Mohan Roy taught their lessons of love and peace. It was my long cherished hope to travel in Bengal and God assisted me to direct my steps towards it. I reached Calcutta on the 17th January and spent nearly 15 days during which time four public lectures were arranged. The Devalaya was the first to stretch its hands of real brotherhood and unity and although I addressed a very small number in its small room on the teachings of His Holiness Baha'O'llah, the audience was the most sincere and very illumined and it was no wonder that after the lecture was over one man from amongst them said that he was a Bahai, and embraced me on the public road, before we parted, as a real lover of humanity.

During these days the colleges were closed because the non-co-operation movement had made the students vacate them and thus I could not address the college students, although I would have been very glad to do so. When I was there the annual Utsav ceremonies were going on in all the three different branches of Brahmo Samaj and thus it was not possible for these sincere lovers of peace and

O SON OF SPIRIT!—Boast not of thine own glory over the poor, for I walk before him and I see thee in thy miserable condition and ever grieve for thee.

O SON OF MAN!—Breathe not the sins of anyone as long as thou art a sinner. If thou doest contrary to this command thou art not of Me: to this I bear witness.

O SON OF SPIRIT!—Know verily that he who exhorts men to equity and himself does injustice, is not of Me, even though he bear My name.

O SON OF EXISTENCE!—Attribute not to any soul that which thou desirest not to be attributed to thyself, and do not promise that which thou dost not fulfill. This is my Command to thee: obey it.

O SON OF EXISTENCE!—Examine thy deeds each day before thou art judged, for death will suddenly overtake thee, and then thy deeds shall judge thee.

O SON OF SPIRIT!—The Gospel of Light I herald to thee: Rejoice in it. And to the state of Holiness I call thee: Abide in it, that thou mayest be in peace for ever and ever.

O SON OF MAN!—Be submissive to Me that I may descend to thee, and serve My cause that thou mayest be victorious in Me.

O SON OF EXISTENCE!—Remember Me in My earth that I may remember thee in My Heaven; thus may our eyes delight therein.

O SON OF THE THRONE!—Thy hearing is my hearing: hear thou with it. Thy sight is My sight: see thou with it. Thus mayest thou attest within thyself My Holiness, that I may attest within Myself a place of exaltation for thee.

البشارت

این روزنامه ماهی یک بار
طبع و توزیع میشود
عنوان مرامات

فهرست استریت نمبر ۲۹ قلعہ بستی ای ایل عالم نمبر یک دارید برگ کشا خا در انگلستان ۵ شلینگ
جلد اول اول ماه اپریل ۱۹۲۱ مطابق ۲۱ حبیب ۱۳۳۹ نمبر

مقصد از رساله البشارت تفهیم اصول ادیان آئیه است که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و
وظیفه آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و مرتبه عیاست و مقالات مختصر مفید در آن مخصوص
از هر کس فہر جابر سد در این رساله درج خواهد شد۔

روح دیانت که عبارت از کردار و روش و منش است
و پاکیزه است دلبر برزم و بساط است و بایه برگزیده
عیش و نشاط نور تابنده بر هر عرش و بام است و خلعت
برازنده هر پیکر و اندام جان هرتن است و علت جہا
والفت اعلی ہر جسم انما چون نہاد عالم آفرینش
برایت و قانون داد و دوش چرخ برین یخنین کہ
نیری را برین مختلفہ باو ہر عروجی را اوقات و مدارج
متعدہ حصول ہر کمالی را تدبیر و وسائلی است
و ظہور ہر قوتی را اشکال و وسائلی شہرک و صورتی را
خصوصیتی است و در ہر جلوه و تماشایی حکمت علانی
بناء علی ہذا روح دیانت (کہ نمونہ ہر فرع و شاخ
و سعادت است و مبدی ہر خود دانش و وراثت)
و ہر قرن و عصری بصورت و شکل سبب الفت و تربیت

اصول ادیان آئیه یعنی چہ ؟

در نمبر گذشتہ تحریر شد عالم کر و تنوع میشود
کہ مراد از اصول ادیان ہمان صفات و ادب و حسنہ و
کلمات و اخلاق مرضیہ ای است کہ بدون آن
استقامت جہا نیاید و بسبب بخش بر راحت
و آسائش جہانیاں بنفزااید ہر بنائی از نظم
بربان تائیس شدہ و ہر بیانی در ہدم از بنودش آفا
گشتہ اساس سعادت و منقبت عالم انسانی
است و حتی اصول سیاست و قوانین مملکت
مانند از آن سیاست الہی دیانت ربانی چہ کہ رہتی
و رہستی پایہ ہر خیزد برکتی است و عدل و امانت
حرمی ہر گونہ آسائش و راحتی بعبارتہ آخری

unity and real worshippers of universal brotherhood to arrange for lectures as their programme was already fixed. The New Dispensation Church was truly zealous to prove its admiration of any movement that preached love and unity and as so many of the followers of this Church had studied the Bahai movement and learnt about the lives of its great teachers, they would not rest content without arranging for a lecture and on the 24th of January I addressed them on Abdul Baha and the Bahai Movement in their very splendid Church. I had a very intelligent and sincere audience and was not surprised to find that the audience was not dogmatic but was willing to accept truth from wherever it shone. They were real worshippers of the Sun from whatever horizon it shone. They worshipped light in whatever lamp it shone. I had the honor to know some of them personally and came in rather close contact with a few of them and found them very pious and self sacrificing, sincere and devoted. May God increase the number of sincere souls in India and may we be sincere servants of humanity. A talk was arranged for a few students and the history and teachings of the Bahai Movement was given informally to a few young lovers of God. We are all aware of the great object of the theosophical society, viz., that of removing religious prejudices by a comparative study of the different faiths of the world and thus trying to ignite in our hearts the love for truth and respect for the faiths of all. These societies exist in many parts of India and wherever I went as far as possible I have not failed to address these sincere seekers after truth. Many of them await the world-teacher, the Star of the East, and it gave me great pleasure to give them the glad tidings that the Promised One of all the religions of the world has come, the world-teacher has appeared. Awake! Awake! the Sun of Truth has shone and shed His light all over the world. Remove prejudices and see Him with an unbiassed mind and a pure heart. Leave station and position, wealth and honour and be a servant at the feet of the Great Master.

I delivered the last lecture in their Hall at College Square on Universal Religion and was very happy to give them the Most Great News that the Desired One had

come. During my stay in Calcutta I paid a short visit to Dacca and Mymensingh and spent 3 very useful days in these places. In Dacca a lecture on Universal Religion was arranged in the Bar Library where Mr. N. C. Sen, the Vice-Principal of the Law College, a very well-read man presided. The audience consisted of many teachers who were studying in a training college, some professors and students of the college and some lawyers. There were about 250 very intelligent souls. The learned President spoke very favorably and gave proofs in support of the Bahai Movement for a full half hour. His address was very eloquent, very thoughtful and powerful. I wish it was taken down and published. He said this movement quenches the thirst of the human world and satisfies the hunger of the soul of the whole human race. Baha'O'llah was a man of yesterday. Abdul Baha is a man of to-day. Its history is the present day history of the world.

In Dacca I was invited to tea by a few students of the Training College and I must express my thanks to these lovers of God for the great trouble they took in arranging for this lecture in the Library and giving me an opportunity to meet the people of Dacca. From Dacca I went to Mymensingh where I spent only 8 hours, during which period I met some old Brahmos and delivered an address in the Sadharan Brahma Samaj Hall at 2-30 p.m., on the Bahai Movement and left for Calcutta at 4 p.m. After spending about 4 days in Calcutta I left for the well-known school of Sir Rabindra Nath Tagore situated in Shantiniketan near Bolpur.

N. R. VAKIL.

(To be continued)

THE BAB

Mirza Ali Mahomed known as the Bab was the son of a Shiraz merchant. He was born in the year 1819 and was a descendant of the Prophet Mohamed, his father being a Syed. Ali Mohammed's father died while he was a young child and he was brought up by his uncle who gave the boy such elementary education in the Persian language as could be obtain-

ed in Persia in those times. Later when Mirza Ali Mohammad's uncle went into business, the young Bab was with him in Bushire. As a young man, Bab was noted for his purity, gentleness and charm. He was given to deep religious meditation and was fluent in his talk.

On May, 23rd, 1844 at the young age of 25 he laid claim to Mehdihood, i.e., to Gatehood or Imam of Islam calling himself the twelfth Imam or the 12th Gate of the City of God. He gave to the world the happy news of the coming of the Promised One of all the nations and said that the time was near at hand and that he had come to prepare the way. For this reason he has been called the First Point of Revelation. His first public declaration of Imam was made in Mecca where thousands of Musalman pilgrims had gathered together from all parts of the Moslem world and on his return to Bushire he found that the news had spread far and wide.

The Musalman orthodox clergy in Persia were alarmed and Bab had a troubled time all these six years till his martyrdom in 1850. He went to Shiraz, his home, but he was not allowed to rest in peace there. He had to leave his home city of Shiraz and run for safety to Isphahan, where he was protected by the noble Governor of that place. Unfortunately the Governor died suddenly and Bab was ordered to be sent to Tehran under guard as his mission was spreading fast and religious uprisings were feared. He was therefore ordered to be removed to the fortress of Maku instead of being taken to Tehran. In spite of this the number of his followers increased and from Maku he was removed to a more distant prison in Chihrik where it was considered he was less likely to communicate with his followers. The alarm of the clergy however increased and they managed to get Bab publicly examined with regard to his claim and doctrine at Tabrez. All manner of insults and indignities were heaped on him and he was flogged by one of the Chief Mullahs and he was sent back to his prison in Chihrik. At the instance of the clergy he was once again taken to Tabrez, where he was publicly shot on the 9th of July 1850 and suffered martyrdom.

Bab was so richly endowed with spiritual wisdom that many a time he discomfited the most learned of the Mullahs. He wrote with the greatest rapidity and fluency and his principal work is known as the "Beyan," which is in both Persian and Arabic.

Bab's teachings were meant for that time only and till the appearance of the Promised One or "He Whom God shall manifest". Bab was therefore the forerunner of Baha'O'llah, a John the Baptist for the Second Coming of Christ for whom he prepared the way. He was verily the 'Gate' to the House of our Lord.

PRITAM SINGH.

THE CIVILIZATION OF THE FUTURE

EAST IS EAST AND WEST IS WEST,
NEVER THE TWAIN SHALL MEET.

The idea contained in the poet's couplet will fall to the ground in the coming civilization wherein east and west shall become one, and all men shall be brethren. The great war has taught us great lessons which are carrying us towards one commonwealth of the human race. In order that all the human beings may constitute one body politic, the following three things are required:—

1. A universal language.
2. A universal court of arbitration or league of nations.
3. A universal religion wherein all faiths shall meet.

Kings and the councillors of earth will adopt Esperanto as an auxiliary universal language. This language will be taught to all children in all the schools of the world. Therefore a man from India can without any difficulty go to Pekin or Moscow and find no difficulty in expressing himself to the Chinaman or Mascowite in the common tongue. Thus every educated man in the future will at least know two languages, the language of his land and the language of his world. This will remove many difficulties.

In the past when two men had any quarrel they would fight a duel and decide the matter between themselves. But it often so happened that a whole family or even a tribe got involved in a fight as a result of discord between two men. Therefore for common good, men established the institutions of law and forced litigants not to decide their cases by arms but to carry their complaints before judges.

Similarly we see in our present civilization, wherein national affairs are decided by war, the whole world can be dragged in consequence of war between two nations. We are growing wiser every day, so there will be a time when we shall not allow this. We shall fight against the idea of war and force nations to refer their matters to the League of Nations and abide by its decrees. If a nation dares go to war with another nation all the nations of the world should unite against the nation that does not abide by the decree of the League. Thus there shall be civilization wherein the millions that are spent on armaments shall be devoted to the compulsory education of every boy and girl in the world.

With peace and the universal language prevailing, mankind will of its own account move on to religious unity under which there shall be no more wrangle over Abraham, Moses, Zoroaster, Christ or Mohammed. All shall worship the one God and the Kingdom of God shall prevail on earth.

Under the new civilization the earth below becomes like the Heaven above.

RUSTOM. K.

(Reproduced from *Sindh Madrassah Chronicle* with author's permission. The writer is a young Parsee Matric Student.)

TABLETS ON UNIVERSAL LANGUAGE

(FROM TABLET REVEALED IN ACCA MORE THAN 40 YEARS AGO.)

"We have formerly commanded, in the Tablets, that the trustees of the House of Justice must select one tongue out of the present languages, or a new language, and likewise select one among the various writings and teach them to the children

in the schools of the world, so that the whole world may thereby be considered as one native land and one part."

"To-day the greatest need of the world of humanity is for the discontinuance of the existent misunderstandings amongst nations, and that can be brought about through the unity of language. Unless unity of languages is realised, the Most Great Peace, and the unity of the human world in a binding manner, cannot be accomplished and established. For the function of language is to portray the mysteries and secrets of the human hearts. The heart may be likened unto a box, and language to the key. We can open the box only through the key, and observe the gems contained in that box. Therefore, this question of an auxiliary international language is of the utmost importance. Men can be trained and educated internationally through this language. The spread of the known facts of the human world depends upon language. They can acquire the evidence of past history and ages through language. The spread of the known facts of the human world depends upon language. The explanation of Divine teachings can only be brought about through language. Because of the diversities of languages, and the lack of human comprehension of the languages of each other's nationalities, these glorious aims cannot be realized. Therefore, the very foremost service to the world of man is to establish an auxiliary international language. It will become the cause of the tranquillity of the commonwealth of man. It will become the cause of the spread of sciences and arts amongst the nations of the world. It will be the cause of the progress and development of all the races. Therefore we must with all our powers make an effort so that we may establish an international auxiliary language amongst the nations and races of the world."

ABDUL BAHÁ.

ADDRESS BY ABDUL BAHÁ

(Translated from the Persian by Mirzah Ahmad Sohrab.)

Generally speaking the whole people of the Orient are not fully informed of the events in the West, neither can the

Westerners put themselves in sympathetic touch with the Easterners—their thoughts are enclosed in a casket—the international language will be the master key to open it. Were we in possession of this universal language, the Western books could easily be translated into this language, and the Easterners be informed of their contents. In the same way the books of the East could be translated into that language for the benefit of the Westerners. Thus will the misunderstandings that exist between different religions be dispersed. They bring about warfare and strife, and it is impossible to remove them without this universal language being spread everywhere. I am an Easterner and on this account I know nothing of your thoughts because an international language is not yet in vogue. Likewise you of the West are shut out of my thoughts. If we had a common language both of us would be informed of the other's thoughts. Consequently the strongest means of universal progress towards the union of East and West is this language. It will make the whole world one home and will become the greatest impulse for human advancement. It will upraise the standard of the oneness of the world of humanity, it will make the earth one universal commonwealth. It will be the cause of love between the children of men. It will cause good fellowship between the various races.

NEWS FROM THE BAHAI WORLD AMERICA.

Miss Martha Root of Cambridge Springs, Pa., U. S. A., has sent a circular letter to the Bahais and other friends of the cause all over the world asking their assistance in the matter of writing a book on the basic principles of Baháism. The book will include a number of letters written by friends from England, Germany, Russia, Egypt, Palestine, India, Burma, China, Japan, Hawaiian Islands, South America and the United States of America. The book is intended to create an interest in the Mashrek-ul-Azkar (Bahai Temple) of Chicago. It is hoped that many distinguished people all over the world will write for this book and it

will be published in a fine, inexpensive style. The circular letter sent by Miss Martha Root is reproduced below.

CAMBRIDGE SPRINGS, Pa. U. S. A.

February 15, 1921.

MY DEAR BROTHER IN THE SERVICE TO HUMANITY:—

Acting on the principle that great humanitarians are always interested in what other successful uplift men think of Universal Movements, this letter is to ask you if you will write in letter form what effect you think the basic principles of the Bahai Cause are having in the Spiritual emancipation of humanity.

The principles are these: (I send these on leaflet enclosed in print.)

As you know their founder, Baha'O'llah of Persia a nobleman of great wealth, gave up his vast estates and every dollar, suffered imprisonment for himself and family to bring these principles into reality. Wheresoever tried in different countries, they have proved the best solution for world problems.

These are spiritual, universal principles, the quintessence of every religion. The only universal peace that will be permanent will be one founded on these divine principles. The only brotherhood of man that will reflect the Kingdom of God on earth will come through these holy principles. These principles studied from the writings of the Bab, Baha'O'llah and Abdul Baha are the safeguard of the nations in adjusting economic situations. Their assured success is that they are based on Divine Love. They are the Sermon on the Mount universalized in business. Just as the "Color white is when all colors become brothers and sisters" so the Bahai Cause is the renewed Logos, based on the best of all religions and races, and presented in a form to meet the requirements of this maturer age of the world development.

A universal Bahai Temple is being built in Chicago on the shore of Lake Michigan. Its voluntary subscription gifts have poured in from every country,

every religion, every race on the face of the earth. Amid great gardens it is to be open day and night for all peoples to pray to their living God. There are no priests, clergy or mullahs. It is the "dawning point of Praises" to God. Religion, Science, Education and practical help are a part of this Temple. In one corner of the great gardens is being established a university, in another part of the grounds a hospital, in a third an Orphans' Home and in still another a hospice where travelers from all parts of the world may come. It is the Mother Temple of thousands that is to be built.

The book that, I as a world newspaper and magazine writer, and an ardent Bahai, am writing to promote this Cause and as a pure gift to the Temple is just the setting forth of the basic Bahai principles, a vivid history of the Bahai movement, and letters from kings, governors, heads of the greatest business firms, architects, philanthropists. The object is to show what you men of great success in your affairs, think of the success of this Bahai Cause, as a means to bring the spiritual emancipation of the races.

There will be published a letter from the Bab, a Tablet from Baha'O'llah and a statement from Abdul Baha.

Will you please send me a statement of what these principles are doing. The drop of your letter, united to the tremendous power of the Great Ocean of Creative Thought will help the multitudes. No man asks this of you, God gives you opportunity to be a point through whom this Universal plan can come into motion.

Yours for humanity whom we love,
(Sd.) MARTHA ROOT.

CANADA.

Our Canadian brothers have sent us the Bahais in India, a beautiful letter asking us about the progress of the Cause in India. Mr. Jeanne Bolles writes from Montreal as follows:—

(Extract from his letter) "May God give us more and more firmness in the Cove-

nant, more and more strength to stem this threatening conflagration. May we all the friends in all lands live more and more up to His sacred words, so that we may become his instruments, the diffusers of the Holy Spirit in the world of humanity, to make the world conscious, that the Manifestation of this day is still in our midst, that they may hasten to partake from that Divine Elixir and cause others to taste of it, so that mankind may find peace, universal lasting peace."

He sends us some printed and typed literature regarding "The Bahai Revelation and Esperanto" and we are thankful to him for that. It would be interesting indeed for our readers to have a few extracts from this literature which has been brought in one place by his efforts. The extracts are from the writings of Baha'O'llah and Abdul Baha, and are reproduced elsewhere.

INDIA.

It is with pleasure that we have learnt the news of our brother Rangaswami Iyer of Madras' intention of travelling in some of the important cities in Southern India, with a view to give the message of Baha'O'llah and the glad tidings of His Manifestation to the people of the Madras Presidency. The Bombay Spiritual Assembly has approved of this noble intention of Mr. Rangaswami's and pray that he may be confirmed and assisted by Grace and Mercy of God. We wish Mr. Rangaswami every success in his pilgrimage. We expect to publish a short account of his tour in our June number.

A fair progress is being made with the Mashrek-ul-Azkar Fund. The Committee meets every Wednesday evening and brings in the collections made during the week. We hope payments would be prompt and regular. The first instalment is to be 10% of the promised amount and the next 18 instalments to be of the value of 5% of the promised amount, the total amount to be paid up in 19 months beginning with March 1921.

Several books in English have been received from Chicago and are now on sale in Bombay. Orders for more books can be registered with us. A reading room has also been started and we trust the people in Bombay or visiting Bombay will find some interesting papers and books to read in the Bahai Hall, 29, Forbes Street, Fort, Bombay.

We are extremely sorry to have to record the sad news of the death of Mehtar Bamas Mehrban Pashotan on the night of the 13th of April 1921. He had been ill only for a few days and the influenza of which he had an attack rapidly developed into double pneumonia and he passed off to the Kingdom of Abha. He leaves behind him a widow and four children and numerous friends to mourn his loss. The *Bahai News* offers its sincere condolence on behalf of the Bahais in India to the bereaved family. The Bahai Assembly of Bombay loses in him one of its most sincere Bahais and a servant of the Cause of God.

Mr. Pritam Singh was on a short visit to Surat and was the guest of Mr. Vakil. He gave the message and the glad tidings to the Theosophists of Surat some of whom belonged to the Order of the Star of the East. A Public lecture in English on Bahaism was also delivered in the Sewa Mandal Hall with a distinguished Hindu Lawyer of Surat in the Chair. The need of giving the message is very great indeed. There are some misapprehensions about Bahaism which ought to be made clear. It is a movement for the unification of all the religions of the world and not a sect of Islam as many people imagine.

The model by Louis Bourgeois which is reproduced in this number is the Temple of Peace which is about to be built in Chicago, U. S. A. at an estimated cost of a million and half dollars. Many persons who have seen the model say that this great temple will be the most beautiful modern structure ever erected. The model was selected by a Committee of forty-nine. The President of the Architectural League in America was also called in and his verdict was: "It is the first new idea in architecture since the thirteenth century. I want to see it erected."

On the shore of Lake Michigan where this temple is to stand will be erected a series of buildings devoted to the application of true religion to life—a hospital, an orphan asylum, a hospice or house of hospitality, a guild house and a university among other enterprises.

The temple will be in form a nine pointed star, nine circular exedras curve into the building, with a great doorway in the centre of each. It will be 225 feet in diameter, and 180 feet high with a lovely dome at the top.

The second sad death which occurred on the evening of Tuesday the 26th of April, was that of a distinguished Bahai Sister, the devoted wife of Mehtar Jawanmard of Churchgate Restaurant. She leaves behind her four young children and a large circle of friends to mourn her loss. We offer our sincere condolence to the members of the bereaved family and pray for comfort and consolation for them from the Divine Threshold.

کل نفس ذائقة الموت

از وقایع مؤلمه‌ئی که دلهای دوستان اینخود را بشدت غمگین نموده دو قضیه ناگوار
ست یکی صعود مهتر بامس مهربان پشوتن و دیگری صعود دامه الله مروارید ضلع جوانمرد
گشتاسب که ازین جهان خاک بملکوت تقدیس پرواز نمودند و از نفس تنگ تن بفضای جانفزای
آینتاهی و فردوس معانی پریدند از زجر و زحمت عالم تراب آسوده گشتند و بر حمت و موهبت
انمی رب الارباب بر خوردار شدند هر چند باز ماندگان را بحزن شدید نشانند ولی خود
سرور ابدی و حیات سرمدی رسیدند

از ساحت احسان و ملکوت یزدان باز ماندگان را صبر و سکون میطلبیم و همه دوستان
خویشان را تسلیت و تسلی مسئلت مینمائیم و بقای عمر و طول حیات هر یک را از حی قیوم
تجایم کنیم

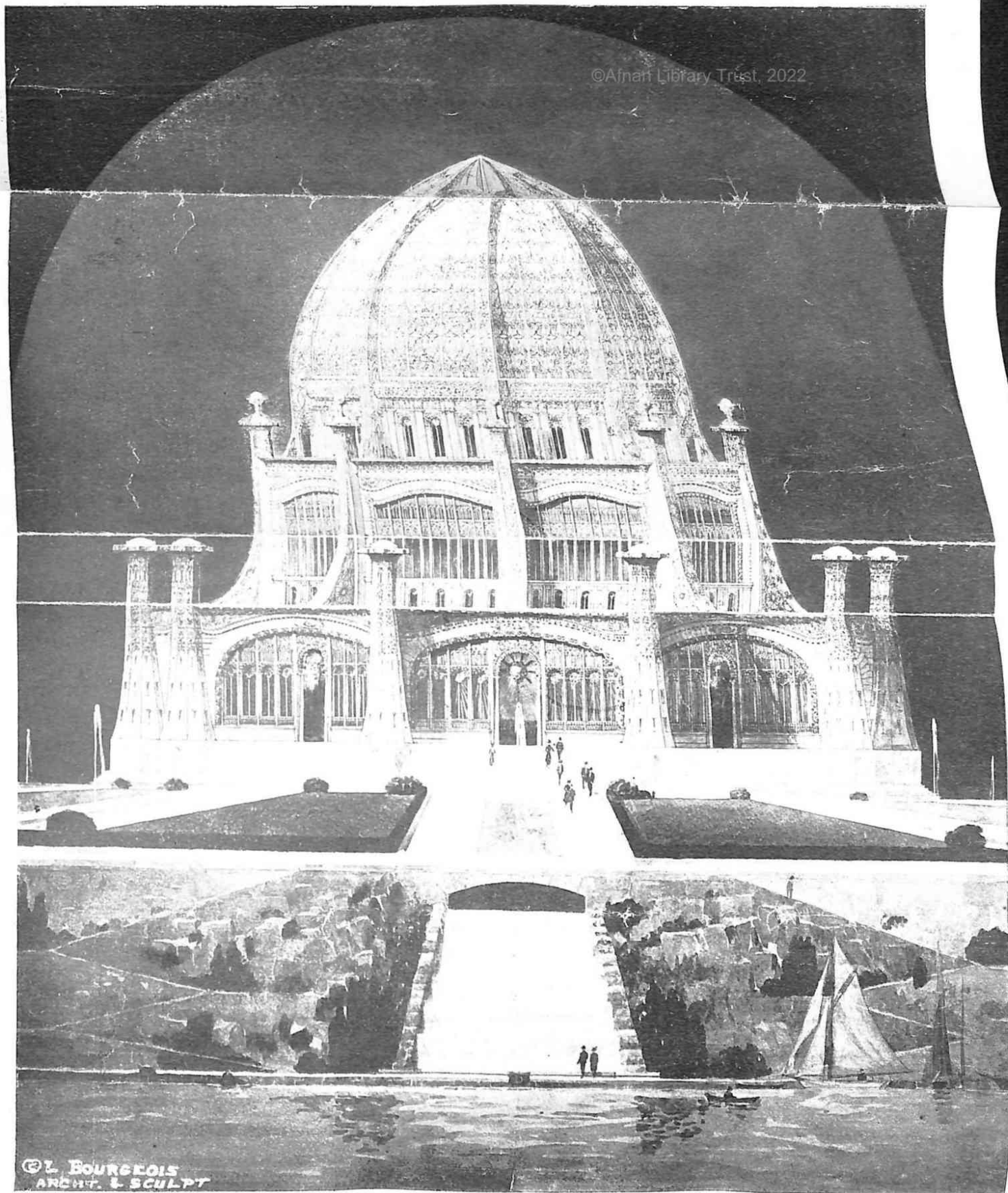
اگرچه بعد از شدت الفت حسرت فرقت جانکداز است و حالت هجر و فراق پر سوز و
مترق هنوز دل و جان از ماتم صعود خادمه استان مقدس ضیائیه خانم غریق بحر غم و الم
ست و در هر نفس و قدم مبتلای محنت و ماتم چه ماتمی که عذاب الیم است چه المی که برتر
از دوزخ و جهیم

در کتاب قدر چه گشت امضا	* چه بگویم که از بنان قضا
کرد ظاهر چه محنت و چه بلا	* فتوی فصل و حکم هجر و فراق
داد در یکدمی بیاد فنا	* خرمن حلم و سعی و صبر و سکون
حرق فرقت و صعود ضیا	* برد از دل سرور و از تن تاب
چه توان گفت با رضای خدا	* چه توان کرد با چنین المی
به که بوئی تو خود طریق رضا	* چون نباشد ره دگر محمود

لن یصیبنا الا ما کتب الله لنا

عکس مشرق الاذکار بهائیان در شیکاگو (امریکا)

©Afnan Library Trust, 2022

©L. BOURGEOIS
ARCHT. & SCULPT

The Bahai Temple (Mashrek-ul-Azkar), Chicago, U. S. A.

ایران است آیانه این از ثمرات آن بلایا و زاریا و بی پایان
آیانه این نفوذ و قدرت حاکمی از ان قدرت کلیه فی است که
هماره حامی مظاهر مقدس بوده آیانه این قسم غلبه نبعت
از تأییدات غیبیه فی است که اختصاص بمطالع رحمانیه داشته
و ما محض تذکر قارئین این رساله در این غره عکس نقشه شرق
الاذکار بهائیان شیکاکوی امریکاراطبع میباشیم و در غره غلبه
عکس یکی از محافل بهائیان امریکاراشایع میکنیم تا مبرصنی
حقیقت عالم را بیاید و علو و تقدیس کلمه الله را بچشم سریند
لعل تیزکر او خشنی

مکتوب از دزداب

از جمله میانانی که در رقیقه کریمه حبیب حانی آقای ضیاء معانی
از دزداب رسیده اینست که سالهای دراز و مدت های مدیده
فدوی در آرزوی طلوع نجم سعادت و خورشید تابانی از طرف
شرق و بلاد خاور بوده و همیشه در این آرزو که محلات و روز
نامحبات امری از افق مطبوعات عالم درخشیده عیون طالبین را
بضیاء خود روشن و منور فرماید و روح علو و ترقی و جان تذکر
بیداری در اجساد پیرمرد اهل عالم دم نفوس غافل را رو حایت بخشد
و کجاست گنازای بر منزل هدایت کشاند.

زیرا هر چند ابتدای طلوع امر الی نفوس مقدسه مطمئنه در ارتفاع
کلمه الله داد و کوشش و مجاهدات را دادند و جانفشانی آن نفوس مبارک
عالم بشری را مبهور و متحیر نمود و حایه هم میا کل منجیه فی بانها
پاکی و تقدیس مشغول نشر نجات الهی هستند ولی میبایست که هر روز
رازاری است و هر وقتی را در خور نغمه و آوازی یعنی امروز قیام نفوس
سعدوده چنانچه باید و شاید کافی نه و مکنی لوازم ترقیات امروزه
دوستان الهی نیست بلکه باید قدم را فراتر نهاد و در فکر رسائل و کلمات

که سزاوار امر و فرستاد از قبیل تأسیس جرابه و تشکیل مدارس
و مجامع (کانونشن های ملی) و طبع و نشر کتب و رسائل این انگار
و نیات سالهای متعادی است که در دماغ و روح و فواید فدی جاری
و ساری بود و از عدم موفقیت همیشه دوچار افسوس و حسرت بود
که ناگاه مجله فریده البشارت زیارت شد و از مندرجات آن نهایت
سرور و بهجت دست داد بی اختیار قلم گرفته تبریک آن یاران و طلوع
طلیعه لیله پر دایم و از آستان احدیت و اوام و بقای از ارجا و متنا دار
..... بعینه مخلص قسمت فارسی این مجله کم است و چنانچه باید برای
دوستان ایران کافی نیست پس چقدر نیکو خواهد بود که صفحات فارسی
آنرا قدری وسعت داده مقالات امری و الولح تمهه بیشتر دان و درج
نمایند ضیاء معانی -

فی الحقیقه آنچه از کلمات حقیقت سلک آقای ضیاء معانی در لوازم تشویقات
و ترقیات اجبای روحانی مرقوم و مسطور کمال اهتیت را داراست
و نهایت تمجید و تشکر را سزاوار معلوم است که در انتشار کلمه الله و
و سمو آباء الله قلبی آگاه دارند و سری پر از قبا غمخوار و غمزد و در فکر بید
اهل غفلت و لوم ماصیما اظهار شکر و سرور میباشیم که چنین افکار دقیقه
در دماغ اولیاء الیه موجود است و چنین قلوب رقیقه بین اجبا
مشهور که ملتفت و قائل امورند و خیر خواه جمهور اما درباره توبیخ دان
البشارت و دست صفحات فارسی آن امید بایست که موعوده ملکوت الهی است که طوبی
که خود نخواهد رسد و بطور با طبع و توزیع شود تا آنی در بدایت سبب دلشای و کلمات
کرده و از ثواب محبت که غالباً علت فتور در امر است مصون مانده و لازم اتساع آوازه
بخوشاسته فراهم آید - و اسباب ترقی از بهجت احاطه کند و البته این بسته
به هم عالی و لیای الیه است و تو جهات نامه نفوس مبارکه که با کمال جد و جهت
ترویج گشته و در پیشرفت تاکید فرمایند زیرا این کار شخصی نیست بلکه خدمت
نوعی است و ترویج مسائل روحانی -

اطلاع

مخارج پست این رساله به قیمت سالانه افزوده میشود و رنج قیمت صحیح پست

فرمودند در روزنامه هر بدی شرح قیام و مسامی جمیله شان بهم
 بهائی درج و نشر گردید و همین با وقتاً فوقتاً عالمه ایشان
 رسیده اسباب ظهور تعصب و اندوه آنخاندان میشد تا آنکه متر
 وکیل از سفر مراجعت نمودند بعضی ملاقات همه کسانشان با نهایت
 شدت نه تنها بگوشت و ملاست برخواستند بلکه سببی و درشتی و
 بگوئی زبان کشودند و نهایتاً در غم و اندوه و مصیبت را ظاهر نمودند
 حتی پدر پیش از شدت غم ترک خواب و خور نموده مانند کسی
 فرزند خویش مرده باشد مشغول بود و نوحه می نمود و اتفاقاً چون
 آن اوقات ایام صیام بهائیان بوده متر وکیل و عرش که او متر
 خانم بهائی است و بسیار روحانی در منزل جداگانه خود هر روز
 سخنری نموده مشغول صیام و صلوة میگردند و در امر الله بر
 استقامت و اشتغال میافزایند از تقاضا و کوری هند و مستعجب
 داشته اند که چون این زمره را در داخله خاندان متر وکیل می شنود
 می رود و در خارج همه جا زور میزند و با خبر میبرد که متر وکیل و عرش
 هر روز نوحه میگیرند و نماز میخوانند و مسلمان شده اند اینکله تیرت
 غم و اندوه آن خاندان میشود زیرا اول تنها خودشان ملقت
 بودند اما بعدی بهینند همه بنود شکوه و شکایت میکنند و این
 خیر شهر شهر شده و حضرات رسوای عالم گشته اند لذا مصیبت و از
 سر میگیرند و سخت کونی بیشتر میکنند اما آنچه زیاده تر گوشت و سختی
 می نمایند متر وکیل و عرش ریشات و استقامت میافزایند و
 بیشتر بریده بر میارند و از تعالیم الهیه لفظ می نمایند بالاخره بهی می شوند
 و یکی از اجبای هندو در پرستم نگه را طلبیدند که حالا وقت تبلیغ
 امر الله بهائی این شهر است لهذا اسرار صاحب رفته و در جبه
 محفل عمومی در شهر نوساری لفظ نمودند و پیش از پیش بیان حقیقت
 امر الله کردند اگر بعضی بنهایت تعصب غاصتند حتی برادر وکیل

فحاشی نمود ولی بعضی بی غرضان اظهار الفت و محبت نمودند و
 اینسکه مسلم است که فحاشی در این مملکت از قتل و غارت در ایران
 تا نیش بیشتر است با وجود این حضرات در امر بهائی خندان و شادان
 و چون جبل شامخ ثابت ران
خبر
 از خبر و نواحی آن خبر رسیده که بقیام تا شرفی حق آقایی بیرون
 عبدالله مطلق تائیدات ملکوت اسی شامل حال بوده و بهت کایان
 و دوستان آنحد و محفل خادین اطفال پیش شده و اساس بن
 مبر و بهجت تعلیم انات و ذکر استوار گشته امید داریم آن نفوس
 مقدسه در این امر مهم در کپایه تربیت نونهالان ملت دمای هر گونه
 و سعادت است روز بروز زوید تر شوند و بهجوم پیشرفت
 ربانیه موفق و مختص گردند زیرا از برای ترقی نوع و سیدلی اعظم از
 تربیت اطفال و اولاد دینست و بهجت حصول سعادت کلیه ملت
 امری اتم از تائیس مدرکس و کتابت مخصوص از برای بهائیان
 که در مکاتب و مدارس تعالیم روحانی و جسمانی با هم است تخمین
 اخلاق با تربیت ظاهری توأم و از جمله تعالیم این امر اقدس آن است
 که میفرمایند من ربی ابنه و ابنا من الالباء کمین بی احد بانی علیه
 بهائی و عنایتی و رحمتی الی سبقت العالمین و همچنین از اوامیر مبارک
 اینست که در تعلیم اول و اولاد را بشراطین تعلیم دهند که اکثر
 میفرمایند اگر نفسی در تربیت اولاد خود غفلت نماید امنای الی باب
 مجبور نمایند و مصاریف تربیت اطفال را از او بگیرند و هرگاه
 غنی و مستطیع نباشد و لوازم تعلیم و تربیت را از بیت العدل که بجای
 فقر و سالیست ایدهند و از کلک و میان یزدان صادر که طفل در بدو
 و تا چون شل تر و تازه است بهر قسم خواهی تربیت توانی اگر چه
 تربیت کنی راست گردد و در کمال موزونی نشو و نماند

و صیای ملک بیان بسیار است انشاء الله در دفتر بعد بعضی
 از ان الواح مقدسه درج خواهد شد مقصود این است که حال
 در ایران چنانچه باید قدر اینگونه خدمات یعنی تعلیم و تربیت بنین
 و بنات معلوم نیست ولی طولی نخواهد کشید که در ایران شاهد
 سعادت کبری و دلبر موهبت عظمی هم اغوش کانی شود که در تربیت
 و تعلیم روحانی و جسمانی از کل پیشی گیرند و در میدان کوشش و سعادت
 گوی سبقت بر بایند و نفوس لازم خواهند شد که در حال غفلت
 و امانت و اقف بر لوازم زندگی و احتیاجات عالم انسانی باشند
 با کمال راستی و درستی تشبث بنسبیت تا به الترقی نمایند و مطلع
 از فنون و علوم موجوده عصر باشند لهذا از امر و زباید تدرک آن
 و تربیت نونهالان چنانچه باید و شاید پرداخت تا چون وقت ملکت
 بی علمی مایه حیرت و بیگانی نشود و ادانی نسبت تاخیر و تدنی نگردد بلکه
 بسبب تربیت و دانش و کمال او در دهرش تمام امور بدست آید و
 از تائیس سعادت و ترقی خدمت بجوهر آسان شود و رضای غنچه
 حاصل گردد و ابواب و مرفور مفتوح آید و شرف نجات امر سلطان نو
 کلاما مشهور و محسوس -

آنکه تدرک دوستان یزدچین سعادت فرمودند و اسرار حقین
 سعادت گذاردند و در شهر و دیواری بند نمودند و فیض سرمدی جستن
 در شهر بکو معالین کلمه الله امر بهائی را ریشه کن خواستند و این
 محو و محصل و نابود تصور نمودند و اینکله را در اندیشه قتل عالم کردند
 شریک بر نمودند و طعمه تیغ و شمشیر همه را گرفتند و زدند و بستند سر و
 پاشکسته اجساد را به دیوار و درخت آویختند و آب روی عدل و انصاف
 بر گشتند در هر گذرگاه شب و روز حلقه زدند و از دوستان الی
 هر که یافتند ریزه ریزه قطعه قطعه نمودند جمیع را در خاک و خون غلطان
 ساختند و با کمال سرعت در میدان ظلم و ستم تاختند آنچه توانستند

گفته و کردند و هر چه خواستند در جز و نوب و قتل مجری داشتند
 حتی پاره گوشت نوجوان عزیز را با ضرب و شتم مبار و دل ریختن
 خورانیدند و آب جوش در حلق بپاشیدند و خوار ریختند و طفل صغیر
 این بچه شهید قتل نمودند مختصر در خاک ریزد بر بهائیان دست بسته
 منظم و آنچه وارد شد نظیر آن در تاریخ عالم مشاهده گشت و مقصود
 اعدا از جمیع این ظلمها و ستمها آن بود که کلمه الله را محو و نابود کنند و
 اهل بهار اسعد و مرف و مفقود بخت نمایند حال چه قدر مایه عبرت
 باید باشد که در چنان سرزمینی که قتل گاه اهل بهار بوده و قرا با نگاه
 اولیا حال احباب بیشتر بر اعلا کلمه الله قائمند و در ترویج این امر
 مبارک پیشترند محافل چون روضه رضوان و دارند و مجامعی شرکت
 فردوس جهان اشجار وجودشان پر بار و شمار است و گلشن
 وجودشان بخشش و شکار گویا از خون آن شهید آبیاری شده
 و از قطرات آن دما و مطهره پرورش یافته اند ضرب الله مثلا کلمه
 طیبه کثره طیبه اصلها ثابت فی الارض و فرعها فی السماء
 توتی اکمل کل حین سبحان الله که هم تاریخ اتم شرح حیات
 فیض قدم را اهل ایران از یاد برده اند و از قصص اولین غافل مانده
 دیگر آنچه را مدت هفتاد سال از انواع بلایا و مصائب اهل بهار
 بچشم خود دیده اند چرا فراموش نموده اند که در قطع و قمع بهائیان
 و سیدلی مانند مکر آنکه دولت و ملت ایران بان تشبث نموده در
 اجراء احکام ظلم و تعدی الی کوتاهی نکردند و در القادس سبب
 و افتراجیری فرو گذار نمودند آخر چه شد چه نتیجه جز بنامی در صفت
 تاریخ حاصل گشت و چه فواید کلیه عاید شده جز اینکه امر اقدس و علم
 مقدسی که در ایران و تحت طعن و مسخر از ل مخلوق بود حال
 شدن ترین خلق دنیا آن را تعلیم و تحریم نمایند تسبیح و تعذیر کنند
 و تحمید و تحمید میفرمایند آیه این از تاریخ آن جانبازی بهائیان

در خوشی از هر که از فریاد بجا آید و لایحه بند و از هر طرف
 ندای یا علی اعلی مرتفع و ناله ای در جهان نیست جز غلغله و
 دلبر کجا و زلزله ای در عالم جز آه از محبت محبوب بجهت آسایش
 آنی در جمیع دیار نفس شکبار چون شمع روشنند و یاران رحمانی
 در جمیع اقالیم مانند گلهای شکفته از طرف چین و می نیایند
 و نفسی بر نیارند جز بذر کوفه آرزوی ندارند جز خدمت امر تو
 چستان حقیقت را ببل خوش احسانند و گلستان هدایت را شکوفه
 های معطر بویح الاوان خیابان حقیق را طراعی گلهای معانی نمایند
 و جو بار هدایت را مانند سرو روان بیاورند افق وجود را بنور
 بازغند و مطلع آفاق را کواکب لامع مظهر نمایند و شاد
 نور توفیق ای خداوند مهربان کل را ثابت و مستقیم دار و
 الی الابد ساطع و لایح و پر انوار کن تا هر دم از گلشن عنایت می بینی
 و از بیم هویت شبنمی رسد رشحات محبت طراوت بخشد و
 نقحات گلشن وحدت شما معطر کند اید لبر آفاق پر تو اثر
 ای محبوب جهان جلوه جمالی ای قوی تدبیر حفظ و امانی ای
 وجود ظهور قدرت و سلطانی ای خدای مهربان در بعضی ملک
 اهل طلیان در هرج و مرج و مخربین بی انصاف شب و روز
 در اعتساف ظالمان چون گرگ در کین و اغنامی مظلوم و
 بی ناصر و معین غولان بر وحدت را کلاب در پی نذران کوهها
 به اتیان از ان حد عقب ای پروردگار حفظ و حمایت فرما ای حافظ
 حقیقی صیانت و حمایت کن در پناه خویش محروس دار و چون غولان
 شر و مصون دار تویی حافظ حقیقی و حارس عسکری و نگهبان ملکوتی
 و حیران آسمانی ای یاران الهی از جنتی ایست حق بلند است و ندای
 مرتفع و امر الله و انتشار و آثار الهی واضح و آشکار شرق و غرب
 معطر است جنوب بفرات شمال مشک افراست و از بهشتی

مکتوبی از بهائیان کلکته

هو الله

الحمد لله بخت بهائیان بمبئی سال اول این جریده البشیرات است
 و معلوم که فکری جز خدمت یا رب الهی نیست و آرزوی جز خدمت نوع
 بشر و وحدت عالم انسانی ندارد از سال ۱۲۹۴ در طبع و توضیح آن قیام
 نموده ما را امید چنانست که این جریده جریده ابدی باشد و این فکر دائمی
 گردد که در نهایت ثبوت و رسوخ برای انتشار امر الله و
 تبلیغ امر ملکوت الهی در اطراف عالم منتشر گردد و امروز هدایت امر الله
 و امانت ندای ملکوت الهی امری نیست که بر احدی از اجابا پوشیده
 باشد در این موقع بطایمان از قبیل اظهار بدیهیات خواهد بود
 البته بر شما را اولی الالبصار پوشیده نیست که محفل بمبئی از بدو افتتاح
 اکنون از اثر تفصیلات آتیه طوری بر دایج کمال افزوده که اواخر
 شهرش گوشت و عمو شنبه بقیعده خود احتضار مفاخر مبارک پروران و نش
 تنه کر میوم که ناظرین این جریده عموها و اجابای ایران خصوصاً از
 وضع محافل و مجالس بهائیان که در مملکت هندوستان است
 اطلاع یابند و بدانند که شهرت امر الله درین مدت قلیل جمیع شهر
 هندوستان را فرا گرفته و در اکثر شهرهای این مملکت محافل این
 امر عظیم منعقد است

امروز صاحب ما نذرانی بهرامی جناب سید عبدالحکیم صاحب
 اروستانی علیهم بها الله چند ماه در کلکته قیام نموده و اساس
 محفل روحانی را مستحکم نموده نیز جناب میرا دره شرکت امین
 آقای حاج میرزا محمد تقی صاحب کلکته قیام نموده در ترقی این مجلس
 نورانی سعی کلی نموده
 در ۱۲۹۹ و جناب میرزا محمد زرقانی در هنگام سفر درین شهر
 قیام فرموده و تخم این محفل روحانی را از آب کلمه الله آبیاری نموده
 اگر چه ما بهائیان کلکته نوعیکه باید خدمت امر الله قیام نموده
 و محفل تنگی از وقت افتتاح الی حال تا بنیادت جمال قدم مل ذره
 خافلان وطن را از ترس خواب غفلت بیدار و ترس دکان هر قوم و ملت
 از بادی ضلالت پوشیار نموده و بنیاد و در هر هفته دو شب محفل منعقد
 میشود محفل عمومی و یک محفل خصوصی محفل عمومی در شب یکشنبه
 محفل خصوصی در شب چهارشنبه از ساعت هفت الی نه منعقد
 پس التماس بحضور ناظرین این جریده مقتدره روحانی بینا کنیم
 در خدمت امر الله در این شهر وسیع نظر التفات و حرمت ما را
 مرهون منت و محض عنایت فرمایند از طرف محفل کلکته
 بنده عبد الجبار سید قاسم علی

تعصب منسوب

چون در آیام کائنات بهائیان هندی از جوانهای پیر
 و خروش هند و موسوم بمسئول در اثبات امر بهائی قیام بطریق
 خطابهای مفصل نموده اند از جمیع روزنامه ها هم و عکس و طبع و نشر
 شهرت فطیعی حاصل کرده بدین که تمام این اخبار به پروردگار و کائنات
 ایشان (در نو ساری که یکی از بلاد نواری بمبئی است) رسیده و هم
 شهرت سفرشان که چون بعد از کائناتش با طواف هند سفر نموده
 در شهر در جمیع عیدیه نطقهای مفصله در اثبات کلمه حضرت بهاء الله

مخبر در شهر کلکته که پای تحت هندوستان بوده و بندری
 بزرگ و جای عبور و مرور مسافران برهما و چین و جاپان اینست
 محفل روحانی بعد از شرف ایمان این فانی افتتاح جنت در زمانی که
 شهیدین شهید در ۱۹۰۰ میلادی در اینجا تشریف داشتند و
 دو سال بعد از آن که جناب طالب این ابر مرجم علیه بها الله
 سفر هندوستان در دیار کلکته تشریف آوردند فرید ترقی این محفل
 شدند و در ۱۲۹۹ و جناب فاضل سید مصطفی صاحب جناب فاضل

که آیات تورات کلمه قانون ابدی ردیف عهد و آیت دائمی است و مراد خدا و حضرت موسی تأکید بنی اسرائیل که در عمل و اجرا احکام تورات در زمان خود تکمیل و تسلیم نورزد و دانا عامل باشند زیرا از ازل بعثت حضرت موسی تا آخر همیشه در هر چند وقت بود احکام تورات را ترک و حضرت موسی را بگویم بشنودند حتی خدا موسی را امتحان میکرد و هر وقت بروفق مرشان امری یافت میشد بدی گفته اینست که در تورات مکرر نازل شد که خداوند مدعی خود را امتحان کنید و در ۲۴ سفر یونان میفرماید هر کس بخدا بگردد البته باید کشته شود نیز در همین فصل است که یکی از بنی اسرائیل را که بنده اسب کرده بود حکم حضرت موسی سنگا نموده کشتند و این نظر بحفاظت احکام شریعت و احکام میان دین است در زمان بنی اسرائیل بود لذا بارها بر حضرت موسی این بیان نازل شد که احکام تورات باید برای بنی اسرائیل در قمرهای ایشان بقانون ابدی عهد و آیت دائمی باشد و در آیات عیدیه تورات در همین یک موضوع لفظ ابدی و دائمی و فتوی هر سه یک معنی آمده یعنی کلمه عهد و آیت دائمی و قانون فتوی بجای قانون ابدی استعمال شده تا در فهمی محتاج بدلائل خارج از تورات نباشند (در ترجمه فصل خان جهانی) در فصل ۳۱ خروج بجای قانون ابدی عهد دائمی ذکر شده میفرماید (ایه ۱۶) بنی اسرائیل در قمرهای خودشان سبت را بعد دائمی محافظت نمایند یعنی سبت را نگاه داشته ترک نکنند و وایسا معمول دارند و در آیه ۱۳ و ۱۷ همین فصل میفرماید دو سبت در میان من و بنی اسرائیل آیت دائمی است که هر کسی اگر ایلید سازد باید کشته شود در فصل ۳۵ اعداد آیه ۲۹ میفرماید این احکام از برای شما در تمامی قمرهای شما و همه گلی مسکنهای شما بقانون فتوی باشد ملاحظه فرمائید احکامی که محض تأکید میفرماید باید بنی اسرائیل

آن پدیده نخته و ترک نمایند چه برای آنها قانون دائمی و آیت دائمی است این مطلب چه دخلی دارد با اینکه بعد از شرح تورات نباید دیگر صاحب حکم و شرعی بیاید اصلاً این معنی موضوع این آیات نیست بلکه این آیات همه در موضوعی صادر شده که حکم اکید و یلغ بنی اسرائیل در نگاه داشتن احکام تورات بوده و تذکره نیامدن صاحب شرع و حکمی بعد از موسی اگر کسی در اسفار تورات خصوصاً در فصل ۲۴ و ۲۵ سفر یونان درست ملاحظه کند آیتها بخوبی دریابد که فقط نظر شدت نافرمانی بنی اسرائیل محض مبالغه و تأکید با خدا احکام تورات را قانون و عهد و آیت دائمی فرموده تا هیچگاه شریعت را ترک نکنند و قانون الهی را ننمایند بسیاری از آیات تورات خداوند بنی اسرائیل عهد فرمود که ایشان ابداً و اراث اراضی مقدسه خواهند بود و حال آنکه معنی ابد این نبوده که غیر از بنی اسرائیل دیگر کسی صاحب مالک آن اراضی نخواهد شد و در اینخصوص ملاحظه برای نمونه آیات فصل ۳۲ سفر خروج اکتفا میفرماید (ایه ۱۳) برای ایشان قسم میدادم و نموده که در زمین شما را مثل ساهای آسمان بسپارم و تمام زمین را در باره اش گفته ام بنده شما را خواهم داد تا آنکه ابد اوارث آنها باشند (ایه ۱۴) خداوند ملا که گفته بود بقوم خود نازل نماید تغییر باراده اش داد و این آیات صریحاً میفرماید که بنی اسرائیل ابد اوارث آن اراضی خواهند شد با وجودیکه مکرر در زمان نجات النضر و طیطوس و خلفاء اسلام بانهایت ذلت از آن اراضی بیرون رفتند و اگر هزار سال داندی مالک آن الماک بودند هزار سال از آن مالک بیرون و در بلاد غربت پریشان و اسیر و دلخون مانند و اکنون بیشتر حصه بنی اسرائیل در ممالک خارجیه بیشتر

پس مقصود از کلمه ابد برای اسرائیل نفی نه و اصطلاحات کتابت و فراموشش کردند و عظمت قرآن و سیاق و سباق آیات الهیه کشنده که مراد از قمرهای بنی اسرائیل بودن احکام تورات بقانون ابدی و عهد و آیت دائمی آن بوده که دما در مدت تورات و زمان شریعت موسی باید بنی اسرائیل بلا درنگ آن احکام را معمول دارند و آن اود امر را که میترک سازند و عهد الهی را خلاف پایمال نکنند

ثالثاً در همان فصل ۳۲ سفر خروج و سایر آیات تورات مکرر مرسوم و مرقوم که خدا به تغییر قوم عهد و اراده خود را تغییر میدهد و این سلسله مهم فی الحقیقه اصل قانون قدرت آیتیه داس اساس سنت ربانیه است که دام مخلوق تغییر نه لازم حکم و قوانین آنها نیز متغیر خواهد بود این حقیقت فصل الخطاب است و تری از اسرار کتاب فائق و ایا اولی الالباب

رابعاً در فصل ۴ سفر شتی میفرماید که باز پیغمبری را مثل منی ببعث خواهم کرد پس بنص تورات اگر بعثت پیغمبری مثل موسی جائز است بحال و اینصورت رسول شرع و کتابی تورات هم شروع است و از سنن فرایض خداوند متعال خلاصه این عقیده بنی اسرائیل آن آیات و سائل تورات فی برای ملل ساوجبستی مایه عبرت باشد و عظم وسیله تذکر و بصیرت شود بدین سبب در قرآن درباره بنی اسرائیل بیان تحریف تورات میفرماید که کلام الهی را از موضوعش تحریف نمودند یعنی آیات کتاب الله را از معنی اصلی که موضوع آن آیات بوده بمعنی دیگر بردند و بروفق مرام خویش تغییر نمودند و باز درباره همین بنی اسرائیل در سوره مائده (رکوع) میفرماید و قال الله یهود و بنی اسرائیل مغلوله غلت اید نیمه

و لغو ایا قایل اید به بنی اسرائیل بنیغ کفیت یشاء باری علیه قانون قدرت و مرمصون خلقت بر اینگونه عقاید بی ثبات و متانت مانند میل عظیم شدیدی جاریست نسبت به خاشاک و غاری و یا چون کوه و کوه ناری است بالنسب بکلیها یاس بی بار و ثمری آن خورشید جهان آرا و این ذرات پراکنده در هوا ان قلمزم کربا و این قطره بی نوا بسین تقاد ره از کجاست تا بجای این است که مظاهر ابدی در هر عصری چون از سر قدرت کامله حلی بودند و بصرف اراده غالبه ناظر اند بر حق نباض عالم امکان شدند و با وجود فقر و صحت در عالم امر غالب و قاهر شدند و با حال ذلت و سکت مایه علو و عا ملک و مملکت گردیدند اعتراضات محوک مانع نفوذ کلمه مبارکشان نیامد و سطوات ملوک مقاومت اراده غالبه شان نمود چه کاره شان منبعث از اراده الله بود و حرکت و سکونشان بروفق اسرار مکنونه سنت الله و مویدشان تائیدات شدید القوی و جود

لم تروا - بقیه دارد
اجامی آ و تساهق آیات حانی در جمع بلدانیم
و غب علیهم بهاء الله الاسبی
هو الله

ای یاران با وفا ای بندگان صادق حضرت بجا و الله نیمه شب است و جمیع چشمها اسوده و کاف نفوس در بستر راحت سر باین نهاده متفرق و در ریای خوابند و عبد البهادر و جوار و نه مبارکه بیدار و در نهایت تضرع و اهتمال مشغول میناجات که ای پروردگار هرمان مشرق در جهان است و غرب در مجمع بیابان نجات قدس در انتشار و ششخصیت از ملکوت غیب ظاهر و آشکار تریل آیات توحید است و توحج ریاات تجرید بانگ سرودش است و ننگ تحویت و فنا

در این کتاب
در این کتاب
در این کتاب

BAHAI NEWS

VOL. I.

JUNE 1921.

No. 4

WORDS OF BAHÁ'U'LLAH

O SON OF MAN!—My Calamity is My Providence. In appearance it is fire and vengeance; in reality it is Light and Mercy. Therefore approach it, that thou mayest become an Eternal Light and an Immortal Spirit. This is My Command: Know thou it.

O SON OF HUMANITY!—Rejoice not if fortune smile upon thee, and if humility overtake thee mourn not because of it, for in their time, they both shall cease and be no more.

O SON OF EXISTENCE!—If thou lovest the Immortal and Eternal Kingdom, the Ancient and Everlasting Life, then forsake this mortal and vanishing Kingdom.

O SON OF EXISTENCE!—Be not engrossed with this world, for with fire, We test the gold and with gold We try the servants.

O SON OF MAN!—Thou desirest gold, and We desire thy separation from it. Thou hast realised therein the riches of thyself, while I realise thy wealth to consist in thy freedom from it. By My Life! This is My knowledge, while that is thine imagining: how can My thought agree with Thine?

O SON OF MAN!—Distribute My possessions among My poor, that in Heaven thou mayest receive from the boundless treasures of Glory and from the stores of Eternal Bliss. But by My Life! The sacrifice of the spirit is more glorious, couldst thou see with Mine Eye.

O SON OF EXISTENCE!—Thy Heart is My Home; Purify it for My Descent; Thy Spirit is My Outlook; prepare it for My Manifestation.

O SON OF MAN!—Put thy hand into My Treasury; then will I lift My head radiant above thy treasures.

O SON OF MAN—Ascend to My Heaven that thou mayest drink of the pure wine which has no likeness—from the Chalice of everlasting Glory.

(FROM HIDDEN WORDS.)

N. R. VAKIL'S TOUR IN NORTH INDIA.—(Concluded.)

Shantiniketan is a very sacred spot in India. Its scenery is very charming and here one finds himself in tune with the infinite. I reached this place on the fourth and had put in the guest house specially built for the visitors. This place is known to many for the school opened here by Sir Rabindranath Tagore. This school is unique and excellent. The students are taught underneath the trees, on the verandahs and in the open. The teacher carefully watches the natural inclination of the boys whom he teaches and tries to develop their natural inclinations and tastes, rather than force a set of theories and ready-made lessons on them. The students take delight in their studies because education is a pleasure to them and not a task. They love knowledge and receive it abundantly. During my short stay here I met the elder brother of Sir Rabindranath Tagore, Mr. Dijendranath Tagore, various teachers, and Mr. Richard Paul gave a talk on the Bahai movement to the teachers and advanced students, and left for Patna on the 5th February. I spent the only 12 hours in Patna visiting the Sadharan Brahmo Samaj and the new dispensation branch of the Brahmo Samaj, where I gave a short account of the History and teachings of the Bahai movement. Here I was received very cordially by the Brahmos of the New Dispensation and am much obliged to them for the love and kindness they showed to me.

این روزنامه ماهی یکبار
طبع و توزیع می شود

عنوان مراکت
فهرست ستریت ۲۹ قلعه پنبی
هندوستان

البشیر

قیمت اشتراک سالیانه

در ایران نه قران

در هندوستان سه روپیه

مصر و سوریه ۲۵ قروش صاغ

در انگلستان ه شلینگ

نیم پست قیمت اشتراک افزوده میشود

۱۵۲

۱۳۳۹

شعبان المعظم

نمبر ۳

جلد ۱

اول ماه می ۱۹۲۱ء مطابق ۲۲ شعبان المعظم ۱۳۳۹

مقتصد از رساله ابشارت وحدت نوع انسان است و تفهیم اصول دین که فی حقیقه اصل و اساس اعداست

و نویسنده آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و مرتبه علیاست و مقالات مختصر مفید در این خصوص از هر کس بر عا برسد

در این رساله درج خواهد شد

تبدیل و تحویل خواهد یافت فیوضات مصداق حقیقت محمد و خواهد

در باب الهامات غیبیه مدو یعنی تجدید ادیان الهیه و تبدیل و

اصلاح فروع دینی که در هر زمانی واجب و بصرف قدرت

واقع (در آینده لزوم خواهد داشت و وقوع خواهد یافت لهذا ما در

بعضی از آیات و مسائلی که مایه اشتباه اعم و ادیان است

مجله در چند غره ابشارت بحث و مذاکره میکنیم تا معلوم و مبرهن شود

که این عقیده غلط و کتب الهیه و سند ابواب فیوضات کلیه ترتیب

مقتضی تعلیم و او را هم بوده و صرف تصور و توهم نام-

از انچه بود و شبیهاتی که در این خصوص هنگام ظهور حضرت مسیح

داشتند و زعم و وهم خود آنحضرت را دشمن دین خویش تصور

نمودند همین بود که گفته خداوند عزای موسی و ابراهیم و اسحق و

یعقوب صریحا میفرماید که شریعت تورات از برای منی است

قانون ابدی است بلکه ابدال آباد باقی - اما اولاً ملت

شده

شده

شده

سؤال

اینکه تغییر قرون و ازمان و لزوم تجدید فروع دین ادیان بپای

ستین و برانی است محسوس و معقول ولی هر گاه از مل جل

را هم عقاید و آیاتی است منصوص و منقول که از روی کتب

اسلامی و کتب دین و کتب ماکانی و کامل است و موجود

آخر زمان فقط آئین و عقاید ما را ترجیح و ناشر پس برای این

مل موجود جوابهای نقلی و شرعی مبسوط لازم و بر این و دلالت

از کتب آسمانی مشروح واجب آن اوجه و دلایل چیست؟

جواب شبهه بی نیست که بسبب انداختن معانی صحیح

آیات الهیه و اشتباه در تفسیر کتب آسمانیه - مل موجود این

عقاید غیر معقول معتقد شده اند و نظر تقابلیه علماء و رؤسا و عا

و رسومات اجداد و آباء و هر قتی چنین اعتقاد نموده که آینده قان

قدرت قدیمه در تجدید و تجدید مطلق و متوقف خواهد ماند و مستند آئینه

I then went to Lucknow where I met many sincere seekers after truth. Through the efforts of Mr. Sooraj Narayan, a talk on the Bahai Movement, its history and teachings was arranged in the Theosophical Society on 7th February at 6 p.m. and as the members expressed a desire to know more about the Movement for two evenings I spoke to them giving proofs from various scriptures and showing that the prophecies relating to the world teacher are all fulfilled in the manifestation of his Holiness Baha 'O'llah.

On the 10th February I left for Agra where I spent nearly a week. Mr. Pritamsingh and Mr. Shiavax had been to Agra shortly before I went there and had met some people individually and explained to them the message of the Bahai Movement. Agra is a place of historical importance and God willing, it may become a place of religious importance in future. Its well-known Taj Mahal is a piece of excellent ancient architecture and is a magnet that draws many foreigners towards Agra. Here Mr. Hashmatullah arranged for three public lectures. The first lecture was on universal education under the auspices of the St. John's College Union Society on the 16th.

On the 17th a lecture on the subject that 'The promised One of all the religions has come' was delivered in the Verandah of a Hindu temple at 6 p.m., and thereafter at about 7-30 p.m. in the Bhargab Boarding House, an address was delivered on the Bahai Movement under the auspices of the Agra College, when the Principal of the College Mr. T. F. O'Donnell presided. I also met the leader of the Radha Swami Math, a polite gentleman of advanced views, at his bungalow and visited the Industrial Works and the school carried on by this institution. On the 17th February I left Agra for Karachi where the Bahai Movement is known very widely through the untiring efforts of Prof. M. R. Shirazi. Here two lectures were delivered in the Theosophical Hall on the Bahai Movement and the World Teacher through the efforts of Mr. P. L. Vaswani. India is ready, nay, rather the whole world is ready to learn

the great truth that the Bahai Movement offers. May God assist us all to deliver the message and serve humanity.

N. R. VAKIL.

THE FUNDAMENTAL UNITY OF RELIGIOUS THOUGHT.

ADDRESS OF ABDUL BAHÁ.

THE first bestowal of God in the world of humanity is religion, because religion consists in Divine teachings to men, and most assuredly Divine teachings are preferable to all other sources of instruction.

Religion confers upon man the life everlasting. Religion is a service to the world of morality. Religion guides humanity to the Eternal happiness. Religion is the cause of the everlasting honour in the world of man.

Religion has ever helped humanity towards progress. As a proof thereof, let us first investigate religion from an unbiased standpoint, and let us find out whether religion is the cause of progress and development, or whether it is not, whether or not religion is, after all, the cause of illumination; whether or not religion is the impetus which allows man to advance extraordinarily.

Let us investigate independently, not that we should be bound by blind limitations or dogmas, for were we to be bound by blind limitations, then some will believe that religion is a cause of happiness, and others will disagree, saying that religion has been a cause of degradation. Hence, we must first investigate as to this: whether or not religion is the cause of human advancement, and let us give it impartial and thorough research, so that no doubt shall linger in our minds.

How can we find this out? That is, how can we discover whether or not religion has been the cause of human progress or retrogression?

We will first investigate the founders of religions—the prophets. We will review the episodes of their lives, the events prior to their rise, and those subsequent thereto. But we will not present to you

certain traditions which are subject to both credence and refutation. Nay, rather we will cite certain historical facts provable to all, certain facts and evidences well known throughout the world, and which are irrefutable. They are these:—

Amongst the great prophets was His Holiness Abraham, who, being an iconoclast, and a herald of the oneness of God, was banished by the people from his nativity.

Let us observe here how religion is an impetus towards progress.

His Holiness Abraham founded a family, and this family God did bless, and it was through the religious basis that the Abrahamic house progressed and advanced. Through the Divine benediction, noteworthy and famous prophets have issued from the Abrahamic lineage. There appeared an Isaac. There appeared an Ishmael. There appeared a Jacob. There appeared a Joseph. There appeared a Moses. There appeared an Aaron. David issued there from. There appeared Solomon. The Holy land was conquered by them and was theirs by right, and the great Solomonic wisdom was established, and this was due to the RELIGION which they founded.

Hence, we learn that religion is the cause of honour, is the cause of advancement, is the cause of civilization, is the cause of the happiness of mankind, even as the Abrahamic episode well illustrates this fact, and even as his family clearly points thereto. Even unto the present time his household throughout the world is visible and manifest.

Let us discover, or consider, the greater phase of it.

The children of Israel were in bondage and captivity in the land of Egypt. They were subjected to the tyranny and oppression of the Copts (the Egyptians). They were in the utmost state of degradation. One Copt conquered, or subdued one hundred Septs (Israelites). They could make use of them as working-men or labourers.

The children of Israel were then in abject poverty, in the lowest abasement,

in the lowest degree of Ignorance, in the lowest degree of barbarism, when, suddenly, His Holiness Moses appeared amongst them.

When His Holiness Moses appeared amongst them, outwardly he was no other than a shepherd, but through the power of religion he exhibited such majesty and grandeur and efficacy they continue to be seen. His prophethood was well spread throughout the land. His law was the foundation of the law.

His Holiness Moses was single and alone and this single, unique personage, through the power of RELIGION, rescued, all the children of Israel from bondage. He conducted them to the Holy Land, and there he founded the great civilization which has become permanent, a civilization and an education which are most noteworthy. Thereby they attained to the highest pitch of honour and glory. He saved them from their bondage and captivity. He imbued them with qualities which caused them to be progressive. They proved to be a civilizing people, an educated and scholarly people. This philosophy became noteworthy. Their industries were well known. In one word, along all the lines of advancement which characterize a progressive people they did achieve progress. They reached such a pitch that at last they were the ones who established this Solomonic sovereignty, and their sciences and arts reached such an extensive state that even the Greek philosophers used to take journeys to Jerusalem, in order to study with the Jews philosophy and the basis of law. According to Eastern history, this is an established fact.

Even Socrates, the Greek philosopher, came to the Holy Land and consorted with the Jewish doctors, studying with them wisdom or philosophy. He studied with them the basis of their belief, and when he returned to Greece there he formulated his basis for DIVINE unity, and there he advanced his belief regarding the immortality of the spirit after the dissolution of the body. These verities Socrates learned, no doubt, from the Jewish doctors with whom he came in contact.

Likewise, Hippocrates and many other philosophers used to go to the Holy Land, to Palestine, and there they acquired lessons from the Jewish prophets studying with them the basis of ethics and morality, returning to their countries with contributions which have made Greece famous.

A cause, or a movement, which renders a WEAK nation, such as the Jews were before, STRONG, and changes them into a mighty and powerful nation, which rescues them from captivity and causes them to reach sovereignty, which transforms their ignorance into knowledge and science, and which endows them with an impetus to advance along all degrees of attainments—(this is not merely a theory or a story which I am telling; it is an historical fact which is provable; it is history well established in the world)—makes it evident that religion is the cause of honour to man, that religion is the cause of the sublimity of man.

When we speak of religion we mean the FOUNDATIONS of religion, not the blind imitations, or dogmas, which have crept in afterwards, and which are ever destructive, which are ever the cause of the effacement of a nation, which are ever the cause of the hindrance to progress of nations. Even as it is recorded in the Torah, and confirmed in all histories, when the Jews were fettered with imitations, then the wrath of God became manifest.

When they had let go of the foundations of the law of the God, then God sent Nebuchadnezzar, who came and conquered the Holy Land. He killed all the men; he took in captivity the children and women; he made waste the countries and the populous centres; he set afire all the hamlets and all the villages. Seventy thousand Jews did them with him to Iraki Ajam (Persia). He demolished Jerusalem. He destroyed the Holy of Holies, the great temple there. He burned, in short, the Torah. The Holy Bible—was he the cause of its burning.

Thus we learn that the FOUNDATION of the Divine religions is ever the cause of progress, and thus the holy founda-

tion becomes, as it were, destroyed and beclouded, or surrounded by certain blind imitations, when it leaves the central axis. Then the reverse takes place; it is a cause of debasement, the cause of degradation.

Even so was the case with the Greek nation when they were the conquerors, and then the Jews became captives in their turn, and they were followed by the Romans. They proved to be the conquering nation, and they almost did away with the Israelites.

Under Titus, the Roman Emperor, when he was a general of the Roman army, the Holy Land was laid waste and made a wilderness and the Israelites were scattered broadcast in the world, because he also killed their noteworthy men, their possessions were pillaged, and Jerusalem was made a heap of dust. And that was the scattering and dispersion of the Jews, which has continued ever since.

Hence, we learn that the foundation of the religion of God, which was laid by His Holiness Moses, was the cause of eternal honour, was the cause of the advancement of the nation, was the cause of the life of the Hebrew people, was the cause of homage to be paid forever to this noteworthy people. The dogmas, or blind imitations, which later crept in, proved to be the destructive causes of the Israelites. They caused the Israelites to be scattered throughout the earth, and to be expelled from their land by right—the Holy Land.

In short, what is the MISSION of prophets?

The mission of the prophets is no other than the advancement or the education of the world of humanity. The prophets are the genuine teachers or educators. The prophets are the universal instructors.

Should we desire to find out whether or not any of these great souls or prophets has been a prophet, we will investigate the facts of the case, and the line of our investigation will be one of education. If he has been an educator, if he has really educated a people, if he has trained a nation, causing it to attain

to the highest point of knowledge after it had been in the lowest abyss of ignorance, then we are sure that he is a prophet, and this is a plain and clear mode of procedure and irrefutable. We do not have to go to other proofs. We do not have to cite miracles, saying, that out of rock water gushed forth, because such a miracle may be denied by others—they may refute it. We do not need such miracles.

The very deeds of Moses are proofs conclusive concerning his prophethood. We are in need of no further evidences—evidences which are usually refutable.

If a man be unbaised, be fair, and investigate reality, he will, without doubt, bear testimony to the fact that the personage of Moses was verily the man of God, was a great personage.

Let us not digress. Let us go to the subject. But here I ask you to be very fair in your judgment, setting aside, for the moment, all religious prejudice.

All of us should thoroughly investigate or search for verities, because the purpose of the religions of God has been proved to be no other than the education of humanity and the cause of amity and fellowship among men. Therefore, I wish to cite this episode, and it is this: that the FOUNDATIONS of the religions of God I declare are one. They are not multiple, for they are realities.

Reality does not accept multiplicity, because every one of the Divine religions is divisible into two departments. One is concerned with the world of morality, and that is essential. It is concerned with the ethical sublimity of the human nature. It is concerned with the advancement of the world of humanity in general. It has to do with the knowledge of God. It has to do with the discovery of the verities of life. This is idealism; this is an essential division. This division is not subject to change or transformation at all. This is one; it is the foundation of all the religions of God. As regards that, all the religions are one and the same.

The second department, or division, has to do with the transactions amongst society, or certain conducts of men,

which is NOT essential. That is subject to change and transformation according to the exigencies or the requirements of time and place.

To wit: In the time of Noah, certain requirements demanded that all the sea foods be allowable, or lawful. During the period of Abrahamic prophethood it was considered allowable, because of a certain expedient, that man should marry his aunt, even as Sarah was the sister of Abraham's mother. During the time of Adam it was on vogue, or current, that man should marry his own sister, even as the children of Adam—Abel, Cain, and Seth—married their own sisters because so they thought it was the expedient of the time, but in the law of the Torah that became abrogated—that was forbidden. There were certain laws, that were lawful formerly, which during the time of Moses, were forbidden. For example, camel's flesh, during the time of Abraham, was food for man, but during the time of Jacob it was made unlawful.

Such changes and transformations in religious teaching have to do with the trifling things of life. They are not important.

His Holiness Moses lived in the wilderness of Terah, where retribution had to be done in direct action. There were no penitentiaries. There were no forms of punishment. Hence, according to the exigency of the time and place, it was a law of God that an eye was to be for an eye, and a tooth for a tooth. If a man's tooth were broken by another, his tooth would be broken. If a man, for instance, caused the deafness of another person, the other person would make him deaf. But you cannot do that now. You would not blind a man because he accidentally blinded you. Is it possible to carry such things out?

In the Torah there are ten commandments concerning the murderer. Is it possible to carry these out? Can these ten ordinances, concerning the treatment of murderers, be carried out?

Modern times are such that even the question of capital punishment—the one form which some nations have decided to carry out in relation to a murderer—

is a mooted question. Wise men are discoursing as to its feasibility or other wise.

So, everything that is valid is only valid for the present. The exigency of that time demanded that if a man committed theft to the extent of a dollar they would chop off his hand, but now you cannot cut off a man's hand for a thousand dollars. You cannot do it; it is impossible. This is true, for it was useful for that time, but things are useful in accordance with the exigencies of the time. Time changes, and when time changes the laws have to change. But remember, THESE are not of importance; they are the accidentals of religion. The essentials which are spiritual in character, which have to do with morality, which have to do with the ethical development of man, which have to do with the faith of man, — THEY are ideal; they are necessary and permanent; they are one foundation, and they are not subject to change or transformation.

Hence, for the fundamental basis of the religion of God there is no change or transformation. That is the basis, the fundamental foundation of religion. That never, never changes.

The basis of the law of Moses His Holiness Christ promulgated. That self-same foundation of religion was promulgated by Mahommed. All the great prophets have served that foundation. They have served this reality. Hence, the purposes and the purports of all the prophets have been one and the same. They were the advancement of the body politic. They were the cause of the honour of mankind. They were the Divine civilizations of man, the foundation whereof is one, and, as we declared before, the proofs concerning the validity of a personage, the proofs of valour are, after all, the very deeds of valour and greatness emanating from that prophet. If that prophet has proved mankind, undoubtedly he has been a valid prophet.

Again, I wish you to be very fair in the judgment of these following

At a time when the Israelites had again been put in captivity, at a period when the Roman Empire had dispersed and effaced the Hebrew nation, because the law of God had, as it were, passed from amongst them, and the foundations of the religion of God had been destroyed, — at such a time as this Jesus Christ appeared among them.

When His Holiness Christ appeared from the Jews, the first thing he did was to proclaim the validity of the Mosaic mission. He declared that the Torah, the Old Testament, was the Book of God. He declared that all the prophets of Israel were valid and true. He eulogised Moses, and through his recommendations Moses' name was spread throughout the world. The fame of Moses, through the Christian movement, was circulated broadcast.

Before the rise of Christ it is a fact that in Persia the name of Moses had not been heard. Throughout India they had no knowledge of Judaism, and were it not for the Christianizing of Europe it would not have had this knowledge of the Old Testament which it has. Throughout Europe there was not a copy of the Old Testament. But listen to this and judge it aright: It was through the instrumentality of Christ, it was through the translation of the New Testament—the little volume of the Gospel—that the Old Testament, the Torah, was translated into six hundred languages and spread throughout the world at large.

The names of the Israelitish prophets became household names everywhere. All the nations of the world believed on this, that the children of Israel were verily the chosen people of God, and that THAT nation was a HOLY nation, and that the blessing of God attended that nation, and that all the prophets of God which had issued therefrom were the dawning points of Divine inspiration, were the daysprings of revelation, and each one of them glistened as a star.

Hence, His Holiness Christ really promulgated Judaism, for He was a Jew, and He was not against Jews. He did not deny the prophetic validity of Moses. Nay, He rather promoted it. He did

not efface the Torah. Nay, rather He promulgated it. At most, it comes to this: that the portion of that dispensation which had to do with transactions, THAT underwent change, and that is not important, but the essential teaching of Moses—THAT He did promulgate virtually. He did not leave anything undone.

Likewise, with the superlative power and the efficacious Word of God, He gathered together most of the nations of the East and West. This was achieved at a time when these nations were in the utmost of contention and strife. He ushered all of them beneath the overshadowing tent of the oneness of humanity. He educated them in such wise as to be united and agreed, even as the Roman, the Greek, the Chaldean, the Assyrian and the Egyptian nations were perfectly blended together, and the heavenly civilization was the result. Now, this efficacy of the Word, and heavenly power, which are extraordinary, undoubtedly prove conclusively the validity of His Holiness Christ. Consider how His heavenly sovereignty is yet permanent and lasting. Verily, this is conclusive proof and manifest evidence.

Then we see, appearing from another horizon, the prophet of Arabia—Mohammed.

Perchance you do not know that the first address of Mohammed to his tribe was this statement: "Moses, verily, was a prophet of God, and the Torah is a book of God. Verily, O ye people, you must believe in the Torah, and in Moses, and the prophets. Ye must accept all the Israelitish Prophets as valid."

In the Koran, the Mohammedan Bible, there are seven statements—in fact, seven repetitions—of the Mosaic episode, and in all his historic sketches he praises Moses.

He states that His Holiness Moses was the greatest prophet of God; that God guided him in the Sahara, or the wilderness of Terah; that through the light of guidance Moses hearkened to the summons of God; that he proved

to be the interlocutor of God; that he was the bearer of the tablet of the ten commandments; that all the contemporaneous nations of the world arose against him; that eventually Moses conquered all of them, because falsehood is ever defeated by veracity.

There are many instances of this kind by Mohammed. I am citing just a few.

Consider that His Holiness Mohammed was born among the savage and barbarian nations of Arabia, lived amongst them, and, outwardly, was illiterate and uninformed of the Holy books of God.

The Arabian nations were in the utmost state of ignorance and barbarism to the extent that they buried their daughters alive. They considered this to be the utmost valour and sublimity of nature. They lived under the Persian and Roman governments in the utmost captivity and bondage. They were scattered throughout the Arabian desert, subject to continuous strife and bloodshed.

When the light of Mohammed dawned, the darkness of ignorance was dispelled from the Arabian desert. Those barbarous nations, in a short space of time, reached a superlative degree of civilization, even as their civilization extended to Spain, and was established in Bagdad, whence it was transplanted to Europe.

What proof is there concerning his prophethood, greater than this, unless a man should close his eyes to justice and appear obstinately unfair?

And now the Christians are believers in Moses. They believe that he was a prophet of God, and they commend him most highly. The Mohammedans are believers of Moses, praising him most highly, proving the validity of Moses; and likewise they believe in His Holiness Christ, and praise Him highly.

Is it harm which has come to these nations, namely Christians and Mohammedans, because they have admitted the validity of Moses and have accepted him? No, on the contrary, it proves that they have been fair-minded to that extent.

Then what harm is there that the Jewish nation should, in turn, now also praise His Holiness Christ, also praise His Holiness Mahommed, and by this humanitarian acceptance and praiseworthy view of the subject do away for ever with this enmity and hatred which have faced mankind so many centuries, so that bloodshed shall cease, that this fanaticism shall pass away for ever, so that all mankind shall be unified, and then this corruption shall cease as soon as this acceptance is established.

They admit that Moses was the interlocutor of God. Why do you not say that Christ was the Word of God? Why do you not say just the few words that will do away with all this sort of thing, and there will be no hatred left, no fanaticism left, no warfare in the Land of Promise, no bloodshed whatever. Then there will be peace forever.

Verily, I declare now to you that Moses was no other than that interlocutor of God; that Moses was the most noteworthy prophet of God; that Moses brought the fundamental law of God; that Moses was the founder of the ethical basis which has proved happiness to humanity.

What harm is there in this? Do I lose by saying this to you, and believing it as a Bahai? Not at all. On the contrary, as a Bahai, it benefits, and the founder of the Bahai movement, Baha'ollah, is well pleased with me, and confirms me therein. He says: "Well done; you have been fair in your judgment; you have impartially investigated the truth; you have arrived at the conclusion full well; you have believed in a prophet of God, in Moses; you have accepted the book of God, the Torah."

Now, inasmuch as it is possible to do away with this prejudice, with such a bit of liberalism in the world, why not do it?

Why not do away with this continuous strife? Why not establish a bond which can easily connect the hearts of men? What harm is there in this religion that everyone should praise the teacher or the founder of another? Even as the

other nations praise His Holiness Moses, and admit that Moses was the founder of Judaism, why do not the Hebrews also praise the other great men?

What harm comes from it? None at all. It is no loss to you at all. Nay, rather, you are contributing to the welfare of mankind. Nay, rather, you would be instrumental in establishing the happiness of the world of humanity. Nay, rather, the eternal honour of man depends upon this modern liberalism.

Inasmuch as our God is one, and he has created all of us—He provides for all of us, He protects all of us—and we acknowledge such a kind and clement Lord, why should we—His children, His followers, fight each other? Why should we so easily break the hearts of one another?

God is so merciful and kind, and His aim in religion has ever been the bond of unity and affinity.

Praise be to God, the mediæval ages of darkness have passed away, and this century of radiance has dawned—this century wherein the reality of this is becoming evident, this century wherein science has discovered the very mysteries of nature, this century which is *in toto* a service to the world of humanity, this century wherein we have established the foundation of the world of humanity. Is it behoving that we should still linger in our fanaticism and tarry in our prejudice? Is it behoving that we should still be bound with the old fables and superstitions, and be handicapped with the superannuated beliefs of past and dark ages, again waging wars religious, again fighting one another, still shedding the blood of each other, shunning one another, anathematizing one another? Is it becoming?

Is it not better for us to be most loving to one another? Is it not preferable for us to enjoy fellowship together, and unite and sing anthems of unity towards God, and praise all the prophets in a good and praiseworthy spirit?

Then you will observe how the world will prove to be a paradise and the promised day shall come. That will be

• A glorious and liberal man.

the day when the wolves and the sheep will quaff from the same stream, when, according to the prophecy of Isaiah, the quail and the eagle will enjoy the same nest together, and the gazelle, or the deer, will, with the lion, enjoy the same pasture.

What does this mean?

It means that contending nations are symbolic of this fact, that religions, which have been formerly as wolves and sheep, divergent creeds, will associate with each other. Notwithstanding their former status, they will then, through this liberalism, associate with each other in perfect fellowship, in the utmost of love.

This is the meaning of the statement of His Holiness Isaiah. Otherwise, you will never come to see a day when this prophecy will come to pass literally, for the wolf will never enjoy the companionship of the sheep, and the lion and the deer will never be seen together, because the lion and the deer will see each other, but the deer will be within the lion, and the sheep will ever be the prey of the wolf. As you know, the teeth of the lion are carnivorous. It has no molars to enjoy grass. Hence, it must eat flesh.

Therefore, this prophecy is symbolic of this state of affairs: When certain nations and races, symbolized or typified by lions and wolves and sheep, amongst whom there is no bond or fellowship or association, in that day of promise will be unified, and they will treat each other most kindly and liberally.

In a word, the age is ours when fellowship is to be established.

The century has come when all the religions are to be unified.

The century has come when all the nations shall enjoy international peace.

The century has come when all the races and the tribes of the world will do away with racial prejudice and associate perfectly.

The century has arrived when all the nativities of the world will prove to be one home of the human family.

Thus may human kind, in its entirety, rest comfortably and in peace under the great and broad tabernacle of the one Lord.

NEWS FROM THE BAHAI WORLD.

PERSIA.

PROF. M. R. Shirazi writes from Bushire that an ardent Bahai Mirza Fazlullah Khan is working earnestly for the cause. There is no regular Bahai assembly as yet in Bushire but there are groups of Bahais scattered all over. Jenabe Mohtdi, known as Ibne Amma, is also in this city and works for the Cause. The Bahai News is very much liked by the believers of Bushire.

He also informs us that the young Men's Bahai Society of Shiraz have started a beautiful Bahai Weekly in Shiraz called 'The Mellat' which is an excellent paper.

INDIA.

The Ed-el-Rezwani is in commemoration of the twelve days His Holiness Baha'ollah spent in the garden of Rezwani outside the city of Bagdad before His departure for Constantinople. He made the famous Declaration regarding His Manifestation as the Promised One of all the religions and nations of the World. The important days are the first, the ninth, and the twelfth, *viz.*, the 21st April, the 29th April, and the 2nd of May and on these evenings the friends of God meet together and listen to the Holy Utterances of Baha'ollah and thank God for the Noble gift of the Bahai Revelation. This year the Bombay brothers were considerably upset owing to the sad occurrences of two deaths among the Bahais. We congratulate the Bahais of India and the Bahais of the World and wish them a happy Ed-el-Rezwani and many more returns of the same. We trust they will cherish this gift with a feeling of love and concord.

AMERICA AND ABROAD.

The Star of the West of dates 12th December, 31st December 19th January and 7th February completing the 18th number of Vol. II of which

copies were received in Bombay by last mail brought many good news of the Western World and the work of the Bahais in those lands as well as abroad. The addresses of Jenabe Fazal Mazanderani are reproduced in the issue of December 12. The issue of 31st December has a beautiful description of Abdul Baha on Mount Carmel, being the notes taken by Mabel Paine on her visit to Haifa in September 1920. A loving letter has been addressed by Mr. E. T. Hall of Manchester to Mr. Charles Mason Remey who was on a visit to Europe lately, asking the latter to refresh the Manchester brothers in their noble efforts for the cause. Thanks be to God that meetings are regularly held at the house of Mr. Joseph every Saturday evening. A beautiful Tablet has been revealed for Mr. Hall and is published in the Star of the West. The Star of the West of January 19th brings the news of Miss Fanny Knobloch's Sojourn in South Africa with a view to give the message. She did very good work in Cape Town where many were attracted and she gave parlour talks and public addresses in that town. The latest issue of the Star of the West has a beautiful photograph of a Bahai Class of girls conducted by Mirza Mohamed Labib in the city of Kazwin, Persia, a special feature being the teaching of Esperanto to the students among whom are many girls and boys. Mirza Mohamed Labib is doing very good work and is being wonderfully assisted. This is a Great Day; even in distant Kazwin the Light of the Sun of Reality is shining. (From Star of the West.)

Jenabe Fazl Mazandarani is just doing very splendid work in America and we publish the letter from Mr. George Latimer about his work.

Feb. 15, 1921.

DEAR BAHAI FRIEND:

I regret my inability to record with fitting expression the spiritual joy and heavenly radiance that his honour, Jenabe Fazl brings to the hearts of the people in whichever city he enters. This is undoubtedly due to the fact that his great heart is in direct contact with the spiritual dynamo of the Cove-

nant. In the words of Abdul Baha: "His honour, Fazel is verily of the utmost sincerity, without any desire save service to the Cause of God." It is this self-sacrificing spirit and his all encompassing love that gives to him the keys of the cities which he visits. There is no question but that the Beloved has endowed him with that quickening power, which is characteristic of the Center of the Covenant, and once a soul is touched by this spirit, immediately it attracts unto itself heavenly confirmations. Ahmad, also, is manifesting such a beautiful spirit of service and through his tireless energy, the message of Jenabe Fazl is enabled to reach thousand of people, while his diary gives new hope and increased urge to the friends. Indeed we must give prayers of thankfulness to our Lord for the Bounties of this historical and eventful pilgrimage.

The "Persian Pilgrims" were greeted by a week of rain in Portland, which was symbolic of the heavenly outpourings which descended upon the city. However, Jenabe Fazl assured us that he quite enjoyed the rain, for this city reminded him greatly of his own home in Mazandran, and he proceeded to make his abode in the hearts of the people. He arrived late Monday afternoon of the 7th, in time to attend a Feast of Persian Pilau given by the friends of Portland at the home of Mr. and Mrs. Nash. The personal and intimate touches of the Bahai life cemented the hearts of the friends to make his short visit in Portland most fruitful.

Tuesday the work began with a splendid talk at the largest High School in the city. When he began by saying: "It gives me great pleasure to be with such a beautiful nosegay of boys and girls," a joyous acclaim arose from the two thousand students that re-echoed throughout the entire week. The Principal of the school remarked afterward that though he could not understand a word of the language, yet the beauty, musical rhythm and spirit of that opening sentence would never be forgotten in his memory. At noon Jenabe Fazl and Ahmad were guests of the Kiwanis Club and the subject was the Economic Solution. The business men

are always agreeably surprised to find that Jenabe has such a grasp of the affairs of the world and gives such practical application of his teachings. In the afternoon the Jewish women of Portland invited him to speak to them on the "Progress of the Jew in the Orient." They learned many new things that the spirit of the New Age was doing for their people. In the evening the large Auditorium of the Y.M.C.A. was opened up and the subject was "Racial Antagonisms and International Justice." This meeting was presided over by Dr. Kohs, a young Jewish doctor, who made several openings for the Persian Pilgrims in this city and in other places also. At the end of the meeting questions were presented and this is always one of the most attractive features of Jenabe's lectures, for his knowledge is so wide and spontaneous and his answers so acceptable and to the point that the audience invariably breaks out into rounds of applause. Often the questioner may be seeking confirmation of his own idea but the gentleness and tact of Jenabe's replies are so given that no sign of prejudice or ill-feeling is ever manifest.

Wednesday was opened by an illumined talk on Persia at Reed College, a most progressive and modern institution. After the talk many of the students crowded around to ask questions relative to their studies and theses, and their faces were noticed in subsequent meetings. At 2.30 the overflow that Mrs. Kloh, their leader and a great friend of the Bahais, made arrangements with the Theosophists to use their larger room. The building was ransacked for chairs and the people sat in the windows, door-ways and halls listening intently for two hours about the subject "The teachings of all Religions are Identical." In the evening our brothers were entertained at the home of Mr. and Mrs. Weel of Beaverton, who have a beautiful nursery and landscape gardens, and who have done splendid service in opening many doors for Bahai Meetings. Later a mass meeting was held in the crowded Auditorium of the High School to hear the message of "Universal Education and Co-operation."

Thursday morning at 8-30 Jenabe spoke at Washington High School, the second largest in the city and met with the same splendid response that he received at Jefferson. This is one of the fine ways of seed-sowing, to remove the prejudice in the minds of these future citizens of the world and to have them associate the Bahai cause as a movement of universal importance in educational, social and spiritual affairs and based upon the foundation of love and unity of all mankind. At noon he was the guest of the Progressive Business Men's Club at their luncheon in the magnificent banquet-room of the Benson Hotel. This was an inspiring meeting to see two hundred business men listen for an hour to the application of spiritual ideals in modern life; that unselfishness, co-operation and reciprocity were the keys to success. In the afternoon another packed meeting of the Metaphysical Society listened to the lecture on "New Evidences of Life after Death." A word of tribute should be paid to Mrs. Kloh for her untiring efforts in arranging these meetings and postponing her own during the week so that her people could drink deeply from the fountain of wisdom and love emanating from our glorious teacher. In the evening about 600 people gathered in the Public Library to hear and ask many questions about the Bahai Movement and "The ideals of the New Age." Mrs. Fred L. Olson, prominent in musical circles, giving her services many times in the spirit of Bahai love, sang most sweetly a fitting song called "Gloria."

Friday noon a meeting was held at the Men's Resort where the less fortunate members of humanity gather. The subject was "Universal Brotherhood" and they all felt the power of hood" and they all felt the power of the Bahai spirit to bring about its accomplishment. At three in the afternoon was one of the most remarkable meetings of the entire week at the spacious Ball-room of the Multnomah Hotel before the Portland Women's Club. When we first learned that the meeting and subject were to be limited because of the feeling towards religious and spiritual matters, we decided to call the meeting off. When the Club heard the decision, it was very much put out

and sent word they would call an open-day meeting and wanted Jenabe to speak on the "Old and the New Persia." Hundreds of women were present and the porter had to bring in more chairs, to accommodate the crowd. Jenabe closed his interesting talk of Persian life with a thrilling account of the life and teachings of the first equal-suffragist martyr. Kurrat-ul-Ayne. The vast audience was completely charmed. After these glowing meetings it is always difficult to get the brothers away for a brief respite and rest, so numerous and eager are the seekers. In the evening Mrs. Cady, the sister of brother Hoar, and Mr. Cady, splendid Christian Scientists, opened up their private school for a meeting to which their students, parents and friends were invited. Everyone was delighted and attracted by the talk.

Saturday morning was devoted to a trip up the famous Colombia River Highway, a physical manifestation of the handiwork of God. Visiting friends from Seattle and Spokane accompanied the party and shared in a breakfast feast at the foot of a magnificent waterfall of nearly 800 feet. In the early afternoon a reception was held in the parlors of the Portland Hotel for all the people who had become attracted during the visit to Portland. The gathering was large and devoted entirely to questions pertaining to the vital interests of the Cause. Then Jenabe was invited to another large hall in the Hotel to speak before the monthly gathering of the Women's Federated Organizations on "World Problems in education and Economics." This impromptu meeting was one of the finest of the week. The evening was devoted to a packed audience of Theosophists on the subject: "Mind, Soul and Spirit." Again the questions and answers were the magnet of attraction.

Sunday morning a beautiful service was held in the First Divine Science Church on the "Universal Consciousness of Christ." After the service Dr. Minard told his congregation that even though Jenabe Fazel could not speak a word of our language and had no interpreter, no one could help receiving a heavenly inspiration by his very

presence and that the touch of his hand gave the warmth of love and spiritual fellowship. Mrs. Minard said that they wanted to have more co-operative meetings with the Bahais and that we would be welcome to use their Church for Bahai gatherings. In the afternoon hundreds of people thronged to the meeting of the Spiritualists to hear about the "New Vision of Immortality." Many had to stand and again the questions were varied and the answers most satisfying.

The last public meeting was held Sunday evening before the Zionist Organization at which the problems of the Jews and the Holy Land were fully discussed. Several Jewish ladies expressed themselves as being Bahais after meeting this glorious soul.

After this meeting the friends all gathered in our rooms for the last farewells and the hearts were united in that love of the Covenant and its Center made so manifest to us by the visit of these two radiant Bahais. This brief account does not mention how many private meetings and dinners crowded in between the public gatherings, at the homes of various friends at which the personal touch was given to many new souls who had become attracted to the Cause. The newspapers had accounts and notices of the meetings every day, some excellent write-ups and friendly co-operation. The leaders of various organizations offered their services whole-heartedly and doors opened on all sides showing the confirmations of the Holy Spirit. The patience, love, self-sacrifice and service of Jenabe Fazel and Ahmad are the Bounties of Abdul Baha and when they left for California Monday Morning, our Godspeed and prayers accompanied them.

With Abha love and greeting to all the friends.

Faithfully in the Covenant,
GEORGE LATIMER.

As we read the proofs of the Bahai News, Prof. Shirazi and a party of Bahai youths, who have come with him for receiving education in India, have arrived at Bombay. He has told us splendid things about the Bahais of Shiraz and we hope to publish an account of his trip in the next issue.

12th Annual Mashrekol-Azkar Convention. New York—April 24th, 1920.

مجلس کانونشن بهائیان امریکا

از الواح مبارک که نئی است که تازه بافتخار
جناب جمشید خداداد علیه بها الله الاهی
عز و صدور یافته

بها جناب جمشید خداداد علیه بها الله الاهی
﴿هو الله﴾

ای بنده پاینده ایزد دانا — نامه های
متعدد شمار سید چون مزاج علیل بود لهذا
جواب تأخیر افتاد بمدینه طبریا آمدم
تا تمشیت امور احباب در عدسیه داده شود
و اسباب راحت و آسایش ایشان فراهم آید
حال از این مدینه این نامه مرقوم میگردد
الحمد لله مکاتیب جمیعاً دال بر الفت و محبت
و یگانگی احبای الاهی بود این مژده سبب
سرور گردید در حق شما باستان مقدس
تضرع و ابتهال کردید تا در جمع موارد مؤید
بتائیدات رحمانی شوید و همواره سبب
اتحاد و روحانیت احباب عالم انسانی گردید
کنون نشن مؤسس در بمبئی سبب انجذاب
قلوب نورانی خواهد کشت و تأثیرات
عظیمه خواهد نمود زیرا مقناطیس جمال
مبارک روحی لا حواء الفداء بوده احسنت

احسنت بجمع یاران الاهی علی الخصوص
جناب ارد شیر تحیت ابدع الاهی ابلاغ دار
(عبدالبهاء عباس) ۷ رجب ۱۳۳۹ طبریا
از حیف حضرت افنان سدره منتهی
آقای میرزا هادی داماد روحیفده
مرقوم فرموده اند که الحمد لله صحت و
عافیت هیکل مقدس حضرت عبدالبها
ارواحنا لجمالہ الا نور قداء مقرون بمقصد
و مرام است چندی است از طبریا مراجعت
بجیح فافرموده اند و این تبدیل هوا بسیار لازم
بود و موافق واقع نقاهت عارضه بکلی زائل
شد و راحت قلوب و صدور بجبهت اهل
سرا دق قدس حاصل گردید و نفوس احبا
بمنتهی درجه سرور نائل (افنان)

شکر تأییدات موعوده ملکوت الاهی را
که باین بشارت جانفزا دل و جان احبا
هماره از مسرت و نشاط چون جنت علیاست
و ناطق بشنای مالک فضل و عطا — از جود
جمال مشهود و عطای مرکز امر رب و
دودائیم سائل و آمل که این عطایار روز افزون
گردد و مواهب استان مقدس نسبت
بهریک از حد وصف بیرون (البشارت)

از جهتی دیگر بی اعتدالی در آزادی و تدارك آلات جهنمی و تهیه جنگ و جدال و خونریزی و غلبه خود خواهی و پیروی منافع و لذت شخصی بدرجه است که اگر اول متمدن غرب بتواند عالم را فدای لذت و راحت و منفعت شخصی خویش نماید - باک ندارد - همچنین بی اعتدالی در عادات مضرة ثنی که منافی حفظ صحت هیکل انسانی و سبب قلت تناسل و تولید نوع بشریست - پس ما شرقیان اگر از جهتی بعضی حالات مضرة و آزادیهای مفرطه غربیانرا منقور دانیم از طرف دیگر باید آثار هنر و عمران انسان بدیده انصاف بینیم و تاریخ تمدن و ترقی غرب را آئینه دیده دل‌های بی کینه نماییم اهل اعتدال شویم نه تقریظ و افراط اگر چنین کنیم یعنی هم تحصیل فنون و صنایع و ترقی و تمدن غربیان نماییم - و هم بعون قدرت کامله و اراده محیط اصلاح نواقص عادات و آداب ایشان کنیم - عجب مدانید که سرآمد جهانیان شویم و کامیاب و مفتخر در

دو جهان مدنیت مادی و ایمان مدنیّت روحانیه توأم نمائیم و در اوج ترقیات نامتناهی دوشه پر جلال و جمال بگشائیم و با فلاک تمدن حقیقی و تربیت واقعی برپاییم

و امروز یکی از بی اعتدالیهای غربیان مسئله آزادی مفرط زنان است چنانکه در شرق بی اعتدالی در اسارت و گوشه نشینی و عدم تربیت نسوان است بعکس در غرب افراط در آزادی کم کم احداث مشکلاتی نموده که متمدنین - اروپا در اصلاح آن مشکلات فرو مانده اند - و روز بروز هم در تزیید است - لهذا شرقیان را لازم که اعطاء حقوق عالم نسوان بیدل تربیت و تعلیم و تحصیل علوم و آداب و حصول اعتدال در جمیع شئون فرمایند - تا در اندک زمانی در بزم عالم انسانی اثبات نمایند که معنی آزادی عالم نسوان چیست - و حفظ حقوق آنان از چه !

روزی در شیکاگوی امریکا بجمعی از زنان مغرور که در اظهار آزادی خویش شهناز و شور میخواندند دلبر محبوب را تبسم و سرور فرمودند - من در امریکا گفتم

فقط در يك مسئله رأي است که زنان نسبت به مردان متوخرند و طلب مساوات مینمایند آنهم در کلیه امور نیا حق رأي گرفتند در باقی مسائل و شئون مردها باید طلب مساوات نمایند چه بسیار رجال که در اروپا و امریکا از صبح تا عصر بکار مشغولند و آنچه اندوخته مینمایند صرف زینت و زینور و البسه رنگارنگ و مدهای تازه خانمهای آنها می شود که در کمال عیش و عشرت اوقات بسر میبرند و واقعاً آن مردان بیچاره عملاً زنا نند شخص محترمی با خانمش نزد من میآمدند قدری غبار بر کفش آن خانم محترمه نشسته بود فوراً شوهرش گفت کفشهای مرا پاک کن آن مرد بیچاره غبار کفش خانم را پاک نموده گاهی بمن کرد من گفتم خانم؟ آیا شما هم کفش شوهر خود را پاک میکنید؟ گفت من لباس او را پاک میکنم گفتم نشد این مساوات نیست - شما هم باید کفش ایشان را پاک نمائید - باری حالا شما کاهی هم خوب است طرفداری مردها نمائید - وقتی زنی امریکائی مدتها بود با روپارفته بود -

و براحت مشغول اما مرد بیچاره در امریکا زحمت میکشید مصاریف معین مینمود و (برای خاتمش باروپا) می فرستاد - اغلب اغنیاء و متوسطین غرب حالشان چنین است - و حال آنکه باید مساوی باشند بلکه باید حالتی تحصیل کنند که زن و مرد حقوق خود را فدای یکدیگر نمایند بجان و دل خدمت بهمدیگر کنند نه بجهت و عنف - و این مقام جز بروحانیت و قوه ایمان حاصل نشود - قلوب باید منجذب بنفحات الله باشد - تا هر نفسی دیگر برار خود مقدم شمرد - نه آنکه خود را مقدم داند - یکی از بهائیان زردشتی بعکس آمد از من طلب ذکر خیری برای حرم مرحومه خود مینمود - و های های بر آن مرحومه گریه میکرد و میگفت که چهل سال آن زن در خانه من زحمت کشید چون من ثروت نداشتم او هیچ وقت راحت نبود انتهی

(ترجمه تلگراف مبارک از حیفامورخه یکم می ۱۹۲۱ ع ۲۲ شعبان ۱۳۳۹ هـ)

بمبئی خاوری عید رضوان همه دوستان مبارک عباس

است که در کتاب الهی در این دور بدیع
تعلیم و تربیت امر اجباریست نه اختیاری *
یعنی بر پدر و مادر فرض عین است که دختر
و پسر را بنهایت همت تعلیم و تربیت نمایند
و از پستان عرفان شیر دهند و در اغوش
علوم و معارف پرورش بخشند و اگر در این
خصوص قصور کنند در ترب غیور
مأخوذ و مذموم و مذخورند * و این کنایه
است غیر مغفور * زیرا آن طفل بیچاره را
آواره صحرائی جهالت کنند و بدبخت و
کرفتار و معذب نمایند (مادام الحیات)
طفل مظلوم اسیر جهل و غرور و نادانی و
بی شعور ماند * و البته اگر در سن کودکی
از این جهان رحلت نماید بهتر و خوشتر
است در این مقام موت بهتر از حیات و
هلاکت بهتر از نجات و عدم خوشتر از
وجود * و قبر بهتر از قصر و تنگنای کور
مطمور بهتر از بیت معمور * زیرا در نزد
خلق خوار و ذلیل و در نزد حق سقیم و
علیل و در محافل خجل و شرمسار و در میدان
امتحان مغلوب و مذموم صغار و کبار این
چهار بدبختی است و این چهره ذلت ابدی
است * پس باید احبای الهی و اماء رحمانی
بچان و دل اطفال را تربیت نمایند و در
دبستان فضل و کمال تعلیم فرمایند * در
این خصوص ابد افتور نکنند و قصور
نخواهند * البته طفل را اگر بکشند بهتر
از این است که جاهل بگذارند * زیرا طفل
معصوم گرفتار نقائص کونا کون گردد *
و در نزد حق مؤاخذ و مسؤول و در نزد خلق
مذموم و مردود * این چه کنایه است و این
چه اشتباه * اول تکلیف یا ران الهی و اماء
رحمانی آن است که (بای وجه کان) در
تربیت و تعلیم اطفال از ذکر و اناث
کوشند * و دختران مانند پسرانند ابتدا
فرقی نیست جهل هر دو مذموم و نادانی
هر دو نوع مبغوض * و هل یستوی الذین
یعلمون و الذین لا یعلمون * در حق هر دو
قسم امر محترم * اگر بدیده حقیقت نظر
کرد تربیت و تعلیم دختران لازم تر از
پسران است زیرا این بنات وقتی آید که
مادر کردند و اولاد پرورشوند و اول مربی
طفل مادر است * زیرا طفل مانند شاخه

سبز و تر هر طور تربیت شود نشو و نما نماید *
اگر تربیت راست گردد راست شود *
و اگر کج کج شود و تا نهایت عمر بر آن
منهج سلوک نماید * پس ثابت و مبرهن شد
که دختر بی تعلیم و تربیت چون مادر
گردد سبب محرومی و جهل و نادانی و
عدم تربیت اطفالی کثیر شود ای یاران
الهی و اماء رحمان تعلیم و تعلم بنص قاطع
جمال مبارک فرض است * هر کس قصور
نماید از موهبت کبری محروم ماند * زنهار
زنهار اگر فتور نمائید البته بچان بکوشید
که اطفال خویش را علی الخصوص دختران را
تعلیم و تربیت نمائید و هیچ عذری در این مقام
مقبول نه تا عزت ابدیه و علویت سرمدیه
در انجمن اهل بهمانند شمس ضحی جلوه و
طلوع نماید و قلب عبدالبهاء مسرور و مومن
شود * و علیکم بهاء الابهی * ع ع *

* گر تو خواهی حور فردوس جلال
اعتدال است اعتدال است اعتدال *
امروز اغلب شرقیان فریفته مدنیّت
غربند - و دلداد آداب و آزادی اهل
اروپا - در بعض شئون حق دارند زیرا

نباید بنظر تعصب دید - و البته انسان هر
فضل و کمالی را باید نیک و نیکو شمارد -
و لوازه رقوم و ملت باشد که صدور من قلم
المشیاق اهل حقیقت طالب انوارند از هر
افقی بتابد ناظر شمسند از هر مطلعی طلوع
نماید - چون بلبل عاشق جال گلند در هر
حدیقه ای بروید شاربان خرعر فاند در هر
خمی بجوشد چه اگر نظر تعصب باشد و از
روی غرض انسان چیزی را به بینید - یقین
گل را خاربیند و نور را ظلمت شمارد سراب
را آب گوید و ملح اجاج را می ناب خواند -
اما چون انسان بیغرضانه بهر شیئی بنگرد
و عارفانه در آن سیر و تفکر فرماید و منصفانه
جستجو کند و حکیمانه جهات آن را
موجوب بداند البته نتایج مستحسنه را تصدیق
و قبول و حالات مستهجنه را نفرت و
نکول نماید - در این حالت اگر امروز
بعد نیّت غرب نظر شود از جهتی البته
اثار صنایع و بدایع و آسایش و آزادی و
عمران و آبادی مشهود است که فی الحقیقه
شایسته تاسی است و مورد تحسین - اما

لَوْ شَاءَ اللَّهُ در نمره بعد بقیه مطالب مسیحیان و شرح آیه مبارکه خاتم النبیین و احادیث لانبی بعدی مرقوم خواهد شد تا سبب انشراح صدور گردد. و هر طالب و منصفی را بصیرت و انبساطی موفور بخشد و آگه از سر نشور نماید. تا بدانند که مظاهر مقدسه الهیه کاهی ابواب فیوضات قدیمه را مسدود نفرمودند. و منافی قانون قدرت و سرمصون فطرت تکلم ننمودند. بلکه اساس امر را بر سنت الهیه و قانون قدرت کامله گذاردند. و بناء دیانت ربانیه را در ارض مشیت اولیه و اراده غالبه و حکمت بالغه نهادند. ولی چون از خزائن قدرت بقدر لزوم ظاهر نمودند. و از حکم ربانیه بطرز اصطلاح و اندازه فهم و دانش خلق حکایت کردند و رعایت نبض وقت و اقتضای زمان فرمودند. لهذا از جهتی اهل تعصب و تقلید که ظواهر بینند نه حقیقت جو انواع بهانه ها بدست آورده آیات الهیه را برخلاف سنت قدیمه معنی و تفسیر نمودند. و از جهت دیگر نیم فیلسوفهای زمان که از یک جرعه مستند. و بیک نشئه فارغ از نیست و هست. صورت کلمات و عبارات کتب مقدسه را چون با عقائد تقلیدی هر ممتی آمیخته دیدند. آئین الهی را مخالف علم و عقل گفتند و منافی قانون قدرت شمر دند. بقیه دارد

خطاب کلک پیمان (هو الله) ای احبای الهی و آماء رحمانی جمهور عقلاء برانند که تفاوت عقول و آراء از تفاوت تربیت و تعلیم آداب است یعنی عقول در اصل متساوی است * ولی تربیت و تعلیم آداب سبب گردد که عقول متفاوت شود و ادراکات متباین و این تفاوت در فطرت نیست * بلکه در تربیت و تعلیم است * و امتیاز ذاتی از برای نفسی نیست * لهذا نوع بشر عموماً استعداد وصول با علی المقامات دارند و برهان بر این اقامه نمایند که اهل مملکتی نظیر افریقا جمیع مانند وحوش ضاریه و حیوانات بریه بی عقل و دانشند و کل متوحش * یک نفس دانا و متمدن در مابین آنان موجودند

بعکس آن ملاحظه مینمایند که ممالک متمدنه جمیع اهل در نهایت آداب و حسن اطوار * و تعاون و تعاضد و وحدت ادراک و عقل سلیم هستند الا معدودی قلیل * پس معلوم و محقق شد که علو و دنو عقول و ادراکات از تربیت و تعلیم و عدم آنست شاخ کج تربیت راست شود * و میوه بری جنکلی ثمر استانی شود و شخص نادان بتعلیم دانا گردد و عالم توحش بفیض مربی دانا جهان تمدن گردد * علیل بطبابت شفا یابد * و فقیر بتعلم فن تجارت غنی شود و تابع بسبب کسب کمالات متبوع عظیم گردد * و شخص ذلیل بتربیت مربی از حضیض خمول باوج رفیع رسد * این است برهان آنان انبیانیز تصدیق این رأی را میفرمایند که تربیت نهایت تأثیر در بشر دارد * ولی میفرمایند عقول و ادراکات در اصل فطرت نیز متفاوت است و این امر بدیهی است قابل انکار نه چنانکه ملاحظه مینمائیم اطفالی هم سن و هم وطن و هم جنس بلکه از یک خاندان در تحت تربیت یک شخص پرورش یابند با وجود این عقول و ادراکاتشان متفاوت * یکی ترقی سریع نماید و یکی پرتو تعلیم بطی گیرد و یکی در نهایت درجه تدنی مانند خرف هر چه تربیت شود لؤلؤ لالانکر و دوسنک سیاه کوه جهان تاب نشود و حنظل و زقوم بتعلیم و تربیت شجره مبارکه نکرده * یعنی تربیت کوه انسان را تبدیل نکند و لکن تأثیر کلی نماید و بقوه نافذه آنچه در حقیقت انسان از کمالات و استعداد مند میج و مندرج بعرضه ظهور آرد * تربیت دهقان خبهر را خرمن کند و همت باغبان دانه را درخت کهن نماید لطف ادیب اطفال دبستان را باوج رفیع رساند * و عنایت مربی کودک حقیر را بر سریرا اثر نشانند * پس واضح و مبرهن گردید که عقول در اصل فطرت متفاوت است و تربیت را نیز حکمی عظیم و تأثیری شدید * اگر مربی نباشد جمیع نفوس و حوش مانند و اگر معلم نباشد اطفال کل مانند حشرات گردند این

ابطال نه بلکه بجهت تکمیل آمده ام -
و این معلوم است که بظهور حضرت
مسیح هزاران منکرین موسی مؤمن
با حضرت و کتاب او شدند و هزارها
منکرین حضرت موسی و مسیح بظهور
محمد رسول الله^ص مؤمن بتورات و انجیل
گردیدند زیرا بسبب تبدیل فروعات
احکام باقتضای وقت و زمان روح تازه
در جسد دیانت الهیه دمیدند ضعف
دیانت را بقوت مبدل و تفرقه و عداوت
احزاب را باتحاد و مودت تبدیل کردند
و آن اسامی آئین الهی را تکمیل فرمودند
و این تکمیل بسبب تعدیل و اصلاح فروعات
احکام نظر باحتیاج مردمان واقع
اگر اهل اسلام در این آیه مبارکه
قرآن تفکر کنند که میفرماید الیوم
اکملت لکم دینکم و اتممت علیکم نعمتی
و رضیت لکم الاسلام دینا و در قبل و
بعد آن بخوبی نظر نمایند ملتفت میشوند
که در وقت تبدیل فروعات احکام
و اصلاح برخی از اوامر شریعت باقتضای

الدهر عالم دیانت مصلح و مکملی دیگر
لازم نخواهد داشت این مسئله و عقیده
صحیح نیست زیرا در این آیه مبارکه فقط
بیان اصلاح احکام و تکمیل دیانت است
نه ذکر بقای آن الی ابد الدهر

و اما دین اسلام بقص قرآن از زمان
حضرت ابراهیم^ع بوده اذ قال له ربّه اسلم

قال اسلمت لرب العالمین جزو اول رکوع ۱۴

و همچنین از زبان حضرت ابراهیم و اسمعیل

میفرماید و من ذریتنا امة مسلمة لك و باز

در همین رکوع میفرماید که وصیت حضرت

ابراهیم و اسمعیل و یعقوب همیشه با اولاد

و احفادشان این بود که فلا تموتن الا و

انتم مسلمون یعنی نمیرید مگر در حالت

اسلام (و اطاعت و تسلیم در وحدانیت

خدا و احکام او) و از لسان جمیع انبیاء حتی

موسی و عیسی در همین رکوع میفرماید

و نحن مسلمون یعنی ما همه مسلمانیم

(و مطیع) در این صورت چه اختصاص

و استدلالی در این آیه بجهت عدم لزوم

مصلح و مکملی دیگر است - و اگر بگویند

ادیان پیش همه در حقیقت اسلام بوده
و هر دینی کامل ولی برای عصر و زمان
خود - اما دین اسلام و تکمیل احکام
قرآن برای جمیع قرون و ازمان است الی
ابد الدهر این تفسیر برای است و این معنی
ابداً از این آیه استنباط نمیشود و نمیفرماید
که امروز دین شما و نعمت خدا را بر شما کامل
نمودم تا قیامت و ابد الدهر بلکه میفرماید
الیوم اکملت لکم دینکم و اتممت علیکم
نعمتی و رضیت لکم الاسلام دینا فن اضطر
فی محضه غیر متجانف لاثم فان الله غفور
رحیم - یعنی امروز کامل کردم برای
شما دین شما را و تمام نمودم بر شما نعمت
خود را و پسندیدم برای شما دین اسلام را
پس کسیکه مضطر باشد نه متایل بگناه
بدرستی که خدا بخشنده است و رحم
کننده آخر این آیه راجع بایات قبل است
که خوردن خون و خنزیر و حیوانات غیر
مذبوحه را حرام فرموده اند و در آخر
میفرماید که اگر کسی از خوف خطرو
هلاکت بخورد نه محض گناه - خدا البته می
بخشد او را

کار نمی‌کردند حتی طبع نمی‌مودند و دست
باتش نمی‌زدند اما حضرت مسیح سبت
را شکست و فرمود پدر آسمانی در روز
سبت کار می‌کنند من هم کار می‌کنم - و در
باب (۲) مرقس آیه (۱۷) می‌فرماید سبت
برای انسان است نه انسان برای سبت
(۱۸) بنابراین پسر انسان مالک سبت نیز
هست - و همین مطلب مکرر در باب
(۱۲) متی مرقوم - و حکم ثانی طلاق بود
که در باب (۱۹) متی آیه (۸) می‌فرماید
موسی بسبب سنگدلی شما اجازت داد
که زنان خود را طلاق بدهید لکن از ابتدا
چنین نبوده بشما می‌گویم هر که زن خود
را بغیر علت زنا طلاق دهد و دیگری انرا
نکاح کند زانی است - و در باب ۱۰ دهم
مرقس می‌فرماید مرد و زن دو نیستند
بلکه یک جسدند آنچه خدا پیوست انسان
آنرا جدا نکند - در این آیات هم طلاق
منسوخ است و هم زن مطلقه را نکاح کردن
ممنوع - اما در تورات این دو حکم هر دو
جائز و منصوص - و در باب (۷) رساله
اول پولس بقرنتیان این دو مسئله
مشروحاً مذکور نیز در ان باب (۷) آیه
(۱۸) می‌فرماید اگر کسی در مختونی
دعوت شود نا مختون نشود و اگر در
نا مختونی دعوت یافت مختون نشود ختنه
چیزی نیست و نا مختونی نیز هیچ -
و این مسئله ختنه شدن در تورات حکمی
مؤکد است و نا مختون مرد و و بد
بدرجه‌ئی که آمیزش با نا مختونان و
اجنبیان در تورات مکرر حرام شده
و در خولشان بخانه خدا ممنوع اما در آخر
باب (۲) رساله بافسسیان است که از این
بعید غریب و اجنبی نیستید بلکه
هموطن مقدسین هستید و اهل خانه
خدا - ششم نسخ حکم قربانی که بزرگترین
حکم تورات است در باب (۱۰) رساله
بعبرانیان موجود آیه (۴) محال است
خون گاو و بزها را رفع گناهان کند
هفتم مسئله روزه است که در تورات
بانهایت تاکید مذکور و در باب (۹)
انجیل متی و (۲) مرقس و (۵) لوقا منسوخ

که چون بحضرت مسیح گفتند چرا
شاگردان تو روزه نمی‌گیرند فرمود آیا
میتوانید پسران خانه عروسی را مادامکه
داماد با ایشان است روزه دار نمائید
هشتم در باب (۳) رساله بغلاطیان
واضحاً نسخ شریعت تورات مرقوم در
آیه (۲۴) می‌فرماید شریعت لای‌ما شد
تا بمسیح برساند چون ایمان آمد دیگر
در زیر دست لای نیستیم - و در باب
(۱۰) رساله بعبرانیان آیه (۹) نیز نسخ شرع
تورات صریحاً مذکور از این قبیل بسیار -
و در قرآن جزو (۳) رکوع (۱۳) از
لسان حضرت مسیح بنی اسرائیل
می‌فرماید لا حل لکم ما حرم علیکم و جتکم
بآیه من ربکم فاتقوا الله و اطیعون - یعنی
تا حلال نمایم آنچه را که حرام شده بود
بر شما و آمدم بسوی شما بانسانی از
برورد کار شما پس بترسید خدا را و اطاعت
کنید مرا
باری اصل مقصود این بود که آیاتی را
که مسیحیان دلیل بر بقای ابدی شرع

مسیح قرار میدهند ابد ادالات بر این مطلب
نمینماید و دلیل بر نیامدن حکم و شرعی جدید
بعد از عیسی نمیشود زیرا گذشته از آن
قرائن و دلالتی که ذکر شد - زائل نشدن
تورات و انجیل دلیل بر منسوخ نشدن آن
کتب نتواند بود چه که با وجود منسوخ
شدن تورات بعد از انجیل تا کنون هنوز آن
کتاب باقی و آثار و احکامش موجود - و در
حالت منسوخ بودن انجیل پس از نزول
قرآن هنوز آن صحائف در جمیع مدن و بلاد
دنیا مشهود و علاوه بر آنکه در ظهور بعد
کتاب منسوخ قبل زائل و باطل نمیشود -
بعکس بسبب تصدیق و تمجید موعود
آینده ذکر انبیا و کتب پیش تازه تر و بیان
حقیقت و عظمتشان بیشتر میشود حتی
هزارها منکرین بمحض ایمان بظهور بعد -
انبیا و کتب قبل را هم تصدیق مینمایند -
و فی الحقیقه ادیان سابقه تکمیل میشود
حضرت مسیح در همان باب پنجم متی
می‌فرماید گمان مبرید که آمده‌ام تا
تورات و صحف انبیا را باطل سازم از پیر

بقیه مضمون نمبر ۳

از جمله ملل معظمه عالم که دین خود را کافی و کامل گویند - و تعالیم کتاب خویش را ابدی و مستقل شمارند - ملت نصاری هستند که گویند در انجیل و رسائل حواریان آیات صریحهئی موجود است که دلالت بر بقای ابدی این مسیح مینماید و بنصوص آن آیات دیگر صاحب امر و آئینی جدید نخواهد آمد - حتی خود حضرت عیسی چون از ملکوت الله نزول فرماید و در عالم ظهور جاوه گر شود بعبودیت صرفه ظاهر گردند نه آنکه صاحب امر و حکمی جدید باشد و از جمله آیاتی که در اثبات این مقصد بآن استدلال مینمایند آیه (۵) باب ۲۴ انجیل متی است که میفرماید آسمان و زمین زائل میشوند ولی کلمات من هرگز زائل نخواهد شد از این آیه چنین استنباط مینمایند که هرگز شرع عیسوی زائل نشود و منسوخ نگردد و حال آنکه اگر کسی از روی دقت و بصیرت در آیات آن باب نظر کند فوراً

ملتفت میشود که جمیع آن آیات در خصوص وعود آتیه و خبرهای آینده است و این بیان مسیح تأکید در وقوع آن وعود مذکوره که میفرماید هرگز این وعده و خبرهای من زائل نگردد مگر آنکه تمام و کامل شود - حتی قبل و بعد آن آیه اینست (آیه - ۳۴) هر آینه بشما میگویم اینطائفه نگذرنند تا این همه واقع نشود (۳۵) آسمان و زمین زائل میشود و لکن کلام من هرگز زائل نخواهد شد (۳۶) اما از امروز و ساعت هیچکس اطلاع ندارد حتی ملائکه آسمانی جزید رمن و بنی - ملاحظه فرمائید که در این آیات اشارهئی با احکام و شریعت حضرت مسیح نیست بلکه خبر بوقایع آینده است و انذار بقضایای آتیه که حتمی الوقوع است و ممکن نیست این خبرها واقع نشود و محض مبالغه میفرماید که ممکن است آسمان و زمین زائل گردد اما ممکن نیست این کلمات من زائل شود و این وعدهها کامل نگردد و در

اینموقع ما برای این آیه (۳۵) متی آیات سائر انجیل و قول خود حضرت مسیح را مبتنی و مفسر قرار میدهیم که در باب انجیل متی آیه (۱۷) میفرماید هر آینه بشما میگویم تا آسمان و زمین زائل نشود همزه یا نقطهئی از تورات هرگز زائل نگردد تا همه واقع نشود در این آیه میفرماید همزه یا نقطهئی از تورات زائل نشود تا همه واقع نگردد یعنی تا مصداق و تاثیر تمام آیات وقوع نیابد هرگز حرفی از آن زائل نخواهد شد - پس بنص این آیه بعد از وقوع مصداق زوال ممکن و جائز - زیرا در این آیات مقصود آنحضرت حتم فرمودن وقوع مصداق و مبالغه در ظهور تاثیر کلمات و آیات بوده - و عدم زوال مشروط بعدم وقوع مصداق - اینست که میفرماید اینطائفه نگذرنند تا این همه واقع نشود (همچنین) همزهئی از آن زائل نشود تا همه واقع نگردد - در اینصورت ادنی دلالتی در این آیات بجهت منسوخ نشدن

شرایع تورات و انجیل نیست - و هیچوجه این آیات دلیل بر نیامدن صاحب حکم و شرع جدید نه - و اگر نفسی بگوید در این آیات چنین دلالتی هست اولاً گفته او مخالف سیاق و سباق و شرائط منصوبه در این آیات است - و ثانیاً انکار شرع عیسوی نموده - و ثالثاً بضد و اختلاف در آیات انجیل و اقوال حضرت مسیح معتقد شده که با وجود یکفرمود همزه و حرفی از تورات زائل نخواهد شد - خود آنحضرت احکام تورات را تغییر داد و بنص انجیل و رسائل حواریان او امر محکمه حضرت موسی را منسوخ فرمود و ما نظر بیهض مسئله آنان که در هندوستان و قادیان پنجاب تازه اعتقاد نموده اند که حضرت عیسی صاحب شرع جدید نبوده نسخ تورات را بنص انجیل و قرآن مجمل بیان مینمائیم -

اول حکمی را که از تورات حضرت مسیح منسوخ فرمود حکم سبت بود که بنی اسرائیل بنص تورات در روز شنبه

BAHAI NEWS

Vol. I.

JULY 1921.

No. 5

The Bahai Revelation is the spirit of this age. It is the essence of all the highest ideals of this century. The Bahai Cause is an inclusive movement: the teachings of all religions and societies are found here. Christians, Jews, Buddhists, Mohamedans, Zoroastrians, Theosophists, Freemasons, Spiritualists, et al, find their highest aims in this Cause. Socialists and Philosophers find their theories fully developed in this Revelation.

ABDUL BAHA.

WORDS OF HIS HOLINESS
BAHA'O'LLAH.

O SON OF DUST!—Verily I say the most negligent of the servants is he who disputes and prefers himself to his brother. Say, O brethren! Adorn yourselves with deeds rather than words.

O SONS OF EARTH!—Know the truth that a heart, wherein lingers the least trace of envy, shall never attain unto My Immortal Dominion, nor feel the fragrances of purity from My Holy Kingdom.

O FLEETING SHADOW!—Pass by the low degrees of fancy, and soar to the exalted heights of Certainty. Open the eye of Truth that thou mayest behold the Radiant Beauty, and say: "Blessed be God, the Most Excellent of Creators!"

O SON OF SPIRIT!—Break the cage, and like unto the bird of love soar in the atmosphere of holiness; leave the self, and rest with heavenly souls upon the sacred Plain of God.

O SON OF ASHES!—Content not thyself with the repose of a single day and lose not the everlasting rest; exchange not the immortal garden of Eternal Joy for the earthly furnace of mortality. Ascend from the dungeon to the beautiful plains of Life, and arise from the

cage of the world to the alluring garden of the Placeless.

O SON OF MY MAID-SERVANT!—Wert thou to see the immortal Kingdom, verily thou wouldst abandon the mortal possessions of earth; yet there is a wisdom in the former being concealed and in the latter being manifest, and this is known only to hearts that are pure.

O SONS OF HOPE!—Divest yourselves from the garment of pride and lay aside the robe of haughtiness.

O CHILDREN OF DUST!—Let the rich learn the midnight sighing of the poor, lest negligence destroy them and they be deprived of their portion of the tree of Wealth. Giving and Generosity are qualities of Mine. Happy is he who adorns himself with My Virtues.

O ESSENCE OF PASSION!—Greed must be abandoned, that thou mayest find content; for the greedy has ever been deprived, while the contented has ever been loved and esteemed.

(FROM HIDDEN WORDS.)

MR. A. RANGASWAMI AYAR'S TOUR
IN SOUTH INDIA.

GLORY to the Lord God Almighty, the Blessed Perfection Baha'o'llah, and our beloved Abdul Baha;

الْبَشَائِرُ

این روز نامه ماهی یکبار

طبع و توزیع می شود

عنوان مراسلات فوربس

استریت ۲۹ قلعه بمبئی

خرج پست بر قیمت

سالیانه افزوده می شود

ای اهل عالم همه باریک دارید

و برگ یکشا خسار ۱۵۲

نمبر ۴

۱۹۲۱

مطابق ۸ جون

یکم شوال ۱۳۳۹

جلد ۱

مقصد از تحریر رساله البشارات وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه ان نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و مرتبه عالیست و مقالات مختصر مفید در این خصوص از هر کس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد

صیریر قلم اعلی

ای اهل عالم؟ مذهب الهی بجهت

محبت و اتحاد است آن را سبب عداوت

و اختلاف نمائید. همه اوراق یک شجرید

و قطره های یک بحر. لیس الفضل لجکم

انفسکم بل لیب ابناء جنسکم. و لیس الفخر

لمن یحب الوطن بل لمن یحب العالم. عالم

بین باشید نه خود بین انتهی

تیین کلاک پیمان

اگر دین سبب اختلاف و جدال شود

بیدینی ارجح است و حیوان از انسان بهتر

اهل بها باید بعموم اهل عالم مهربان باشند

حتی بد شمنان. بضر حیوان راضی نشوند

تاچه رسد بانسان. موری را نیاز از ند تاچه

رسد بمر دمان. باید سبب حیات باشند نه

مات جان بخشند نه جان ستانند. و ترویج

وحدت عالم انسانی نمایند. و خیر خواه

عموم باشند. عالم را یکوطن مشاهده

کنند. و نوع انسان را اوراق شجره

واحد دانند الی آخر بیانیه الا حلی

As one of His Holy Flock, lame though I be, I was quite glad to start on a pilgrimage for spreading His Holy Cause. But on the eve of my departure, an utter sense of insignificance overpowered me to an extent which made me question myself whether this vast world would ever pause from its maddening march towards money and other things which pander to the flesh, to listen to me, a puny creature. But feeling within myself the truth that the 'Witness of time' would record every act of mine rendered in His Holy Cause as service in His Cause and that mine is only to obey His Will, which bid me go to Madras and spread His Cause therefrom, I inquired Heaven to prepare me for His Holy Work. Often on the sandy shores of Madras, I would kneel for hours together and with uplifted head and heart I would pour out my soul to Him such that He might dwell in me—a vessel of Baha.

Already a week in God's cause was spent at Kumbakonam and Shiyali, where there had been gatherings of earnest souls. Some 2,000 to 3,000 people gathered together each day at Magh Mela at Kumbakonam and I hastened thither to spread the cause of God. At Shiyali too hundreds, yet the people were earnest to hear the word of God.

On the 1st and 2nd of May 1921, I was at Vridhachalam, an inland town in South Arcot District. I addressed an audience of nearly 800 persons each day on the Bahai Revelation both in English and Tamil. On the first day I spoke on the fact that Bahaiism alone aimed at the unity of all nations whatever their creeds and languages may be. In fact I quoted copiously from the Bahai literature, even from the tablet of Lord Baha'o'llah all the texts bearing on this subject. In them the fact that, in this Cause, millions of Jews, Christians, Moslems, Zoroastrians who would otherwise have been warring with one another in matters of religion, are united as brothers, thus fulfilling the prophecies of the "Lion and the Lamb, the Wolf and the Bull, the Child and the Asp lying together."

In the next day's lecture I showed that Love and Love alone is the characteristic feature of Bahaiism, irrespective of

creeds and languages. I dwelt on the prophecies regarding the advent of the three chosen ones, the Herald (Bab), the Revelator (Baha'o'llah) and the interpreter (Abdul Baha), as the promised ones of the different faiths.

On the 5th of May I spoke to a small audience of Mahomedans at Panruti, on this revelation.

I availed myself of an opportunity of men's gatherings at Tindivanam on the 6th of May. A lecture was delivered by me to an audience of 4,000 persons at 6 p.m. for nearly an hour about the manifestation of Baha'o'llah as the promised one of all the heavenly books of prophecy and exhorted them all to accept this Revelation as the very Truth and as one divested of all superstitious and vain imaginations.

From there I reached Madras on the 7th of May.

On the 8th of May, I delivered a lecture at the Aryasamaj Mandir at Mint Street, Madras, with the permission of the Aryasamaj preacher, Mr. Rishi Ram, B.A., and quoted texts from the Old and New Testaments to prove the fulfilment of the old Jewish and Christian books of prophecies. After the lecture was over I had a very long talk with the Aryas. I lent some of the books which I had to the Aryan preacher and to those who wanted to learn more of the Revelation. I also gave a list of the Bahai publications.

On the evening of the 8th May (this day being the anniversary of the "White lotus day"), delivered an address in Tamil on Bahaiism at the Triplicane branch of the Theosophical Society. I spoke to them about the fulfilment of the prophecies of the Jews, Christians, Moslems and Zoroastrians, the advent of the Bab, Baha'o'llah and Abdul Baha. They arranged for another lecture on the 13th evening.

On the 9th May I discoursed on Bahai Revelation at the Mahomedan Library at Triplicane and on Baha'o'llah's teachings to a mixed audience of Hindus and Moslems.

On the 10th May also, I spoke in the same Hall to some gentlemen of both the Hindu and Mahomedan faiths. I read from the Bahai Literature many pages to convince them of the truth of Bahai Revelation. Again and again I told them that

the vast estates and lands of Baha'o'llah were confiscated and that Baha'o'llah was exiled from place to place and was imprisoned in fortresses being chained together along with felons, and still he spoke of Love of mankind and union of religions. In fact Baha'o'llah is but the manifestation of the Mighty, glorious God on earth, the everlasting Father.

On the 11th May in the same Hall I spoke to the Hindus about the Bahai Revelation telling them that since the same God who watches over the Hindus watches also over all other nations, the prophet sent to one country becomes the prophet for other countries as well, that among such prophets, the greatest is Baha'o'llah, who, in both theory and practice unifies all systems and thus He is the universal prophet for all and that our Master Abdul Baha is the universal centre to which all nations should direct their attention.

On 12th May I went to Royapettah to arrange for lectures. I conversed with several friends of mine about the Bahai Revelation. Messrs. T. V. N. Loganatha Mudaliar and T. V. Kalyana Sunder Mudaliar, the proprietors of the Sadhu Press at Royapettah and the editors of the Nava Sakte paper, arranged for a lecture at Royapettah on the 15th May, which was announced in the 14th issue of the various dailies of Madras.

On 13th May as announced already I delivered an address on the Bahai Revelation for two hours in the evening in the Triplicane Theosophical quarter laying stress on the unity of God, on His Fatherhood and on the brotherhood of man. As I had to speak to them of prophecies and their fulfilment, I had the lecture written before hand and read it before a tolerably large audience who heard it with eagerness and attention. Again and again I laid much stress on the importance of the prophecies and requested them to test the validity of every statement and to accept the Bahai Revelation as the veriest truth.

On 14th May. From Triplicane I went to Royapettah, and the notices announcing my lecture on the 15th were printed and published in various parts of Madras.

On 15th May: At Bala Subramanya Bhakta Jana Sabah, Royapettah, a lec-

ture on the Revelation of the Lord was delivered by me. It lasted for nearly three hours. There were many graduates. I was introduced by Mr. Sachidanandam Pillai Avergal. He also supplemented my lecture with exhorting the audience to test the Revelation statement and hold fast to it. They took the addresses as well as the list of Bahai publications.

On the 16th May. Hearing of a gathering of men at Madhurantakam near Madras, I started for it. For two days lectures were arranged. On the first day i.e., on 16th Mr. Justice Sadasiva Aiyer of Madras presided and myself presided over it on the 17th. On the 16th I had a talk with Hon'ble Mr. Justice Sadasiva Aiyer. I had to correct Mr. Aiyer's views about Bahaiism. Bahaiism is not a Mahomedan sect.

On 17th May there were lectures in the temple on different topics and I spoke to them on the utter love which underlies the Bahai Revelation and also spoke to them on the union of all religions aimed at by Bahaiism. Nearly 800 persons were present in the Pandar erected.

On 18th May, I went to Pallavoram to meet there Swami Vedaghalai of the sacred order of Love. He is a great authority on religion and is known as a fearless critic on religious questions. He rejected anything which is not based upon reason. He is an exalted personage. I went to him to deliver to him the message of Baha'o'llah. I spoke to him about the prophecies predicted by the prophets of old, of the advent of the Lord and of his teachings, which are in accordance with the teachings of Saiva Siddhanta.

On 19th May, again at Madras I had a very long discourse on Bahaiism with a reverend Mr. G. S. Veda Nayagam, the pastor of the Church of Scotland at Choolai. I referred to the Biblical prophecies. He was much impressed with the Bahai revelation.

22nd May was an eventful day. I went to the Brahmo-Samaj Hall at Madras. The evening preacher was Mr. C. N. Ramiah. Before the commencement of his lecture, I went to him and wanted a few minutes after his lecture; but he was glad to forego his lecture and he introduced me to his audience. For two hours I spoke about the Bahai revelation and

exhorted them all to test the truth and do according to the dictates of conscience. The Brahmo preacher took a list of Bahai publications and promised to send for me after the vacation was over.

I had arranged for lectures at Conjeevaram, Pondichery and other places, but owing to the sudden change of programme due to the marriage of my relative I had not been able to go to these places. I mean doing it during holidays. It is my wish to travel throughout the whole of Madras Presidency.

When I am alone I dedicate myself to Him and place myself in His hands and pray to him.

The Bahai tablets are my food and raiments. The Bahais are my friends. May my soul be a sacrifice unto Baha-o'llah.

I beg to remain,
Most fraternally,
in-Baha'o'llah,

A. RANGASWAMI.

2nd June 1921.

TWELVE BASIC BAHAI PRINCIPLES.

1. The oneness of the world of humanity.
2. Independent investigation of truth.
3. The foundation of all religions is one.
4. Religion must be the cause of unity.
5. Religion must be in accord with science and reason.
6. Equality between men and women.
7. Prejudice of all kinds must be forgotten.
8. Universal peace.
9. Universal education.
10. Solution of the economic problem.
11. A universal language.
12. An international tribunal.

Remember, these precepts were given more than half a century ago. At that moment no one spoke of universal peace, nor of any of these principles; but Baha'O'llah proclaimed them to all the sovereigns of the world.....they are

the spirit of this age, the light of this age; they are the well-being of this age.

Compiled from the Words of Abdul-Baha.

1. THE ONENESS OF THE WORLD OF HUMANITY.

"Baha'o'llah addresses himself to the world of men saying, 'Ye are all leaves of one tree and the fruits of one arbor.' That is, the world of existence is no other than one tree, and the nations or peoples are like unto the different branches or limbs thereof, and human individuals are similar to the fruits and blossoms thereof...while in all past religious books and epistles, the world of humanity has been divided into two parts: one called the People of the Book or the Pure tree, and the other, the Evil Tree. One-half of the people of the world were looked upon as belonging to the faithful and the other as belonging to the irreligious and the infidel; one half of the people were consigned to the mercy of the Creator and the other half were considered as objects of the wrath of their Maker. But Baha'o'llah proclaimed the Oneness of the world of humanity—he submerged all mankind in the Sea of Divine Generosity."

2. INDEPENDENT INVESTIGATION OF TRUTH.

"No man should follow blindly his ancestors and forefathers. Nay, each must see with his own eyes, hear with his own ears, and investigate truth in order that he may find the Truth; whereas the religion of forefathers and ancestors is based upon blind imitation—man should investigate the truth."

3. THE FOUNDATION OF ALL RELIGIONS IS ONE.

"The foundation underlying all the divine precepts is one reality. It must needs be reality, and reality is one, not multiple. Therefore the foundation of the Divine Religion is one. But we can see that certain terms have come in, certain imitations of forms and ceremonials have crept in. They are heretical, they are accidental, because they differ: hence they cause differences among religions. But if we set aside these imitations and seek the reality of the foundation we shall

all agree, because religion is one and not multiple."

4. RELIGION MUST BE THE CAUSE OF UNITY AMONG MANKIND.

"Every religion is the greatest divine effulgence, the cause of life amongst men, the cause of the honor of humanity, and is productive of the life everlasting amongst humankind. Religion is not for enmity or hatred. It is not for tyranny or injustice. If religion be the cause of enmity and rancor, if it should prove the cause of alienating men, assuredly non-religion would be better. For religion and the teachings which appertain to it are as a course of treatment. What is the object of any course of treatment? It is cure and healing. But if the outcome of a course of treatment should be productive of mere diagnosis and discussion of symptoms, the abolition of it is evidently preferable. In this sense, abandoning religion would be a step towards unity."

5. RELIGION MUST BE IN ACCORD WITH SCIENCE AND REASON.

"Religion must be reasonable; it must agree perfectly with science, so that science shall sanction religion and religion sanction science. The two must be brought together, indissolubly, in reality. Down to the present day it has been customary for man to accept a thing because it was called religion, even though it were not in accord with human reason."

6. THE EQUALITY BETWEEN MEN AND WOMEN.

"This is peculiar to the teachings of Baha'o'llah, for all former religious systems placed men above women. Daughters and sons must follow the same form of study and the same education. Having one course of education promotes unity among mankind."

7. THE ABANDONMENT OF ALL PREJUDICES.

"It is established that all the prophets of God have come to unite the children of men and not to disperse them, and to put in action the law of love and not enmity. Consequently we must throw aside all these prejudices, the racial prejudice, the patriotic prejudice, the reli-

gious and political prejudices. We must become the cause of unity of the human race."

8. UNIVERSAL PEACE.

"All men and nations shall make peace. There shall be Universal Peace amongst governments, Universal Peace amongst religions, Universal Peace amongst races, Universal Peace amongst the denizens of all religions. To-day in the world of humanity the most important matter is the question of Universal Peace. The realization of this principle is the crying need of the time."

9. UNIVERSAL EDUCATION.

"All mankind should partake of both knowledge and education, and this partaking of knowledge and of education is one of the necessities of religion. The education of each child is obligatory. If there are no parents the community must look after the child. Each person should have his part of the sciences."

10. THE SOLUTION OF THE ECONOMIC QUESTION.

"No religious books of the past prophets speak of the economic question, while this problem has been thoroughly solved in the teachings of Baha'o'llah... Certain regulations are revealed which insure the welfare and well-being of all humanity. Just as the rich man enjoys his pleasures surrounded by luxuries, the poor man must likewise have a home, be provided with sustenance, and not be in want...Until this is effected happiness is impossible. All are equal in the estimation of God; their rights are one and there is no distinction for any soul; all are protected beneath the justice of God."

11. A UNIVERSAL LANGUAGE.

"A universal language shall be adopted which shall be taught by all the schools and academies of the world. A committee appointed by national bodies shall select a suitable language to be used as a means of international communication and that language shall be taught in all the schools of the world in order that every one shall need but two languages, his national tongue and the international language."

12. AN INTERNATIONAL TRIBUNAL.

"A universal tribunal under the power of God, under the protection of all men shall be established. Each one must obey the decisions of this tribunal, in order to arrange the difficulties of every nation."

"About fifty years ago Baha'o'llah commanded the people to establish Universal Peace and summoned all the nations to the 'Divine Banquet of International Arbitration' so that the questions of boundaries, of national honor and property and vital interests between nations might be decided by an arbitral court of justice."

ALLAH'O'ABHA!

KERMANSHAH PERSIA.

January 27 1921.

DEAR SPIRITUAL SISTERS:—

MR Fariborz Lessonol-Sultan gave me your love and greetings. I was thinking to send you a material present; but I am quite confident that you are much more interested in spiritual matters so I think of writing in short notes the history of the martyrdom of Mirza Yacoub Motahedo which by itself is one of the most pathetic historical events a tragedy which touches every hard hearted man how much more a believer who is in full sympathy and firmness like you.

Of course you have heard of the assemblies and agitation of the Mahomedans during the last four or five months; They threatened the believers particularly M.Y.M. who was banished cursed imprisoned etc. but he still resisted them spiritually and gallantly he showed a splendid spirit of magnanimity and fearlessness.

The governor choose to escort him with policemen but he refused that too every one of us could see clearly that his life was in great danger and we were all advising him to leave the town but his reply was "I am not afraid to be killed in the path of God."

Finally on Saturday the 12th of Jamadi Aval 1339 while he was walking with his brother Hadji Mirza Yussuf in the streets

(at 12 A.M.) he was shot by a young terror. H. M. Yussuf had fainted and afterwards came to my house in a state of absolute collapse I gave him heart tonic and he was resuscitated. Had he expressed himself he would also have been killed; I sent him to my brother's house where he was hidden for three days as his wife was pregnant they both went to Hamadan full of spiritual happiness and firmness in the Cause.

Hadji Mirza Yussuf was encouraging each and all of us he would tell the believers "Why are you afraid 'my brother has been killed not your's if we are not going to sacrifice our lives and properties in the path of God we cannot be called Bahai's."

The dead body was carried to the Nazmieh (the police station) where there was gathered a crowd of about 5,000 or more people in a great state of agitation shouting, jeering, and cursing; No believer could reveal himself amidst the furious mob, even the jews expressed their enmity and did not allow openly the corpse to be buried in the Jewish cemetery.

At the moment when the enemies thought that the humility had reached the highest point, Mirza Yussuf Khan Kazvini, the Bahai teacher, began teaching the policemen and their officers by way of telling them that "Bahais are quite willing to be martyred, they are not displeased at the Divine Order, besides Motahedo had written a petition to the Master supplicating him to accept his martyrdom. Now we are not sorry, we are spiritually in great joy and fragrance—"He began chanting Hidden Words and started with the policemen to the Nazmieh. Mirza Yussuf Khan was accompanied by a greater crowd, when he went to the Nazmieh followed by four coolies in order to take the corpse to the cemetery. His first words to the chief of police were "The murderer was mistaken, he ought to have killed me, I am Motahedo, we are men who kiss the hands of our murderers, etc., etc."

When the dead body of the martyr was taken to the house most of all the inhabitants of the town had come to see what was going to happen, the mob was throwing stones, some were beating the

NEWS FROM THE BAHAI WORLD.
INDIA.

MR. A. Rangaswami Ayar travelled to some parts of South India and delivered the message to numerous souls. We pray to God to confirm him and assist him to serve the Cause. A report of his tour is published in this issue. Prof. M. R. Shirazee, has returned from Persia and is in Karachi. We wish him health and pray to God that he may be assisted in rendering splendid services to the Cause.

ENGLAND.

Mr. Kaushal Kishore Bhargav of Jaipur who is now in Glasgow, Scotland, paid a visit to Manchester and London in last March and April and we publish his letter to the Secretary of the Bahai Assembly at Bombay for the information of the friends.

GLASGOW,

26th April 1921.

MY DEAR BROTHER:—

This humble Bahai left Glasgow on Friday 25th March and arrived in Manchester on 26th morning. I stayed in Manchester with dear brother Mr. Joseph and was there till Monday the 4th of April.

I found the friends in Manchester in the highest spirit. Every one of them even the youngest children were full of enthusiasm and Bahai Love. They all inspired me and my heart felt the spiritualising effect of their silent song of love and unity. They are all very earnest and anxious to devote their lives to the service of the Divine Will. Even the neighbours feel the quickening effect of the fragrances of Bahai Love and spirit impregnating the atmosphere surrounding their homes. I was very happy with them and when I left Manchester, I felt as if I was leaving people with whom I had been living for many years. They are few but they are very steadfast and jewels in the unexplored mine of Bahai Love. Their example should inspire us all. They are like brilliant stars in the firmament of Bahai Beauty. I was very much taken by the young yet unblossomed buds. May they all blossom into beautiful, sweet and fragrant flowers delighting

corpse with sticks some spat at him others threw ashes and dust on him, shouting, jeering, and cursing. In fact they did whatsoever thing they could, they even wanted to burn the body. They were highly praising the "good act" of the murderer.

It was at 9 P.M. that Mirza Yussuf washed and dressed him, put him in a clean coffin and with a Bahai ring with the Greatest Name, kissed him and chanted loudly the Bahai prayer and buried him near the Jewish cemetery.

Dear Sister, I am unable to draw the sketch of what I saw while the policemen were taking Mirza Yussuf Khan in front of the body which was carried by the coolies. In fact he showed a very splendid spirit of firmness and self sacrifice, amidst that ferocious mob he was gently smiling and walking as if quite unconscious of the insults that were hurled at him. Two policemen were in front of him two others behind him and the rest of the mass following. I cannot describe the scene fully so horrid it was.

The people are very excited and want to martyr Mirza Yussuf Khan, but he does not care a bit, he is walking in the street purposely in order to show the enemies that the Bahais are not afraid of being killed. The lives of the rest of the friends is in great danger, most probably a general massacre will take place; each Bahai is visited privately by armed men advising them to leave the town or else be killed. Some of the believers are leaving, others are hidden, and the people are secretly talking much about me. I do not know what will be my fate. Whatsoever may happen I am not afraid, what I am afraid of is lest my children should be brought up and educated otherwise than as Bahais, because my wife is not a firm believer.

In case you may find some interesting matter in this letter you are entitled to write to believers in America, so that they may know how the cause is progressing in Persia.

With Bahai love and greetings I remain

sincerely yours

(Sd.) DR. HABIBOLLAH R. MOMOLIK.

the hearts of all who pass by them, is my sincerest prayer to Him for them.

All this for the Manchester friends and I do not think I can find better words to express my love for them all. I can feel more than what I have written for them. I left Manchester on Monday morning and arrived in London on Monday evening at 5 p.m. I stopped in London for a week and I was staying with brother S. J. Ali of Rangoon. I did not know Mr. Ali before this and I had never seen him before. People, who were there, were quite surprised to see that we could be so intimate with each other after a minute only. But you know Bahais are always like that. Next morning I met brother Shoaghi Effendi, who even went to Glasgow to meet me. Then I went to see Miss Rosenberg on Tuesday evening. She is a splendid Bahai and the very air about her makes one feel in paradise. She is a wonderful soul and has drunk deep the Khwather of His Grace. She is one of those, who have attained the Salsabil of His Grace. On Wednesday evening I went to attend the usual Bahai meeting at Lindsay Hall. Mr. Shoaghi Rabbani spoke there on the solution of Economic Problems according to the Bahai movement. His paper was very beautifully worded and was very good.

At the end of the meeting, as usual, I introduced myself in my own humble way to all those who were present there. Their happy faces radiated love and spiritual harmony and one could easily see from their faces as to how happy they are. I must make special mention about Mrs. Colles of Washington, who is these days present in London. She is a beautiful and inspiring soul. She is also one of those who have attained the Salsabil of His Grace and Love. Her very face gives one the Bahai message of Love, Unity and Universal reconciliation. She is overflowing with spirit and enthusiasm to serve the Cause.

On Thursday I was to meet Major Tudorpole but I could not see him. On Thursday night I went to see Mr. Dawood. He is a splendid Bahai and wonderfully spiritual soul. I found in him the same Bahai Love and Inspiration as in Miss Rosenberg or Mrs. Colles. On Friday I went to Mr. and Mrs. Bedingfeld. They

are quite young but very promising. Mrs. Bedingfeld was a Bahai before she got married to Mr. Bedingfeld and it was through the influence of the wife, that the husband accepted the Cause. Is it not wonderful? Both of them are full of spirit and love. I was very much struck by the spiritual atmosphere of their home.

I am quoting a passage from a letter which I received from them some two days back and this will convey to you a better idea of their sincerity and steadfastness in the Cause.

"We have realised "Praise be to God" that this life may be seventy or eighty years of wasted time unless the sweet fragrant breath of the Holy Spirit is able to elevate and purify our hearts and we also know that this can only happen through our service, sacrifice and love." I was so happy with them. On Saturday afternoon we all met at Miss Harrick's house. Miss Harrick is a very splendid and spiritual soul. She is so loving and so sacrificing. Mr. Eric Hammond came to this meeting and I was so very much pleased to meet one who is a true Bahai in the very details of life. He is very inspiring and silently enriching this impoverished world with the jewels and diadems of Bahai Wealth. I spoke in this meeting about the Bahai movement in India. Then I had to touch the various economics after war questions of the world. As there were some people in this meeting who did not know about the movement, I gave a short history of the movement mentioning certain historical facts about the martyrs; also I told them about the main doctrines of the movement. Then last of all I sang to them in my own poor humble way, the one song of Love and Unity, ringing through the teachings of Baha'ollah.

Ever yours in His Name,
KAUSHAL KISHORE.

باعث عزت و برزگواری خود در دنیا و آخرت شویم
و وسائل ترقی ما امر و زاطلاع بردلائل و مسائل لمیه
و دانستن احکام و عمل بشریه را بنایه است و فراهم
نمودن مجالس نافع و تحصیل کالات صوری و
معنوی و تربیت بنین و نوات بهائی

پس باید بتمام قوت منجذبانه بکوشیم تا روز بروز
بها و خوشتر بکامیل این امور موفق شویم بحمدالله

از

پرتو بهائیان شیراز

- ای ماه کله دار من ای فتنه دوران - جناران *
- دانی که در مملکت عشق تو شاعی - چوماهی *
- لیکن بود الطاف نوای شاه ز حد بیش - بدروش *
- دانستم اینم هر حد از چه برون است فزون است *
- آری سزد این بنده نوازیت که عید است سعید است *
- این عید ظهور است - این مطلع نور است *
- پرتو زدل و جان - با خاطر شادان *
- آراسته شد باغ در این عید زهر سوی - چومینوی *
- بر طور دل امر و زعیان نور خدا شد - زبها شد *
- در شادی این عید بشارت بچها بخشش تو جان بخش *
- خود عالم انسان نشود همسر شهباز - پیرواز *
- نک زامر بهابال زنان یافته نیروی - زهر سوی *
- صد شکر که در بین ملل شمس عنایت بصدایت *
- گو بروح و روحان - کشته عید رضوان *
- شوز می پرستان - بین بجام عرفان *
- زن قوم بهستان - نجر عهد بهستان *
- باد دیده جان - عکس روی جانان *
- امروز بهشاق کنی لطف نمایان - فراوان *
- خود فضل و عطا میسر از در که سلطان - بدینسان *
- کامروز توئی آبی از رحمت یزدان - چونینسان *
- امروز بود عید نشاط آور رضوان - ز جانان *
- ناکام ستانند محبان ز حبیبان - طبعیمان *
- ایام نشور است - هنگام سرور است *
- در موسم رضوان - کر دیده غزلخوان *
- بین همجو سر زلف بتان سنبل و ربان - پریشان *
- کر دیده از آن دیده جان خیره و حیران - بدوران *
- کازا شد از امر بهاء عالم انوان - ز زندان *
- ناحال زن از جهل بود همجو اسیران - فقیران *
- تا بر پرد از خاک سیه زاده انسان - بکیوان *
- تا دیده و سر بر زده از مطلع ایران - بر امکان *

First All-India Bahai Convention, Bombay, 29th December 1920

جشن دوا و نسیم بهائیان هندوستان در بمبئی ۱۹۲۰

بعون جمال مبارک با تمام میرسانیم - امر الله هم در شرق و غرب منتشر است و انجات جان پرورد در انتشار - دیگر کاری نداریم (عرض کردند هنوز کارهای بسیار هست فرمودند) باقی کارها را احبابی جمال مبارک خواهند کرد (در خصوص هندوستان عرض شد فرمودند) چنین مسافرتی در نظر داریم ولی موانع بسیار است انتہی

جناب مستطاب شیرازی و والد ماجدشان از شیراز وارد باجمی از محصلین علم از قرار معلوم شیراز هم محافل بهائیان در ذکر و ثنای محبوب عالمیان پر نعمه و آواز بوده و سینه های عاشقان از معارف دلبری انباز مخزن راز از هر سری جذبه و شوری ظاهر و از هر جنبی شهنواز و شوری بلند شهر پر ولوله بوده و جانها همدم این بانگ و هلهله که دور دور جری است و جمیع اشیا در تجدد و تجدید و قانون قدرت کامله و اقتضای مشیت اولیه در تبدیل احوال و شئون عصریه نافذ و شدید از این ندا و صلا اهل ضعیفه و بغضا بصدا آمدند و بعضی از آقایان علما بفکر و ذکر تحریک بلها برضد اهل بها افتادند ولی چون جمعی از احباب که در ادارات ملکی مامور بودند و وظیفه شان منع آشوب و شور - جدا مستعد حفاظت یاران کشتند لهذا فتنه جو یان بجای خود نشستند و مجبوراً از آرایش افکار ناهنجار دست و دل شستند

لکن در زرقان (از نواحی شیراز) بعضی اشرار با ملای بیوقار آنجا خلق را بر اذیت بهائیان شورا دادند و بخانه یکی از دوستان موسوم بملا صفر مشهدی سمیع ریختند چه که آنخاندان در خدمت امر الله از خادمان قدیم بودند و سه معصوم را از عشق دلبر مجبور

سری برشور داشت آنروز هجوم عوانان بر آنخاندان جگر سوز بود ولی حضرات احباب بچنگ کرکان جفا نیفتادند زیرا چون بشیر از خبر رسید بسعایت اولیاء و پیش بینی اعیان و امراء بافتانت و ذکاء مامور حکومت بزرقان رفت و تاثره فساد را خاموش نمود و عوانان بیحزم و هوش را تا دیب کرد

در آن قضیهء هجوم اعداد زرقان جای اخوی عزیزم احمد المتصاعد الی ملکوت الله خالی بوده که باز در سبیل محبوب بی انباز دوچار ضرب و زخم اهل مجاز شود و غلطان خالک و خون در عشق دلبری نیاز کرد در سنه ۱۳۲۱ که اهل طغیان تمیید و تدارک قتل عموم بهائیان ایران دیدند در زرقان هم آن اوقات اهل جفا باغرای ملای بی عقل و نبی دسته دسته بقصد قتل اخوی و نهب اموال و بختانه رفتند ولی او چون از هجوم قوم پر طغیان خبر شنید از خانه بیرون دوید و در محبوحه انقلاب و خطر بر سر گذر نشست و چون شورشیان پر عریده رسیدند سینه را سپر نموده بجهت تحمل هر گونه بلائی آماده گشت تا آنکه از کثرت ضرب و شتم آغشته خالک و خونیش نمودند و یقین بر هلاک کش کردند و چون خبر بشیر از رسید حاکم مامور فرستاد و اخوی را نامدتی معالجه نمود ولی نظر بملاحظات چند بر مفسدین سخت نگرفت نیز اهل بها نظر بحکم محکم قلم اعلی بعفو و اغماض تمسک جستند و در صدد تلافی بر نیامدند - حال که آن جان پاک بملکوت تقدیس صعود نمود فی الحقیقه مایه تسلی این همجور همان روحانیت و استقامت اخوی است که در وقت امتحان چون ذهب ابریز رخ افروخته و تابان داشت و دلی خرم و شادان

چونکه احمد بیزم فضل رسید * می عرفان و خمرو صل چشید
بعد فوز لقای دلبهر عهد * جرعه ئی از خم بلا نوشید
قد می جز برایار رؤت * یا زهر و رطه غیر عشق کشید
دست از جمله غیر حق رداشت * وز همه جز زیار دل بهیرید
لا جرم مورد مواهب شد * تا بفردوس قدس قرب پرید
کرد ما را اسیر ظلمت غم * گرچه خود نور سمدی کردید
دل انیس این و آه نمود * تن دوچار فراق و هجر شدید
از در اضطراب وافی حزن * بیکر انبساط را بلعید
دیر کاهی است کز قضای فلک
دل محمود هر دمی بطپید

نطق یکی از خواهران روحانی شیراز در محفل نساء بهائیان

رسانیدن تعالیم حضرت بهاء الله بمرمان دنیا فریضه عموم اهل بهاست چه ایشان خادمان نوع بشرند و قانع ریشه بیکانگی و کینه و شر لهذا این خدمت از نیاز و روزه و فرائض سائر مقدم تراست و برای وصول باین مقام عزیز و اجرای این امر اکید راههای بیشمار است و اسباب بیحساب که بدست آوردن آن راهها و فراغ نمودن آن اسباب منوط بند بیریاران روحانی و بارقه افکار نورانی و همت و غیرت ماخواهران و مادران روحانی استاری هم الرجال تقاع الجبال یعنی همت مردان کوه را از جای برکنند (در این عصر این عبارت را اینطور باید خواند که هم النساء و الرجال تسخر البلاد و تقاع الجبال) بهر کاری که همت بسته گردد - اگر خاری بود کلدسته گردد * پس اگر ما نساء همت کنیم با کمال جدیت کوشش نماییم تا بیدات الهیه را شامل حال خود باییم - و بخد مات عالم انسانی که عین رضای مرکز پیمان بردانی است موفق گردیم و

با کمال توقیر و احترام از طرف خود و اعضاء محفل نجات زنان تبریک و تهنیت عید رضوان را تقدیم محضر مادران و خواهران روحانی خویش مینمایم و بایک دنیا شادمانی و فرح و کامرانی این ابیات خواجهرامی خوانم :-

عید است و موسم کل و یاران در انتظار
ساقی بشاه عهد بین ماه و می بیار
جز نقد جان بدست ندارم پیا له کو
کاف نیز بر کرشمه ساقی کنم تبار
ای دل جناب عشق بلند است همتی
نیکو شنو حدیث و تو این قصه کوش دار

با کمال خضوع و خشوع افکار حضار را در این روز عزیز متوجه این نکته میدارم که بموجب ایام مبارکه قد کتب الله علی کل نفس تبلیغ امره (و کلمه علیای) یا اهل البها سخروا مدائن القلوب بسیوف الحکمة والبیان تبلیغ امر الله و تسخیر شهرهای دلهای یعنی

مهر پرور نمود

نصائح مقدسه وظیفه احباء الله است جميعاً و اساس حکمت و حرکت اولياء الله است عموماً

هر چند خصوصاً که گاهی ید اقتدار نفوس سرشاری را در محبت محبوب یکتا محض اتمام حجت مبعوث مقرر ماید که جز فریاد ملکوت اسرار آرام و قراری نخواهند و غیر رسوائی در عشق طلعت دلدار و جانبازی بر سر دار آمل و افتخاری نجویند چه بسبب قربانی آن نفوس مقدسه نفوذ کلمه الله المطاعه مشهود هر ذی بصری شود و دلایل و براهین الهیه کامل براهل هر یوم وبری گردد نظر باین حکمت بالغه هزاران دماء مطهره برخاک ریخته شد و بیشمار سرهای نامدار زینت و زیب دار گردید قضیه ئی که تازه در کرمانشاه روی داده قربانی جوانی از بهائیان - اسرائیل است که شاهد کلمه الله و شهید فی سبیل الله گردیده و از مصداق آیه مبارکه یوم نجمع لمن کلامه شهید شده (یعنی حضرت میرزا یعقوب متحده) چون معاندین ان یار مه جبین را شقیقه امر رب العالمین دیدند چندان مجسّد و حقد آمدند که و حله اول ایشان را از وطن خارج کردند و در اداره امور تجارت پریشان و عاجز اما پس از جندی از جبهی احکام موکده مرکز سلطنت و حمایت حکومت و از طرفی محبت سرشاران بنده پروردگار و بی اعتنائی بمعاندت و حقد اشرا سبب معاودتشان بان دیار گردید آخر معاندین وضع حال را چون چنین دیدند بطرزی دیگر و حسادتی شدید تر بر اذیت و جفائی ان مه پیکر کربستند مفتی برونک ان شهر یکی از مریدهای معاند بد کبر را بوعده فردای حوض کوثر هپای قتل ان دل داده دایر

اما مفتی شهر چون مردمان کرمانشاه را بی

نموده و تسلیم غناید " بعد از تلکراف مبارک در ظرف ۴۸ ساعت بیت مبارک تخلیه تسلیم نمودند و حضرت حاجی محمود در اول عید رضوان ۱۳۳۹ شروع بتعمیر فرمود

از اراض اقدس جناب سید مصطفی الشیر بروی مرقوم داشته اند که از جمله بیانات مبارکه در خصوص بیت بغداد این بود که ما نخواهی را یکی از احبای بغداد دادیم که بیت را بخرد و بنام خود قبالة کرد و اقتضای وقت همچنین بود بعد چون او و عیالش مرحوم شدند و وارثی نداشتند لهذا مخالفین وقت را غنیمت شمرده خدای را که در بیت بودند بیرون کردند و بمهر و امضای قاضی و حاکم بیت را بتصرف آوردند ما که نه قبالة ئی در دست داشتیم و نه نسبی ظاهر آبان مرحوم احبای بغداد هم همه متجیر و محزون - آخر یکی از اعدای امر بقتله ملکراف فرستادیم او در جوار کمال احترام و اطاعت را اظهار نمود و این امر را بر ذمه خود گرفت - تا آنکه بیت را ارغاصین گرفته با حباب سپرد یعنی قبالة نموده در دفتر حکومت رسماً باسم مبارک ثبت و ضبط کردند (بعد از اظهار تمجید در باره مساعی جلیله صدارت حالیه بغداد فرمودند که) حال تلکراف آئیده از احبای که در اول عید رضوان شروع بتعمیر نموده اند - و پرسیده اند که چگونه تعمیر شود جواب دادیم بنا بر اساس قدیمه تعمیر و تبدیل داده نشود جر تعمیر - ما وظیفه خود را بعمل آوردیم هیکل مبارک حضرت اعلی روحی فداه را مقدر دادیم بیت مقدس شیراز را تعمیر کردیم سه بیت مبارک بغداد باقی بود ان هم

دانش و تربیت و اسیر وهم و جهالت دیده و از احساسات عالم انسانی و انصاف و نوع پرستی عاری و بری دانسته لهذا با انجام تقلید انهارا در زیر لکند فرو فرمان خویش کشیده همیشه کار راهنایان دین در انتهای هر زمانی جنین بوده که بجهت ریاست و راحت خود عوام را در عالم اوهام و تدنی فهم و فکر نگاه میداشتند ان بود که در ترقیات ملک و ملت فتور حاصل میشد و کار بدست هر خود پسند جاهل می افتاد حال هم احوال علمای ایران همین است بلکه در وقتی است که ایران و ایرانیان را در بار جهالت پرملا و پستی فکر و خیال نگاه داشته و این را سبب نفوذ رأی و ریاست خود پنداشته اند - مکر بارقه عنایت الهی بدرخشد و رجال با غیرت و فتوتی را مبعوث فرماید که این جسم بیجان را روح ازادی حقیقی و اساسش واقعی بخشند دستی از غیب برون آید و کاری بکنند و الا نتیجه این حال موجود همان خسران مال قوم عاود نمود و وبال احباب حجرو نادر برده و خواهد بود

از بغداد جناب آقا میرزا محمد خان مبلغ مرقوم فرموده اند - چنانچه همیشه عادت دیرین منکرین جنین بوده معاندین بغداد شدت لجاج و عداوت را نسبت بامر الله و اجاء الله ظاهر نمودند مخصوص در باره بیت بغداد استشهادی تمام کردند و حکومت را اغوا نمودند که بدون محاکمه در عدلیه بیوت مبارکه را تصرف کرده با جارد دادند پس از عمر یضه تلکراف احباب ساحت اقدس اعلی تلکراف مبارک از حیفاً فرمان فرمای عراق باین مضمون صادر کرد که در بیوت متعلقه بمن را مسترد

بین زوج و زوجه اگر سبب طلاق یکی ازین دو باشد البته در مشقات عظیمه افتد و بوبال عظیمی گرفتار گردد و بی نهایت نادم و پشیمان شود

وعلیکم البهاء الابی ع ع

بشارت ساحت اقدس

از جناب آقامیرزا عزیزالله خان بهادر (مترجم) نیکه عنبر شمیمهئی در این هفته زیارت شد - که مبشر فیض یوسف پیمان بود - و نوید صحت و سرور طلعت میثاق داشت منجمه نگاشته اند که صحت طلعت اقدس در نهایت اعتدال است و با فاضله فیض فضل و احسان و اشاعة انوار ملکوت یزدان قلوب و ارواح را زنده و خرم میفرمایند مسافرین شرق و غرب بلباقی مبارک فائزو با حساس عواطف رحمانیه و افکار عالیه نفوس مهتر و مستبشر بشارت ترقی امیر الله از اطراف دنیا دآم می رسد و در بهبودی هیکل مریض عالم بر امیدواری می افزاید - شکی نیست که اراده الله در عالم تحقق یابد و قدرت کامله اش نفوذ شدید جوید - زیرا این امر

امر الهی است نه خلقي منبعث از فطره الله است نه خیالات نفوس پر زجر و ملال - انچه دیده و تجربه شده روز بروز امر الله و کلمه علیا ظاهر تر و باهر تر گردیده

(عزیز الله بهادر)

الساعة حین تحریر دستخط حضرت افغان سدره منتهی آقای امیرزا محسن داماد روحیفده از ارض اقدس زیارت شد - که حامل الواح مقدسه بود - و بشیر عنایت مطلع فیوضات احدیه و حاکی از اعتدال مزاج طیب الهی و مرتبی آسمانی مرکز عهد و میثاق ربانی - از جود آن طلعت مشهود و مرکز فیض ملیک معبود - آمال دل و جان اهل سجود همین است که همواره قلوبشان باین بشارت جانپور و زنده و خرم گردد و مشامشان باین نفحات روح بخش معطر و معنبر - تاجهانیان را از نفحات کوی جانان حیات جاویدان بخشند و طالبان را بسر منزل فوز و فیض سرمدی کشانند

(البشارات)

آمال مقرر بین رسیدند *

و اما بلاد شرق از همه جا مخصوص از مدن و قراء ایران نوید و لوله و انجذاب اهل بها در نشر نفحات الله و توضیح تعالیم الله میرسد الحمد لله همه جا احباء کلی موفقند و در تأسیس مدارس تعلیم و تربیت بنین و بنات مؤید و در تعیین و ارسال ناشرین آثار هدی میبغین کلمه الله سعی و جاهد و چون در ایران مقصدان در کمین کاهاند لهذا ما تشریح و تفصیل خدمات احبای ایران و تحریر اسامی بعضی از دوستان جانفشان عهد و میثاق اوفی را جائز نمیدانیم و آیه مبارکه لا نقصص رویاک لا خوتک میخوانیم منادیان کلمه الله در هر مدینهئی حین غفلة من اهلها وارد و علی قدر عقول الناس ناطق افسردگان راشعه شرارند و مشتعلان بنار عشق را تعدیل حرکات و اعتدال در گفتار و رفتار آموزند تا در هیچ موردی زمام از کف نرود و یک از دف نهد و نناجی کلیهئی که اصل مقصود داشت حاصل شود و تحبیب قلوب و تألیف نفوس جنانچه باید و شاید دست دهد در سفر قزوین یکی از شهزادگان ساکن در آن مدینه موسوم به محمد حسین میرزا چون بحقیقت تعالیم بدیهه بی برد و از موافقت معانی و لذائذ روحانی حصهئی کافی جست جنان آشفته و شیدا شد که بی اختیار کشت و بی اختیارش بیم هلاک لوح امنی از قلم میثاق رب الاشراف بافتخار آن مونس عشاق نازل که از جمله عبارات آن این بود: نه عقل و فرهنگ مانع از نشر نفحات الله محبوب و نه جنون و پرفزون زنجیر شکن مطرب خدایا اعتدالی بخش و توسطی عنایت فرمانبھی اینگونه

در اینماه از اکثر بلاد شرق و غرب مکاتیب احبار سیده و از وصول بشارت اعلاء کلمه الله و نشر نفحات الله کمال وجد و طرب حاصل و دل و جان او را بمنتهای آمل نائل منجمه خبر بهجت اثر نفوذ این امر بدیع بین اهالی هولندا بوده که بدو خانم و قایع نگاری از آن حدود مسافرت مینموده اتفاقاً در ارض اقدس بمحضردا بر مهر برور مشرف میشود و در چند محفل اجوبه سوالات خود را که از لسان مبارک می شنود ثبت و ضبط میکند و بمحض مراجعت بهولند در روزنامه های انجاردج مینماید و در هر مسئلهئی شرحی که یادداشت نموده بوده زینت رسائل و اوراق میسازد بدین سبب بعضی از اهالی چون از آن مضامین خبر میشوند در صد دغص بر میآیند و عرائض و سوالاتی بحیفا حضور مبارک میفرستند که صدور خطاب و نزول جواب سبب هدایت آن اصحاب میشود و مایه انتباه اولوالالباب باوجودیکه آن خانم و قایع نگار خود بهائی نبود انگونه واسطه نشر آثار و سطوع انوار شد پس اگر ما بهائیان با خلوص نیت و کمال تقدیس و همت کمر خد مت بر بندیم چه خواهیم نمود!

خبر جانپور و دیگر قیام احبای الهانیا و امریکا است بر اعلاء کلمه علیا و بنای مشرق الاذکار اهل بهادر شیکاگوئی امریکا جنانکه عکس آن در غره گذشته البشارات طبع و توزیع شد و هم اثرات دلنواز مسافرت حضرت فاضل مازندران سبب انبساط بساط اولیای الهی است که در مالک امریکا جنان قیام بر اعلاء امر الله و ترویج عهد الله نمودند که حتی از ملا علی صلاهی تحسین و تبریک شنیدند و بمنتهای

موجود که اذاقام القائم قامت القیامه
مقصود این بود که از روی آیات قرآنی
واحادیث معتبره فرق اسلامی ظهور ثانی
حضرت مسیح متفق علیه و مسلم است
حال باید انصاف نمود که آیا مسیح موعود
چون ظهور فرمود خلعت نبوت از او گرفته
خواهد شد و از نبوت معزول خواهد بود
یا با همان عظمت و نبوت و جلال بنحو اتم
و اتم که لازمه عصر و زمان است مبعوث
خواهد شد! شبهه‌ئی نیست که مظهر
مبعوث معزول گفته نشود و شخص معزول
مبعوث نباشد پس موعود مسلمین از مظاهر
مستقله است نه از خلفای مستظله زیر تعیین
خلفا بنص رسول سابق است اما ظهور موعود
بعثت من عند الله و اراده یفعل ما یشاء—
و امرش منبعث از اراده مطلقه و سنت
قدیمه — و کلمه مبارکه اش حاکی از قدرت
کامله و فطرت الهیه علی فتره من الرسل
مبعوث شود و تکمیل دیانت و نعمت ربانیه
فرماید (هذه) سنة الله التي قد خلت من
قبل ولن تجد لسنة تبديلاً ولا تحويلاً“

خطاب طلعت میثاق الله باحبای امریکا
هو الله

ای احبای الهی جهان هنوز پر موج و
اضطراب است و امم عالم بایکدیگر در باطن
رقیب و پرنزاع و جدال و در بعض اقالیم
بظاهر نیز حرب و قتال عالم انسانی مریض و
بیهوش و طیبیان اخلاق جمیعاً بیش از کل در
نهایت جدال — و علت مرض راهنوز کشف
نموده اند بلکه بکائی بیخبرند و چون بحقیقت
نگری خود طیبیان از همه مریض ترند و
ضعیف تر و حریص تر با وجود این جمیع ملل
عالم از غفلت در فکر آن نیستند که جز طیب
الهی که مزاج عالم انسانی در دست او دیگری
علاج این امراض نتواند و در یاق اعظم ندهد
انواع امراض چنان در جسم عالم نفوذ نموده
که مریض و پرستار و طیب کل در نهایت
عجز و اشد وبال حزبی که الیوم بهیچ حزبی
غرض و تعرضی ندارد و از برای عالم انسانی
صحت و راحت و آسایش و الفت میطلبند این
حزب مظلوم است با وجود آنکه احزاب
شرق در نهایت تعرض باین حزب مظلومند

و هر روز در ایران فتنه برپا مینمایند و مفریاتی
بهانه میکنند و رؤسای دین سابق عوام را
تحریک مینمایند که هجوم عمومی گردد و
جمیع مظلومان را محو و نابود کنند پس شماها
دعا کنید که دوستان در شرق محفوظ و
مصون مانند امداد و ستان ثابت راسخ شرق
مانند دریاموج میزنند و جمیع بنیهای آمال
و آرزو طلب شهادت کبری میکنند زیرا
در نهایت انقطاع و انجذاب و خلوصند و
مستعد صعود بملکوت الله فی الحقیقه
جانشانند و فدائیانشند باری در ایران
مسئله طلاق بیش بنیهای سهولت تحقق
می یافت در میان ملت قدیمه متصل بواسطه
امر جزئی طلاق واقع میگردد چون انوار
ملکوت تابید نفوسیکه از روح بهاء الله
زنده شدند بکائی از طلاق اجتناب نمودند
حال در ایران در میان احبا طلاق واقع
نمی گردد مگر آنکه امر مجبری در میان آید
و ائتلاف مستحیل باشد در اینصورت
نادراً طلاق واقع گردد حال احبای امریک
نیز باید بر این روش و حرکت سلوک نمایند

از طلاق نهایت اجتناب داشته باشند مگر
آنکه سبب مجبری در میان آید که طرفین
از یکدیگر بیزار گردند و با اطلاع محفل
روحانی قرار بر فصل دهند و یک سال باید
صبر و تحمل کنند اگر در ظرف این یکسال
ائتلاف حاصل نشد طلاق واقع گردد نه این
که بمجرد ادنی تکدر و اغبراری که
در بین زوج و زوجه واقع زوج با زن دیگر
بفکر الفت افتد و یا نعوذ بالله زوجه نیز در
فکر زوجی دیگر افتد این مخالف عصمت
ملکوتی و عفت حقیقی است احبای الهی
باید نوعی روش و سلوک نمایند و حسن
اخلاق و اطوار بنمایند که دیگران حیران
مانند زوج و زوجه باید الفتشان جسمانی
محض نباشد بلکه الفت روحانی و ملکوتی
باشد این دو نفس حکم یک نفس دارند و
چه قدر مشکل است یک نفس از هم جدا شود
البته مشقات و مشکلات عظیمه رخ دهد
باری اساس ملکوت الهی الفت است و
محبت است و وحدت است اتصال است نه
انفصال اتحاد است نه اختلاف علی الخصوص

هر امتی پس از هر نبی شاعری بود - در بین خلفا و رجال مسلمین نبود - زیرا قبل از کورفرقان در هر زمان ملت و دیانت محتاج این نحو وحی و نبوت بود - مثلاً بعد از انقلابات و فتوحات بخت النصر که کتب تورات از میان رفت و بنی اسرائیل اسیر و آواره بلاد دنیا شدند - شخصی مثل عزرا (عزیر) اگر صاحب وحی و نبوت نمیشود که حفظ تورات نماید و شاهد بر آن باشد البته تورات بکلی محو و مفقود میشد - همچنین پس از صلیب و صعود مسیح هر گاه حواریان بقوه وحی و تنزیل تعالیم انحضرت راجع و حفاظت نمیکردند یقین است که انجیلی در صفحه دنیا نماند و کلمات روح الله مصون و محفوظ نگشت - اما در عصر قرآن چون آن کتاب الهی حفظش بعلم الله مسلم بود - و تأثیر و نفوذش محتوم لهذا بعد از رسول الله لزوم وحی و نبوت برای رجال و ائمه مسلمین نماند - و این دلیل بر کمال بود که با وجود اشرف بودن علماء اسلام بر انبیای بنی اسرائیل ابداً محتاج هر امتی پس از هر نبی شاعری بود - در بین خلفا و رجال مسلمین نبود - زیرا قبل از کورفرقان در هر زمان ملت و دیانت محتاج این نحو وحی و نبوت بود - مثلاً بعد از انقلابات و فتوحات بخت النصر که کتب تورات از میان رفت و بنی اسرائیل اسیر و آواره بلاد دنیا شدند - شخصی مثل عزرا (عزیر) اگر صاحب وحی و نبوت نمیشود که حفظ تورات نماید و شاهد بر آن باشد البته تورات بکلی محو و مفقود میشد - همچنین پس از صلیب و صعود مسیح هر گاه حواریان بقوه وحی و تنزیل تعالیم انحضرت راجع و حفاظت نمیکردند یقین است که انجیلی در صفحه دنیا نماند و کلمات روح الله مصون و محفوظ نگشت - اما در عصر قرآن چون آن کتاب الهی حفظش بعلم الله مسلم بود - و تأثیر و نفوذش محتوم لهذا بعد از رسول الله لزوم وحی و نبوت برای رجال و ائمه مسلمین نماند - و این دلیل بر کمال بود که با وجود اشرف بودن علماء اسلام بر انبیای بنی اسرائیل ابداً محتاج

واشتر از این چه میشود که میفرماید ای علی هر مقام و منزلتی که هارون در زمان موسی داشت تو در زمان من داری باستثنای نبوت که پس از حضرت کلیم - ائمه دین نبی بودند ولی پس از من نبی نیستند - پس موضوع این حدیث و قرائن آن راجع بائمه مسلمین است نه بظهور موعود و اشارات آیات قرآنیه دلیل بر ختم نبوت در سلسله رجال و خلفاء مؤمنین است نه سد فیض قدیم و ختم وحی و دیانت رب رحیم هذا هو الحق وما بعد الحق الا الضلال و مشروحت حدیث معتبر مرفوعی است که در باب بیعت خلفاء در صحیح مسلم مرقوم که حضرت فرمود "كانت بنو اسرائيل تسوسهم الانبياء كلها هلك نبي خلفه نبي و انه لا نبي بعدي فسيكونون خلفاء فيكثرون قالوا فما تأمرنا قال فوا بيعة الاول فالاول ان الله سائلهم عما استرعيم - یعنی راهنمایان و ائمه بنی اسرائیل انبیا بودند هر وقت پیغمبری فوت میشد بجای او نبی دیگر بود - اما پس از من انبیا نیستند بلکه

عنقریب بکثرت خلفا خواهند بود عرض کردند بما چه امر میفرمائید (ما چه کنیم) فرمودند شما ایضاً بیعت خلفایکی بعد دیگری بنمائید خدا آنها را خواهد پرسید از آنچه بانها مرحمت و احسان فرمود

در این صورت بر اهل انصاف و ذوق پوشیده نیست که چه در قرآن و چه در احادیث قرائن آیات و کلمات همه شاهد بر ختم نبوت برای رجال ملت بوده نه بجهت مظاهر کلیه الهیه که از بعد مبعوث میشوند بدین سبب از قدیم الزمان جمیع مسلمین و مسیحیان متفقاً منتظر ظهور ثانی حضرت مسیحند که با حضرت مهدی ظاهر شود و بظهور حضرتش علائم و آثار قیامت آشکار گردد - و انه لعلم الساعة (سوره زخرف) ضمیر در این آیه مبارکه راجع جمیع مسلمین راجع بظهور ثانی مسیح نموده اند - که بقیامت علائم قیامت نمودار شود و اسرار حشرو نشر مشهود ابرار گردد چنانچه این مسئله را شیعیان درباره ظهور قائم (مهدی) نیز معتقدند و در جلد ۱۳ بحار الانوار این حدیث

بقیہ مضمون نمبر (۴) در عقائد ام

از جملہ نصوصی را کہ عیسویان در باقی بودن شرع انجیل وعدم لزوم امر و حکم جدید قرار میدهند آیه (۲۷) از باب ۲ رسالہ اول یوحناست کہ میفرماید "واما در شما آن مسیحی که از او یافته اید ثابت است و حاجت ندارد کہ کسی شما را تعلیم دهد بلکه خود آن مسیح شما را از جمیع امور اعلام مینماید" این آیه را چنین معنی مینمایند کہ ایمان بمسیح کافی است و ملهم دیگر مسیحیان محتاج بتعلیم جدید و امر تازه نمی نیستند باوجودیکہ یوحنا ی رسول در این باب مؤمنین را باستقامت و ثبات در دین وصیت میکند - تا بواسطه معاندین از امر حضرت مسیح منصرف نشوند و ابدًا در آیات این باب ذکر از عدم زوال دین مسیح نیست - بلکه بعد از آن آیه میفرماید - و آلائی فرزندان در لو ثابت باشید تا چون ظاهر شود اعتماد داشته باشیم - و هنگام ظهورش از وی خجیل نشویم" پس مقصود یوحنا ثابت ماندن در دین مسیح است و گوش ندادن بمخالفین آنحضرت قبل از ظهور ثانی او - نه آنکہ بعد از ظهورش خود آنحضرت م نباید با تعالیم جدیدہ ظاهر شود - و واضح تر آیه (۲۶) قبل از آن است کہ میفرماید "این را بشما نوشتم درباره آنانکہ شمارا گمراہ میکنند" چه قدر مطلب واضحست و چگونه پرده تقلید و غرض چشمهای مقلدین را بسته کہ آیات و کلماتی را کہ منع از تقلید معاندین و رفع اضلال مضلین است - آنرا دلیل بر عدم ظهور امر جدید و بهانه سد ابواب فیوضات قدیمہ رب مجید قرار میدهند - فنعم ماقال - خلق را تقلیدشان برباد داد

واما آیه مبارکہ خاتم النبیین - در قرآن شرح نزول این آیه مبارکہ موجود و قبل از این آیه ذکر زید مذکور و زید یکی از اصحاب بود و پسر خوانده رسول مقبول و آنحضرت زید را بجای فرزند خود تربیت فرموده بود - و چون زید زن خود زینب را طلاق داد و پس از مدتی - حضرت زینب

را نکاح خود در آورد - مخالفین بهانه جوئی کہ محض معارضت کاهی را کوه میگفتند در این قضیہ اعتراضاتی چند نمودند - از انجمله گفتند زید پسر حضرت بود چرا آنحضرت زوجه فرزند خویش را نکاح نمود در جواب اعتراضات آنها این آیه مبارکہ نازل کہ پیغمبر نہ تنها پدر جسمانی زید نیست - بلکه پدر هیچیک از رجال مسلمین نہ - و این آیه در سورہ احزاب جزو ۲۲ قرآن است کہ میفرماید ما کان محمد اباً احید من رجالکم و لکن رسول الله و خاتم النبیین - یعنی محمد پدر هیچکس از رجال شما نیست و لکن رسول خداست و پس از وی نبی دیگر نہ - مقصود از این آیه مبارکہ واضحست کہ میفرماید نہ تنها زید بلکه از رجال مسلمین هیچکدام فرزند جسمانی آنحضرت نیست لکن حضرت رسول خدا است و رجال مسلمین مؤمنین بآنحضرت هستند نہ اولاد جسمانی ونہ وارث در نبوت رسول کریم - و چون نہ اولاد آنحضرتند ونہ وارث در نبوتش لهذا اگر یکی از آنها زن

خود را طلاق بدهد و پس از مدتی حضرت آن زن را نکاح کند این نکاح مخالف هیچ قانونی نیست - پس درین آیه مبارکہ دو مطلب و مقصد مذکور موجود - اول نفی ابوت جسمانی آنحضرت نسبت بر رجال مسلمین نظر باعتبار معترضین - و ثانی منع وراثت آن رجال در نبوت رسول کریم - بعکس رجال و خلفای رسل سابقین کہ همه وراثت رسول خود بودند حتی در نبوت و کتاب - اما در کور اسلام این نبوت و وراثت بر رجال و خلفای مسلمین ختم شد - یعنی قبل از محمد رسول الله ص و نزول قرآن نظر باقتضای ازمنہ سابقہ خلفای ہر نبی مرسل و پیغمبر شاری وارث نبوت و کتاب و صاحب وحی و خطاب بودند - چنانچہ در جزو ۲۷ قرآن رکوع ۲۰ میفرماید - و ارسلنا نوحا و ابراہیم وجعلنا فی ذریتہما النبوة و الکتاب - یعنی فرستادیم نوح و ابراہیم را و قراردادیم در ذریہ آنها نبوت و کتاب را، و این نحو وراثت و نبوت کہ در سلسلہ خلفا و رجال

The Bahai Revelation is the spirit of this age. It is the essence of all the highest ideals of this century. The Bahai Cause is an inclusive movement: the teachings of all religions and societies are found here. Christians, Jews, Buddhists, Mohammedans, Zoroastrins, Theosophists, Freemasons, Spiritualists, et al, find their highest aims in this Cause. Socialists and Philosophers find their theories fully developed in this Revelation.

ABDUL BAHA.

The Religion of God and the Creed of God had been revealed and made manifest from the Heaven of the Will of the King of Pre-existence for the sake of Union and Harmony among the people of the world; make it not a means for disagreement and discord?

The Religion of God and His Law is the greatest cause and mightiest means for the appearance and effulgence of the Orb of Unity. The development of the world, the training of Nations, the tranquility of the servants and the security of the people of all lands have been due to the Divine Precepts and Ordinances. Religion is the greatest cause for (the appearance of) this great gift. It bestows the cup of vitality, confers immortal life and imparts eternal benefit (to the people).

(TABLET OF ISHRAKAT.)

In every country of Government where any of this community reside, they must behave toward that Government with faithfulness, trustfulness and truthfulness.

(THE GLAD TIDINGS.)

In this manifestation, victorious hosts are worthy deeds and the morals and the Leader and Commander of these hosts is God like piety. This comprehends all such rules over all?

(TABLET OF ISHRAKAT.)

Knowledge is like unto wings for the being (of man) and is as a ladder for ascending. To acquire knowledge is incumbent on all, but of those sciences which may profit the people of the earth and not such sciences as begin in mere words, and end in mere words.

(TABLETS OF TAJELYAT.)

WORDS OF HIS HOLINESS
BAHA'O'LLAH.

O YE WHO ARE WEALTHY ON EARTH?

The poor among Ye are My trust
Therefore guard My Trust and
be not wholly occupied with
your own ease.

O My Son?

The Company of the wicked
increase the sorrow and the fellow-
ship of the righteous removeth the
rust of the mind. He who desires

البشرا

این مجله ماهی یکبار

طبع و توزیع می شود

عنوان مراسلات فوربس

استریت ۲۹ قلعه بمبئی

خرج پست بر قیمت

سالیانه افزوده می شود

ای اهل عالم همه

باریک دارید

و برگ یکشاخسار ۱۵۲

قیمت اشتراك سالیانه

در ایران ۹ نه قران

در هندوستان ۳ سه روپیه

در مصر و سوریه ۲۵ قروش

در انگلستان ۵ شلینگ

در امریکا يك دالر

نمبره

جلد ۱ یکم ذیقعدة الحرام سنه ۱۳۳۹ هـ مطابق ۸ جولای سنه ۱۹۲۱ ع

مقصود از تحریر رساله البشارت وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه ان نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و مرتبه عالیاست و مقالات مختصر مفید در این خصوص از هر کس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد

﴿بیان من اراد الله﴾

احبای الهی باید مظاهر رحمت عامه باشند - و مطالع فیض خاص گردند *
مانند آفتاب بر گلشن و گلخن هرد و بتابند
و بمثابة ابرنیشان بر گل و خار هرد و بیارند *
جز مهر و وفا نجویند و طریق جفانپویند *
و غیر از راز صلح و صفانگویند - اینست
صفت راستان اینست نشانه بنده آستان

﴿ندای ملکوت ابھی﴾

ای اهل بها! شما مشارق رحمت و مطالع شفقت و عنایت الهی بوده و هستید
لسان را بسب و لعن احدی میالائید -
و چشم را از آنچه لایق نیست حفظ نمائید *
آنچه را دارائید بنمائید اگر مقبول شد مقصود
حاصل و الا تعرض باطل ذروه بنفسه مقبلین
الی الله المیمن القیوم * سبب حزن مشوید
تا چه رسد بنزاع و جدال *

to associate with God, let him associate with His Beloved; and he who desires to hear the words of God let him hear the words of His Chosen Ones.

BWARE? O SON OF DUST?

Walk not with the Wicked and confederate not with him, for the companionship of the wicked changeth the light of life in to the fire of remorse.

O HEEDLESS ONES?

Think not that the mysteries of hearts are concealed; nay, rather know with certainty that they are inscribed in clear type and are openly manifest in the Presence.

O MY SERVANTS?

Ye are the trees of my Garden; ye must bear fresh and beautiful fruits, that ye and others may be profited by them. Therefore, it is necessary for ye to engage in arts and business. This is the means of attaining wealth, ye possessors of intellect. Affairs depend upon means, and the blessing of God will appear therein and will enrich ye. Fruitless trees have been and will be only fit for fire.

O MY SERVANT?

The lowest men are those who bear no fruit upon the earth; they are indeed counted as dead. Nay the dead are preferred in the presence of God before those who are indolent and negligent.

O MY SERVANT?

The best of people are they who gain by work, and open for themselves and their kindred in the Love of God, the Lord of the Creatures.

(FROM HIDDEN WORDS)

O MY SERVANT?

Thou art like unto a jewelled sword concealed in a dark sheath by reason of which its value is unknown to the jewellers. Then come forth from the sheath of self and desire that thy jewels may become open and manifest to the people of the world.

O SONS OF NEGLIGENCE?

Attach not your minds to mortal sovereignty and rejoice not therein. You are like unto the heedless bird warbling with all tranquility upon a branch in the garden, when suddenly the hunter of Death brings it down to the Dust. Then there will remain no trace of melody, form or color. Therefore, be admonished, O Servant of Desire.

(WORDS FROM THE TABLET OF THE WORLD.)

In this Day every knowing one testifies the utterances, which are revealed from the Pen of this Oppressed One, are the greatest cause for the elevation of the world and the development of nations. Say, O People? Arise to assist yourselves through the heavenly Power, that perchance the earth may be purified from the Idols of superstitions and imaginations which are, forsooth, the cause of the failure and servility of the helpless people. These idols intervene and withhold the people from progress and loftiness. It is hoped that the hand of Power will assist and will deliver the creatures from great baseness.

It is revealed in one of the tablets:--

"O People of God? Be not occupied with yourselves. Be intent on the betterment of the world and the training of nations." the betterment of the world can be accomplished through pure and excellent deeds and well approved and agreeable conduct.

The helper of the cause is Deeds and its assistant is Good Character.

O PEOPLE OF BAHAI?—Hold fast unto piety? This is that which is commanded by this Oppressed One and chosen by the Potent One

O FRIENDS?—In this soul refreshing Springtime, it behoveth you to be refreshed and verdant through the Divine Vernal Shower. A great sun has diffused its rays and the cloud of Mercy is over-spread. Successful is he who did not make himself portionless and recognised the Friend in this garment.

Say: The Ahriman's all lurking in ambush? be ye aware and deliver yourselves from every darkness through the light of the name of Discerning One. Have ye regard for (the interest of) the world and not for yourselves. Ahrimans are such souls as intervene and interpose between men and exaltation and loftiness in their positions. In this Day, it is incumbent and obligatory upon all to adhere to that which is conducive to the progress and elevation of the just Government and people. In every one of the Verses, the Supreme Pen hath opened doors of Love and Union. We have said and Our saying is of Religions with joy and fragrance through this utterance, whatever was the cause of the foreignness,

discord, and disunion was removed.

Concerning the progress of existence and the development of men, we have revealed that which is the greatest door to the training of the people of the world. All that hath formerly been revealed from the tongue or pen of the people of the past, the king thereof is indeed revealed in this most great Manifestation from the Heaven of the will of the Lord of pre-existence. In former ages it has been said; "To love ones native land is faith" But the tongue hath said in the Day of (this) Manifestation; "Glory is not his who loves his native land; but glory is his who loves his kind." By these exalted words He taught the Birds of soul a new flight and effaced restriction and blind imitation from the Book. This Oppressed One hath forbidden the people of God (To engage in) strife and conflict and summoned them to good deeds and to spiritual and pleasing morals. In this day, the hosts which assist the cause are (good) deeds and good morals. Blessed are those who adhere thereto, and woe unto those who reject them.

(WORDS OF HIS HOLINESS
BAHA Ö LLAH.)

"Ahriman" is the tempter, demon, evil Spirit of the Zoroastrian scripture. Here Baha ö llah uses the term to denote all those men, teachers and leaders who mislead men and tempt them away from the Truth

RECENT TABLETS FROM HIS HOLINESS ABDUL BAHA.

HE IS THE MOST GLORIOUS.

O Proclaimer of the Covenant.—

The letter which you had written on 25th Jama-di-ulawal, was received. Briefly it will be replied to:—

In reality the convention shall have fruitful results among which shall be the oneness of the friends. As regards my coming to India it is now the monsoon season, let winter come and we shall see what God destines. Concerning the Mashrek-ulazkar you may now apply to the Government and seek its permission and have all thoughts concentrated on a Mashrek-ulazkar at Bombay only. God willing in the future one similar lofty edifice will be raised in one of the cities of Central India. In the newspaper which you mean to publish you must by no means write a single word of politics. It should be replete with the Councils of His Blessed Perfection, with the Oneness of the world of humanity with spiritual love and the penetration of the word of God. Messrs. Vakil, Shirazi, and Hashmatullah are in reality self-sacrificers and deserve the praise of the highest concourse... Convey also the most holy greetings on my behalf to all the friends one by one. Send my best Bahai Greeting to Jenabe Pritamsingh in the Punjab. Through divine favours I hope he will shine like a star from that horizon. Convey my love to Pundit Iyer in Madras. I pray God to engage him with his Grace so as to enable him to undertake the task of convincing and reviving many a soul by putting

forth the best of proofs. Cause my spiritual message to reach Dr. Mazharali & Abbas Ali in Rangoon so that like free cypresses they may display the waft of divine favours. It is my hope that they shall be assisted and successful. Transmit the utmost love of my heart to my spiritual friend Aga Syed Mustafa in Kanjungun. I pray on his behalf at the threshold of the blessed Perfection, for the utmost aid and assistance. On my behalf do thou greet Mr. Alidost Samad, Jenabe Abdul Hamid and Jenabe Khalifa in Mandalay with the best of Bahai Greetings. These holy personages are continually before us and are among the near ones of the Court of the Greatest of Glories. It is sure that they are assisted and have attained. Jenabe Aga Syed Abdul Hussain the grandson of Jenabe Syed Mehdi who beheld the message of his Lord is permitted to come here. Upon thee he Baha-ul-abba.

ABDUL BAHU ABBAS.

Behji 14th Shaban 1339.

Translated by M. R. Shirazi, at Karachi.

Bombay.

To His Honour Mr. Pritam Singh and his wife, unto them be the glory of God the Most Glorious.

He is God.

O ye two blessed souls!

Your letter to his honour Azizullah Khan Bahadur, has been received. Its contents indicated that ye have started a paper and the motive is the guidance of the people. This is the best motive God willing it may become the cause that the blind will acquire sight and the deaf hearing, but ye

should not at all discuss any political affairs. The contents must be confined to the exhortations of the Blessed Beauty which are found in the tablets, as the promulgation of the oneness of the world of humanity, extermination of the decayed blind imitations, creations of the love and harmony amongst mankind service to the world of morality and education of the souls, obedience and loyalty to the Government and other utterances which will produce spirituality and luminosity for the hearts and unveil the influence of the Word of God and the diffusion of the breaths of God.

Unto you both be the Glory of
Abha?

April 29 1921.

Translated by Aziz-Ullah Khan
S. Bahadur.
Haifa, Palestine.

The beloved of the Lord, the friends in truth, and the signs of the All-Merciful, throughout the East and throughout the West. Upon them all be the glory of the Lord the All-Glorious.

HE IS GOD.

O ye faithful friends, O ye sincere servants of His Holiness

Baha'u'llah:—

Now, in the mid-watches of night, when eyes are closed in slumber and men, upon the couch of rest have laid their heads upon their pillows and are fast asleep, Abdul Baha, is within the precincts of the Hallowed Shrine, wakeful, and in the ardour of invocation, utters this his prayers:—

“O thou Divine and Loving Providence! The East is astir and the West surgeth even as the eternal

billows of the sea. The gentle gales of Holiness are diffused and from the Unseen Kingdom the rays of the Orb of Truth shine forth resplendent. The Anthems of Divine Unity are chanted and the ensigns of Celestial Might are waving. The angelic voice is raised and the Levithian of selflessness and evanescence is roaring. The triumphal cry: “O thou the glory of glories!” resounds on every side and the call: “O thou Most High!” rings throughout all regions. No clamour but the stir of the countenance of the One Heart-Ravisher is raised in the world and no tumult is there save the seething of the love of Him, the Incomparable, the Well-Beloved.

The beloved of the Lord, with their musk-shedding breath, burn brightly a candle in every clime and the friends of Him, the All-Merciful, are in all regions, even as the unfolding bloom. Not for a moment do they rest, they breathe not but in remembrance of Thee and crave not but to serve Thy Cause. In the meads of Truth they are as a nightingale of sweet melodies and in the flower-garden of Guidance even as the brightly-coloured fragrant bloom. With mystical flowers they adorn the garden-walks of reality and bedeck as the swaying cypress the river-banks of Divine Direction. Above the horizon of Being they twinkle as radiant star and in the firmament of the world they shine as Orbs resplendent. The manifestations are they of Celestial Grace and daysprings of the Light of Divine Assistance.

Grant, O Thou Loving Lord!, that all may stand firm and steadfast and shine with everlasting

splendour; that thereby the gentle gales at every breath may blow from the bowers of Thy Loving-kindness, and from the Ocean of Thy Grace an emanation may arise; the kindly showers of Thy Love may bestow freshness and the zephyr may waft the perfume from the rose-garden of Thy Divine Unity. Vouchsafe, O Best-Beloved of the world a ray from Thy Splendour and direct upon us, O Well-Beloved of mankind, the Light of Thy Countenance! O God Omnipotent! shield us and be our Refuge and O Lord of Being! show forth Thy Might and Thy Dominion. O thou Loving God! The mover of strife in some regions are astir and active and the faithless stirers of sedition are inflicting night and day, a grievous wrong. Even as wolves, despots are lying in wait and the wronged and innocent fold has no help nor succour. Bloodhounds are on the trail of the gazelles in the meads of Divine Unity and the pheasant of the mounts of Heavenly Guidance is persued by the ravens of envy.

O Divine Providence! Preserve Thou and protect us! O Thou art our shield! Save us and defend us! Keep us neath thy shelter and by thy aid save us from all ills. Thou art indeed the true Protector and the Unseen Guardian, the Celstial Watcher and the Heavenly Loving Lord."

O ye beloved of the Lord! On one side is the standard of the One True God unfurled and the voice of the Kingdom raised; the Cause of God is spreading and manifest in splendour, are the wonders from on High; illumined is the East and perfumed is the West; grisamber-shedding is the North and musk-

breathing is the South.....on the other side they that are faithless in their hate and rancour ever stir grievous sedition and mischief. No day passeth but some man raiseth the standard of revolt and spurs on his charger into the arena of discord. At every hour a vile adder bareth its fangs and scattereth its deadly venom. The beloved of the Lord are wrapt in utter sincerity and devotion, unmindful of this rancour and malice. Smooth and insidious are these snakes; these whisperers of evil, artful in their craft and guile. Be ye on your guard and ever wakeful! Quick-witted and keen of intellect is the belover and firm and steadfast is the assured. Act ye with all circumspection. "Fear ye the sagacity of him that believeth for he seeth with the light Divine." Beware lest any soul should privily cause disruption or stir up strife. In the cause of the impregnable stronghold, be ye brave warriors and for the goodly mansion a valliant host. Exercise the uttermost care day and night, be on your guard; thereby the tyrant may not inflict an injury. Study the Tablet of "The Holy Mariner" that ye may know the Truth and consider that the Sacred Beauty hath fully foretold future events. Therein them that perceive are admonished and therein is the bounty for the sincere. Dust-like is Abdul Baha at the Threshold of Holiness and in the utmost lowliness, humility and restlessness, in the day time and in the night season is he engaged in the promulgation of Signs and whensoever findeth he time addresseth fervently and suppliantly this, his prayer:—

"O Thou Divine Providence! Pitiful are we; grant us Thy Succour; homeless and wanderers, give us Thy Shelter; scattered, do Thou unite us; astray, join us to the fold; bereft, do Thou bestow upon us a share and portion; athirst, lead us to the wellspring of Life; frail, strengthen us; that we may arise to exalt Thy Cause and present ourselves a living sacrifice in the pathway of Guidance." Such is the conduct and the worship of him the servant of the Sacred Beauty. The faithless, however, night and day, openly and privily, exert their utmost, to shake the foundations of the Cause of God, to root out, thereby the Blessed Tree, to deprive this wronged servant from service, to kindle secretly strife and sedition and to annihilate Abdul Baha. Outwardly they appear as sheep, yet inwardly are nought but ravening wolves. Sweet are they in words, yet at heart a deadly poison. O ye loved ones! guard ye the Cause of God, let not sweetness of tongue beguile you, nay consider the motive of every soul and ponder upon the thought he cherisheth. Be ye then straightway mindful and on your guard! Avoid, yet be not aggressive and burn away own censure and turn away from censure and slander. Leave him the hand of God! may the Glory of Glories rest upon you!

Mr. Reza Khan a Persian Bahai Friend who had been to Haifa and America, stayed in Bombay on his way to Tehran, Persia. He related some of his experiences with the Bahais in other lands and left a donation of Rs. 50/- for the Bahai News with the assurance that he would do all he could for that journal during his stay in Tehran. We wish him a happy return home.

The All India Bahai Central Fund and committee request Bahais all over India to realise their responsibility in this direction. This fund is devoted mainly to the spread of the cause in India and the publication of Literature.

—:O:—
AMERICA.

The Star of the West for March 21st has a beautiful article on the "Bahai Revelation" by Luise R. Waite. The History of the movement is presented in a lucid manner and the teaching is very briefly but nicely put.

We are tempted to quote a passage for our readers. "The fundamental principle of faith in the Bahai Teachings is the need of a Divine Teacher one who comes speaking "With Authority". As a garden without the training of a gardener becomes choked with weeds, and the flowers give forth

no fragrance, so man, the greatest of all God's handiwork, is in need of an educator, a divine garden, as the material and intellectual faculties which need development, so has he the latest spiritual faculties, God given potentialities which must be quickened and brought forth into expression. Such Spiritual educators were Moses, Zoroaster, Buddha, Christ, and Mohamed of the past and his followers believe such is Baha'O'llah of to-day. All of these were founders of great religions and revealed sacred books. Among other things we find are production of the photographs of the Representatives to the First All India Bahai Convention as well as the banquet and reception held and an account of the India Bahai-convention held in Bombay 1920.

FAR EAST

The Star of the West of April 9, 1921 contains a beautiful letter from sister Miss E. A. Stewart who was in India at the time of the Convention, and also a letter from Miss Agnes B. Alexandar from Tokyo, Japan, who sends an account of the Bahai work done in that land of flowers. The Bahais of Japan have started a journal called the Star of the East. The facsimile of the pages in the Japanese language is reproduced. Miss Agnes says at the end of her letter "Now the East and West will truly join hands

to work together in His Great Vineyard and may the Harvest be great."

New York:

To

The maidservant of God, Miss Jean Masson, unto her be the Glory of God, C/o his honor. Mr. Roy Wihelm.

(Baha'ullah)

(Mashreq'ul-Azkar)

HE IS GOD.

O thou, harbinger of the Kingdom!

Thy letter has been received. Its contents indicates that thou art occupied in writing a book in answer to the one who has written against God. Thou hast asked as to how ye should spell in English the blessed name of His Holiness Baha'U'llah and also Mashreq'ul Azkar. Ye should spell them thus Mashreq'ul-Azkar.

It is my hope that in writing this book thou wilt be confirmed. The language, however, should be very lenient and mild. Thou shouldst write it with the utmost politeness. Thou shouldst not look at the expressions of that hostile person, because he was a man full of prejudice and very impolite-Everybody who has a little sense of fairness, understands that all what this person has written is based on the utmost selfinterestedness and enmity. This very fact is a sufficient proof showing his fallacy.

Unto thee be the Glory of Abha!

(aig.) Abdu'l Baha abbas,

April 29-1921

Translated by :

AZIZU'LLAH KHAN S. BAHADUR,
HAIFA, PALESTINE.

Photo of the Bahai Friends in Mandalay, (Burma.)

عکس بایانیند در مکت برما —

خویش است و این کلمه را معترضی دلیل بران قرار دهد که فلانی بمن گفت شما تعمیر خانه و تربیت کسان خود را ترک کنید و در پی حفاظت عالمه خود نباشید ملاحظه فرمائید چه قدر این سوء تعبیر خارج از مقصد و موضوع است و دور از عدل و انصاف و موثر بیکانگی و تنفر و اختلاف مایه حیرت است و باعث عبرت جمله دنیا یک وطن گر گفته شد شرق دران هست و ایران نیز هم خدمت عالم چو حق فرمود فرض - شرق دران هست و ایران نیز هم هست در حب جهان حب وطن حب شرق و حب ایران نیز هم

بقیه دارد

مکتوب از ب.

در ظهور این کوکب درخشان و ستاره رخشان یعنی جریده فریده البشارت که امر الله را خدای لایق و شایان است و سبب توسعه معارف و ترویج دین و خدمت بامر الله تبریکات خالصانه خود را از صمیم قلب تقدیم میداریم عموم احبای ب با نهایت فرح و انبساط و کمال نشاط این جریده مبارکه را استقبال مینمایند مخصوص بنده که یکی از اطفال حاصل مینام امیدوارم که سالهای منادی بعون و عنایت ربانی از حوادث محفوظ و مضمون مانده مسائل الیه را گوش زد تمام اهل عالم نماید

البته از بدیهیات است که هر چیز را اصل و اساسی است و اساس ترقیات روحانی نوع بشر دین است دین است که انسان را از حقیض نادانی و جهالت باوج دانائی میرساند دین است که مجامع اخوت و مهربانی و مودت و برادری بین تمام اهل عالم تشکیل میدهد دین داری است که باعث الفت و مهربانی و اتحاد و یگانگی میباشد اگر چه ادیان ماضیه بغیر از خودشان سایرین را باطل میدانند چنانچه میفرماید کل حزب بما لدینهم فرحون ولی

این از جهت تعصبات است این از جهة تقالید است اما هرگاه انسانی تقالید کهنه پوسیده ادیان را پیروی ننموده انصاف را پیشه خود نماید ملاحظه مینماید موعودی را که جمیع انبیاء و رسل در کتب و صحف خود بشارت بظهورش دادند محض رفع این اوهام ظاهر شده و حقیقت ادیان الهیه را ترویج فرموده و روح جدیدی بهمیکل عالم بخشیده از جمله دلالتش اینکه از هر ملتی جمعی کثیر کلمه مبارک اش را بکوش جان شنیدند و در اقالیم شرق و غرب بر ترویج تعالیم مقدسه اش برخاسته اند و بسیاری از جان گذشته خون خویش را فدای امر الله نمودند و هر چه از این فتنه مظلومه کم نمودند بیشتر شدند علماء و مجتهدین هر چند فریاد و اشراعت بلند نموده فتوای قتل این طائفه دادند جز نام بدر صفا ناریج چیمزی باقی ننگ دارند و باندامت بسیار و بشیانی بیشمار دست کشیده ساکت شدند حال آنکه معمره ایست از بلوک کر مسیرات واقعه در مشرق کرمان و تقریباً یکصد و سی میل تا شهر کرمان مسافت دارد بواسطه اینکه تازه اینجا ندای امر الهی بلند گشته علماء و مجتهدین این بنده نعره و فریاد میزنند و مردم را از معاشرت با احباب منع مینمایند غافل از اینکه مانند سایرین از کرده خود پشیمان شوند و جز ندامت و حسرت برای ایشان نباشد

الحمد لله که در بزم امر الله روز بروز در ترقی است بالاخص رسیدن این جریده مبارکه بیشتر از پیشتر سبب علو امر و سمونده الهی امید است از تأییدات جمال الهی این معمره ترقیات فوق العاده نموده چنانکه باید و شاید سبب ترویج دین و امر الهی گردد - زیاده تصدیع و جسارت نمیدهد - محمود زاده

بر پا بود و حضرت میرزا منیر نبیل زاده در خصوص بدایت رضوان و اهمیت آن نطق مفصل فرمودند و از آنجا که احباب همه اشتیاق فوق العاده بد و ستان هندوستان داشتند از بنده خواهش نمودند که نطقی درباره پیشرفت امر الله در بلاد هند بنامم لهذا حقیر هم شرحی از تفصیل کاتوشن بهائیان هندوستان بعرض آقایان رسانیدم و ذکر خدمات مستر وکیل و بعضی دوستان کردم متجاوز از پنجاه نفر محترمین شهر بودند و مهتر فریدون رستم جوانمرد و مهتر مهربان نوشیروان از احبای زردشتیان هم اکثر اوقات در محفل ملاقات تشریف داشتند نیز جناب پرتودر آروز سرودی را که مخصوص عید رضوان نوشته بودند با اطفال داده بالحن بسیار خوشی سرودند

روز دوم رضوان بنده در پنج محفل موعود بودم ولی ممکن نبود که در همه جا حاضر شوم و از جمله جشنهایی که امروز میبج هر جان و تن بود در تالار باغ گلشن میباش گشت و نطقهای مفصل در اثبات امر الله و لزوم تربیت اطفال احب ادا کردند حقیر هم در این موضوع چون نطق نمودم جناب میرزا علی خان افغان با طفلی دوازده ساله برخاسته از طرف اطفال بملاحظه اظهار مرحمت درباره نطق بنده فرمودند که کاهیان شیرینی کفزار از یاد و خاطر نرود تخمیناً پنجاه نفر اطفال بهائی که در تحت تربیت و نظام میرزا علی محمد خان نبیلی از طلاب درس تبلیغ و اخلاق بودند در تحصیلات خود نمایشی شایسته دادند نیز امروز و شب در منزل حضرت امجد اعز موعود بودیم و یکی

ما از غلیان حب و انجذاب دوستان بزم و آقای محمود زاده نهایت تشکر و ممنونیت را داریم زیرا معارف خواهند و با انتباه حضرت اعلی روحی له الفداء میفرماید (خدایا) با اطفال عطا فرمودی آنچه را که علماء و حکما از آن محروم، این از معجزات بوم ظهور است و سری از اسرار النشور امیدواریم از نونهالان حدیقه عهد الله یعنی جوانان بهائی هر طفل یکشنبه ره صد ساله طی کند - (البشارت)

ایام رضوان در شیراز

چند سال بود حقیر آرزوی زیارت احبای ایران داشتم که از ملاقاتشان کسب فیوضات روحانیه بنامم از حسن اتفاق ایام رضوان گذشته موفق بمسافرت بایران شدم و اول از ملاقات حضرت ابوی و حصول روحانیت تازه ایشان در این سفر حظ وافر بردم و بعد بملاقات دوستان شیراز سرور سرمدی جستیم

از قرار مذکور هر سته احبای شیراز در ایام عید رضوان عموماً یکجا جمع میشدند و جشن رضوان را چنان باشور و ولوله و آشوب و غوغا میکردند که بسیاری از غیر بهائیان نیز در آن جشن شامل و کمال حیرت حاصل مینمودند و در خارج نیز مخافین بمقدوحسد میثامند لهذا سال گذشته که حقیر در اینجا بودم اهل محفل روحانی چنان صلاح دیدند که در ایام عید احباب هم در یک محفل جمع نشوند آن بود که در هر یک از ایام رضوان دوستان مجامع علیده داشتند از جمله روز اول رضوان در منزل حضرت میرزا علی محمد خان جشن و ضیافتی بمجال

مکتونه و خفیات امور بشهود پیوست و از یک طرف سیاحان و مورخین در اطراف بسیر و سیاحت افتاده عادات و رسوم و آداب هر جائی را بجایهای دیگر نقل و انتشار دادند و از یک طرف قوه برقیه حامل اسرار و ناقل اخبار شد و سفن ناریه و مراکب بخاریه بجولان درآمد بالاخره معماهای لا ینحل خود بخود حل شد و لغز سر بسته باطنیه کشف گردید و محمولات بسیاری معلوم و آشکار گشت سد اسکندر شکست و یاجوج و ماجوج بحمله و مهاجمه برخاستند و کوه قاف مرتفع و خلق و رای آن معروف و هویدا گشتند شهرهای موهومی جابلقا و جابلسا و جزائر خضره از امواج بحر عالم غرق گرداب عدم یا منحل بمعنای اصلی خویش شدند خلاصه نتیجه اطلاعات عمومی عالم این شد که از جهت اهل مشرق دیده شدند با حال خلسه و غفلت و کمال سست همتی و جهالت تمالی را از وهم و خیال برای خود مصور ساخته بسطایش و آرایش آن پرداخته فقط برسوم و عاداتی بی روح و حقیقت دل بسته و از جمیع فوائد مدنیت یعنی علم و صناعت و تجارت محروم و نیز از مواهب روحانیه که محبت و اخوت و خیر عموم و نورانیت ضمیر و ترقیات معنویه باشد بی نصیب و مایوس خسر الدنیا والاخره ذلک هو الخسران المبین و همواره بدیده حسرت و حیرت باهل غرب نگریده که صنایع محیر العقول آنان تالی معجزات و ثانی خوارق عادات است و از علم و قدرت خود سایرین را بقید حاجت و اسارت خویش در آورده و از جهت بدیده اهل بصیرت ملت غرب در حالتی مشاهده شدند که

مجسمه مبهی را شاخص خود ساخته مانند غاشیه جهنم او را در بر گرفته اند مجسمه نیکه شراره اش عالم را بسوز و کداز افکند مجسمه نئی که دسترنج ملیونها نفوس رنج بر زحمت کش را بانی غبار هوا و دود فنا ساخته مجسمه نئی که آسیای مرادش از خون جوانان در گردش و چرخ مقصدش از عرق جبین و اه و حنین بیچارگان در دوران مجسمه نئی با کمال قساوت و شقاوت همواره بخون بشر حریص و بذلت و فلاکت بنی آدم مولع و دوزخ صفت نعره هل من مزید میزند مجسمه نئی که نه عالم انسانیت را با وجود آن ساعتی راحت میسر و نه کشتی جامعه بشریت را با طلاطم و تصادم او دقیقه سکون و آرام ممکن مجسمه نئی که نتیجه تمام صنعت ها و تجارت ها فدای هیولای او و جان ملیونها انسان شریف قربانی اسم بی مسمای اوست و آن مجسمه را تمدن یا سیاست نام نهاده اند بالاخره امراض مزمنه کونا کون و دردهای مهلک بیدرمان که در حجبات جهالت متواری بود مکشوف افتاد و بر همه کس هویدا و واضح گشت که نوع بشر یاد قید اسارت جباران در فشارند و یاد ربه تقلید خود خواهان گرفتار و از هر دو جهت خلق از مواهب اسمانی و سعادت انسانی براسی محرومند فبدت لهما سوء انهما و یک نفر دانستند دیده نشد که در علاج امراض جامعه انسانی راهی بنماید و دری بکشاید تا اینکه بقانون نظام اصلاح یا ناموس طبیعت یا مشیت کلیه در قرن نوزدهم مسیحی آفتاب حقیقت از افق شرق طلوع شد و تعالیمی جامع جمیع مایحتاج اهل شرق و غرب و حاوی

معالجه و مداوای تمام امراض اجتماعیه و انفرادیه از عالم لاحد و لامکان که پرورش یافته این عالم طبیعت و مضیق نفس وهوی نبود ارمغان آورد تعالیمی که منبعث از افکار محدود بشریه نبوده و از خیالات و اوهام خلقیه تراوش نیافته تعالیمی که عموم خلق عالم را بدون تفاوت نژادی و وطنی در ظل جناح عنایت خود گرفته و راه صلاح و آسایش جمیع را نموده تعالیمی که در ساحت آن سیاه و سفید هر رنگ و ترک و تاجیک همنسک و شرق و غرب در یک صقع مشاهده میشوند تعالیمی که خیر هر مسلک و روح هر مذهبی در آن مندرج و مهیا است — بقیه دارد — م. ناطق

از دزداب حبیب روحانی آقای ضیاء معانی رقیمه نئی مشروح و نغیه نئی مفصل مرقوم و ارسال داشته اند و خواسته اند که در خصوص عدم مداخله بهائیان در امور سیاسی ایران مضامینی در جریده البشارت درج شود لهذا ما خلاصه مطالب ایشان را در چند نمره البشارت درج مینماییم تا سبب اصلی عدم مداخله بهائیان در مسائل سیاسی پیش از پیش معلوم شود و دفع شبهات نفوسی گردد که گمان نموده اند خدای بخواسته بهائیان محب وطن و مروج عزت ایران و طالب ترقی ایران نیستند

از جمله مطالبی که در این خصوص سبب سوء تفاهم شده و بهانه ترویج اینگونه شبهات گشته این خطاب حضرت بهاء الله غرذ که بوده که میفرماید ای اهل عالم همه بار یک دارید و بر یک شاخسار — لیس الفخر لمن یحب الوطن بل لمن یحب العالم ولیس الفضل لحکم انفسکم بل لحب ابناء

جنسکم انتهی این عبارات مقدسه راهی جمع معنی نموده اند که بهائیان حب وطن ندارند و یا مایل و مروج ترقی ایران و ایرانیان نیستند با وجودیکه معنی این بیانات مبارکه چنین نیست زیرا میفرماید افتخار شما در این نیست که تنها دوستدار وطن باشید بلکه محب اهل عالم شوید و فضیلت شما در این نیست که خود را دوست بدارید بلکه فضیلت شما در آن است که ابناء جنس خویش را دوست بدارید زیرا همه یک جنسید و یک نوع — بارو بر یک دارید و شکوفه و بر یک شجر — از ظاهر این بیان معلوم است که هرگاه نفسی دوست دار عالمی شد محبت وطن نیز جزء آن هست زیرا که وطن هیچ قوم و ملتی خارج از این عالم نیست پس از خود این کلمه مبارکه ثابت است که دوستدار عالم دوستدار وطن هم هست چونکه صد آمدن و دهم پیش ماست اما تنم ادوستدار وطن دوستدار عالم نه — بلکه لازمه تعصب وطنی دولیت و خود بینی و نفرت و بیگانگی است و عاقبت این احوال جدال و قتال است و هلاکت و وبال — چه قدر جای اسفاس است که چنین بیان مبارکی که جامع محسنات است و دواء درد مجادلات و مناقشات و دافع اختلافات بین اوطان و رافع محاربات نوع انسان و هم شامل حب وطن و متضمن پرستش جنس و نوع — چنین بیانی را سوء تعبیر نمایند و بالعکس تفسیر کنند که افتخار شما تنها در محبت وطن نیست بلکه در محبت نوع انسان است یعنی وطن نخواهید و هموطنان را مبعوض دانید این تعبیر و تفسیر مثل آن است که کسی بگوید افتخار شما تنها در تعمیر خانه و تربیت اهل خانه خود نیست بلکه افتخار شما در تعمیر جمیع بیوت و تربیت عموم اهالی شهر و مدینه

دارای شکل و حجم و تحدید نه - ام الكتاب
است نه کتاب خالق حروف و کلمات است
نه عین عبارت و خطاب - عین علم الهی هر
گز محدود در کتابی نشود و کمال احاطه و
قدرتش محصور در صورت و خطاب نمی گردد
بلکه ان فیض نامتناهی باقتضای هر زمان
و مکانی بصورتی ظاهر شود و نظر با احتیاج
هر عصری باندازه و طرزی لامع و با هر
گردد - و چون اقتضای زمان تغییر نماید
و احتیاج مردمان تبدیل جوید ان علم الهی
بصورتی دیگر که لازم وقت است جلوه
نماید - و از ان ام الكتاب فیضی جدید که
کافل سعادت بشریه است پدید آید

و چون با ثبات قدرت و انوار فیض احدیت
در جمیع اشیا از روی بصیرت نظر شود خود
این نظر جالب قلوب منصفین و دلیل نفوس
طالبین گردد که ان قدرت محیط و فیض
بسیط در هیچ صورت و ترکیبی محدود نشود
و در هیچ شکل و ترتیبی محصور نیاید چه که
هر ترکیب و ترتیبی محدود است اما آثار

قدرت و فیوضات حقیقت غیر محدود مثلاً
در عالم نبات با آنکه جمیع صور و اشکال
ان حکایت از قوه نباتیه نمایند ولی هیچ
صورت و شکلی مطلقاً جامع جمیع کمالات
نباتی نتواند بود - و نیز ان صورت همیشه
بر یک منوال و یک حالت نخواهد ماند بلکه
بسبب مقتضیات موسمی و محل و استعداد
زمان و مکان هر صورتی وسیله ظهور کمالی
از کمالات عالم نبات شود - و واسطه فیضی
از فیوضات بود - و قص علی هذا المنوال
جمیع الصور و الاشکال همچنین است صور
کلمات الله و سوره آیات الله نسبت بان علم
الهی و مشیت ربانی و اراده سبحانه که منزل
ایات است نه محدود در کلمات - ام الكتاب
است نه عین عبارت و خطاب - - یمحو الله
ما یشاء و یثبت و عنده ام الكتاب (فی
سورة الرعد)

﴿بشارت ساحت اقدس﴾
بعضی از الواح مقدسه و آثار بدیهه
که بافتخار احبای الهیه در این هفته از کلام

عنایت صادر و از سماء عطا نازل در اوائل
این نمره درج شد - و علاوه مکاتیب طائفین
حول آنجهال مبین حاکمی از اعتدال مزاج
طلعت بهمان بود و نوید صحت و سرور دلبر
محبور داشت از این الواح بدیهه در سرها
شوق و شوری تازه و از این عنایات مبارکه

صد مزده نوید در گه یار رسید
بردیده نهم که کحل جود و کرم است
آمد بفقان موسی افسرده دل
شوری بسر افکنند صریر قلمش
از مصر لقا قص عطا بهر جلا
تاری زد و گیسوی به از مشک ختن
باغ دل و جان را ز نسیم عهدش

پیغام عطای در دلدار رسید
لوحی که از ان مطلع انوار رسید
زین شعله که از ان شجر نار رسید
کز ان سرعسی بسر دار رسید
امروز باین دیده خونبار رسید
خوشر ز دل نافه تاتار رسید
وقت طرب و شکوفه و بار رسید

محمود سزد زندگی از سر گیرد
زین نفحه کزان گلبن ببخار رسید

﴿قرن طلایی نوزدهم مسیحی﴾ -
در دوره تاریخ مشعشع عالم یعنی قرن
نوزدهم مسیحی که وسائل اطلاعات عمومی
کره عرض فراهم آمد و شرق و غرب و جنوب
و شمال از حالات و عادات یکدیگر باخبر
شدند از یک طرف جرائد و مکاتبات و
مطبوعات اشاعه یافت و مواعید تظاثر
کتب و انتشار صحف محقق گشت و اسرار

بشریه نماید و محتاج تغییر و تبدیل نباشد و همیشه یکسان ماند و ان کتاب وئد است که نسبت بسایر کتب قدیم است و کتب سائر به بالنسبه بان حادث و جدید و همچنین ان کتاب ناسخ و منسوخ نداشته اما برای سائر کتب و ادیان ناسخ و منسوخ ثابت این یکی از دلائلی و امتیازاتی است که بجهت برتری و صداقت کتاب دینی خود ساخته اند و در ضمن این دلیل مقصد شان توهین سایر ادیان و کتب الهیه است که گویند چون بظهور نبی بعد کتاب و شرع نبی قبل منسوخ شدن این نسخ (نعوذ بالله) دلیل نقص و بطلان است

و حالانکه این مطلب بهیچ وجه دلیل نمیشود زیرا که اولاً این دلیل در هیچ يك از چهار وئد موجود نیست و در ان کتاب به چنین دلیلی استدلال نشده ثانیاً وئد از اول لا اول با جمیع خلق نبوده چرا که قرون بسیار و اعصار بیشمار گذشت که ملت هند و ستان حتی خبر از ملت همجواری

خود نداشتند و از مالک و ملل هند بکلی بیخبر بودند و ابداً در اقالیم و امم سائره کتاب وئدی در میان خلق نبود - در این صورت چگونه میتوان گفت که وئد از اول لا اول با خلق بوده

و چون شخصی در تاریخ هندو نظر نماید می بیند که مظلوم ترین تواریخ دنیا است و فقط بدایت تاریخ شان ذکر جنگ مهابارت است که ان را جنگ عظیم دنیا دانند با انکه در قبائل داخله هند بوده و هیچ تفصیلی از ان جنگ در دست ندارند و همچنین تاریخ بدایت وئد را ندارند که در چه زمان بوده و تاحل چند مدت از ان گذشته همین قدر معتقدند که بواسطه چهار رشی یعنی چهار نفس مقدس نوشته شده و چون زاد بر این از قدمت عالم خبری و از کثرت اقوام دنیا اثری نداشتند لهذا این بیخبری و ندانستن تاریخ وئد را دلیل بر ان گرفتند که از اول لا اول ان کتاب با خلق بوده ثالثاً این دلیل حضرات مخالف قانون

قدرت و منافی اساس خلقت است زیرا تغییر و تبدیل در جمیع اشیا طبیعی است و لازم علی الخصوص در احوال و ادب و افکار نوع انسان در قرون عیدده و اعصار مختلفه و ما دام که این تغییر و تبدیل ثابت و محسوس است جرح و تعدیل قوانین و احکام در هر عصر و زمانی نیز صحیح و معقول و تعدد در سل و کتب الهیه مسلم و محتوم و هر چند این مسئله خود مستغنی از شرح و تفصیل است معیناً ما در اخر این مضمون این مطلب را مشروحاً بیان خواهیم نمود

و دیگر در کافی و باقی بودن کتاب وئد دلیلی را که بیان مینمایند معنی لغوی وئد است و بحث و مغالطه در این معنی که میگویند "وئد علم الهی است - آیا علم الهی ناقص است یا کامل اگر کامل است که بجهت ان تعدد و تغییر لازم نیست و نسخ و تبدیل واجب نه - زیرا تعدد و نسخ لازمه نقص است و این بجهت کتاب و کلمات خلق است نه سزاوار علم حق (و در این خصوص بیان فلسفی را میزان میگویند که) علم الهی قدیم است و بسیط - ولی تغییر و تبدیل از لوازم حدوث است و ترکیب - و این یکی از مباحث مهمه علمای هندو است

و جواب فلسفی انرا این که بلی علم الهی جوهر است نه عرض قدیم است نه حادث بسیط است نه مرکب - و اما آثار و کمالات ان غیر محدود است - نه محدود بحدود تقریر و تحریر - و انوار و فیوضاتش غیر محصور است نه محصور در صور کلمات و ترکیب - زیرا صور حروف و کلمات - ترکیب است نه بسیط - و عبارات کتاب الهی حادث است نه قدیم بسبب این که ان چه دیده و شنیده و لمس شود ان حادث و ترکیب است و لازمه ان تبدیل و تغییر - در این حالت کتاب وئد صورتی است از ان جوهر بسیط نه عین علم الهی هر چند باسم علم الهی است اما بحقیقت صورتی از صور کلمات الهیه است و بواسطه فیضی از فیوضات ربانیه - و اما عین علم الهی صورت و ترکیب نیست و

اعدا خبردار شده بغتة میر یختند نفوس را
مقتول و بنارا منهدم میساختند انتهى

از الواح مقدسه نیست که تازه بافتخار مستر

وکیل علیه بهاء الله عز و صدور یافته
بمیرزا محمد زکریا خان خانبهادر - ریدلر
علیه السلام - هو الله

ای سرگشته کوی الهی ! هر چند

مانند باد بادیه پیمائی * و در کوه و صحرا

سرگشته و سرگردان * شکر کن خدا را

که در سبیل الهی بیسروسامانی * و از

الطاف نامتناهی بهره و نصیب داری ^{باید} جمیع

خلق سرگردانند و این سرگردانی سبب

هلاکت ناگهانی * لکن سرگردانی تو سبب

فرح و سرور نامتناهی و وصول بلا نه و

آشیانه الهی * و حصول زندگانی ابدی

الحمد لله تا بیدمتنابع است * و قوت کلمه

الله نافذ * و صوت تسبیح و تقدیس در

شرق و غرب بلند * و تو حیات خویش را

وقف اعلا کلمه الله نمودی و در سبیل الهی

جانفشانی مینمائی طوبی لك من هذا الفضل

العظیم بشری لك من هذا الفیض المبین فرحاً

لك من هذا الفوز العظیم * بامه الله المحترمه

قرینه جلیله از قبل من پیام مهربانی برسان

و بگوشش کردن خدا را که چنین قرین دلنشینی

داری که ترا در سبیل الهی هدایت نمود -

و عليك البهاء الابی

عبدالبهاء عباس ۱ جون ۱۹۲۱ بمبئی

هندوستان مستر پریتم سینگه و حرم محترمه

علیها بهاء الله الابی

هو الله

ای دو نفس مبارک ! نامه شما بجناب

عزیز الله خان بهادر رسید * از مضمون معلوم

کردید که روز نامه نئی تأسیس نموده اید و

مقصد هدایت خلق این نیت بهترین نیتهاست

بلکه انشاء الله سبب شود که کورها بینا

گردند و گوشهای کر شنوا * ولی باید ابداً

تمرّضی با مور سیاسی ننمائید * مضمون

جمیع وصایای جمال مبارك باشد که در الواح

موجود است و همچنین ترویج وحدت عالم

انسانی و قلع و قمع تقالید پوسیده و القاء

محبت و الفت بین بشر و خدمت بعالم اخلاق

و تربیت نفوس و اطاعت و صداقت بحکومت

و بیاناتی که مورث روحانیت و نورانیت قلوب

گردد * و بیان نفوذ کلمه الله و انتشار نفحات

الله * و علیکم البهاء الابی

عبدالبهاء عباس ۲۹ اپریل ۱۹۲۱

هو الله

ای ثابت بر پیمان ! نامه ئیکه بتاريخ

۱۲ فروری ۱۹۲۱ مرقوم نموده بودی رسید

الحمد لله مبشر بقبول الفت و اتحاد احبای

الهی بود کنونش فی الحقیقه تا ثیری عجیب

بخشیده و سبب انتشار نسیم عنایت شده

و باعث جستجوی نفوس کثیره گردیده و

قلوب ایمه جان آمدد حال باید احبابا باعمال و

اطواری مبعوث گردند که نفس آن اعمال

منادی الهی گردد اطوار سبب جذب ابرار

شود چون سراج روشن شد اگر زجاج چنانچه

باید و شاید لطیف و صافی گردد یقین است

که پرتوش بر آفاق زند و نور علی جلوه نماید

ملاحظه نمود بد که پروفیسر گدیس در مراجعت

از حیفاً در محفل عمومی چه نطق غرائی نمود

این برهان کافی - فی الحقیقه تأسیس مدارس

چنانکه ذکر نموده سبب ترویج و اعلاء

کلمه الله و تحسین اخلاق است امیدم چنان

است که احبابی بمبئی موفق بتأسیس

مدرسه کافی وافی گردند - و در آن مدرسه

اول تأسیس اخلاق بهائی در قلوب نورسید

گان در نهایت متانت حصول یابد - جناب

مستروکیل فی الحقیقه شخص جلیل است

و آرزویش چنان که بتمام قوت بموجب

تعالیم الهی سلوک و حرکت نماید -

عبدالبهاء عباس ۷ رجب ۱۳۳۹ طبریا

عقائد هنود در خصوص کتاب وئد

وئد اول کتاب دینی و اساس دیانت

بر همنهای هنداست و آنرا اول و اعظم

کتاب اسمانی دانند و معنی لغوی آن علم الهی

و از جمله دلائلی که در امتیاز و رجحان آن

بر سائر کتب بیان مینمایند این است که

گویند کتاب الهی باید از اول لا اول باخلق

باشد و تا آخر لا آخر کفایت احتیاجات

کردند * و سالخوردهگان را اولاد جانفشان شوند * (زیرا) جمیع نوع بشر ملت واحده است * و روی زمین وطن واحد * این حدود و ثغور را انسان ایجاد کرده * در خلقت حدود و ثغور تعیین نشده *

﴿نطقی دلبر جان و دل در کوه مقدس کرم﴾
عصر یوم یکشنبه دوم شعبان هنگام احتفال احباء در مقام اعلیٰ هیکل پیدان چون خورشید تابان مشرق پس از جلوس امر مبارک بتلاوت لوحی از الواح صادر لوح مقصود قرائت گردید و بعد بمناسبت رسم مشرق الاذکار شیکاغوا ز قلم مهندس شهیر موسیو برجو که بتازه گی رامکه شده مقابل وجه مبارک نصب نموده بودند فرمودند: اگر چه در حقیقت مشرق الاذکار قلوب صافی و فادۀ منیره ابرار است که مجالی انوار است و مخازن اسرار و بیوت رفیع فیها اسم الله و مشاعل تنوید فیها نار الله و منابع تجری منها انهار محبة الله و بحور تنموج بامواج معرفه الله و ریاض تنانقت

باز هارم مطارة من بدائع ذکر الله ولی این مشارق اذکار را نیز تا ثیرات عجیبه در پی و قوائد عظیمه در عقب از جهتی بزرگترین اعلان دین الله و اشهر رایت امر در بین خلق است و از جهتی علت مبقیه و مقناطیس جذب نفوس و رابطه آنس و الفت و وسیله مهر و محبت است هر چند بنائی است از خاک و سنگ ولی جاذب افتد و قلوب و قرارگاه روانهای پاک است محل راز و نیاز با محبوب است مقام توجه بحق و انقطاع از ماسوی الله است محفل تجلی انوار موهبت است مکان تضرع و استغاثه بدرگاه احدیت است آرامگاه قلوب است عبرت بخش نفوس است بیت تذکر و تنبیه است و محل تفکر و تعقل است متاب عاصیان است و مفاد عفو و غفران خداوند رحمان خوشحال نفوس طیبه که با قلوب طاهره و نوایای خالصه و ارواح مستبشره و وجوه ناظره توجه بمشرق الاذکار نمایند و بانهایت خضوع و خشوع و با کمال تذلل و انکسار بتلاوت مناجات

و ترتیل آیات مشغول شوند و از کائنات بیانات الهیه صهبای حقائق بنوشند و از بحر آیات ربانیه لثالی اسرار بدست آرند احبای عشق اباد کوی تقدم و مسابقت ز بودند و در تا سید مشرق الاذکار بر اولین و آخرین پیشی گرفتند مشرق الاذکار شیکاغوی الحقیقه اعظم بنای عالم است و مصارف ان نیست و پنج ملیون دولا تخمین شده ولی فضل و شرف مشرق الاذکار عشق اباد کجا و این کجا عشق اباد یا خوب گوئی رب بودند و غریب همتی اشکار نمودند ببقای الهی همشان باقی فی الحقیقه خیلی زحمت کشیدند و چه مقدار اموال ایثار نمودند و در این طوفانهای عام محض حفظ ان مقام چه قدر بلایا و مصائب حمل کردند هیچ مانعی از برای حرکت بایران و حفظ مال و جان نداشتند فقط تعلق بمشرق الاذکار و توکل بجمال مبارک بود که هر گونه مصیبتی کشیدند و زهر هر بلائی کشیدند این نفوس بندگان حقیقی جمال مبارکند فی الحقیقه عنوان منشور

ثبات و استقامتند و آیات باهرات و قار و متانت خدا یا موفقشان بدار خدا یا موید شان بدار راحت و اطمینان بخش فیض و موهبت عطا فرما چه قدر بلقای این طلعات نورانی مشتاقم اگر میسر میشد یک سفر محض زیارت مشرق الاذکار و ملاقات احبای با نصفحات میرفتم اگر چه همه یک روز می بود (باری بعد فرمودند) چون این آثار عظیمه مترتب بمشرق الاذکار است لازم است که احباده هر شهر و دهکده و لویک اطاق و در زیر زمین باشد باسم مشرق الاذکار قرار دهند (پس از ان شرحی از علو همت و اقدامات محبانه بی ملال ملت حضرت روح در بدایت امر فرمودند و ذکر صبر و اصطبار و تحمل مصائب و بلا یای بیشمار از ملت یونان و رومان و قوم یهود نمودند که) دوازده بار محکوم بقتل عام شدند و تاسی صد سال در تحت ظلم و شکنجه و معذب با انواع بلایا بودند و معذک در زیر زمین بنای هیکل و کلیسا مینمودند و مکرر بر مکرر

The Bahai Revelation is the spirit of this age. It is the essence of all the highest ideals of this century. The Bahai Cause is an inclusive movement: the teachings of all religions and societies are found here. Christians, Jews, Buddhists, Mohammedans, Zoroastrins, Theosophists, Freemasons, Spiritualists, et al, find their highest aims in this Cause. Socialists and Philosophers find their theories fully developed in this Revelation.

ABDUL BAHA.

WORDS OF HIS HOLINESS BAHA'O'LLAH.

THE FIRST GLAD TIDINGS.

Which is conferred in this Most Great manifestation on all the people of the world from the "Mother-Book" is the abolishing of the decree of religious warfare from the book. Exalted is the Beneficent One, the Possessor of Great Bounty the One through whom the door of Grace is opened before all in the Heaven and earth!

THE SECOND GLAD TIDINGS.

It is sanctioned that all the nations of the world consort with each other with joy and fragrance. Consort ye, O people, with (the people of) all religions with joy and fragrance. Thus hath the Orb of Permission and Desire shone forth from the horizon of the Heaven of the Command of God, the Lord of the creatures.

THE THIRD GLAD TIDINGS.

is the study of various languages. This command hath for Pen. Their Majesties, the Kings

May god assist themor the Counsellors of the earth must consult together, and appoint one of the existing languages, or a new language, and instruct the children therein, in all the schools of the world; and the same must be done in respect to writing also. In such case the earth will be considered as one. Blessed is he who heareth the Voice and filleth that which is commanded on the part of God, the Lord of the Great Throne.

THE FIFTH GLAD TIDINGS.

In every country or government where any of this community reside, they must behave toward that government with faithfulness, trustfulness and truthfulness. This is that which is revealed from the Presence of the Ancient Commander! It is obligatory and incumbent on the people of the world in general, to assist this Most Great Cause which has descended from the Heaven of the Will of the King of Pre-existence that perchance the fire of animosity which is ablaze in the hearts of some of the nations, may be quenched through the water of

البشرا

این مجله ماهی یکبار

طبع و توزیع می شود

عنوان مراسلات فوربس

استریت ۲۹ قلعه بمبئی

خرج پست بر قیمت

سالیانه افزوده می شود

ای اهل عالم همه

باریک دارید

و برگ یکشاخسار ۱۵۲

قیمت اشتراك سالیانه

در ایران ۹ نه قران

در هندوستان ۳۳ سه روپیه

در مصر و سوریه ۲۵ قروش

در انگلستان ۵ شلینگ

در امریکا يك دالر

جلد ۱ یکم ذی الحجة الحرام سنه ۱۳۳۹ هـ مطابق ۶ اگست سنه ۱۹۲۱ ع نمبر ۶

مقصود از تحریر رساله البشرا وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و رتبه عالی است و مقالات مختصر مفید در این خصوص از هر کس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد

— صلای عهد الله —

الحمد لله که در این دور بدیع اوامر الهیه محدود بحدی نیست - و محصور در طائفه ثنی نه * جمیع یاران را با لفت و محبت و رعایت و مهربانی بجمیع امم امر میفرماید حال احبای الهی بموجب این تعالیم ربانی قیام کنند * اطفال بشر را پدر مهربان باشند - و جوانان انسان را برادر غمخوار

— ندای فردوس اعلی —

ای دانایان امم! از بیگانگی چشم بردارید و به یگانگی ناظر باشید * و با سباییکه سبب راحت و آسایش عموم اهل عالم است تمسک جوئید * این يك شبر عالم یکوطن و یکمقام است * از افتخار که سبب اختلاف است بگذرید و با آنچه علت اتفاق است توجه نمائید

Divine Wisdom and Lordly Commands and Exhortations, and that the light of union and accord may irradiate and illuminate the regions (of the world). It is hoped that through the favour of the Appearances of the Power of God (i.e. Kings and Rulers) the armaments of the world will be changed into Peace and corruption and conflict will vanish from among men.

THE ELEVENTH GLAD TIDINGS:

To study sciences and arts of all descriptions is allowable; but such sciences as are profitable, which lead and conduce to the elevation of mankind. Thus has the matter been decreed on the part of God, the Commander, the Wise!

THE TWELFTH GLAD TIDINGS:

It is made incumbent on every one of you to engage in some one occupation, such as arts, trades, and the like. We have made this your occupation-identical with the worship of God, the True One. Reflect, O people, upon the mercy of God and upon His favors, then thank him in mornings and evenings.

Waste not your time in idleness and indolence, and occupy yourselves with that which will profit yourselves and others beside yourself. Thus hath the matter been decreed in this Tablet from the Horizon of which the Sun of Wisdom and Divine Utterance is gleaming! The most despised of men before God is he who sits and begs. Cling unto the rope of means, relying upon God, the Causer of Causes. Every soul who occupies himself in an art or trade-this will be accounted an act of worship before God. Verily this is from no other

than His great and abundant favor!

THE THIRTEENTH GLAD TIDINGS:

O, people of Baha! ye are day-springs of the love, and dawning places of the providence of God. Defile not the tongue with cursing or execrating any one and guard your eyes against that which is not worthy. Show forth that which ye possess (i.e. the Truth, etc.) If it is accepted, the aim is attained, and, if not, interference (with or rebuke of those who reject it) is not allowable, but leave them to themselves and advance toward God, the Protector, the Self-subsistent.

Be not the cause of sorrow, how much less of sedition and strife. It is hoped that ye may be trained under the Shadow of the Tree of Divine Providence, and act in that which is desired by God. Ye are all leaves of one tree and drops of one sea.

THE THIRTEENTH MASHIRU'UL-AZKAR CONVENTION AND BAHAI CONGRESS.

(From the Star of the West).

This year the Bahai Convention and Congress were held in the Banquet Hall, Ninth floor of the Auditorium Hotel, Chicago, from 23rd to 27th April. On the 23rd it commenced with the Feast of the Rizwan when Mr. Albert R. Windust of Chicago was the chairman. Numerous eloquent addresses were delivered on the spread of the Bahai Cause throughout the world. Miss Alma Knoblock, who worked for the Cause in Germany said: "I thank you for the privilege of presenting the greetings of the German believers. It is indeed a great pleasure to mention

the spread of the Blessed Cause in Europe. It is the unification of the nations through the vital principles of prosperity. It thrills to hear of the efforts in Paris to study the Holy Words, also the efforts of some of these friends in European Countries, such as the work of Miss Edith Sanderson and others in Switzerland, rejoicing the hearts. In England there have been new life and energy since the return of Dr. Esselment from the Holy Land. Through divine favor a rich harvest will appear in time. Fervent calls have come from Holland for the establishment of centers. We pray that God may favor them.

"The call from Germany came in 1907 and upon my arrival in Stuttgart, a beautiful attracted soul. Fr. Marg. Doring, greeted me with the Greatest Name. During thirteen years she has shared with me joys and hardships and has become a brilliant teacher. A woman's club first opened their doors, offering their rooms for Bahai talks and nineteen day feasts, serving with the greatest love and courtesy. In February 1908, an assembly was formed.

"The year 1909 saw the first German translation of the Holy Utterances, sent by my dear sister Fanny. Zuffenhausen and Esslingen formed centers. Fr. Kostlin's home became the center of a brilliant circle. A children's class has been every successful. The blessing of the visit of Abdul Baha will ever be recalled. The first Bahai Convention was held in Germany March 26-28, 1921. Speaking of my effort at Leipzig, Abdul Baha said, 'The blessing of God shall descend in torrents like

the great waves of the ocean. Pure souls will arise to spread the teachings out of love for Baha'O'llah; throughout, that land and that country shall become illumined.

"The spiritual springtime appeared with his coming in April 1913. Abdul Baha said, "The days we spent in Stuttgart are like so many golden pages in the book of creation. I inhale yet the sweet odor of these flowery days. I hope all the friends will be protected and guarded."

"All during the war travel was possible and there were many interesting experiences. Souls everywhere became attracted. The work of Consul Swartz and the public lectures of Mr. Remey have been appreciated.

"From South Africa come good news of the success of Miss Fanny Knoblock. Meetings have been arranged for her through the governor and other notables Sarange, Maguese, Parktown, Durban, Pretoria, Moritz and other places have been visited and many souls are cheered by the glad news. The Tablet of Abdul Baha opened the way for her mail, held up for months. She has even visited the Leper's Island and has given the message of life to these afflicted people."

Then Miss Martha Root addressed the assembly on her recent tour in South America. Dr. Zia Mabsut Bagdadi was the next speaker, presenting the Cause in the East. The chairman then introduced our revered brother Janabe Fazel who has been travelling in America for a year.

Janabe Fazel said: "Although the hour is late there is such a light

in the faces of the friends that I am encouraged to speak with your indulgence and patience. The previous talks show the promulgation of the Cause throughout the world among nations and races. Although the quintessence of prosperity is no other than unity, yet the distinguishing mark of the Bahai Cause is universal unity. This gives the dynamic force to impress people in all walks of life. If an outsider reads the Tablets of Baha'O'llah and Abdul Baha, he will find so many passages of love and harmony that it would appear that these principles have been apotheosized. It is through spiritual powers, mutual explanations, love and understanding, that the Bahais have brought unity between the East and West. Also the North and South are thrilled with this wonderful message. "It is self-evident that conflicts arise from ignorance, intolerance and mistrust. Baha'O'llah is like a glorious Sun flooding the horizon with light and more light. He spreads unity among race, religions and nations, through explanations, intelligence, and the working of the Holy Spirit. I have travelled many years and have seen Baha'O'llah and Abdul-Baha radiating from hearts and souls. There is a greater transforming power in these Divine Manifestations. Light and peace appear. In Orient or Occident, North or South each race or nation has its own native costumes, customs and laws. Yet there is but one spirit. and fraternity are the light of the new age. These disciples of the new dispensation have dedicated their lives to peace, brotherhood, reality, throughout the world. As we travel and search and try to find

out, we know that God is working in His own mysterious way to establish human solidarity. Forward looking men and women, who have not heard the message yet live the Bahai life. They acknowledge, when they hear it, the greatness of the message. Like the spring time, it thrills all with the reality of new life. Baha'O'llah, the great universal Gardener, has planted the seeds in the world of humanity. He is also watering them and hearts are thrilled with the emotions of the Kingdom. The Paradise is established!

"During the past year I have found many friends in the United States and Canada, everywhere giving their lives to speed these principles. We hope, pray, work, supplicate, that the Bahais, who give so much of their time may be crowned with universal success. May the ideal and real love of unity pitch its tents in the center of the world and the Kingdom of God be established in the hearts of men".

The glorious song of Benediction closed the Rizwan Feast.

ON THE TEMPLE GROUNDS.

On Sunday morning the friends went to the Temple grounds. Janabe Fazel gave an inspiring talk on this blessed spot. He said: "The Mashre-Qul-Azkar is one of the greatest instruments for the diffusion of the Word. Consider, that the Temple is not yet built. Yet the circulation of photographs of the model and lectures about it have created a most favourable impression of the Cause. Naturally those who travel can see this more clearly than those who reside continually in the same community. Whenever we spoke of it vast audiences listened with great interest.

Many, many hundreds had read about it and asked questions. It created wide interest among all classes."

SUNDAY AFTERNOON, AUDITORIUM HOTEL.

The proceedings commenced with a prayer. Mr. Mountfort Mills of New York presided. He read:

"The source of love is to advance to the Beloved and abandon all else save Him and to have no hope save His Will".

"The root of all knowledge is the knowledge of God: Glory be to Him! And this knowledge is impossible save through His Manifestation."

He said, "The words read are those of Baha'O'llah in the last half of the century closed. During his life-time he issued laws for a new civilization to be established. His Will and Testament appointed Abdul Baha as the Center of His Covenant, to carry on his work of spiritual regeneration among all races and nations. I have just returned from my third pilgrimage to Abdul Baha. All of them have been privileges. This meeting is to bring to you more closely than before the mighty import of this work and its indescribable value to each unit and group of society. It is our effort to share these teachings and their understanding of what we have so convincingly found, is the sole power of the world to-day to solve its problems. Through various experiences with the center of the Covenant, we have seen this power in operation. If the various nations will but give ears that connect with their hearts, their difficulties will be removed in a twinkling. I wish to convince you of this great longing born of

love. We can respond by placing ourselves in the right attitude. Investigate and become aware. This indescribable power, with its depth and immensity, is adequate in so many phases of man's suffering and difficulty. Share this power for your own benefit. Unless we surrender ourselves to it, civilization is helpless. Never in all history has there been so great an opportunity! "Our effort is to make here such an atmosphere as we found on our pilgrimage. But to appreciate it we must shut out all prejudices, open our hearts and extend a spiritual hand to each and all. Disseminating truth is the sole purpose. Abdul-Baha gave his life to sacrifice and imprisonment with the sole object of helping humanity. Truth is the fundamental unity of religions. It is the same message and the same power of the messengers and prophets. Differences have arisen through interpretation and ecclesiasticism; but true religion is in the deepest springs of the human heart.

Mr. Bourgeois then spoke about his recent visit to His Holiness Abdul Baha and said:

"Explaining the design to you, I will say that this Temple is the plastic of the teaching of Baha'O'llah and Abdul-Baha. It is a composite architecture. All the great religions of the world have brought new architecture and as the purposes of this teaching is to unify all the religions of the world, I have used all the essence of the religious architecture of the world and united them into a harmonious whole. In this design there is the essence of the Egyptian architecture, the Greek, the Roman, the Arabic, the Gothic, the Renaissance and the crowning of the Temple Dome which

is similar to mathematical figures that represent the spiral curve of the plants around the sun. Mathematics are the symbol of truth and truth will set us free. In the mathematical decoration are interwoven all the religious symbols of the different religions, the Swastica Cross, the Buddhist and Vedantist symbols; the seal of Solomon, symbol of the jews; the Christian Cross; the Crescent and five-pointed Star, symbol of the Mohamedans; the double-pointed Star, symbol of this Revelation the inner nine for Baha'O'llah, the outer nine for Abdul-Baha, who is the reflection of Baha'O'llah. This is a short outline of the Temple.

The afternoon sessions was closed with the eloquent addresses of Mr. Randall and Janabe Fazel. The Children's meeting was held in the evening.

MONDAY EVENING:

Dr. Pauline Barton-Peeke presided, reading a wonderful Tablet which began, "Truth is the Word of God, which gives life to humanity" and describing the beauties, perfection and brilliancy which shone forth from the Word of God.

Dr. Frederick W. D' Evelyn was the first speaker, bringing greetings from the kindred in San Francisco. "The Bahai Religion", he declared, is not a religion, but religion itself. It is the summing up. It is not an event for which there has been no herald, but the simple, logical sequence of what has gone before. Freedom from the tales of the past is the best attitude for the seeker to comprehend the great message, which is commensurate with the

needs and maturity of the age. It arises from the Cause of Causes and the Reason of reasons. Man must comprehend the realities. Independent investigation brings vision. This is a supreme power given to man which he must use for himself. In the Kingdom of Divinity no substitutes are allowed."

Mr. Louis G. Gregory then delivered an eloquent address about "The Oneness of Mankind." "Religion must be the Cause of Love and Unity" was the subject of the splendid address of Janabe Fazel with which the evening session of the Convention was closed.

CONVENTION-TUESDAY MORNING.

Janabe Fazel said: "Many problems are to be discussed in a short time. Praise be to God, that the delegates are all in a spirit of love and unity, and all deliberations will be in that spirit. The Mashreq'ul-Azkar, teaching and publications are some of the matters to be considered. The confirmations of Abdul-Baha are with these sincere souls Abdul Baha says, 'Forget personal likes and dislikes. The Holy Spirit will descend upon thee and the wings of light be given, so that you may soar in the atmosphere of reality! My advice is to turn all hearts to Abdul-Baha and to supplicate for perfect unity."

"Upon my arrival in America last year it was as my joy to enter the Convention and to feel the spirituality of the friends. Now, after twelve months, I expect to find you in even a greater degree of love and unity. During my extensive tour the Mashreq'ul Azkar has been found to be one of the greatest teachers of the Cause of

Baha'O'llah. Whenever presented to an audience, innumerable souls rushed to the platform and said they had read about it. Now that the model is selected, ways and means for its construction is the next important problem. I hope these delegates will have a new vision.

"Another important matter is teaching. Still another is publication. Later I will speak. Now my prayer is for your success and prosperity."

The work of the Convention was expedited by the report of the Agenda Committee, Mr. George Lattimer, was Chairman. The following matters were reported for consideration; Proposed reincorporation of the unity, ratification of contracts, Bahai Calendar, Education in the Orient, memorial to Mirza Abul Fazl, Ideas Committee, Star of the West, Bahai Publishing Society, Reality Magazine, permanent committees, teaching Committee on nominations, finance for the Mashreq'ul-Azkar.

CONVENTION-TUESDAY AFTERNOON.

Janabe Fazel spoke: "It is self-evident that teaching is most important. As we read the Tablets, though they are but two lines, we feel the urge to teach and spread the Word. The only means of spiritualizing and changing the hearts is teaching. As we travelled, we felt the necessity of teaching and sending out teachers, so as to convey the truth. The people are hungry and thirsty. I can not forget one instance, where an audience encircled us, insisting that another teacher be sent. The example of the teacher is like unto farmers

who go through the grounds to scatter the seeds. If the seeds which are sown are not irrigated, they will dry up. It is therefore necessary to continue irrigating the field of the hearts. "In Persia they plant the teachings in such a methodical manner that it may be compared to the work of a clock. One teacher follows another at regular intervals. The fields are thus irrigated with the Water of Life. The efforts of the teachers do not go to waste. If your Committee takes this as an example and adopts the follow-up plan, the results will be glorious.

"Man is always attracted to the new. If the same teacher remains in the same place the people tire. A better effect is produced by travelling. Materials are also necessary for building. The bahai teachings are the instruments and channels for universal peace. The Bahais are the instruments. All the affairs should be correlated with the utmost perfection, those who can teach, giving a part of their time, or all should be known. There will be a great harvest from these efforts. It is incumbent upon all to teach; but teachers must be informed.

"We do not, in Persia, have public meetings. Teachers come in contact with small groups, so they are quick to learn individuals and how to attract them. This is wise, so as to avoid giving Spiritual indigestion. In this country there are various schools of thought and many walks of life. So it is more difficult for the teacher to adapt himself to the universal needs. So there is great responsibility for the teaching Committee and I hope that through their efforts a great

spiritual conflagration will sweep the United States."

TUESDAY EVENING.

Mrs. Louise D. Boyle, presiding read some words from the Holy Utterances and then introducing Mr. Alfred E. Lunt, said: "There is a cry for social justice. Some new adjustment of the economic situation is necessary. Through the application of the Bahai principles there will be 'not warfare, but perfect welfare.'"

Mr. Lunt then spoke about the "New solution of the Economic Question." Janabe Fazel spoke on the conformity of science and religion—the universal education of the future.

CONVENTION WEDNESDAY.

In the morning the members of the new Temple Unity board and the new National Teaching Committee were elected.

In the evening sessions of the Convention Mrs. Grace Krug presided and told many beautiful things about the life of Abdul-Baha, whom she saw on her recent pilgrimage. She said he had given a definition of religion as love in action, that attitude toward God which reflects itself in our attitude toward man. Mr. Albert R. Vail, with his usual charm, spoke on the essential necessity of the confirmation of the Holy Spirit:

"It is the day of universal consciousness, and people, whether they live North, South, East or West can see the light and feel the heat of the luminous sun of Truth. It is the dawn of the oneness of the world of humanity and of universal peace. Baha'O'llah, fifty or sixty years ago, called all nations to become one

nation. He proclaimed universal education, to be supplied by the state; a universal language; equality of men and women, the sign of love gradually penetrating; the hearts and the victory of truth and justice.

"The disciples of Jesus had no success until they received the baptism which Jesus promised them. Then all spoke one language. It was the tongue of those who can feel, the music of those who can hear, the spirit of those who can love. It was the outpouring of the divine wisdom and love. The greatest turning point in the world's history is now. It is the spring time, when all religions and sects come together in the world's peace. This great peace is preceded by confusion, revolution, upsetting. But old systems and forms through it all the radiance of divine love bears down upon the world. It brings new virtues, new poets, new arts, a new creation. As Abdul Baha says, 'the realities of all things move and quiver.'"

"The flower that faces the sun receives its full beauty; but if it lets something overshadow it, there will be a deprivation of this bounty. The world's history is written in the spring time of these divine appearances. And now is the greatest spring time, which will make all religions one.

"Philosophers do not make people better. Even the greatest of them, such as Plato and Marcus Aurelius, were powerless to change people's characters. What is needed to improve the world is the power of the Holy Spirit. The Prophets of God, without human means, wealth, education or power,

flood the world with light and transform humanity. Baha'O'llah proclaimed universal principles and lived them. He lived love and sacrifice and become more and more radiant. Abdul-Baha reflects that Divine Spirit with the same brilliancy and penetration. It is this power that makes skeptics become believers; doubtful souls have faith; the aged renew their youth; the simple become wise and liars become truthful. It is the dynamic force of the universal religion and the Most Great Peace."

Mrs. Corinne True, on the Temple of Universal Praise, was the next speaker:

"In this temple, God will wipe away all tears from their eyes. It is not that we are to turn away from the great Prophets of the past, but we are to turn toward the Light of the Day of God. It is the realization of the blessed hope and the fulfillment of the great promises which Jesus gave to his disciples. The 'time, times and a half' recorded in the prophecies brought, with its maturity, the declaration of the Bab. Afterward, in due time, came the mighty Voice of Baha'O'llah.

After the dawn many clouds arose. After the sunshine came many storms. But now we are building the Mashreq'ul Azkar, to tell the people that the Great Day has come. It is the day of wonderful peace and love. "Abdul-Baha says," the gates of the temple will be flung wide open to mankind prejudice toward none, love for all. The central building will be devoted to the purposes of prayer and worship. Thus for the first time religion will become harmonized with science, and science will be the handmaid of religion, both showering their material and spiritual gifts upon all humanity."

Janabe Fazel was the last speaker.

CONVENTION-THURSDAY MORNING.

Janabe Fazel spoke about the ways in which the teachers in Persia work and the friends made a few suggestions about the ways in which the Cause can be spread in America.

The reading of a Tablet of Abdul-Baha to American friends closed the Convention. His divine and holy love is the light of consultation and the boundless treasury of the friends.

Janabe Fazel's tour in the United States and Canada.

Our revered brother Janabe Fazel has been travelling in the United States of America and Canada for one year and has visited numerous cities and towns and delivered many instructive and interesting lectures to large audiences. He went to New York, last April and then visited Brooklyn, New York, Philadelphia, Baltimore, Washington, Chicago, Kenosha, Cleveland, Kenosha, Cleveland, Detroit, Boston, Worcester, Springfield, Green Acre, Johnstown, Chantangua, Lilydale, East Aurora, Dabbling, Gloversville, Jamestown, Ithaca, St. John's, Montreal, Toronto, Hamilton, London, St. Thomas, Cincinnati, Dayton, Louisville, St. Louis, St. Paul, Minneapolis, Pine City, Hinckley, Duluth, Omaha, Lincoln, Topeka, Kansas City, Denver, Salt Lake City, Butte, Auacunda, Helena, Great Falls, Red Ledge, Billings, Spokane, Seattle, Vancouver, new Westminster, Victoria, Portland, San Diego, Los Angeles, Glendale, Pasadena, Hollywood, Santa Paula, Santa Barbara, San

Francisco, Berkeley, Oakland, Geyserville, Gloverdale, Winsor, Santa Rosa and Healdsburg. He stopped in all the above cities and towns from three weeks to one day. The Bahais everywhere offered the greatest amount of hospitality and arranged public and private meetings so that day and night, he was busy lecturing and meeting the people. His lectures were published in many newspapers and we express our feelings of gratitude to the editor of the Portsmouth Herald for publishing detailed accounts of Janabe Fazel's tour in its columns. We congratulate the people of America for having the good fortune to welcome such a spiritual teacher and pray to God that the seed sown by our revered brother may soon grow and yield abundant and delicious fruits. May God confirm and assist all the friends of God in serving the Holy Cause day and night and may our brothers in America soon publish a detailed report of the speeches delivered by Janabe Fazel so that the friends all over the world may be profited thereby.

N. R. VAKIL.

باطراف - ولوله در ملك نیست جز شکن زلف یار
فتنه در آفاق نیست جز خم ابروی دوست - حتی
ناله مفسدین و اغراض مغرضین سبب اعلاء کلمه
مالک یوم الدین است -

حضرت آقا میرزا فضل الله نوری پس از
اقدامات شایان در پوشهر و کازران بشیراز وارد
و باصفهان و اطراف اعزام گردیدند
و حضرت فاضل نبیل آقا شیخ آقای قصر
الدشتی که از شیراز با باده اعزام شده بودند مأمور
بطرف یزد از طریق بوانات شدند

از طرف محفل روحانی شیراز

از سمنان نوشته اند که یکی از متقدمین احباب و
خادمین امر الله موسوم بحجاب سید مصطفی چون
از دار فانی بملکوت رحمانی صعود فرمود خاق
بی انصاف نسبت بان جسد پاک همه نوع بی حرمتی
کردند و چون خواستیم ان جنازه را دفن کنیم از
اطراف مثل باران برتابوت سنک میبارید و هفت
نقطه از نقاط مختلفه زمین را حقوق نمودیم باز
مفسدین نکذاردند ایشان را دفن کنیم - یکشنبه
روز حال بر این منوال بود تا آنکه در محل بسیار بعدی
بتوسط نظمیه ان جسد پاک بخاک سپردیم - اما
حال بهائیان سمنان چنان است که بکفر از خانه
ببازار نمیتواند برود زیرا همه قسم ظلم و تعدی باین
فقه مظلومه وارد می نمایند با آنکه سید مصطفی سی سال
مشهور بفضل و علم بودند بدرجهائی که احدی از
سمنان جرئت گفتگوی با ایشان نداشت و در
صداقت و دیانت و انسانیت و بزرگواری ایشان
حتی دشمنان معترف بودند مع هذا خاق بی
انصاف بجنازه مبارکش اینگونه ظلم و اعتساف
وارد کردند لیمیز الخبیث من الطیب والانصاف
من الاعتساف -

(مکتوب مفصل سمنان را انشاء الله الرحمن
در نمره آتیه درج خواهیم نمود)

جناب مستتریمی از دوستان امریکا بعد از
مسا فرت بالمان و تشرف بساحت اقدس از راه
پاریس ولندن بامریکا رسیدند و در این سفروح
هدایت باجساد طالبان دمیدند -

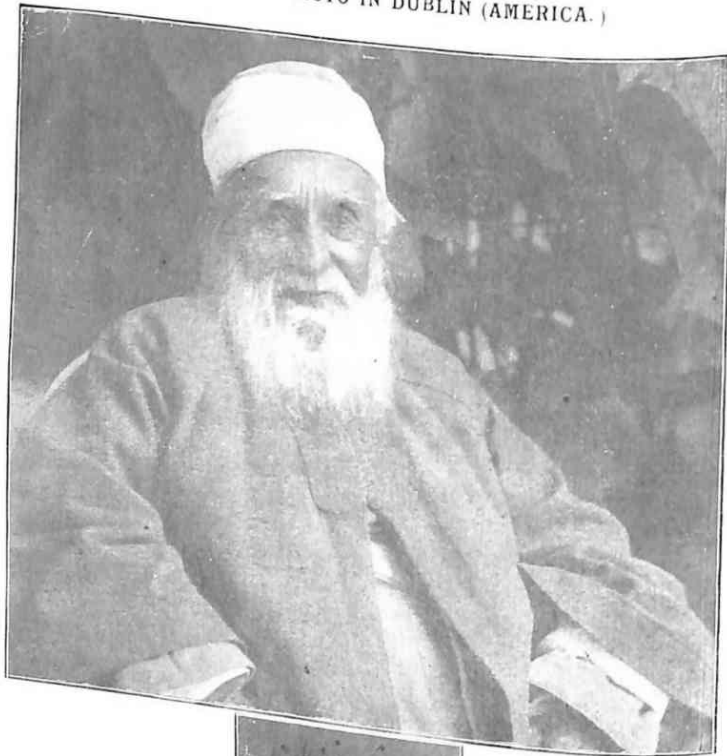
(از تونس) جناب شیخ محیی الدین که محض
نشر نفحات الله با خود و مسافرت فرموده اند
نوشته اند که نفوس طالبه باستماع تعالیم الهیه قانز و
جمعی باقبال موفق -

از رنگون نوشته اند که از موقوفات حضرت
حاجی سید مهدی شیرازی طاب الله ثراه ۱۲ هزار
روپیه موجود بود ۶ هزار روپیه هم جناب سید
عبدالحسین شیرازی نوه ان متصاعد الی الله
بمجلس قرض دادند و یک خانه بجهت مشرق الاذ
کار به ۱۸ هزار روپیه در رنگون خریده شد
جناب آقا محمد ابراهیم شیرازی زید عزه العالی هم
وعده فرموده اند که مبلغ قابل بجهت مشرق الاذ کار
رنگون بدهند -

از مشهد مکرر خبر ترقی امر الله و تشکیل محافل
اعلاء کلمه الله مرقوم فرموده اند و خصوص محفل
روحانی مشهد تدارک مخارج بکثرت مبلغ را دیده
که دائماً در آن حدود ناشر نفحات ملیک معبود باشد و
در سیره وار آقای میرزا عزیز الله خان شهید زاده نیز
متکفل مصاریف بکثرت مبلغ شده اند که در بلاد
خراسان سیر و سفر فرماید و اعلاء امر ملیک مقتدر
نماید -

در بغداد هم بعون الله الفت و اتحاد احباب که اعظم
وسيله نشر نفحات الله و اهم مقاصد اهل بهاست
موجود و کلمه الله در انتشار و بیت مبارکه در تعمیر
و وجود ناظره مستبشره در تحمید و تمجید رب مجید
رب احفظهم فی ظل دوحه ميثاقك العظیم و سدره
عهدك القلیم بحفظك المبین انک انت ارحم الراحمین

ABDUL BAHAS PHOTO IN DUBLIN (AMERICA.)

در منزل پانزدهمین

کتاب آسمانی و بیان اصول مسائل الهی و نجات نفوس از تقالید علمای ظاهره و دفع رسومات مضره و تعدیل اخلاق و تحسین صفات و ترویج روحانیت صرفه و مدنیت الهیه قرار فرمودند و در الواح کثیره مخصوص در کتاب عهد آخر بیان مبارک در این خصوص اینست: **و یا اولیاء الله و امنائہ ملوک مظاهر قدرت و مطالع عزت و ثروت حقند * در باره ایشان دعا کنید * حکومت ارض بان نفوس عنایت شد * و قلوب را از برای خود مقرر داشت * نزاع و جدال را نهی فرمود نهیاً عظیماً فی الکتاب * هذا امر الله فی هذا الظهور الاعظم و عصمه من حکم المحورزینہ بطراز الانبات انه لہوالا امر الحکیم انتہی -** نظر باین حکم محکم مرکز عهد قدم اهل بهار در ایام انقلاب ایران حفاظت شدید فرمود بقسمیکہ یک نفر بهائی بایکی از احزاب مختلفه و فرق متباینه نیامیخت و مزید شورش و انقلاب نگشت و تأیید تبیین و اختلاف اراء ننمود بلکه هر کس بکار و وظیفه خود مشغول بود و در مشغله خویش با کمال خیر خواهی و صداقت نسبت بدولت و ملت مشغول چه که در هر جا اهل بهائیت صریح مامور با طاعت دولت و قانون مملکت خویشند نه در پی کم و بیش پس نفوسی که از حقیقت این امر بیخبر بودند و سبب اصلی عدم مداخله بهائیان را در امور سیاسی ندانستند این مسئله را محل بری میلی اهل بهادر خدمت و ترقی ایران نمودند علی الخصوص که این مطلب به بعض مردمان بهانه جوی معرضی

که عمدتاً آب راسراب گویند چون رسیدن را میبختند اغراض کونا کون کردند - چنین و چرا و چون ورد زبان و وسیله طغیان ساختند و عبارات مقدسه حضرت بهاء الله را بر وفق وهم و غرض خود تأویل نمودند که بهائیان عالم را یکوطن دانند و عاشروا مع الادیان خوانند یعنی حب وطن ندارند با آنکه معنی بیانات مبارکه این نیست چنانچه در نمره گذشته نگاشته آمد که جمله دنیا یکوطن کرکشته شد شرق دران هست و ایران نیز هم * خدمت عالم جو حق فرمود فرض * شرق دران هست و ایران نیز هم * هست در حب جهان حب وطن * حب شرق و حب ایران نیز هم - بقیه دارد

— **مکتوب محفل روحانی شیراز** —
پس از اداء فرائض حمد و ثنا مسافرین نیریزی از ساحت اقدس با کمال روح و ریحان وارد و بشارت روح بخشا که مهیج قلوب یاران بود از کوی جانان داشتند - اما اوضاع امری شیراز بتأییدات الهیه در هر آن رونق و ترقی و تعالی است حضرت فاضل یگانه مبلغ امر الله ناشر نفحات الله جناب اقامیرزا منیر نبیل زاده در نهایت جانفشانی مشغول تبلیغ امر الله هستند - و اما آقایان علما و کسبه شهر هر روزی بهمانه بی مشغول فتنه و فساد خاصه این ایام که اولاً قتل و تانیاً نفی حضرت معظم الیه را از ایالات جلیله خواستند - ولی خوشبختانه همه اقدا ماتشان بی نتیجه ماند - منهم خرجت الفتنه و الیهم تعود - و اجمال ان تفصیل اینست که چون جناب میرزا نصر الله مستخدم پستخانه را

دربار اردند و محفل روحانی بهائیان جداً مجازات مرکبین را از ایالات عادلانه خواستار شدند در این موقع مردم بتحرک ملاها بازارها را بسته در مسجد وکیل اجتماع نمودند و از حضرت نائب الایاله که در انجمن حضور داشتند شفاهاً تقاضای چند مطلب نمودند از جمله قتل یا نفی حضرت اقا میرزا منیر و عزل بهائیان که در ادارات دولتی هستند خصوصاً اداره پست هر قدر آقای نایب الایاله انها را نصیحت فرمودند حضرات جسور تر گشتند حتی نسبت بحضرت ایشان - لهذا از طرف ایالت جلیله اداره قشون جنوب - نایبشی برای تهدید مقصدین داده اجتماعات در مسجد را متفرق ساختند - و بعد بموجب تقاضای جدی احباب ایالت عادلانه نفری تکبیین را تنبیه و یکروز حبس نمودند در انجمن اقا سید محمد طاهر پیش نماز شمشیر بکردن باجعی بی بازار آمد و امر بیستن دکانها کرد و خود با عده کثیری از خلق بدار الحکومه هجوم نموده قصد اذیت نایب الایاله و توهین حکومت جلیله کردند که پس از اتمام این قصد بقتل نفوس و تهیب اموال بهائیان پردازند و با کمال ملاعبت انها را مانع شدند ولی بعد چون شورشان با قاعد شمشیر بکردنشان بر جسارت افزوده چند گلوله بدرب دار الایاله انداختند لهذا ایالت جلیله نیز امر بشلیک هوائی فرمودند یک شلیک جهادیان فرار اختیار کردند بقسمیکہ در حین فرار عمامه و کفش و عبا یکی بیکر که در راه افتاده بود بغارت میبردند اما قاعد مذکور با آن هیکل مد هور دستگیر و با رفقای مجبوسش مأنوس و اسیر گردید تا عصر که بوساطت چند نفر از مقدسین همه را مرخص

فرموده بازارها باز و مردم ساکت نشستند - و اما حضرت آقا میرزا منیر بیغمای بجهت آقایان علما فرستادند ، که راه بتعید بنده توسل باین وسایل نیست بلکه من رسماً بامر حضرت عبدالبهاء بشیراز آمده ام - شما تلکرافاً از حضور مبارک رجا کنید که تغییر ماموریت بنده بدهند و البته چون مولای من رؤف است مسئول شما را اجابت خواهد فرمود ،

باری تفصیل بسیار است و الحق احبای قدیم وجدید حتی نساء و اطفال بهائی مردانه کوشیدند و خوب امتحانی دادند - و نظر بحکم و مصالحی محفل روحانی بسائر محافل نکاشت که جمیع مجالس را کما فی السابق بر پا دارند و ترک محافل خلاف حکمت است - و بعد از فرو نشستن ناثره فساد نظر بخواش دوستان اطراف حضرت آقا میرزا منیر را با کمال احترام در انومیل بسیر و تبلیغ در قرا و قصبات اطراف روانه نمودیم - چه که در در اطراف نفوسی تبلیغ شده اند که یکی از ایشان خواهش نموده بود که با هزار سوار بشهر آید و باذن ایالت جلیله از مفسدین سرکوبی نماید ولی چون ایالت خود قیام فرموده بود دیگر حاجت نبود -

اما خبر امریکا از حضرت فاضل مازندرانی مکتوبی رسیده که سراپا مملو از بشارت علو امر الله در انصفاات است از قبیل بنای مشرق الاذکار در شیکاگو که پایه برای ان بنا شده و مبلغ ۶۰۰۰۰ دلار خارج ان نه پایه شده و هر پایه در ارتفاع سی زرع میباشد و همچنین تشکیل مجالس و مجامع بهائیان امریک و اعزام مبلغین کلمه الله

خویشند - نه کسانی که بدون نظر فلسفی و برهان عقلی و نقلی بصرف تقالید در یک مذهب و مسلک متوقفند و بتضییع اوقات برسومات آباء و امهات قانع - نه در درامید اند و نه درمان رامیشناسند، نه از دیانت جزاسمی دانند و نه از شریعت غیر از رسم و رواج امری خواهند اما ان روح دیانت الهی و جوهر شریعت ربانی که دلبر روحانی است - هر ماتی مدعی عشق و عرفان اوست و هر مذهبی شدای فکر و نام او در هر معبدی دله از ذکرش بریان و دید ها بیادش گریان چه شد چرا این مدعیان علم و عرفان هما در درویم امتحان از شناسائی ان عاجزند یقین است چون اینان اسیر اسم و عادتند و آن لطیفه رحمانی در هر عصر و زمانی بلباس واسمی تازه ظاهر و باجلوه و جمالی بدیع باهر لهدا هم بررد و ایدایش بر خیزند و غبار فتنه انگیزند - مکر اشخاص صاحب دل منور الفکر که ملتفت امراض مزمنه جامعه بشری شده اند و هر یک شاهد مقصودی در نظر دارند که ان را سعادت کبری دانند و در طلب ان جانفشانند اینگونه نفوس مطلوب خود را فقط در اجرای این تعالیم مقدسه تواند یافت و بغیر این اشخاص باقی اهل و هم اندوخیال و مروج قیل و قال اولئک یرون اعمالهم کسر اب بقیعة یحسبه الظلمان ماء -

و اما حریت و آزادی - این شاهد زیبا که همواره اسمش زینت همه مطبوعات است و عنوان تمام منشورات مایه نوا هوا خواه دارد و کرورها جوانان فدائی آیا چیست و کجا یافت میشود یارب بکه بتوان گفت این نکته که در عالم رخساره بکس نهموده آن شاهد هر جائی آنقدر

كذلك يخبركم المحصى العليم وللانسان ينبغي ان يكون تحت سمن تحفظه عن جهل نفسه وضّر الماكرين ان الحرية تخرج الانسان عن شئون الادب والوقار وتجعله من الارذلين فانظروا الخلق كالاغنام لا بدلها من راع ليعفها ان هذا الحق يقين انا نصدقه في بعض المقامات دون الاخر انا كنا عالمين الى اخر الايات * وانشاء الله در عمر آتیه موارد و مقامات حریت و آزادی حقیقی بموجب بیانات مقدسه بعرض قارئین خواهد رسید بقیه دارد - م . ناطق

* عدم مداخله بهائیان در امور سیاسی *

سبب اصلی ان اینست که در قرون اخیره هماره مداخله رؤسای دینیه در امور سیاسی (در شرق و غرب عالم) سبب انقلاب و بی نظمی ممالک و تدنی فکر و فهم امم و قبائل بوده اگر کسی در تاریخ (قرن ۱۴) قبل از تمدن و آزادی اروپا ملا حظه کند این نکته را بخوبی میباید که در ایام سلطه پاپ و غلبه کشیشهای مسیحی و تسلط و حکمرانی آنان بر رجال دولت بکلی آزادی و امنیت مسلوب بود و افکار ملت در نهایت تدن و امور مملکت در غایت اغتشاش بالاخره امور بجائی منتهی شد که بعض رجال با تنباه و نفوس آگاه دیدند مادام که پایا زهای ملت باید درجه در جمیع امور سیاسی جزئی و کلی مداخله مینمایند و محض

استبداد حکمرانی میکنند ممکن نیست هیچیک از امور در تحت نظم و انتظام آید و متصور نه که قانونی در مملکت اجرا شود لهذا در صدد منع مداخله قسسههای دینی در امور سیاسی برآمدند و بتدابیر و وسائلی چند که اطلاع بران وقایع منوط بر جامعه تاریخ قرون اخیره اروپا است دست تطاول و مداخله رؤسای دین را در مسائل و امور ملکی کوتاه نمودند و وظیفه آنان را فقط تبیین مسائل روحانی و بیان نصائح و مواضع دینی قرار دادند و مذاهب و وجدان را آزاد گفتند و وضع قوانین متینه بی کردند که برخاص وعام اهلی و اجنبی بر یکم نوال حکم مینمودند بلا اختصار یکی از وسائلی مهمه آزادی و تمدن اروپا منع مداخله رؤسای روحانین در امور مملکت و سیاست بود و این اول وسیله منع ان آشوب ها و اختلاف ملی و انقلابهای ملکی شد که دقیقه ثانی آنان را آرام و آسوده نمیکداشت بعینه مثل ممالک شرق بلخصوص ایران که باین سبب اکثر امور ته بحال بریشان و مملکت ما و بران مانده و با وجود هیجان عموم و اطلاع اکثر نفوس بر فتنه و فساد علما و مضرات مداخله شان در مسائل سیاسی معینا هنوز بانواع وسائلی سبب شورش و آشوب شوند و دولت و ملت را محکوم آراء سقیمه خود خواهند

نظر باصلاح این حال و دفع این پریشانی بر ملال حضرت بهاء الله عزذکره الاحلی از اول امر اهل بهارا از هر گونه فساد بالاخص از مداخله در امور سیاسی منع فرمودند و وظیفه اهل دیانت را حل مشاکل دینی و رفع اوهام مذهبی و کشف اسرار

و جوق جوق در سایه نوح نجات از غرقاب
هلاک برهیدند و بتلال و جبال عالم اسایش
و آمیزش برسیدند تا نوبت بزمان حضرت
خلیل رسید که نأثره خلاف و ناراختلاف
بدرجه بی بین ادمیان شعله زان بود که ان
مظهر عقل الهی و خلیل رحمانی را در چنان
آتش سوزانی انداختند اما بنفس آن نفس
رحمانی نسیم برد و سلام وزیدن گرفت و در
گلشن صلح و صفات نهائی چند ارمیدن یافت
و استعدادان جستند که چون ندای حضرت
کلیم بلند شد قبائل و اسباط اسرائیل چنان
الفت و اتحادی حاصل نمودند که رفته رفته
سرامد جهانیان گشتند از نهایت ذلت بکمال
عزت رسیدند و از حضيض جهل و جدال
باوج صلح و سداد پریدند چند آنکه مغبوط
امم عالم گشتند و محسود بنی ادم شدند

ولی پس از چندی که ان نعمت صلح
و سلام را کمران نمودند و بنفاق و نفاق
مشغول شدند باز مائده آسمانی و حیات الهی
که مایه صلح قبائل و اسایش هر جاز و دل

بود بصورت مسیح از آسمان مشیت ایزدی
نازل شد و نوبت صلح و صلاح بامم کلدانیان
و اجبسیان و اشوریان و سریانیان رسید و
روح الفت و صلاح جریان و سریانی عظیم
تربافت

همچنین در سطوع نور احمدی جان
صلح و اتحاد تنهای مرده قبائل مختلفه عرب
و عجم و ترك و دیلم را حیات تازه داد که
در ممالك ترك و تاجیک و اقالیم آسیاء
و افریک حرکت و هیجانی عجیب انداختند
و روح صلح و سلام در اجساد قبائل عظیمه
شرق و غرب دمیدند

از انجائیکه از برای هر امری ظهور
کمالی است اما بمرورده و هر کمالی در عالم
خلقت تدریجی الحصول - لهذا ظهور کمال
صلح امم و اعظم اسایش همیکل عالم بزمان
آخر و دوره بلوغ راجع و اگر بدیده پاک
و دقت تام بفرمایشان پیغمبر است در باره
زمان آخر و آخر زمان که هنگام بلوغ جهان
و جهانیان است نظر شود بکمال و وضوح

دیدید آید که همه مظاهر مقدسه الهیه حتی و
خشوران عجم و اوتارهای هند و صلح امم
و آسایش عموم را بکلیوک یعنی دوره اعظم
و زمان آخر که قیامت کبری ملل و امم عالم
است راجع فرموده اند که در ان زمان عالم
عالم دیگر شود و نوبت روابط و یگانگی
و اتحاد بامم عالم رسد ممالك دنیا مملکت
واحد گردد و قبائل و احزاب جهان مانند
یک خاندان و یک عائله

و امروز هر شخص با خبر و هر نفس
با ذوق میداند که هر چند بدو عالم احتیاج
نوع بشر بالفت بین افراد انسان بود امروزه
احتیاج عالم بارتباط بین ملل و ممالك جهان
است و این احتیاج و لزوم بدرجه بی کسب
اهمیت نموده که اگر مانده ایام جنگ دول
روابط مابین دو مملکت قطع شود در اسایش
نفوس فتورگی حاصل گردد و هر وقت در
اسباب سیر و سفر مابین شرق و غرب اشکالی
روی دهد در فوائد و امور اقوام نقائص
کوناگون پدید آید و فی الحقیقه عالم عالم

دیگر شده و دنیا حکم یک وطن پیدا نموده
اینست که قلم اعلی اهل دنیا را بین بیان احلی
صلامینزند که
ای اهل عالم همه باریک دارید و برگ
یکشا خسار لیس الفضل لحکم انفسکم بل
لحب ابناء جنسکم و لیس الفخر لمن یحب
الوطن بل لمن یحب العالم الی آخر

— قرن طلایی نوزدهم —

یا زمان تجدید دیانت و بدایت آزادی
و حریت

تشنه مینالد که کو آب گوار
اب میگردد چه شدن اب خوار

این تعالیم یگانه معلم عالم انسانی و
او امر یکتا مری دبستان رحمانی بحدی محیط
است و بسیط که از برای اهل هیچ مسلک
و مذهبی ادنی عذری در قبول و اطاعت باقی
نگذارده یعنی آنکه از روی فطرت اصلیه
در کمال بیغرضی بدون تعصب و تقلید ملتفت
اساس مسلک خود و واقف کیفیت مذهب

گردد من از احبای بمبئی راضی و مسرورم
و در سحرگاه از ربّ غفور تا یید موفور میطلبم
که آن مدینه مرکز انوار ساطعه گردد و قطب
ایات باهره شود و بسائر شهرهای هندوستان
پرتواند از دهریک از احبای را فرداً فرداً
تحیت ابدع ایبی برسانید از برای کل طلب
برکت از درگاه احدیت گردید و علیکم البهاء
الایبی عبدالبهاء عباس ۹ شوال ۱۳۳۹ حیفاً
(و در اخراج این عبد این بیان در باره جریده
البشارات از قلم عنایت صادر)

قوله عزبانه امیدم چنان است که
این روزنامه موفق بخدمت عالم انسانی گردد
هر نفسی در هر اقلیمی من بعدا گر چیزی نشر
خواهد باید بتصدیق محفل روحانی باشد...
حضرت منیر در شیراز بر نغمه و آواز است
و حضرت مستر وکیل چون جبل جلیل بنهایت
ثبوت و رسوخ قیام دارند و مصداق این بیت
مجنون عامری هستند —

لقد لا منی فی حب لیلی اقاربی*
ابی و بن امی و عمی و خالیا*

استقامت باید چنین باشد و علیکم البهاء
الایبی عبدالبهاء عباس ۱۲ شوال ۱۳۳۹ حیفاً

از فضل استان مقدس امید است که هماره
در حدائق قلوب عاشقان این نسائم لطف
و احسان از آن کوی جانان در مرور و جوب
باشد و جنت جان عاشقان را از هتگاه جهان
و جهانیان کند و منظر دلنشین اهل علین
فرماید خاصه در این عید سعید مولود ایبی
و تولد طلعت اعلی که در یوم ۱۶ و ۱۷
شهر الکمال (۷۸) مطابق ۴ و ۵ ستمبر ۱۹۲۱
واقع ۱ و ۲ (م) یقین این عید مجید بر اهل با
مبارک و میمون است و کل را عنایات دایر
بیمان یزدان رهنمون —

ای احبای بها جمله بصد شوکت و فد
عید مولود بهارا همه گیرید از سر*
که شه عید در این عید پیامد ز سفر
ز سفر آمد با کوکبه فتح و ظفر*
با جنود ظفر و با علم قر و فتوح
وارد ارض مقدس ز سفر شد شه روح*

روی یار از افق کرمل حق رخشان است
ارض اقدس چرخ یار قدم خندان است
نیر فضل و کرم بر دو جهان تابان است
روز فیض قدم و بخشش بی پایان است
عالمی روشن از انوار مه عید بها است
زنده جانها ز عطا یای شه عید بها است

صلح اعظم یا الفت امم —

در تاریخ عالم مشهود است یعنی بدیپی
است که در بدایت آفرینش و عمر آن افراد
جنس انسان که از جهتی شریک با حیوان
است همه از یکدیگر متنفر و از همدیگر
متفرق بودند اگر وقتی دویا چهارتن از آنان
وحشیانه با هم زیست مینمودند زیست
انان بیش از ایست جانوران با یکدیگر
نبودی و قطعاً در آن عالم و آن حالت جز تفرقه
و جدال احساس ازوم صلح و اتحاد نمینمودند
و در فکر نظام و انتظام بهمیچوجه نبودند
اما چون بالهام ربّانی در میانشان آدمی
مبعوث شد و تشکیل دایره اجتماع و الفتی

بنمود و در خوران عصر و زمان ترویج صلح و
صلاحی فرمود عالم دیگر بر آنها روی نمود و دایر
انسانیت اندکی نقاب از رخ بکشود پس
از یمن آدم اول و عقل اول احساس لزوم
صلح و اتحاد تا درجهئی نمودند و تشکیل
هئیت اجتماعیه خواستند

از آن پس چون هر قری در عالم تربیت
والفت بالا تر رفتند باز آن عقل اول و هوش
ایزدی بشعاعی ساطع تر بر آنها جلوه گزیدی
و این هوشنگی بیشتر تفرقه و جدالشان را
بصلح و صلاح مبدل ساختی هر چند در زمان
توحش الفت افراد در گوشه جنگلی برای
انها مشکل و غیر محسوس بود اما بعد چون
از پرتو خرد اندکی روشن گشتند جمعیتها
تشکیل نمودند و جماعتها ترتیب دادند و
چون پس از اندکی درین جماعتها غبار ضدیت
و تقارب بالا گرفت و دریای جهالت بموج
و طوفان جدال بشدت امد احتیاج الفت و
التیام بین جماعتها پدید شد آن بود که باز
تعالیم الهیه بصورت کشتی نجات ظاهر گشت

وَأَعْمَالَكُمْ مَنْزَهَةً عَنِ الرِّيبِ وَالرَّيَا * قُلْ لَا
تَصْرَفُوا نَقُودَ أَعْمَالِكُمْ فِي الْمُسْتَهْتِمَاتِ
النَّفْسِيَّةِ وَلَا تَقْصِرُوا الْأُمُورَ عَلَى مَنَافِعِكُمْ
الشَّخْصِيَّةِ *

— از آثار کلام پیمان —

هو الله

حَمْدًا لِمَنْ نَشَرَّ اللَّوْحَ الْمَحْفُوظَ وَالرَّقَّ
الْمَنْشُورَ وَأَبَانَ السِّرَّ الْمَكْنُونِ وَالرَّمْزَ الْمَصُونِ
اللَّوْلُوَ الْمُخْزُونِ فَتَحَلَّتْ حُورِيَّاتُ الْمَعَانِي
بِقَمِيصٍ نُورَانِيٍّ وَوُجُوهٌ رَحْمَانِيٌّ وَجَانٌّ رَبَّانِيٌّ
وَهَيْمَنٌ وَتَيْمَنٌ كُلٌّ فَتَى سَبْحَانِي فَانْجَذَبَتْ
الْقُلُوبُ وَقَرَّتْ الْأَعْيُنُ وَطَابَتِ النُّفُوسُ وَ
اسْتَبَشَّرَتْ بِهَذَا التَّجَلِّيِ الصَّمَدَانِيِّ وَلَكِنَّ
الْغَافِلِينَ عَمِيَّتْ مِنْهُمْ الْأَبْصَارُ عَنْ مَشَاهِدَةِ
هَذِهِ الْأَنْوَارِ وَخَرَسَتْ مِنْهُمْ الْأَلْسُنُ مِنْ هَذِهِ
الذِّكَارِ الَّتِي تَرْتَفِعُ بِالْصُّبْحِيِّ فِي الْأَسْحَارِ وَ
قَالُوا إِنَّ النُّورَ السَّاطِعَ مِنْ شَمْسِ الظُّهُورِ وَ
إِنَّ الْأَشْرَاقَ مِنْ نِيرِ الْآفَاقِ وَابْنَ الْأَمْوَاجِ
مِنْ هَذَا الْبَحْرِ التَّجَاجِ وَابْنَ النَّفْحَاتِ مِنْ
تِلْكَ الْأَزْهَارِ وَابْنَ الثَّمَرَاتِ مِنْ تِلْكَ الْأَشْجَارِ
تَبَّاهُمْ بِأَحْرَمُوا عَلَى أَنْفُسِهِمُ الْمَائِدَةَ الَّتِي نَزَلَتْ

مِنَ السَّمَاءِ وَالتَّبَعُوا الْهُوَى وَنَبَذُوا الْهُدَى وَ
اسْتَسْقَوْا مِنْ سِرَابِ الضَّلَالِ وَخَرُّوا مِنْ
الْبَارِدِ الشَّرَابِ وَأَتَاكَ أَنْتَ فَاشْكُرْ اللَّهَ عَلَى هَذِهِ
الْمَوْهَبَةِ الْكُبْرَى وَالْهِدَايَةِ الَّتِي تَتَلَا أَنْوَارَهَا
عَلَى الْأَرْضِ وَالسَّمَاءِ وَكُنْ مَطْمَئِنًّا بِفَضْلِ مَوْلَاكَ
وَمُعْتَمِدًا عَلَى مَنْ خَلَقَكَ وَرَبَّكَ إِنَّهُ يُوَفِّي
يَدَكَ وَيُرَاقِبُكَ وَيَسْمَعُ بَخْوِيكَ إِنَّهُ قَوِيٌّ قَدِيرٌ
وَبِعِبَادِهِ فَضَّلَ كَرِيمٌ
وَعَلَيْكَ التَّحِيَّةُ وَالْثَنَاءُ ع

اسلامبول احبای الہی علیہم بہاء اللہ الالبی
کتاب سوم ۲۶۴
هو الله

ای روحانیان ای نورانیان! ظلمات جهل
افق عالم را تاریک نموده و نائرہ جنگ در دور
و نزدیک از لشکر اروپ و امریک شعله
بمنان آسمان زده عاقبت با سیا و فریک نیز
داخل شده ارباب نزاع وجدال کل فریاد
حی علی القتال بر آوردند مگر بہائیان کہ زک
و تاجیک آمیخته اند و آسیا و امریک مانند
دو دلبہر دست در اغوش یکدیگرند و مشام
افریک بنفحہ الہی در این ایام معطر و معنبد

گشته ای یاران جمیع اقوام مهاجم بر یکدیگر
جمیع ملل متلاطم بہمدیگر مگر یاران کہ
آہنگ وحدت عالم انسانی را بلند نمودند
و با جمیع طوائف مؤانس و مہربان عموم خلق
را اغنام الہی دانند و حضرت احدیت را
شبان مہربان خوانند لہذا از جنگ دلتنگند
و از قتال پر ملال خلق و خوی فرشته خواهند
و تأسیس صرح مہر و وحدت انسان جویند
در سبیل حق جانفشانند و در وادی محبت اللہ
سرگشته و بیسروسامان ای احبای الہی
تا بحال نظر بحکمت کبری تبلیغ دران مدینہ
ممنوع بود حال بہار تبلیغ با کمال حکمت باید
انخطہ را زنده نماید و گل و شکوفہ برویانند
تا غبطہ بہشت برین گردد و ائینہ عالم علین
شود پس بحال حکمت بکوشید تا تشنگان را
بزالل معانی حیات تازہ بخشید و محرومان را
محرم اسرار کنید و بی نصیبان را بہرہ و نصیب
مہمد خاک سیاہ را گل و ریاحین برویانید و
مریضان را شفای حقیقی بخشید کوران را بینا
کنید و کوران را شنوائید و من از ملکوت

از الواح مقدسہ نیست کہ تازہ بافتخار
اعضاء محفل روحانی بمبئی شرف نزول یافته
بہر اعضا محترمہ محفل روحانی الالبی البشارات ۳
هو الله — ۱۹۹

ای ثابتن بر پیمان! نامہ ان یاران اثر
خامہ مہر و محبت ایزد دانابود احبای بمبئی
فی الحقیقہ در نہایت خلوصند و از ہمہ بہتر
انکہ اکثر خوشرو و خوشخو مانند شہد و
شکر و بمانبازہ زجاجہ آسمانی قلوب در نہایت
صفاء و لطافتست مقصد از طالع صبح ہدی
تعدیل و تصحیح اخلاقت زیر امنقبت عالم
انسانی درین است و ترقی عالم بشری از این
و علویت ہر فردی باین مویبت روحانی انسان
خوشخو و خوشروایت ہدی است و چراغ
روشن عالم بالا باید جمیع ہمت را صرف
این بنائید (کہ) رویہار روشن و خوبیہا گلشن

The Bahai Revelation is the spirit of this age. It is the essence of all the highest ideals of this century. The Bahai Cause is an inclusive movement: the teachings of all religions and societies are found here. Christians, Jews, Buddhists, Mohammedans, Zoroastrians, Theosophists, Freemasons, Spiritualists, et al, find their highest aims in this Cause. Socialists and Philosophers find their theories fully developed in this Revelation.

ABDUL BAHÁ.

WORDS OF HIS HOLINESS BAHÁ'OLLAH.

"O ye wise men among nations! Turn your eyes away from foreignness and gaze unto oneness, and hold fast unto the means which conduce to the tranquillity and security of the people of the whole world. This span-wide world is but one native land and one locality. Abandon that glory which is the cause of discord, and turn unto that which promotes harmony. To the people of Baha glory is in knowledge good deeds, good morals and wisdom-not in native land, or station. O people of the earth; appreciate the worth of this heavenly word, for it is like unto a ship for the sea of Knowledge, and is as the sun to the universe of Perception."

"We desire but the good of the world and the happiness of the nations; that all nations shall become one in faith and all men as

brothers; that the bonds of affection and unity between the sons of men shall be strengthened; that diversity of religion shall cease and differences of race be annulled. So it shall be; these fruitless strifes, these ruinous wars shall pass away, and the 'Most Great Peace' shall come."

"O ye discerning ones of the people; Verily the Words which have descended from the heaven of the will of God are the source of unity and harmony for the world. Close your eyes to racial differences and welcome all with the light of oneness. Be the cause of comfort and promotion of humanity. This handful of dust, the world, is one home; let it be in unity. Forsake pride, it is a cause of discord. Follow that which tends to harmony."

"O Son of Man! If thou look-est toward Mercy, regard not that

البشرا

این مجله ماهی یکبار

طبع و توزیع می شود

عنوان مراسلات فوربس

استریت ۲۹ قلعه بمبئی

خرج پست بر قیمت

سالیانه افزوده می شود

ای اهل عالم همه

باریک دارید

وبرگ یکشاخسار ۱۵۲

قیمت اشتراک سالیانه

در ایران ۹ نه قران

در هندوستان ۳۵ روپیه

در مصر و سوریه ۲۵ قروش

در انگلستان ۵ شلینگ

در امریکا یک دالر

جلد ۱ یکم محرم الحرام سنه ۱۳۴۰ هـ مطابق ۳ ستمبر سنه ۱۹۲۱ ع
نمبر ۷

مقصد از تحریر رساله البشارات وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه آن نشر مطالبی است که را جمع باین مقام اعلی و رتبه عالی است و مقالات مختصر مفید در این خصوص از هر کس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد

بین الناس * وصحيفة يتذكر بها الاناس
من قام خادمة الامر له ان يصدع بالحكمة
ويسعى في ازالة الجبل عن بين البرية * قل ان
اتحدوا في كلمتكم واتفقوا في رأيكم * و
اجعلوا اشراقكم افضل من عشيكم وغدكم
احسن من امسكم * فضل الانسان
في الخدمة والكمال لا في الزينة والثروة والمال
اجعلوا اقوالكم مقدسة عن الزيف والهوى

انصائح قلم اعلی
انا ننصح العباد في هذه الايام التي فيها
تتبر وجه العدل * و انارت وجنة الجبل * و
هتاك ستر العقل * وغاضت الراحة والوفاء
وقاضت المحنة والبلاء * وفيها تقضت المهود
ونكشت العقود * لا تدري نفس ما يبصره
ويعميه وما يضلّه ويهديه * قل يا قوم دعوا
الرزائل وخذوا الفضائل * كونوا قدوة حسنة

which benefits thee, and hold to that which will benefit the servants (mankind); If thou lookest toward justice, choose thou for others what thou choosest for thyself. Verily through meekness, man is elevated to the heaven of power; and again, pride degrades him to the lowest station humiliation and abasement."

"The followers of Sincerity and

Faithfulness must consort with all the people of the world with joy and fragrance; for association (intercourse) is always conducive to union and harmony, and union and harmony are the cause of the order of the world and the life of nations. Blessed are they who hold fast to the rope of Compassion and Kindness and are detached from animosity and hatred!"

TABLET FROM ABDUL BAHÁ

Holland:

To his honor Mr. A. A. Wan Reeds Can, Engineer, Unto him be greeting and praise.

HE IS GOD!

O thou revered person who art searching for Truth!

Thy letter dated April 4, 1921, has been received and perused with perfect love. As to the existence of the Deity it is ascertained by proof based on reason but the Truth of the Deity is beyond comprehension, because with careful observation thou art able to see that no inferior stage can comprehend that which is superior. For instance it is impossible for the mineral kingdom which is inferior to comprehend the vegetable kingdom. This comprehension is utterly impossible and unattainable. Similarly, no matter how much the vegetable kingdom may progress yet it cannot become aware of the animal kingdom. Nay rather com-

prehension is impossible, because the stage of the animal is superior to that of the vegetable. This tree cannot imagine the ear and the eye.

And the animal kingdom, no matter how much progress it may make, yet it cannot imagine the power of reason which discovered the truth of things and understands the invisible realities, because the stage of man is higher than that of animal. Although all these beings are contingent in station, yet the difference of stages prevents comprehension. No lower rank can comprehend the higher one. It is impossible.

Every higher rank, however, can comprehend that which is lower. For instance the animal comprehends the vegetable and mineral stages. Man can comprehend the animal, the vegetable and the mineral kingdoms, while it is impossible for the mineral to under-

stand the human conditions. All these realities are contingent in their station. Nevertheless no inferior rank can understand its superior. It is impossible.

Then how is it possible that a contingent reality, i.e. man, could understand the reality of the Deity which is pre-existent Truth. The difference of stations between man and the Reality of the Deity is hundreds of thousands times greater than that between the vegetable and the animal. Whatsoever that man thinks of consists of his own imaginary pictures which are included in him and not inclusive of him. That is, man is inclusive of those imaginary pictures, while the Truth of the Deity cannot be inclusive in anything else. Nay rather, it envelopes all beings and all beings are enveloped thereby.

The Truth of the Deity which man imagines has an imaginary existence and not a real existence, while man himself has both mental and real existence. Then man is greater than that fancied truth which can be imagined. The utmost that the terrestrial bird can fly is that it can soar to some limited extent in this infinite space, it cannot soar to the apex of the sun.

One must, however, propound proofs based on reason or inspiration for the existence of the Deity

according to the capacity of human understanding. It is evident that all beings are related to one another. The relation is perfect like that which exists among the organs of the human body. All the parts of this infinite universe are in connection with one another in the same way that the limbs and organs of human body are interrelated. For instance the foot and the step are connected with the ear and the eye. The eye must see so that the foot may take a step. The ear must hear so that the eye may become attentive. Whenever one of the limbs of the human body is defective, the effect of this defect appears in the organs. The mind is related to the heart and the stomach; the lung is connected with all the organs. Similarly every other organ, every one of them has certain functions,

The reasoning power, whether considered as contingent or pre-existent, is the plan-maker and director of all human organs so that every one of the organs may with the utmost accuracy perform its duty. But if some defect appears in that reasoning power all the organs will fail in the performance of their functions, and so impairment appears in the body of man and in the functions of the organs.

Similarly you should extend your observation to the infinite universe. No doubt there exists an all-inclusive power which is the plan-maker and director of all the parts of this infinite universe. Had not this Plan-maker and Director been in existence this infinite universe would have been impaired and would have been like unto an insane person.

As long as you see that this infinite universe is in the utmost order and every one of the parts performs its functions in the utmost accuracy so that there does not exist any disorder, then it becomes evident and clear that there exists a Great Power which is the Plan-maker and Director of this infinite universe. Moreover, although the beings grow and evolve yet they are under the influence of external factors. For instance, the sun bestoweth energy, the rain nourisheth and the breeze giveth life so that man may grow and develope.

Therefore, it became evident that the body of man is under the influence of external factors without which he cannot develop and grow. Those external factors are also under the influence of other factors. For instance the growth and development of the human life depends upon the existence of

water. Water depends upon the existence of rain. Rain depends on the existence of clouds conditioned on the existence of the sun so that from the land and the sea evaporation may take place and through that evaporation the clouds may be formed. These are both acting and acted upon.

Then, unquestionably these will terminate in an acting Force which is not acted upon by any other being. The succession will end. But while the Entity of this Being is incomprehensible His emanations (effects) are clear and known. Moreover, all beings are finite. The very subjection of these beings to limitations is a proof for that incomprehensible Reality, for the existence of the comprehensible is an indication of the existence of the Incomprehensible. In brief, such proofs as those are many which are indicative of that incomprehensible Truth and as that incomprehensible Reality is pre-existent, it is sanctified and beyond the properties and conditions of the contingent beings. Because every reality which is subject to the peculiarities of the contingent beings, cannot be pre-existent. It is accidental.

Then be thou assured that this Deity thought of by other peoples and nations is subordinate to

imagination and not superior to it, while the Truth of the Deity is above imagination.

The Holy Manifestations of God, however, are the reflectors of the perfections and emanations of that Sanctified Reality. This eternal Grace and heavenly Splendor is everlasting life to the world of humanity. The sun of Truth, for example, is upon such a high horizon that no body can attain thereto. All minds and thoughts are subject to failure and He is sanctified and above the comprehension of all. The Holy Manifestations of God are like unto clean and enlightened Mirrors which receive light from the Sun of Truth and reflect it down upon other people. The Sun is visible and shining forth with all its perfection and splendor from this mirror. This is why if this Sun in this Mirror says that it is the Sun, it is true and if it says it is not the Sun it is also true. If the Sun appears and shines with all its glory, beauty and perfection in this Mirror, It has not lowered Itself from Its supreme realm and high station. It has not entered in this Mirror; nay rather It has been and shall be eternally at the Zenith of

sacredness and sanctity.

All the terrestrial beings must receive grace from the Sun, because the existence depends on the energy and light of the Sun. Whenever they become deprived of the Sun, they decay and become extinct. This is the meaning of being consistent with God, which has been mentioned in the Holy Books. Man must be with God.

When it became evident that the Manifestation of the Truth of the Deity is the Manifestation of His Perfections the Sun with Its perfections in the Mirror is something visible and palpable to beings.

Through the grace of God do I cherish the hope that thou wilt acquire discerning eyes and sanctified ears that the veils may be removed from before thine eyes.

Unto thee be greeting and praise!

(Signed) Abdul Baha Abbas.

Translated by Azizollah Khan
Sirdar Bahadur.

Haifa, Palestine.

May 9, 1921.

NEWS FROM THE BAHAI WORLD. PERSIA.

We have received a very important letter from our dear revered sister Miss Elizabeth Stewart from Tehran, Persia, a portion of which we publish for the information of the friends. She writes: "You doubtless know about the memorial fund for the school here that Dr. Mody is collecting called the Lellian Kappes memorial fund for the girls Tarbyat School. Miss Kappes before she passed out had started the fund and since her passing Dr. Mody has taken up the work, and during these four months she has collected over three thousand tomans. One thousand six hundred tomans and some more have been sent from the English Bahais. The remainder coming from Persia. You see our Beloved (Abdul Baha) said this school here would be the first school in the world and Abdul Baha is pleased that Dr. Mody has undertaken the work. He said: "Bravo Dr. Mody. Be sure she will succeed in this noble work and that He (the Master) will pray for her. He is very pleased with you and that you are always remembered by him." I am quoting this last sentence from a letter received within the last few days from Dr. Lotfullah in Haiffa. So we know this work will progress all the papers for contributions have been sent to Bombay. The love of the friends have been so beautifully shown for all the offerings have come so spontaneously that we know it will not be long before the Tarbiat-El Banat will be accomplished. I am also going to enclose another portion of Dr. Lotfullah's letter in which he wrote thus about our Beloved: (copied from Lotfullah's letter from Haiffa.) "Not long ago the Master received a letter concerning the recent convention that was held in Chicago and of the firmness of the union of the friends there. The Beloved read part of it to the friends who were present. He made some very interesting remarks. After He spoke highly of the convention that was held in Chicago, He said this convention is very good (I am giving the gist of His talk). For it is the Cause of the increase of union and affection amongst the friends and it is for the good of the world. The meetings and gatherings that are held in each Country by the Governments and people of those Countries, it is only for the good of that Country, and the interest of that particular Country is observed and the members of that gathering consist only of the people of that Country. After speaking in detail He said: That these conventions that are held by the Bahais are composed of the people of *all* races and of *all* countries and their object is the good of the world and they

have the interest of the whole human race at heart. These conventions are sure to succeed for they are confirmed by the Abha Spirit. These conventions will gradually increase and ere long there will be conventions all over the world and these conventions are a very good foundation for the Beyt-El Adl. For these conventions will eventually immerge into the Beyt-El Adl. Supposing there were no conventions if in the future they wanted to establish the Beyt El Adl had it been established in the East perhaps the people of the West would not be satisfied or should it happen to be established in the West perhaps the people of the East would be dissatisfied. So he (the Master) hoped that these conventions will be a good foundation for that great Beyt El Adl.

(Continued)

ENGLAND.

The Holy Cause is spreading all over the world and the wonderful spirit of love and sacrifice is manifested by the friends of God. We have read with very great pleasure the real, heart-felt sympathy expressed by our dear sister Mrs. Norah Crossley of Manchester in giving her beautiful hair towards the Mashraqu'el Azkar of Chicago. Really the Mashraqu'el Azkar that

will be built, will be the greatest edifice of the solidarity of the whole human race, the Unity of the East and West and it will be built with the sincere efforts of the Bahais all over the world. It will be the greatest teacher for the Cause of God and its effect will be wonderful. We quote the words of our dear sister Mrs. Norah Crossley from her sister to Dr. Esselement, dated 16th July 1921, for the information of the friends. She writes: "I am a stranger to you personally, but I have recently joined the Manchester Bahais and have heard a great deal of you from Mr. Hall. He has been telling me about the "Mashraq" that you are the Col. lector for it in England, therefore I am sending you my share, small as it is. You may think mine a very strange share, but I am very poor and cannot afford to send money, so I have cut off my hair and I wish you to sell it for me. Hair dressers are only too anxious to obtain hair of my colour, but you will perhaps understand that it has cost me a great deal to have it cut off and I feel as if I absolutely could not sell it myself. If it only does a *little* good I shall be quite content. It has been a sacrifice I admit, for it was the only beauty I possessed, but is nothing compared to what the Master has given me. He has given me a wonderful, boundless joy that no

one can ever take from me. He has also chosen for a great part in spreading the Cause and I am trying to make myself as worthy as possible for his Trust. At present I am very incompetent, but He is training me in His own way. My deep gratitude to the other Bahais passeth understanding" for they have given me a tremendous amount of sympathy during my need, so that I am only too anxious to do some little service for the Cause in return. It is not much, but it is the greatest thing I possess, so I do hope you will make use of it in some way and send the proceeds to the Mashrak. If you ever know of anything I can do to help the Cause I shall be only too willing I will even give my life, if need be for it belongs to the Master after all." The hair were purchased by a Persian Bahai, who offered one more than the rest. How very significant that a sister in Manchester offers her beautiful hair for a Bahai Temple to be built in Chicago and the hair are purchased by a brother from Persia. Hearts throb with joy when news of such love are received. We congratulate our dear sister Mrs. Norah Crossley for the wonderful confirmations of God that she receives and pray to God that she may receive eternal and wonderful confirmations and assistance from the Kingdom of Abha.

AFRICA.

We quote the following extract from the bulletin issued by the Teaching Committee of Nineteen as regard the splendid work that is being done by our dear sister Miss Fanny Knoblock in Africa in spreading the Most Great Cause. It is an extract of her letter, dated at Johannesburg, S. Africa, February 23 and runs as follows:—

"It is truly most wonderful how the Glad Tidings are being carried to countless numbers who are thirsting for the "Water of life. My sincere prayer is that soon, very soon, some of the real teachers, Mr. Vail, Mr. Remey, Mr. Gregory or others like them will visit sunny South Africa. They will find the harvest ripe

"Besides the many whom I met personally, my work the larger part of it, is accomplished through group meetings, nearly always two group meetings a day". Then Miss Knoblock goes on to tell of the attractive group meetings arranged by an artist and how the listeners gave the closest attention while the Message was being proclaimed and thereafter for another hour asked the most interesting and intelligent questions. A large number of invitations to speak at various other group meetings and Teas

were the results of this meeting. Miss Knoblock is being introduced everywhere as "the American Bahai", and every afternoon without exception, for several succeeding weeks, she has been the honour guest and speaker at an afternoon Tea, and in some of the most delightful and palatial homes in S. Africa. Among the guests at one of the Teas were some distinguished people from Lorenzo Marques, the capital and seaport city of Portugese, E. Africa. An elaborated tea was arranged for her and she was introduced to a group of diplomats and distinguished citizens. The Message was given at great length and questions answered fearlessly. Many were deeply interested and greatly attracted to the Cause. Invitations have been received by this dear sister to again visit Leper's Island, S. A., and also to return to Cape Town and Rhodesia for prolonged visits. There are interesting item of week and visits in various homes of individual instruction given to many and of glorious opportunities in many ways to meet the people of S. Africa and other parts, and always for the purpose of proclaiming the Most Great Message which means Life. In closing her letter Miss Knoblock says: "How deeply grateful I am for the blessed privilege of bringing the Glad Tidings of the Bahai

Message and the Brotherhood of Man to the attention of these distinguished men and women. I just marvel at the wonderful Power of the Center of the Covenant. for no other Power would or could open these doors. The days and nights are so full, we wish that several days might be added to each week." So eager are these delightful English families to hear the Message, that another home (the fourth in Johannesburg) has been offered me for the duration of my stay in this country; think of it all because of my faith, your Faith, our Faith!"

(Continued.)

INDIA.

Janabe Mirza Mahmood has received a Tablet from our beloved Abdul Baha wherein it is revealed with reference to the supplication forwarded to His Holiness Abdul Baha on behalf of all the Bahais of India to visit this ancient Country of the Hindoos, as follows:—

"The letter signed by most of friends in India has been received. Abdul Baha is greatly longing to make a trip to India provided health and time permit." In the same Tablet it is revealed that; "It is my hope that extraordinary souls in that Country from among the people of that Country will

arise in service.' Mr. Shirazee informs us from Karachi that he has received a letter from Shiraz in which it is mentioned that in a Tablet to a friend His Holiness Abdul Baha has said; "You shall be permitted to presence when Abdul Baha is in India." These words make us very hopeful that India will be blessed with His Visit. We all pray to God that Abdul Baha may visit India through the Grace and Bounty of God.

In a Tablet revealed for Janabe Jamsheed, it is revealed that: "you shall see soon in Persia that the people shall believe in this Cause in groups of numbers every day."

Reverend Dr. Dastur M. N. Dhalla, P. h. D., left for Persia to study the archaeological remains of ancient Persia. We hope the visit to Persia will enable the learned doctor, who is the high priest of the Parsis of India, to bring for them the message of true love from the Bahais of that soil and thus pave way for the Parsees to receive the new light."

The 2nd All-India Bahai Convention.

The All-India Bahai Central Fund Committee has the Pleasure to announce that the 2nd All-India Bahai Convention is to take Place in Bombay during the last three days of December.

All interested in the Movement and sympathisers, besides Bahais can take part also, and Bahais from all over the world are requested to attend.

هرقد رمیخواهند باید نطق نمایند جناب اقامیرزا
محمد ثابت در مسئله اقتصادی نطق کردند و جناب
اقابید مهدی که از نطقشان همه حضار بهیجان
آمدند در اثبات الوهیت و توحید و بقای روح
و لزوم دیانت و قوه ماوراء الطبیعه نطق نمودند
و قرار شد تمام این نطقها را در روز نامه هادرج
نمایند الحمد لله تمام احیاء مفتخر و سرفراز و در بین
مال مقدم و ممتاز شدند و تائیدات الهیه شامل
حال بهائیان است و مؤید روحانیان

جناب اقامیرزا ضیاء الله اصغراف ایدیه الله
از انجذاب احبای منجستر شرحی مرقوم فرموده
اند از جمله شرح روحانیت خانم بهائی است که
کسوان خود برای اعانه مشرق الاذکار داده
و در اینخصوص بیان مبارک باحبای نجف آباد
چنین است

﴿هو الله﴾

و از جمله قضایای عجیبه که واقع گشته
این است که مشرق الاذکار در قطب امریک
بنیان میگردد و بعضی نفوس از اطراف اعانه
بان معبد رحمانی میفرستند از جمله خانم محترمهئی
در منجستر قریب لندن باعانه برخاست ولی از مال
دنیا چیزی نداشت چون اعانه مالی نتوانست
موی لطیف ظریفی داشت که در نهایت طراوت
زیست روی او بود و شمائل تزیین میداد موی
بلند مشکبوی خود را بدست خود مقرارض نمود

و بمزداد داد تا فروخته گردد و قیمت آن اعانه
مشرق الاذکار شود * ملاحظه کن که در نزد نساء
عزیز تر از موی باطراوت و لطافت نه آن
محترمه فی الحقیقه بنام جا نقشانی قیام نمود
هر چند اینعمل سزاوارنه و عبیدالیهاء ابداً
بان راضی نبود ولی چون دلالت بر نهایت
جانقشانی مینمود لهذا بسیار متأثر شد که در نزد
خانمهای غرب و امریک کسب بسیار عزیز
است یعنی از جان عزیز تر است، انرا فدای
مشرق الاذکار نمود

ملاحظه کنید که امرالله بجهت درجه قوت
گرفته که خانم فرنکی کیس خویش را فدای
مشرق الاذکار مینماید - ان فی ذلک لعبرة
لا ولی الا لایاب

﴿هدهدان خوش خبر﴾

مساfran کوی دلبر مهر پرور یعنی حضرت اقا
شیخ محمد علی قاینی و نجیل مکر مشان و حضرات
اقامید مصطفای رومی روحی فدا هم با کمال سرود
و نهایت جذبه و شور وارد و سبب انسیبای احبای
سلطان نور گشتند و مزید و داد و اتحاد اولیاء الله
شدند و از عنایات طلعت پیمان و بشارات صحت
و سرور مشرق فیض سبحان دلها را نمونه فردوس
و جنان فرمودند ایدهم الله اعظم من هذا
التائید الشدید و حفظهم بجنود ملکوتی الای
واقفه الا علی

PHOTO OF HIS HOLINESS.
Abdul Baha taken in Haifa.

عکس مبارک عبدالبهادر حیفایا

هند و بودائی و کبر و یهود
هر که دارد انتظار رهبری
لیک چون مهدی و موعودش رسید
حالی آن موعود چون از حق رسید
معرض کور از سعادت بی نصیب
داده پیغمبر خبر از کرد کار
لیک او خباب چون دعوی نمود
جا هلان از مکر و کین در هم شدند
از ظهور بعد مانده ادا و نوبت
عالمان بعمل کردند جهل
لیک این دین کوی سبقت در بود
شد بر غم مغر ضیاع و زکار
رنجها بردم بی تحقیق دین
کز خود خواهی شوی مردی خیر
خواهی ارباب و پلایات ای پسر
هم ز دل شو پیر و عبد البها
عبرت کیر از نصاری و یهود
مسلمین را منع از دین بها
در مثل چون قوم عیسی و یهود
کرداری با و رای داران و

نقل از جریده فنی العرب عدد ۸۲ فی ۱۳
حزیران سنه ۱۹۲۱

موتمر البهائیین فی شیکاگو

قالت جریده السائح : ابدء المؤتمر البهائي يعقد
اجتماع عام بعد ما اكمل بناء المعبد البهائي الفخيم
في تلك المدينة اما البهائيون في هذه البلاد قد كثر
عددهم و صاروا يعدون اكثر من مليون نسمة
ولهم مجلة تصدر في نيويورك تبشر بدین البهائیین

بهره و عیسائی ای یا رود و د
کز عطا حق بخشدش پیغمبری
کور بود و نور رخسارش ندید
کرد ظاهرا و یکی امر جدید
منکروی از حسد کشت ای لیب
از ظهور باب اعظم اشکار
نازه شد تاریخ عیسی و یهود
همجو عیسی بر سردارش زدند
پس بهاء الله با مرحق رسید
امرویی از غبطه بکر قند سهل
وز قضا سر که انکین صفرا فزود
نصرت دین بهائی اشکار
عاقبت دین بهایم شد یقین
از بهاء الله رو تعالیم کیر
خود بخوان ایقان که کردی با خبر
نا یفزاید تو را عقل و نهی
که چسان ز اسلام دور اند و جود
از غرض کردند خلق بی وفا
با بهائی مسلمین اندای و دود
کن تجسس و زنگات اکاه شو

احمد دارا - بغداد

وزعمهم هو عباس البهائي الموجد في عكة وقد
أزارهذه البلاد عام ۱۹۱۲ و اقام مدة يطوف بها
الولايات المتحدة مبشراً بمبادئ امره الجديد
فكسب مقاما عزيزا
اخبار عشق آباد بقم جناب آقا عزير الله ميلاني
بسبب اميد واري بمسافرت مبارك
بمشق آباد - براي احباب اينجودود يك اتفاق

اکبر صلاح اف در خصوص زراعت نطق
مینمایند و جناب حاجی احمد علی اف عمارت
عالی خود را که بهایوی مشرق الاذکار داشت
برای مدرسه دختران و پسران بخشید
و مدرسه سابق برای قرائت خانه معین شد -
و قرائت خانه سابق مریضخانه خواهد شد
و بتازکی اطفال بهائی عشق آباد دریاغ یک تیار
تابستانی هم ساخته اند -

اما نطقهای بهائیان در مجامع خارج
از جمله از طرف حکومت اعلان شده بود - که
در تالار بزرگی در عدم وجود الوهیت مباحثه
میشود شب اول ناطقین آن محفل عظیم همه
مسیحی بودند - و نطق کشیشهای روسی
در اثبات وجود الوهیت مابدها سپه نواز تقوس شد
شب ثانی نوبت بهائیان رسید جناب آقا سید
مهدی با کمال متانت نطق مینمودند - و آقا عباس
دکتور ترجمه میکرد و دو جوان تاثیراتی داشت
که اسنان که سهل است جملات هم کو با حرکت
امدند آخر صدرا انجمن از عموم مردم
پرسید که آیا برای نطق بهائیان هم وقت باید معین
و محدود باشد - یا زیاد تر میتوانند وقت گفتگو
داشته باشند همه جمعیت بیک زبان و یکصوت
گفتند که بهائیان آنچه میخواهند گفتگو نمایند
وقت ایشان نباید محدود باشد و در آخر جناب
مردم از شنیدن جواب سوالات خود بسیار
ممنون و مشکور شدند - در مجلس سوم شوق
و اشتیاق مردم بیشتر بود و همه میگفتند که
از برای نطق بهائیان وقت معین لازم نیست

و اتحاد عظیمی و یکاکی عجیبی پیدا شده -
عموم احباب در خدمات امر الله سرگرم و مشغولند
مناره های مشرق الاذکار تمام شده شکوه و جلوه
عظیمی دارد و واقعا منظر قدوم مبارک است -
مجلس تبلیغ اروپائیهادر مشرق الاذکار ترتیب
داده شده و لوگو بیج و، که شخص روسی و از عائله
خیلی محترم روس است و رئیس عدلیه است -
اول مبتدی این مجلس بود - حالا يك معلم
و مبلغ کاملی شده معرکه میکند - و این محفل
تبلیغ اروپائیها هفته ای يك شب هم در خانه
های احباب است که شام راهم در آنجا صرف
مینمایند سائر محافل هم بجهت نشر توحات الله
و تبلیغ امر الله و انعام ضمهقا و مشرق الاذکار دائر
و برقرار - و احباء الله در جمیع خدمات بجان
حاضرند اما امورات کسب و شغل یکسال
و نیم است که بکلی معوق است با همه این سختیها
بحمد الله را احبا خوش میکزرد - و در کمال
ازادی تعالیم بهائی را کوش زد عموم مینمایند
واحدی تعرضی ندارد - در تمام ترکستان
خصوصا در تاشکند اغلب جوانهای بهائی در دار
القانون انجام مشغول تحصیلند و امر الله در کمال
تقو و ترویج اما قبرستان بهائی بسیار با صفا
شده و يك حوض بسیار قشنگی هم در آن ساخته
اند و محفل اتحاد جوانان بهائی
در شبهای ۳ شنبه است و در آنجا جناب
آقا سید مهدی در اثبات الوهیت و لزوم حفظ
صحیح - و جناب آقا شیخ حیدر از تاریخ امر -
و آقا سید جلال از شهدای امر الله و آقا میر علی

بپا نهاء اینکه تو مرید (ناصر خسرو) هستی و اشعار
 او را خواندی قطعه قطعه نمودند و در بعضی از کتب
 تواریخ خوانده شد که بواسطه تعصب مذهبی
 شیعه و سنی چه خوانده شد که از یکدیگر خراب
 نکردند وجه عصمت ها که بیاد ندادند و حکمای
 ناحق در حق همدیگر که صا در نکردند لکن
 گمان می رفت که ایران حالیه ایران هزار سال قبل
 نیست و انیک ایرانیان با تمدن شده و از اعمال
 سابقه دست بردار شده اند ولی قریباً در شخصیت
 سال قبل باز همان اعمال سابقه پیش گرفته اند معلوم
 و مبرهن گردید که چندی سیدالشهدائی نبود و الا
 اشقیاء فراوانند تقریباً از زیست هزاران برادران
 نوعی خود را با انواع بلاها شهادت نمودند کاری کردند
 که وقعه کربلا فراموش شد زیاده از جهل زن و بچه
 صغیر از اهل نیریز در موقع اسیری بطهران در غاری
 منزل داده یکمربته زنده سوزانده و بعضی
 از اطفال صغیر را در یک زنده بریان نمودند و در
 حلقوم بعضی اطفال شیر خوار در عوض شیر مادر
 آب جوش ریخته شهید نمودند خلاصه باز پس
 از اعلان مشروطیت در ایران چنین تصور می رفت
 که دوره سابق سپری گشته مساوات حقیقی
 در ایران حکم فرماست و امت حضرت ختمی
 مرتبت بوصیت انحضرت که فرموده اند مسلمان
 کسی است که انسان از دست و زبان او در ایمن
 باشد رفتار میکنند انیک که زیاده از ده سال است که
 از دوره مشروطیت در ایران میگذرد کاهی شنیده
 میشود اهل خراسان با قاضی علی اکبر مجتهد
 قوجان حمله نموده حضرت ایشان را با هم بهائی
 شهید نمودند و مانع از دفن و کفن جسد مطهرش
 گشتند و زمانی وقعه عراق اعلان میگردید که اقا
 میرزا علی اکبر و عیال و چهار پسر کوچک آنها که یکی
 چهل روزه بوده شبانه همین مسلمانان بمنزل آن
 مظلوم ریخته جمیع را شهید نمودند و حاجی عرب
 را به بهتان آنکه استغفر الله قرآن را سوزانده
 اندازد و ظلم را بجائی رساندند که مرجع
 الاسلام آقای حاجی سید مهدی قمی که یکی
 از مجتهدین قم میباشند رجرا بدست چهره نماد
 مصر شمر سی درج نمود و از باقی علما
 خواستگار شد که نکذارتند من بعد چنین قضایائی
 در ایران واقع گردد طولی نکشید که باز با تعصب
 جاهلیت اهالی شاهرود هجوم بپائیان شاهرود
 آورده تمام هستی اقا محمد اسماعیل امین را تاراج
 بردند و صدقات مالا نهائی که تحریران از عهده
 حقیر خارج است به پائیان شاهرود و دوازد
 نمودند مسلمان این شعر را میخوانند لکن نفهمیده
 میکنند رنده هر کس شد مسلمان میتوان گفتن
 مسلمان شد که باید اولش سلمان شد و آنکه
 مسلمان شد باری تاربخ هفتم ذی قعده ۱۳۰۴ آقای
 اقا سید مصطفی طباطبائی که تمامی اهالی سمنان
 متفقاً بدیناقت و امانت و صداقت و محبت و رافت
 و مظلومیت ایشان تصدیق داشتند وفات نموده
 در موقع دفن و کفن انحضرت بحکم یک نفر پیش
 نماز هجوم عام نموده زیاده از یک شبانه روز
 نکذاشتند که ان جسد مطهر را دفن نمایند تا بوقت
 ان حضرت را سنگ باران نموده و بعضی بی
 حرمتی های دیگر که زبان قوه کفتن آن را نداده

نمودند و در چندین نقطه حفر قبر شد و مانع از دفن
 شدند تا پس از زحمت و مشقات زیاد در نقطه
 دور از شهر و قبرستان بهزاران زحمت دفن نمودند
 و دوستان انحضرت کسانی که بهائی هستند همه
 روزه مورد طعن و لعن و هتاک و فحاشی مسلمانان
 سمنان واقع شده اند بطوریکه قدرت بازار رفتن
 ندارند در حالتی که پدر همین شخص پیش نماز
 (آقای حاجی ملا علی) مرحوم به درجات علم
 و فضلشان ازین شخص افزوده بود و مدت
 مدیدی در اصفهان و نجف و کربلا و سبزوار
 و خراسان تحصیل نمود و باسم اجتهاد مسلم
 در تمامی ایران بودند بشهادت اهالی سمنان
 مخصوصاً آقای اقا سید مصطفی را بدرس خود
 دعوت مینمودند و وقتی بعضی از شاگردانش
 در درس در حضور اقا سید مصطفی اظهار داشتند
 که این شخص بایی و بهائی است و مردم شمارا هذ
 عقیده او می دانند چرا او را دعوت بدرس
 میفرمائید جواب میگفت شماها نمیفهمید باب
 بفارسی در را گوید البته تمام ماها بایی هستیم یعنی
 از یکدری آمدیم و از درد یکدیگر خواهیم رفت همچنین
 بهائی روشنی را گوید ماها هم باید روشن باشیم
 مگر شما عقیده دارید که باید ماها تاریک باشیم و یکی
 از صبا یی همین اقا سید مصطفی مرحوم شد بران
 مرحوم نماز خوانده تشییع جنازه او تا قبرستان
 کرده در موقع دفن حاضر بود رسوات اخیر بیایی
 در تمامی درس های خود معنی رجعت و قائمیت
 را بر مردم کوش زد می نمود حال بر عکس پسرش
 اگر هم جزئی تحصیل ناقابل کرده فقط در دوره دروس
 پدر خود بوده و چون ریاست و دوره درسی ندارد
 در صدد است که باین عنوانهای رذیله و اعمال قبیحه
 بلکه بتواند پیشرفت نماید این است حال نوع
 پرستی بعضی ایرانیان که پس از قرن بیستم تمدن
 هنوز در بعضی از نقاط ایران باید بسختی خات
 زندگانی نمایند از طرف محفل
 روحانی سمنان

اند رز

عالی را گفتم ای پاکیزه کیش
 تازه کیشی بایدت بر من نمود
 حالاً دین بهائی تازه است
 باشد این دین جوهر ادیان پیش
 گفتم ای از علم و عرفان با بهاء
 مشکلی دارم نما حل ای غیور
 گفت روپرس از نصاری ای لیب
 هم تجسس کن تو از قوم یهود
 ای لیب ای نکته سنج بی خال
 مذ هب ما کنه چون ادیان پیش
 گفت روروشو بهائی زود زود
 خولی و پاکیش بی انداز است
 موجب اسایش است این پاک کیش
 تو ز دانش گشته ای ز اهل بهاء
 مسپاهین از جیت زین دینند دور
 کز به ز اسلامندی حظ و نصیب
 کز جفا گشتند عیسی را جحدود
 کن تعق با تعقل در مل

درد بی امان بود یعنی این تعصبات و طغی و تعصبات سیاسی و جنسی که نثره حرب را در قطب عالم شعله و رساخته و تخم نفرت و عداوت در اراضی قلوب مردمان کاشته بدرجهائی که هرامتی امم ساثره را از حیوان پست تروا شیطان منفور تر دانند در علاج این حال پرمال ان مصلح عالم انسانی و مشرق فیوضات رحمانی اهل عالم را باین خطاب ربانی مخاطب ساخت که ای اهل عالم - همه باریکد آرید و برك يك شاخسار لیس الفضل لخبکم انفسکم بل لخب ابناء جنسکم و لیس الفخر لمن یحب الوطن بل لمن یحب العالم -

هر چند حال قدر این امر مرور و نرزد اهل حقد و غرور معلوم نیست ولی آید وقتی که چون بدرجهائی دفع این امراض مزمنه گردد و رفع این عادات مضره شود دیده ها باز گردد و جانها همد م راز - انکا به بیان بجهت مزید تذکر جها نیان تاریخ این ایام را در تحت مذاکره آرند - و تحریرات و تقریرات این اوان را یکایک گوش زدن و ان نمایند - که امر حضرت بهاء الله در چه زمانی ظاهر شد - و در بوجوه چه ظلماتی این نور جها تاب با هر کشت - و چه حیات و راحت با هم جهان بخشید - بقیه دارد

مقالات متوالیه اثر خامه ع . ح . ۳۰ بهمنی - تمدن یا تدین لازم و ملزوم یکدیگرند

اثار و قیای امم ساله و یادگارهای موجوده اعصار عتیقه مانند اهرام مصر یا ابنیه بحیر العقول پیرسپیس و سایر اثار و نقوش باقیه ایران بخوبی به ما میفهمانند

که نه فقط امروزه نوع بشر به مدارج عام و تمدن ارتقا یافته و با کشف حقایق کائنات و ایجاد صنایع و اختراعات موفق گردیده بلکه دران ادوار و قرون قدیمه نیز پیشینیان و بناکان ما از توحلم و دانش بهره مند بوده اند چنانچه اجساد و میانی شده پنجهزار ساله مسو جوده در اهرام مصر که املا بها نشان میدهند که علم طبابت ان دوره بقسمی تکمیل بوده است که فلاسفه و حکمای همین قرن بیستم میلادی در کشف ماهیت ان مواد و میانی مدتها زحمات لا تحصی کشیده تا حقیقت انرا یافته اند ایا فکر کرده اید که سبب ان علو و سمو علت این انحطاط و دنو چیست ؟

بلی هر قوم جاهل چون در ظل تربیت و هدایت مربی روحانی و طبیب حاذق الهی در آید دیری نپاید که کوکب فرخنده موبک جلال و اقبالش طلوع نماید تهذیب و تزکیه اخلاقش مشهور و افاق و نام نیکش سرد فتر و افاق گردد تفق و شقاقش مبدل به اتحاد و اتفاق شود و نیکبای هر عهد و میثاق گردد و ترقیات مادی و معنوی ان بسر حد کمال رسد - ولی چون بمنتهای منی و غایت قصوی خود نائل شد در عقائد و عوا و اندرو حانیه اش فنور حاصل و از مربی حقیقی خویش غافل گردد صنایع و بدایع عجیبه اورا مغرور و از جاده انسانیت دور کند باقوه ماوراء الطبیعه که موجودا مکان و فریندها امیان دردماغ او بودیعت نهاده و بدان جهت اورا از سایر مخلوقات اشرفیت و برتری داده چون عملیاتی خارق العاده بظهور رسانید و بر طبیعت تسلط یافت خود را باطل

اشیاء و فاعل ما یشاء پندارد ظلم و عصبیانیش اوج گیرد و بحر غضب و طغیانیش موج زند و با خود گوید این منم طاوس علین شدم ؟ زبردستان را با مال کند و در ابدام واضع محال و ضعفا سعی بلوغ نماید بر قاع و قمع حریف قیام کند و اقوام جا هله را قتل عام نماید لزال مدار عالم طبیعت بدینموال جاری و ساری بوده است ولی بفجروای الدنیا یبقی مع الکفر ولا یبقی مع الظلم سرار تقائی و اوبقه قرائی رجوع کند و از مرقات ایت سقوط و هبوط یابد فواره چون بلند شود سرنگون شود !

حالت سرا سرنیکت قرن علم و تمدن امروزی نیز همین قسم مشاهده میشود و چون بانظر دور بین و صدق مبین ملاحظه نمایم یقین خواهیم کرد که این همه فجایع خونین و شناع ننگین نتایج عدم تمسک بدین و تشبث به این بوده و هست و جای شبهه و ریب نیست که این سیاست بی دیانت است که جنس بشر را به بادیه عدم و نیستی سوق میدهد و این علم عاری از این است که بسبب سوء استعمال ابناء نوع انسان را به انحطاط و پستی میکشاند علمیکه باید و سائط و وسائل اسایش بشر را فراهم نماید شمشیر تیز و حربیه خونریز ایجاد نموده و ادوات سلام و صلاح را بر آلات حرب و سلاح مبدل کرده است پس ثبات و محقق گردید که علم و سیاست بادی و رو حانیت بهدوبال است که انسان بد ان متساعد و باعلی ذروه مجد و بزرگواری میتواند طیران نماید از بر و از بایک جناح فلاح و نجات حاصل نشود و هیچ طائری با مال

و امیال خود باطل نکردد (بقیه دارد)

﴿تعصب بعد از قرن تمدن﴾

مکرر بر مکرر در جرائد دنیا ملاحظه شده که برای دفع و علاج مرض های مختصر فلا سفه و حکمای عالم با زحمت فوق العاده در متهای مدیده معجون تهیه می نمایند و آنکه هزاران نفوس خود را بمعرض خطرات اخته زحمات شاقه را بخود هموار نموده بجهت ساختن خط هن یا اقیانوسهای بزرگ دنیا کشف کرد و یا خط استوار اسیر نمایند یا بتوسط تکراف بی سیم و سیم دار از شرق به غرب بان واحد صحبت بدارد و روابط تجارت راحت و آسان شود و فلاح و فلاح دنیا ترفی کد و حتی برای نوشتن و خواندن کوران و کران چه زحمتهای که فلا سفه و عقلای عالم بخود هموار نکردند تا آنکه کوران و کرانهم از لذت عاوم و زنده گانی بی بهره نباشند - حتی برای حیوانات چه مریض خانه ها که تاسیس نکردند و چه زحمات و مشقات مالا نهاییه برای علاج مرض های حیوانات که حکما نکشیدند و شنیده شد که حکیمی در جرائد نیا اعلان نمود که مر دم نباید با هم معا تقه نمایند زیرا که مبادایکی از ایشان مرضی داشته که باند یکسرایت نماید اذرا بنهمه زحمات و تفکرات برای چه ؟ برای راحت زنده گانی نمودن انسان اگر چنین است مطالب ذیل را خواهند کان برقت ملاحظه فرمایند تا قدر و مقدار انسان و دوسنی و محبت نوعی را در ایران بدانند وقتی در محترم مجله کاوه در منع تعصب نوشته بود که هزار سال پیش در نیشابور درویشی را

و بعضی از برای شرمساری و حقارت
سرمدی و این اخبار دانیال را در باره
اجتماع امتها در اراضی مقدسه در انجیل
حضرت مسیح نیز تصدیق میفرماید و بایام
آخر تعبیر میکنند و همچنین در قرآن میفرماید
و نَجْمُ مَن كَلَّمَ شَهِيدًا یعنی در آروز
از هرامتی شاهد و گواه خواهیم گرفت
و نزول ثانی مسیح بار ارضی بیت المقدس
مابیه الانتظار جمیع اینست که امر حضرت
بهاء الله ابتدا از ایران و عراق و بعد از آن
از اراضی مقدسه و جبل کرمل بکوش امتها
رسید و امروز در هرامت و مملکتی عالم
هدایت بلند نموده و خیمه وحدت و اخوت
را چنان برافراشته که عالی در زیر سایه
آن راحت جان و آسایش وجدان تواند
حاصل نمود و هر روز بهائیان اروپا و امریک
و اصحاب ترک و تاجیک و قوم عرب و آفریک
بیک بیان و لسان عالمیان را بشارت میدهند
و بظهور موعود امام باسم حضرت بهاء الله
عز ذکره دلالت مینمایند و بانکه همدروز
یک قرن از تاریخ امر بهائی نگذشته اثر
و تاثیرش از شرق باقصی بلاد غرب رسیده
عدم مداخله بهائیان
در امور سیاسی و تعصب وطنی
یک سبب عدم مداخله بهائیان در امور
سیاسی ایران و عدم تعصب وطنی و ملی
ایشان آن بوده که در این عصر نورانی و کور
رحمانی که عالم حکیم بگوطن یافته و امام جهان
بمثابه یکمائله بایکدیگر مربوط گشته
بثبوت رسیده که یکی از اسباب جنک
و جدال جهانیان و شدت نکبت و وبال
ادمیان همانا تعصب قومی و وطنی و تعصب
ملی و سیاسی بوده یعنی این تعصباتی که
امروز مابیه الافه خار عقلائی امام و منتها اوج
کمال بر رکان ملل است چون نظریات تعلیمات
حضرت بهاء الله عز ذکره مینمایم می بینیم که
انیدگونه تعصبات اساس بیگانگی اهل عالم
است و اول سبب جدال و پریشانی بنی آدم
زیرا چون فوائد سیاسی و تجاری ملل دنیا
مختلف است همین اختلاف منافع

قومی و فوائد سیاسی دول و ملل جهان
و اول بناء دوئیت و پریشانی آدمیان است
و امروز اگر شخص متبصر و نفس متنوری
در وطن پرستی مال دنیا و تعصب ملی
و سیاسی عقلا اندک تأملی فرماید و از جمیع
جهات در نتایج و اثرات این تعصبات
غور نماید شبیهی نی نیست که آن را سبب
بیگانگی اهل عالم بیند و علت عظمای
ذلت بنی آدم خواند و یقین نماید که این
تعصبات - ملت های عزیز را ذلیل نموده
و ممالک معموره را مطموره ساخته
سبب این تعصبات اغراض نفسانیه عنان
از کف هر متمدنی ربوده و ملاحظه این
امتیازات حالت نوع پرستی را از هر نفس
عادل برد باری دور نمود و بشانی که
متمدن نبیند درجه اول آسایش نوع انسان
را فدای آرایش و آرامش نفس بر طغیان
خود خواهند دور احت و عزت جنس بشر
را قربان نمایند نفسانی خویش نمایند و هر قدر
در عالم تمدن و وطن پرستی پیشتر روند

دیده میشود که این حالات ناگوار را شدت
بیشتر دهند و افراد یک ملت متمدن سائر
ملل را ذلیل تر و اسیرتر خواهند حتی اگر
مجال یابند جز ملت خویش دیگر قوم و ملتی
را دقیقه ای آرام و آسوده نگذارند و هرگاه
در دنیا چیده گی و غلبه قومی بر اقوام روی
زمین چند صباخی بیاید آنگاه عقلا و اعیان آن
قوم خود بر یکدیگر برتری جویند و هر
جمعی جماعتی ملت خود را بنده فرمان
و برده احسان خویش خواهند تا بجائی
رسند که بنفاق و جدال داخله مبتلا شده
دو چار ذلت تا مه گردند و از اوج
سعادت بحضیض جهالت عودت نمایند
اینست نتیجه تعصبات وطنی و ملی
و امتیازات شخصی و ذاتی -
بناء علی هذا حکیم معنوی
و طیب اسمانی چون از ملکوت غیب بجز
شهود قدم نهاد و تشخیص مرض هیکل عالم
دا داز جمله علاجی که بجهت بهبودی این
جسم علیل تجویز فرمود - درمان همین

دلها باین بشارات همدم شود و تنها باین بکلنگی او تار و رجعت کرشنا و امیتا بها نسائم الطاف تازه و خرم ماند (البشاره)

﴿موعود امم یا مصلح عالم﴾

در انیمطلب شك و شبههئی نیست که هر ملتی منتظر موعودی است که در آخر زمان از جانب خداوند رحمن مبعوث شود و مقصود از بعثت آن نفس مقدس تجدید آئین الهی باشد و ترویج یگانگی و اخوت نوع انسانی و ترقی بشر در عالم روحانی و حصول صفات و کمالات روحانی و مجمل بشارت ظهور چنین موعودی در کتب آسمانی مذکور و عبارات مختلفه و عناوین متعدده بین هر امتی موجود چنانچه در بشارات و اشارات قوآنی و احادیث معتبره بیوم الله و قیام روح الله و ظهور مهدی مشهور و در انجیل نزول ابواب و ظهور ایلیا مسطور در اوستای زردشتیان بظهور هوشیدر بومی و شاه بهرام مرقوم و در تورات بیوه و متیل موسی و ابن داود موسوم و در رسائل هندو

بکلیت و تار و رجعت کرشنا و امیتا بها معروف عبارت ناشستی و حسنک واحد و مراد از جمیع این اسامی و عبارات مختلفه که حقیقت واحد است این که چون یمر و زمان و تبدیل قرون و اعصار چنانکه قانون قدرت و لازمه خلقت است حقیقت ادیان فرا موش شود و نتیجه معرفت و عرفان مفقود گردد بجای یگانگی ادم بیکانگی آید و بعکس اسایش دل الایش عالم آب و گل زیاد شود احتیاجات عصریه تبدیل یابد و لوازم ترقیات کونیه تحویل جوید پس ان مظهر فیض یزدان یعنی مصلح عالم انسان جلوه گر گردد و مری روحانی پرده براندازد و اصول ادیان و اساس سعادت و ترقی ادیان و روحانیت ایشان را ترویج نماید و امم و ملل جهان بمانده وحدت خواهند و خوان نعمت آسمانی بکسترا ندولی افسوس که این مقصد عظیم و مقصود جلیل را اهل ادیان با عقائد تقلیدیہ ئی آمیختند که ان عقائد از مخترعات

رؤسای دینیه بوده نه اصول مسائل الهیه تجریف معانی کتب مقدسه است نه تصریح نصوص ربانیه چنانچه بسبب چنین عقائد تقلیدیہ هرامتی از شناسائی انبیای بعد غافل مانده در مشعر قدیم همی زیستند و بصرف تقلید قانع شدند و از اسرار کتب آسمانی و رموز معانی روحانی بکلی بی بهره ماندند آن بود که عوام کالانعام همه دوچار علمای ریاست پرست خود خوانده شدند و با جازه و فتوای آنان از برگزیدگان یزدان و گردانیدند بلکه بقتل و غارت اصحاب و اولیای حق برخواستند چنانکه در قرآن در ذکر قیامت کبری از لسان مقلدین میفرماید ربنا انا اطعنا سادتنا و کبرانا فاضلونا للسبیل الا ینیعنی خدا یا ما اطاعت سادات و بزرگان خود نمودیم پس آنها ما را گمراه کردند

باری بنحویکه در بشارات و آیات کتب انبیاء مذکور است فقط ظهور موعود آخر زمان است که امرش در ممالک عالم ناقد گردد و دو حکمش در تمام قبائل و امم جاری شود زیرا با اصطلاح تورات آمدن حضرت موسی فقط بجهت الفت و اجتماع اسباط اسرائیل بود نه امم دنیا و بنص انجیل ظهور حضرت مسیح بجهت کوسفندان کمشده اسرائیلیان بود نه قاطبه جهانیان و بعثت حضرت زردشت برای حفاظت عزت قدیمه ایرانیان بود نه اهل اکوان و علمای اسلام نیز همه معنی این آیه مبارکه لیظهره علی الدین کله را (ترجمه تا او را بر تمام ادیان غلبه دهد) در باره موعود اسلام و آخر زمان تفسیر نموده اند که چون موعود آخر الزمان آید جمیع عالمیان را ابو حدت دین الهی ندازند و بنحیمه صالح مومی دعوت فرماید چنانچه در کتب انبیاست که در آن روز امتها خواهند گفت که بیائید تا بیکوه مقدس خداوند درائیم و نور نجات و هدایت یابیم و حضرت دانیال فرموده که در آن روز خواهید کان روی زمین بیدار خواهند شد بعضی جهت حیات ابدی

(۲)

﴿البشارات﴾

(جلد ۱ نمبر ۷)

﴿بیانات مرکز عهد الله﴾ عصر مبارک خادمان رب قدیم گردند و اهل ایمان مظاهر عصمت کبری و عفت عظمی باشند* در انصوص الهیه مرقوم و مضمون آیه فارسی چنین است که اگر ربات حجال با بدع جمال بر ایشان بگذرند باید آنظرشان بان سمت نیفتد* مقصود اینست که تنزیه و تقدیس اعظم خصائص اهل بهاست و رفات موقنه مطمئنه باید در کمال عفت و عصمت و ستر و حجاب و حیا مشهور آفاق گردند تا کمال بر پاکی و طهارت و کمالات عفتیه ایشان شهادت دهند* زیرا ذرئی از عصمت اعظم از صد هزار سال عبادت و دریای معرفت است و البهاء علیک عبد البهاء عباس۔

﴿هو الله﴾

آباد انجمن رحمانی۔ علیم بهاء الله الاهی
﴿هو الله﴾

ای اعضای انجمن ربانی بخد متی قائمید که غبطه کثرو بیان است و محسود مقربان زیرا نفوس مقربین از زوی ان داشتند که در این

عباس

(جلد ۱ نمبر ۶)

﴿البشارات﴾

(۳)

از الواح جدید نیست که تازه با فتخار جناب خدا یا رب مقیم بم علیه بها ء الله الاهی صادر شده
﴿هو الاهی﴾

ای ثابت بر عهد و بیمان۔ نامه شما که بتاريخ ۲۷ رجب سنه ۳۹ بود در سید* مضمون چنان عید البهاری مفتون نمود که نزدیک بود بگریزد* و ان از روی شما بشهادت کبری* این نغمه اهنگ بود که اهل بارگاه قدس را بوجد و طرب آورد* این نهایت تمنای تو و من دیگر الا مرید الله بفعل ما یشاء و بحکم ما یرید* این جام سرشار را چشم اشکبار سزاواره و این درخشندگی را شکوه موهبت کبری لایق و شایان* بقول ملا۔ ا قتلونی ا قتلونی باثقات۔ ان فی قتل حیات فی حیات و امید وارم ببقعه مبارکه که مشرف کردی* موعود جمیع ملل ظهور کلی بوده* و ظهور کلی مطابق جمیع علامات* این اصلست۔ از عنایات ان ظهور کلی استدامینمایم* که

بشارت ساحت اقدس در انیمه برید عنایت روحی جدید بخشید و از نوید صحت و سرور دلبر فرید سرور و انبساطی شدید گرم نمود از جمله در لوح مهر جمشید خدا داد میفرماید عنقریب ملاحظه مینمائید ایه مبارکه یدخلون فی دین الله افواجا تحقیق یابد (و در لوح این عبد نازل) نامه بی که با مضای اکثر احبای هند بود رسید عبد البهاء زهایت میل بسفر دهند ارد ولی اگر حال و زمان موافقت نماید (و بافتخار جناب حاجی محمد تقی تحویلدار صادر که) من امسال بیت سفر دهند و ستان ندارم۔

این نوید صحت مبارک

و این بشارات جانپرو و میرج جان یاران است و مورث سرور و انبساط بی پایان جان جانهاست و روح روانها امید واریم همواره

BAHAI NEWS

Vol. I.

NOVEMBER 1921.

No. 9

The Bahai Revelation is the spirit of this age. It is the essence of all the highest ideals of this century. The Bahai Cause is an inclusive movement: the teachings of all religions and societies are found here. Christians, Jews, Buddhists, Mohammedans, Zoroastrians, Theosophists, Freemasons, Spiritualists, et al, find their highest aims in this Cause. Socialists and Philosophers find their theories fully developed in this Revelation.

ABDUL BAHÁ.

WORDS OF HIS HOLINESS BAHÁ'U'LLAH.

"O friends of God! Make firm your feet in the Cause of God with such firmness as cannot be shaken by the most great disasters of this world. Be not troubled by any thing under any condition. Be as lofty mountains, dawning-stars from the horizon of existence, brilliant lamps in the assemblies of oneness and lowly souls, pure hearted, with the friends.

of the angels of heaven so ye may attain to the greatest gift in this great century and new age.

By the life of El-Bahá; No one will obtain this great favor save he who cuts himself from this world being attracted by the love of God, who is dead to the desires and appetites of self, sincere to God in all things and meek, humble imploring, pleading and lowly before God."

Be signs of guidance; lights of piety; severed from the world; holding fast to the firm rope; spreaders of the spirit to life; abiders in the ark of safety; manifestations of mercy; dawning stars of the mysteries of existence; points of revelation; day-springs of light; strengthened by the Holy Spirit; attracted toward God; Sanctified from all things and from the (natural) qualities of people, and characterized with the attributes

"O ye friends of God! Make your feet firm, make a firm compact, and in union and accord endeavor to diffuse the fragrance of the love of God and to spread the divine teachings, in order that ye may impart life to the dead body of this world, and bestow a real healing on every one diseased (in soul)."

"O ye friends of God! The world is like the body of man it hath become sick, feeble and infirm. Its

البشرا

این مجله ماهی یکبار
طبع و توزیع می شود
عنوان مراسلات فوربس
استریت ۲۹ قلعه بمبئی
خرج پست بر قیمت
سالیانه افزوده می شود

ای اهل عالم همه
باریک دارید

وبرگ یکشاخسار ۱۵۲

قیمت اشتراك سالیانه
در ایران ۹ نه قران
در هندوستان ۳۵ روپیه
در مصر و سوریه ۲۵ قروش
در انگلستان ۵ شلینگ
در امریکا يك دالر

جلد ۱ یکم صفر المظفر سنه ۱۳۴۰ هـ مطابق ۳ مادا کتوبر ۱۹۲۱ ع ۸ نمبر

مقصود از تحریر رساله البشارت وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان
که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه آن نشر مطالبی است که راجع
با ین مقام اعلی و مرتبه عالی است و مقالات مختصر مفید در این خصوص از هر کس و هر جا
برسد در این رساله درج خواهد شد

عنہ کالسحاب ولا یلتفتون الیه* إلا انهم منی
ویجدن من قمیصهم اهل ملاء الاعلی عرف
التبلیس و یشهد بذلک ربک و من عنده
علم الکتاب* ولو تمرون علیم ذوات الجمال
باحسن الطراز لن ترتد الیهن ابصار هم
بالهوی و اوائک خلقوا من التقوی کذلک
یعلمکم قلم القدم من لدن ربک العزیز
الوهاب*

آیات ملکوتی
لما قضی الامر و اشرق نیر الافاق عن
شطر العراق امرنا کلک بما ینقطعهم عن
العالین* منهم من اخذ الهوی و اعرض عما
امر و منهم من اتبع الحق بالهدی و کان من
المتدین* قل للذین ارتکبوا الفحشاء
و تمسکوا بالذنوب انهم لیسوا من اهل البشرا
هم عباد لویرون وادیان الذهب یمرون

eye is devoid of sight, its ear hath become destitute of hearing and its faculties of sense are entirely dissolved. The friends of God must become as wise physicians and care for and heal this sick person, in accord with the divine teachings, in order that God willing it may perchance gain health, find eternal healing and that its lost powers may be restored and that the person of the world may find such health, freshness, and purity that it will appear in the utmost beauty and charm."

The first remedy is to guide the people, so that they may turn unto God, hearken unto the divine commandments and go forth with a hearing ear and seeing eye. After this swift and certain remedy hath been applied, then according to the divine teachings, they ought to be trained in the conduct, morals and deeds of the Supreme Concourse, encouraged and inspired with the gifts of the Kingdom of Abha. The hearts should be purified and cleansed from every trace of hatred and rancor and enabled to engage, in truthfulness, conciliation, uprightness and love toward the world of humanity; so that the East and the West may embrace each other like unto two lovers, enmity and animosity may vanish from the human world and the universal peace be established;

"O ye friends of God! Be kind to all peoples and nations, have love for all of them, exert yourselves to purify the hearts as much as you can, and bestow abundant effort in rejoicing the souls. Be ye a sprinkling of rain to every meadow and a water of life to every tree. Be ye as fragrant musk to every nostril and a soul-refreshing breeze to every invalid. Be ye salutary water to every thirsty one, a wise guide to every one led astray, an affectionate father or mother to every orphan, and in the utmost joy and fragrance, a son or daughter to every one bent with age. Be ye a rich treasure to every indigent one; consider love and union as a delectable paradise, and count annoyance and hostility as the torment of hell-fire. Exert with your soul; seek no rest in body; supplicate and beseech with your heart and search for divine assistance and favor, in order that ye may make this world the Paradise of Abha and this terrestrial globe the arena of the Supreme Kingdom. If ye make an effort, it is certain that these lights will shine, this cloud of mercy shall rain, this soul-nourishing breeze shall waft, and the scent of this most fragrant musk be diffused."

"O ye Cohorts of God! To-day in the present world each community is wandering in a wilderness, moving in accord with some passion

and desire and running to and fro in pursuance of his own imagination. Among the communities of the world this community of the "Most Great Name" is free from every thought, keeping aloof from every project and scheme, arising with the purest designs and intentions, and striving and endeavoring with the utmost hope to live in accordance with the divine teachings in order that the surface of the earth become the mirror of the Kingdom, the universe become another universe, and the human race attain to higher morals, conduct and manners.

"O ye Cohorts of God! Through the protection and help of the Blessed Perfection may my life be a sacrifice to His beloved ones you must conduct and deport yourselves in such a manner that you may stand out among other souls distinguished by a brilliancy like unto the sun. If any one of you enters a city he must become the center of attraction because of the sincerity, faithfulness, love, honesty, fidelity, truthfulness and loving-kindness of his disposition and nature toward all the inhabitants of the world, that the people of the city may all cry out: "This person is unquestionably a Bahai; for his manners, his behaviour, his conduct his morals, his nature and his disposition are of the attributes of the Bahais." Until you do attain to

this station, you have not fulfilled the Covenant and the Testament of God. For according to the irrefutable texts, He has taken from us a firm covenant that we may live and act in accord with the divine exhortations, command and lordly teachings.

"O ye Cohorts of God! Now is the time when the signs and the perfections of the "Most Great Name" become manifest and clear in this golden cycle in order that it may become demonstrated and established beyond doubt that this period is the period of the Blessed Perfection, and this cycle is distinguished from all other cycles and epochs.

(from the Tablets of Abdul-Baha).

CONVENTION FOR AMITY BETWEEN THE COLORED AND WHITE RACES.

By. LOUIS GREGORY.

(from the Star of the West, June 1921.)

The convention for amity between the white and colored races was held in Washington, D. C., May 19th, 20th and 21st. Instructions for this great event were given by Abdul-Baha to Mrs. A. S. Parsons during her pilgrimage of last year to the Holy City. Their consummation, faithfully managed, adds a brilliant and wonderful volume of

deeds and sentiments to human welfare. Generous press notices and other reports created general interest, resulting in fine audiences at every session.

The First Congregational Church historically famous for its opposition to race prejudice, was opened for these meetings. The speakers without exception, struck the highest note of duty, justice, freedom, love, understanding, broad sympathy, universal brotherhood, the abandonment of prejudices, surrender of selfish and limited thoughts in obedience to the Will of God. A majority of the speakers were those known as Bahais; but there were others, one in the same spirit, great souls who represented high stations in political, social, business or religious life, and true servants of God and the realm of humanity. There were signs of great happiness in the faces of the speakers which were reflected by those in attendance. Considering the various elements brought together and the harmonious blending of all, there was the visible sign of the inner, Pentecostal Fire to which so many of the friends bore testimony.

Naught but the Confirmations from the Abha Kingdom which descend upon those who are firm in the Covenant can produce such a sacrificial effort with such astonishing results. The full significance

of this convention can perhaps be realized only in years to come, when the great waves of spirituality which it set in motion will be traced by all to the great Ocean of Reality, whose depths are soundless. There is wonderful meaning in a message from Abdul-Baha, transmitted to the convention by Mr. Mountfort Mills. It stated:—

“Say to this convention that never since the beginning of time has a convention of more importance been held. This convention stands for the oneness of humanity. It will become the cause of the enlightenment of America. It will, if wisely managed and continued, check the deadly struggle between these races which otherwise will inevitably break out.”

Mrs. Parsons, upon whom full responsibility rested, was ably assisted by a number of ladies prominent among whom were Mrs. Mariam Haney, Mrs. Coralie F. Cook, Mrs. Louise D. Boyle, Mrs. Gabrielle Pelham and Miss Martha Root. Eighteen other ladies, prominent in social life or welfare work, gave the prestige of their names as patrons. The Washington House of Spirituality acted in an advisory way for many months. Miss Mary Little, in a quiet way rendered valuable aid. The entire assembly realized the extreme importance of the event and co-operated

great effort of the convention to beg the unity of heart and mind in human succor, exemplifying the power of a new spirit in a new day.

Hon. Martin B. Madden of Illinois urged equal opportunity for white and colored citizens. “In a democracy such as this”, he said, “all citizens must be treated on a basis of exact equality. Laws must be made impartially and executed without discrimination for any reason. Since their liberation the colored people have made wonderful progress, reducing their illiteracy to only 20 per cent and accumulating a vast amount of property. Peonage and lynching must not be permitted. The Government should uphold its own dignity by enforcing justice.”

Mr. Alfred H. Martin, President of the Ethical Culture Society of New York, delivered a polished address on “The New Internationalism and Its Spiritual Factors.” In the course of his remarks, speaking especially to the race question he said, “This problem can be solved only by rising to the spiritual conception of democracy. According to this conception the more efficient should help the less efficient. It is for the whites of the North and the South to open the door of opportunity to the backward blacks,

with no presuppositions of unfitness or inability to gain the prizes of citizenship for those who prove themselves capable; and the blacks in turn must serve as missionaries to those whites who are so victimized by prejudice that they cannot see the potentialities behind the dark skin.”

Saturday morning, Ora Gibson read the prayer: “O God! O God! Unite the hearts of Thy Servants and reveal to them Thy Great purpose. May they follow Thy commandments and abide in Thy law. Help them, O God, in their endeavour and grant them strength to serve Thee. O God! leave them not to themselves; but guide their steps by the light of knowledge and cheer their hearts by Thy love. Verily Thou art their Helper and their Lord.”

Mr. Mountfort Mills presided and said, “We are forwarding a more far-reaching purpose than is indicated by the program alone. We seek that mighty Force to develop a new civilization. Amity between the races is a by-product of this. This civilization requires intelligence of the heart.” He then read the message of Abdul-Baha to the convention, as given above.

Mr. William H. Handall was the first speaker. He said: “If we let these ideals so beautifully expressed

We stand, he declared, at the door of universal brotherhood. Looking at the truth of God's teaching, we find that all men are brothers. At most, some are strong, and they should help the weak; some have vision, and they ought to open the eyes of the blind; some have loving hearts, and they ought, through kindness, to inspire others to be kind.

Hon. Theodore Burton of Ohio referred to his speaking from the same platform, sixteen years ago with Theodore Roosevelt, then president of the United States. He related how that great executive had said that it was wrong to close the door of hope and opportunity upon any race. He deplored the increase of prejudices stirred up among all races by the war making a beautiful plea for tolerance and freedom. Those who persevere to the end will surely succeed. He denounced mob violence and expressed the hope that effective laws against it might be enacted.

Mr. C. Lee Cook of Louisville, Ky., was introduced as a visible proof of the reality and supremacy of the spirit and mind: a scholar, artist, philanthropist, organizer, and promoter of interracial understanding. Mr. Cook, in his person, is a victor over many obstacles, having

been a cripple from his early childhood. He regards adversity as spur to success. Mr. Cook voiced cordial greetings to the convention. He dwelt upon the efficacy of spiritual citizenship, by which human problems can be solved. The spirit of patience and service must be dedicated to this end. Racial amity cannot be secured by pretense, but only by righteous conviction. We must advance through the holy orders of Providence. Business life is a valuable medium for conveying altruism to the world of humanity, but to this end greed must be subdued. If we are found fit to die for an ideal we shall live. How Virtues are demanded to direct themoral forces of the world. How can we look with disparagement upon each other when the glorious opportunity to serve is before us? There are great possibilities for America to teach and enlighten the world.

In conclusion he paid a tribute to Abdul-Baha.

Mr. Joseph H. Douglass, grandson of Frederic Douglass, charmed the audience with a violin solo and responded to an encore.

The last speaker of the morning was Louis G. Gregory, on "The New Spring-time."

Friday evening Dr. Alain Locke, presiding, expressed

great effort of the convention to beg the unity of heart and mind in human succor, exemplifying the power of a new spirit in a new day.

Hon. Martin B. Madden of Illinois urged equal opportunity for white and colored citizens. "In a democracy such as this," he said, "all citizens must be treated on a basis of exact equality. Laws must be made impartially and executed without discrimination for any reason. Since their liberation the colored people have made wonderful progress, reducing their illiteracy to only 20 per cent and accumulating a vast amount of property. Peonage and lynching must not be permitted. The Government should uphold its own dignity by enforcing justice."

Mr. Alfred H. Martin, President of the Ethical Culture Society of New York, delivered a polished address on "The New Internationalism and Its Spiritual Factors." In the course of his remarks, speaking especially to the race question he said, "This problem can be solved only by rising to the spiritual conception of democracy. According to this conception the more efficient should help the less efficient. It is for the whites of the North and the South to open the door of opportunity to the backward blacks,

with no presuppositions of unfitness or inability to gain the prizes of citizenship for those who prove themselves capable; and the blacks in turn must serve as missionaries to those whites who are so victimized by prejudice that they cannot see the potentialities behind the dark skin."

Saturday morning, Ora Gibson read the prayer: "O God! O God! Unite the hearts of Thy Servants and reveal to them Thy Great purpose. May they follow Thy commandments and abide in Thy law. Help them, O God, in their endeavour and grant them strength to serve Thee. O God! leave them not to themselves; but guide their steps by the light of knowledge and cheer their hearts by Thy love. Verily Thou art their Helper and their Lord."

Mr. Mountfort Mills presided and said, "We are forwarding a more far-reaching purpose than is indicated by the program alone. We seek that mighty Force to develop a new civilization. Amity between the races is a by product of this. This civilization requires intelligence of the heart." He then read the message of Abdul-Baha to the convention, as given above.

Mr. William H. Handall was the first speaker. He said: "If we let these ideals so beautifully expressed

We stand, he declared, at the door of universal brotherhood. Looking at the truth of God's teaching, we find that all men are brothers. At most, some are strong, and they should help the weak; some have vision, and they ought to open the eyes of the blind; some have loving hearts, and they ought, through kindness, to inspire others to be kind.

Hon. Theodore Burton of Ohio referred to his speaking from the same platform, sixteen years ago with Theodore Roosevelt, then president of the United States. He related how that great executive had said that it was wrong to close the door of hope and opportunity upon any race. He deplored the increase of prejudices stirred up among all races by the war making a beautiful plea for tolerance and freedom. Those who persevere to the end will surely succeed. He denounced mob violence and expressed the hope that effective laws against it might be enacted.

Mr. C. Lee Cook of Louisville, Ky., was introduced as a visible proof of the reality and supremacy of the spirit and mind: a scholar, artist, philanthropist, organizer, and promoter of interracial understanding. Mr. Cook, in his person, is a victor over many obstacles, having

been a cripple from his early childhood. He regards adversity as spur to success. Mr. Cook voiced cordial greetings to the convention. He dwelt upon the efficacy of spiritual citizenship, by which human problems can be solved. The spirit of patience and service must be dedicated to this end. Racial amity cannot be secured by pretense, but only by righteous conviction. We must advance through the holy orders of Providence. Business life is a valuable medium for conveying altruism to the world of humanity, but to this end greed must be subdued. If we are found fit to die for an ideal we shall live. How Virtues are demanded to direct themoral forces of the world. How can we look with disparagement upon each other when the glorious opportunity to serve is before us? There are great possibilities for America to teach and enlighten the world.

In conclusion he paid a tribute to Abdul-Baha.

Mr. Joseph H. Douglass, grandson of Frederic Douglass, charmed the audience with a violin solo and responded to an encore.

The last speaker of the morning was Louis G. Gregory, on "The New Spring-time."

Friday evening Dr. Alain Locke, presiding, expressed the

glorify himself over the other. Be ye ever mindful of how ye were created. Since we created ye all from the same substance, ye must be as one soul, walking with the same feet, eating with one mouth and living in one land, that ye may manifest with your being and by your deeds and actions, the signs of unity and the spirit of oneness. This is My counsel to ye, O people of Lights! Therefore follow it that ye may attain the fruits of holiness from the Tree of Might and Power."

The Chairman said, "This, we may say at the end, has been a Pentecostal convention. For only the power of the Holy Spirit can blend these two races together. On the program you will find the words of Christ, and also those of Abdul-Baha, teaching love and unity. Race with race and man with man, we must abandon prejudices to reach unity. We must form a real brotherhood, and for this the divine fabric is love."

Mrs. Coralie Franklin Cook, a Bahai and a member of the Washington Board of Education, made a fine address on "Negro Poets." Beginning with Phyllis Wheatley, an African slave girl who was in the 18th century found in a Boston slave market and bought by a kind-hearted lady who educated her, and

who attained to an astonishing mastery of English poesy; she reviewed the works of Paul Lawrence Dunbar, Wm. Stanley Braitwaite, Jessie Fauset and others, showing their attraction to the muse and fine literary expression. Greatly to the entertainment of the audience she read several selections, one of them humorous.

The Howard University Glee Club entertained with several selections.

Mr. C. Lee Cook, by request spoke a second time. If I possessed eloquence of the great masters of oratory I should be silent in this court, for all knowledge drops before the love of God. I am going to have a heart to heart talk, casting aside all proprieties and telling you that happy experiences and blessed memories brought me to this city and platform to lend a hand to the master stroke of Divine justice and equal opportunities for all races. This the speaker did in a most winsome way, illustrating the great Law of sacrifice by incidents in the Life of Michael Angelo, and illustrating the relationship of faith, helpfulness and confidence which should exist between the races by a most interesting account of the life of a young colored man whom he had trained and placed upon the highway to success. Let us live

by the blessed Sermon on the Mount! Follow the Golden Rule! God speed these noble souls who have come here to lay the cornerstone of a great reality! Praise to those noble women whose pains, faith, devotion and silent fortitude have made this possible. In conclusion, he gave eloquent expression to the message of universal peace.

Janabe Fazel was the last speaker. He said, "It is a great happiness for me to be here in this great convention for amity and to speak for a few minutes, as the hour is late. During the past year I have spoken in many colored churches among others and have found much of hospitality and loving kindness. Many seeds of love have been sown. The glances of the Almighty are turned toward such a gathering as this, whose objects are love and reconciliation. The aims of all the Prophets of God, while they underwent persecution, was the establishment of peace among the people of the world. It is evident that racial prejudice has long been a disease attacking the body of humanity. There are many blots on the pages of history due to prejudices and misunderstandings. However, there has always been a ray of light through the gloom of tyranny and injustice. The law of progress is

due to this. Now again it is in our midst.

"In my country, Persia, racial misunderstandings were very strong, much more so than in the United states. Although racial prejudice played a great part, there were other prejudices, such as religious and sectarian, each one playing havoc. Each of the races had its own language and religion; and so they fought, causing much spoliation, destruction and carnage. Moslems persecuted Jews, withholding from them the just administration of the laws.

"There are not many colored people in Persia, yet they appear in the records of the poets and scientists. One of them was known as Lokman the wise. His sayings are on the lips of thousands. When dying he told his son, if ever unhappy, to find the shirt of a man who has never been sad, put it on, and his own sadness would vanish. When difficulties came in the life of the son he searched in vain for such a man, and thus realized that sorrows were the common lot! One of the kings of Persia had a colored son. In his youth he proved himself so clever and capable that he was chosen by his father over another son as his successor. He became one of the wisest and most sagacious kings of Persia, gathering around him many

scholars. He had the Greek books translated into Persian and his court became famous for wisdom and learning.

"Racial and religious prejudice lately became much intensified in Persia until a great spiritual movement appeared. The doors of the Kingdom were opened. The Divine Bounty rained down and thousands of people were filled with the power of God. The Divine love brought a community of interest. All antagonistic elements gathered around the standard of unity and agreement. Liberal ideas were introduced among the children in the schools. The children being simple and coming from God without prejudices, grew up knowing God and His Laws. In reality children enter the world without bigotry and fanaticism, but are taught these things by their elders. My only race is the human race. My only religion is that of God. My country is the whole world. We must put aside narrow and limited notions, for we see the harm they have done others. It is now the age of Divine justice and universal service. All tears must be wiped away!

"Leaders of humanity, teachers, editors, preachers, must take the lead in developing these ideals. The Sun of Reality has dawned from the horizon of the world. The Breeze

of Generosity is wafting and the Call of the Kingdom has reached the ends of the earth! Ere long there will be great waves of love. The banner of Universal Peace will be hoisted! Gloom will be dispelled. We shall all be as the leaves of one tree and the flowers of one rose-garden, and all the friends of God will embrace each other."

So ended this glorious convention, the chairman telling the great audience that suggestions from each and all would be welcome, with a view to crystallizing into workable shape for permanent organizations the noble ideals expressed during the interesting sessions. All the people as they departed at a late hour to their homes, seemed possessed of a wonderful hope and happiness.

To Him be praise!

The 2nd All India Bahai Convention.

The 2nd All India Bahai Convention will be held in Bombay from 29th to 31st December. This year. The morning sessions will be devoted to consultation regarding the spread of the Cause in India. In the evening public lectures will be arranged under the auspices of the Convention. The Bahai Central Fund Committee requests the Bahais in India and Burma to make it convenient to attend and wherever these are societies, they will kindly send their representatives.

Note:—At p. 103 instead of "words of His Holiness Baha 'O' llah" read "words of His Holiness Abdul Baha".

واشتغال و الخذاب و اشتغال بخدمت امرالله حاصل
نکردد .. عبدالبهاء بنده استان جمال مبارک است
و مظهر عبودیت صرفه محضه درگاه کبریا .. دیگر نه
شانی دارد و نه تبهائی و نه اقتداری .. هذ غایتی
القصوی و جنتی المآءوی و مسجدی الاقصی
و سدرتی المتهی ظهور کلی مستقل بجمال مبارک ابهی
و حضرت اعلی مبشر جمال مبارک روحی لهما الفداء
منتهی شد .. و تا هزار سال کل من فیض انواره
یقه تبسون و من بحر الطافه یعترفون .. یا احباء الله
هذا وصیتی لکم و نصیحتی علیکم فیهنیا امن و قه الله
علی مارقم فی هذا الورق الممرد عن سائر النقوش
و علیکم البهاء .. الا بهی ع

ازوصایای قلم میثاق جمال ابهی
الاشراق علی
هو الله
ای احبای الهی این ایام وقت استقامت است
و هنگام ثبوت و رسوخ بر امر الهی .. شما نباید
نظر بشخص عبدالبهاء داشته باشید .. زیرا عاقبت
شمارا وداع خواهد نمود بلکه باید نظر بکلمه الله
باشد .. اگر کلمه الله در ارتقا است مسرور
و مشغوف و ممنون باشید .. و او عبدالبهاء در زیر
شمشیر و یاد رحمت اغلال و زنجیر افتد زیرا اهمیت
در هیکن مقدس امر الله است نه در قالب جسمانی
عبدالبهاء .. ارا الهی باید چنان ثبوتی مبعوث کردند
نیر بلا شود .. ابتدا تغیر و تبدل در عزم و نیت

خطابه های جا نوسزادا نمودند و نسبت
بطلمت عهد یزدان او صاف و نوعی بیان
کردند که شرح آن در این مختصر نکند
و در مضی از جزاء نعوت و قصائدی مندرج
که همه دال بر عظمت و جلال مرکز امر مایک
متعال بود

بعد از اداء خطبه ها عرش مقدس رادر
اطاق (وسطی) جاو مقام الی که در ایام محافل
احبا همیشه در آنجا جاوس میفرمودند کذا
رند و از انروزدائیم از بلاد بعیده احباب
و اغیار بسیار در محافل تعزیت حاضر و باغالب
اهالی شهر و همه فقرای اطراف در ریت مبارک
متنعم و مرزوق بودند خوان نعمت مرسوم
و هر نفسی از بزرگی این رزیه متعجیر و مبعوث
و تکرافات عزیزندائیم از اطراف میرسد علاوه
از احبا عکسهائی که اغیار برداشته اند تخمیناً
سیصد صفحه میشود و قصائد و مجلات جرائد
یک کتابی جسمیم .. علی العیاله این مختصر بحجت
اطلاع دوستان با حال پیرشان و دیده
کریان مرقوم کردید ..

اما باوجود اختصار میتوان از ان پی بعظمت
مرکز میثاق جمال ابهی برد که چکونه اعناق
بزرگان امم را خضع فرمود و چه جلال و کمال
در افاق جاو نمود دیگر حال و قتی است
که تا بین بر میثاق ان جمال مبین بر اعلاء کلمه
رب العالمین چنان برخیزند که جمیع امم عالم
شهادت بران دهند که از صعود طلعت میثاق
نیر نصرت امر الله از اشراق باز نمانده

بحیفا رسا نید

روز سه شنبه هکیم حرکت عرش اطهر
رستخیزا عظم بود و افواج نقوس اطراف
بیت و روی دیوار ها و باها موج میزد و ناله
بار و اغیار و غنی و فقیر بفلک اسیر میرسید
چهارده صف در نشیج تاوت مقدس بسته شد
در صف اول فوج حکومتی بود صف دوم
شاگردهای مدارس مسیحی بایدق صف سوم
شاگردهای مدرسه اسلامی صف چهارم
قارئین قرآن .. صف پنجم علما و اناضل
مسلمین صف ششم قسسه های مسیحی
صف هفتم قارئین آیات الهی صف هشتم
حاملین عرش اطهر که اعیان و تجار و کسبه
احباب و اغیار بزرور پایه تا بوث مبارک را
از یکدیگر میکشیدند صف نهم عقب عرش انور
حضرات افغان و منتسبین به جره رحمانه
و احبای الهیه صف ۱۰ حاکم فلسطین و عکبا اعضا
و قناصل دول خارجه صف ۱۱ اعیان و مزرکن
شهر حیفا و اطراف صف ۱۲ اصناف و کسبه شهر
از هر قبیله ای صف ۱۳ نساء و محترفات مسلمان
و نصاری و یهود ۱۴ مد از همه کلسک و اتوایاها
و این صفوف از بیت مبارک تا مقام
اعلی در جبل کرمل متصل بود و حال
حزن و الم جمیع را به و حنین انداخت .. اسمان
میگفت آندم باز من .. که قیامت را دیدستی
بین پس از آنکه تا بوث مقدس را بلای
میزنزدی در مقام اعلی کذا رند نه تراز
مشاهیر مال امام عرش اطهر یکی بعد دیگری

ضمیمہ البشارات

﴿ رزیہ عظمیٰ ﴾

بادل پر خون وقاب پر زسوز۔

کویم از ہجران روی دل فروز
از صعود دلبز میثاق حق

نال و نالان کنم ہفتم طبق
بدایت کلمات طلعت من طاف حوالہ
الاسماء ثالیلہ مصیبت عظمیٰ از روز ۲۵
نومبر ۱۹۲۱ (۲۴ ربیع الاول ۱۳۴۰)
تاروز ۲۸ نومبر (۲۷ ربیع الاول) آخر روز
وصل و لقای دلبز پرور بود کہ بعد از
عصر و شب انروز دیکر صبح امید ند مید
ونیر وصل نتا بید و ربیع لقا و بہا وصل
جانقز باخر رسید آہ اما قضی و امضی

روز جمعہ ۲۵ نومبر بعد از اداء نماز
طلعت انور از جامع مراجعت نمودہ پس
از صرف طعام استراحت فرمودند - و شب
احبا بشرف لقا فائز - فردای انروز (شنبہ)
احباب بشرف لقا مشرف نکشتند زیرا تب
خفیفی بوجو داطھر عارض و حکیمی بمحض
انور مشرف و ابذدک زدودر جہ تب تخفیف
یافت روز بعد (یکشنبہ) تب بکلی زائل شد
ولی ضعف موجود و باقی عصر مفتی شہر
مشرف و شب حضرت روحی افندی ذکر محفل
ضمیا فتی کہ عصر انروز در مقام اعلیٰ بجهت
جشن میثاق در ششم قوس منعقد بعرض
مبارک رسا نبد با تا سف احبا از عدم تشریف
پلقا - فرمودند کہ چہ من حاضر نبودم ولی روح

من در انجا بود - انشب نوید صحت مبارک
باجبادادہ شد و روی عاشقان ازان نوید چون
کل خندان ولی پس از چند ساعت استراحت
بعد از نیمہ شب حضرت خانم را احضار
نمودہ فرمودند - من خیلی عرق کردم
حضرت ورقہ علیا مشغول حفاظت ہیکل
انور اصفی بودند کہ بغتہ فرمودند ، خانم حال
من تغییر کرد و چون دکتور کروک از احبا ی
امریکا بابعضی از سائر دکتور ہا مشرف شدند
ناکھان قلب مبارک ایستاد عیون عاشقان
خون کریست - و ہر تن حال جنون یافت
باب لقامسد و دود شد و حبال رجا مقطوع - شدزان
رزیہ بار کہ قدس منہدم - شدزان قضیہ کلشن
الطاف خا رزار -

روز دوشنبہ تلکراف حضرت ورقہ
العلیاء روحی لا حزانہا الفقداء باطراف عالم این
بود قدصعد الی الملکوت الابی حضرت عبدالہا
در انروز جکر سوز در بیوت مبارکہ و فضای
اطراف چنان ازدحام عام شد کہ عبور
مشکل بود و حاکم کل فلسطین بعد از اطلاع
از این رزیہ عظمیٰ تلکراف از حضور حضرت
ورقہ العلیاء درخواست کہ عرش اطھر را
حرکت ندهند تا اونیز زیارت مشرف شود
جواب فرمودند خبر دادہ ایم کہ فردا قبل
از ظہر تابوت مبارک را حرکت خواہیم داد
لہذا حاکم مذکور (شموئیل) شبانہ از قدس
حرکت نمودہ با واکون مخصوص خود را

الْحَزْنُ لِلْأَوْلِيَاءِ اللَّهُ

Afnan Library Trust, 202

آه از بلا و ماتم چرخ الم دار
 آه از نگار شش اقلم قدرت فلک
 آه از فساد و فتنه دوران بی امان
 کز سطرش طمید دل بملقه سیان
 زین گرد باد چشمه خورشید تیره شد
 کرد این خریف کلبن ثبات را خزان
 شد زین رزیه بار که قدس مندم
 زین انقلاب شد قمر عهد مخمب
 کز و بیان شدند از این فتنه منصفی
 کی داشت همچو دشت و غم روز ریز
 زین لطمه ریخت خاک بر جور عین خلد
 خود کاشکی نبودی این گلشن و جو
 با این مصیبت است قضا بهتر از بقا
 بهتر اگر نبودی این عالم فنا
 عمری طرب نبودی و آبی ازین کدر
 با عالمی شغف نزدیکم این شرر
 عمر از هزار باد و این غصه یک نفس
 ای طمعت بها بنکر این چه محشری است
 بعد از صعود مرکز میثاق ای بها
 کن و وستان ثابت بر عهد از وفا
 تا کل زند خیمه در اقلیم انقطاع
 آنسان که لزره بر سپهر فضل کین دهند
 چند آنکه زنده سازد یک نفس عالمی
 با قوتی که دشمن از آن قوه لب گزند
 با حالتی که در خدمات درت کنند
 یکجود هند عبرت بر اهل ظلم و جور
 کردند کل صبور در این درد و زجر و غم
 محمود یا ز عده شش پیش از چنین ستم

آه از جفا و محنت و هر ستم شعار
 آه از قنای دفتر بیدار روزگار
 داد و فغان ز کینه ایام جان نثار
 وز بیتش فتاد ز پا عرش اقتدار
 هر دل غریق خون شد و هر دیده اشکبار
 لرزان نمود دوحه پیمان کردگار
 شد زین قضیه گلشن الطاف خارزار
 زین اضطراب شد فلک ام بی مدار
 روح القدس فتاد ازین غم در اضطراب
 کی داشت همچو دشت و غم روز ریز
 اهل جنان شدند همه نیلگون عذار
 فی این خزان نهان کل و انوار ابدار
 خود دار و از وجود عدم بیگ افکار
 بهتر اگر نبودی این کون را فساد
 کاخ کرم نبودی و زجر چنین دمار
 خود صد هزار عیشش نیز ز دایم شرار
 بر این نفس نیز زیدان عمر بشمار
 کانه اخت از قنای دل و جان کرات
 خود از کرم قلوب اجناس دار
 در نشر امر اقدس همواره کامکار
 تا کل و است نفقه امر تو انتشار
 آنسان که هر خدمت امت کنند کار
 چند آنکه روح بخش یک تن بصد هزار
 سازد عویش نصرت امر تو استوار
 بر انشراح صدر بدل حال قلب زار
 یک سربز محنت از هر تن هزار
 باشند جل غمخوار بیگانه و تبار
 ای کاش میپشید ز کائنات عدم عقار

هر دم کنند در خلق جهان تقار
 در خلق انطاف و نمایات حضرتش
 قصه و عویش در عالمی صمد و دمار
 احباب و آل اهل محراب جان کنند

ای دل بغم سازد در این زجر جا نگه از
 تارخ و زجر یا ز حروف (عشر) شمار

کردن فریضه ایشان است

اول استبانه مدیر محترم اهلاجدیت نیست که در معنی الف و لام النبیین بهائیان را باخود متفق فرموده و چنین فرض کرده که بهائیان هم مانند ایشان این الف و لام را استغراقی میدانند و حالانکه تاکنون بهائیان در اینخصوص اظهار چنین عقیده و اتفاقی ننموده اند پس این مسئله غیر مسلم را نباید مسلم بنکارند و آن را بناء جواب قرار دهند

و ثانی معنی الف و لام النبیین را مدبر محترم مذکور بدون دلیل و برهان و شواهد و قرائن استغراقی فرموده اند و بهیچوجه قرینه و استدلالی در اینخصوص مرقوم ننموده اند و فقط رای و عقیده خود را در جواب بهائیان میزان گرفته اند

و ثالثاً اگر بدون قیاس و قرینه و سیاق و سباق ایه مبارکه هر کجا کلمه النبیین در قرآن نازل شده آن را شخص استغراقی گوید صحیح نیست زیرا الف و لام عهد خارجی و عهد ذهنی هم هست و لفظ جمع بر بعض هم اطلاق میشود و رابع در مضمون مفصل بحاله البشارة که در نمره پنجم است تا مقصد و مقصود اهل بهارا با تمثیل و سیاق و سباق ایه مبارکه خاتم النبیین و احادیث معتبره لای بعدی در کمال وضوح نکاشتیم و مدبر محترم اهلاجدیت هیچیک از آن قرائن و دلائل ما را قطعاً جواب ننوشتند و در باره الف و لام النبیین هم آنچه نوشته اند

غیر مسلم و بدون برهان بوده لهذا ما از ایشان توقع و انتظار آن داریم که اگر جوابی مرقوم میفرمایند صرف رای و عقیده نباشد بلکه از روی دلائل صحیح و آیات قرآنی و احادیث مرفوعه مقصد خود را مانند بهائیان ثابت و مدلل فرمایند و امیدواریم دست و قلم حضرت تش در بیان حقیقت مؤید گردد و بنشر آثار هدی موفق شود و نیز از خدا میخواستیم که مادر مقابل معترضین خود با کمال ادب و خضوع و محبت که لازمه عالم دیانت است از حقائق مسائل الهیه حکایت کنیم - نه از جزئیات و مطالبیکه مخالف ادب و انسانیت است و متانی اصول دیانت -

﴿اخبار اطراف و نواحی﴾

در ۱۳ آبانماه محفل میلاد حضرت بهاء الله عز ذکره را در بندرسورت یکی احبای هندو آقای مستر وکیل منعقد نموده جمعی از احبای بمبئی را هم دعوت کرده بودند در تالار بزرگ شهر مجمعی رحمانی بود جمعی از محترمین انجاء نیز حاضر و از استماع تعالیم مبارکه حضرت بهاء الله اظهار مسرت مینمودند و روز دیگر هم در انجمن تبا سفیهای آن بلاد جمعی از بانات بهائیان و نطق جناب شیخ محمد علی قایینی محظوظ و مسرور اما اخبار بلاد ایران - چون در این سنوات اخیر بهائیان فوق العاده بر نشر تعالیم بدیعیه همت و قیام و تقوی کثیره و وجود ات نفیسه ئی را بسبیل هدایت و ترویج وحدت نوع بشر سوق دادند لذا مخالفین بهیچان و حقد شدیداً افنادند و در تدمیر اهل تدبیر مشغول و لکن الله یظهر امره و یتقن نوره

ABDUL BAHÁ'S PHOTO IN HAIFA.

عکس مبارک در حیفاء

پس از اطلاع نزد نائب السلطنه شتافت و استدعا کرد که وی را در عوض شیخ الاسلام محبوب سازند ولی استدعای او پذیرفته نشد و همچنین یکنفر بهائی امر یکامو سوم بسدنی اسپرک درلاهور هند مبتلا بمحرقه شد بدشد محض رسیدن این خبر یکی از جوانان زردشتی بهائی بجهت استخدا ام فوراً زم شد و وقت عزیمت باخویشان وداع نموده رفت و در کمال جانشانی خدمت اسپرک پرداخت تاوی شفایافت وان جوان (کیخسرو فارسی) از اثر مجاورت مبتلای مرض شدید شد - پس از دو روز دارفانی را وداع گفت - این امور برهان کافی بر ثبوت اخوت روحانی و اتحاد حقیقی است - مقصداً که ساوکه درین سبیل منوط بتجر دو انقطاع و انسلاح از شئون دنیایه عالم طبیعت است - و توشه این راه تخلق با خلاق الیه و انصاف بصفات روحانیه نظر سالک در این طریق باید نظر فضل و محبت بمفهوم بشر باشد و خدمت او با فراد بهما به خدمت پدر مهر پرور بحیثیتی که در دفع ضرر و جواب نفع دیگران را بر خود مقدم دارد و خیر هر يك را عین خیر خود شمارد این معنی و حقیقت را عملاً ظاهر و آشکار نماید نه قولاً و لفظاً - بسیار فرق است از کفنی تا عمل نمودن که خود توهزار رطل می پیمائی - نای تخوری نباشد شیدائی و اما سر این امر عظیم و حقیقت انیمه ثلثه در میان بهائیان نیست که چون محبت این نقوس بیکدیگر ایت محبت الله و تاثیر کلمه الله است لهذا در قلوب

و افنده شان ابن محبت تحقق و تمکن تام حاصل نموده و آنان را از عالمی به عالم دیگر انتقال داده و همین است معنی تبدیل ارض بغيرارض که از خصائص یوم ظهور است و این معنی تولد ثانوی و دخول در ملکوت الهی است و معنی خالق جدید و مصداق بل فی لبس من خالق جدید و من امیدوارم که محبت و برادری شما با بندگان خدا چنین باشد تا مساعی شما نتیجه محمود بخشند ﴿قرن طلایی نوزدهم﴾

ازادی و حریت ضد اسارت و بندگی است باید دقت کرد که کدام اسارت و قید است که نوع بشر را بذلت و بربریت سوق میدهد و بکدام وسیله این سلاسل و اغلال از ربه و اعناق اسیران جامعه بشریت برداشته میشود و بفضای جاذبای ازادی وارد مینماید - قبلاً ترجمه بعضی از فقرات انشیده یکنفر از ادبای غرب را در موضوع رقیت و حریت ذکر مینمائیم بعد در نمره های آیه در تعالیم مقدسه باعبارات مختصری این مطلب را خاتمه میدهم

(ترجمه) بد رستیکه مردم اسیر زندگانیند و این همان بندگیست که روزشان را همدوش ذلت و شبشان را غرق خون و اشک ساخته - های گذشته است هفت هزار سال بر تولد ولی من و تا حال ندیده ام جز زندانیان مقید و بندگان تسلیم شده - من گردش کردم شرق و غرب را و طواف کردم سایه و نور زندگانی را و مشاهده نمودم منازل اقوام را که از غارها منتقل بقصرها شدند لکن تاکنون

ندیدم غیر از گردنهایی که زیر بار خم شد و ساعدهائی که بزنجیر بسته و زانوهای که در مقابل بتها زمین زدند - مشایعت کردم بنی آدم را از بابل تا پاریس - از نیموا تا نیویورک و دیدم آثار بندگان های او را و ریگهاد رجنب اثر قدمهای او - و شنیدم از رودخانه ها و یشه ها که تکرار میکردند بازگشت صداهای قبائل و قریه ها - داخل شدم در قصرها و منزلهای معبد ها و ایستادم جلوترختها و قربانگاهها و منبرها پس دیدم کارگر را بنده تاجر و تاجر را بنده عسکر و عسکر را بنده حاکم و حاکم را بنده سلطان و سلطان را بنده کاهن و کاهن را بنده بت و بت خاکی بود که که شیاطین انرا سرشته و نصب کرده بودند بالای يك بلندی از جمجمه های مردگان

..... مشایعت کردم گروهها را از شاطی رود کاناثرنا کافرات و مصب رود نیل و کوه سینا افضای اتن کنیسه های رومی و کذانه های قسطنطنیه تا بناهای لندن - پس دیدم بندگی را که سیر میکند در هر مکانی بامو کب عظمت و بزرگی جوانان و دختران خو برابر مذبحهای او قربان میکنند پس نثار میکنند شرابها و عطرها را بر قدمش و مینامند او را سلطان میسوزانند بخورها بر مثال های

او و مینامند او را کاهن بخاك میافتند زندان او و مینامند شریعت محاربه و مقاتله میکنند برای ان و مینامند انرا وطن - تسلیم را داده او میشود و میخوانند او را سایه خدامیسوزانند منازله او خراب میکنند بناها را برای ان و اسمش مینهند برادری و مساوات پس ساعی و سودائی را د او شوند و انرا کویند تجارت و اموال غرق زحمت و ذلت ان کردند و ان را دانند فائده بقیه دارد م ناطق ﴿الف و لام النبیین﴾

در این دو هفته در اخبار اهل حدیث مورخه ۱۷ ربیع الاول سنه ۱۳۴۰ مضمونی مشروح و مفصل در خصوص ختم نبوت دیده شد و اما آنچه در جواب مجله البشاره در این سلسله نوشته ترجمه ان بعین اینست

النبیین جمع نبی است و بر جمع الف و لام نیست که بسبب اوجمیت ان را استغراق پیدا میشود یعنی (خاتم) همه پیغمبران ما و ایشان (بهائیان) همه بر این تشریح متفقیم - اختلاف در اینست که حضرات ابن لفظ (النبیین) را یک صفت موصوف میکنند و ما ان را معریمیکند اریم چنانکه ان بالهام ربانی معراست و بهائی ان را نبوت ارثی گویند پس تمثیل این دعوا پیش

و اتحاد کاشتن پس ثابت و مبرهن گردید که دین موجب وفای و اتفاق است و بی دینی سبب اتفاق و شقاق دین تصفیه و تزکیه اخلاقی کند و بی دینی انسان را مصداق اولئك کالانعام بلام اضل سیلا نماید چه که امتیاز و شرافت انسان برخوان همان ادراک کلیات و عوالم روحانیه و تمسک بادیان الهیه بوده و خواهد بود دین نهائی بی همالی است که نمره ان صد اقامت و خشیه الله است ولی بی دینی شجره خبیثه است که فایده آن حرص و ازو حروب خانه برانداز است ایکاش مردمان متدین متجدد نما که خود را مستثنی از مرئی روحانی و حکیم در دخیلش میدانند لمحده در این زمینه تفکر نموده و از ان عوالم لا قیدی و خود پرستی منتقل شده راه خدمت بعالم انسانیت را مییافتند و برای اثبات عقائد و عوائد خود این همه عرفان نمیدانستند تعجب در این است که مادر رد ریای نعما و الا انبیاء مستغرقیم و می بینیم غوامض امور و مشکلات جمهور بتعلیم و دستوران مظاهر ظهور حل و فیصله مییابند مع هذا که ان نموده و خود را از تربیت ان معلمین بی انباز بی نیاز دانسته و غیر از حرص و از رازی در سر و پا ری در بر ندارند

در انجمن نیاسفیه ای بندر صورت ۲۳ نومبر ۱۹۲۱
بر حسب خواهش رئیس محفل
خیلی مسرور و مازانیکه خود را در این انجمن در میان جمعی از مریدانیکه محب و خیر خواه عالمندی بنیم و شکری کنیم خدا را که انوار افتاب وحدت بصرو بصیر نشان را روشن نموده و روابط اخوت فیما بین است حکام یافته و از اثر حرارت این افتاب اعضاء و عضلات افسردهئی که از غلبه رطوبات فاسده بی حس و قرین فلیج کشته بود بحرکت و جنب آمده دارای حس اخوت و روح یکپارگی و وحدت شده اند و قصدان دارند که آثار یکپارگی و غیرت را محو و ظلمات فصل و تفریق را زائل نمایند این قصد و نیت سزاوار تر نوع ستایش و پرستش است از دیر زمانی عالم انسانی محتاج ظهور چنین انبی بود تا رایت فوز و سعادت ابدی بلند گردد و بدین فلاح و نجاح حقیقی بروج اید و عالم انسانی بیاساید الحمد لله که سفیده امید میدوید و لایه ظلماء باخر رسید

خورشید وحدت و یکپارگی از افاق اراده الله مشرق گشت دیده هاروشن شد و راه نجات آماده گردید و منزل مقصود نمایان گشت من از حق جل جلاله از برای این جمع توفیق مطلبیم که بسر منزل مقصود برسند و بدون ملال کامیاب گردند و اما معنی اخوت که منظور این جمع است بکمان من اینست - که همانطور یکک اخوت جسمانی بواسطه روابط عرق و رحم در میان برادرانیکه از یک صلب و بطن متولد شده اند متضمن آثار نیست که آنها را در بسیاری از موارد از ملایم و مکرده بایکدیگر متحد دارد بحیثیتی که در حزن و الم و سرور و شادمانی بایکدیگر شریک و سهیمند در قسمت و نصیب از لبد و حظام دنیوی برابر و مساویند -

اخوت روحانی بطریق اولی باید چنین باشد - زیرا تا اثرش عظیمتر و حکمش شدیدتر است - و خیال میکنم که در صورت است حکام روابط اخوت روحانی فرضا اگر برادری در اقصی مکان دنیا باشد من دون آنکه شخص معینی مخاطب سازد فریاد یا خواه برارد فوراً از حقیقت وجود و نهاد برادران ندای لبیک بلند گردد و هر آنکاه یکی در شرق قرین حزن و المی گردد در غرب برادران بسرور و اوسرور شوند - و من وجود و تحقق این اخوت را در امر بهائی و میان جماعت بهائیان برای العین دیده ام که در طریق اخوت دینی علاقه و اتفاق مال جان خود را فدای یکدیگر نمودند چنانچه در تبریز که عاصمه ادزیا جان است

یک نفر از بهائیان موسوم بشیخ احمد اهل نیشابور بفتوای علما بجرم مذهب محکوم بقتل گردید پس از آنکه وی را در مقل حاضر نمودند رفیق او دوید و دامن میر غضب را گرفت و استدعا نمود که او را عوض شیخ احمد مقول سازند و چون مسئول او اجابت نشد التماس کرد که بهمان جرمی که شیخ احمد محکوم بقتل گردید من نیز مستوجب قتل پس مرا قبل از وی بقتل رسان که نمیتوانم کشته اورا به بینم و عاقبت بطور دلخواه او عمل نمود و دو هم چنین در ایالت مازندران یک نفر موسوم بملا علی جان بجرم دین و مذهب مأ خود و بامر سلطانی وارد طهران نمودند پس از آنکه رقم قتل از مصدر روسای دین صدور یافت آن شخص جلیل را میر غضبان با ساسله و زنجیر از وسط بازار طهران بمقتل میبردند شخصی بنا از اهل کاشان در بالای چوب بست مشغول کار بود پس از مشاهده جمعیت و ازدحام جوید که چه خبر است گفتند ملا علی جان مازندران را بمقتل میبرند فوراً خود را از چوب بست پائین انداخته از میان جمعیت خود را بقراشان و میر غضبان رساند و گفت بهمان جرمیکه این شخص محکوم بقتل گردیده من نیز مستحق کشته شدن هستم و التماس دارم که مرا قبل از وی بقتل رسانید که کشته اورا نه بنیم اورا بضرب و شتم دور نمودند و نگاه داشتند و هم چنین شیخ الا سلام ابهری حاجی میرزا محمد تقی را در طهران نائب السلطنه مأ خود نمود و بیکاه بهائی بودن بمجلس فرستاد ملا محمد رضا نامی یزدی

و موقع خود معجزه و دلیلی بوده - اما کتاب الهی در هر شان و رتبه فی و هر حکم و مکانی در عصر خود مکفی است و جامع مایحتاج عالم انسانی - پس اینگونه آیات دلیل بر عظمت و جوامعیت کتاب الله است در عصر و زمان خود - نه دلیل بر ختم مظاهر کلبه الهیه و قطع فیوضات مخصوصه ربانیه - و از لسان هیچیک از انطالع مقدسه چنین بیانی جاری نکشند جز آنکه هر یک باز خبر بظهور موعود من عند الله فرموده و بشارت ببعثت مظهر مقدسی داده که بجهت تجدید این الهی و ترویج دیانت ربانی باقتضای هر وقت و زمانی باید ظاهر شود با وجود این هر ملت و مذهبی متدرجاً معتقد بعقایدی شدند که در کتب انبیاء مذکور نبوده بلکه محض تأویل و تخریف آیات اسمانی - عوائد و رسوماتی در میان آنها پیدا شد که منافی

﴿ مقالات متوالیه اذ خامه ع -

(۲) - انبیای الهی چه خدمت به عالم انسانی کرده اند و دین چه لزومی دارد ؟
بر دانشمندان عالم و خردمندان قبائل و امم مستور و پوشیده نیست که در بابیت امر بشر در کمال جهالت و تو حش و در نهایت فقر و تشنگی زندگانی کرده و همواره در صحاری و براری متواری و در جنگلهای و میان غارها و شعب جبال پیریشان و سرگردان بوده است اول کسانی که انبیا و کشتگان بیابان چهل و نادانی را بسوی اجتماع

جام اشدر بلا یا و اصعب مصائب عظمی نوشیدند و لا جل تریت نفوس عیش حیات را بر خود منقص فرمودند این شبانان مهربان بودند که این که سرگشته بودند به تو حش و بر بریت را از چنگال ذئاب نفوس و هوای حفظ و حراست فرمودند این ملا حان قادر ما هر بودند که سفینه حیات بشریت را از گرداب هلاکت بسا حل نجات رسانیدند این بزرگواران حاذق بودند که بتریق حکمت و دانائی هیکل مریض عالم انسانی را ما لجه فرمودند و بالاخره این باغبانهای عالم بودند که اراضی جزیره قلوب را به زمینهای خصیبه مبدل فرموده و از هر خس و خاشاک پاک کرده و بجای ان بذره های علم و حکمت در ریاض واقفانه ناس افشاندند و بماء حیوان ایاری فرمودند و امر و زما میتوانیم از ثمرات انها انتفاع و اقتطاف حاصل نمائیم قوانین و احکام ان مقننین و معلمین روحانی بودند که موافق مقتضیات هر عهد و عصر وضع گردیده و احتیاجات و علل ملل را رفع نموده و حتی امروز اخرا لدواء هر مرض رجوع با حکام دینی و یکانه حلال مشکلات هیئت اجتماعیه بشر قوانین الهیه بوده و میباید این مسئله غیر قابل انکار بل کالشمس فی وسط السماء ظاهر و باهر و آشکار است که قوم اسرائیل یا قبیله جاهله جزیره العرب یا ماهی کیران جزیره بریطا نیازان رو قدم بسلم ترقی و تعالی نهاده و به تسخیر ممالک وسیع موفق گردیدند که بمظاهرا مر الهیه و مطالع انوار احدیه توجه و اقبال نمودند و از این سبب از ان ارتقاء و پیشرفت رو با انحطاط نهاده و به فقر رجوع نموده

و مینمایند که اصول ادیان الهی را از میان برده و ان قوا نین محکمه متقنه را مشحون بخزانات و اوها مات عامیا نه و تعصبات جاهلانه کرده و ثبوت و تمسک یادیان را سرسری شمرده و ادبار و انکار را بر اقبال و اذعان ترجیح داده اند دین همیشه مؤلف بین قلوب عباد و موثر حب و وداء و موجب اسایش من فی البلاد بوده و بالعکس امروز برای العین مشهود است که بی دینی نتایج سوء بخشیده سبب بغض و عناد و برانداختن اساس عدل و داد و تخریب بلاد گردیده است جنگهای سنو ات اخیر که خرمن هستی انسان را بنار ظلم و عدوان سوزانند ثمره بی دینی مال متمدنه بوده و باشد تا در ایته نتایج شدید تری بمنصه شهود برسد و چون از بدو خلقت عالم الی زمانها ذخیره نریزهای که در راه انتشار دین بوقوع پیوسته حساب کنیم بقدر عشر دماء مسفو که یکروز از این جنگ بزرگ بین المللی نمیشود دول متحار به برای اطفاء نائره حرص و از خود تیشه بر تیشه خویش زده و در راه بی دینی بیرحمانه نو نهالان بشر را نجاک و خون آغشته نمودند و دلی مؤمنین بادیان اگر گشته شدند و دلی کلکون بی گناه خود برحقانیت خویش شهادت دادند و اگر گشتند دشمن عالم انسانیت را از میان برداشتند آنان برای مطالع خود و کشور گیری لشکر جبار و سپاه خونخوار تشکیل دادند و ایشان برای خدمت نوع پروانه وار بمشهد قد اشتافتند و مقصود خود را یافتند انها عام طغیان برافراشتند و بر قلع و قمع نفوس همت گماشتند و اینها اگر گشتند ولی تخم محبت

ح به منی در تعقیب شماره قبل
و مد نیت سوق داده و الی زمانها هدا انها را از حضیض مذلت رها ینده و باوج عزت رسانیده اند و ما نا وجودات مقدسه و ارواح مجرده بودند که در لباس بشریت با اسم انبیاء و رسول در صحنه کثافت منصه ظهور رسیده و روح تمدن و تجدد در جسم علیل عالم انسانیت دمیده اند و تاریخ و سیر بهترین شاهد حال و کوه این مقال است اری این نفوس مقدسه بودند که برای ترقی و تعالی ابناء بشر کو شیدند و در راه خدمت به عالم انسانیت

وفلاح عالم انسانی بتعالیم حضرت بہاء اللہ
است اما سفر من بہند وستان این بتقدیر
حضرت رحمن است نہ بخواہش دیگر
ان۔ ولی ہر چند من در فلسطینم اما در ہر
نقطہ ئی از نقاط عالم فریاد و انین مینمایم
و ندا بظہور حقیقت میکنم و بایاران با وفا
ہمدم و ہر از و ہم نغمہ وا و از تعالیم
حضرت بہاء اللہ را از رسائل کلمات فردوس
و اشارات و تجلیات و بشارات خواہید
ادراک نمود باین رسائل مراجعت نمائید
تا اقتباس نور حقیقت کنید
از جملہ تعالیم حضرت بہاء اللہ تحریر
حقیقت است

و از جملہ وحدت عالم انسانی است کہ جمیع
خلق اغنام الہی ہستند و خدا شبان مہربان
جمیع را خلق فرمودہ رزق دادہ تربیت
نمودہ پرورش فرمودہ پس یقین بجمیع مہربان
است این است سیاست الہیہ پس ما باید
متابعیت سیاست الہیہ نمائیم و اگر چنانچہ
شخصی علیل است معالجہ باید کرد نہ

و از جملہ تعالیم مسسا و ات بین ذکر
و اثاث است

و از جملہ تعالیم ترویج علوم و فنونست
و از جملہ تعالیم کسب و صنعت از عباد
تست از جملہ تعالیم خدمت بہ عالم انسانی
بدون استثناست۔ از جملہ تعالیم ایجاد
اسان عمومی است۔ از جملہ تعالیم تعلیم
و تربیت اجباری ابناء نوع انسا نیست
از جملہ تعالیم نہایت صدق و اطاعت
بحکومت عادلہ است از جملہ تعالیم
مواسات بین بشراست۔ است از این قبیل۔

و بزرگتر کلمہ کہ بی سبب انبساط روح
است معنی اسلاخ از عالم طبیعت و دخول
در عالم ملکوت است از الطاف الہی میطلبم
کہ اول منادی اسمانی کردی و ترویج حقیقت
نمائنی۔ و علیک البہاء الابی عبد البہاء عباس
جولای ۱۹۲۱ حیف۔

﴿احوال و عقائد امم﴾

از مضامین مرہ ہای پیش کہ در جملہ البشارہ
در عقائد امم و ادیان نکاشته آمد۔ معلوم
و واضح کردید کہ جمیع مذاہب و امم عالم شریعت
و کتاب خود را آخرین کتاب و شریعت دانند
بالنکہ ثابت شد کہ این عقیدہ صرف تحریف

ایات و محض تاء و بیل کلمات بودہ۔ والا ابرا
در کتب انبیای الہیہ چنین بیان نیست۔ و تعدد
کتب و رسل ربانیہ ہم خود دلیلی است قاطع
برائیکہ یک کتاب اسمانی و شریعت ربانی بجهت
قرون مختلفہ و اعصار عدیدہ کافی نہ۔ بلکہ نظر
بسنن اللہ مجدد و مصباح من عند اللہ در ہر
عصر و زمان لازم۔ بلی بعضی از ایات مانند
قانون ابدی و احکام دائمی در تورات۔ و حفاظت
کلمہ و وعده مسیح تا زمان تکمیل ان در انجیل است
ولی ثابت است کہ جمیع ان ایات دلیل بر اہمیت
ادیان الہیہ و حفاظت مواعید ربانیہ و کافی بودن
تعالیم اسمانی در عصر خود بودہ۔ نہ بجهت
اعصار مختلفہ و قرون لانہایہ مثل انکہ در قرآن
۱۴ (۱) میفرماید نحن نزلنا الذکر و انالہ
لحافظون (ترجمہ ما نازل قومو دیم ذکر را و ما ہم
حفاظت کنندہ ان) یعنی کلمہ اللہ در تحت
حفاظت و حمایت الہیہ است و حفظ و تأثیرش
حتی الوقوع مخالفت عالمی ان را ضرر نرساند
و از نفوذ باز ندارد یا انکہ میفرماید اولم یکفہم
انا انزلنا الیک الكتاب الکتاب یأتی علیہم (۱)
ترجمہ یا کفایت نمیکند ایشان را کتبیکہ ما نازل
فرمودیم بر تو کہ تلاوت کردہ میشود بر آنها یعنی
کتاب اللہ دلیل کافی و جامع جمیع مسائل الہی است
و ما دون ان قابل توجه نہ و خواہشہای این وان
محل اعتنا نیست۔ و ہمچنین میفرماید لا رطب
ولا یابس الا فی کتاب مبین (۳) تر و خشکی
نیست مگر انکہ در کتاب مبین موجود است ہر چند
سائر شئون و کمالات مظاهر الہیہ ہر یک در مقام

عن ربکم المختار دعوا اما عند الا نام ثم
اقبلوا الى مطلع الالهام هذا خير لكم ان
انتم من العالمين انتهى *

و این لوح مبارک تازه در جواب یکی
از فارسیان هندوستان از کلمک پیمان
بزدان صادر شده

﴿هو الله﴾

ای میروفا - در عالم وجود صفتی
بهر و خوشتر و شیرینتر از وفا نیست -
این منفعت از اعظم اساس دین الهیست -
اگر انسان از جمیع صفات حمیده محروم
باشد ولی باین صفت قدسیه موصوف -
عاقبت حائز کمالات می گردد - و اگر
چنانچه حائز جمیع صفات کمالیه باشد
و از صفت وفایی بهره - آن کمال بقصص مبدل
گردد و آن خیر بشر و آن نورانیت
بظلمت و آن عزت بذلت منتهی شود الحمد لله
تو پیرو فائی - از زوی من آنست که میروفا
کردی - در این دو ربیع طائفه
فارسی چنان اقبال نمودند که حضرت

زردشت روح العالمین له الفداء در جهان
اسمان شادمان گردید و فی الحقیقه امت
نجیبی هستند - و همان است که مر قوم
نمودی - فساد اخلاق غربی کم کم در آنها
سرایت کرده بعضی از فارسیان شیفته
احوال و اطوار غربیان گشتند و نمیدانند
که عالم اخلاق غربیان بسیار فاسد گردیده
و برهان آن این جنک مهیب بی امان -
در هیچ عصوی چنین پر خاشی رخ نداده
لهذا این دلیل قاطع بر سوء اخلاق است
مگر نفوسی که در سایه سر و آسمانی
انجمن شدند و بتعالیم حضرت بهاء الله گزار
و چمن گشتند - این نفوس مبارکه تحصیل
اخلاق نمایند - و هر ملتی بحسن اخلاق
ترقی بی پایان نماید - و بسوء اخلاق
هر ملتی از ذروه بالا پستترین درجه همچی
مهیوط کند - باری اکثر پارسیان هنوز
بخواب کابوسی مبتلا عنقریب بیدار گردند
این معلوم است که طالع افتاب بعد از
تاریکی شب است - و تاریکی هولناک شرق

و غرب را احاطه کرده اگر حضرت شاه بهرام
در چنین بحرانی ظلمانی طلوع نفرماید
در چه وقتی بد رخشد - مزده ها ئیکه
حضرت و خشور و خشوران وعده داده
بودند جمیع تحت یافت هوشید رومی
حضرت اعلی روحی له الفداءست شاه بهرام
حضرت بهاء الله اما من عبد البها یعنی بنده
ناتوان حضرت بهاء الله جز این اسم و رسم
اسم و رسمی و نام و نشانی نخواهم (هوشیدر
و شاد بهرام) هر دو در یک زمان بودند که
از تاریکی عالم طبیعت نفوس منجذبه
رانجاست دادند زیرا عالم طبیعت عالم
حیوان است ولی جهان آسمانی عالم
انسان - حال ملاحظه فرما که انجمن بشر
چگونه مانند حیوان در دریای طبیعت غرقند
اثری از عالم انسانی نیست - اهل عالم
باید انصاف بدهند که آیا بجز تعالیم بهاء الله که
شماع شمس حقیقت است هیچ آوری را این
شب یلدا که نهایت تاریکی است میتواند
غلبه نماید و صبح روشن بتابد و جهان

را گلشن نماید نه بخدا اگر اندک انصافی
باشد شهادت میدهند که پر تو این خورشید
جها نکیر است - و شعاع این آفتاب عالم
انسان را روشن کند اما عالم حیوان بی
نهایت تاریکست درند کیست خونخوا
ریست ظلم و بیاد است فسق و نادانست
منازعه بقاست و معدن حرص و جفا
و منبع طمع بیمتها و عالم بشر از شب
تاریکتر و از حیوان پست تر است جمیع
فلاسفه اعتراف باین مدعا مینمایند پس
معلوم شد که عالم انسانی محتاج یک
طبیبت ربانی و مربی آسمانی است
جز قوه الهیه مقامت طبیعت نتواند باری
همان است که مرقوم نموده بودی که این
دوره طلایی است که باید ظهور کند
بتکرار مرقوم میشود شاد بهرام حضرت
بهاء الله و من بنده او اینست تاج درخشنده
من اینست کوب درخشنده من ملاحظه فرما
که جمیع دانیان شرق و غرب حتی مادیون
باختر اعتراف مینمایند که امروز نجات

THE BAHAI MOVEMENT STANDS FOR. :-

1. The Investigation of truth, the freedom of intellect.
2. The Unity of truth, all religions' being one.
3. The Basic Unanimity of religion and science.
4. The non-interference of religion and politics.
5. Religion's being the cause of amity, not estrangement.
6. The Abolition of religious warfare and hatred.
7. The Abolition of prejudices, social, civic, sex, etc.
8. The Unity of humanity, the intrinsic equality of men.
9. The equalisation of rights, legal, social, economic, etc.
10. Sex Equality, the revision of the rights of women.
11. The re-adjustment of Economic relations.
12. The Settlement of national disputes by international arbitration, the disarmament of nations, the establishment of a central world tribunal with a world police and a world force to enforce its decrees, a world league of justice and freedom, the

reign of Right, the world Peace.

13. The Reform of world civilisation by peaceful methods.
14. The Compulsory education of both boys and girls.
15. A World language and a world script.
16. The Immanent transcendence and Fatherhood of God.
17. The Advent of prophets being necessary for world progress.

The spirit of the movement may be summed up thus in a few sentences.

To it Love is the essence of religion,
Peace the indispensable condition,
Deeds superior to faith and prayer,
Servitude the only pinnacle of glory,
Sincere humility the only way to attain it,
Works the test of sincerity.

Abdul Baha is the present leader. He is the expounder of the teachings of his father, Baha-Ollah. The movement was started by the Bab in 1844 A. D.
Hashmatullah.

البشائر

این مجله ماهی یکبار
طبع و توزیع می شود
عنوان مراسلات فوربس
استریت ۲۹ قلعه بمبئی
خرج پست بر قیمت
سالیانه افزوده می شود

ای اهل عالم همه
باریک دارید
وبرگ یکشاخسار ۱۵۲

قیمت اشتراك سالیانه
در ایران ۹ نه قران
در هندوستان ۳۵ سه روپیه
در مصر و سوریه ۲۵۰ قروش
در انگلستان ۵ شلینگ
در امریکا يك دالر

جلد ۱ یکم ربیع الاول سنه ۱۳۴۰ هـ مطابق ۳۳ ماد نومبر ۱۹۲۱ ع نمبر ۹

مقصود از تحریر رساله البشائر وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و مرتبه علمیاست و مقالات مختصر مفید در این خصوص از هر کس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد

بیا نات قلم اعلی

انار جبل الطور من اشراق الظهور
وقال قد وجدت عرفك يا اله من
في السموات والارضين * تلك ارض
قبحا بعثنا النبيين والمرسلين *
قد ارتفع فيها نداء الخليل ثم الكليم
ومن بعده الابن كل اخبروا وبشروا
المباذ بهذ النبأ العظيم * كذلك نزل

في الاواح من لدن منزل قديم *

والسدره تنادي يا اهل الناسوت قدا تي
ما لك الملكوت واستوى على العرش وفي
حواله من الملائكة المقربين دعوا الكنائس
والمساجد ان اسرعوا الى مطلع الوحي
ولا تتبعوا اظنون الذين غفلوا تا الله قد طلع
فجر اليقين ان المعابد لذكروه قدا تي المذكور
بسلطان عظيم اياكم ان تمنعكم الاذكار

THE TEACHINGS OF ABDUL BAHA.

—
“The Manifestation of Divinity and the dawning of the infinite light of the invisible is intended for the education of souls and the refinement of the morals of all that exists.....so that the earthly people may become God-like the darkened ones illuminated, and the uninstructed familiar with the mystery of the kingdom; that the ignorant may drink from the living water of knowledge; that the savage may give up his ferocity; that the cruel may become forbearing, and that pitiless savages may be favoured with ideal peace. If these divine graces do not appear in men, the bounty of the Divine Manifestation will prove fruitless, and the splendour of the Sun of Truth will be without effect.”

“The Divine Manifestations are sent and manifested to train the souls of men in such wise that the heavenly light may shine universally that virtues of humanity may be separated from their vices through the confirmation of the Spirit, and their spiritual qualities may become manifest. Love is the real magnet which attracts the hearts and souls of men, and therefore the purpose of the Manifestations of God is to radiate the light of love from their hearts, ALL THE

DIVINE PROPHETS TAUGHT THIS TRUTH.....We who are the servants of His threshold must exert our utmost power, devote our lives, offer them up if necessary, and give our time and all that we have to this cause until this light spreads all over the world and this brilliant star shines from the dawning-place of humanity.....The essential is love. This is the meaning of truth, while untruth is rancour, discord, and hatred. All else save love is merely outwardly uttered words. This is a religion of deeds and not of words.

“Oh respected one. All prophets were sent.....that the world of humanity may become a heavenly world; the earthly, divine; the dark, enlightened; the satanic, angelic; and that unity harmony and love may be produced between all the peoples of the world; that the essential union may appear, the foundation of disunion may be destroyed, and that everlasting life and grace may be the result.

“Oh esteemed one. Reflect upon the world of existence; union, harmony and intercourse is the cause of life, while dispersion and disunion is the cause of death.

When you look at all the beings, you will see that each being found existence through the mingling of different elements, and

when this combination of elements, dispersed and unity is replaced by disunion, that existing being becomes non-existent and annihilated.

Oh revered one, Though unity was produced in by-gone centuries still complete unity upon the earth was not feasible; for the means and causes of union were wanting, and among the five continents of the world connection and communication did not exist. Moreover even among the people of one continent interchange of ideas was difficult. Therefore intercourse, unity, connexion and interchange of the ideas of all the peoples of the world in one place was impossible and unfeasible. But now the means of connexion are many, and really the five continents of the world are as one.”

“Should any soul become the cause of grief to any heart, or despondency to any soul it is better for him to hide himself in the lowest strata of the earth than to walk upon the earth. Should any soul desire the abasement of his kind, undoubtedly his nonentity is better for him, for his non-existence and his death better than his life.

Therefore my advice to you is, endeavour as much as ye can to

show kindness toward all men, deal with perfect love, affection and devotion with all the individuals of humanity. Remove from amongst yourselves racial, patriotic religious, sectional, political, commercial, industrial, and agricultural prejudices, so that you may become freed from all human restrictions and become the founders of the structures of the oneness of the world of humanity. All the countries are one country; all the nations are the children of one Father.”

“Hold fast to that which is the cause of unity and friendship. The result of everything should be the love of God. This is the essential fact of everything, that we should love one another with Godly love. The name of love is never applied to anything except the love of God. Beside Godly love, other love is called passion, it pertains to animals and not to man. But Godly love which means to love friends of God, is of the human characteristics. For they have no other intention save the good will of God. How many souls have always been together in the utmost love, but at last it was changed into enmity, for the foundation has not been based upon Godly love. It has been human loves,”

Mrss. Nora Crossley

*Upon her be the Glory of God,
the All-Glorious.*

Care of his honour, Dr. Esslemont.
HE IS THE ALL-GLORIOUS.

O MY WELL-BELOVED DAUGHTER
OF THE KINGDOM!

The letter thou hadst written to his honour, Dr. Esslemont, was forwarded by him to the Land of Desire (The Holy Land). I read it all through with the greatest attention. On the one hand, I was deeply touched, for thou hadst sheared off those fair tresses of thine with the shears of detachment from this world and of self-sacrifice in the Path of the Kingdom of God. And on the other, I was greatly pleased as that dearly-beloved daughter hath evinced so great a spirit of self-sacrifice, in such wise, as to offer up so precious a part of her body in the Pathway of the Cause of God. Wert thou to seek my opinion, I would in no wise have consented that thou shouldst shear off even a single thread of thy comely and wavy locks; nay, I myself would have contributed in thy name for the Mashraqu'l-Azkar. This deed of thine is, however an eloquent testimony to thy noble spirit of self-sacrifice. Thou hast, verily

sacrificed thy life and great will be the spiritual results thou shalt obtain. Rest thou confident that day by day thou shalt progress and wax greater in firmness and in constancy. The bounties of His Holiness Baha-u'llah shall compass thee about and the joyful-tidings from on high shall time and again be imparted unto thee. And though it be thine hair that thou hast sacrificed, yet thou shalt be filled with the spirit, and though it be this perishable member of thy body which thou hast laid down in the Path of God, yet thou shalt find the Divine Gift, shalt behold the Celestial Beauty, imperishable Glory and attain unto Everlasting Life.

The Glory of Glories rest upon thee.

(Sd.) ABDUL-BAHA ABBAS.

Haifa Palestine.

20th August 1921.

Translated by SHOGHI RABBANI,

Balliol College, Oxford.

NAJAF'ABAD PERSIA.

The Beloved of the Lord the
Hand-maidens of the Merciful.

Upon them all be the Glory
of God, the All-Glorious.
In the Name of the All-Glorious.
Oh Ye Blessed Souls :—

The letter Ye had written to His Honour, Rahmat Ullah, hath been perused. Many and various were the joyful tidings it conveyed, namely, that through the Power of Faith and constancy in the Covenant, numerous gatherings have been convened, and the Loved Ones are everywhere astir and active.

Abdul Baha's ardent desire hath ever been that the soil of that hallowed spot which in the earliest days of the Cause, hath been refreshed and made verdant through the vernal showers of Grace, may so bloom and blossom as to fill every heart with joy.

Praised be the Lord, The Cause of God hath been proclaimed and promoted through the East and throughout the West, in such wise that no mind ever conceived the sweet savours of the Lord would so rapidly perfume all regions. This verily is only through the consummate bounties of the Ever-Blessed Beauty, whose Grace and whose Triumphant Power are time and again abundantly received.

One of the Wonderful events that have of late come to pass, is this; that the edifice of the Mashriqu'l-Azkar is being raised in the very heart of the American Continent, and numerous souls

from the surrounding regions are contributing for the erection of this Holy Temple. Among these is a highly esteemed lady of the City of Manchester, who has been moved to offer her share.

Having no portion of goods and earthly riches, she sheared off her long and precious tresses that adorned her face with her own hands, and offered them up for sale, that the price thereof may promote the Cause of the Mashriqu'l-Azkar.

Consider ye, that through in the eyes of women nothing is more precious than rich and flowing locks, yet notwithstanding this, that highly-honoured one hath evinced so rare and beautiful a spirit of self-sacrifice.

And though Abdul Baha would not consent to such a deed as this and would deem it not permissible, yet as it doth reveal so high and noble a Spirit of Devotion, He was thereby deeply touched.

Precious though the hair be in the sight of the Western woman, nay transcending in excellence itself, yet, she offered it up as a sacrifice for the Cause of the Mashriqu'l-Azkar!

It is related that in the days of His Holiness the Apostle of God (Mohammad) He once signified

His desire that any army should advance in a certain direction, and leave was granted unto the Faithful to raised contributions for the Holy War, thereupon one man gave one thousand camels each laden with corn, another gave half of his substance, and still another all that he had. But a woman stricken in years whose sole possession was but a handful of dates came to the Apostle and laid at his feet her humble contribution. Thereupon His Holiness the Prophet of God, (may my life be offered up as a sacrifice unto Him,) bade this handful of dates be placed over and above all the contributions that had been gathered, thus asserting the merit and superiority thereof over all the rest.

This was done because that aged woman had none other earthly possessions but these. And in like manner this esteemed lady had nothing else to contribute but her precious locks, and these she gloriously sacrificed in the Cause of the Mashriqu'l-Azkar.

Ponder and reflect how mighty and potent hath the Cause of God become! A woman of the West hath given her hair for the Glory of the Mashriqu'l-Azkar.

Nay this is but a warning unto them that perceive.

In conclusion I am greatly with the Loved ones in Najaf-Abad for, from the very early dawn of the Cause unto this day they have one and all under all conditions evinced a great Spirit of self-sacrifice.

His Honour, Zaynu'l-Muqarrabin, hath throughout his life-time prayed with all the sincerity of His stainless Soul on behalf of the Believers in Najaf-Abad and implored for them the Grace of God and His Divine confirmation.

The Lord be Praised that the prayers of this gracious Soul have been answered, for the effects thereof are everywhere manifest.

Upon ye all rest the Glory of Glories.

(Sd.) ABDUL'BAHA ABRAS,
Haifa Palestine.

Bombay.

THROUGH AGA MIRZA MAHMOOD,
MR. EDALJI PIROJSHAH ZIDALIA,
UNTO HIM BE THE GLORY OF
GOD THE MOST GLORIOUS.
He is the Most Glorious.

O thou who art distinguished in faithfulness.

In the world of existence, there is no virtue better, nobler and sweeter than faithfulness. This virtue is one of the greatest basic principles of Divine Religion. If man be lacking in all desirable virtues and be characterised only

with this Sacred characteristic, he will ultimately attain to all virtues, and if on the other hand he possesses all qualities of perfection; and be lacking of faithfulness, that Perfection will be reduced to imperfection; that goodness to evil, illumination to darkness, and glory to misery.

Praise be unto God, thou art aged in faithfulness. It is my hope that thou wilt become a leader in faithfulness. In this wonderful age the Zoroastrians have in such a way responded to the call that His Holiness Zoroaster-may the Soul of the world be a Sacrifice to him has been rejoiced in the heavenly kingdom. Verily verily they (Zoroastrians) are a noble race. It is as thou hast written, that Western corruption has crept into their Character. Some of the Zoroastrians have become lured and fascinated by the modes and manners of Westerners. They do not realize that their Character, has been badly corrupted, as this terrible and relentless war was a proof thereof, because it was unparalleled in all previous ages. Therefore it is an absolute Proof of their moral degeneration. But those Souls who have gathered under the Shadow of the heavenly Cypress and through the teachings of His Holiness Baha-ullah formed meadows and rose gardens are exceptionals. These

blessed Souls have acquired heavenly virtues. Through noble virtues, every nation has made immeasurable progress and similarly through moral corruption every nation falls from the Zenith of prosperity to the lowest abyss of barbarism. In short the majority of the Zoroastrians are still under the incubus of negligence. Before long they will be awakened.

It is evident that the shining forth of the Sun, is after the darkness of the night. Horrible darkness has enveloped the East and the West. If His Holiness Shah Behram should not appear in such dark crisis, then when should he Shine forth. The glad tidings prophesied by His Holiness the Vakhshur Vakhshuran have been all fulfilled. His Holiness the Bab may my Soul be a Sacrifice to him, is Hushidar Boomi. Shah Behram is His Holiness Baha-ullah. But as to me I am Abdul Baha, that is an unable servant of His Holiness Baha. Save this I do not desire any name or Station, fame or title. Both appeared in the same time, when they released the attracted Souls from the darkness of the world of nature. Now consider thou how the assemblage of mankind is immersed in the

ocean of materialism. There is no trace of the world of humanity. The people of the world should conscientiously realize, that save the teachings of Baha-ullah which are the rays of the Sun of reality, can any other Power dispell this intense darkness, so that the brilliant morning may shine and turn, the world into a rose garden? No by God, with a slight fairmindedness one testifies that the effulgence of this Sun is world embracing, and the rays of this Sun illumines the human world. The animal kingdom, however is intensely dark; there is ferocity, bloodthirstiness, cruelty, injustice, *vice* ignorance, struggle for existence, source of avarice, tyranny and boundless covetousness. The human world has become darker than night and lower than that of the animal. All the Philosophers, testify to this statement. Then it is evident that the world of humanity is in need of a divine Physician, and a heavenly educator. Nothing save the power of God can resist nature. In brief what thou hast written is true that it is the golden age which has to shine forth. Again I write that Shah Behram is His Holiness Baha-ullah; and I am his servant. This my is lustrous crown, this is

my brilliant star. Consider that all thinkers of the East and West, even the materialists of the occidents confess, that in this day the success and salvation of the world of humanity is dependent upon the teachings of His Holiness Baha-ullah. As to my visit to India it is conditional upon God's decree and not on the desire of others. Though I am in Palestine, yet in every part of the world, I am raising my cry calling the people to the manifestation of truth; mingling and associating with the faithful friends, and singing and raising my melodies with them.

Through the tablets of Kalemati Ferdous (Words of Paradise) Ishrakat (Emanations) Tajalliat (Effulgences), and Bisharat (Galdtidings), thou wilt get acquainted with the teachings of His Holiness Baha-ullah. Refer to these Pamphlets, and so reflect on these teachings, that thou mayest absorb the light of truth.

One of the teachings of His Holiness Baha-ullah is independent investigation of truth, another one is the oneness of the world of humanity. that is all people are the flock of God and He the affectionate Shepherd. He has created all, reared them up, and sustained them all. Then

it is certain that he is affectionate to all his sheep. This is the Divine Policy. If somebody is sick he should be treated and not be dealt with inimically. If he is a child he should be educated, so that he may reach maturity. If a person is ignorant he should be instructed, so that he may become accomplished,

One of the teachings of His Holiness Baha-ullah is that faith and religion should be accord with science and sound reason, for if religion be against science it is blind imitation, and so a cultured and accomplished person cannot yield to it.

Still one of the teachings of His Holiness Baha-ullah is that religion should be the cause of unity and harmony among mankind. On the contrary if it be productive of discord and hostility, then that religion is of no use, because if the physician is ignorant, and the medicine harmful, then lack of treatment is preferable to the patient.

The abolishment of religious, racial political and even national prejudices is also another Principle in the teachings of His Holiness Baha-ullah. All the surface of the

earth is one whole, because every individual can live in any part of the world.

Justice and equality is another Principle of His Holiness Baha-ullah; similarly the equality of men and women, popularization of science and learning, consideration of work as an act of worship, service to the world of humanity without exception, universal peace, creation of universal language, compulsory universal education, utmost loyalty and obedience to equitable Government and relative equality and so forth.

The greatest word which is the cause of the joy of the Soul is detachment from the world of nature, and entrance into the realm of the kingdom. Through the graces of God do I hope that thou shouldst become one of the first heavenly heralds, propagating the truth.

And to thee be Abha Glory.

(Sd.) ABDUL BAHÁ ÁBBÁS.

July 1st 1921.

TRANSLATED BY.—

Azizullah Bahadur.
Haifa Palestine.

CONSTITUTION OF THE CONVENTION.

- (1) This Convention shall be called the All India Bahai Convention (and) Burma is included in the word India).
- (2) This Convention shall be held annually during the Christmas week.
- (3) It can be held in any city of India or Burma wherein there is an established Bahai Assembly of at least nine members.
- (4) It shall not be held for more than three consecutive years in the same city.
- (5) The place and the time of each succeeding Convention shall be decided in each Convention.
- (6) The delegates of Bahais from all parts of India and Burma shall come together and discuss on all matters pertaining to the progress of the Cause in India and the general uplift of the Bahais.
- (7) In all its doings this Convention shall bear in mind the Unity of the Bahais of India and shall not do anything that may cause or may be likely to cause friction between the Bahais of India and of other parts.
- (8) This Convention shall have a central office which shall be under the direction of the Executive Committee of the Convention.
- (9) This Convention shall annually appoint a committee of nine to execute the resolution of the Conventions.
- (10) The Central Convention office, the Central Fund, The Bahai News and all other matters pertaining to the improvement of the Cause shall be under the direction of the Executive Committee.
- (11) The Central Fund Committee shall collect funds and keep regular accounts for the purposes of those things which the Executive Committee might decide to carry out.
- (12) The Central Fund Committee cannot spend any money unless it receives a written order from the Executive Committee.
- (13) Each of these Committees shall appoint from among themselves a president, a vice-president, a treasurer and a secretary or secretaries and an auditor and must keep regular accounts.

- (14) If any of the members of the Executive Committee are found failing in their duties or give cause to believe that they might prove hinderance to the progress of the Committee, the Committee can replace him if two-third of the members are of that opinion or if they resign during the year the Committee has the power to nominate other persons in their stead.
- (15) If a body or society of people appear who may call themselves Bahais with a view to create dissension among the Bahais, this Convention shall not recognise them.
- (16) Any Bahai who may happen to be in India for the time being has the privilege of an Indian Bahai.
- (17) This Convention shall receive visitors from all societies such as the following.
 - (A) Bahai Conventions all over the world.
 - (B) Esperanto Societies.
 - (C) Theistic conferences and
 - (D) All other Societies who work for Unity of religions, Oneness of Mankind and Universal Peace.
- (18) The Central office of the Convention will not spend more than hundred & twenty rupees per annum without the consent of the Executive Committee and the C. Fund-committee.
- (19) If the Convention committee desires to interfere in the affairs of any local assembly it can do so, only if the local Spiritual Assembly considers it advisable, otherwise it has no power to interfere with the working or management of any local assembly.

آمد آنوقتیکه محمود از لقای حق شدیم
 آمد آنوقتیکه خون از دیده آید برون
 آمد آنوقتیکه مقصود جهان غیبت نمود
 آمد آنوقتیکه از اعدای بی باید شنید
 آمد آنوقتیکه مارا دل بخون آغشته گشت
 آمد آنوقتیکه زانوار جمال شمس عهد
 آمد آنوقتیکه شرق و غرب با قلب خیزن
 آمد آنوقتیکه گرد روز و شب نالان ضیاء
 شام گریه زار زار و روز گویان آه آه

هوالمقصود

وقت آن است بجان خدمت دلداری کنیم
 وقت آن است پس از هجرت محبوب احم
 وقت آن است بفرموده آن مرکز عهد
 وقت آن است که ما رحمت آفاق شویم
 وقت آن است تعالیم بسا، الله را
 وقت آن است که آن شعب از اصل قدیم
 وقت آن است که در وحدت عالم کوئیم
 وقت آن است که ما صرف محبت گردیم
 وقت آن است که ما شعله در آفاق زیم
 وقت آن است که بهواره قیام از دل جان
 وقت آن است که نوشیم می از جام است
 وقت آن است در این دور محبت زوفا
 این جهان گشته مریض و بتعالیم بسا
 گلخن پر خشنو خاشاک در این عالم خاک
 غم صلح و صفا در همه آفاق بلند
 ما در این راه ز گفتار بجانی زسیم
 مرکز عهد جهان را بد لالت فرمود
 گل نخسینم گم ز حقی از خسار بدیم
 ای ضیا در غم جانان چه قدر نار کنی
 وقت آن است که جان در زبش ایشار کنیم
 به پیشتر ان - آرو کل و مژ و محمود، بهانسان آفس غورث بلخی

وای بر حال من و چون من پریشان آه آه
 بهجو یعقوب از فراق یوسف جان آه آه
 شد زمان فرقت و ایام هجران آه آه
 صحبت جان سوز از پیر و جوانان آه آه
 بهجو صید از دست صیادان دوران آه آه
 دوستان گردند و من مخوم و گریان آه آه
 هم عنان هر لحظه بینی نوحه خوانان آه آه

اما از دقایق ارض مقدسه چند هفته قبل از صعود
 طلعت پیمان حضرت میرزا ابوالحسن انثان علیه شان الله
 الملک الملتان بعد از فوت حرم محترمه خود و بهر صعود حضرت
 موقر الدوله علیها المنفرد من تبایر به چون از بیانات مبارکه
 اشاره صعود طلعت مقصود میشوند با جزئی شدید تر و انقلابی
 برتر از پیشتر بخانه مرحمت میناید و دیگر کسی ایشا زانی نمید
 تا آنکه خبر میرسد که خود را در بحر غرق نموده اند و از لسان ملهم
 بسیار اظهار عنایت و مغفرت نسبت بان غریق بحر رحمت میشود
 و پس از چند روز از صعود مبارک نیز جناب امیر آقا
 باغبان میت در جوار مقام اعلی زیر سرد پا خلوت نموده
 با تنه گدوی خور میرسد بعد از آنکه خون زیادی از خلقش
 بر زمین ریخته اتفاقا اقا رحمت الله خادم می رسد فوراً
 و کتو کر و کر را خبر داده گلوی ایشان را حکم گرفته بر فیض
 بهر بند و بنجیه میکنند و امید حیات نیست
 با آنکه قبلاً بکرات طلعت مقصود و بهر صعود خود فرمودند
 که از بان عشاق مبعوث شود تا وقت استراق بنار فراق
 و فتنه احتیاج خود را باینگونه حوادث میندازند و مواقع عبیده
 البشارت و وحی شد از آنجمله در تمبره (۵) صفحه (۵۱) بود که
 بحجاب آقا سید مصطفای رومی و بعضی از اجاز فرمودند
 ما وظیفه خود را بجا آوریم هر یک مبارک حضرت اسع
 روحی فداه را مقرر داریم میت مقدس را تمیر کردیم سه
 میت مبارک (و دیگر) باقی بود آن هم بهیون جلال مبارک
 با تمام میرسانیم امرای هم در شرق و غرب منتشر است و
 نفحات جانپرور در انتشار دیگر کاری نداریم عرض کردند
 هنوز کارهای بسیار هست فرمودند باقی کارها را اجتنای
 جلال مبارک خواهند کرد
 و اما اموری که سبب تسلیم بهجوان ست یکی خبر برای
 جان پرور اجبای مدن و بلاد هست بالانحص ایران که
 قاطبه دستان با نیاتی خالص و دوجبهی نورانی و حالاتی
 روحانی و ثبات و تقاضای ربانی بر خدمات امر الله و ترفیع
 یگانگی و اتحاد اهل بها و مقامات عتقین عدل نموده
 و توبه و بهر چند اعداد در همه جا مستعد فتنه و فسادند ولی
 مانع و حائض رعیت حکام و امراء با فزینگ و تقوت
 مظاہر عدل و دادند و دایه نیت مدن و بلاد زادیم
 قدره و جلالت و دوله و رجالات
 زنده است نام نامی شیران بعدل گریه بی گزشت که نوشیدان نماند
 دیگر عظم سلوت اهل بها زیارت الوح و وصایای
 کلک عهد الله است و طلوع مهر چهره ولی امر الله است الهی
 غصن ممتاز روحانی ابی ثمره دوسره مبارک که جانی حضرت
 شوقی ربانی روحی محترم حضرت الفدا که بهار اطمینان بنشیند
 و بهار روح روان داد و ایچند اساس حفظ کلمه الله حکمت و علم
 اتحاد من فی الیها موجودانی زنده فی زمانه و احوال شبهه بی نه
 نشر مدی وحدت خلق و علاء امر موعود گشت جلد بان ماه هشتم
 تا در غلال کمرست او جلال عدل روح القدس کند عیان انسان نم

مهر آن ماه همان چهره آن شاه جهان در دل و دیده عیانت شد از خوش نمان
 منقسم می نشود تا ابد این رشته مهر یک ز عقد به بدل عقد گشای و جهان
 که زبان و قسم و ناطقه را که در خوش
 آه کان صوت و صریرم زسد باز بکوش
 یا رب اجاب ترا دیده و دل پر خون است خود از این واقعه دل و رتبه علیا چون است
 که چنان فرغ بهاکوه و قاراست و کون یک سوز دلش از وصف و بیان بیرونست
 قیت در خور آن سدره اهبائی نیست
 بهر اجاب منور از آنکه تکیه بای نیست
 رفت از دار فنا خسرو استلیم بقا بسته شد بر رنج اجباب و گریه باب لقا
 دیده محروم شد از طلعت نورانی حق جز دل و دیده نورانی ارباب تعقی
 که بهر حالش پیدا و نمایان بیسند
 همه جا بهر حالش را تابان بیسند
 ای عجب خامه ز غم می کشم سوی سرور که ندر جامه که سر پوشش جدا گشته ز نور
 ابر که دید پرانگنده و خوشید دمید شد نور دیده و نزدیک تر آمد ره دور
 زین سپس جمله آفاق منور گردد
 روشن اقطار از آن طلعت انور گردد
 شمس میثاق مقدس ز زوال است و انول که ز حق راست تحول و ز خروج و نه دخول
 وین صعودی که رسد در نظر اهل جهان این همان قوس صعود است همان قوس نزول
 که به ملک آید و با خلق مساعد گردد
 که رود در ملکوت و متصاعد گردد
 غصن اعظم که همین بار جمال قدم است خود بهر کار مددکار جمال قدم است
 رفت تا طرح نوی ریز در خدمت او حاضر این لحظه بدر بار جمال قدم است
 زود باشد که زمین جفت ای می گردد
 زود باشد که همان روضه علیا گردد
 خسروی که ز پستی آزادی هر رنج سیری رنجها برد در این دهر ز هر کینه دری
 سنده را حش افتاد به کاخ ملکوت دوره همتش از ملک کنون شد سپری
 دوستان بهر چه زمین واقعه غمناک شوند
 دیده با هر چه زمین حادثه غمناک شوند
 بعد هشتاد و سنه غصه و اندوه و امل بعد سی سال که از نقض کسان دیدستم
 بعد ده سال فراخ از اثر رنج سفر ناگهان کرد سفر تا بر سلطان قدم

مردی از ستم خلق فراغی طلبد
 مرهی بلکه بهر زخمی و داعی طلبد
 ای صبا در همه اقطار جهان کن گذری بزن و مرد اجبای بهان نظیری
 زود هر یک بنشین یکدم و دلجوئی کن که ای ثابت بر عهد چرخ خون جگری
 خویش فرموده که چون پویم راه ملکوت
 همه اجباب بگیرند ره صبر و سکوت
 عوض ناله و اندوه به کل صفیات همه خیزند به تبلیغ و به نشر نفحات
 تا که انوار بهاتابد بر کل جهان تا که آثار بهایسد در کل جهات
 من هم از عالم اسرار شوم یار همه
 باشم از غیب بهر کار مددکار همه
 همه از بعد من آن روز خواری باشند همه در فکر هواداری و یاری باشند
 همه وارسته ز پستی و بلندی گردند همه آزاده ز بهر غت و خواری باشند
 تا همه خلق جهان منجذب حق نشوند
 بحق حق که بهر کار موفق نشوند
 حالی ای اهل بهادرت قیام و هم است موسم دعوت اخراج صلاهی هم است
 بگی یک جت و یکدل و یک رنگ شوید همه کوشید بخدمت که نه هنگام غم است
 تا مبادا که چو آواره سرافکنده شوید
 ز بزم هکاری پر رخت و شرمنده شوید
 هوا محبوب
 آه آه از هجرت محبوب امکان آه آه
 آه آه از آتش بجران که ز در جان با
 آه آه آمد شبی مارا که پیش صبح نیست
 آه آه از دیده اینهمان شد آن خورشید غم
 آه آه از جور کستی و ز جفای روزگار
 یوم نور و شهر قول و سال با هفتاد و شت
 آمد آنوقت سیکه بس خاک سیر بر سر نسیم
 آمد آنوقت سیکه گرد آتش کین مشتعل
 آمد آنوقت سیکه محبوب از جهان برست خست
 آمد آنوقت سیکه سر بر ز انوی غم می نمند
 آمد آنوقت سیکه عیش و شادی باشد حرام
 آه آه از فرقت آن جان جانان آه آه
 تا ابد جان تن و دل است سوزان آه آه
 خون شود دلهایی زین شام اخزان آه آه
 شد و سیج از هر طرف میدان خفشان آه آه
 گشت وقت عشرت و شادی عدوان آه آه
 این مصیبت شد بهیا جریله یاران آه آه
 ز استماع طعنه و جور رقیبان آه آه
 میگرد مار جفا مارا همناران آه آه
 گشت محروم از تقایش نوع انسان آه آه
 جلد یاران از غوب شمس پیمان آه آه
 عشرت باشد بدل بر آه و افغان آه آه

و معتبر بمقتضى مسلكه و نقطة نظره و ليعلم الحاضر
ان كل مخلوق يسبح ويمجد في هذا العالم ويفكر
ويبدو و يظهر ويضمرو و يصرف اختيارا و يتجوى
لظهور كما له مزارا باذن من خالقه و عنانية
منه جل و علاحتى اذا جاء الوقت المعلوم
تجلى عليه خالقه بصفة القهر فاصبح لا يملك
لنفسه ضرا ولا نفعا و لا موتا و لا حيا تا و لا نشورا
ولهذا خاطب الله نبيه صلى الله عليه و سلم في
القرآن الكريم بقوله (وهو القاهر فوق عباده
انى ليحزننى الرثاء و التأبين لان التجلى القهرى
مانع لى من الاسترسال فيه الا ان السيد العباس البهاى
معدود من العكاوين لانهم عاشوا معه اكثر من اربعين
سنة كانت مجالسه فيها مجالس علم يتكلم فيها بتفسير الايات
القروانية و الاحاديث النبوية و يجمع بفسفته و تدقيقه
بين اراء المفسرين و المحدثين و بين اراء العلماء العيصيين
و الفلاسفة المتقدمين و المتأخرين وله صدقات متوالية
على الارامل و الايتام و المساكين و كان اذ ذات صديق
لا يبنى اله و ورثته من البر و الاحسان و كان له جاه
عظيم لا يبجل به على كل مستغيب به و كان فى موسم الشتاء
يجتمع مع علماء المدينة و كبارها فى منزل اشاذ الكبير السيد
الشيخ على ميرى نور الله مرقده و فى فصل الصيف يكون

هو المسكين

باز گردون شکر سحر بازی دارد این جهان سوز سحر شبعده بازی دارد
این جفا پیشه دگر پای نهاده بنباط بسران باز سر دست درازی دارد
آه کاین عالم امکان منزلزل کردید
کام ارباب ضلالت همه حاصل کردید
باز دل خون شد و از دیده بدان افتاد سر ارباب خرد از سر و سامان افتاد
به غلامان بهاء بود نشانی ز شرف زان نشان شرف این فرق غلامان افتاد
منبر گشت از این واقعه ططم شرف
منبر گشت از این فاجعه قتمام شرف
ای فلک آن قد و آن قامت اندام چه شد مایه جنبش و آرامش ایام چه شد
آن عطا و کرم و عاطفت خاص کجاست آن سخا و هضم و مرحمت عام چه شد
آه کاین جملہ شد از دیده احباب نمان
گشت تار یک بچشم دل اصحاب جهان
تا به کی ای فلک این کینه دوی پیشه تو است قلع و قمع شجر قدس در اندیشه تو است
گاه بر ریشه زنی تیشه و گاهی بر شاخ این چه بیداد و جفائی است که در تیشه تو است
خون دیده فکند سرخ چه اچهر لقات
که بچشم زرد شد اموز جمال و رقات
دود آه است که برگسبد سینا است بلند سم تشین ناله بس از سینه سینا است بلند
باگ یاسیتا بشنو کز پیر و جوان به فلسطین و به زیبا و به تینا است بلند
گشت مخفی گهر عهد و تہی ماند صدف
که دُر قلزم میثاق بہارت ز کف
ای صد افسوس که شد قالب عالم بیجان قلب امکان منزلزل شد و شد جهان جهان
روح چون رفت ز تن لاجرم افتد از کار دست و پا و سر و تن چشم و دل گوش و زبان
گر کش خویش محرک شود از لطف عظیم
که تواند بد می زنده کند عظم ریم
ای دریا که خود ریخت ز بیم طاق وجود عقد بکجیت ز شیرازہ اوراق وجود
ترسم از ہم گسلد رشته نظم ایجا و کش فرو ہشت ز کف ناظم طباق وجود
آن وجود یکہ بود نامش در نامہ عهد
زد بہم دفر و خاموش شدش خامہ عهد

في عصر انتشر فيه الاتحاد وعدم الايمان
الابما هو حى مختبر في عصر انتشرت فيه
المادية المطلقة العنان انه لجيب ونادران
يوجد فيلسوف باسط الجناح نظير المأسوف عليه
عبد البهاء عباس الذي يتكلم الى القلوب والنفوس
ويشرب النفس بتعاليمه ومبادئه المعروفة

احسن اساس لكل ديانة - وقد عرف بديانته
واقواله ومبادئه ومباحثاته مع نبغاء العصر
التمسكين بمبادئهم كيف يقتضيه - اما حيايات فكانت
مثالاً لحيات النفعية وتفضيل نفع وسعادة الغير
على نفعه الخاص وقد احييت اماناً اريسطوطليين
وسقراط فعدا هم الذين كانوا اليه متقربين فلقد
قرأوا فيه صفحة كبرى من الفلسفة الدينية
والاجتماعية

منذ ارسطوطاليس الى ايامنا كان الفلاسفة
الذين اتخذوا على عاقبتهم تعليم النفس البشرية
يتعصبون بمبادئهم ويتسكنون بكل خير يبرفونه
مرتكزا على فلسفتهم الخصوصية والويل لمن
يخالفهم

اما هنا فلا حقد ولا تعصب ولا هوى بل
الجميع اخوة، هنا وجدت الانسانية حامي

وبهذه المناسبة نقول ان عاملين كان دائما
يفرقان بين الشرق والغرب فبينما نرى الغرب
معتما بكشف اسرار الطبيعة واعلان الحقائق وانما
العلم بما يصل اليه من العلوم والاكتشافات
تري الشرق مهبط الانبياء العظام والمشتغلين
المبشرين بديانات تروج وتمتد وتملاء القلوب
والنفوس تحت سما زرقاء رائقة الاديم

فالشرق والغرب اذا يتبايران الاول يعلو
بدياناته والثاني يعلو باختراعاته واكتشافاته
وكلا الحالين ضروري لحياتنا الاجتماعية

عباس مات في حيفا، في فلسطين الارض
المقدسة التي ظهر فيها الانبياء منذ اجيال
واجيال وقد مثلت اليوم في الفقيه دورها من جديد
ونحن لسنا الوحيدون الباكين الفقيد المفقدين
به بل هنالك في اوربا واميركا وفي كل العالم
المتعطش الى مثل هذه المبادئ الاجتماعية الداعية
الى الاخوة - سيكون عباس

مات عباس بعد ان لاقى الامرين في عكا باستيل
تركيا وكانت له سجنامدة لا تقل من العشر
سنوات وبقداد عاصمة العباسيين شهدت
ايضا سجنه وسجن والده اما بلاد الفرس المهداة

للفلسفة العذبة الالهية فقد نبذت اولادها
الا يرى في هذه الامور حكمة ربانية تختص
بها الاراضى المقدسة التي كانت وستكون دوما
منبع الافكار السامية

فالذي ترك بعده ماض فخرو مجد لم يمت
الذي كتب وعلم مثل هذه المبادئ الشريفة
قد ادى الى مقام عظيمته بين الامم وانتقل الى
السعادة المكللة بالخلود

ثم ارتجل صاحب الفضيلة العالم العلامة والكاتب
البليغ والخطيب المفوه الشيخ اسعد افندي شقير
بما يلي :- (خطا بغير شيخ اسعد وكلاء ومشاهير ملين)
عول العرب في جاهليتهم واسلاميتهم على اربنا
والتايين ولم يكن ذلك منهم الا عن جملة مقاصد
منها وعظ الحاضرين المستمعين وايضا ظمهم وقد
اشار الى ذلك خاتم النبيين صلى الله عليه وسلم
يقول: كفى بالموت واعظا يا عمر ومنها تشويق
المستمعين الى الخلق بالاخلاق الحسنة والاعمال
الطيبة اقتفاء لاثار المرئ ومنها تطيب ورثة وشيعة
بذكر مفاخر عبيد هم فتعطف القلوب عليهم ويخفف
عنهم شئ من الم المصيبة ومنها ما يراه كل مفكر

(اشعار حضرت شيخ يونس خطيب)

حكم الاله بموت عباس البها

رب التقى والفضل والعرفان

كل الانام بكت وطال خيبتها

لفراق من هو عين كل زمان

غرس الفضيلة في رياض علائه

فتمت وكان قطنوها متداني

فالحق اجمع شاهد لفضائل

وما أجازت على كيان

يا ال عباس البها لك البقا

الله باتر والخلقة فاني

(قصيدة رديع بستاني بعد از نطق خوري)

وتلاوة قدس الاب الخوري باسيليوس رئيس

رومي طائفة الروم الكاتوليكي بكلمة كان

مضمونها الشاء على كرامة وجلالة شيخوخته

وعلى بعض اعماله الخيرية للفقراء

ثم انبرى حضرة الكاتب الجيد والشاعر المطلق

السيد رديع البستاني بالقصيدة الاتية

لك في النفوس وفي العقول بقاء

فالموت عندك والحياة سواء

والمرء مثلك شيمة وسجية

ومزية ما دامهن نساء

واتباعه الكثيرون يردون معنا هذا النعي

وكافي بهم اليوم وقد حملت اليهم اسلاك البرق

هذا النبأ المريع قد اصبخوا في امر مريع

يمشون عن الصبر فلا يتدون اليه، ويتساءلون

عن العزاء فلا يقعون عليه ويفتشون عن السلو

فلا يجدون اليه سبيلا من اجل ذلك فان الحجاز

ومصر والشام - وهي مهد الاسلام والعقبات

العاليات، التي تضم اعظم الرفات وارض فارس

التي اخرجت هذه الجوهرة الثمينة والذرة

الغالية تشترك مع بيت المقدس في الاسى

والحزن على الراحل الكريم الذي يرقد الان

بسلام في سمح الكرملى موطن الشيع واليليا و

اخوانهم من الانبياء

اجزل الله لنا ولكم الاجر والثواب وانالنا

واياكم الصبر على هذا المصائب الذي كانا معناه

الشاعر بقوله :-

تلك المصيبة انت ما تقدمها

ومالها مع طول الدهر نسيان

وقد ارتجل حضرة فضيله الشيخ يونس

انفدى الخطيب الايات الاتية

ولوان حيا لا يموت بيومه

ما مات ادمنا ولا حواء

والعشرين اثنين من مهد الى

لحد فذا الف وهذا اليا

~~~~~

نقضى وقد يكون من جزء وفي

تلك القلوب تعلقة ورجاء

ولئن تكن عبد البها بعينهم

فبعينهم ايضا ابوك (بهاء)

ضمته عكاء بيهجتها وقد

فتحت لقبك صدرها (حيفاء)

~~~~~

عباس يا عبد البها بن البها

مات الرجال وعاشت الاسماء

عباس يا عبد البها ابن البها

نقضى لمثلك في الزمان فدا

عباس يا عبد البها بن البها

انت الحكيم ودونك العلماء

عباس يا عباس يا عبد البها

ماذا تقول بيومك الشعراء

اشترقت في غرب فلاح صباحه

والشرق شرتك والصبح مساء

اتراهم ببعيد نورك ابصر و

لك ونحن يهزنا السنا الوضاء

عباس يا عبد البها بن البها

كن ما يشاء الله لا ما شاء وا

قدمت في ارض (مباركة) بها

عاش المسيح ومريم العذراء

ارض اتاها في سره محمد

ارض ثراها نعمة وشراء

ارض نقد سهلنا وطنا وان

جارت نفيها جنة وسماء

نحى حماها لا تمان قبورها

وفدى قبوالصالحين ذماء

ونذود عن هذا الضريح ومن به

والعهد ود بيننا ولا

(رديع البستاني)

رويد خواج سلاطون خطابه فرانسوى ادا كردند

وتلاه حضرة الشاب الاديب والمخطيب القدير

الخواجه سلامون بيزاكلو وارجل بالتأين الاتي

بالغة الافرنية واحتفاظا بما تضمنه الخطاب من

البلاغة التي يحجز التعريب عن الاتيان بمعانيه

اثرنا نشره بلفظه وبعده التعريب

وهو يحزبك خير الجزاء

ويا اعصمان شجرة البهاء اتقدم اليكم انا اليف
واسال ربى ان يهبكم جميل التقية ويحبب تعزيتنا
نحن وسلوانا بحفظكم ورعايتكم وان يحزىكم
الكرمية جزاء الخير بدلا من مبراتها الوطنية
انه سميع مجيب ابراهيم نصار
اخطابه حضرت محمد مراد افندى مفتى حيفا
وتلاه حضرة صاحب الفضيلة الاستاذ محمد مراد
افندى مفتى حيفا قائلا

ان الامم اذا فقدت عظيمها من عظمائها سواء
كان عظيمها في علمه او عظيمها في فضله او عظيمها في
سياسته او عظيمها في مبادئه ومبادئه فهي تنسلي
بانها لا بد وان تخرج من بين ابناءها من يخلع
ذلك العظيم ولكن مصيبة العالم الانساني في
هذا الفقد لا تقاس على غيرها لان الفراغ
الذى احلته الراحل الكريم لا يملأه احد من
بنى طائفته

لا اودان بالغ في تأبين هذا الرجل العظيم
فان ايا ديه البيضا في سبيل خدمة الانسانية
ومآثره الغراء في عمل البر والاحسان لا ينكرها
الامن طهر الله على قلبه

كان عبد البهاء عظيم في جميع ادوار حياته كان
عصاميا ابى النفس شريف العواطف سائى المبادئ
كان رضى الاخلاق حسن السيرة، اشتهر ذكره في
مشارك الارض ومنازيرها، وهو لم يحرز هذه
المرتبة العالية الا بحبه واجتهاده ولم ينل
في القلوب تلك المنزلة العالية وذلك المكان
الرفيع الا بمساعدته للبائس وبأغاثته للملهوف
وبتسلية للمصاب

كان رحمه الله واقفا على دقائق الشريعة الاسلامية
كان عالما كبيرا واستاذا مخبريا
ولئن غاب عن العيون شخصه فان اعماله الخالدة
لا تقيب عن الازهار ولئن مات عباس فان
اسمه لا يزول

وانت ايها الراحل الكريم
عشت عظيما وممت عظيمًا وما هذا المشهد الكبير
والموكب المهيب الا برهاننا ساطعا على عظمتك
حيًا وميتًا،

ولكن من للفقر بعدك لها الفقيد ومن للجائع
والملهوف، بل من للارامل واليتامى بعد فقد
رجل الانسانية ورجل الخير والمعروف
نعم هنيئًا في مرقدك وفق ان من كانت

تلك مناقبه وهذه خاتمة حياته فانه حجة في
اعماله خالدة في آثاره، اللهم الله الك وذو بك
الصبر الجميل على هذا الخطب الجسيم وتغمدك
برحمته ورضوانه انه السميع المجيب

ثم تلاه حضرة الاستاذ عبد الله افندى مخلص
بنايلي (خطابه حضرت استاذ عبد الله افندى مخلص)
ارأيتم كيف تغرب الشمس يا فل البدر، و
يحوى النجم؟ أسمعتم كيف تشل العرش. وتذك
الاطواد. وتتغير المعالم؟

اشعرتكم بما تخلفه مثل هذه المرسيات السبعات
من عظيم الدهشة واليم الوحشة، وبلغ الرعشة
في النفوس والقلوب والاجسام

ان كل هذه النوازل ليست بالشئ المذكور
اذا قمست بمصيبتنا الفادحة وخطبتنا الجلل د
كارتبنا الكبرى التى يجد ران نشق عليها القلوب
لا الجيوب وان تنفطر د ونها المراتب دل لتأثر

اجل ان شمس العلم قد غربت، وبد رالتقى
قد افل ونجم المكارم قد هوى وعرش الفضيلة
قد نزل، وظلود الاحسان قد ذلك ومعالهم الهدى
قد تغيرت بانتقال هذا الراحل الكريم من الدار
الفانية الى الدار الباقية لا ارانى بحاجة الى

بيان فضل فقيدنا العظيم وفضائله وتعداد
مناقبة الغر الميامين فكل منكم مشهود عدل
على ما احياه الله من جمال الخلق وجميل الخلق وسعة الصد
ونخارة البحر، والكرم الحامى من الجائع بعده
يطعمه ومن للعارى يكسبه، ومن للملهوف
ينجده، ومن للضال يهديه، ومن للارملة
يسعفها، ولليتيم يواسيه، ومن لو واد العلم
يورد هم منهله الصافي وروضة الافن، بل من
للمخاف والمناير والطروس والمخابر

لقد خلت كلها من علمها الا واحد وبطلها
المفرد وخلصها المرفوع وبدرها المشرق، وانى
استميت منكم عذرا، اذ المر احسن القيام بواجب
الوفاء ولما استطع ان افى الراحل الكريم ما
يستحقه من حسن الثناء، والوصف الجليل والنع
الجميل فان ما بدر على لساني لم يكن الانتاج
قريحة مقروحة وفؤاد مفؤود، ففى فى الحقيقة
كلام كلبات، وعبارات لا محبات

وانتم ايها السادة البهائيون ليست المصيبة
مصيبتكم وحدكم بل هى مصيبة الاسلام بأسره
ونكية العالمين القديم والحديث فتعاليم البهاء
المحمدية منتشرة في مشارق الارض ومغاربها

ومصات العلماء الاعلام من علمائين وروساء
روحانيين ولما وصلت مؤخرة الموكب كان
الاجتماع مهيباً لم ترى حيفاً نظيره ولما ساد السكون
وقفت حضرة الشاب الاديب يوسف افندي
الخطيب وارتجل خطباً باموثرًا نذكر منه فيما يلي
ما امكنا التقاطه بخطابه حضرت يوسف افندي خطيباً مقابلاً لآياتك
يا معشر العرب والعجم!

مالى اراكم مجتمعين؟ وعلام تآمرون
وبهاذا تفكرون؟ اعلى الموت ولاجل الميت الحي
وفي كل يوم تمرامكم قوافل الموتى فلا تهابون بها
على من تكونون؟ اعلى من كان بالاس عظيم
في حياته فاصبح اليوم اعظم في مماته؟ اعلى من
اجلستوه بان يلعب فيلسوفاً واماماً ان الذى
ينقل الى دار البقاء لا يبكي عليه فابكوا على
الفضل والادب اندبوا العلم والكرم ابكوا
لاجل انفسكم لانكم انتم الفاقدون وما تفيدكم
الا راحل كريم من عالمكم الغافى الى دار
الابد الازل

ابكوا ساعة لاجل من بكى لاجلكم
ثمانين عاماً

انظروا بمينا وشمالاً شرقاً وغرباً واصدقوا

الخبر اى فراغ في النبيل والوجاهة قد حدث
واى ركن من اركان السلام قد هدم واى لسان
خرطق فصيح قد سكوت وصمت او اه ليس للصبيحة
قلب يصنع وعين تدمع فقد تركتكم شباباً
تكون شيخكم وشيوخا تندبون فتاكم
تب المساكين ان الخير فارقه تب اليتام
ان الابر الشفوق قد بعد عنهم

حبذا لو كان يفتدى السير عبد البهاء عباس
بالنفوس الغالية لتضمت لاجله ولكن هو الابر
ولكل اجل كتاب فلا مرد لحكم الله ما ذا اعانى
اذكر لكم من مأثر رجل الانسانية وهى اعظم من
ان تذكر واكثر من ان تعد فيكفيه ان له في
كل قلب اثر اجليلا وفي كل لسان ذكر اجليلا
ومن ترك حسن الاحد وثقة والذكر الخالد
فهو ليس بميت

تعزوا الالبهاء بالصبر والسلوان فليس
بامكان احد شقيقا كان او غريباً ان يعزيكم
يرى نفسه اولى بالتعزية (يوسف الخطيب)
(خطابه حضرت فاضل ابراهيم افندي نقار)
وعقبه حضرة الفاضل السرى ابراهيم افندي
نصار فقال:-

بكت على الدنيا وقد مات سيدي
ومثلى من يبكى اذ مات سيده
اى على م هذه الصعقات ما هذا النوح
والبكاء ما ذا بين الورى اطود هو ام زلزلت
الارض زلزالها لا هذا ولا ذاك انما مات
عباس البهاء وجل الفضل العظيم وقد
خرجوا به والكل بالك حوله

صعقات موسى يوم ذلك الطور
في الداهية من هول هذا المصاب الاليم
انها الخسارة وطنية وفاجعة عمومية تقطع
في مثلها اوصال القلوب وفي مثل هذا الموقف
الرهيب تشق الجيوب فواحر قلباه

قضى السيد الكبير عباس البهاء فهوى
طود البر والاحسان ودوى صدى مصرعه في ارجاء
العمور وفتالت الانسانية ورددت الالسة
ذكر مبراته الوافرة فبكت العيون وهامت
القلوب فواحر تاه

عاش عباس الى ما فوق الثمانين واية
حياته مثل حياة المرسلين هذب وعلمه
احسن واعاثر وارشد الى سواء السبيل فانال
نومه المجد الانيل وسيكون جزاءه من ربه

ثواب خير المحسنين ايها الناس اسمعوا لمريم
عباس لا ولا انطمس نور البهاء حاشا ان شعاعه
سيظل نيراً الى ما شاء الله
عاش عباس نيراس البهاء حياة انبعثت منها
معاني الحياة الادبية فنجلت فيها الحياة الروحية
فانتقل من دنياه الى جنان ربه ملاكاً نقياً
محفوظاً بمبراته الطيبة وصفاته العزيرة

آجل قومي - تشيعون رفات الفقيد العظيم
الى مثواه الاخير انما يقنوا ان عباسكم سيدهم
ابداحيا بينكم روحيا باعماله واقواله وصفاته
وفي جميع جوهريات حياته - فودع عباسنا
المادى وتغيب مادته عن انظارنا ولكن
عباسنا الحقيقي الروحي سوف لا يفارق عقولنا
وانكارنا وقلوبنا وسوف لا ينقطع ذكره
من افواهنا

ايها الراقد العظيم الكريم انت احسن البينا
وارشدتنا وعلمتنا عشت بيننا عظيماً بكل
ما تقينه كلمة العظمة وقد تناخرنا باعمالك
واقوالك - انت رفعت منزلة الشرق الى اعلى
ذروة المجد قد اصلحت وهذبت امتت السى
فثلث اكليل المجد ثم سعيداً تحت ظل رحمة ربك

وما يذكر ان القائد البريطاني الذي فتح حيفا في ٢٣-١٩١٨ كان تلقى امرا خاصا لزيارته حال دخوله المدينة ولقد منحه جلالة ملك بريطانيا وسام العضوية في الامبراطورية البريطانية من درجة فارس فقبله بمجاملة لانه لا يميل الى مثل هذه الامور

كان الفقيه يحسن اللغة العربية الفصحى ولا يتكلم الا بها اما لغته هي الفارسية وكان يلبس القفطان السوري والعباءة وعلى رأسه عمة على لبدة بيضاء كان منظر وجهه لطيفا مقبولا ذالحيه وشعره منسدل ناصع البياض ذو بشاشة في الوجه ومثانة في تركيب جسمه معتدل القامة خنطى اللون ذو عينين براقين وصحة جيده

وفلما اصيب بمرض وقبل انتقاله بثلاث ايام اشعر بتوكل فلزم احدى غرت منزله وزاره بها الكثير من اهالي حيفا وفي الساعة الخامسة من مساء ليلة انتقاله كان عنده ذاتين من اكبر ذوات اهالي حيفا فاشاروا عليه بغير الغرفة فاجابهم رأيت رؤية ان الازم هذه الغرفة ولا اختار

مشهد الفقيه

الساعة الرهيبة

ما اذنت الساعة التاسع من صباح يوم الثلاثاء الواقع في ٢٢ تشرين ثاني سنة ١٩٢١ حتى غصت الطريق الواسعة المستدة من شارع النبي الى قمة جبل الكرمل بجاهدين الالهالي وعميون القوم وصدور البلاد وخفت القلوب وانحبست الانفاس وصمتت الاسن وساد

الخنوع بين الجموع المتراحة كالبناء المرصوص واقبل على الفقيه جمهور المودعين وفي مقدمتهم المندوب السامي لسيده ربرت صمويل حاشيته الكريمة الذي حضر خصيصا لتتبع جنازة وحضره حاكم مقاطعة فينيقيا المستر سايمس وقناصل الدول ورؤساء روجيين عموم الطوائف الاسلامية والمسيحية والاسرائيلية واقترّب من الفقيه اقرباءه واتباعه وهم يحترقون حزنا ويذوبون دموعا واكبوا عليه وقبلوا نعشه القبلات الاخيرة وفيها من اللهف والحرارة ما بعيد الحياة ويرد الارواح الى الاجسام الهامدة لو كانت الحياة تعاد والارواح ترد

ولما انتشروا عن ذلك الموت المصيب المشهد المؤلم علت الزفرات وصرخات التوح والبكاء ورفع النعش وفي النعش الحكمة والبلاغة والعلم على اكفة الرجال وكان الزحام شديدا على حمله مع بعد المسافة وكان النعش من الخشب البسيط الابيض موشحاً بشال من الكتير الغالي الثمن وسار الموكب تحيط به الانظار الخاشعة وتخوم حوله القلوب الجازعة يتقدمه شرفة من رجال البوليس بقيادة ضابطها

طبول واعلام صبية الكشافة للطائفتين الاسلامية والمسيحية -
ليقعية قناصل الدول
مشايخ الطرق الاسلامية ينشدون امام النعش الاناشيد الحزنة
وبلى النعش فخامة المندوب وحاشيته وحاكم المقاطعة واقرباءه الذي اصاح حضوره الى الموكب هيبه على هيبه
وواصل الموكب سيره على الترتيب الانف الذكر في الشارع المودى الى نصف قمة جبل الكرمل والنظام تام والجمهور محتشد الى اليمين والشمال والكل سكوت كان على رؤوسهم الطير والارض كانها تتمد تحت النعش حتى لا تقلق رطلا كريما له مالين لغيره من الايادي البيضاء على الفقير والبائس في هذه البلاد ومع طول المسافة لم يظهر على احد علام السلح حتى صولهم لمقام مدفن الباب المعلم الاول للمذهب البهائي في الساعة العاشرة والدقيقة ٢٥ وضوء النعش على منصة كانت بجانب المقام الشاهق البنيان والحائر على اجمل مركز في جبل الكرمل وطوق النعش فخامة المندوب وحاشيته وحاكم المقاطعة

اسرة حضرة عبد البهاء عباس حناصة
اولها يثيون كافة ينحونه اليكم وقد انتقل
البارحة ويشيع غدا الساعة التاسعة قبل
الظهر من منزله الى داره على طريق جبل
الكرمل

وبعد ظهر الاثنين اذاغت الجمعية الاسلامية
في حيفا الاذاعة الثانية وهي

انا لله وانا اليه راجعون الجمعية الاسلامية
تنعى بمزيد الاسف وفاة العلامة المفضل
والحسن الكبير صاحب الساحة

عبد البهاء عباس

وسيعتفل بجزائه الساعة التاسعة من
صباح غد الثلاثاء من بيته فالرجاء اعتبار
هذه كدعوة خاصة للاحتفال بجزائه الفقيه
تغمده الله برحمته ورضوانه والهم اليه
وذويه الصبر الجميل

حيفا في ٢٨ تشرين ثاني سنة ١٩٢١ ع

تاريخ حياة الفقيه

ولد الفقيه في طهران عاصمة بلاد فارس
سنة ١٨٢٢ م الموافق لسنة ١٢٦٠ هـ وصار في
يوم ميلاده ظهور الباب المعلم الاول للبهائيين

ولما عظمت دعوة والد الفقيه (البهاء) في تلك
العاصمة حسب شاه الجهم ناصر الدين لمكانته في
قلوب الرعية الف حساب وود قتله للتخلص
منه لكنه عاد فاجتمع عن ذلك خائفا لانه كان
من العائلات التي لها صلة بالعائلة المالكة
فابعد منه نفيا الى بغداد وكان الفقيه لا يبلغ
من العمر اكثر من تسع سنوات فمكث مع والده
السنه في بغداد فزاد ذلك ميل الناس اليه
وشغفهم لسماع تعاليمه واصبح الحجة الوسطى فيما
بين كربله وايران وكانوا يزورونه متبركين
باليقبه عليهم من الارشادات ولما عظمت دعوة
في ايران عاد الشاه فحسب من عواقبها د
طلب من الحكومة العثمانية ان تبعده مع
عائلته الى ادرنه حيث مكث بها خمس سنوات
زاد في اثناء هاترود الايرانيين وخلافهم عليه
فاصبح مقصدا للحجاج يزورونه خصوصا فساد
الشاه مسرة اخرى وطلب من الحكومة العثمانية
ان تنفيه مع عائلته الى عكا وكان ذلك سنة ١٢٨٠

وكان الفقيه يدعى اليه

مكث الفقيه في عكا ٢٠ سنة كجبرين ضمن القلعة
ابان الحكم الاستبدادي التركي قاسى في خلالها

من جواسيس عبد الحميد مالم يقاسيه احد و
بأثناء هاترود والده في عكا سنة ١٨٩٢ ودفن
في البجعة وما زال اللان محجة الزوار يقصدونه
من جميع اقطار العالم

وسنة ١٩٠٠ على اثر انتشار الد ستور
العثماني ام الفقيه حيفا مختارا منزلا ومقامه
في سفح جبل الكرمل وبني مقاما شاقق البنيان
واستقدم اليه عظام الباب ودفنها فيه واصبح
هذا المقام محجة اخرى لرفاه الباب ولزيادة
الفقيه وهو يحيط القادمان اليه بما اوتي به من
الحكمة والعلم وسداد الرأي وكان قبل وفاة
والده في عكاله وحده القول الفصل في كل
ما يطرح على والده من الاسئلة والاستفتاءات
والده في اخرايامه عن مركزه له ذلك ما جعل
البعض يقولون ان البهاء منجيب عن الاقطار
خلعت عباس عبد البهاء اربع بنات
وعلا م واحد قوفى وبناته الاربع متزوجات
وهن احيا يرزقن الاولى زوجة السيد محسن
والثانية زوجة ميرزا هادي والثالثة
زوجة ميرزا اجلال والرابعة زوجة
احمد بك يازدى

وكان في حياته مثال الفضيلة والتقوى وعلو
الهمة وسمو الاخلاق وهو ذا شهرة واسعة في
الشرق والغرب واوروبا واميركا حيث يعدن
ابناء مذهب به بالالوت ام صفاة فلم تشوبها
شائبة واخلاقه في غاية الانس والدعة كان
كبير النفس وابط الجأش راسخ في المبدأ وحكمة
ورصانه وصبر مشغف في عمل الخير والاحسان
والرأفة بالباشر المسكين والارملة واليتيم
جمعنا الايام به مرارا فلم نرى بدا من ذكر
شي من تعاليمه مما سمعناه منه شفاهيا وهو
الله وبجميع المخلوقات اسكنهم ارضه
وصلطهم على كل ما يوجد فيها من حيوان و
نبات وماء وجاد وهواء ولم يفرق بين واحد
والاخر فاقسم الناس هذه الارض الى بقع
ودعوا كل بقعة باسمه كالكلترا وفرنسا والمانيا
واميركا واخذوا يتخاصمون ويتقاتلون عليها
خلق الله الانسان وديعا صالما انيسا
لا يخلب في يده وناب في فمه فاجده هو اليف
والمدفع والالات القاتلة السلم العالم يجب
ان ينتشر وتوحد المذاهب وتعم المساواة
للمنتقل مكانة عظيمة عند ملوك الارض

دور آتشکده و لهما نار است و حرمان برافروخت
 آه اهل الله دلوله و لما اعلی افکند ناله و فغان
 اهل ملکوت الهی زلزله بر عرش برین انداخت
 خاصان حق از تقادیر قلم قدرت حیرانند و اولیا الله
 از بزرگی این رزیه مضیق سوافرج وجود در این صیبت
 کبری آرزوی عدم نمایند و مدعی صعود ملکوت قدیم
 هستند که پس از ان روی رحانی طلعت سبحانی
 درین دهر ظلمانی نباشد و پیش ازین از حرقت ذرقت
 نوزد داشتند حسرت نالند و لکن چون بر اعظم
 اعلی نظر نمایند و بقصد اعزایی نگزند فوراً ملقشند
 که امروز رضای حق و مرکز پایش - امر اکید جمال
 اقدس الهی مطلع عهد او فایش - قیام اهل بهایت
 بر اعلاء کلمه علیا و نداء بین شرق و غرب دنیا
 و هدایت من علی الارض کلها و ترویج تعالیم الهیه
 و وصایای رحمانیه و نضاج ربانیه تا هر یک از اجبا
 شیخ روشن بزم وحدت عالم انسانی شود و مهبط
 فیض و فضل رحانی گردد و این مقام اعز اسمی
 وقتی دست دهد که همه با اتحاد و جافقشانی بر نیزیم
 و ترک هواهای نفسانی نمائیم آریس نباشیم نو مید
 نکردیم جنود ملأ علی را با صرخه و بنیم و جیوشش
 ملکوت الهی را حامی خویش دانیم آمل افکار خود را

و صدق کلمه مبارکه و تضرع من قام علی نصره امدی
 و اعلاء کلمتی بین العالمین شوند باری در غره سابق
 مجلی از وقایع یوم صعود طلعت پیمان با حال حیرت
 و حسرت نگاشتند گردید و اگر مشروحاً بایستی شرح
 این مصیبت جانسوز مرقوم شود کتابی ضخیم نگاشتن لازم
 و زمان و قلم را چنان تاب و توانی نه حال با تا اثر دل
 و جان و تالم تن نا توان و پریشانی حواس از عظمت
 این رزیه عظمی تحریر و نقل بعضی از مقالات و خطابهها
 مندرجه جریده النضیس پر وازیم که در پنج صفحه بزرگ

که عبارت از بیت ستون باشد تصنیف صعود مبارک
 را نوشته عین آن عبارت نقل می شود و اما مقالات
 سائر جراید عربی و انگریزی در غره های آتیه
 نقل و درج خواهد شد تا معلوم شود که اعظم امم
 چگونه شهادت بر کمال و جمال طلعت غصن الله اعظم
 داده اند و از لسان و قلمشان چه خامه و ادعایانی
 جاری گشته -

در جریده النضیر ۴ ربیع الثانی ۱۳۴۰
 از سال یازدهم عدد ۲۸۸۹ (حیفا)

خطب جلال

انتقال رجل الانسانی

عبدالبهاء عباس

ولد سنة ۱۸۴۴ - انتقل سنة ۱۹۲۱
 و زنت الانسانیة با انتقال اعظم دکن من ارکانها و
 اشهر محسن الیها ملأ الخافقین ذکروه و شذوا -
 العالم الکبیر و الحکیم الشہیر

توقا الله فی الساعة الواحدة و نصف بعد
 منتصف لیل الاثنین الواقع فی ۲۸
 قترین الثانی (نوفمبر) سنة ۱۹۲۱
 الموافق ۲۸ و بیع الاول سنة ۱۳۴۰ هجریه
 و صباح الاثنین اداعت اسرته الاذاعة الاتیة

السید السیر عباس البهائی

مُصِیْبَتِ کُبْرٰی

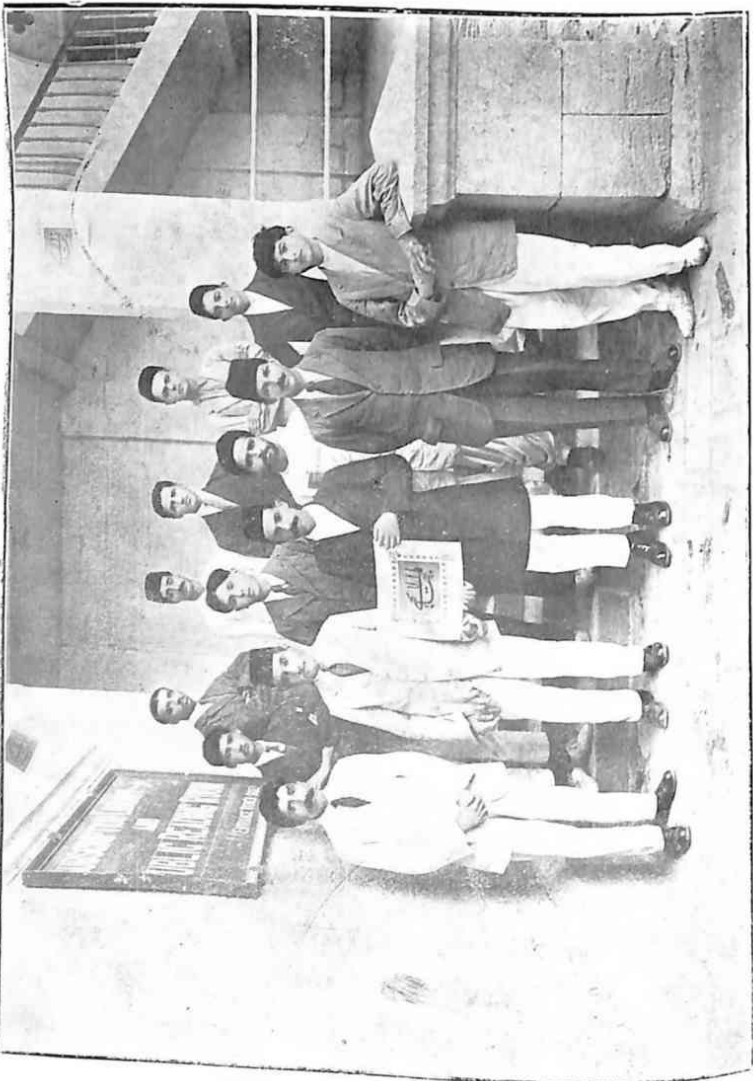
برابر ہر دمی ای دل ہزار نالہ و آہ
 ز ہجر و دوری دلدار و دلبر چون ماہ
 ز دیدہ رفت چو آن گلبن وصال یار
 درین خزان مصیبت بزار همچو ہزار
 از دیدہ خون بہار از دل و جان بنال از غم
 فغان نما گریبان چاک کن بر سر خاک ریز و یاد
 آن تہمتہاے جانفزا و روی و خوی دلربا کن و
 عالمی را پُر نالہ و آہ تا حال جنون پیشہ کن و سر
 بکود و ہامون گذار بعد از آن روی نازنین و
 لعل شیرین چرا آسودہ نشینی و صبر پیشہ گیری حشیم عالم
 گریان است چہرانی قلب آفاق بریان است
 چہرہ نگدازی اہل ملا علی حیرانند چہ آہ و فغان نمائی
 سگان ملکوت الہی در حسرتند چہ از حرقت فرقت نسوزی
 و دل بجز غم و غم ندوزی و چنین رز عظمی چگونہ
 تسلی یابی و چنین مصیبت کبری چنان سکون و
 فراریابی کو حشیمی کہ در این غم دائم نگریہ ہلاک نفسی
 کہ ہمہ دم نالہ و فغان نشود افسردہ دلی کہ خون نگرود
 و ازین بلا بمجون نشود بلائی کہ مخصوص اہل ولایت

جو روحفائی کہ جانگاہ حزب و فاست و کاس
 ز جہر و الم اصفیا دزہر ہلاک اولیا آخر چگونہ حزب
 وفاق آسایش جویند با آنکہ طلعت میثاق و حجاب غیب
 مستور شد و آن روی دلبر با از نظر اولیا غائب گشت
 رنجی کہ از انوار جمال رو بہا را نورانی مینمود و دلہا را
 رشک فردوس رحمانی میکرد و از دیدہ عاشقان پنهان شد
 قاتمی کہ طعنہ بسرو چین میزد و تنہا را ہمہ دم فیض و
 فضل ذات ذوالنہن میکرد و از نظر ہا پوشیدہ گشت
 کجاست آن رنج نورانی و جمال مبین
 کہ مینمود جہانی ز لطف وجود رہین
 پس از فراق لب روی دلبر میثاق
 چگونہ صبر و سکون یا بد عاشق مسکین
 و چنین یوم امتحانی ثابتان بر پیمان یزدانی
 چگونہ صطبار جویند و درین ہجران پُر حرمان
 حزب و فاد عاشقان آن دلبر عطا چنان آرام
 و قرار جویند شرط و فاد نباشد اگر دمی سکون سکوت
 قبول نمایند و آنی ہبوط و خمول یابند و دقیقہ فی
 افسردہ نشینند و عالمیان را بخوان عنایتش صلا نرند
 و بسبیل ہدایتش نشانند و بسہر منزل نجات و لالت
 نفرمایند زیر ہر چند صعود و طلعت پیمان و قول آفتاب
 فضل و احسان قلوب عاشقان را بریان نمود

کانونشن گذشته محل کانونشن آینده معین میشود (۶) در این کانونشن نماینده های بهائیان در آنچه سبب ترقی اهل بهائیت مذاکره مینمایند (۷) این کانونشن در هر امری اول ملا حظت اتحاد اهل بهائیت و منع اختلاف آنها را مینماید (۸) این کانونشن برای اجرای امور یک محفل اجرائیه خواهد داشت (۹) و یک دفتر مرکزی کانونشن نیز در تحت کمیته اجرائیه خواهد بود (۱۰) محفل اعانه مرکزی کانونشن و دفتر منظم او در تحت تصویبات کمیته اجرائیه خواهد بود (۱۱) دفتر کانونشن و اعانه مرکزی و البشاره و امور نشر تفجحات الله در بلاد هر در تحت کمیته اجرائیه خواهد بود (۱۲) محفل اعانه مرکزی و دفتر مرکزی کانونشن هر یک سالی صد و بیست رویه بیشتر بدون تصویب کمیته اجرائیه نمیتواند خرج بکند (۱۳) کمیته اجرائیه یک دفتر رئیس و نایب رئیس و خزانه دار و دو منشی و یک مفتش خواهد داشت (۱۴) اگر یکی از اجزاء اجرائیه در وظیفه خود کاهلی نماید یا سبب اختلال امور شود در بین سال تبدیل او ممکن است بشرطی که دو ثالث اجزاء تصویب نمایند (۱۵) اگر نقوسی خود را بهائی گویند و ثابت بر عهد الله نباشند یا سبب تفرقه بین بهائیان شوند بعضویت کانونشن قبول نمیشوند هر مسافر بهائی که در ایام کانونشن از خارج وارد میشود حکم بهائی دهند دارد (۱۶) این کانونشن نیز قبول دخول نقوسی را مینماید که

منسوب بکانونشنهای بهائی و انجمنهای اتحاد و صلح عالم انسانی و کافر انسانی تشکیک باشند (۱۷) هرگاه کانونشن بخواند در امری ز امور داخله هر شهر یا مدایحه نماید باید تصویب محفل روحانی آن شهر باشد این قوا عد و مطلب را بعضی با اتفاق و بعضی غلبه آراء تصویب نمودند و بدو هر محفل در ایام کانونشن هر یک از اجزای پراگ و این داشت و از فرقت دلبر عودیت عظمی محفل بر ناله و چنین میشد در هر جوقی که اریاح عقیقه هجر و فراق طاعت مشیاق اجزاء و جوار مرز در آورده که الله سبب حیرت و هجران نفوس خارج و داخل گردید و بشدت رسید که غیبت دلبر پیمان دوستان استانش را از عبودیت بازداشت بلکه حرقت بیشتر سبب قیامشان بر خدمت امر الله شد و آثار شدید هدایا مزید اقدام احاد را علاء که الله گشت و امام محافل عصرهای کانونشن که عمومی بود و بجهت استماع تعالیم الهیه اهالی شهر دعوت شده بودند در یکی از تالارهای بزرگ بمبئی واقع که خیلی با جلال بود و در محفلی نفوذ که ملک منال محسن کس گردید و در هر روزی یکی از بزرگان اروائی و هند و ستانی صدر انجمن بود و شهادت راهیم تعالیم الهیه میداد اما نا طقین از احبای ایران و هند و ستان هند و مسلمان بودند که در اثبات امر الله نطقشان بحیر عقول بود بقیه دارد

بسیار دوست داشتند که

Bahai Friends in Karachi.

تقدیر و تمجید مینما ئیم که به یلینیم بنی نوع انسان از صدمات و لطومات الات ناریه وادوات محترقه مبتدعه از این علم و تمدن مصون و در امان است و مشاهده کنیم که ملل غربی با احم شرقی کالاصابع فی الید و الارکان فی البدن مانند شیر و شکر با هم پیامیزند و با یکدیگر نیستیزند و معاینه نماییم یک عدالت و مساوات بالسویه در امور اجتماعی و اقتصادی و بالنبه بهر ملت و نژاد من غیر رجحان و تفاوت جاری و ساری کرد و ملا حظه نماییم که عالم بشری از شر این غزوات از مندان و حروب تمدن شکنانه محفوظ و مأمون است بلی ما شجر را از ثمرش میشناسیم چون این خجاف و جنایات خانه براندازاثرات و ثمرات علم و تمدن قرن حاضر است لذا عدمش را ارجح از وجود وادوار توحش و جهالت اولیه را انساب از این کور ذہبی می پنداریم سطور ذیل که ترجمه و نقل از جریده یومیه تایمس هندوستان است فوق العاده جالب توجه و قابل مطالعه طرفداران وحدت بشر و دوستداران عالم انسانیت است -

مرک از آسمان

اسقف پتر بورخ در وهتیویک (لیسبس) دایره جنگ تاریخی چنین تطق و سؤال نمود که آیا مینداید جنگ ایته مثل چه خواهد

بود مشارالیه نطق خود را ادامه و بیان نمود که رئیس اداره شیمیائی قشون امریکائی علنا اظهار نموده است که اخیراً ما بیعی کشف شده که سه قطره آن برای کشتن یک نفر مکفی است دشوار نیست بر ما که تصور کنیم جنگ آینده کار سپاه کشی و تشکیل صفوف نخواهد بود بلکه دسته جات جهازات هوائی این مایع قتال را بر مردمان بی از ارفرو خواهند ریخت -

ایا میدانید ملل انگلوسا کسن حتی امروز قسمت عمده منابع ثروت خود را برای تجهیزات جنگی مصرف مینمایند -

عایدات ملی امریکائی از صدمات و منافع بریطانیای عظمی (از صد شصت و چهار)

باین طریق صرف میشود و انتهای -

حالی از قارئین محترم تمنا میشود که این مشروح را مکرر مطالعه فرموده و از نتایج سیئه تمدن کنونی و اهل تمدن

امروزی تذکر و آگاهی یابند (بقیه دارد)

﴿دوم کانونشن بهائیان هند و برهما﴾
نظر بکثرت بهائیان بمبئی نسبت بسائر بلاد هند کانونشن ثانی باز در بمبئی اعظم از سال گذشته تأسیس شد و بحمد الله از هر جهت نتیجه حاصل و مدت آن سه روز بود محل کانونشن احباب هر روز صبح در تالار بهائیان یعنی مشرق الاذکار بود که در آن محل در آنچه لازم اعلام کلمه الله و ترقی اهل بهاست احباب مشورت و بحث مینمودند و آنچه بغالبه یا اتفاق اراء تصویب میشد یاد داشت مینمودند که در مدت سال مجری دارند از جمله پروگرام روز اول این بود بعد از تلاوت مناجات میرزا محمود اظهار امتنان و تشکر از نماینده های بهائیان نمود جناب اقامیرزا فضل الله خان بنان در افتتاح کانونشن نطق فرمودند و جناب اقامیرزا مصطفی در ذکر عظمت امر الله نطق کردند - مستر وکیل در خصوص ازوم مسافرت مبلغین بیلا دهند ناطق شدند و پروفسر شیرازی در تایید مستر وکیل تعلیم اجباری بنین و بنات نطق نمودند و در ختم محفل جناب نوش شهریار تلاوت مناجات کردند

پروگرام روز دوم کانونشن پس از تلاوت مناجات جناب اقامیرزا فضل الله خان بنان که رئیس محفل بودند تکریمات و مکاتیب اطراف را که در تائید کانونشن رسیده بود خواندند پروفسر شیرازی قانون اساسی

کانونشن را پیشنهاد نموده یک از مشورت و تصویب احباب گذارند (که صورت آن در آخر درج خواهد شد) میرزا محمود در خصوص مجله البشاره و اعانه مرکزی مذاکره نمود و همچنین پروفسر شیرازی - در ختم محفل جناب نوش شهریار تلاوت مناجات نمودند پروگرام روز سوم جناب مهربان خان تلاوت مناجات نمودند میرزا محمود را پورت سالانه مجله البشاره داد و متراسفندیار بهرام حساب اعانه مرکزی داد مهتر مهربان خسرو و محفل درس اخلاق جوانهای بهائی را پیشنهاد نمود مستر شیرازی و میرزا محمود ذکر یک کانونشن عمومی بهائیان عالم را نمودند که با حبابی هر مملکتی نوشته شود و در آن مکاتبه مذاکره نمایند بعد تعیین اعضاء محفل اجراییه کانونشن و اجزاء البشاره و اعانه مرکزی شد و محل کانونشن سال آینده کراچی معین شد و آخر ذکر تصویب و ترویج مطالبی بمیدان آمد که در کانونشن گذشته تصویب شده بود اما قانون اساسی کانونشن از این تقرار است (۱) کانونشن باسم بهائیان هند و برهما خواهد بود (۲) این کانونشن سالی یکبار تبه در عید میلاد مسیحی منعقد خواهد شد (۳) در هیچ شهری بیش از سه دفعه در سه سال متواتر تاسیس نخواهد شد (۴) ممکن است این کانونشن در شهری تاسیس شود که اقلاً یک مجمع نه نفر بهائی در آن شهر باشد (۵) در هر

است که همیشه با سنان جاری بوده و افراد خود را متذکر می داشته اند که هر وقت آن نفوس مقدسه در عالم ظاهر شوند و اظهار امرشان را نمایند و جانها و مالها در سیلشان اتفاق کنند ولی چنانچه تا حال معلوم عموم است هنوز این نوع بشر کاملاً موفق باین توفیق نشده اند ایچه مانع بوده با آنکه انسان هر امری را که چند مرتبه تجربه نماید بصیرت حاصل میشود ولی تا حال برای شناختن مظاهر حق با اینهمه وقایع مهمه که در عالم واقع شده است و با این همه تجربیات بی دریی هنوز بصیرت حاصل نگردیده است و هر وقت مظهری در عالم ظاهر شد بمجردا دعا و اظهار برای اذیت و عاقبت قیام بقتلش نموده اند در حقیقت میخواستیم بدانیم عات اشتباه چیست (عبد الحسین عکاس رحمانی) مقالات متوالیه اثر خامه ع . ح بهمنی در تمقیب شماره قبل

(۳) - تمدن اروپائی و فلسفه ماسیائی -

از قدیم الایام یعنی او اینکه ملل غربی از ادنی رتبه بر بریت باعلی درجه تمدن کنونی رو بار تقاء نهادند بشهادت مورخین خاور و باختر طبعاً همواره در فلسفه و افکار با اهل شرقی تفاوت و تباین کلی داشته و دارند چه سکنان ممالک غربی همیشه همشان را در انتشار علوم و اشاعه فنون مادی مصروف داشته و کلیه متمایل بترقیات جسمانی و از عوالم روحانی اخلاقی پیوسته گریزان

بوده اند اگر چه دیانت سراسر سلامت حضرت مسیح با نفوذ ما فوق تصویری انوار حکمت بار خرد را بر ممالک غرب نیز افکند و رایت صلاح و اخوت دران اقلیم بلند نمود ولی نظر به ان عدم علاقه مندی فطری غربیان بادیان طولی نکشید که اصول ان شریعت مقدسه از میان رفت و الت دست سبب سیون از مند و جهانگیران خود بسند گردید و هم چنین شمس دیانت غراء محمدی چند صبا حی بر اقصی بلاد اروپا بر تو افشانی نمود ولی سحاب تیره عالم مادی و سدهای هائله دنیای طبیعی انی اشعه نورا را از ان صفحه غیرا مقطوع ساخت و امر وزه کار بجائی کشیده است که اروپائیان نه فقط از اساس دین گریزان بلکه از اسم ان نیز روگردانند و با لعکس ملل شرقی عموماً و قبا ئل آسیائی خصوصاً از قرون قبل التاریخی ذاتا خداجو و خدا پرست بوده و لا زال

در رتبت تربیت معدن روحانی و مریان روحانی ترقیات مادی و معنوی نموده اند آثار عتیقه و دفاتر و خزائن تاریخی عالم شرقی بخوبی صحت این مسئله را مدلل داشته و کاملاً اصابت نکرد و سمت دماغ آسیائی را ثابت و مبرهن میسازد و میفهماند که اسام طریق برای نجات عالم انسانیت و انسب علاج اسراض هیت اجتماعی هما نا اتخاذ فلسفه امیائی خواهد بود و بس -

یکی از نویسندگان غربی داتر بقدمت تمدن ملل آسیا چنین نکته کشیده که قسمتی از تجریات و نظریات او ذیل ترجمه و مند رج میگردد و یکی از مطالب مهمه سنوات اخیر اهمیت روز افزون مسائل بین المللی آسیا است - تقلید جایان بر ضعیفات غربی برو ز روح ملیت در هندو یهای متنور افکری بیداری چین آگاهی ثبت - و حالت بلام تکلفی امور انیه ایران تمام در قلوب اروپائیان حالت استفاده عظیمی ایجاد نموده و برای اسمعالم کامل از حالات خاق و تشکیلات ممالک قدیمه مشرق زمین بل ان مرز و رمائی که وقتیکه قسمت انظم عالم غربی در انتصاف جهات و بر بریت بود به تمدن رجده مدتها زور افرازا بود میل و افرو حرص منکاب اثری تولید کرده است -

البته محصلین اروپائی و امریکائی بخوبی مستحضرانند که کج های وسیع افکار دینی فلسفه علم و صنعت در مشرق زمین دفینه وده

و هست و بسبب فعالیت های دقیقه و کجکاو - یهای عمیق این محصلین بوده که علوم و فنون عالم شرقی از اسنغراق در قعر سیلابهای افکار و عملیات دینای غربی نجات یافته است و لاجل مجاهدات این متبحرین بوده که ملل غربی استعداد خود را در استفاده از مریات شرافت مندانه حیاتی اهل شرقی نشان داده اند در زمانیکه آسیا بنفسه با تمایل با اتخاذ و امتثال عقائد و عوائد غربی چندان از وراثت افتخاری گذشته خود با خبر نبود - اری این بود شهادت نویسنده غربی در مورد شرافت و ابهت ملل شرقی - پس به ثبوت پیوست که تمدن کنونی دینای غرب نتیجه انعکاسات و اقتباسات از تمدن قدیم آسیا است و همان علوم و فنون و صنایع و بدایع آسیائی است که از خاوریه باختر سفر نموده و این تفاخر و تظاهر نصیب اروپائی گردیده حال چه سبب شده که موجب کبر و نخوت این تازه متولدین گردیده قسمیکه آسیائی متقدم را از هیئت جامعه بشری خارج و سبادت را حق خود میداند اگر چه امر وزه عالم انسانیت مریهون خدمات مادی اهل اروپا و مدیون علوم و فنون مفیده آنها است ولی از غرور و تکبر طبیعی و اخلاق وصفات سبعانه آنان که بکلی منافی شئون انسان متدین است همواره منقصر و منزجر بوده و خواهد بود - بل ما وقتی ز خدمات مادی غربیان

و حالت تقدم که اعظم سبب بروز کمالات بشری است از دلها دور شود پس امور تمدن و ترقی ایست نماید - و هر آنی در اظمار و ابراز جوهر ذاتی زیست کند - بجهت چنان وقت و زمانی اجرای تساوی و اشتراک من جمیع جهات مناسب باشد و در بدایت زمان اجرا هم چنانکه لازم باشد امری است باند از مئی اسباب قناعت و راحت مردم شود ولی در نهایت منتهی بهرج و مرج و رخاوت و سستی و قنوت بی پایان گردد - زیرا در صورتی که در لذائذ و مناقب و اسم و شهرت و اجرت و منفعت و آسایش و راحت شخص زیرک عاقل بامر دست عنصر جاهل یکسان باشند و هر هنرمند باذل با هر نفس ابله کاهل یکجگو اجرومزد جویند - هیچ زیرکی بجهت تقدم

از جناب حاجی سید علی اکبر اوارکان

مظا هر مقدسه الهیه که از جانب حق قیام مینمایند برای تعلیم و تربیت عباد مامند بالامات غیبیه و واقفند به مقتضیات قوانین هیئت جامعه بشریه و محیطند با سرار عوالم طبیعی و از انجا که عالم وجود متحرک است و تغییر و تبدیل رسوم و قوانین از لوازم ضروری است لهذا در هر دوری این مظا هر الهیه برای ارشاد و هدایت عباد قیام بر وضع قوانین و نشر تعالیم فرموده نفوس متفرقه را در ظل این سرام مجتمع نموده هیئت جامعه تشکیل میدهند لهذا عاملین باین قوانین و یا مقدمات باین آئین چنان عقول و افکار در عوالم محسوسه یا عوالم معنویه ترقی مینماید که کاشف اسرار روحانی و عارف بعوالم جسمانی میگردند چنانچه ملت اسرائیل که مستقیض از قیوضات حضرت کلیم گردیدند ذلت آنها بعزت تبدیل گردید اسیر بودند امیر شدند متفرق بودند مجتمع گردیدند مطیع بودند مسئله قل شدند جاهل بودند عالم گردیدند بقسمی که فلاسفه زمان برای کشف حقایق رجوع بانها مینمودند و چون دوره این تعالیم منقضی

و مقتضیات عصریه تغییر کرد شمس حقیقت از افق عیسوی طالع و تجلی بر عالم عقول و افکار نمود نفوسی که در معملخانه ان معام ربانی تعلیم یافتند جامع کمالات گردیده چنان نمایشات اخلاقی دادند که مردکان قبور جهل و نادانی حیات تازه یافته و چنان استقلال و اقتداری ایجاد کردند که تاج خار تبدیل شد بتاج های جواهریکه سلاطین عالم تعظیم و افتخار بآن نمودند و همچنین عوالم اخلاق و عادات اعراب جزیره العرب بانکه ان اقوام عاری از مراتب انسانیت و مدنیت بودند بواسطه طلوع شمس محمدی و نفحات جان بخش احمدی از قبور رجالت و نادانی برخاستند بزمردنه بودند تازه گردیدند عقول و افکار آنها ترقی نمود عناصر متفرقه مجتمع و هیئت جامعه تشکیل شد بقسمی که امر و تزقیر با سیصد میلیون نفوس در ظل این شجره مبارکه افتخار مینمایند -

حالی که چون نظربا وضاع عالم کنیم می بینیم که چنان ایجاد رتبای فیمابین هیئت جامعه بشرشده که هرگاه واقع در یکی از نقاط رخ میدهند فوراً در تمام عالم منتشر میشود و همچنین اگر انقلابی در صفتی بی ایجاد میگرد عالم بشریت متاثر میشود فی الحقیقه هیئت جامعه انسانی ما به یک هیکل واحد مشاهد میشود دولی بواسطه بعضی سوء تفاهم اختلافاتی موجود

است که مانع ابتلافاست لهذا حضرت بهاء الله از جانب حق قیام فرموده قوانین متحد المالی که روح این عصر است برای وحدت عالم انسانی و صلاح عمومی ایجاد و اهل عالم را برای اتباع این قوانین دعوت فرمود امید است که عقلاء عالم برای اصلاح عالم و نجات امم توجه و تحریر نمایند -

و شبهه ای نیست که قوانین مقتضیه وقت را طبیعت و قدرت معجزی خواهد نمود و لو تمام

مقدورین و یا متعذرین مخالف

و بظا هر مانع و بیج این حقیقت باشند معذرا اقتضای وقت و احتیاج زمان ناصری غالب و امری فاتح است هیچ قوه ای با ان مقابلی نتواند قضیه ظهور انبیاء الهی شاهدان مقام و واقعه هر یک از مطالع مقدسه گواه ان اینست که میفرماید اذا وقعت الواقعة لیس لوقعتها کاذبه - ﴿مستول﴾

چون مجله البشارت مندرجانش در موضوع دیانت است لهذا از قارئین محترم که موفق بمطالعه این مجله شریفه خواهند شد سؤال نموده و از هر یک استدعای جوابی توسط همان مجله شریفه مینماید -

بدیهی است انبیاء عظام که مر بیان و معلمان حقیقی بوده و از جانب حق قیام فرموده اند و برای تربیت نوع بشر آمده اند البته در شناسائی هر یک از ان نفوس مقدسه علائم و آثار در کتب قبل ذکر شده

داستن خواهد و محض حرص و بخل
 بشود ^{انتهی بس معلوم شد}
 باشد یقین است که لغو است چه که ضرب
 که مساوات حقیقی فطری اعتدال
 المثل است - برای نهادن چه سنگ
 صحت و راحت هر يك از اعضا و ارکان
 است و تناسب اجزا و حسن ترکیب
 و ترتیب اینست که میفرماید هر فردی
 از افراد باید در نهایت راحت
 زندگی نماید و فی الحقیقه در چنین
 صورت اگر نفسی ثروتی داشته باشد
 یا نظر بلوازم کار و ضروریات شغل
 و اداره اوست یا اجرومزد امتیازات
 سعی و ذکاوت و خدمت و صنعت او که
 بدون آن لوازم و ضروریات خدمت
 به عالم نظام و انتظام نتواند و ترویج
 ترقیات و صنایع نماید و تربیت و تشویق
 ارباب صنعت و هنر و تأسیس مدارس
 و مراکز توسعه علوم و معارف صعب
 و ممتنع گردد و خارج از این امور البته
 مال و ثروت را اگر کسی برای نگاه

جلوه و رونق آنها گردد (لذا) چون
 جهت جا معه که نفوذ کلامه الله است
 حاصل گردد - این اختلاف ادا ب
 و رسوم و عادات و افکار و آراء سبب
 زینت عالم انسانی شود همچنین این
 اختلاف چون تفاوت و تنوع فطری
 خلقی اعضا و اجزاء انسان است سبب
 ظهور جمال و کمال است (نیز میفرماید)
 تفاوت مراتب از لوازم ضروریه هیئت
 اجتماعیه است هیئت اجتماعیه مانند
 اردوئی است - در اردو و مارشال لازم
 کاپیتان لازم و نایب لازم و قهر لازم
 است - ممکن نیست صنف واحد باشد
 حفظ مراتب لازم است ولی هر فردی
 از افراد اردو باید در نهایت راحت
 و آسایش زندگانی نماید - همچنین
 شهر را والی لازم و قاضی لازم
 تاجر لازم و غنی لازم اصناف لازم و زراعت
 لازمست البته این مراتب باید حفظ

داستن خواهد و محض حرص و بخل
 باشد یقین است که لغو است چه ضرب
 المثل است که برای نهادن چه سنگ
 و چه زر - اگر در عالم خلقت و اسرار
 طبیعت تعمق و تدبر رود محسوس
 گردد که در هیچ خلقتی مساواتی اعظم
 از اعتدال اعضا و تناسب اجزا نیست
 و یگانگی و وحدتی جز حسن ترکیب
 و ترتیب نه چنانچه اگر همان آلات و اسبابی
 را که در دست مهندس کامل است
 و مایه بناء قصور کامرانی - بعینه آن
 را بشخص نادان و مهندس غیر عاقلی
 سپاری لابد کلبه و داری نامرغوب
 بنا کند و بنائی بر عیوب سازد اما مهندس
 ماهر از همان آلات و عناصر ریوی به مثابه باغ
 جنان سازد و قصوری نمونه جنت
 و رضوان - بس هر حسن و کمالی در هر
 موقع و محلی بسبب تناسب اجزا و حسن
 ترکیب مشهود شود نه یکسان بودن
 اعضا من جمیع جهات -

دیر زمانی است که این خیال تساوی
 و اشتراک تام در جمع شئون و اموال
 در دل و دماغ بعضی از مشاهیر رجال
 خلیده و بس از هر چند وقت این خیال
 شدت یافته لکن چون پیکر دنیا
 رو به نفوان جوانی بوده - و آن را هر دم
 حسنی و زافزون بر سر و تاب و توانی
 بیچند و چون در بر - لذا هیچگاه
 صاحبان این فکر بآمال خود نرسیدند
 و بمرام خویش نائل نگشتند
 بلی وقتی این خیال عمومی شود - و من
 جمیع جهات در تحت اجرا آید - که
 بنیه عالم رو با انحطاط و تدنی گذارد
 و پیکرش بنای ضعیف و ناتوانی نهد -
 زمان بلوغ و کمال با تهی رسد - و نوبت
 تقهقر و زوال آید - خزان پر ملال
 احاطه کند - و میدان حرکت نساء
 و رجال ضعیق و تنگی جوید -
 آنکه خیال امتیاز و ترقی که اس اساس
 آبادی است از سرها بیرون رود -

کشت برق و یا مثل آن مطیع قائد است
و بامرا و حرکت مینه اید تعالی القادر الذی
اظہر ما اراد بامرہ الحکم المتین انتهى
اگر در تمدن اهل غرب بجای اعتدالی
نبود چگونگی عقلای اروپا راضی میشدند
که بجهت اسم و شهرت و همیه و جلب
منافع شخصی - هزارها نوع خویش را در
دمی کشته تفنن و توپ و سوخته آتش
جها نسوز نمایند چگونگی اجازه میدادند
بلاد معمره را مظلومه نمایند و بادی
ها را بویران و عیش و عشرت ادمیان
را بمصیبت و اوه پریشانی مبدل سازند
و در عالم ترقی و تمدن بقرار جمع شوند
و ملتفت بان نباشند چگونه راضی
میشدند که عمران و امنیت و راحت
و نعمتی را که از نتایج تمدن و تدین قرون
عدیده بوده در چند صبحی بباد فنا
دهند و با این بیدادی دم از عدل و داد زنند
اگر نفوسی که سابقا با اروپا علی الخصوص

بلاد روسیه و قفقاز سفر نموده اند در این
او آن نیز مسافرت بان مما لک نمایند
می بینند که جمیع ثروتها و نعمتها بیا درفته
هر عزیز ذلیل شده و هر خاندانی
در چاراه و عویل گشته امور مختل شده
و اسباب کار و کارخانه ها معوق مانده
و فی الحقیقه ازادی و امنیت مسلوب
و اموال منسوب و در بلاد روسیه ملیونها نفوس
از شدت جوع هلاک گردیده اند در هر
جاناراحتی محسوس است و در هر اقلیمی
انقلاب موجود - با وجود این - نام این
حال پر ملال را ازادی و اشتراک و اسایش
و مساوات گذارده اند - و هنوز ملتفت
این نکته نشده اند که مساوات اصلی که
بقانون قدرت مجاور خلقت است این نیست
که اعضاء یک هیكل همه بیک حال و در یک
و یک تاب و توان و یک ثوب و صورت باشند
در عالم خلقت حتی در جمادات از حجر و معدن
تفاوت موجود و در نباتات از هر جهت

من حیث لون و طعم و خاصیت و شکل
تفاوت درجات مشهود در حیوانات نیز
علاوه از تنوعات شخصییه هر پیکری
دارای اعضاء و جوارح متنوعه و اجزا
و ارکان متفاوته است یک کردار خاص
علاوه از تفاوت در مخلوقاتش خود
عبارت از صحرا و دریا و تلال
و جبال مختلف الشکل دیده میشود
و در یک فلك جهات متباینه و در ظل
یک شمس کرات مختلفه - و اینهمه
کرات و عوالم محسوسه و حرکات
و موازین مشهوده - نمونه ای از عوالم
غیر محسوسه و کرات و شمس غیر
معدوده ای است که از کثرت بعد در تحت
معلومات و احساسات بشریه در نیایند
ولی آنچه دیده و احساس میشود نمونه
نیست از آنچه غیر مشهود است و کلیدی
از خزانه مبده هستی و وجود پس خلقت
عمومی و هیئت کلیه و چه دو هستی خود

شهادت میدهند و اعظم برهان است
بر اینست که در عالم وجود تفاوت مراتب من
جمیع جهات موجود - و این تفاوت حدود
و تنوع مشهود دارای حکمتی عجیب
و اثر و تما شائی غریب است اگر این
تفاوت و تنوع نبودی خورشید جهان
ار را نکشتی و موثر در اشیا نشدی
خاک تیره ناک تا بنا ک نیامدی چوب
خشک لذت بخش اذواق نبود گلخن
گلزار نگشتی و هر گلشن حاکی
از فردوس ذوالنشدی اینست که از قلم
پیمان یزدان در خصوص تفاوت و تنوع
طبیعی عالم امکان این بیانات مقدسه
صادر که بکالهای حدائق هر چند مختلف
النوع و متفاوت اللون و مختلف الصور
والاشکالند ولی چون از یک اب
نوشند و از یک باد نشو و نما نمایند
و از حرارت و ضیاء یک شمس پرورش
یابند. آن تنوع و اختلاف سبب از دیاد

His Holiness Abdul Baha.

His Holiness, Abdul Baha has left this world on 28th November 1921. His physical life has ended but his spiritual life continues. He lives in our midst in spirit and the Holy Cause for which he worked all throughout his life will continue to advance through the eternal spiritual help, which will surely come. His was a life of servitude. He taught the great lesson of love and unity. He was the greatest expounder of peace and good will. His life is the greatest lesson for humanity. He suffered imprisonment for the upliftment of mankind, the betterment of humanity. He loved all. He was kind to all. He has taught us the lesson of loving our enemies as he loved those that were enmical towards him, and some of them were subdued and over-powered by his intense love for them. Such a divine personality has left us. We all turned our faces towards him, relied upon him, looked to him for guidance and instructions, took shelter in the cave of the Covenant, were cheered through his words and received strength and steadfast-

ness through his counsels. His departure makes our hearts very sad. Life has no charms left for us. The things of the earth cannot attract us towards them. The separation of the beloved is the greatest calamity to the lover. But true love commands us to gather courage and make our feet firm. In the midst of the greatest disasters the Bahais must remain firm and steadfast. Our love for him is to be proved by obeying his commands and teachings, by living according to his instructions, by sacrificing ourselves for the good of humanity, by spreading the Holy Cause and above all by strengthening the bonds of unity among the believers.

The Holy Cause will spread through divine confirmations, humanity will gradually put all the teachings of His Holiness Baha' u'llah in practice, will recognize Him and believe in Him. The Cause of God is independent of all. God works through His Own Power.

I cannot depict the life of His Holiness Abdul Baha. Words fail to describe Him. Each soul understands him according to his own individual capacity. My

البشاشة

این مجله ماهی یکبار
طبع و توزیع می شود
عنوان مراسلات فوربس
استریت ۲۹ قلعه بمبئی
خرج پست بر قیمت
سالیانه افزوده می شود

ای اهل عالم همه
باریک دارید

وبرگ یکشاخسار ۱۵۲

قیمت اشتراک سالیانه
در ایران ۹ نه قران

در هندوستان ۳ سه روپیه

در مصر و سوریه ۲۵ قروش

در انگلستان ۵ شلینگ

در امریکا یک دالر

جلد ۱ یکم ربیع الثانی سنه ۱۳۴۰ مطابق ۴ ماه دسمبر ۱۹۲۱ ع ۱۰ نمبر

مقصد از تحریر رساله البشاشة وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان
که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه آن نشر مطالبی است که راجع
باین مقام اعلی و رتبه عالی است و مقالات مختصر مفید در این خصوص از هر کس و هر جا
برسد در این رساله درج خواهد شد

قویه قاهره ممکن نه مگر با اتحاد احزاب

عالم در امری از امور اعتدالش محبوب چون

تجاوز نماید سبب ضرر گردد در تمدن

اهل غرب ملاحظه نمایند که سبب

وحشت و اضطراب عالم شده آلات

جهنمیة بمیان آمده و در قتل وجود

شقاوتی موجود که شبهه آن را چشم عالم واذ

ان امم ندیده و نشنیده اصلاح این مفساد

حضرت بهاء الله میفرماید

هر امری از امور اعتدالش محبوب چون

تجاوز نماید سبب ضرر گردد در تمدن

اهل غرب ملاحظه نمایند که سبب

وحشت و اضطراب عالم شده آلات

جهنمیة بمیان آمده و در قتل وجود

شقاوتی موجود که شبهه آن را چشم عالم واذ

ان امم ندیده و نشنیده اصلاح این مفساد

قویه قاهره ممکن نه مگر با اتحاد احزاب

عالم در امری از امور اعتدالش محبوب چون

تجاوز نماید سبب ضرر گردد در تمدن

اهل غرب ملاحظه نمایند که سبب

وحشت و اضطراب عالم شده آلات

جهنمیة بمیان آمده و در قتل وجود

شقاوتی موجود که شبهه آن را چشم عالم واذ

ان امم ندیده و نشنیده اصلاح این مفساد

humble prayer to God is to make us sincere and faithful servants of Abdul-Baha.

N. R. VAKIL.

THE PASSING OF A GREAT LEADER OF MEN.

ABDUL BAHÁ: AN APPRECIATION.

Through the death at Haifa of that great Persian, Abdul Baha Abbas, leader of the Bahai movement, the world has lost one of its foremost religious lights and one of its noblest of men.

From the time he was a young lad until he breathed his last, at the ripe old age of 79 years, he never deviated from the path of consecrated service to "the cause of God" in his work for humanity. In his personality and influence Abdul Baha embodied all that is highest and most striking in both the Christian and Moslem faiths; living a life of pure altruism, he preached and worked for inter-racial and inter-religious unity. Faithful to those supreme ideals laid down by his Holiness Baha 'u'llah 30 years ago, when incarcerated in a Turkish prison, Abdul Baha, with true spiritual genius, gathered round him workers and followers for the promulgation of these teachings wherever his message was heard and his aims known.

It is entirely due to these two inspired souls that the world sees to-day a fusion, as harmonious as it is remarkable composed of members of the three great world faiths: Moslem, Christian, and Jewish, who have adopted the Bahai religion, and social standards, and are forming a world-wide brotherhood movement of untold potentiality for good. Entirely orderly, peaceful, and spiritual in its development, no true Bahai society will fight for its faith nor enter into religious dissensions, or racial quarrels. Baha'Ullah declared he had come to show mankind the way of peace and international unity. All war must cease, and the human race learn the laws of fraternity and mutual co-operation. For the promulgation of progressive ideals, and the destruction of racial or religious hatreds, the great Persian Teacher devoted a long life, bearing persecutions, ignominy, and the confiscation of all personal property when, with his family, he was exiled years ago to Akka in Syria.

Undaunted by suffering, Abdul Baha continued to inculcate the illumined teachings of his father, and his epistles on philosophy, sociology, or private admonitions may be found in almost

every country of the world. His wise, forceful thinking drew a never-ending stream of visitors to little Haifa—men and women desiring his opinions or teaching, and few sincere thinkers left his presence without wishing to become one of his helpers and servers. Work and service in the cause of God meant for him serving his kind, and the promotion of peace and concord among all. Work for others in the unselfish spirit brought man nearer to his Maker than many stereotyped prayers, he declared, as, sweeping aside doctrinal theologies and religious superstitions, he raised his voice in appeal for honour of true religion. Many years before the war Abdul Baha foretold the coming of a world conflagration and warned his hearers against the dangers of patriotic fanaticisms and worldly ambitions of power. The forces of materialism, he considered, had grown to such terrible proportions that unless Christian races turned back again to the spiritual principles for which their Founder died, and sought God knowledge, a great retribution would surely visit their lands.

Some of the Prophets of God had a more extended field of work or a more difficult situation to face at the time than others, but in essence they were mystically

united and taught the same eternal verities and spiritual admonitions. They never denied one another, say the Bahais, but on the contrary confirmed and preached of each other.

When in the presence of Abdul Baha thoughtful enquirers soon realised they were speaking to a man of unique personality, one endowed with a love and wisdom that had in it the divine quality. His unbounded sympathy for all was such that no sorrow or trouble seemed too insignificant for his attention if an appeal reached his ears.

It is no exaggeration to say that countless thousands of Bahais, in Persia, India, America, and other lands, are now mourning his loss as they very light of their lives, for Abdul Baha held sway over a large spiritual community, to whom he ever gave of his highest and best. To each and everyone he typified "the Beloved" sung of by Persian poet-mystics in the past.

The growing influence of the Bahai teachings, and the more recently awakened attention given to them, will be better understood if we examine thoughtfully the enlightened principles that form the practical basis of their belief, also if we reflect on the moral and religious implications embodied in

their laws and precepts. A fast-changing world demands a more international presentation of religious ideals, one that shall be fraternal in character and less smothered by political or racial prejudices. The spirit of the coming age will assuredly make for the greater fusion of the races and will mould a mass consciousness that will tend to unite on certain larger modes of thinking. Religious and patriotic barriers will be further weakened, and civilization will come under the influence of higher ethical ideals than those now prevailing.

The writer is one of many who believe that only through the adoption of such spiritual and social reforms as are outlined in the Bahai works of Baha' Ullah can civilised races hope to evolve a peaceful and contented order of society in the future.

J. STANNARD.

ABDUL BAHÁ.

LEADER OF TIMES OF INDIA.

2nd January 1922.

In more normal times than the present the death of Abdul Baha, which was sorrowfully referred to at the Bahai Conference in Bombay, would have stirred the feelings of many who, without belonging to the Bahai brotherhood, sympathise

with its tenets and admire the life work of those who founded it. As it is we have learned almost by chance of this great religious leader's death, but that fact need not prevent us from turning aside from politics and the turmoil of current events to consider what this man did and what he aimed at. Most of our readers have, we imagine, some knowledge of the Bahai movement and of how it has grown from the teaching of Mirza Ali Mahomed, the Bab or "door," who in the early part of the 19th century aroused the fury of orthodox Islam by proclaiming himself as a divine messenger sent to warn the world of the coming of the promised Mahdi foretold by the Prophets. He was shot at Tabriz in 1850 and later buried on Mt. Carmel. His followers went undaunted to a martyr's death, and a Persian nobleman, Mirza Husain Ali Nuri—later known as Baha U'llah, or the Glory of God—appeared to give fresh life and a new designation to the movement which aimed at the union of the religions of the world and the abolition of all warfare and discord. As an exile in Acre this successor of the Bab compiled those spiritual treatises which were to guide his followers and delivered teaching which spread his fame throughout the world. He died in 1892 after appointing his son Abdul Baha to

carry the Bahai teaching to the West and to America.

The behest was obeyed. Abdul Baha visited England, gave the blessing in an English Church and preached in the City Temple, and on the Continent and in the United States proclaimed the message of universal peace and brotherhood, offering spiritual unity as the greatest human ideal to be attained by using economic and political factors merely as means to that end. Many travellers have written accounts of the patriarchal dignity of Abdul Baha and of the manner in which inquirers flocked to him at Haifa or Acre, and the religion of which he was the recognised head and which claimed thousands of adherents in Persia and other countries has been the subject of learned works by many writers. At his funeral last month on Mt. Carmel, which was attended by the British Governor of Jerusalem, many nations paid a last tribute to the man whom all had honoured and respected. It is not for us now to judge whether the purity, the mysticism, and the exalted ideals of Bahaism will continue unchanged after the loss of the great leader, or to speculate on whether Bahaism will some day become a force in the world as great as or greater than Christianity or Islam. But we would pay a tribute to the

memory of a man who was a great teacher and a great missionary, who wielded a vast influence for good, and who, if he was destined to see many of his ideals seemingly shattered in the world war, remained true to his convictions and to his belief in the possibility of a reign of peace and love and who far more effectively than Tolstoy showed the West that religion is a vital force that can never be disregarded.

THE ALL-INDIA SECOND BAHAI CONVENTION AT BOMBAY.

This convention of the Bahais of India was held for the second time also at Bombay on the 29th, 30th and 31st of December 1921. Delegates from Burma, Madras, Surat, Poona and Karachi and from Persia attended it, and messages wishing success were received from Panjab, and North West Provinces. Its morning sessions were held in the Bahai Hall, Forbes Street to concert measures for the spread of the cause in India, while lectures were delivered in the Sir Cowasji Jehangir Hall, Museum on the evening of the three days amidst a large gathering of ladies and gentlemen of all denominations and faiths.

The morning sessions began under the distinguished presidency of Mr. F. Banan of Shiraz, Persia.

The convention met this year under most trying circumstances and amidst the greatest sorrow that can befall the Bahais, when the hearts of all the Bahais of the world were bruised by the passing away of their great Master, Abdul Baha, on the 28th of November last. When the first resolution to submit a letter of condolence to the Holy Sister of the Master at Akka (Acre), Palestine, was passed, the hearts of all the believers were so unnerved that, for fifteen minutes sobbings were heard till they ended in soft moans and sighs. One was reminded of those days and condition of the few fishermen of Gallilee, who stood, with their hearts rent asunder, after the crucifixion of their beloved Master, Jesus of Nazareth. Indeed those who have read the life of the master from the pen of Mr. Myron Phelps, a non Bahai and from the pen of the numerous Americans, English, Germans, Frenchmen, who had the privilege of sitting at His Feet, know that from start, though not to finish, yet to a very late period of His Life, the life of the great Master was one of crucifixion.

Breaking the deep silence and lull, the president, in melting tones,

told them that the great Master was watching over them and blessing His conference, even as He blessed it when on earth, that however great the rending of their hearts, they must consecrate their lives for service to the cause and carry His message to the remotest corner of India and assured them, the Indian Bahais, of help from the Bahais of Persia who yearned to go and work amidst Indian Bahais, a statement which was reiterated by Professor M. R. Shirazi of Karachi. Resolutions were passed for the sending of four Bahai missionaries, who must be travelling in India for the whole of the year. In passing the resolution Mr. Shirazi said that upwards of four million men have heard of the cause and they only needed Bahai teachers to confirm them and that by so doing they would bring about a unity between men of various religions and languages. It was urged that every Bahai should educate his daughters and sons in higher arts and sciences and if not able, to inform the executive Committee of the convention who would arrange for their education out of voluntary subscriptions.

On the 30th December a constitution was framed for convening the convention and its objects were clearly defined.

On the 31st December the following resolutions were unanimously passed:—

To start a Bahai Sunday School to teach Bahai lessons to children with a view to prepare them to work for the cause of international and inter-racial amity and concord.

To propose to all the Bahais in the world to hold a world convention.

To improve the Bahai News and to raise its annual subscription from Rs. 3 to 5.

A committee was appointed to collect the Bahai Central Fund of the following brothers and sisters.

- (1) Mr. Isphandiar Byram. (2) Mrs. Dowlat Iran. (3) Mrs. Dowlat Jamshed. (4) Mr. Suroosh Shariar. (5) Mr. Merwan Khosrove (6) Mr. Khodadad Shavir. (7) Janabe Haji Ali. (8) Mr. Rustom Irani. (9) Mr. Rustom Baman Kermani. (10) Mr. Rustom Meharban Beman. (11) Mrs. Govar Khodadad. (12) Mrs. Piroja Ardeshir.

An executive committee of the following gentlemen was appointed to carry out the resolutions of the

Convention aided by the Bahai Central fund.

Prof. M. R. Shirazee.	President.
Mr. Jamsheed Khodadad.	Vice-President.
Mr. Merwan Khosrove and Mr. Asphandiar Bakhtyar)	Joint Secretaries
Mr. Haji Ahmad.	Treasurer.
Mr. N. R. Vakil.	Auditor.
Mr. Mirza Mahmood.	
Aga Sayad Mustaffa Romi	
Mr. Mirza Abdul Hussain Tabessi.	

The office of the Convention will be in Karachi for one year. The next Bahai Convention will be held in Karachi during the Christmas of 1922.

THE LECTURES.

On the 29th evening, two lectures were delivered under the presidency of Mr. A.L. Covernton, Principal of the Elphinstone College, one by Mr. M. R. Shirazi on the Bahai Movement and another by Mr. A. Rangaswami Ayar of Madras on the "Fundamental Unity of all religions."

In his opening speech Mr. Covernton, expressing his great pleasure in presiding over this conference, said that, while Mr. Shirazi was his student, he knew him warmly advocating the cause of Bahaism and he also used to invite him to a friendly discussion on this movement, and being thus acquainted with this movement, its principles and teachings, he

could tell them that the movement could produce nothing but good to the world.

Professor Shirazi then delivered the first lecture on 'the Bahai Movement.' He traced the history of mankind from the primitive stages down to the modern times. He vividly depicted to us that at one stage of mankind, the hand of man was against his brother and how from the instinct to preserve intact all the members family grew out of it, though quarrels with another family were being waged side by side with that instinct, how a clan, the mingling of same families, grew out of it, though quarrels with other clans were not uncommon, how tribes grew out of many clans, though tribal wars were frequent, how therefrom the feeling of nationality was aroused, though wars were now and then wages and that the time has now come for the whole of humanity to feel as one, that this could only be done by removing the root cause of the malady from which humanity has been suffering, that, if they probed the disease they would find selfishness, rather self, which appeared in various shapes with various names, such as personal spite, social distinctions, national and racial prejudices, that the cure therefore lay only in the removal of this

self in whatever form it may be found *i. e.*, in doing away with *hatred* in any form and that Bahaiism tells us that all kinds of hatred, clamish, tribal, national and religions should be done away with. Another teaching the movement inculcated to us is the adoption of one universal language, as languages prevented men from knowing one another. He said that "Esperanto" which is the language which many are learning, has the possibility of being the universal language. Above all the unity of all religions inculcated by the Bahai movement is calculated to cement nations. He explained the teachings of Baha'ollah on all these subjects and asked the audience to ponder deep on them and try to do good to mankind.

Mr. A. Rangaswami Ayar of Madras then delivered his lecture on the "Fundamental Unity of all religions." The lecturer began with a quotation from the poet singer Rabindranath Tagore where the poet calls the peoples of the world to unite. He said that though this call for unity was raised by all the prophets and in all the revelations, by Moses, Jesus, Mahommad, Zoroaster and Buddha, in the Vedas, in the old testament, in the new testament, in the Zendavesta and in the Koran, their followers have, either wantonly

or unconsciously, misunderstood this call for unity and that each wanted to establish a peculiar kind of unity by thrusting into unwilling mouths, his own pill which he thought would cure humanity. The follower of each religion wanted to create a unity by calling all people into his own faith by destroying his brother systems, and when his brother refused, wars arose. The crusades, the Jehads, the inquisitions and other kinds of persecution were the outcome of this. And instead of concord and union that their prophets wanted to establish, their followers created discord and disunion. The real unity lay in the recognition of the common factors which underlie all faiths, in the recognition of the naturalness of all systems of faith and which would have the grandeur, beauty, and truth of all world prophets. Even if there be not one, he said, he would like to found one, but he said that, unless God founded such a one, all human attempts to found one would fail. He cited from history the attempts of Mazdak, in the days of King Kobad, of the Jew Sad Dewlah; of Arghoon Khan, the mongol in Persia; of Alaudin Kilji in India, who wanted to found universal religions. Conditions proved favourable to their desires, and the civil and military

leaders submitted to their opinions and plans. But history also tells us of their miserable failure. Many systems had been founded but they all failed, but systems founded on divine authority, founded by prophets have prevailed. Even when these prophets said that they were weak beings, and no one would hear their words, prevailed, "And Moses said unto God, who am I that I should go unto Pharaoh. Behold they will not believe me nor hearken unto my voice for they will say the Lord hath not sent thee. "But God said" I will be with thy mouth and teach thee what thou shalt say." This divine power was opposed not only by the then mighty Kings but also by the then religionists, who were in the habit of stoning prophets to death. And Moses' word prevailed. Again when Jesus, the humble son of a carpenter, appeared on earth with the message. "The words that I speak unto you, they are spirit and they are life. They are of my Father, who sent me," the then mighty philosophers, the then mighty Kings opposed. Jesus' word prevailed. Again when God commanded Mohommad to deliver the message "God for all, he trembled and ran trembling and quaking with

fear fell at the lap of his beloved wife Khadija. And when he awoke he still said trembling "What can I say? How can I say? Who would believe me." But she was his first believer. His own people the quraishis alongwith others opposed. But God's word prevailed. Little man cannot by the power of his intellect find one. Even these revelations "which were given to men according to the measure of their minds" required divine origin and divine blessing to stand the test of time and how can a religion which would bring about a union of all religions be established by men. A world religion, a religion which would be inclusive of all other religions, which would not destroy other religions which stand the test of time and which would expand throughout the world, would only be founded by God.

And who is to found such a universal religion? One about whom the world prophets have prophesied of the advent of one who would be the builder of a universal temple of God.

And Baha'ollah the mighty manifestation of God has built such a church. And there are Bahais who are Christians, Moslems, Zoroastrians and Jews all loving each other and if you

read the prophesis of old testament, new testament, the Koran of Zoroaster and of the Bab, you would find that such a one was prophesied in an hour of the clock of time, from certain places on earth, at a time when sciences and knowledge would prevail.

You would also see that in less than a decade the faith has penetrated the dearts of many nations, of men of various religions and all are living together. Bahaism is thus the unification of all faith. In Bahaism one would find no superstitious beliefs, no unscientific theories, no cock and bull staries, no fabulous accounts. Bahaism is divinely revealed as the crown of all faiths and as the cause foretold by all the prophets.

The second day's lectures were delivered under the presidentship of Mr. V. G. Bhandarkar. The President in his opening speech said that Providence had sent down his agency to unite all of them in one religion and that the differences were all accidental and that men required some courage in putting away differences and in taking hold of common principles which they were sure to find in Mr. N. R. Vakil's lecture on the Twelve Bhasic principles of Bahaism.

Mr. Vakil dwelt clearly on the possibility and the necessity of a universal religion. They were in an era when huge attempts are being made to do away with the wars. It seemed to him that the adoption of the teachings of Bahaism, which are based on twelve principles would solve all world problems, religions, economic, social and educational. He said that the solution of all these problems were foretold 60 years ago. It was not from England or France or India or any other civilized country that the solution of mighty world problems were proposed but from Persia; To speak from that country about the equality of man and woman, about the education of these alike, about a union of religions which would not destroy other religions but would be inclusive of them all, and again to speak of a universal language and of a universal peace surpasses all understanding. He wanted the audience to ponder over this aspect deeply. He then dwelt at great length on the twelve basic principles of Bahaism, and said that these were not utopian schemes but solid principles to work upon. As regards the establishment of a world parliament, he said, that it depended on the working out of these principles which alone would bring about a compact between all the nations of the world.

Mr. Syed Mustafa in his lecture in Urdu on "the oneness of mankind" said that God created all mankind as one, that God created earth and men named countries, that God created speech and men the languages, and that God implanted religion in their souls and that men invented dogmas and that, by doing away with the accretions oneness will become a thing already established.

Mr. Rangaswami then spoke on the unity of "the east and west through the Bahai teachings." Criticizing the couplet, "East is east and West is west and never the twain shall meet" he said that there never was an absolute west or an absolute east in a spherical world, that, in the past, the world was a high road for peoples, who were then neither Asians nor Europeans, that their conquest was for mingling and never for exploitation, that racial and other prejudices were only of recent growth; and that Bahaism wanted to restore to man this lost unity. He said that it was significant that this unity travelled in telegraphic speed from the east to west in the words "What has God wrought," in the year 1844 when the Divine herald of this movement proclaimed himself as the Bab, (gate) of "One whom God shall manifest" (Baha' Ullah) and when Abdul Baha, the

builder of unity, was born. He said that, in America, the Bahais alone whether they are Whites or the coloured were mingled as one.

The third day's meeting of the second All-India Bahai Convention, was presided over by Diwan Bahadur G. S. Rao, M.A., L.L.B., The President said the mission of Abdul Baha had been to remove prejudice and to respect light from whatsoever lamp it was burning.

Professor Shirazi then delivered an interesting lecture. He said, "Abdul Baha is the product of all the philosophies, teachings and spirits of all the ages past." Born in the year 1844, Abdul Baha from the age of nine had been an exile, and finally a prisoner in the Turkish fortress of Acre in Palestine. For full forty years he has been a servant of humanity, though a prisoner. His teachings went out of the prison walls and established circles of Bahais throughout every country of the world in Berlin, Paris, London, New York, Chicago, Teheran, Calcutta, Rangoon, Tokio, Baghdad and Shanghai. Bahai spiritual centres were established even in small towns. In the year 1908 by the change of the Turkish Govern-

ment, Sultan Abdul Hamid, who had imprisoned him, entered prison and Abdul Baha was released. When asked by 'press representatives of his experiences in prison, he declared, "Freedom is a condition. I was in prison, yet free, real freedom is in being free from the fetters of the self. In the year 1911, he made a trip to England and France, and for the first time in his life he stood before public audiences and lectured in Christian churches and modern societies and offered solutions of philosophic and economic problems of the day. He next made a very extensive trip throughout the United States and Canada, where his followers most abound and like a bird accustomed to his old nest returned to Haiffa, and lived there till 28th, November, 1921, when at the advanced age of 78 he passed away.

During all these years Abdul Baha's life had been one of the busiest. Bahais visited him from all parts of the world, and various other people sought his advice on other matters." Abdul Baha was married and has left behind four daughters, all of whom are married.

اوماترى المحرم الشريف يكاد من
وكذا الجبال الشامخات تدكدكت
اد الطير في اوكارها تراحت
اسفى على بد ومنير مشرق
اسفى على بحر تلاطم موجبه
يا عين جودى لا نضنى باللبكا
اسفا وهل يجدى الحزين بكاءه
يا دهر انك خائن ومخاتل
يا قبر كيف الفننه واخذته
قد كان ذوالعينين كهفا للورى
مامات من ايجي شريعة جدّه
الله اكبر انما المصيبة
لما اراد الله نقتل فقيدا
امرا العليم بان يعظم قدره
شكرا لاله وبات قائم ليلة
لحنى على (العباس) وهو مدح
ملقى على وجه التراب تظنه
يا غافلان الحياة ضميمة
واعلم بان الله بالغ امره

صلى الاله على النبي و

والله ابهى في الجمال وانورا

(صادق المصري الايراني)

روزنامه اسلام جفاردوسبر ۱۹۲۱ شمسی

الشیخ عبّاس

تابین المسترملون بوزا جلو وقد ارتجله بالفرونة

وهذه ترجمته الحرفية قال

ان في هذا العصر الذي انتشر فيه اللهود وعمل
الايان الانباهوحي مختبر عصر انتشرت فيه
المادية المطلقة لمن المعجزات ان يوجد فيلسوف
باسط الجناح نظير الماذون عليه عبد البهاء
عباس الذي يتكلم الى القلوب والعواطف ويثير
النفس بتعاليمه ومبادئه المعروفة بانها اساس
حسن لكل ديانة وقد عرفت بيانها ثالثة مع
بقاء العصر المتعصبين لمبادئه كيف يقتنعهم ام
حياته كانت مثالا لحيات المفادة وتفضل نفع وسعادة
الغير على نفسه الخاص مما اعاد امام نواظرنا عهد
ارسطوطاليس وسقراط ولذا فاننا العلل الذين كانوا
اليه مقربين سعداء لانهم قرأوا فيه صفحة كبيرة من
الفلسفة الدينية والاجتماعية بالبلغ معانيها

انه منذ ارسطوطاليس الى اليوم وكان الفلاسفة
الدين اتحدوا على عاقبتهم نعم فضل البشرية يتعصبون
لمبادئهم ويتسكنون بكل خير يعتبرونه مرتكزا على

فلسفتهم الخصوصية

اما هنا فلا حقد ولا تعصب لا هو ل ان
الجميع اخوة ان هنا وجدت الانسانية حاميها
العظيم الجامع لاحسن المبادئ الموجودة في كل ديانة
ويعلمها وكانا عليها متفقون

وعليه فان انبياء اليهود والمسيحيين والاسلام
الذين طلبوا هذا الاخاء يمدون ايديهم اليوم مصالحي
هذه المبادئ الشريفة مبادئ النبي عباس
ان فلسفة عباس بسيطة سهلة ولكنها كبيرة
شاملة، تنطبق على الطبائع البشر وتكاد تفتقد
مجالستها الاوهام والتعصبات تقولون ايضا ان
فلسفة غير شخصية لانه بناها على اغلاط الغير
فكثيرا ما تظهر لنا المسائل بسيطة باحسن المظاهر
اذ عرفت الاتيان بها في وقتها كما ان الافكار التي
وجدت لغاية شريفة ولو كانت لايمية لها ولكن
يجب ان تعطى حقها من الاحكام والسطر

لكن فلسفته مبتكرة طاهرة وفي عصرنا هذا
الذي يد همل كل ماهمه منطقي عقلي راجع الى ما
اكتشفه العلم زعما عن ارتياح عقلا الى الاكتشافات
والاختراعات والعلوم على اختلافها فالقلوب تفتن
السلام المعزى

عباس وولده من قبله قد احتما على عاقبتهم ما هذا
المهمة الجليلة

وهذه المناسبة نقول ان عاملين كانا
دائما الفراق بين الشرق والغرب فبينما نرى
الغرب اليه كما شفت اسرار البيعة وعلان المجات
او اتمام العلم بما يصل اليه من العلوم والاكتشافات
نرى للشرق مهبط الانبياء العظام والمشتغلين بالثبوت
بديانات تروج وتمتد وملء القلوب النفوس
تحت سماء رقا ورائقة لا يدم لانهايتها لها

فالشرق والغرب اذا يباريان الاول تشرق
بديانته والثاني يتفوق باختراعاته واكتشافاته
وكلا الحالين ضروري لحياتنا الاجتماعية

عباس مات في حيفا في فلسطين الارض
المقدسة التي ظهر فيها الانبياء منذ اجيل، وقد
مات اليوم في الراحلة دودها من جل يده
ونحن لسنا الوحيدين الذين نبكي التقييد

مفتخرين به بل ان هنالك في اوربا وامريكا وفي
كل العالم المتعطش الى مثل البادئ السامية العظيمة
الى الاخوة، يكون عباس

مات عباس بعد ان لاقى الامرين في عكا
باستيل تركيا وكانت له سجنامدة لا تقل من العشر
سنوات وبنداد عاصمة العباسيين شهدت ايضا
سجنه وسجن والده، اما بلاد الفرس المهدي القديم للفلسفة
العذبة الالهية فقد نبذت اولادها

الاخرى في هذه الامور حكمة ربانية
تختص بها الاراضى المقدسة التي كانت وسلكون
دوما منيع الافكار السامية

فالذي ترك بعده ماضى فخو مجد لم يميت الذي
كتب وعلم وشمل هذه المبادئ الشريفة قد
اعلى مقام عشرين تدين الاسم وانتقل الى
السعادة المكللة بالخلود
سلمون بوزا جلو

الفقيه العظيم

جفاردوسبر ۱۹۲۱

خطبة الامام الفواد تفتطرا
خطبها الاسلام عند وقوعه
والسمع من كل العيون لقد جرى
لبست عليها احداها ام القري

روزنامه اسلام

تأليف فقيه الامامة والوطن صاحب لفضيلة ورب لثناء المرحوم عباس بن فندي عبد البها تقي الله برضوانه واسكنه فسيح جناته

خطبه في بلاد الغرب كانت باللغة العربية وهو يحترم جميع الاديان لكنه كان يعقربا نه ولد مسلما وانه شغف بمبادئ الدين الاسلامي وله وثقات تاريخية في اؤبة واميركة مدافعها عن الاسلام وصيئنا فضائل النبي محمد صلى الله عليه وسلم امامبادئ التي كان يقول عنها انها مبادئ والده فتنحصر فيما ياتي:-

(١) ان جميع الاديان انت لا سعاد البتة ولا خلا بالغاية فيجب على البشر ان يحترم كل منهم دين اخيه ابن الدين

(٢) يجب ان يود السلام بين الامم وتمنع الحروب (٣) تأسيس محكمة كبرى دولية لحل الخلاف الذي يحدث بين الامم والشعوب المختلفة

(٤) وحدة البشر ومساواتهم فلا فرق بين غربيهم وشرقيهم ابيضهم واسودهم

(٥) بمات المرأة عضون من اعضاء البشرية فلها الحق بالمساواة التي ترضها وحدة البشر فيجب تعليمها

(٦) اذا امكن اتخاذ لغة عامة للتفاهم في جميع تامين الوحدة البشرية المطلوبة

وله مبادئ اخرى تخص الامور الاخروية

والدينية واليوم تلامذته والذين قد اعتنقوا مبادئه يعدون بالملايين وهم ينتمون الى ام واديان مختلفة في خمسة اقطار العالم

.....

(در روزنامه اللطائف المصورة، رمسه وسمبر ١٩٢١ عيسى)

وفاء الزعيم الكبير المعفور

السيد محمد باقر

طيرت الينا الانباء خبر وفاة الزعيم الجليل السيد عباس فندي البهائي في حيفا في اخر الشهر الماضي ففقد العالم رئيسا عظيما وعالما كبيرا طارصيته في الافاق واشتهر فضله في العالمين ولقد جاءنا احدا صدقا ثانيا من الذين عرفوا الفقيد شخصيا بلعبة من سيرته الصالحة نقطت منها بتصرف ما ياتي

«عرفت الفقيد العظيم لاني من عكاء وقد تشرفت بصداقته وهو الملقب بعبد البهاء تقى زهاء الخمسين عاما في عكاء وكان المرحوم والد بهاء الله زعيم البابية بعد زعيمها الاول الباب اما السيد عباس فكان ينشر تعاليم مذهبه فذاع فضله وعرفانه في جميع اقطار العالم وكثر اتباعه (بقية دار)

ومريده وكان صاحب نبوغ واقتدار عجيب ذكاء نادر المثال، وكان بعض الخصوم قد الصقوا بالبابية امورا غير حقيقية فتولى رحمه الله تكذيبها واظهار تعاليم مذهبه للعالم وادلى بحجج عقلية مظهرها مواهب سامية وبعد نظر وقوة يقين وصدق فراسته في الامور ورأى ان لا ينشر تعاليم مذهبه في بلاد التي توطنها ولا سيما في عهد الحكومة التركية لماضية ولكن معاملته للناس وكرم اخلاقه وبره وتقواه ونفحة ابواب منزله لكل قاصد وزائر وسماوا قوله وشرف اعماله واغاثته البائسين واعانته المعوزين وجبره خاطر الكبر واقالة عثرات البيوت الرفيعة كل هذه جعلت الناس يتبعونه ويحترمون ويحبلون قدده. وقد ظل خمسين سنة مثال الصلاح والهداية ولا سيما في سنوات الحرب اذ كان يوزع بيديها الاغاثات على الفقراء والمنكوبين الذين اناخ عليهم الدهر شمس سنة قضاها مثالا للعطف والكمال والتقوى فطارت شهرته في الافاق وعظمت منزلته عن جميع الناس ولا سيما بعد ما ثبت وداع من انه ارصد جميع مازقه الله ماديا ومعنويا لخدمة العالم الانساني. ولقد هام رحسه الله بهذا العالم الانساني فوقت حياته له ونثر تأليفه وخصص جميع مباحثه وخطبه ورسائله للدعوة الصالحة فتا ثلا انه اذ الم تسد المحبة والرحمة والشفقة قلوب البشر فان العالم سينكب بالبلاء الداهم وكانت دعوته تقع على اذان صاغية وقلوب واعية فكثرا المعجبون به والمحذرون له ولا سيما في الولايات المتحدة حيث العالم ونور الحقيقة والحرية بين الناس ولقد اتعت امام الفقيد الامال العظيمة لرفع ويلات الحرب فدارت بينه وبين اقطاب العلماء والسياسة والقابضين على ازمة الامور مراسلات ذات قيمة عالية وكانت اخرها رسالة ارسلها الى جمعية الامم وقد ترجمت الى اكثر اللغات الحية وقد اكرمتها الحكومة البريطانية بعد احتلال فلسطين واهدت اليه ثنانا من نياشينها مع لقب سر وكان رجالها يحبلون قدده ويحترمون مقامه رحمه الله تعد اد حسنة واجزل له الثواب

وفدى قبور الصالحين دماء
ونذرد عن هذا الصريح ومن به
والعهد ود بيننا ولاء

(وروزنامه السلام ٢٠٠٧، ٢٩ ربيع الثاني ١٤٢٨ هـ)

سبحان الحق الباقى

هو الموت ما عن فجد متنكب
ولامنه مهما ارجاء المرء مهرب

يسا و رب التاج طاوول عرشه

ذى النجم لا يخشى ولا تهب

ماكا ديتلج نجرها النهار ويعود الناس الى

اعمالهم اليومية حتى صودموا بنباء سرى في

المدينة كسرعة البرق نزل على القلوب

نزول الساعة ؟ فاخذوا يتهامون بافدة

كلمية و قلوب كثيرة بوفاة صاحب السماحة

والفضيلة المرحوم صاحب الشريعة البهائية

السريع عبد البهاء عباس

هو ابن ميرزا حسين على الملقب ببهاء الله

مؤسس الديانة البهائية هاجم من ايران مع

والده مضطهدا من اجل تعاليمه الحرة فلجأ

الى بغداد حيث كان لعصدا الامين لوالده في بن

الشريعة البهائية وادارة شوء ونها السياسية ثم
رافق اياه في المنفى في ادرنة ثم عكا اخيرا وبقي
معتقلا فيها حتى اعلان الدستور

ويرجع الفضل الاعظم بانتشار هذه الديانة

اليه من حيث التدبير وسعة الاطلاع وعلو الهمة

وهو كما تعتقد جماعته الروحانية انه لم يتاثر

مطلقا بالحوادث الدنيوية

كان اسكنه الله الجنان ربيع القامة وقوى

الطلعة براق العينين سريع الخطر علامة

بالاديان والتاريخ شرقى المبدأ اجتماعيا

حر مجردا عن الغايات النفسانية والتجربات

السياسية لين الجانب يقابل الاساءة بالحنى

وبالاختصار كان في نيته وتعاليمه مصححا بارائشه

بفضله المعالم منجلا للملك لقب سرونشان

على الشان ولكن نفسه العالية كانت اسى

من التلذذ بالالقاب والنياشين فقد من ذاته

لخدمة البشرية وترك تعاليمه ومبداه فوسرا

يسترشد به الانسان لسبل الحق والاستقامة

وسأق في اعداء المقبل على شرح فلسفته

ومذهبه وستشيع جنازته غدا الساعة التاسعة

صباحا -

تغمده الله بالرحمة والرضوان وفتح له فسيح
الجنان وامطر على جدته شأيب الرحمة والغفران
والهم اله طأفته جميل الاذواء وجزيل السلوان

(وروزنامه العراق بغداد ٢٠٠٧، ٢٩ ربيع الثاني ١٤٢٨ هـ)

الناطقة الشرقى

عباس افندى البهائى

ولد في طهران في ٢٣، مايس سنة ١٨٢٢

وقد نفعته الحكومة الايرانية مع والده بهاء الدين

زعيم البهائية الاعظم الى بغداد في عام ١٨٥٢

وقد درس في بغداد كتاب شذوذ الذهب على

الرحوم الشيخ داود مع ولده السيد محمد شينخ

داود مع ولده السيد محمد الشينخ داود مشتركا

حضر ايضا مجلس درس عبد السلام افندى الشوا

وفي عام ١٨٦٢ نقلته الحكومة والديه الى الاستانة

ومنها الى ادرنة وفي عام ١٨٦٧ نفعته الى قلعة

عكة وقد توفي والده في شهر يار سنة ١٨٩٢ -

فانتقلت الزعامة اليه -

وقد بقي منفيا في عكة الى اعلان الدستور

فاطلق سراحه بحريته وبعد عام سافر الى مصر وسويسرا

ثم فرنسا وانكلترا والمانيّة وقد استقبل استقبالاً

باهرا اينما حل واكرم مشوا وزاره اعظم رجال
الغرب وفلافة وكان الجميع محبين بمواهب هذا
الناطقة الشرقى وبعد ان طاف امهات المدن

الغربية مدة عام عاد الى مصر وكانت الجرائد

المصرية وفي مقدمتها جريدة المؤيد تناهض فكرته

ومتقده انتقادا امرا ولكن لما قابله الشيخ على

يوسف اعتذر عما كتبه وبين ان عباس افندى

حرى بكل احترام وتقدير ولا بدع فانه كان مقنعا

كل من يقابله عدوا كان او صديقا وهذه صفة

ضرورية للذين يهتمون بشئ مبادىهم والائهم ولما

عاد الى عكة كان اتباعه الكثيرون في اميركة

يطلبون منه ان يزور بلادهم ولكن ضعف

جسمه كان حائلا دون ذلك حتى عام ١٨٧٢ حين

سُحبت له الفرصة لكي يزور العالم الجديد فوصل

اميركة في ٢٥ - اذار من العام المذكور وقد استقبل

استقبالا عظيما وهذا القى خطبا كثيرة كان يجمع

الاف من الاميركيين لاسماعها وكثير منهم لم يتمكنوا

من ان يجدوا لهم موقفا لاستماع خطبه وقد فتح

اليهود والمسيحيون معا بدعهم لم يعطوا بها وكان

يحسن العربيّة والفارسيّة والتركية لكنه كان

يائس العونية اكثر من سواها لهذا نجد ان اكثر

شمال ودرجوان ملال افتاد اگر محبوب آفاق دوران بشناق
را بیا باین رسانید ولی آثار قدرت خود را دعوا الم امکان ندارد
فرمود ارکان سعادت بشری را اتقان نمود و فلک خراج جهان را
راستگاران را بنمود انعام سرگردان ادیان را نشان مهربان شد
وکل را در ظل شجره مبارک جای داد چون غیث اهل کشتزار
وجود موجود را طراوت بخشود بلی در عرضی که شرفیان از رسوم
ظنون وادام در سكرات آفات خویش ناتوان بودند و غرمان
چون صحران بمرسان و سیحان تا کمانی را باینر ان ننگ و آفتاب
خود بران مازند و در چنان قیامادی قدس را صلح و سلام و قطب
همان بتوار ساخت و نوشداروی فلاح و نجات بکماله اعنایت
فرمود و در شرف و حدوت نوع را صلاهی عالم داد و جلست قدرته عظمت الاله
افسوس که نمی از ایران باینر بنور زوایای محوت غنوده اند و از گل
غفلت ویرانده اند غنای شرق از گلزار میوه آرا را بران صلوات
فرمود شمع را باینر تراجم و در باختر کس و عالمی ادر ظل قبا غفلت نوح
مسکن اود و سائر تشریش معاقه و از خرس نگار و خنواران بشر را سرشت
هر چند خفا نشان بنمود از اشتهار شمس نعت النهار استنار و ظنند
ولی امید که از فضیلت مقام طهری عظمی که مرکز سعادت مجرب گردد
و نقل از روزنامه کرل

عبد البهاء عباس

نالت ليلة ٢٤-٢٨ من شهر و فبرل سنة ١٩٢١
شرفت شهرة عظيمة فيحفظها التاريخ ذكر احوالها
ويحتفل بها الناس بالوقار والاحترام كيف لا وفيها
انقل عبد البهاء عباس من دار الفناء الى دار الخلود
نحن لانبحث في مذهب الرجل الديني لاننا مع
الاسلم نطلع عليه ولكننا كنا دائما ننظر اليه
كمصلح عظيم ونجد في صفاته ومعالاملته ومقابلته

فالعالم غالباً لا يشعر بفضل اعظم رجاله الا بعد
انتقالهم

المقام مهما اتسع يضيق والقلم مهما جرى يجز
عن بيان فضل هذا العظيم الراحل ولذلك نترك
بيان تاريخه وامر البحث في فلسفة تعاليمه لذوي
الوقوف والاختصاص من اصحاب المجلات وخصوصاً
اتباعه منهم وهم بلا ريب في اوربا واميركا كثيرون
ونقتصر على ذكر ابيات من قصيدة قالها السيد
البستاني ونعتد للافاضل الذين تفضلوا بتأبينه
عن نشر شيء من تأبينهم لانهم لا نعلم تصلنا على انه لا ريب
ان ما قيل فيه سيجمع في كتاب على حدة
وما قال السيد رديع البستاني

لك في النفوس وفي العقول بقاء

فالمرء مثلك شيمه وبجيه

ومزيه ما رامهت فناء

ولوان حيا لا يموت بيومه

مامات ادمنا ولا حواء

والعصرين اثنين من مهد الى

لحد فذالف وهذا الياء

تقضى وقد يكون من جنح وفي
تلك القلوب تعلقة ورجاء

ولئن تكن عبد البهاء بعينهم

فبعينهم ايضاً ابوك بهاء

ضمته عكاً بهجتها وقد

فحت لقبك صدرها حيفاء

عباس يا عبد البهاء بن البهاء

مات الرجال وعاشت الاسماء

اشرفت في غرب فلاح صباحه

والشرق شرقك والقبايح مساء

اتراهم بعبيد نورك ابصرو

ك ونحن يبهزنا السنا الوضاء

عباس يا عبد البهاء بن البهاء

كن ما يشاء الله لا ماشاءوا

قدمت في ارض مباركة بها

عاش المسيح ومريم العذراء

ارض اناها في سره محمد

ارض تراها نعمة وشراء

ارض نقد سهالنا وطنا وان

جارت ففيها جنة وسما

نحى حماها لاثان قبورها

يرى ان ديانة الاسلاف مبنية على التقليد الكبري
ففرضه ان يفحصها وان لا يتلقاها قضية مسلمة
من غير اختبار اذا الواجب عليه الاحتيز المشهور
لانه المشهور والانه المجمع عليه لدى القوم بل
يجب عليه ان يتحرى الحقيقة حتى يفوز بالوصول
عليها -

(٢) اساس الاديان واحد

الاساس الذي وضع لعموم الاديان للعلماء
التي يرتكز عليها سقراط الرحمن حقيقة واحد والواحد
لا يتعدد ولكن نرى من الاسف بعض النقوش و
التقاليد قد دخلت فيها ويدخلها وجدت
التقريب والانقسام بين الاديان في عوامل لتقريب
شماها فاجتثوا عن الحقيقة لتقووها ظاهرة للعيان
بارزة لكل من كان فالدين واحد لا اديان متفرقة

(٣) الدين سبب اللفة بين البشر

جميع الاديان هي اسطخ الانوار الالهية وهي المثل
الحى لبقاء النوع الانساني في وسيلة التنازل بين
بنية ولو كانت الاديان سببا في العداوة والبغضاء
والظلم والجفاء لكان عدمها خيرا من وجودها و
لكان هجرها خطوة في سبيل الوحدة

(٥) اتفاق الدين مع العلم والعقل

يجب ان يكون الدين امرا معقولا وان يتحد
اتحادا تاما مع العلم حتى لا يتنافا ولا يباين احدهما
الاخر ويلزم ان يكونا اخوين صنوان ولقد جرى
حتى ايامنا هذه ان يقبل الانسان كل ما يقال له
او يلقي عليه على انه الدين ولو كان ذلك الملقى
مخالفا لكل عقل بشري، وهذا لا يسوع في شرعة
الدين الحقيقي -

(٦) حل المسائل الاقتصادية

لا يوجد كتاب ديني من الكتب المقدسة
تناول هذا البحث ولكنه حل جلا شافيا وايقنا
الهيئة الاجتماعية في تعاليم حضرة بهاء الله فكما
ان الغنى يتمتع بالملذات كذلك الفقير يجب ان يكون
له ماوى حسن ياوى اليه وان لا يكون في فاقة
واذا لم يتحقق ذلك فلا تذوق الانسان طعم الهناء
اذ لكل في نظر الله سواء

(٦) اللغة العمومية

سيختلج لعالم جماعة منهم لاختيار لغة عمومية
تدرس في مدارس العالم كافة وتلقن للمبتدئين
من كل الامم حتى لا يحتاج الانسان الا الى لغتين
فقط لغة الاصلية واللغة العمومية التي سيتعلمها
العموم -

(٨) المحكمة العمومية

منذ نيف وخمسين عاما وضع حضرة بهاء الله
هذه المبادئ وامر بتأسيس محكمة دولية عمومية
تحت حماية الله ورعاية كل البشر ويجب على كل فرد
ان يخضع ويطيع لما تقره هذه المحكمة حتى يمكن
حل مشاكل كل الامم ولا شك ان هذه المبادئ هي
روح هذا العصر ونور كل عصر

(٩) التساوى بين الرجال والنساء

هذا مبدأ خاص بتعاليم حضرة بهاء الله بخلاف
الاديان القديمة السابقة فانها كانت دائما تضع
الرجل في مرتبة اعلى من مرتبة المرأة والبسبون
والبنات في هذا الدور ويجب ان يتساوى امر
التعليم والتمهيد وبذلك يتحقق اتحاد الجنس
البشري

(١٠) نبذ التعصبات بالكلية

لقد بعث عموم الانبياء من اجل ايجاد
اللفة بين البشر ولم يبعثوا البذر وبذر الشقاق
في الافاق بل جاءوا ليلقوا على الناس دروس
الحبة والولاء لا البغضة والعلوى وعلى هذا قالوا
على جميع المتدينين ان ينبذوا كل التعصبات وهم
ظهرياء سواء كانت جنسية ام وطنية ام دينية ام

سياسية يجب علينا ان نكون سببا في غرس جذور
الحبة بين الانام

(١١) الصلح العمومى

يجب ان تعيش الناس والامم في سلام والمحبتان
وبعدئذ يستحقق السلام التام بين مختلفى الاديان
والاجناس والادوان ومسألة المسائل في هذا
العصر هي مسألة السلام العام وتحقيق هذا المبدأ
الغظيم هو من ضرورات هذا العصر وعقد جميل
يستحق به جيد هذا الدهر

(١٢) تعيم التربية بين جميع البشر

يجب ان ياخذ كل كائن نصيبه من العلم والتربية
وذلك من اهم ضرورات الدين فيجب ان يكون
التعليم اجباريا واذا لم يكن للطفل والدان فالجمعية
البشرية ملزمة بالقيام على تربية اذ لا يصح ان يترك
مخلوق لم ينل قطعه من العرفان ش. ز

حضرت عبد البها وصعود فرموده

(از اوراق حضرت ميرزا علي خان جواهر الكلامي)
آرى جامع البشرى مرتب اعظم افاقة شدة عالم انسانيت
راجران شدة در سید. امولج رذا اسول آل مال را فراگرفت
آفاق جهان از غمام اخوان تیره گشت بر قامت عالم خلقت گشت
محت پوشیده شد شمس کمال ز عالم زوال ببار لا يزال انتقال
نمود قرن خیم فقدان عظیم خود را دریافت و فرج عادت عظمی بجا
کبری موشح شد شرق بلا اشراق اندر نغم عزت غارب محیط

همچنین حضرت آقا میرزا فضل الله لقب
بنوری با انجذابات قلبی و نمایشات انقطاعی
چندی توقف فرموده بعد بارض اقدس آستان
مقدس عازم دروازه گشتند و حضرت مستطاب آقا
شیدصفی الشیرازی هم همین آیام حسب الامر
از رنگون عازم کعبه مقصودند

انجذاب

خبر جانپور در ساحت اقدس زیارت دستخط
لمیع و توقیع منبع مرکز امر رحانی بایون غصن
دو دو حشر زبانی روحی بخدام حضرت الفدا
بود افتخار اجای بیبی و حاکی از بذات
صحت و سداد عالمه مبارکه و اولیاء ربانیه
و اشارات تأسیسات لازم و تمهیدات اجبه
که اس اساس نشر نغات الله و صیانت
کلمه الله است

شکر کان طلعت چون مه قدان سر دروان
چیره شه رفتن و حسیله بیان شکنان
بعد از صعود مرکز ميثاق اوراق پر تزیرو
نفاقی از اهل نقض و نفاق ثباتین بر ميثاق برپا

آن اوراق ناریه را از طول دوپاره نموده
پاره بی بخاطر طهر دلی امر الله گفتیم نمودند و
پاره برای خودش عودت دادند و در جواب
فقط این بیت را نوشتند

کس نیاید بزیر سایه بوم
گر بها از جهان شود معدوم

فی الحقیقه چشم ملا اعلی از ثبات اجبار الله
روشن است زیرا بهان نخوی که در ایام طلعت
بیان ناقضان را بجای خودش نماند حال بیخا
بلکه محکم تر از ان

اما جناب میرزا یوسف خان ثابت قبل
از صعود مبارک تا بحال در اقدس شرفند و
عباسقلی آقای مهد در این مدینه موجود باری
از حق جل جلاله سائل وائل که نفوس موعوده در کتاب
مبین بزودی مبعوث گردند و هر یک محیی عقول نفوس
شوند بشانیکه از حرکت شان ذرات عالم وجود حرکت
آیند و بسجودشان جمیع من فی الوجود ساجد کعبه مقصود
کردند هذا ما عدنا الله فی الواجب المقدسه و الله اعلم

الصادق الامین

و اما مقالات جرائد

(مقاله الهلال جزء ۴) بنا بر سنه ۱۳۴۰ هـ
(در باره صعود مبارک)

عجائب فی

هو ابن بهاء الله ولد فی طهران فی ۲۲
مایو سنه ۱۲۴۴ هـ و قد عجب والده فی سفره
من طهران الی بغداد و مکث معه الی ان
نقل مع ابیه الی الاستان و منها الی اردنه
واخیر انزل فی عکا و مکث فیها بقیة حیاته
ولما قوفی والده عام ۱۲۹۲ - استلم عباس
افندی زعامه البهائیین فاقروه علیها
وفی سنه ۱۹۰۸ - اطلق جناحه من الاسر بعد

اعلان الدستور فجاء الی حیفا و جعل فیها مرکز
وفی سنه ۱۹۱۱ هـ جال جولته الشهیده فی اوردیا
وامیرکا بعد ان عرج علی الدیار المصریه فکان
خطب فی الجامعات العلمیه و الجمعیات الدینیة
علی اختلافها داعیاً الی الاتحاد و بند الثقاق
والی التوفیق بین العلم والدين - اما صفاته
و مناقبه فیظهر من اقوال الذین عرفوه انه کان
عج الطلعة و قورا سخیاً جامعاً لمحاسن الاخلاق و
رائع الصفات عطوفاً علی الغریب حلیماً واسع

الصدر قوی الحجة شدید الایمان بما یقول حتی
ان ایمانه یتسرب الی مخاطبه من حیث لا یشعر
فهما قیل فی الرجل و هما اختلفت الاراء فی تقدیر
الدين الذی دعا الیه لا یسح المطلع علی سیرته
الا الاعجاب بشخصیته البارزة و روحه السامیه
التي وقفها علی خدمة الانسانیة فاستحق ثناءها
واعجابها و نال عن جدارة لقب المصلح الکبیر

مبادئ المذهب البهائی

والیک فی الختام اهم المبادئ البهائیة التي
کان یشیر بها عبدالبهاء منقولة عن رسالة نشرتها
الجمعية العلمیه البهائیة بمصر

(۱) وحدة عالم الانسانیة

انتم جمیعاً اوراق شجرة واحد ثمرات غصن واحد تعزونی لماذا
خلقناکم جمیعاً من طینة واحدة و لکیلا یتفخر
احد علی احد فکروا دائماً فی کیفیة خلقکم

(۲) الاستقلال فی تحریر الحقیقة

لا یجوز لای انسان ان یقتفی اثر اسلافه و یقلدهم
تقليداً اعمی بل الواجب علیه ان ینظر بعین
نفسه لابعین احد من اجداده و اسلافه و یتبع
علیه ان یتحرى الحقیقة حتی یفوز بها و حیثما

مبعوث گشته مطلع این شمس تابان مشرق زمین
است در مرکز این تعالیم مقدسه مهر خاور زمین
این نور تابنده از آن افق است و این
تیر رخنه از آن مطلع

و اما یوم بعد ازربعین در بیت مبارک در محفل
عموم اقایان از عالمه مبارکه و اجای آئینه و
مسافرن و مجاورین الراح و صایای مبارکه
تلاوت و قرائت کردید و ادراک و نصائح
مقدسه خوانده شد و لها را بر آتیه فرمود و نفوس
را از چگونگی حفظ حصن حصین امر انداکا نمود
جانه را تذکر شدید بنشیند و نفوس را تنبیه عجیب در
دل تخلیه از جبهی بیان سدر خسته ناکسان عهد اند
و ناکسان از اهل نقص و جفا و تفصیل اعمال شنیعه
و نتایج و خیمه حرکات ناشایسته آنها که در
وصایای مبارکه مشروح بود و بر همین مفصل بود و
دلایل مایه عبرت حفار شد و پایه حفاظت ابراز و
اخبار که بگونه ناگهان ناکسان ساقط شدند
و باطل گشتند محروم از جمیع روابط شدند و غافل از
جمیع قواعد و ضوابط گشتند لحد کان فی قصصهم
عبود لا ولی الا بالباب فی الحقیقه کی از تائیدات
عجیبه و نصرت های عظیمه این امر اقدس همین است

که انگیزه نفوس بی متانت و هشیم دخل کار شدند
و این قسم اشخاص بی حزم و ذکا مرجع انحراف شدند
و دست غیب آمد و بر سینه ناخبر زد
و از جهت دیگر در آن محفل مبارک در وصایای
مقدسه تعیین مرکز امر اند و تخصیص غصن ممتاز
دو شجره جنت علیا آیت الهی مبتین آثار رحمانی
حضرت شوقی ربانی روحی بخدا ام حضرت الفدا را
و حدت اهل بهادران و در مبارک محکم گذارده شد
و حضرت توحه ادلیا بولی امر الهی و بیت عدل عمومی
معلوم و مسلم گردید از شاهاده آن روی دل را
و لها آرام و قرار جنت و از توحه بان کوب ساحط
پرضیا دیده باروشن و نورانی گشت هر خیالی
از سر با افتاد جز اطاعت مرکز امر اند و هر بنائی
ویران شد مگر بنیان وحدت حزب بها که بسی تبیین
و شدید شد و بغایت محکم و رزین اگر نه این
وصایای موهکه طلعت عبودیت محضه بخت بود
قسم بان تربت مقدسه که از هر سری صدائی بلند میشد
و از هر نری ندائی نشیده میکشت و بر گوشه بی سندی
گسترده بودند و در هر زاویه بی ملجا و امنی تصور کرده
بودند و در هر خواهی مطلق ساخته و در هر فضائی مکی
ناخسته بودند و بحر محیط خیریت اندیشه های او با هم میشد

و عظمت امر اند تبدیل تو هین می گشت بلایای
طلعات مقدسه آئینه از صلیب حبس و سرگونی
تمام بهر میرفت و دما و مسفوفه شهدا و فی سبیل الله
بی نتیجه می ماند بهایان بخود مشغول می شدند
و در انکار و آراء شخصیته بهار ملوم و ملول بودند
در خدمت کلمه الله العلیا آئی فراغت بال نمی جستند
و در علماء امر اند و نشر نفحات الله دقیقه فی
مجال نمی یافتند حال چه قدر باید شکر نمود
و چنان باید شکرانه این صیانت الهیه و حفاظت
ربانیه پرداخت همه اعضا بجای زبان باید
بشکرانه پرداخت یعنی متذکر این عنایات باشند
در هر حال متوجه مرکز امر شوند بتمام قوا و از
هر جهت نظر بوحده اهل بها داشته باشند
و کمال هوش و بردباری و صدق و صفا
چنانچه در وصایای مبارکه میفرماید اگر نفسی ادنی
مناسبتی با اهل نقص و فساد داشته باشد ازاد
است از نمایندگی الحقیقه جز این وصایای مبارکه
تسلیمی از برای این غمخیزگان نیست و
غیر این صیانت و عنایت مایه اطمینان و ملوثی نه
جز نظر بان افق رحمت توان و طاقتی نیست
و غیر از فیض آن استان احدیت تائید و نصرتی نه

الی ولی امر و متوجه و پستیم
و اما از مسافرن محترم مکرم حضرت آقا میرزا
فضل الله خان بنان الملک ایده الله تعالی
در آیام کانونش تشریف داشتند و بخدمات
امریه موافق و بعد بشطر مقصود عازم و شاید بصفحات
ارد با هم سفری تشریف ببرند
و بعد از ایشان از نو و ستان غرب میرو
مادام در نفوس بابر نی زود و زود به نمانند
سفر با هم پیش در این سفر جاود هم با علماء کلمه الله
موفق شدند و در هندوستان هم خیال داشتند
چند ماهی محض تبلیغ امر اند سیر و گردش بفرمایند
ولی چون از مرکز امر احضار شده بودند و از سر
حرکت بشطر مقصود نمودند و دیگر از جمله مسافرن
مجلع معظم حضرت حاجی شاه خلیل الله بیک و
نجل امجدشان آقای حاجی جلال الله خان
زید اجلا لها بودند با جناب حاجی نصر الله بیگ
فرزندشان و جناب مرضی قلی بیک و جناب
آقا میرزا محمد قلی و جناب ملا علی که عتازم
زیارت عتبات مقدسه شدند فی الحقیقت شایسته
هر گونه تمجید بودند و میا گل استغناء و تائید
عارف معارف آئینه اند و ذکر بکمال رحمانیت

فَلَا تَكُنْكَ مَا حَبِيتْ بِأَدَمَ
وَلَنْ تَكُنْكَ الْخَلْقَ جَا زِلْهَا الْبَكَا
بِالْغَيْبِ كَمْ حَلَّتْ كُلَّ قِصَّةٍ
وَلَا دَمَ تَنْعِيكَ أَمْ نُوحٍ وَهَلْ
أَمْ نَعِ لِلرُّوحِ الْمُقَدَّسِ أَمْ إِلَى
اللَّهِ أَكْبَرُ كُلَّهُمْ فَوْقَ السَّمَاءِ

هَذَا مَقَامٌ جَازِعٌ حُدُودِ الصَّفَاتِ
وَلَوْ اسْتَطِيعَ نَظْمُ مَنْ دُرُورِ النُّجُومِ

فِي ۳۰ تَقْرِينِ ثَانِي سَنَةِ ۱۹۲۱

يَا طَالَمَا مَسَحَتْ يَدَاكَ بِكَأَمِّهَا
فَقَدْ وَافَقْتَهُ بِدَرْهَا وَذَكَأَمِّهَا
حَارَتْ بِهَا الْبُلْبُلَاءُ مَعَ عَلَمَاءِهَا
نَعَى إِلَى مُوسَى الْكَلِيمِ بِسَلَامِهَا
طَهَ الْأَمِينُ لَكِي يَقِيمُوا عِزَّهَا
هَتَفُوا لِلرُّوحِ رَاجِعِينَ لِقَاءِهَا
شَاءَ عَلَى أَلِ الْبَهَاءِ وَعَلَاءِهَا
(محمود لطفی الصفدی)

وَلَمْ تَنْتَهِ خُفْلَةُ الرِّثَاءِ قَبْلَ السَّاعَةِ الْخَادِيَةِ عَشْرَ قَدَّمَ غَفَامَةُ الْمُنْدُوبِ الشَّامِي إِمَامُ النُّعْشِ وَرَفِيعَةُ
حَائِنًا هَامَتُهُ مَتَجَهَا خُوبِنَاءُ مَقَامِ الْبَابِ وَبَحَثَتْ بِهِ حَاشِيَتَهُ وَحَاكَمَ الْمُقَاطِعَةَ وَاتَّبَاعَهُ ثُمَّ الْوُجْهَاءُ وَالْأَهْلَى
وَالْكُلَّ اسْتَعْلَى هَذَا الْمَصَابِيحُ الْعَظِيمُ وَالْكَارِثَةُ الْمُفْجِعَةُ وَالْخَارَةُ الْفَادِحَةُ وَالْفُرْغَةُ الْمَوْجُودُ الَّذِي فَقَدَتْهُ
حِيفَانِي مُقَدِّمَةً مَا يَلِيهَا مِنْ الْأَقْطَارِ وَلَقَدْ انْجَبَسْنَا بِهَذِهِ الْخُفْلَةِ شَدِيدَةً بِمُحَافَظَةِ قَوْمِ سِدَانِ بُولِيْنِ عَاطِلَةً
نِيْنِيْقِيَا الْمُسْتَرْسِكِلَ عَلَى تَرْتِيبِ السَّيْرِ وَالنَّظَامِ حَرَكَةً وَسُكُونًا تِلْكَ الْجَسَادُ الْيَحْيَى الْمُحْتَشِدَةُ

التغدير

تَقْدِمْ عِدَّةً هَذَا الْخُصُوصِيَّ لِلْحَضْرَةِ الْقُرَّاءِ وَهِيَ مَقْتَصِرَةٌ بِفَضْلِهَا عَنْ سَوَاهِهَا مِنْ رَصِيْفَاتِ حِيفَا
مُخْتَذَةً هَذِهِ الْوَسِيلَةَ لِفُرْصَةِ الْقِيَامِ بِوُجْهِهَا الصَّحَافِيَّ وَالْإِنْدِيغِيَّ وَاعْدَادَةِ الْقُرَّاءِ بِأَخْذِهَا عَلَى عَاتِقِهَا
الْقِيَامُ بِمَجْمُوعِ مَا تَكْتَبُهُ الْجَائِدَاتُ وَالْمُجَلَّاتُ الْعَرَبِيَّةُ وَالْأُورُوبِيَّةُ وَالْأَمِيرِكِيَّةُ وَمَا يَتَوَكَّلُ الْخُفْلَةُ
مِنْ الْأَقْوَالِ عَنْ مَا تُؤْخِذُ الْفَقِيدَ الْكَرِيمَ بِكِتَابِ خُصَاصٍ عَلَى وَرَقٍ صَنِيقٍ وَطَبِيعٍ جَمِيلٍ مَزِينٍ بِرُسْمِ
الْفَقِيدِ الشَّمْسِيِّ مَعَ رُسُومِ خُفْلَةٍ جَنَانَةٍ وَاجِبَةٍ كُلِّ مَنْ يَكْتُبُ فِي هَذَا الْمَوْضُوعِ أَنْ يَتَقَهَّنَهَا بِهِ

از اخبار راحت اقدس

مَجْلَى دُرْمَرِهَ بَاسَ گَزَشْتِهَ از وَقَاعِ صُورِ طُلُوعِ مَقْصُودِ
وَصَوَايَايِ مُقَدَّسَهَ شَكَا شَتِمْ رُوزِ اَرْبَعِينَ جَهْلَمِ صُورِ بَارِکِ
مَجْمُوعِ اَعْيَانِ وَاعْزَهَ حِيفَا وَبِلَادِ اطْرَافِ دَسَا طَبَقَاتِ
عَلَقِ دُرْمَرِهَ مَبَارِکِ مَجْمُوعِ دَجْمِ کَثِیری بَکِی بَعْدِ دِگِری
بَا نَهَائِیتِ اَدَبِ وَوَقَارِ دُرْ دُرْ صُورِ حَضْرَتِ مُقَدَّسِ
وَبَلِیْسِیَّتِ اَفْزَانِ وَتَلْبِیْسِیْنِ سَدْرَهَ نُفُصِ وَجُودِ هِمِه
خُطْبَهَ بَایِ غَرَّارِ خَوَانَدَنِ وَغُطْمَتِ اَنْ مَجْلَى عَجِیبِ
بُودَ زِیْرَا عَاطِلَمِ رِجَالِ دُرْ اَوْصَافِ مَرْکَزِ مِشَاقِ
مَلِیکِ مَعَالِ دَاوَسْمَنِ دَادَنَدِ وَشَهَادَتِ بَعْلُو مَقَامِ
وَغُطْمَتِ شَرَانِ بَا فَضَحِ بَیَانِ دَادَهَ هِمِهَ مَجْدُوبِ اخْلَاقِ
وَالطَّوَارِ اَنْ طَلَعَتْ پَیْمَانِ بُوْدَنَدِ

چنانچه بعضی از خطا بهای ایشان که در مقابل
تابوت مقدس نطق نموده بودند سابق در غمره ۱۰
درج نمودیم و از کس جمعیت نفوس و از دحام عام
که در تشییع تابوت مقدس حین حرکت حاضر و متاثر
بوده اند بعضی از تصاویر در این غمره هم معلوم می شود
با آنکه جمیع آن صفوف در عکس نیفتاده و اما
نقطه های ایشان در یوم اربعین نیز از بعد مرتب
و منتشر خواهد گشت تا غریب عبرت و آگاهی نفوس

گردد و مایه حیرت ارباب عقول که وجود مقدس
که منعی دولت و ولایت بود و در سبیل الهی اداره
هر قطر و مملکت در ارضی مقدسه مسجون بود و
در بین ملل و ادیان محل تعرض و هجوم بے ناصر
و معین بود و در غم نوع انسان پر آه و داین فزید
و وحید بود و هر روزی مبتلای تعرض و
بلائی جدید با آن حال مظلومیت با هر دولت
و ولایت چه نحو ملوک فرمود و با هر طبقه ای از
مردمان چنان معامله نمود چگونه قلوب را
منجذب کرد و چه نحو نفوس خواص و عوام را مغلوب
کرد و در یوم صعود طلعت انورش باین درجه حاکم و
رعیت عالم و جاہل بود و نصاری و مسلمان
شرقی و غربی همه متاثر شوند و جمیع نالان و
متأسف گردند و باین قسم از اوصاف و مدائح
ناطق شوند پس باید تقدیر آخر که ان شاء الله تعالی
و ندای ان هلال ملک کریم بلند کنند از سائر
شئون گذشته در همین یک شان از برای
شرقیان بالخصوص ایرانیان چه خسر و مبالغاتی
عظم ازین است و چه جلالتی بر ترازین کمالی
شرق و غرب شهادت دهند که چنین بزرگی از
ایران پیدا شده و چنین نفس با عظمتی در شرق بین

فی عجب گر گم شد شیرازہ اوراق و مهر
تا که برون رفت آن جان جهان ز این جهان
سدره قصوی بحال در قہ علیا گریست
باز چشم قلب ماروشن ز نور قدس اوست
او گمر شوید غبار این مصیبت از قلوب
زین چنین جلی که از کون و مکان گم شد

بهر آفاق و مبارک بهر اقصا و کبار
تغزیت گو جملہ یاران بحشم انکار

کی توان اید و ستان جبران این حرکت کنیم
چون بظاہر دست ما زد و منش کوتاه شد
روز و شب دیدیم جان بازی او در راه امر
بود و چه خاطرش در اتحاد و دوستان
رجح قلبش اختلاف و کدورت احباب بود
آرزویش روز و شب اعلا امر الله بود
جای او اندر دل احباب خاصان بهاست
هر اسیدی را ز فیض خود کجا نومید ساخت

جای جامه تن در بدن کی با درمان بود

چاره ما اقتدا بر مرکز پیمان بود

دل قوی دارید یاران ز آنکه حق پابنده است
شمس میثاق آہی منجلی شد از سحاب
نور عرفان و ہدایت جلد از شمس بہاست
مرغ الہامیکہ بر غصن قدیم بد نغمہ خوان
روح قدس از ہدایت تا نہایت زندہ است
لیک در صقع حقیقت تا ابد خشنودہ است
بد غصن القدس بیت العدل را زبندہ است
در ریاض بیت عدل از این پس خوانندہ است

ہر کہ شد بر تکی ناطق باوصاف حدود
منحرف ہرگز نہ گردد از صراط مستقیم
نیر قدسی کہ شد ظاہر باصلاح جهان
از زمی من عرشی الاہی بشی شد آشکار

بعد دست ما ذیل مجمع مدنی عدل

شمس حق آمد ز عرش عہد بر کرسی عدل

(از مندرجات روزنامہ النفاہ)

ولقد نظر حضرت الکاتب الادیب والشاعر المطبوع محمود افندی لصفی القسیة الاتیة وقد ہالی اسر الفقد

ہول الحی اللہ

فی لیلۃ الاثنین قد منحتہ السمتا
صفت لہا کل الملائکۃ الاتی
وتزینت تلک الطباق لروحہ
یا طامساحدات علیہ الارض من
اللہ اکبر یا سموات لقد
مہلا فان الارض قد ضمت لہ
من کوثر الفردوس کان غسیلہ
ومشت لہ کل الانام بخشیة
یا کرملہ اصبحت تنتطح السما
اصبحت فوق الشاعنات مکانہ
عبد الہما عباس او حشت الاولی
وسرت لہا روح الہما بہا
فیہا وقام الانبیاء بولاً
حیث استحال لہا نکان ضیاً
عہد الخلیفۃ تم زاد بکاً
بردت غلاکان فیہ دوا
ناسوت قدس لا یزال بہا
وہو المطہر او دعتہ حشاً
حتی الملوک ولا تھا وزدا
فخرًا وصرت الیوم من عظام
وغدوت اثرت بقعة ارجاً
احییت علمہم وکنت دوا

هر شبی راهست روز و پیر هر دوی دوست
نی عجب که باز عالم غرق طوفان شود
نی تنگفتی گر همه سوزد جهان از خشک تر
ناگهانی رشته آمال ما از هم گسخت
کاش پیش از آنکه از هجرش تن بجان ندیم
پیش از این که داغ هجرش بی سرو سامان ندیم
مدتی بل صفت از شوق گل خوانیم و حال

زانکه روز وصل شد شام سیه بار در

تاقیامت کی رسد این دل بد لدا در

آخرای حیفا بگو خورشید تابانت چه شد
بین جمع عاشقان شمع مسرور زن تو کو
کو بناخ سده القصوی بمنوی بهیبا
ای مقام رب اعلى رونق افزای کجاست
ای ریاض قدس حق کو باغبان حافظت
آخرای حیفا برای داروی درماندگان
در بحر کاهان برای حفظ احباب دو یار
به ریقایا خلایق بهر اصلاح جهان

دولت انعام عام او ز کف شریف حیف

از نظر نور لقایش بر طفت شد حیف حیف

همچو ناطق عالم از فیض لقاح محروم شد
گنج اسرار که حق برداشت ختمش در ظهور
یکجهان دل از فراق دلبر محروم شد
باز در غیب خفا ز این ماجرا محروم شد

کهنه مخفی کار برای عاشقان آمد پدید
روی خورسندی و خوشوقتی گنجابیند بهر
چونکه شد ملاج قدس از کشتی عالم برون
آنکه بس معدوم از نور رخس موجود گشت
مرکز میثاق بودی شرق شمس بهیبا
نالایک مظلوم هارا کی شود سر یادرس

نزهت را امر تنها پشیمان از دست رفت

باشه از این خلق باب مهربان دست رفت

زین پس بیچارگان را که پرستاری کند
شد بغیب آن منظر رحمان که بر رنک دبد
کیست که رحمت بجای ران زند سیرای صلح
مخسان بر شرق و مغرب دو بال فضل شست
کیست از بهر مصیبت دیدگان از کلاک فضل
در صمود دوستان دیگر که از بحر کرم
رفت آن فانی فی الله که برای امر خلق
کوثری گویند کز دوی در قیامت بهر دست

لیک ما دیدیم کان کوثر همی دختار بود

بردی از ساقی صلاهی یار و هم اغیار بود

از صد و تن چو آن راجح آهی رسته شد
عرش آمد مضطرب کرسی عظم مند بش
در ریاض جنت ابهی که جای حزن نیست
بر جهان باب خطاب آسمانی بسته شد
لوح شد منکد و هم اعلی قلم بنکته شد
نوحه گرا در اوج قدس و قلب ابهی خسته شد

آن را که فلک قدرت بیان کبریا
با هر نمود آن رخ نورانی از نقاب
نشر پدیده وحدت خلق و مخلوق
تا در ظلال کرمیت او رجال عدل
خود از عنایت و اثر حسامه بها
برپا کنند خیمه صلح و صفا و صدق
از حله های دانش و فضل و کمال وجود
پس جوهر تمدن بے حرب و ضرب را
با حکمت و عنایت و الهام ایزدی
هر سینه را چو سده سینای او کنند
سانند سرباها فاش و بر ملا
خوانند مطربان جهان جهان جان
بزم هدایت و می عرفان حق کنند
آزادگان بزرگمشرق و غرب را
بر عالمی کنند دلالت که خود بود
از نور دل کنند همه ذره آفتاب
یا بسند بعد طلعت یشاق سلوکی
گردد بدل بهجد و قیام و ثبات و می

ای کاش می چشید ز حسن و نعم فنا
محمود ایاز کوشش قبل از چسبن الم

باز دهر بوفاطح جفا در سر گرفت
باز دست روزگار افروخت نافرینه
روزی از آتش گلستان گشت از بهر خلیل
نوح اگر روزی کشتی کشت از طوفان خلاص
هرگز از آبی نگرود تا ابد سرو و نحوش
نه ز دغش میتوان دل ساعی تسکین نمود
از شراب وصل او ناخورده دست روزگار
شج ما نو میدی فریاد را از یاد برد

لیک مارا غیر مردن وعده دیدار نیست

بیش ازین نطق و بیان را طاقت گفتار نیست

ای خوشا روزیکه جام وصل او سرشار بود
یاد از آن نطق و بیان کز بهر حل مشکلات
یاد از آن ملک و بیان کز وی برای خاص عام
یاد از آن مهر و وفا کز بهر هر خرد و بزرگ
یاد از آن لطف و صفا کز حادثات روزگار
یاد از آن فضل و عنایت کز برای مرد و زن
بسته شد باب لقائش کز برای هر مل
گشت ساکن موج علم حق که بهر طالبان

بعد ازین کوی که را از بهر سرمان کنیم

مشکلات خاطر خود را کجا آسان کنیم

آه ازین داغ فراق و محنت بهران ما
داد ازین سوز و کد از حرقت حرمان ما

صمیمه

البشائر

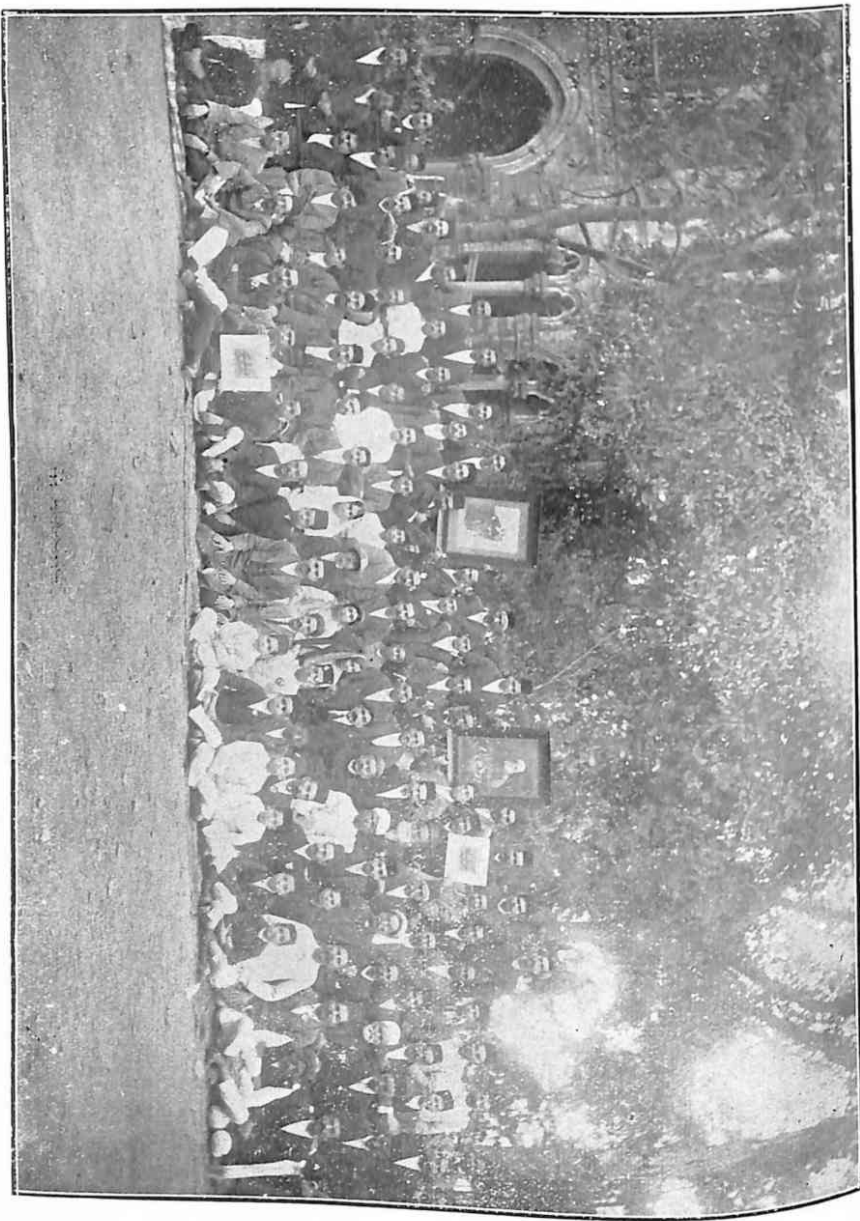
افراشت باز سوی احب عالم علم
 و لهای عریان ز مصیبت نمود خون
 اهل سداق عظمت را بغم نشاند
 کشت از صعود و لبر میثاق ایدریغ
 سد و گشت باب لغت بر وجه کل
 هستی نمود آرزوی عالم فنا
 از این بلا شکست دل هیکل بقا
 تن در عذاب هجر قرین هلاک شد
 چون زین قضیه شد خرد و عقل محومات
 ناگه رسید که هستی از کوی کطف دوست
 گفتا بصد خروش که ای پیکر حزن
 بهر حال غصن قدم نیست قرب و بعد
 بر جمله عوالم و بر خلق کائنات
 جان و روان ز فیض در اوست آیتی
 هر عالمی چو ذره و آن شید شید هست
 چون عاشقان بآن افق عهد بنگرند
 بی شبهه با وجود نغان و فراق تن
 چون نیک بنگری اثر فیض و فضل او
 عظم تجلیش بگر اندر ولی امر

ز دآه و ناله تا بفضای قدم قدم
 پشت فلک ز سطوت این غصه کرد غم
 احباب را نمود خراب از چشم الم
 جا بهای عاشقان بدت تیر آه و غم
 پیچیده شد بساط وصال مه قدم
 ستر وجود خواست شود همدم عدم
 از این جفا فتاد زپا رایت کرم
 پر خون ز غصه گشت دل و صبر منصرم
 بنیان صبر و تاب و توان ماند منهدم
 داد داد نوید از مدد مالک اُمم
 ای در عذاب مانده و ای مبتلای هم
 در فضل وجود رحمت او نیست بیش و کم
 باشد محیط فیض در آن ملک خدم
 بحر کمال وجود ز الطاف اوست نم
 هر کوی چو قطره داد و بسیرا نهیم
 در آن جهان رحمت و احسان زنند دم
 یا بند از وصال حقیقی بدل رقم
 با چشم قلب بینی و با دید جسم هم
 آن آیت الهی و آن ذات محترم

در ذل و پستی دیگر بندگی خود بندگی
 و او قوه استمرار آن است و چون رنجور
 شدم از تسلسل طوایف و خسته شد
 چشمم از موکب قبایل و امم نشستم تنهادر
 وادی صورتها تا پنهان شود خیالات از من
 متقدمه و بخوابد ارواح زمانهای آینده
 اینجاد یدم صورتی را لاغر اندام
 و کم جثهئی تنها چشم با قتاب دوخته
 گفتم تو کیستی و اسمت چیست گفت
 اسمم آزادی است گفتم فرزندان
 تو کیانند گفت یکی مصلوب مرد و یکی
 مجنون مرد یکی هنوز ظاهر نشده پس
 از نظر من غایب شد پشب تلها انتهی
 خلاصه اینکه از سلاسل و اغلالیکه
 طوایف بشر را در قید اسارت آورده
 و کشان کشان فوج فوج را بظلمات
 ضلالت و وهدت فلاکت و جحیم
 حرمان و جهالت میکشد و رهسپار
 دیار عدم میسازد یکی رشته وهم و تقلید

است که اغلب سکنه روی زمین را کور
 کورانه بندت و جهالت و جنگ و عداوت
 سوق میدهد گاهی با سم دیانت و زمانی
 بنام سیاست و یکی تقید بعبادات
 و رسومات محیطه فاسده است که
 بعض را بمشقت و کراهی را بحسرت
 افکنده و یکی تعبداً ساطع جابر و تحمل
 مظالم جباران عالم است که سلب
 راحت و اختیار از خلق نموده بلکه
 زبان و قلم مظلومان را از کشف
 معایب و ذکر مظالم ممنوع داشته اند
 و یکی از سلاسل ذرعهای سبعون ذراعاً
 سلسله امال و امانی و حرص و طمع
 است که از مساکین عور گرفته
 تا متولان پر ثروت و غرور همه را قرین
 آه خشک و چشم تر ساخته و دل فارغ
 برای احدی نکند داشته ولی تعالیمات مقدسه
 این یکانه معلم هیئت جامعه بشری و یکتا
 فیلسوف الهی بر استی (بقیه دارد)

Bahai Friends in Second All-India Bahai Convention.

اجبائی (بہائی) در کانویشن ثانی بہائیان ہند و برہما

بین حق و باطل است بفرستد و امر
بمتابعت نماید آیا سگفته بر عدالت
کلیه وارد نمی شود؟ باری در این جزء از
زمان ما می بینیم که دسته های بمتابعت
پدر و مادر رفتن کنیسه و تورات
روی سر گذاشتن و قدیفه بر سر کشیدن
و اوامر و تعالیمات حاخام را شنیدن راه
فوز و فلاح میدانند و گروهی بتبعیت
پدر و مادر کلیسا رفتن و انجیل خواندن
و دعا کردن و گوش بموعظه کشیش
دادن را طریق صواب دانند و جمعی
بتقلید پدر و مادر حضور در مسجد
و تقلید عنوانات مقتدای قوم را راه
و وصول بمقصود و دخول در جنت
تجری من تحتها الانهار شمرند و حال
آنکه چون این اعمال همه منبعت از تقلید
است نتیجه مطلوبه نداشته و نخواهد
داشت بلی از این نکته هم نمیتوان چشم
پوشید که بعضی از حساسهای اهل

مذاهب در تحصیل فضائل دینی و تکمیل
مرا تبار و حایه سعی کافی نموده و می
نمایند و در جمعیت خود حائز مقاماتی
بس عالی شده و میشو ندولی چه فایده که
سیدان جولان در مطار طیران آنان نیز
کنجکاوی و کشف جزئیات مسائل
اعتقاد است و تحصیل و تکمیل مطالب
فرو عیه های تقلیدی - مدار سیر شان
عرضی است نه طولی و اکتفا با
تشان طی مراحل کمالی است نه رتبی
و اضحتر بگوئیم یهودی زاده بعد از منتهی
درجه و اخذ نتیجه زحمات و تحصیلات
حاخام یهودیان گردود دیگری کشیش
مسیحیان و دیگری مجتهد مسلمانان
و علی هذا القیاس سایر مذاهب وادیان
در همان عرض خود ترقی کنند
و دارنده کمالات فرو عیه گردند و خارج
از مدار خود سیر نمایند و خارج
از معتقدات قدیمه نگویند و نشوند بلکه

محدود و واسیر معتقداتند نیست یکی از
اسباب احتجاب نام در یوم ظهور مظاهر
مقدسه و سایر حجیات انشا الله در نمرات
بعد مذکور خواهد شد (حسن نوش آبادی)
قرن طلائی نوزدهم
بقلم حضرت ناطق
حریت - بقیه بعضی از فقرات نشیدی یکی
از ادبای غرب در موضوع بندگی
و آزادی - و عجیب تر چیزی که
خود بر خوردم بان از انواع بندگی ها
و اشکال مختلفه ان - یکی بندگی کور
ان است و آن عبودیت چنان است که
اعتماد میکنند اهل این زمان با آنچه
گذشته بر پدران آنان و بار میافکنند
چون تقلید اجداد خود و قرار میدهند
آنها را جسد های تازه برای ارواح کهنه
و قبر های اندود برای استخوانهای
پوسیده - دیگر بندگی کران است
و آن عبودیت چنان است که بدارد

افراد را بر پیروی مشرب هر سوم
محیط آن زمان ورنک یافتن بالوان آن
و ملبس شدن بلباس آن پس اینها
در صد امثل بازگشت صوت - و از
اجسام مثل خیالات هستند - دیگر
بندگی شاپا - و ان عبودیت چنان است
که قرار میدهند گردنهای سخت را
زیر فشار اهل مکر و حیل و تسلیم میکنند
عزم توانایان را بسوی هواهای
طالبان بزرگی و شهرت پس میگردند
مثل آلت هائی که حرکت دهد آنها را
انگشتان پس نگاه دارد پس بشکنند
دیگر بندگی فالج ها و آن عبودیت
چنان است که فرودمی آورد روح اطفال
را از فضای وسیع بسوی منزلهای بد بختی
بقسمی که بیا میدارد حاجت را بسمت
بیچارگی و میپوشاند ذلت را در جوار
ناامیدی پس بجوانی میرسد فلاکت
زده و کذران میکنند مجرمانه و میبیرد

واذ خود تعقل و تصرفی در معلومات نکرده استنباطات علماء اگر در چنانچه نهایت تمیز بین حق و باطل و صحیح و سقیم ندهد بلا شك مبتلای بحال اسفناکی که مستلزم بی شعور و بیگری بی ادراکی بی مبالاتی کوری نادانی کهنه پرستی و بی نصیبی از هر عزتی است خواهد شد بوئی از روائع روحانیت و خصائل و کمالات انسانیت به شماش نخواهد رسید اگر تو از تقلید آبا و اجداد کافر من گرز دین بوئی بری بلی از نتیجه تقلید است که اهل ادیان در یوم ظهور موعود با وجود طلب و انتظار و آرزو و آمال محتجب مانده در ظلمت جهل و ضلالت غنودند و انا وجدنا ابائنا علی امة و انا علی آئاهم لمقتدون بر زبان رانند و پیرو آباد و اجداد خود کشتند زبرد را خرد و ره هر پیغمبری عقیده تقلیدی رواجی تمام یابد و معتقدات مردم عبادت از یک دسته

استنباطات علماء اگر در چنانچه نهایت وصول با علی المقام را عمل بفروع و ظواهر و جزئیات شریعت دانند و بر حسب عادت عبادتی مجری دارند ولی اگر سؤال شود که بچه برهانی باین عقیده و رویه سالکین دلیلی جز این ندارند که بگویند ما بعقیده خود سایرین را باطل میدانیم مثل اینکه چند روز پیش از شخصی (که خود را واقف حقائق و رموز کتب سماوی و فلسفه ادیان می داند) اشعث معلومات خود را ببحر مواج توجیح و معلومات دیگران را بقطره تشبیه نمود و بر خود میباید شنیدم که در نهایت تغیر و تشدد و کفایت معرفت تو حید و معرفت نبی از بدیهیات اوایه است و محتاج بدلیل و برهان نه و باید تقلید کرد و چنانکی از شمس دلیل طلبیدن از حماقت است از مظاهر ظهور و خداوند غفور برهان

خواستن نیز از لاجبت است دیگر بیچاره اینقدر نمی فهمید و ادراک نمیکرد که شمس محتاج بدلیل نیست زیرا از بدیهیات است منکر و مخالف ندارد ولی در اثبات الوهیت و حقانیت مخالف بسیار و اختلاف پیشمار است سیف قاطع بین حق و باطل و موافق و مخالف همانا برهان است اگر بعقیده اجداد یقین پیدا کردن و بصرف تقلید عقیده نمودن صحیح باشد پس منکرین الوهیت و حقانیت حضرت کریم در عقیده موروثی مصاب و بی تقصیر خواهند بود و اینکه لفظ ملحد و مشرک و کافر بر آنها اطلاق میکنند و مستحق عذاب میدانند از انصاف و مروت دور است زیرا آنان نیز بر صحت عقیده خود و بطلان دیگران یقین قطعی دارند گذشته از این بر حسب عقیده اسلامی تو حید و نبوت از اصول دین است و اصول دین

اجتهادی است نه تقلیدی و تحقیقی است نه اجدادی و چون در زمان خاتم انبیا انا وجدنا آباءنا علی امة و انا علی آثارهم لمقتدون گفتند مورد عتاب و نکوهش واقع گشتند و دیگر آنکه در مواضع عذیده قرآن حجت بالغه را همان کتاب مجید قرار میدهند و بآن تعدی میفرمایند و در موقعیکه قوم حجت میطلبند و انا یکفهم انا انزلنا علیک الکتاب یتلی علیهم (میفرمایند) قل لئن اجتمعت الانس و الجن علی ان یا توأما مثل هذا القرآن لا یا توأما بمثله و اوکان بعضهم لبعض ظهیرا بیان میکند خلاصه حجت باقی بالغه را قرآن شریف قرار میدهند پس اگر بصرف تقلید پیروی کردند صحیح بود حجیت قرآن نمودن بالله ساقط بود و آنکی مقتضای عدل الهی اعطاء کل ذی حق حقه است اگر سفیرش را بدون دلیل و برهان که نشانه

(۱۱۹)

﴿البشارت﴾

(جلد ۱ نمبر ۱۱)

يعدل بينكم من الامراء - اجعلوا جندكم
العدل وسلا حكم العقل و شيمكم
العفو والفضل و ما تفرح به افئدة
المقر بين انتهى -

✽ اثر کلک مرکز پیمان یزدان ✽
✽ هو الله ✽

ای یاران عبدالبهاء شمس حقیقت
نیر ملکوت اعلی یحمت اتحاد عقاید
و آراء و وحدت کلمه و یگانگی در جمیع
شئون و احوال اشراق نمود لهذا باید
احباء آراء مختلفه بوحدت اعتقاد
و کلمه رجوع نمایند و اگر چنانچه اختلا
فی حاصل مراجعت بآیات و نصوص
کتاب مبین کنند اگر در معنی کتاب
ارتیابی حاصل شود رجوع بمبین
فرمایند تا بهیچوجه در اعتقاد و آراء
و افکار و شئون و گفتار و رفتار اختلافی
حاصل نگردد بلکه کل بوحدت
اصلیه که مشیت اولیه است رجوع کنند

و از این وحدت در عالم انسانی موهبت
آسمانی جلوه کند شمع حقیقت در نهایت
اشراق برافروزد و الا ظهور مظاهر الهی
بی نتیجه ماند و جمیع این
زحمات و مشقات بی ثمر گردد در هزار نهار
از آراء و افکار و عقائد مختلفه زیرا
بکلی سبب هدم بنیان الهی گردد و احبای
الهی در محافل رحمانی باید بند کر حجج
براهین مشغول شوند نه با آراء مختلفه
و بجادله این نصیحت عبدالبهاء را بجان
و دل گوش نمایند و بهوش آید این عبد
در آستان مقدس آلهی بنهایت تضرع
گریه و زاری نماید و از برای یاران آلهی
طلب تائید و توفیق صمدانی کند
و علیکم التحية والثناء ع ع

✽ هو الله ✽

بعضی از احباء در سراسر مذمت
یاران دیگر نمایند و اساس غیبت را
در نهایت متانت وضع نمایند و اسمش

(جلد ۱ نمبر ۱۱)

﴿البشارت﴾

(۱۲۰)

را دلسوزی امر الله گذارند البته کمال
مواظبت را داشته باشید و جمیع را منع
صریح نمایند زیرا هیچ خصالتی مضرتر
از این صفت عیبجوئی نه علی الخصوص
بامر الله ابدان باید نفسی کلمه و اشاره غیر
لایق نسبت با حدی از احباء الله اظهار دارد
عجبت ممن اشتغل بعیوب الناس
و هو غافل عن عیوب نفسه مسلک
روحانیان است نهایت دقت را در منع از
این خصالت بنمایند و ابداء مکنزید احدی
جز ستایش از زبانش جاری گردد ع ع
خاطر تقلیدشان بر باد داد
بقلم حبیب اعزما مجدنا شرفحات
رحمانی آقای میرزا حسن نوش آبادی
في الحقيقة اگر چشم بصیرت که مدار
امتیاز انسان از حیوان و کاشف حقائق
امکان و موهب خداوند رحمان است
باز روشن باشد و قلوب بشریه از غبار
تقلید و تبعیت که مهلکترین امراض

و موحشترین بلا یا نیست که عارض
بر نفوس و مستولی بر هیئت جامعه
گشته پاک و آزاد گردد بانندك تأمل
و تفکر در بابند که شاهراه هدایت کدام
است و تیه ضلالت چه و سبب دوری
و محرومی از فیض ابدی که ولی افسوس
که این مخزن اسرار غیبیه و موهبت
رحمانیه یعنی قوه متفکره چون دانه
هائیکه در زمستان در زیر برافروختههای
شدیدا افتاده بی اثر مانده و انوار کوکب
دانش در پس سحاب تقلید و تعصب
مستور و پنهان گشته چون غرض
آمد هنر پوشیده شد صد حجاب از دل
بسوی دیده شد زیرا همینکه انسان
بتقلید دیگران و تبعیت پیشروان
عادت کند در هر روزی عقل و درایت
مقتدای خود را بکار بندد و اعتماد تام
در جزئیات و کلیات و اصول و فروع
بتفقه و استنباط پیشو اداشته باشد

BAHAI NEWS

No. 12.

FEBRUARY 1922.

Vol. I.

The Bahai Revelation.

Address* by JENABI FAZEL MAZANDARANI, delivered at the Third Session of the Bahai Congress, New York City, April 27th, 1920.

Manucher Khan, Interpreter.

THERE is no doubt that there are two powers in the world, the power of spirituality and the power of materiality. There is no doubt that the advancement of man is in the world of morality. Man's honor depends upon his soul and upon his morality. If man lacks spirituality and morality he is nothing but a mere animal and is in common with animals. There is no doubt that man needs a teacher for the education of his morality and the education of his soul. History proves to us that without a teacher for these two phases, morality and soul, and without education, man cannot be supreme. The greatest morality in the world is love. Love and morality are the foundations of this world. Love in the world of humanity is the cause of its salvation. Love and unity are the honor and progress of this world. Love and unity are the foundations of its life; love and unity are the cause of man's entrance into the Kingdom of God; love and unity are the cause of eternal life.

All the Manifestations of God appeared in this world only that love and unity should prevail among mankind. The prophets of the world had no other aim except love and unity amongst humankind. When we look into the heavenly books we see the same thing, that all the aims have been this aim and nothing else. We see that in those spiritual books and in those Divine books, every corruption is forbidden; we see only inimical passions have been prohibited in those Divine books, and they have united the people in love and harmony. When we look into and consider the Divine books, we see all the aims of all the prophets have been to perfect man's morality and to establish love and unity among all mankind. They have other no aims besides these.

When we look into the history of every religion, we see that in their own cycle and in their own time

*See page 182 for Jenabi Fazel's words of greeting upon his arrival at the convention. — The Editor.

البشائر

این مجله ماهی یکبار
طبع و توزیع می شود
عنوان مراسلات فوربس
استریت ۲۹ قلعه بمبئی
خرج پست بر قیمت
سالیانه افزوده می شود

ای اهل عالم همه
باریک دارید و برگ
یکشا خسار ۱۵۲

قیمت اشتراک سالیانه
در ایران ۹ نه قران در
هندستان ۳ سه روپیه در

مصر و سوریه ۲۵ قروش
در انگلستان ۵ شلینگ
در امریکا یک دالر

جلد اول جمادی الاول سنه ۱۳۴۰ مطابق ۳۱ جنوری ۱۹۲۲ ع ۱۱ بر ۱۱

مقصود از تحریر رساله البشائر وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول
ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه ان نشر مطالبی است که
راجع باین مقام اعلی و مرتبه عالی است و مقالات مختصر مفید در این خصوص از هر کس
و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد

نصائح جمال ابهی

قل ایاکم ان تزرعوا زو و ان الخصومة
بین البریه - وشوک الشکوک فی القلوب
الصافیة المنیره - اجتنبوا التکاهل
والتکاسل و تمسکوا بما ینتفع به العالم
من الصغیر و الکبیر و الشیوخ و الارامل
قل یا احباء الله لا تعملوا ما یکدر به
صافی ساسیل المحبة و ینقطع به عرف

الموده لعمری قد خلقتم للوداد
لا للضعیفه و العناد - ایس الفخر لحبکم
انفسکم بل لب ابناء جنسکم - ولیس
الفضل لمن یحب الوطن بل لمن یحب
العالم - کن فی الطرف عفیفا و فی الید
امینا و فی اللسان صادقا و فی القلب
متذکرا - لا تسقطوا منزله العلماء
فی البهائم - ولا تصغروا قدر من

they established their aims and objectives. You know that in their own time they did good work; that is to say, they established love and unity as far as it was possible in their own time. In the time of Moses, as much as it was possible in that time, and when the time of Jesus came as much as it was possible in his time. But by and by superstitions crept into those pure religions and caused dissensions, and some blind imitations made it so that the people shunned religion. Today we see in every nation that some people run away from religion entirely. No sooner do you say a word about religion than they run away from you and say, "We are not ready to hear anything about religion."

Now, let us see why they are shunning and turning away from religion. These people see only the superstitions which are among the people but do not see the reality and the significance of the religions; they see only the misunderstandings. They see only the blind imitations. Religions are like mirrors which are covered with dust and their brilliance is entirely dull now. The dust that has covered the mirrors is nothing but these blind imitations or superstitions. It is because of these superstitions and ignorances, which have caused dissensions among the religions of the world, that they are

inimical to each other, and hatred has arisen among them. Great wars and bloodshed have been brought about by these same blind imitations. But when we look to see the essential principles of all the religions we see that their aims have been one. Jesus had the same aim as Moses and Abraham and the other prophets, and they had no other aim and no other purpose except love and unity among humankind. All these differences and dissensions were brought about by the aforementioned superstitions and men's ignorance. The primary principles are unchangeable, but, of course, the secondary principles and branches are changeable according to the exigencies of time. We know that as time passes everything is changed; as you say nowadays, everything is changing. The laws of commerce and of other transient things are changing with the exigencies of time. The only differences that occur in religions is in the outer and secondary laws, not in the essential principles. There is nothing important about these transient things, they change with the exigencies of time. The point to be considered is the principles only. The people of the world do not look at the principles and the important points but they adhere to the trifling things, so of course there is dissension among them. These differences

in religions have caused the very destruction of the whole world. If a wise man peruses the situation of the world today, will he deny in this time and cycle there is need of unity among religions? Can all these differences and dissensions remain as they are? How long should there be differences in the world, and when is the perfection of the world to come?

BAHA'O'LLAH has dawned from the horizon of Persia, and has established laws for the unification of all religions, and he has made the world understand that the reality and the principles of all religions have been the same. He has brought to light the foundation of all religions, and these principles have been published in his book. They are the same things, but with new explanations which are very effective and influential, so that those commands renew the world of soul and the world of heart. We see that with Divine power he is dispelling those differences. This is what we see with our own eyes. What can be seen with the eyes and felt with the heart cannot be denied. If a mason claims he can build a beautiful building and he builds it right before our eyes, can that be denied? Such a fact cannot be denied. This is what BAHAI'O'ELAH claims. He said his

aim was to bring unity and harmony among humankind. There is unity among people who come under his standard, and he is pointing out to the people the real qualities of religion and is dispelling superstition and ignorance. This was his declaration and claim and he attained to his aim.

We have come from the East. Now, the East was the centre of fanaticism. The people of the East were immersed in such superstition and fanaticism that they were very inimical to each other; they even considered each other as filthy and infidels, and they would not communicate with each other, would not talk to each other. They thought it praiseworthy to murder each other, and not only did they think this action praiseworthy but they thought if they murdered one of their friends they would be nearer to God!

There were many followers of this belief in Persia, that is, those who thought that if they should kill each other they would be nearer to God. This was not according to the Holy Book at all. The Holy Book invited the people to love and harmony, while all of this emanated from superstition and ignorance. But since the manifestation of BAHAI'O'LLAH, people of different religions and different nations have entered under

its banner, and they now manifest the utmost love and unity towards each other.

For instance, the Jews were very superstitious and very fanatical. In the time of Christ they did not believe in Christ and they did not accept Christ, but now hundreds and hundreds of them have entered under this standard; and also the other older nations that did not believe in any of the new religions. When you enter one of the Bahai meetings, you see men from different races and from different nations. You cannot distinguish the Jew from those of other religions. You see a large number of people with great harmony and love towards each other, whereas each was formerly under a separate religion. This unity of religion have been established and brought about only by the Words of BAHÁ'O'LLAH.

This is the greatest power that reveals itself in the human world. This is the aim of all the Divine Manifestations; that is that which is prophesied in the Holy Book, that the "salt" day will come and there will be perfect unity among the people; that the day will come when the "wolf" and the "lamb" will graze in the same pasture, and the day will come when all differences will be removed. Now, we see that by this Revelation and this

Manifestation all the differences are removed. Can such a tangible case be denied? Since the declaration of the Manifestation thousands and thousands of the Bahais have been killed. This tree has been watered by the martyrdom of hundreds and hundreds of people. From the beginning of this Manifestation up to this present time, about fifty or sixty thousand have been murdered. They were murdered by the ignorant—killed and tortured in all sorts of ways. The history of this Cause is very long indeed. Whatever happened or took place in former religions, and former Manifestations, appeared in this Manifestation also. The holy aim of the Bahais cannot be denied by anybody. In this time, which is a luminous time, we see that it need such a great Manifestation, and it needs the unity of the people. Of course, it necessitates that all the secrets of the religious Books should appear; and this is essential that all the shining hearts from God should again be near to God.

Now, we can feel perfectly sure that if it were not for the Bahai Cause the whole world would be running away from religion; that is to say, people would see only superstitions of religion then and turn away. This period necessitates a great Manifestation, more

than any other period. His Holiness BAHÁ'O'LLAH appeared to mankind and said: "Ye are all the branches of one tree and the fruits of one tree; ye are all of one race; ye are all created by the same God." Put aside all your blind imitations and adhere to the principles of religion and then you

will all be united. My hope is that we endeavor every day to spread this Cause as much as we can, because the progress of the world and the attraction of the attention of people to religion is not realized by any other way except this war.

—:O:—

The Investigation of Truth.

Address by JENABI FAZEL, MAZANDARANI, delivered at the Fourth Session of the Bahai Congress, New York City, April 28th, 1920.
Manucher Khan, Interpreter.

WE are unusually late this night. But it is necessary to end in prayer. We ask God for His assistance and confirmation, that He may guide us in His path, and that He may lead the whole of humanity in that path. I see that this meeting is spiritual and I could not keep still. I feel very much as if the spirit is waving all over this place.

There are plenty of meetings of different sorts and everywhere, for different purposes, reunions, and dances are held in different places, but there are few meetings which are organized for the sake of God. The Bahai reunions and assemblies are for this aim, that is to say, for the sake of God. This meeting has no other intention

except the investigation of truth and to discuss and speak about truth. All the people have been waiting so long that I am sure that they have no other aim except the investigation of truth. The investigation of truth is the first aim and the first principle the BAHÁ'O'LLAH has commanded the people to do—it should be the aim of all the people of the world. BAHÁ'O'LLAH has told the people that every man should investigate truth, because man's opinion is divided into two kinds. One belief and one opinion exists in man because of inheritance and blind imitation. Most of his opinions and beliefs in the world are of this sort. It is not necessary to mention it further and to take more

time in explaining it because you know it already. You know all the existent religions of the world are nothing but blind imitation or inheritance. There is no doubt about it, and you know it. When a father is a Christian, the son also becomes a Christian; if the parents are Jews, the son will become a Jew; if the father is a Zoroastrian, the son will become a Zoroastrian, and if he is a Hindu or a Buddhist or a Mohammedan, the son will accept the religion of his father. We must not expect that the son of a Jew will be anything but a Jew. They are trained in that religion and, of course, when they are grown up they have not been trained in any other religion than that. They perpetuate their own beliefs and opinions in the hearts of their children, and they sow the seeds of animosity in the hearts of their children against other religions. All the existing beliefs are no better than the ones mentioned. These are blind imitations, and I am sure they are not the cause of man's salvation. Belief in blind opinion is the cause of all the dissension in the world. All these differences of religion have sprung from blind opinion. This sort of religion which exists in the world is not praised by God, because they have believed in these

opinions without any proof or demonstration. All these beliefs are the sources of dissension and the roof of all differences.

There is one sort of belief that has very few followers and that is the belief in the investigation of truth. The unity of the Bahais which has been brought about in the world is from this source; that is to say, they have investigated the truth and have found the truth. There is no doubt that people would not give up their religion unless it were founded on valid proof; beliefs and opinions are something very dear and very precious to humankind, and they have some reason for changing their opinion or else they would not do it. This proof is brought about by knowledge and investigation of the truth: there is no doubt about that. Now, as I said before, this meeting has assembled to investigate the truth. I want every one of you, if you have any difficulty about the Cause, to come to the Bahai centre and ask me and I will gladly tell you about it. These meetings that you see and such gatherings as this, they have all over the world.

This is the time of the Rizwan feast of the Bahais and Conventions are held by the Bahais in different parts of the world. At this time, BAHÁ'Ó'LLAH was exiled from Bagdad

at the instigation of the high priests and by the help and support of the governments of Turkey and Persia. Two powerful governments like Turkey and Persia, with the influence of their high priests, leaders and governors, tried to exile BAHÁ'Ó'LLAH. What did they mean by this banishment? They were not opposing BAHÁ'Ó'LLAH personally, but they opposed his words and they were inimical to his teachings. At this time of Rizwan, BAHÁ'Ó'LLAH declared his mission and called the people to perfect unity and to remove dissension; in such a time the banner of the standard of peace was uplifted. At such a time this religion was started. This was why all the people Persia and Turkey arose against his teachings. They thought by this opposition that they could eradicate his teachings and they would not spread over the world, but they did not know that some purposes and some intentions are supported by God's confirmation.

For instance, a man arranges according to his own ways, and everything outwardly is all right, but he never attains to his aim and objective. He feels from the very beginning that he is not supported by God's confirmation. He appeals to everything to attain to his objective, but he cannot attain it. Some people arise and put into

effect some sacred intention, some holy intention, and it is done. By the outward appearance of things, I can tell from the beginning whether you are assisted by God or not, and whether you are supported by God's confirmation or not. The Manifestation of God were assisted by the confirmations of God. No means and no implements do they possess. Everything and every outwards appearance and everything was against them. In spite of this opposition they put into effect their aims and their intentions. Although they undertook to banish—although the Mohammedan priests and kings undertook to banish BAHÁ'Ó'LLAH—they did not know that they were in reality assisting him in every possible way. It was for his sake that all the glad tidings and the prophecies of the Holy Book were fulfilled. It is written, it is prophesied in the Old Testament, that the greatest Manifestation would manifest himself, and would appear from the Holy Land. You are well informed of the Holy Books and it is unnecessary to remind you of them. The light of God would appear on the Mount of Carmel and Acca should be the place, the destination, the hope of the people, and the Holy Land should be the centre of the attraction of the whole world. These prophecies were fulfilled by the enemies of

BAHA'O'LLAH. Thus, every man who caused his banishment put into effect and fulfilled those promises and those prophecies. That is why those who go to Haifa and Acca see the truth and fulfillment of those prophecies. I have seen with my own eyes how Haifa and Acca are the centre of attraction of the people of the world; how people from the east and west and north and south go the presence of the Master.

(The address was followed by a prayer chanted in Persia.)

—o:—

THE PASSING OF A GREAT LEADER OF MEN.

Abdul Baha: An Appreciation.

Through the death at Haifa of that great Persian, Abdul Baha Abbas, leader of the Bahai movement, the world has lost one of its foremost religious lights and one of its noblest of men.

From the time he was a young lad until he breathed his last, at the ripe old age of 79 years, he never deviated from the path of consecrated service to "the cause of God" in his work for humanity. In his personality and influence Abdul Baha embodied all that is highest and most striking in both the Christian and Moslem faiths; living a life of pure altruism, he preached and worked for inter-racial and inter-religious unity.

Faithful to those supreme ideals laid down by his Holiness Baha'Ullah 30 years ago, when incarcerated in a Turkish prison, Abdul Baha, with true spiritual genius, gathered round him workers and followers for the promulgation of these teachings wherever his message was heard and his aims known.

It is entirely due to these two inspired souls that the world sees to-day a fusion, as harmonious as it is remarkable composed of members of the three great world faiths: Moslem, Christian, and Jewish, who have adopted the Bahai religion, and social standards, and are forming a worldwide brotherhood movement of untold potentiality for good. Entirely orderly, peaceful, and spiritual in its development, no true Bahai society will fight for its faith nor enter into religious dissensions, or racial quarrels. Baha'Ullah declared he had come to show mankind the way of peace and international unity. All war must cease, and the human race learn the laws of fraternity and mutual co-operation. For the promulgation of progressive ideals, and the destruction of racial or religious hatreds, the great Persian Teacher devoted a long life, bearing persecutions, ignominy, and the confiscation of all personal when, with his family, he was exiled years ago to Akka in Syria.

Undaunted by suffering, Abdul Baha continued to inculcate the illumined teachings of his father, and his epistles on philosophy, sociology, or private admonitions may be found in almost every country of the world. His wise, forceful thinking drew a never-ending stream of visitors to little Haifa—men and women desiring his opinions or teaching, and few sincere thinkers left his presence without wishing to become one of his helpers and servers. Work and service in the cause of God meant for him serving his kind, and the promotion of peace and concord among all. Work for others in the unselfish spirit brought man nearer to his Maker than many stereotyped prayers, he declared, as, sweeping aside doctrinal theologies and religious superstitions, he raised his voice in appeal for the honour of true religion. Many years before the war Abdul Baha foretold the coming of a world conflagration and warned his hearers against the dangers of patriotic fanaticisms and worldly ambitions of power. The forces of materialism, he considered, had grown to such terrible proportions that unless Christian races turned back again to the spiritual principles for which their Founder died, and sought God's knowledge, a great retribution would surely visit their land.

Some of the Prophets of God had a more extended field of work or a more difficult situation to face at the time than others, but in essence they were mystically united and taught the same eternal verities and spiritual admonitions. They never denied one another, say the Bahais, but on the contrary confirmed and preached of each other.

When in the presence of Abdul Baha thoughtful enquirers soon realised they were speaking to a man of unique personality, one endowed with a love and wisdom that had in it the divine quality. His unbounded sympathy for all was such that no sorrow or trouble seemed too insignificant for his attention if an appeal reached his ears.

It is no exaggeration to say that countless thousands of Bahais, in Persia, India, America, and other lands, are now mourning his loss as the very light of their lives, for Abdul Baha held sway over a large spiritual community, to whom he ever gave of his highest and best. To each and every-one he typified "the beloved" sung of by Persian poet-mystics in the past.

The growing influence of the Bahai teachings, and the more recently awakened attention given to them, will be better understood if we examine thoughtfully the

enlightened principles that form the practical basis of their belief, also if we reflect on the moral and religious implications embodied in their laws and precepts. A fast-changing world demands a more international presentation of religious ideals, one that shall be fraternal in character and less smothered by political or racial prejudices. The spirit of the coming age will assuredly make for the greater fusion of the races and will mould a mass consciousness that will tend to unite on certain larger modes

of thinking. Religious and patriotic barriers will be further weakened and civilization will come under the influence of higher ethical ideals than those now prevailing.

The writer is one of many who believe that only through the adoption of such spiritual and social reforms as are outlined in the Bahai works of Baha'Ullah can civilised races hope to evolve a peaceful and contented order of society in the future.

J. STANNARD.

From next month The Bahai News will be published in Karachi.

The annual subscription for the paper is Rs. 5 for India \$2.00 for America and 2 Tumans for Persia.

ابو نة سال دوم البشارة

امريكا
دو دولار

هندوستان
پنج روپيه

ايران
دو تومان

وهل رأيتم ارجل من اكليد نرج من
تاوهات الفقراء والمحتاجين على المنتقل
مقرونة بزفوات الاصدقاء والمحبين
الكثيرين على الراحل، ولكن هذا
الاكليد يفوق بهاء بهر الابصار اذ نيتته
دموع الامل والايتماء في شبه بحارة
تمينة يقدمها الساكنين جزاء ما انالهم
المنتقل من الاحسان واليك ما قيل
الجسم يفنى ويبقى الذكر والاشهر
فاعمل لآخرالك ما يبقى ويذكر
تمو الحياة بما تاتيه من عمل
جم الفوائد منه يجتنى ثمر
كم مات قوم وما مات لهم شيم
وذكورهم ابداء يعلو وينتشر
تحية يا بهاء الله عطرة
تهدي اليك ودمع العين فيحدر
ابقيت للشرق اثاراً مخلدة
يفنى الزمان ويبقى ذكرها العطر

ساذق طلباً لتخليد الذكر وسعيا
وراء اكليد المجد دوخ اسكندر
المقدوني ويوليوس قيصر وشارلن
ونابليون البلاد مجرورهم شادوا
دولا واسعة شاسعة بالقوة والجبردة
واقواما اتوه من الاعمال التي
نعد ها عظيمة فخلد التاريخ اسمهم
ولكن فرعون ونيرن و تيمور لم
يكونوا اقل ذكاء منهم لان هؤلاء
ايضا خلدوا لهم ذكراً على اشكاله
القتلى فلم يدرى اى فرق بين مطامع
الفريقين ونتائج اعمالهم

تباً لتخليد ذكرى كتب بخطف
الارواح. فان اكليد المجد لا يناله
من دمر البلاد بل من عمرها ولا
يستحقه من يتم الاطفال وتلك الالهات
ورمل الزوجات

(بقية وارد)

مولى غدا الكعبة الغراء مرقده

وقد قوى في الثرى نجم السما فسمما

وقد تمنى على الله الصعود الى

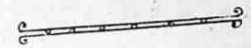
افق العلى حيث ماواه الذى قدما

ليلا فبحان من اسرى به سحرًا

الى مقام علا قد خصه قدما

حيفا في ٨ كانون الثاني سنة ١٩٢٢

محمود لطفي الصفدى

وقال حضرة الاديب الاستاذ صاحب

الامضاء (خطا حضرت موسى ايب)

سادق :-

ان انتقال الزعيم الاكبر ورجل

الانسانية السيد الجليل السير

عبد البهاء عباس يعد خطب جلل

للاداب والحكمة بانحجاب عالمها واعظم

خسارة للعالم والفضل بفقد ركنها فتوجب

على كل من ورد منهل العلوم ورشف

من سلسيلها ولو قطرة ان يوفى العالم

الكبير والحكيم الشهير حقه ولو بكلمة

ولا ارى انصب من وضعها في يوم اربعين

العظيم فاقول :-

يموت كل يوم الوف من الناس

يلحد عشرات من الرجال المعروفين

ومع ذلك لا يؤثر موتهم على المحيط

الذى عاشوا فيه ولا يحدث انتقالهم

فراغا محسوسا بين امتهم ذلك لان الرجل

الذى يموت لنفسه لا يؤثر سوى على

نفسه والرجل الذى يموت لاجل عائلته

تتوجع عليه عائلته اما الرجل الذى

يموت لاجل الانسانية فانها بمجموعها

تتألم له وبكامل انكارها

تجدد فكرته

كم من الناس دفنوا بهذه السنة و

لم يحدث لهم من التأثير مقدار جزء

من الف مما احده انتقال عبد البها

ذلك لان فقيدنا عرف ان يعيش

لنفسه ولغيره عاش رجل المبدأ ومات

رجل المبدأ ورجال المبدأ نادرون

واندرهم من طبق اعماله على علمه

وجعل حياته مثالا لمباديه وبفضل

اعماله خلد ذكره بين اصحابه ومحبيه

الى العدم لكن المبادئ القويمة الاخلاق

والنفوس الكبيرة ابدية لانهاية لها والله

در من قال

ماللزمان على النفوس تسلط

ان الزمان يقيّد الاجساد

فارقدها الراحل العزيز رقاد الهنا

فحياتك خالدة بيننا باعمالك . ان يوم

انتقالك ليس بيومك الاخير انه

مولد خلودك ان فقدتلك من بيننا

وان احدث فراغا فاعمالك تند

هذا الفراغ لان الاعمال العظيمة لم

تأخذ شكلها الباهر الا بالتذكاز فالفكر

هو الذى يقدرها قدرها وليس

العين المجردة . فالعظيم في حياته عظيم

في موته ينتهى الحكم عند

اليقظة وهناك تثبت الحقيقة وينزل

الخيال والحياة كحلم تنتهى عند الموت

وهناك تبتدى حياة الرجال العظام

وتظهر حقيقة الابطال الذين كانوا

في هذا الكون وجاهدوا في معترك

الحياة لينالوا اكليل المجد عند موتهم

فللانسان مدة حياته ثلاثة اصدقا

احدهم يتركه حالا بعد موته وهى

ممتلكاته وعقاراته والثانى يتبعه

الى القبر وهم اقاربه واصدقاه والثالث

يتبعه الى ما وراء الحد وهو الصيت الطيب

والاسم الحسن

وندر من حصل على هذا الصديق

الثالث . اما فقيدنا فقد اكتب باعماله

البارة وحسن سيرة وسريته اسما خلد

ذكره الى ما بعد الاجيال

الموت قوة ، الموت اقتصار ، الموت

حياة - وهو النهاية للناظرين الى

نفوسهم والمشبعين بمشتهياتهم الجسدية

لكنه البداية للمكرميين حياتهم

واموالهم لمنفعة الغير

وفقيدنا المبتعد عنا بالحواس فقط

لم يميت باعماله وما اثره التى خلفها

خالدا في الارض ورجيائه الطاهرة

خالدا في السماء . حيث لا شك بان

كل ما هو مادي ومتعلق بالمادة زائل

لا محالة التماثيل والنباتات والعقود مصيرها

سادق:-

لا اعد نفى سعيدا كما يجب
لو انكفيت بان اكون من الحضور والشهود
في هذه الحفلة الخافلة ... كلا بل
ارى من الواجب ان اشترك مع
الخطباء في شعورى و عواطفى مقدرا
وهاثقا بعظيم الاعتبار لمن اقيمت
هذه الحفلة التذكارية لاجله مرددا
صدى الطاقة الجمة الا وهو المنقل
الى رحمة ربه ، عبد البهاء عباس،

لا معنى للخوض في تقديم المدح
والثناء لعباس البهاء فان ذلك من
تبيل طلاء الذهب المحمص او محاولة
تغطيه لون الزئبق الطبيعى او التثبيث
بأظهار يجير رائحه الزعرة الذكية
اجل انها جراءة منى ان اقف لا تقول
شيئا في هذا الحفل الخافل الذى
يثقف عن عظمة وحسن خلق ذلك
الفقيد الكبير لانكم عاشرتموه
سنيئا اجتمموه اكرمتموه بل ذكره
غمزت حياتكم بصيرها الذكى

بيد انتم يمكننى ان اقول اختبارا
الشخصية منذ عرفته لغاية هذه
السنة حيث حلت قدما جيل الكرم
ولم يكن مسكنة الشريف بعيد عن مكنى
بل كنا جيران ، والجار يثرت قدره
بالجار ، والحق اقول بانه كان لى الخط
السعيد لتمكنى من الثنوف بصدائقه
التي اجاد بها على فضلا منه ولطفنا
وذلك لعسى ليس بالغريب لانه فتح
الفتة للالوت الامر الذى كان من ثمرات
صفاته الشريفة وطبعه الجميل ولقد
ترك الفقيد فى قلبى اثرا جميلا من
بساطته وحلاوة طبعه وحسن خلقه
لم ولن انساه ما دمت حيا
وذلك

فى صباح بهيج من فصل الربيع بينما
كانت الغزالة تلقى اشعتها الفضية و
الطبيعة تتجلى بجمالها وتطير الكون
برائحة زهورها الذكية زارنى الفقيد و
شاركنى بطعام الصباح

حديثه العذب وهيئة الرضية

مملوئان بعمه طبيعة دون اقل ادعاء بل
كان مثال التواضع والعظمة
لا اتجاسر ان اخوض اكثر من
ذلك لاني ارى انه يوجد كثيرين من
الحاضرين الذين اختبروه والفوه اكثر
منى لاسيما العازمون على اظهار
عواطفهم تجاهه

ما اعجب هذه الشهادة نحن المجتمعون
مثل اديانا متعددة من اسلامية ومسيحية
ويهودية وغير ذلك من الاديان السماوية
ومع ذلك لا تسلغم السنن اذا ادعينا
صدائقه من جثنا نعزز ذكره الا وهو
عبد البهاء عباس

فيما انى اختتم كلماتي مظهر عواطفى
شاكرًا عن صميم الفؤاد فرصة نلت بها
الثنوف بصدائقه ومؤكدا احساسا
وعواطفى الودية لاسرته البهائية الكريمة
سائلا الحق سبحانه وتعالى بادعيتى الخاد
ان يفصرهم بنعمته ويعزيكم جميعا ويملا
قلوبكم فرحا وسلاما ابديا

القس روهلد

وقال حضرة الكاتب الاديب والشاعر
المطبوع صاحب الامضا (خطا بغيره لطفى مقدم)
سادق اسرة حضرة عبد البهاء عباس
المحترمين

ان مرضى حال دون تشرفى بيوم
الجمعة فى داركم لا تلوما فظنت على
مسامح الحاضرين وهى الابيات الاتية
يا ايها الدار عهدى نيك مشقة

وبدر نيك فى اعلى سماك سما
يا مهبط الوحي اين البدر محجب

اين السراج الذى اوى لنا الظلما
فرد تعود جميع المشكلات له

يجلها ببيان حير الحكماء
وقفت انظر فيها اواناشدا

عن سيد كان للاجئين معتصما
فليلتأى ابا قد كان ينعتها

برا شغوقا رحيا لم يدع الما
يا عازلى لا تلم جهلا ولا حمدا

ولا سفاهة لا وثيت شرعا
هذا هو الفضل ان تبكى العيون على

فقيد ها عوض الدمع الجمان دما

مناقب يتيمة هذا الدهر وشمس
هذا العصر من استظهر بحكمته الباهرة
على جور الايام واعلى منار قومه
بحسن تدابير السامية فارضى الملوك
والامراء واجتذب محبة واحترام
الجميع لا قومه الشريف دون ان
يتساهل بشئ من واجب العناية التي
اقي لاجلها، اجل سادى وهل يقف
امره على تاريخ حياة هذا الرجل العظيم
علم المحبة والسلام عنوان الفضيلة و
القوى بل رب الرحمة والاحسان امام
البهايين ورئيسهم الا يقول ان فقد
بعد خسارة عامة للانسانية والعموم
والهيئة الاجتماعية طرا
اي معشر هذا الجمهور الكرام
انا بصورة صاحب هذه الحفلة الربية
عبد البهاء عباس ذلك الفضل الاعظم
للسيرة البهائية العليا من تحتفل اليوم
بانتقاله الى دار الخلود حيث ينضم
الفضل الى نوعه والفرع الى جذعه
عرفنا الاسد العظيم الذي انش بزئيره
القاصى والدانى وما زئيره الاحمر
وفضائل عرفناك الملاك الهادى الذي
قد مرجياته الارضية قربانا على مذبح
الانسانية بل الكبير الذى طاب
به نفوس ذوى البأساء والمساكين
بل الزاهد الذى انحت له الجباه
اجلالا واحتراما ونخطبت مودة اكابر
البلاد وعظماؤها وعرفه العالم الجديد
بشير الخير ورسول السلام فاكبروا
شأنه ودهشوا بحكمته السامية وانصاعوا
لارائه السديدة واقرؤا بانه ملاك
بصورة بشر انما جاء دار الشفاء ليهدى
الناس سبل الهداية والفضيلة والعجب
فهو صورة البهاء ووجه البر و
شمس الاحسان مثال الواعة والحكمة
كانت حياته على الارض كلها طهارة
وانكار الذات يامر بالخير ويحجب
القلوب المنكرة فضائل تفتد بها
لا يدانيه فيها احد اما عظمت
الشائقة وخطبه الرنانة فقد طأطأت
لسانها اجلالا رؤس العلماء والفلاسفة

وفى مقدماتهم فلاسفة الامير كان و
علماءها فمالوا اليه وقبلوا دعوتهم
حتى اصبحت اتباعه هناك تعد بالالوف
المؤلفة وكفى بها وصفا انها كانت نورا
للجاهل ورجاء للبائس وتعزية للمسكين
هذه ايها الجمهور صفات هذا المنقل العظيم
الذى تحتفل اليوم الاسرة البهائية الشريفة
بتذكار اربعينته المجيد
انه لحرى بنا والحق وضاح بان تقرر
هذه الذكرى بذكرى حياته الطاهرة
التي سوف يبقى صدق تأثيرها السعيد
يرت في انحاء المعمور يوحى بقرينة النفوس
ويلهم تهذيب الاخلاق مرتين كانتا
دعامة دعوته وعناية امانيه و
انى لى ان آتى على ذكر مناقبه السامية
وفضائله الروحانية ودرجات تعاوى
الملوك والامراء والاشراف والعظماء لانه
البهائي الفاضلة اثر فقده هذا الذى
احدث في الكون رنة اسف شديدة لا عظم
برهان وصدق شاهد على ما للسيد
عبد البهاء عباس من الاجلال والاحترام
فى عيون ام المعمور فلا بدع اذا ندب
العالم رجل العصر ومؤيد النظام الانقى
السامى
فسلام عليك يا روح عبد البهاء حيث
انت الان سواء كنت حاضرة بيننا ام
انت مقيمة فى فرايس الجنان فى عالم
النور الاعلى حيث تلتقى الارواح خالدة
بعد الانتقال من عالم الفناء . بل سلام
عليك يا مولاي ابا الفقراء والبائسين
بل الف سلام عليك يا من
هيئات ان ياقى الزمان بمثله
ان الزمان بمثله لبخيل
دمتي جائب
يوم
الاربعين
لانتقال
عبد البهاء عباس
(خطابه حضرت روبر) - ٣ -
وقال حضرة القى الورع صاحب الامضا

ذلك الآتباع سنن العدل المبينة في الأوامر
الالهية والشرائع السماوية المتكفلة بخير البشر
عاجلاً واجلاً دنياً وأخراً
ومن هنا يعلم ان البهائية ليست بديانة
جديدة كما توهم البعض بل هي طريقة جليلة
من جملة طرق اهل التوحيد غايتها تهذيب
الاخلاق العمومية ونشر الفضيلة بين جميع
البشر وتوحيد المبدأ والغاية الانسانية كما
تقدم بعبارة ثانية
البهائية انما هي طريقة اخوية عمومية

قل لآخوان رأوني ميتاً
اتظنون بانى ميتكم
انا عصفور وهذا قفصى
انا فى الصور وهذا جسدى
انا كثر رجائى طلسم
فاهدموا البيت ورضوا قفصى
وقيصى مرقوه رمماً
لا ترعكو هجمة الموت فما
نجياتى رسن فى مقتلتى
لا تظنوا الموت موتاً انه
فاخلعوا الاجساد عن انفسكم

سلبية تهذيبية اخلاقية وهذا ما يتمناه
كل لبيب ويحتهد للوصول اليه كل عاقل
اديب والله الموفق لما يشاء - هذا - وقد
كنت اسمعت فقيدنا الاعظم وهو سى قصيدة
لاحد اكابر ائمة الصوفية فى وصف حالته
الاموات السعداء نقلها الشيخ الاكبر فى
بعض مؤلفاته واشنى على ناظمها كل
الثناء فاعجب بها فقيدنا العظيم وكأنى
الان بروحه العالية الطاهرة تخاطبنا بها
من اعلى عليين وهي

حسنوا الظن برب راحم
ما ارى نفسى الا انتم
عنصر الانفس شئ واحد
فمتى ما كان خيراً فلنا
قد ترحلت وخلفتكم
فخذوا فى الزاد جهدا لا تنوا
اشكر الله الذى خلصنى
فانا اليوم اناجى ملائ
عاكف فى اللوح اقراً وارى
وطعامى وشرابى واحسد
ليس خيراً سائناً او عبداً
فهو مشروب رسول الله اذ
فانهموه السر فيه نبأ
اسأل الله لنفى رحمة
وعليكم من سلامى صيب

(خطا به حضرت ديمترى افندى جاب)
وقال حضرة الاديب ديمترى
افندى جاب

لا ادرى ما اقول ولا بدع اذا ارتج
على الكلام فى مثل هذا المقام
المهيب المحافل بوفود الامراء والوزراء

تشكروا السعى وتأتوا امتاً
واعتقادی انكم انتم انا
وكذا الجسم جميعاً عننا
ومتى ما كان شراً فلنا
لست ارضى داركم لى وطناً
ليس بالعاتل منا من وفى
وبنى لى فى المعالى ركناً
واربى الحق جهاراً علناً
كل ما كان رياءى و دناً
وهو رمز فانهموه حباً
لا دلاً ماء ولكن لبناً
كان يبرى فطره مع فطرنا
اى معنى تحت لفظ كمن
رحم الله صديقاً امناً
وسلام الله بدء وثناً
محمود محمد المحال

واشراف القوم وعليتهم ذلك المقام
الذى اقشرفت الان بالمشول فيه مؤبناً
احتفالاً بالاربعين لا انتقال مولاي عبد البهاء
عباس الى رفيقه الاعلى
وماذا عساى ان اقول فى تعداد

اهدى سبيلا،

وقال عز شأنه - فان تنازعتم في شئ
فريده الى الله والرسول - اى فارجعوا به الى
حكم الله ورسوله

٨ - الثامنة - ايجاد السلم العالم
والمراد بذلك ان يكون السعى بجداً اجتهاداً
لوصول العالم بأسره الى السلم العام وقد ورد
في القرآن الكريم يا ايها الذين امنوا ادخلوا
في السلم كافة

وهذا امتوتفت على طهارة الاخلاق و
اجراء العدل بين البشر وازالة سوء التفاهم
من بينهم ونشر الروح الطاهرة بين العموم و
ادخال الرافة الى قلوبهم ولا يحصل ذلك الا
باصلاح طرق التعليم والتهذيب والوعظ والارشاد
الصحيح بكل اخلاص والتعاون المادى والادبى
وقد امرنا الله بهذا بقوله تعالى ، وتعاونوا
على البر والتقوى ولا تقاعدوا على الاثم والعدوان
ومعصية الرسول

وقال تعالى ، ولا تقعدوا ان الله لا يحب
المعتدين،

وقال :- ان تعفوا هو اقرب للتقوى

ولو اردنا ان نتقصى جميع الايات التى
تحت البشر للسعى وراء السلم العالم لطلال بنا
المجال

٩ - التاسعة - التهذيب العالم

اى تعميم التربية والتهذيب لمحو الجحيل
والتعصبات الانفة الذكر وليعلم الانسان ماله
وما عليه

ذلك لان الادب رسالة الى كل فضيلة
وذريعة الى خير شريفة ومعلوم بالبداهة
ان هذه المادة مقدمة على التى قبلها لان
السلم العالم لا يحصل الا بعد التهذيب العالم
وفيها بحث على التهذيب والتعليم معا لان التهذيب
الصحيح لا يحصل الا بالعالم الصحيح قال الله تعالى
قل هل يستوى الذين يعلمون والذين
لا يعلمون

هل يستوى الاعمى والبصير ام هل يستوى
الظلمات والنور - هل يستوى الاحياء
والاموات

ونتيجة هذا انما هو الوصول الى حسن الخلق
لان الله قد مدح رسوله الكريم بقوله تعالى :-
وانك لعلى خلق عظيم ، ولو كان يوجد مدح

ابلى من حسن الخلق لمدح الله به رسوله صلى الله
عليه وسلم وقد ورد في الحديث الشريف
البر حسن الخلق

١٠ - العاشرة - ترتيب اى تحليل المسائل
الاقتصادية

اى تقديم الاهم على المهم مع مراعاة الحالة
الاقتصادية العمومية بمنع الاحتكار وحفظ
حقوق العمال وعدم نجس الناس اشيائهم واعطاء
كل ذى حق حقه ونحو ذلك

وهذا المعنى مشار اليه بعدة آيات قرآنية
منها قوله تعالى

ولا تجنسوا الناس اشيائهم ومنها - ويل
للمطففين الذين اذا اكتالوا على الناس يتوفون
واذا كالوهم او وزنوهم ينشرون - ومنها -

وامشوا فى مناكبها - ومنها - ولا تنس نصيبك
من الدنيا - ومنها - ولا تجعل يدك مغلولة
الى عنقك ولا تبسطها كلها البسط فتقعد ملوماً
مخسواً - ومنها - ولا تبذر تبريراً ان البذر
كانوا اخوان الشياطين وكان الشيطان لربه
كفوراً - ومنها - وانواكل ذى حق حقه والسكين
وابن السبيل - ومنها - لا تظلمون لا تظلمون

ويوجد ايات كثيرة فى هذا المعنى وقد
اشار اليه الحديث الشريف بقوله - ما عال
من اقتصد - وبقوله التدبير نصف المعيشة
واحاديث كثيرة فى هذا المعنى ومحسنات
هذه المادة واضحة لا تحتاج الى برهان

١١ - الحادية عشر - ايجاد لغة عمومية
للتفاهم تقوم مقام اللغات الكثيرة المنتشرة
وهذا الموضوع يفكر فيه جميع فلاسفة العالم
قديماً وحديثاً لشدة الحاجة اليه

وقل من جدنى اسرجا وله
واستعمل الصبر الا فاز بالظفر

ولكن الامور مرهونة بآقاتها
١٢ - الثانية عشرة - ايجاد محكمة
دولية

وهذه المادة الاخيرة ضرورية للعالم
الانسانى كالتى قبلها لانه متى وجدت محكمة
دولية عليها اى تشكله من رعايا جميع الدول
العظمى والامم الراقية والملل المختلفة بانتخابات
قانونية كالمجالس النيابية واطلقت لها
الحرية فى السياسة العالمية فانها ستضطر
الى وضع قانون عالم وتوحيد النظام ولا يتصور

ومن جملة صفاته الكمالية وأخلاقه الرضية
انه كان يحسن لمساء اليه وهم كثيرون -
ومن جملة هم احد كبار ما موري حكومة عكا
قد يما فانه كان يسيى الى فقيد ناكل الاساءة
ظلماً وعدواناً وكان يحسن اليه كل الاحسان
لاطعما بخيره ولاخوفا من شره بل مجازاة لخلق
العظيم وطبعه الكريم

وبعد مدة عزل ذلك المامور من وظيفته
وخرج من عكا وهو في حالة يرثى لها لا يملك
قوت يومه فضلا عن ان يعصب معه عياله فما
كان من جملة مكارم اخلاق فقيدنا ذلك المحسن
الكبير الا انه اعطاه من النقود كفاية وصار ينفق
على عياله مدة طويلة واخيرا ارسلهم الى الاسنانة
على نفقته مرفحين معززين مكرمين وله
حنان كثيرة امثال هذه وما فقيدنا الاحنة
من حسنات والده بهاء الله تعتمدهما الله برحمته
واعلى منزلتهما في عليم
هذا

وقد تانت نفوس الفضلاء للاطلاع على تعاليم
الطريقه البهائية التي انتشرت في مشارق
الارض ومغاربها بسرعة انتشار النور في الافاق
وقد ورد ايضا «اطلبوا العلم ولو بالصين

وصار عدد الداخلين فيها يزداد بالملايين
وهم في بلاد فارس وفي الهند والصين اليابان
ومصر وسوريا واروبا وامريكا وغيرها
وما سبب ذلك الا لما افتتحت للعقل والنقل
والذوق السليم اشراجها لكم هنا شرعا وجيزا وهي
تختصر باثنتي عشرة مادة

١- الاولى - وحدة الجنس البشري
ان هذه المادة مأخوذة من قوله تعالى
يا ايها الناس انا خلقناكم من ذكر وانثى
وجعلناكم شعوبا وقبائل لتعارفوا ان اكرمكم
عند الله اتقاكم

وهي داحضة لمن يتعصب للجنسيات والقوميات
ويفسرها الحديث الشريف

ليس لعربي على اعجمي فضل الا بالقوى

٢- الثانية - التحوى عن الحقيقة -

وهذا المعنى قد اشار اليه القرآن الكريم
بقوله تعالى في وصف المؤمنين «فاولئك اتخذوا
رشدا»

وقد ورد في الحديث الشريف
الحكمة ضالة المؤمن حيث وجدها التقى بها
وورد ايضا «اطلبوا العلم ولو بالصين

٣- الثالثة - الاديان كلها اساس واحد
وهو الاستدلال على الخالق عز وجل و
تقديم واجبات التعظيم والعبودية له كما يليق
بعظمته وجلاله اذ ان جميع اهل الاديان
يقرون ويعترفون بوجوده حتى ان عبدة
الاوثان يقولون - مانعبدكم لا يقربونا الى الله
زافى، وقال الله تعالى

وما خلقت الجن والانس الا ليعبدون
٢- الرابعة - الدين سبب للاخاء والاتحاد
اي كل دين من الاديان يكون سببا للاخاء
واتحاد ابناؤه وقد ثبت عقلا ونقلا ان رابطة
الدين اقوى من رابطة اللغة ومن سائر الرابطة
الجنسية والعنصرية وغيرها مهما حكمت
عزها

٥- الخامسة - اتفاق الدين مع العقل والعلم
بعد ما علم ضرورة وجود الدين لبني البشر
لاحكام ورابطات الاخاء والاتحاد اشتراط بان يكون
الدين متفقا مع العقل والعلم اي العقل السليم
والعلم الصحيح والا فليس بدين معقول وهذا
مفهوم بالبدهاة

٦- السادسة - المساواة بين الرجال والنساء

١ اي بالمحقوق الانسانية الطبيعية ضمن دائرة
الشرع والعقل بسبب استعداد كل من الجنسين
بموجب قابلية وفطرية وعدم تجاوز احد الفريقين
على الاخر واساس ذلك احكام روابط المحبة
واستدانتها بين الطرفين بالعدل الانصاف
٤- السابعة ترك التعصب على اختلاف
انواعها دينية كانت او مدنية واقتصادية او سياسية
او غير ذلك

هذه المادة فيها فحى عن حمية الجاهلية واشارة
الى قوله تعالى :-
ولا تتجادلوا اهل الكتاب الا بالتي هي احسن
الا الذين ظلموا منهم وقولوا امنا بالذى انزل
اليكم والهناء والحكم واحد ونحن له مسلمون
والى قوله تعالى :-

يا ايها الذين امنوا عليكم انفسكم لا يغركم
من ضل اذا هتدتم
اي على الانسان ان يسعى لاصلاح نفسه
اولا فاذا صار اهلا لان يصلح فليكن ذلك
بالحكمة والموعظة الحسنة مجردا عن التعصب
قال تعالى

قل كل يعمل على شاكلته فربكم اعلم بمن هو

الذى عاش عزيزاً ومات كريماً شريفاً

به يعزى بنو الشرقين في حزن

لجميع بنى الغربين مكتئب

وانت يا روج عبد البهاء

نحن لانظن ان فقيدنا الكبير خشي الموت

او هاب فليس والله للموت من زججة اذا كانت

الحياة فاضلة

وان من كانت هذه مناقبة وتلك آثاره

وفضائله لا يموت ذكره بين العالمين بل يخلد

اسمه الى يوم الدين

فلام عليك يا روح الفقيد الزكية ورحمة

الله تمطل على جثمانك

وعزاء بنى الانسان وصبراً على هذا الخطب

الجسم وتشبها بحياة الراحل الكريم الذى قضى

وهو يقول

انما المرء حديث بعده

فكن حديثاً حسناً لمن روى

احمد الامام

يوم

الاربعين

لانتقال

عبد البهاء عباس

وقال حضرت الكاتب محمود افندى الجبال ٢

ايها السادة (خطاب مختصر عامي مؤدب جلال)

كلكم تعلمون ما كان عليه فقيدنا الاعظم

من طهارة الاخلاق والصفات الكمالية وحسن

السيرة التى قل ان يضارع بها مضارع الا وهو

السيد عباس افندى البهائى

اعلى الله منزلته فى فردايل لجنان

لانه قد عاش بينكم نصف قرن وهى مدة

كانت لحسن الاختيار وبما ان الى معه صداقة

صميمية قد تمتد زمناً اكثر من ثلاثين سنة

اريد ان اذكر عنه جملة صالحة فى هذا المحفل

المهيىب على سبيل التذكار والناسى فاقول

كانت صفاته فقيدنا الكمالية اكثر من

ان تحصى واوفر من ان تستقصى كيف لا وقد

كان شمس عصره ووحيد دهره فضله ظاهراً

واحسانه متظاهراً لا يتعالى بنفسه ولا يتعالى

على ابناء جنسه واهل انسه كان يستدل باساير

الوجوه على اسرار القلوب يرى باول رايه

اخرا لامور ويحتك عن مهماتها طلم السطور

يستنبط دفاً القلوب ويستخرج ودائع

الغيوب وكان بماله متدبراً وعن مال غيره

ورعاً وكانت يده فوق لكف الفقراء وتحت

شفاه الاغنياء فاعترف الاعداء بفضله

واغترت الاولياء من محبه وما يذكر له

بمزيد الفخرانه

كان اوفى من الموئل

وبيان ذلك هو انه من مدة ثلاثين سنة

تقرئاً بعد الى عكاء احد اشرف صنعاء اليمن

واسمه

عبد الله باشا الضلعى اليمنى

وبعد مدة مرض ولما يئس من حياته استدعى

اليه السيد عباس افندى وسلمه مبلغاً جسيماً من

النقود قدره سبعين الف قرش واوصاه بانه

ان ابل من مرضه ان يرد اليه وان هو مات

فلينفق منه خمسة الاف قرش على تجهيزه ودفنه

ويرسل الباقي الى ابنته خارج صنعاء اليمن و

ذكر له اسمها ومحل اقامتها ولم يكن له وارث

غيرها فلما كان من السيد عباس افندى الآانه

امتنع من قسّم ذلك المبلغ بصورة سرية كما

احب صاحبه فخرج من عنده ثم عاد اليه فوراً

ومعه شاهدان وقسّم المبلغ بحضورهما وخرّبه

سنداً على نفسه واشهد على ذلك وبعد ما

توفى صاحبه تلك الامانة فجهز فقيدنا المحسن

الكبير ودفنه وانفق عليه من ماله الخاص

مبلغاً كبيراً ثم اوصى به وايضاً كان للمتوفى

عند الحكومة عشرة الاف قرش معاشه شهرين

فقبضها السيد عباس افندى بعد مشقة عظيمة

واضافها على تلك الامانة فبلغت ثمانين

الفاً وارسلها باجمعها الى ابنه المتوفى مع رسول

مخصوص استأجره من ماله الخاص بمأتين و

خمسين ليرة عثمانية ذهباً فاوصلها الرسول

الى حاجتها بعد مشقة كبيرة ثم عاد الى عكاء

وسلم فقيدنا شهادة من المحكمة الشرعية فى

صنعاء اليمن ومضبطة من مجلس ادارتها وبلدياتها

ناطقة بوصول ذلك المبلغ الى وارثه الشرعى

وهذه من بعض صفات فقيدنا ذاك المحسن

الكبير والوفى الذى ليس له نظير فلا بدع اذا قلنا

انه كان اوفى من السمؤل

لك في الخلود مكانة علوية
ومزارك الزاهي يضيئ ونوره
وملك الأعلى مجلله البها

وبدارك الاسى هناك مقام
في العالمين تؤمه الاقوام
فيها كمال العالمين سلام

عباس فخر الشرق في جيل به
بلغت به العلياء ارفع منزل
وهلاله في انق فارس قد بدا
وتعددت ابراجه حتى انتهى
نحرت له الاقوام صاغوة كما

زهت العلوم وزالت الاوهام
وتساقبت للقاءه الاعلام
فتلائت من نوره الافهام
في افقنا والبدر فيه تمام
شغفوا بتعليم البهاء وهاموا

وشئ تحف به المهابة والتقى
واقام بين ربوعنا في بلادنا

تغنوا العظام له ويعينو الهام
تفدى بها الارواح والاجسام

يا اسرة العباس لا تبكى على
من كان كالعباس في ايامه
واذا بكى الاصحاب عباسا لها
فلتبكى وليبكيه ابناؤنا
عباس كان ابا الجميع فكلنا
لك في المشارق والمغرب منزل
وبراس حيفاء الجميلة مضجع

عبد البها ان البكاء حرام
لا شك تحيي ذكره الايام
حق فان بكاء هم اكرام
ولتبكيه حيفاء والايتام
نبكيك يا عباس يا مقدام
عال وفي كل العتوب مقام
وبذمة العرب الكلام ذمام

الدكتور قيصر خوري

وقال حضرة الكاتب الاديب احمد انندي
الامام (خطاب حضرت احمد انندي امام)

صوت لفظته طهران فردده العراق و
دوى في بلاد الروم وحنّت اليه فلسطين
فتفتحت له صدرها فتما وكبر وامتد صداه
الى مصر فجاز البحار الى الغرب فالعالم الجديد
صوت خرج ليدعو العالم الى المحبة
والاتحاد والسلام

صوت لولم يكن مصداقه حسن النية
لما انتشر في العالمين وسرى فيهم ماسريان
الكهرواء

وصا الفضل في بث هذه التعاليم ونشرها
بين العالمين الا لصاحب هذا البيت الشريف
الذي يحتفل بتأبينه هذا الجمع الحزين

ليس الموقف بالمساعد للبحث في مذهب
الفقيد وتعاليمه لاننا اجتمعنا هنا للتعاد
مناقب المحتفل به وذكر مزاياه الحميدة

ومتى ذكرنا العباس فاما نذكر علو
الهمة ومضاء العزيمة نذكر سلامة القلب
وحسن السيرة، نذكره الذكاء الخارق
والشروع الشرقي

اجل، اذا ذكرنا عبد البهاء فاما نذكره
الاخلاق الفاضله والمبادئ السامية والطه
الشريفة، نذكره لانه كان محباً للفقير
كحبه لا لمير، نذكره لانه كان يؤانس الكبير
والصغير، نذكره لانه كان يعطف على اليتيم
ويواسى البائس والغريب

الاوان من كانت هذه مناقبه الغر،
لجد يربان يحتفل بتأبينه وراثه

افلا يحقق للاردن ان يتدفق حزناً
ولبردى والنيل ان يسيل دماً، ولدجله
والفرات ان يفور اسي ولبنى السين والتايز
ان تثق جيوبهم ولا بناء ميسى والامازون
ان تمزق قلوبهم هلعاً واسفاً على فقد من
قام يدعوا الناس الى التسامح والتساخي
والوئام، ليعيش هذا العالم في راحة و
امان وسلام

ولئن بكاه بنى الانسان فيما وراء البحار
وفيما وراء الانهار فما ذلك الا ليو فوه قطه
من النيات الحسنة والاعمال الصالحة
ولئن رثاه المشرقان وانتخب عليه الغربان
فليس ذلك الاعتراف بفضل نابغة العصر

لنا الله تيوم اليه امورنا
وما ضرارنا خيل فيها كما
على انها ام السلام وانها
نحب بنينا الخلف الحب كله
ويا حبذا ذكرى فتى السلم بيننا
ويا حبذا الانصاف والعدالة
فيا ذا كرى عباس اقواله اذكروا
سلاماً سلاماً بثبت الحرب بعده

يرد فيقض ما يشاء ويحكم
تضريح عيسى ان يخضبها الدم
لامثلها - ام تحن وترأم
وفهم تشقى ما تشاء وتنعم
ويا حبذا عهد بذكره يبرم
نسير عليها علنا نتقدم
ويا ذا كرى عباس افكاره افهموا
فخيو سلاماً والسلام عليكم

حيفا في ١٠ كانون ثاني سنة ١٩٢٢م

وديع البتاني

يوم

الاربعين

لانتقال

عبد البهاء عباس

٢

وقال حضرت الكاتب الاديب يوسف
افندي الخطيب (خطابته يوسف افندي الخطيب)
عباس... عباس

يخيل لي بانى مهم اجلت الفكر فلن اجد
سبيلا الى التعبير عما يكنى الضمير كما وانهم

تعمد القولى شاعرا وخطيب فمهمات
ان يفصح عما ينطق به سكونكم وخنوعكم لعمري
كل هذا يجعلنى اعتقد اعتقادا جاداً بان
صاحب الذكرى بعد ان اقام في العالم ثمانين
عاماً واعطى لسانه مرشداً بقلبه قدوة صالحة
في جليل اعماله قد اختار اخيراً الوعظ والارشاد
بالسكون والسكوت ولهذا وجب تأيينه اليوم
بالتأمل والتفكير ولاكنى ابكى تكم بالاسلام الامام
منزله الكريم فقد وجب على لان ان ادعوكم
الى تناسل الاحزان واسلككم ان تحفظوا من ذفات
الضلوع وتكفوا تلك الدموع نعم ان السير

عباس قد بعد عنا بحمه ولكنى بما اثره الخالد
واعماله المجيده ان رحل فقد ترك لنا من بنات
افكاره السامية عظات بينات ومن تعاليمه
القوية ايات واعظات ومن حناته الوافره
احسن المبرات ومن حياته النفسية امثلة عاليتي
علو الهمة وقوة الارادة والصبر والشباب الى غير
ذلك من مكارم الاخلاق واسمى الصفات
من الناس لها السادة من يمشون بين ملذاتهم
ومنهم من يعيشون في نفوس سرهم ومواطنهم
وبنى جنسهم وابناء دينهم اما فقيد فلسطين فقلاش
وشيعيس في نفوس الشرقيين والغربيين في العالم
القديم والجديد - اجل سيرد اسمه على ممر الليالى
وكرالا يامر لايين من بنى الانسان لافرق في ذلك

بين عربي وعجمي فان كان ثمة من يجد فضلا لفقيد
وينكر مكانته ويتناسى جميله فليذكر ان عباس
البهاء كان محبا ولوعا ومجاهدا كبيرا لاجلاء الجامعة
الانسانية العامة التي تركت وتعتد عليها الجوامع
الاهلية والقومية والجنسية واللغوية والدينية
فهو الذى ابلى بلاءا حسنا في ضرورة تحويل المجنون
الى دور الفنون وساحات الحروب والاخر الى
مبادىء العمل والثواب اما وقد علمنا في رحلتنا
ان تحقيق غايات السامية في هذا العالم الظالم
اهله ضرب من المحال فقد وجب على الناسك في دينه
والوطني في وطنه واللغوي في لغته ان يقول ارحمنا
عباس واسقنا الانسان الضعيف من اخيه القوى
الهي الرحمة تلتس فذلك اعظم العزاء والثناء لها البهاء

يوسف الخطيب في ٤ ك ٢ سنة ١٩٢٢

اشار ذكره في خبر خورى

نجوى العباس

مرفوعة الى اسرة عبد البهاء خاصة والبهائين عامة

يا روح عباس البهاء سلام
حوى علينا من علائك واسطى
او فاهبطى من حالق وتراسى
فبعاد عباس فراغ هائل
لاك عندنا بعد الحياة ذمام
واجلى المكان ففى المكان ظلام
تذكر يوم الاربعين يقام
هيهات ان يملى الفراغ امام

ولقد كان من اللطف والبساطة على قد انسى
جليس انه كان ايضا معلما عظيما وان كتاباته
واحدية كانت موضوع تعزية والهام لما تالوف
من اهل الى الشرق والغرب

ان تعاليمه يمكن النظر اليها من وجهات
متعددة فالبعض يعتبرونها مجرد اثبات العقائد
التي بنيت عليها كلال لتعاليم الدينونة والبعض
يقولون انها كانت سابقه لادانها وما لا يمكن
العمل به ولكن الكل يمكنهم تقدير جمال معتقده
السامي ويملكون انه اذا تم السير على عقيدة الاغاء
العام فان هذا العالم يكون افضل واسعد مما هو
اما نحن الذين خرجنا حديثا من اشرس
الحروب في تاريخ البشر وعقولنا وحياتنا ما زالت

(تصيده حضرت خطيب ريب السيد ربيع بتاني)

ولقد فاه حضرة الخطيب لفوه والشاعر الاديب السيد ربيع البستاني بالقصيدة الاتية

فلسطين تدري ما دهاها وتعلم
كافي بها الخنساء من بعد صخرها
وقد المهدى ارضها وسماؤها
وما الى نثر الدمع درا على الثرى
وعبد البهالم يحجب الموت نوره
احتى ذوية ما بكوا وتفجروا
ولكن بها عى فما تتكلم
كافي بها قلب كافي لها فم
وما الشعر الا ما احس والهم
وعقد الدار فى الشرايا منظم
وعباس فى افق البها يتبسم
وقاموا بيوم الاربعين واولوا

فلسطين تدري ما دهاها وتعلم
كافي بها الخنساء من بعد صخرها
وقد المهدى ارضها وسماؤها
وما الى نثر الدمع درا على الثرى
وعبد البهالم يحجب الموت نوره
احتى ذوية ما بكوا وتفجروا

كافي بهم والفجر لاح تسحروا

فصاموا وصلوا بعد هذا ولوا

ص ص

وقالوا بهماى وماذا يضيره
سلوا الغرب عنه فهو فى الشرق يد
سلوا عنه غلبو ما ساوا عنه تيصرا
واين اساطين الورى ودهاته
سلوه لما اذا قامت الحرب عنكم
اشاق نساء من بعول ترمل
اتلكم غواصا تكمر امارا بالس
وتلكم طيارا تكمر ام عفارت
وقتل بنى الانسان للحوت ما كل
وهل لصليب ام هلال مقالة
ضرائب تجبى للمحلات بعد ها
تبدى لكم وجه السلام فلم يرق

وقد هام فيه عيسوى ومسلم
على عظيم وهو فى الغرب اعظم
سلوها عروشا بالملك تهمر
سلوهم حياروا فى الجواب وتفيجوا
وعلمكم سلبا فلم تتعلموا
وشاق بنات ادنين تيم
تيرها فى البحر وهو جهنم
تخلق فى الافلاك بالنار ترحم
وللطير قوت فى الضلالة ومعظم
وملفوظ افواه البنادق دمد م
اعانات جرحى بئس سيف ومرهم
وراقكم للحرب وجه ملثم

وانتم علينا قد جنيتم انتم
ويا ليت كل الناس عما جرى عموا
وما صدقوا والمخيل اليوم يخدم
ولكن رصاص فى الخلايا مكتم
ومن خبطوا العشواء والليل الادم
ومن لضعيف بينهم يتظلم

فانتم عليكم قد جنيتم جنانية
وقدمات عباس ولم يرمى جري
وقالوا فصوغ السيف والرمح منجلا
وتلك خلايا الخلد لا غسل بها
اعباس من يهد هم من ضلالهم
اعباس من للناس والظلم شيمة

الاصوات ويكثر فيها الحجاج والحجاج فمابا لنا الانبي
اليوم بنت شفقة كان على رؤوسنا الطير وقد
انقلب ذلك الفرج ترجوا والسرو ركدوا والحوار
سكونا وسكونا

الات الدهر اناح بكل كلة وداهمها الويل
نجيلة ورجله واحاطت بها الارزاء من كل جانب
لا هذا ولا ذاك بل لان رب هذه السدار
وسرها الساري وروحها وريحانها العباس قد
فارق هذا العالم الفاني فوقف حركتها و
تغيرت تحتها

لقد عاصرناه وعاشرناه عشرات من الاعوام
دون ان يتورنا السأم او يتولانا الملل بل كنا نض
بلمحة نفضيها دون ان يكون لنا من ارشاده نصيب
فلم ندر كيف قصرت الصنوف فما بال ايامنا
تطول وصبرنا يقصر واسفنا نرود واحتملنا اقل
في حين انه لم يمض على انتقاله اربعون يوما
ختمت بهذا اليوم الازهر وليمة الغراء

لقد خبرناه وبلوناه كل هذه المدة فلم
نرفيه الا المذل للدين اباداره عنها المعز لاخرة
باقباله عليها الحامل راية العلم الناقل ايات
التوحيد الداعي لمعرفة الله الامر بالمعروف

والناهي عن المنكر المؤيد لادكان السلام الساعي
لاقامة الوئام مقامه الخصام

قال النبي صلى الله عليه وسلم لو كان العلم في
الثريا لتناوله رجال من فارس ولقد صدق فيما
قاله فان الاسلام اكثر من دون فرضه وسنته و
فقهه وحديثه بل ولغته وادابهم رجال فارس
الذين كان فقيدنا العزيز يخاطمهم على التحقيق

ولذلك يشترك اليوم في حفلة تابينه العربي
والعجمي والشرقي والغربي والمسلم والمسيحي و
الاسرائيلي لان فقده كان رداء العالمين فبكاه اهل
المشرق والمغرب

ومع ان مصيبتنا من اجل المصائب فان فيها
ما حصلنا على الصبر والتاسي فان ربح الفقيد لله
الحمد لم يصفر وفي بقاء اسرته اعظم عوض لنا

عبد الله مخلص
ولقد تلاه الخطباء الاتية اسماءهم بالترتيب
الاتي مع حفظ الاقارب

١ - محمد مراد مفتي جيفا خطاب عربي

٢ - الشيخ محمود القبلاوي عكا

٣ - القس روهلد جيفا خطاب انكليزي

٤ - سليم منصور قصيدة عربية

٥ - احمد الامام خطاب عربي

٦ - الدكتور يوفى افرنسي

٧ - حاكم المقاطعة انكليزي

٨ - الحج محمد الجبال بيروت عربي

٩ - متري جباب عكا خطاب عربي

١٠ - سلمون بيزا كلوجيفا افرنسي

١١ - ابراهيم نصار عربي

١٢ - يوسف الخطيب عربي

١٣ - الدكتور قيصر خوري لبنان قصيدة عربية

١٤ - وديع البستاني لبنان قصيدة عربية

١٥ - كلمة الختام عن لسان حفيد الفقيد شوقي

افندي تلاها حنين روي مفتش المعارف

العام فلسطين وارادها بخطاب وقصيدة عربية

ولقد قدم لعائلة الفقيد خطاب اخرى عديدة

عشرنا على بعضها من حضرات الادباء

محمود الصفدي عكا قصيدة عربية

موسى ايوب عجلاون خطاب عربي

لبيب عيد عكا خطاب عربي

سليمان طريف عكا خطاب عربي

خضر الفخماوي جنين قصيدة عربية

ولما كان سعادة حاكم المقاطعة سيكون في

مقدمة الخطباء الا ان داعي ضرورية استدعت
ذهابه بعد الغداء وعودته متأخرا عن وقت
بدء الحفلة فكان السابغ فلم يجدها من شر خطابيه
اولا وساقى على نشر بقيقة خطب وقصائد الخطباء
في هذا العدد والاعداد التالية حتى لا يفوت
قراء النفر من هذه الحفلة كلمة وها هو
بلغته وسيله التعريب (ترجمة خطاب حاكم جيفا)

ان نخامة المندي وبالسامى كلفني بان اعبر
عن اسفه الشديد لعدم تمكنه من الحضور معنا
في هذا النهار لسبب تغيبه الوقت عن فلسطين
كذلك السكرتير المدي السيد ديس قد عبر
عن اسفه لكون ضغط الشغل اضطره الى البقاء في
القدس وقد كلفني الذاتان الساميان المذكوران
ان اهديكم تحياتهما واعبر عن شعورهما العميق مع
اقارب الرجل الذي اجتمعنا لاكرامه

في رائي ان اكثرنا المجتمعين هنا يعرفون السيد
عبد البهاء عباس معروفة جليلة ويتصورون شخصه
الجليل سائرا سير مفكر في شوارعنا ويتصورون قته
ودماته اخلاقه ولطفه ومحبة الاولاد الصغار
والزهور ويتصورون ايضا كرمه وعنايته
بالفقراء والمصابين

روزاربعین صوم حضرت مقصود در بیت بهار
نقل از روزنامه انیسر
یوم

الاربعین

لاانتقال

عبدالبهاء عباس

یوم الجمعة الواقع فی ١٠ الجاری صادت یوم
الاربعین لاانتقال وجل الانسانیہ والعلم والحنان
عبدالبهاء عباس فی الساعة الواحدة بعد الظهر
تواند علی بیت الفقید اہالی حیفا وعکا والبلاد
المجاورة فی مقدمتهم حاکم المقاطعة وکبار
موظفی الحكومة والدوائر وقناصل الدل الاجنبیة
والرؤساء الروحیین وكل من له مكانة عند قومه
من عالم وشاعر وشتیوع ومدیر علی اختلاف
العناصر والممال والنحل حتی کان الاجتماع
حافلا مهیبا

لم یسبق فی حیفا بل فی ای بلدة کانت من
بلادنا الشریفة ان صادف مثله قط وبعد مناولة
طعام الغذاء الذی کان بالغائمتهی الذوق و
الترتیب وکان عدد الذین ضمتهم الموائد یزید
عن ال ١٠٠ شخصاً وعدد الفقراء الذین اجتمعوا

بمحل خاص بهم اکثر من مئة وخمین شخصا اكلوا
عموما من اخرا الاطعمة والذها

اجتمع الجمهور فی قاعة فیحة نصب فی صدرها
منبر یعطوه رسم الفقید فی الساعة الثانية تماماً
اعتلی المنبر حضرة السری الفاضل عبدالمہ افندی
مخلص وافتتح المحفلة قائلاً (لن تحضر البتة افندی نعل)

لقد غشينا هذه الدار الی کانت محج الفضلاء
ومصدر الفضائل اکثر من مدة فکنا نخبها زاهية
زاهرة تعطر ارجاءها بما يتصوع من اريج ازهارها
وتغرد اطيافها علی باسقات اشجارها ویترق
فی وجوه احیاءها ماء الحیاة وفطرة العیش فما بالنا
نلقاها الیوم ؟ خاویة العروش کاسفة البال عابسة
الوجه اکمدت ازهارها وتناثرت اولادها وسکت
اطیافها وغشينا من الهم ما غشينا فساوی فیہ الجماد
والنبات والاحیاء

لقد تناولنا الطعام غیر مرة علی هذه المائدة
الحامیة فکنا ناکل طعامها سائفا ونشرب کاسها دهاقا
فما بالنا نفص الیوم ؟ بكل لقمة ونشرق
بكل جرعة

لقد ضمننا هذا السقف تحت فی جملة مجالس علم
وادب کانت بحالی الانس والطرب تتعاطی فیها

بمجلس استماع چون لمیلان نید ترک لانه دواوی خود
نموده بادت وچنگ آهنگ کوی یار و راحت خوش
گلشن و گلزار کینند و بوصول محبوب معشوق دلدادہ
خود نائل و سرفراز میشوند و از رنگ بود نظاره منظر
زیبای آن سلطان حقیقی و گل معنوی چند ان بود و
طرب آمده که رحمت خود را بیچ شمرده جان بهیقدار را
نثار مینماید ولی عاشقان مجازی از فطام خودت
و بی حالی در گوشه منزل خزیده بهزار عذر و بهانه
شده صدره را ریا در بجا مینمایند و با نهائیل سردی
انهار میسازند که هنوز توقع درود سلطان گل زرسیده
و جمال یار در پرده پندار پنهان است البتہ اگر وقت
و مورد آن رسیده بود ما هم از آفرینش خبردار شده و
بزیارت جمال آن طلعت بهیثال نائل می شدیم
اما عاشقان حقیقی که از بازده وصال یار مرست گشته
و از غر خوش گلستان معنوی بود و طرب آمده اند با شوقی
منفرد و محسی دلپذیر بطرف آنان نشافته شرح لذت
و کیفیت وصال یار را بیان مینمایند و روز عشق گل
و نوای بلبل را شرح داده بزبان حال بهر یک میگویند
و فرغ کن از غر و از زمینی دکام

تا که ریح الله در آید و دشنام
در این میان باز نفوسیکه آتش شوق حقیقی هنوز
با یک حالت حیرت و تعجبی لطیف قهقاری پراز گل می نگرند
(رقبتہ داد)

از بنین بنات و تنویر آنان تحصیل علوم دین
اخلاق و صفات یعنی مدارس مرکز محترم تربیت
ملت است و مدارق قدس ترویج علوم و فنون و حکم
چه قدر خجسته طالع و فخره اقبالند ملکی که جمیع قوار
و حکیم این بنیان مقدس ساعینده اموال و اوقات
صرف انجیزت مینمایند و چنین خدمتی را اولی لایفه
عالم انسانیست و عظم وسیله سعادت و منقبت بخش
میشمارند و بر موز تعالی و تقدیم پی برده سبب
آزادی ملک و آسایش ملت میشوند و بالعکس چه قدر
بدبخت و دنی الطبعند مردمانی که قانع بعالم کسالت و
جهالت اند و اهل بدر بوی اطفال ملت سبب علمی و
نیمجری خواهند و بیکاری و بی مزی پسندند از
لذا عالم وجود محرومی را بهتر دانند و در معارف اسرار
مالک فضل و جود بی نصیبی را خوشتر گویند و نوپستی را
بر علو مقام ترجیح دهند و شرافت و خسارت را بر سعاد
و سداد بزرگتر گویند و زندگی و تیر چنگی را از سستی و ننگی
و بیگانگی مقدم دارند و بیگانگی و شرمندگی را بر برزخ و نازی
و بزرگواری افزون شمارند

اگر چنین است چرا بر اساس مقدس علم و تربیت
جسارت مینمایند و مرکز محترم تعلیم و ترقی زحمات میدهند
اطفال وطن را جاهل و آواره خواهند و در بر بیکاری و

تپندید و در بستن مدارس تعطیل امور معارف و تشر
و غوغا نمایند بدست خود خود را دلیل نمایند و عویل
بر اند خود بسبب تل و هوان ملت خویش شوند و
واقف باین حال پرمال نباشند کذلک اخذ الله
ابصارهم جزاء اعمالهم و هم لا یستحقون
حال باشد روز دعا بر سر سلطنت عادل مینمایم و
بدعا گوئی حکام عدالت پرور و امراء معدلت گستر
مشغولیم که منافع عدالت انصافند و مانع جور اعتداف
حافظ رعیتند و شبان نیک انعام سلطان اعدیت
و از غیب امکان و قدرت عالی ملک انعام طلبیم که آن
مظاهر عدل عطا قدرتی فائق و دفعی شاهن جویند
نفوذی عجیب و سلطه غنی عظیم بر ملک و ملت یابند
تا چنانچه باید و شاید بتوانند مابعد الترقی ملت و ملک را
ترویج فرمایند رعایا را بطور و خواه حفاظت نمایند
انعام الهی را رعایت کنند و در گران بر ظلمانی را
مانع از هیجان انقلاب شوند تا جمیع افراد ملت
در سایه عدالت آن شارق قدرت آرام و آسایش
یابند و ترویج سعادت ابدیه پازند و بگوید کجالات
سرمدیه کردند رب ایدهم بجنود قدراتک الغالبه
علی الاشیاء انک انت المقتدر علی ما اقتبأ
(البشارت)

حقیقت و مجاز

(بقلم حضرت حبیب روحانی آقای ضیاء معانی)

چون آیام خوش بهار در رسد و روح جدید
در اجساد مرده عالم دینسیم روح پرور سرور دین یزد
و همی اکل مرده موجودات عالم خاک را بجنبش حرکت
آرد و جمیع کائنات عالم امکان از جاد و نبات و
حیوان و انسان یک روح تازه و حق جدیدی خود
احساس کرده بفته بدون آنکه کسی آنها را آگاه نماید
و یا تنویر و تجرید بر حرکت کند همه گی کیباره قبرص
و ترم آمده یک آهنگ در و در سلطان گل را نوید
و همد بچنین است حال حقائق متعدد عالم انسانی
در بسج روحانی بهجت تبریک طلوع دلبر روحانی که در
هر آن منتظر عطایای بی پایان آن گردند هر کس
بر بانی و در تعریف و توصیف این نور الهی داخدن دهد
و بهکمان و عده هزار گونه بخشش گوید تمام مخلوقات عالم
بشری کبیر و صغیر و غنی و فقیر گو یا منتظر دیدار تشریف بزرگ
و موعود و شریفی هستند که بزودی تشریف و زود فرایند
و دلها را بنور جمال و شمع جلال خود روشن و منور
دارد و در این موقع که انبجار و نباتات از خواب
غفلت وی بیدار گشته اجساد بر پهنه خود را بجلیه با

ز مردین زینت و آرایش میدهند مرغان هوا و طیور
صحرایز با جد و طرب بر تنم نغمه دادای مخصوص خود
پرداخته هر یک زبان حال میگوید

”بهار آمد و عید وصال یار رسید“

نوع انسانم که انشرف مخلوقات عالم امکان
است با شور و شغفی فوق تصور با آنان هم نرم و دانا
گردیده گم شده خود را که تهاست و طیش سرگردانند
در یابنده کمال لطف و جود آن منادیان شخص منتظر و موعود
معمود و مشرود و در و دوش را گویند و خواص و عوام نموده
از هر طرف ندای میکنند که ای منتظران دادای بهجران
دای بهجران بادیه حیران بشتابید که جمال یار پدید
گشته و دهمیم خرو تا جدار گل از طرقت چین هویدا
آتشکار گردیده بیایید شاهه کنید و زیارت جاش
چشم دل را روشن نموده از فیض حضورش نصیب فور
برگیرید و شام جان را از رطخ طیبیه اش منظر و معنیر
سازید هر چه زود تر باید بشتابید مباد با ندر غفلتی
از فیض دیدارش محروم گردید و بهجران ابدی گرفتار
شوید در این موقع است که نسیم امتحان بوزیدن آمده
عاشقان حقیقی و مدعیان مجازی را از یکدیگر جدا مینماید
آنانکه عاشقان صادق و طالبان موافقند از روی
حقیقت و صفات نظر و در مشوق خوابان سلطان گلستان

جنگجوی را نمودید آزمایش پیش از این
ای جهانگیر عالم جنگدان از بهر چیست
ماهیه نوع بشریتیم و از یک خاندان
تا بود حرص طمع حاکم بر این بشر
ظلم و جور از حد گذشته ای نوع خواهان بهمتی
مورد طعن و ملامت نیست هرگز صلح جو
گر تو خود خون سیرد و به حس غویم در منزل
خرق کردی که جاب از روی کار نشد فرد

بختیار آن کس که پوید راه صلح و آشتی

رستگار آن کس که کرد و بمصد با بختیار

ع ج بهمن

معارف پروری

(از کاشان را پورت مدرسه وحدت بشر)

مدرسه مبارکه وحدت بشر کاشان در سنه هزار سی صد و
بست و هفت تأسیس شد و هر چند در کتیبه و بودجه آن
بعضی از بهائیان شرکت داشتند ولی چون مقصد آنان
فقط خدمت عموم و نشر معارف بود و جهت دفع دخل مقدور
در پر و گرام داخله اکیداً درج و اجواف نمودند که شرکت مذکور
بکلی ممنوع است و فقط بموجب دستور وزارت حبس و زندان
معارف است و تمام اهل و حکومت ای وقت همواره

مراقب و بصیرت پر و گرام آن مقرر بوده اند و چون
تحصیلات داخله و اسلامی و توجیهات اخلاقیه تعلیمی
آن را ممتاز و دیدند از نزدیک و دور از اشرف و تجار
و غیره همیشه شاگردان این مدرسه میفرستاده اند تا امسال
در ماه محرم هزار و سیصد و چهل بعضی از انقلاب جویان سیاسی
و تشنهین اهل علم حسن اخلاق حکومت حبس و زندان سردار
شجاع لاجل بر ضعف سیاستی کرده و از اجتماعات ستم
سینه زن استفاده نموده بهانه توقیف و تخریب مدرسه
مقرر فرمودند و روزیازدهم محرم ولی از حسن تدبیر حکومتی
و بعضی عناصر صالحه جلوگیری شد پس خاطر بعضی از

علماء اعلام را بدینجهت مشوب ساخته تلگرافاً از مقام
منیع ریاست و وزارت توقیف مدرسه را درخواست نمودند
از عدالت و معارف پروری آن مقام رفیع جواب
یأس و عدم امکان صادر شد بعد از آن تغییر مذهب
داده بستن مدرسه را لباس و دیگر اظهار و متنا نمودند که
باینکه معلّمین مدرسه همه متبیل شود و کلیه بودجه اساتید
مدرسه و تحت تصرف رئیس معارف در آید رئیس معارف
هم بخیمالات واهییه با آنها همراه شد و غایب با مرکز
نمود در طهران هم دو سه نفر هم مسلمان تحکیم فتنه از
تغییرات کابینه حضرت قوام السلطنه استفاده کرده حکمی از
اداره نشر از ل معارف فوراً صادر کردند که تعلیم در این مدرسه
تبدیل شود و در تحت نظر معارف اداره گردد رئیس معارف هم
باسابقه ششینی که داشت فوراً عده فی را متنگر همراه آورد
تا بلومدرسه را کنند و بنامی تصرفات غیر محققانه را گذارند
مدرسه فقرا و چار سگته و تعطیل شد و صد و بیست نفر اطفال
مقصود میماند و در بدو کوچ و محلات گشته و تا یک هفته
استدایافت و همواره بمقامات عالییه کتباً و تلگرافاً
استرجام شد تا آنکه بموجب مودت و معارف پروری
شخص محترم حضرت ریاست و وزارت افضل حق تلگرافی
شرف صدور یافت که مدرسه مفتوح شود و فقط
مراقبت شود که تحصیلات مطابق پر و گرام معارف باشد

و ذلک را که دیگر خارج از موضوع است پس از رسیدن
این تلگراف احکامات معارف خواهان حکومت حبس و زندان
چنان اقتضا کرد که فوراً معاون محترم خود شریف
الممالک را به همراهی همان رئیس معارف با اتفاق
مأمورین حکومتی فرتستاج مدرسه و نصب بلو با کمال
احترام گماشتند و برای ملاحظه تهاجم ناکهانی یک
عده را اندام نیز منصوب شد که مدت بیست روز تا
انقضای شهر صفر قراول داشتند و بعد مقرر شدند
این است حال معارف پروری ملکات ما حال صمیمانه
دوام و استقلال دولت عادل را همواره بجان دل
تمنای می نمایم والسلام
فی حقیقه جای تحسیر و تأسف شد بهت که با آن همه
آوازه های مشروط و آزادی و شهرت قانون تربیتی
هنوز اکثر هموطنان و مخالف اصول اعتدال مشروط و آزاد اند
گویا دشمن محار فند و عدوی تربیت و تهذیب تا کی
مایل بکابل و دقا خند و نصرت از طریق تقدم و ترقی ملت
زیرا امروز در جمیع نقاط عالم این مطلب واضح
و بر همه معلوم است که ادول و سیله ترقی و تقدم تربیت
افراد ملت است و علوم و فنون مفیده و مایحتاج
عصر و لوازم امور موجوده و این تربیت یکی از ارکان
مهمه اش تشکیل مدارس است تعلیم اطفال ملت

گر هر جنگ و نفرت صلح و صفا دوست
خود واقف و تمیز امراض و هر کیست
باشد فیض جراح هر گونه عز و لطف
پیدا است صیت و صولت صلح احم ز که
کشته چه امر مصلح او یان شری و غوب
اول چه امر منع نزاع دؤل نمود
بی شبهه نزاع اهل سداد و صلاح و عدل
امر که کرو عیان اثر و حدت بشر
امر که روح دقلب بشر منجذب کند
تعدیل خلق و ثروت و ثوب احم کند
صلح دؤل صفای ملل از اصول است
فرمود چون اصول تعالیم حق بیان
حکم نمود اساس سداد بهبایان
بنمود غصن سدره ربانی آشکار
کیونود عیان مه روی دلی امر
کرد آن وسیله شفت و وحدت دوداد
ظا هر نمود و بهمان جور عین حسد
منصوص کرد مرکز امر در حال عدل
کرداد دوجه کل متوجه بیک افق
جمله مذکرسند عنوان اختلافات
گردند دوستان و احبای حق همه

باید گرفت این اثر دتوه از کجا
باشد چه توه رافع هر درد سبب دوا
باشد چه امر دافع هر محنت و بلا
بهر جهان یان که برافراشت این لوا
داده چه کل دیده اقوام را جلا
آخر چه سود دیده شد از جنگ جانگزا
امر به است مصلح حال شه دگدا
محکم نمود رابطه مشرق و غرب را
کینونت نفوس و صیقل پیدا
سازد قوی بضاعت هر شخص بینوا
دز او خیرام عدل و عطایا بد اعلا
چون جلب کرد قلب جهانی ازین ندا
برکنند تیغ فقره و حسد و عدا
داد و داد اهل بهباد و بر ملا
یکسر نمود محو اثر نقض پر جفا
دین عبرت و تذکر هر نفس با دوسکا
زائل نمود پای این نکبت و بلا
تا ننگرند اهل بهبا جز رخ ثقت
تا منصرف شوند زهر زهد و انجنا
تا هیچیک نخوید رسم و روه جدا
فانغ ز شیخ و زاهد و ملای پر دغا

حزب بها گوشه نشینان نهند کل
دام و دد طریقت و باطن رها کنند
کل برکنند خرقة سالوس را زتن
با هر یک از نفوس طبیعت پرست نیز
سازند نور رفعت تا بان ز شرق جان
محمود ایا ز عیش نیز اینچنین شود
نقال د پیر و سینه زن مرشد و گدا
هم روضه و حدیث پر از کذب و افترا
بنهند از کف این صنم و سبزه ریا
کویند زری از ادب و غیرت و حیا
بازند نرد وحدت در جبهه و در خصا
قربان اتحاد احبای با وفا
قربان اتحاد احبای با وفا

منظومه جناب
هو الله
ع ح بهنی
تا یکی سوزم من اندر آتش بحسب ان یار
شاه محفل بیا بنگر بحال عاشقان
گو تو ای باد صبا با برک گل از راه لطف
عاقبت ترسم شوی پتر مرده از باد خریف
نوعر و سان چمن پتر مرده از سرمای دی
نونهالان بشر آفریده اند از جور و ظلم
من که مینی دلفگار و خوارم اندر این دیار
من چو مرغ زارم و باشد جهان چون مرغزار
جنگ رامن ننگ دافم و شیره اندر این زمان
بیشتر گردد بشر خونخوار و سفاک ای عجب
گو بار باب تعصب کو هنرمند ان دهر
عالی و دانی شود دانی در این دنیای دین
چند بگذاری مرا ای یار اندر نظار
برنداری ای صنم تا چند برقع از عذار
بلبل اندر فرقت نالان بود بر شاخار
وقت تا باقی است ای گل حاجت بلبل برادر
ساز با یک نغمه خریشان تو ای باد بهار
ای عروس صلح و آزادی کجائی سر بر آرد
هچو مرغی زار و بی کنی ستم اندر مرغزار
صلح و حریت مرا باشد یکانه یار غار
کز تمدن میناید دعوی اهل هر دیار
هر چه یابد بیشتر علم و صنایع انتشار
کاوه حداد یار و مینه تن اسفندیار
صاحب بشار را گو تا بجایند اعتبار

ضمیمہ

البشارت

ای دل بساز با غم، حیران و دانا
 در این بهم حرقت و فرقت بیا و آ
 در این اوان پر تعب و محنت و محن
 در این سرای پر کدب تیره باز گوی
 کن ذکر فضل وجود در دلبری که داشت
 بنمای یاد روی و رخ آنمهی که بود
 کن وصف آنشهی که برافراشت از کرم
 آن طلعتی که در صف آزادگان و هر
 ماهی که می نمود بهر ذره لطف وجود
 داد و خضوع داد در حیرت وجود
 بنمود در جهان عظیم این روی بلند
 مفتوح ساخت باب عطایش بر روی کل
 حاکی بد از عطایش هر وقت و ساعتی
 با آنکه داشت روی جهانی بسوی خود
 در بندگی در گم او هیچ گم نداد
 ترفیع فیض و رحمت رب البشر نمود
 داد او نشان مرقی نوع بشر که کیست
 گفتا که حییت مانع نوز و فلاح و هر
 امراض ظلم و کبر و تعصب بود ز چه

یا دنگار عهد جمال قدم نما
 آن کوثر عنایت و آن جنت لقا
 کن ذکر آن عطوفت و آن رحمت و عطا
 زان لعل روح پر و در آن معدن صفا
 خوبان و هر را بدر جودت و سخا
 از نور او کواکب و افلاک پر ضیا
 در عالم سعادت و صلح اطمینان
 آشفته کرد هر دلی از روی دلربا
 نشاهی که داشت بارگه بندگی بیا
 چهره نسا بسودا در حضرت بها
 در شرق و غرب کرد با اسم بهاندا
 زو خلق را بخوان عنایات او صلا
 نالان بد از بلایش هر صبح و هر مسا
 بودی مدام ساجد در گاه کبریا
 شانی بدح و ذم و نوا یای ما و را
 تشریح کرو بندگی در گم خدا
 گفت او روز نظم جهان است در چه جا
 منع نجاج خلق نماید چه باسرا
 یا بد چگونه جسم علیل جهان شفا

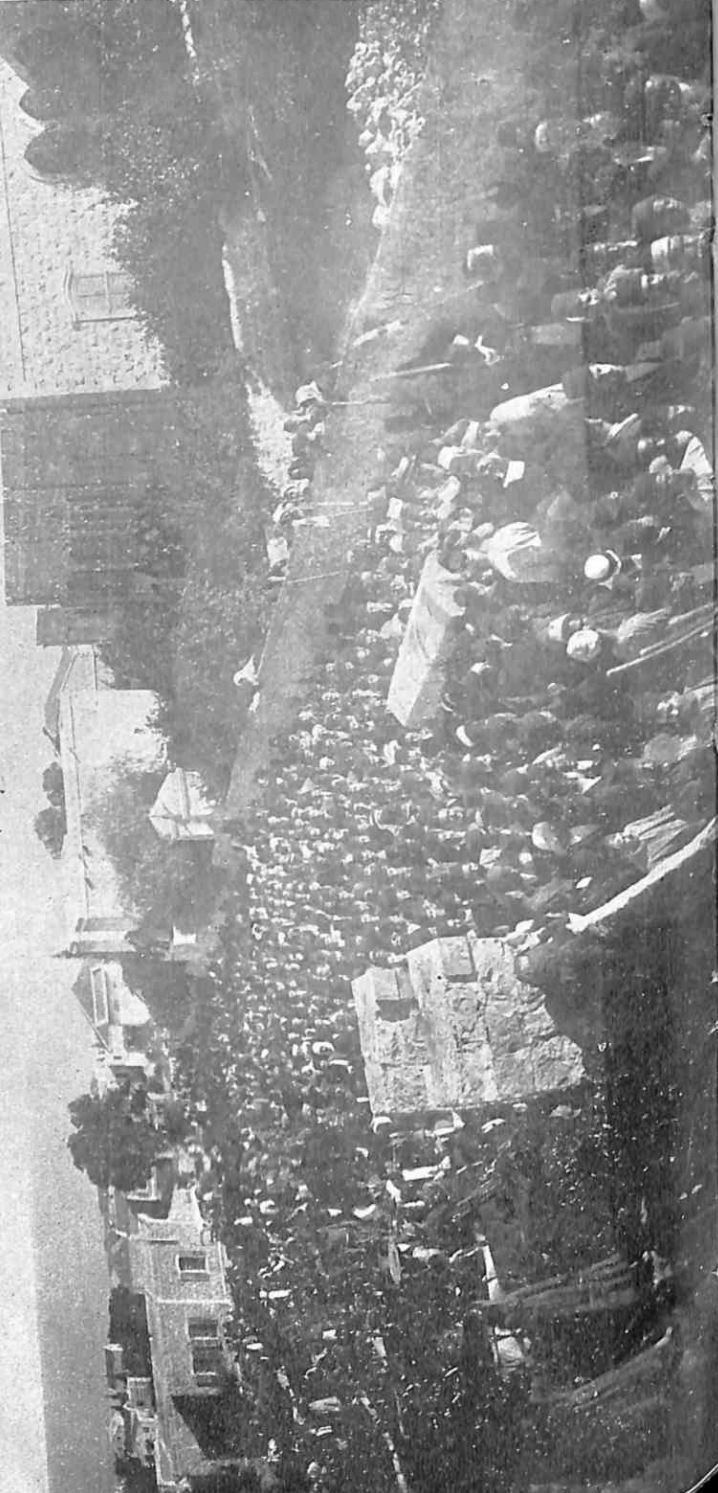
نموده مشرف بمسجد الحرام شدا اعلان
 عفو عمومی نمود و خطابه ادا فرمود
 که تمام تفاخر و نخوتهای نسبی لغو و
 باطل است مگر تقوی که مایه شرافت
 است و جعلناکم شعوبا و قبائل لتعار
 فوا ان اکر مکرم عند الله اتقکم فرمودند
 تمام شما از وضع و شریف برادر
 و برابر هستید (انما المؤمنون اخوة)
 حتی این عقد اخوت را فیما بین عرب
 و عجم و ترک و ملل مختلفه در کلمه
 اسلامیة بستند و لی چون در ادوار سابقه
 وادیان سابقه روابط کره ارض محکم
 و مستحکم نبود لهذا حد اخوت
 و مواسات محدود بموئین و مستظلمین
 در ظل ان دیانت بود تجاوز بخوارج
 و مخالفین نداشت اما در این دور مبارک
 که امور پنج قطعه عالم مانند سیمهای
 تنگراف بهم بسته یکدیگر مربوط
 و پیوسته است لذا امری عالم انسانی

طامع المشرق در قرن طلایی نوزدهم
 مسیحی اعلان مساوات کلی و خوات
 عمومی و حریت صرفه داده میفرماید
 مشکاة عالم را این کلمه بمشا به
 مصباح است ای اهل عالم همه باریکدار
 یدو برگ یکشا خسار - ایضا در اوج
 اتحاد میفرماید از جمله اتحاد
 مقام است و است سبب قیام امر
 و ارتفاع آن ما بین عباد پرتری
 و بهتری که بمیان آعد عالم خراب شد
 و ویران مشاهده گشت نفوسیکه از بحر
 بیان رحمن آشامیده اند و بافق اعلی
 ناظرند باید خود را در یک صقع و یک
 مقام مشاهده کنند اگر این فقره ثابت
 شود و بحول و قوه الهی محقق گردد
 عالم جنت ابدی دیده شود بلی انسان
 عزیز است چه که در کل آیت حق موجود
 و لکن خود را اعلم و ارجح و افضل و اتقی
 و ادفع دیدن خطائست کبیر (بقیه دارد)

THIS PHOTO IS TAKEN WHEN THE PEOPLE OF ALL CLASSES GATHERED AND
 ATTENDED THE FUNERAL CEREMONY OF HIS HOLINESS "ABDUL BAHÀ" AT HAIFA.

تصویر مبارک «وقت حرکت تابوت مقدس برون بیت مبارک در عاترکرام حیفای و علی بنی سلطن و حاکم دوله و شگرت کار و عباد مبارک

تابوت مقدس عاترکرام

و قلوب و نفوس را بوحشت اندازد و ابادیها را خراب کند و از نوع انسان بکلی رحم و مروت را دور نماید و بدرندگی و خونخواری دلالت کند۔

✽ قرن طلایی نوزدهم مسیحی ✽

مساوات کلمه مساوات سر لوحه تمام نویسندگان و ادبای عالم است مقصد و مقصود همه ازادی خواهان و اصلاح طلبان کره ارض اجرای مساوات است ولی باید دانست که اجرای آن در چه مقام است آیا غنی مساوات اینست که تمام افراد مساوی و هم ثروت باشند آیا مقصود اینست که همه افراد بشری خانه و اثاثیه و لباس و لوازمشان مثل هم باشد آیا مراد اینست که تمام آحاد بشر در شان و رتبه در عرض هم باشند مسلم است که مساوات با این معانی اولاً بهیچوجه ممکن نیست زیرا طبایع و استعدادات و مقتضیات افراد بشر چنان مختلف است که در صورت و سیما اختلاف دارند و هر کس بمقتضای صفات و کمالات خود خویشتن را بمقامی از درجات جامعه بشری میکشاند ثانیاً مساوات در امورات مزبوره اول باعث اختلال نظام و تعطیل چرخ تعیش و تمدن است چنانچه محسوس است و محتاج بر همان نیست که اداره جامعه بشری را مدیر و مدار و حاکم و محکوم و رئیس و مرؤس لازم است و انبیه اشتغالات مختلفه باید در تحت احتیاجات ضروری بزرگوار شود پس معنی مساوات اینست که حقوق و حدود هر کسی در مقام خود محفوظ باشد و پایمال تجاوز و تعدی ستمکاران و جباران نشود جان و مال و شرف بسیاری قربان شهوت رانی و کماکاری معدودی نگردد و اول موسس مساوات در هر دوری

مظاهر مقدسه و سفرای الهی بوده اند چنانچه در هر زمان که تقالید و اوها مسخینه و هوهای طبیعیه ایجاد يك اختلاف و انفکاک در میان هیئت جامعه نموده و حقوق بعض دست خوش تجاوز و بعض دیگر شده اول اعلان رسول آن عصر القاء این امتیازات و همیه و اجرای مساوات کایه بوده من جمله شخص بود اوقتی مبعوث شد که قوم بر همتا مات خود را بچهار قسمت تقسیم کرده بودند (۱) بر همان و کهنه (۲) سپاهیان (۳) زارعین (۴) صنعتگران و قائل بودند که کس حق خواندن کتب مذهبی و دیوان و داس را ندارد مگر بر همان و نیز صنعتگران از تمام طبقات دیگر در جمیع حقوق پست ترند حتی وصلت و مزاجت طبقات دیگر با آنها حرام بود و اگر اتفاقاً واقع میشد طناشان حرامزاده

بر دو حق است حمام در رود مقدس ✽ گانثر ✽ نداشت و هکذا از این قبیل تفکیکهای شیطانی بود ولی شخص بودا جمیع این امتیازات را لغو و منسوخ فرمود و اعلان اخوت و مساوات عمومی به جمیع طبقات داد و شریعت روحانیه بسیطه تاسیس فرمود چنانچه در یکی از بیانات مبارکه خود میفرماید که تمام مردمان از آندودر نظر خدا یکسان تمام مردمان مثل هم اند اگر حیات مقدس برای خود اختیار کنند و راست بگویند و گناه نکنند من جمله حضرت محمد علیه الصلوٰة والسلام وقتی مبعوث شد که مفاخرات نثرادی و نسبی در بین عرب نهایت طغیان داشت و تمام اشعار و رجزیات آنها مشتمل همین مضمون بود و عموم ملت بنده سلوٰه الاختیار اقویا و اشراف بودند تا وقتی که موب اقدس بنوی فتع مکه

(جلد ۱ نمبر ۱۲)

﴿البشارت﴾

(۱۲۸)

غلبه و استیلا را منتج و مستحسن دانند و چنین سبیل مہلکی پویند و راضی بذات و ہلاکت نوع خویش گردند اما بجهت حصول ترقی و تقدم وصیت ہزرگوار و ازدیاد قدرت و شہامت ملی و ساطعہ دیدہ و وسائل بسیار مستحسنہ موجود کہ ہر یک از ان وسائل چون بین ملتی مروج و کامل گردد انہارا از درندگی و خونخواری مستغنی نماید و با اعلام راقی فلاح رساند نفوس را ملائکہ آسمانی کند عالم ملک را نمودنہ جنت و فردوس نماید و ماتشتہی بہ الا نفس و تلذ بہ الا عین بخشد از انجملہ توسیع دائرہ علوم و تربیت نفوس و ترویج اصول سعادت و نعیم معارف است کہ مایہ ہر خیر و برکتی است و پایہ ہر گونہ عزت و منقبتی و چون افراد ملت بالخصوص اطفال بیکس فقرای مملکت در تحت

قوانین متینہ و دوائر علمیہ و مساعی جمیلہ رؤسا و امرای بافتوت چنانچہ باید و شاید تربیت شوند و از لوازم امور و بدایع علوم و قواعد حفظ صحت و حسن معاشرت و طرز معیشت اکاہ و عامل شوند شبہئی نیست کہ بہ منتہا درجہ ترقی و تقدم رسند اینست کہ در این دور عظیم مسئلہ تربیت و تعلیم امری اجباری است و حکمی از احکام محکمہ پروردگاری از انجملہ تاکید در مسئلہ زراعت و تعدیل امور رعیت و سعی در حصول برکت و وفور نعمت است و اکمال ان سبب برکت و اسایش رعیت و مایہ و سمع و راحت اہل مملکت و علت ظہور امنیت و امانت زیر اچون اکل و غذا و فواکہ و اثمار لذت بخشا و برکت حاصل رعایا و زافزون شود و از ہر جهت حصول نعماء و الاہ برای ہر فردی اسان گردد و عطا یا ای الہی

(جلد ۱ نمبر ۱۲)

﴿البشارت﴾

(۱۲۹)

کل را احاطہ کند بی شبہ بجهت حصول ہر نحو تقدم و ترقی افراد را فراغت بال و زندگی بیدلال حاصل آید اینست کہ در اوج عالم از قلم قدم در این خصوص امر اکید نازل و صادر گردیدہ و از جملہ وسائل حصول ترقی و تقدم ترویج صناعت و تسہیل امور کسب و حرفت است کہ ملت را از سستی و تنبلی و ذلت و احتیاج برہاند و بغنای ذاتی و استغنای طبیعی رساند جوہر مکنونہ در کمون و بطون را ظاہر نماید و روی زمین را بہشت برین کند اینست کہ از قلم اعلی در این خصوص این بیانات احلی صادر قد و جب علی کل واحد منکم الاشتغال بامر من الامور من الصنایع والاقتراف وامثالہا و جعلنا اشد غا لکم بہ انفس العبادۃ للہ الحق تفکر و ایا قوم فی رحمۃ اللہ و الطافہ ثم اشکر وہ فی

العشی والاشراق از جملہ وسائل تقدم ملت ترقی در تجارت است و سہولت حمل و نقل اشیا و امتعہ مملکت کہ سبب از دیاد دولت و ثروت و ترقی و راحت مملکت و رعیت است و این یکی از وسائل مہمہ نیست کہ امروز دول متمد نہ آن را واسطہ ہر گونہ شئون و نفوذ و امتیاز و ترقی دانستہ اند با انکہ هنوز قابل تعدیل است و ملاحظہ شئون ان بسیار مہم و لازم نزد ہر دانشمند خیر از این قبیل بسیار حال انصاف است کہ از جمیع این امور عظیمہ صرف نظر شود با انکہ ترویج هیچیک سبب قتال و خونریزی و خرابی و پریشانی ملتی از ملل عالم نیست و بر خلاف این اوقات عزیزہ و ثروتہای کلی امم متمد نہ صرف الآت حرب و ضربی گردد کہ در یک روز بلکہ یک ان امنیت مملکت را بباد دہد

(۱۲۶)

﴿البشارت﴾

(جلد ۱ نمبر ۱۲)

و دیگری السلام -- از اینها گذشته
 حزبی میرقصند و میگویند این ذکر
 حق است نمودن با الله حق از این اذکار
 مقدس و منزله و بر است -- شریعت
 رسول الله روح ما سوا ه فدا ه را
 بمشابه بحری ملاحظه نما که از آن بحر
 خلیجهای لا یتناهی برده اند و این
 سبب ضعف شریعت الله شده بین عباد
 و تاحین نه ملوک و نه مملوک و نه صلوات
 هیچیک سبب و علت را ندانسته و با آنچه
 عزت رفته را جمع شود و علم افتاده نصب
 گردد اگاه نبوده و نیستند انتهی -
 طاعت پیمان رحمانی -
 در شرائط و وصول بمقام اعلاى عالم
 بهائی میفرماید و شر ط ثانی الفت
 و محبت بین احباب است -- باید یاران
 الهی مجذوب و مقتون یکدیگر باشند
 و جانفشانی در حق همدیگر کنند --
 اگر نفسی از احباب دیگری برسد

﴿جنگ سبب ترقی است یا صلاح﴾
 اکثر متمدنین عالم گویند که جنگ
 سبب بیداری ملت و شجاعت و شهامت
 جمعیت ماست -- و مانع سستی و تنبلی
 و علت قدرت و سلطه و غلبه کلی است
 و همیشه جنگ مار اجهت تدارك ترقی
 و تقدم بر سایر ملل بیدار و هوشیار
 مینماید و غلبه بر ملك صیت از رگواری
 مار ادر بسیط غبر امتشر مینماید -- لهذا
 باید دائماً در صدد تدارك الآت حریبه
 و ترقی اسباب جنگ و جدال باشیم --
 مقالات و دلالات معتقدین بحرب از این
 قبیل است ولی اهل بها گویند که
 پادان این تداركات حریبه و نتایج این
 الآت ناریه ذات و پریشانی عالم است
 و مانع آسایش و راحت بنی آدم مایه
 دمار است و پاریه پریشانی و محویت ملل
 و دول ذو الاقترار جنگ عزت تار ایدلت
 مبدل گرداند ثروت دولت و ملت را

﴿البشارت﴾

(جلد ۱ نمبر ۱۲)

(۱۲۷)

بیاد دهد اباد بیمار و ایران کند جمعیت
 بشر را بر یشان و بیسر و سامان نماید
 عیش عالم انسانی را بمصیبت تبدیل
 کند و زم جانفزای حیز هستی و وجود
 را بر زم هو لناك و جهنم پر آتش
 و دود بدل سازد لهذا قریبی است که
 احکام منع حرب و بیان صلاح عالم
 انسانی از قلم قدم صدور یافته و علاوه در
 محافل جمیع امریک و اروپا طلعت انور
 عبدالبها خود اهل غرب را از این جنگ
 جهانگیر تحذیر فرمودند و آنان را
 بانقلاب و پریشانی اروپا اخطار نمودند
 که اروپا مانند جبهه خانه پر از مواد التهابیه
 است و منتظر يك شراره که زیر و زبر
 شود حال بعد از این نتایج وخیمه
 و عواقب مخیفه و ذلتهای ملل و دول
 موجوده دیگر نباید اهل حل و عقد
 در این مسئله شبهه نمایند و حرب را
 سبب ترقی و تقدم گویند و این نحو

البشاشة

این مجله ماهی یکبار
طبع و توزیع می شود
عنوان مراسلات فوربس
استریت ۲۹ قلعه بمبئی
خرج پست بر قیمت
سالانه افزوده می شود

قیمت اشتراك سالانه

در ایران ۹ نه قران در

هندستان ۳ سه روپیه در

مصر و سوریه ۲۵ قر و ش

در انگلستان ۵ شلینگ

در امریکا يك دلار

ای اهل عالم همه

باريك داريد و برگ

يكشا خسار ۱۵۲

جلد اول جمادی الثانی سنه ۱۳۴۰ هـ مطابق فبروری ۱۹۲۲ ع

مقصود از تحریر رساله البشارت وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول
ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه ان نشر مطالبی است که
راجع باین مقام اعلی و مرتبه عالیست و مقالات مختصر مفید در این خصوص از هر کس
و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد

قلم اعلی میفرماید

(در مقام اتحاد در اعمال)

در مقامی اتحاد اعمال مقصود

است چه که اختلاف ان سبب اختلاف

گردد این مظلوم ایامیکه از زوراء

بادرنه نفی میشد در بین راه در مسجدی

وارد صلوٰة مختلفه در ان محل مشاهد

نمود اگر چه کل لفظ صلوٰة بر او صادق

ولکن هر يك با سبایی از هم ممتاز

و اگر حزب فرقان در آنچه از قلم

رحمن صادر عمل مینودند جمیع من

علی الارض بشرف ایمان فائز میشدند

اختلاف اعمال سبب اختلاف

امر گشت و امر ضعیف شد -- یکی

دست بسته بصلوة قائم و خربی کشوده

یکی در تشهد التحیات میگوید

BAHAI NEWS

Vol. II.

MAY 1922.

No. I.

The Bahai Message is a Call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHA.

EDITORIAL.

The Bahai News has now entered upon its second year. The first "All-India Bahai Convention" proposed the starting of such of an Organ in India, the land of diverse faiths, with a view to establish greater fellowship among the followers of various religions, by means of the "Bahai Message." But Bombay the place of its publication devoted more of its pages to Persian, the language in which the message was given by the sweet utterances of Abdul Baha, and hence its circulation was more or less limited to Persian knowing readers. The Second All-India Bahai Convention, has re-affirmed its determination to continue the original purpose, and has even suggested that articles in Indian languages may be inserted. The Bahai Movement stands briefly for one great truth: Religion is one, its reality is one, and the differences among religionists are man made, and when eliminated, will bring about the unity of religions. Bahais, being lovers of all mankind, and working for universal good, trying with all their heart to establish international, inter-racial amity and concord, abstain from political discussions and activities, for these are transient and limited. Abdul Baha in his parting will tell us "O ye beloved of the Lord! In this sacred Dispensation, conflict and contention are in no wise permitted. It is incumbent upon everyone to show the utmost love, rectitude of

conduct, straightforwardness and sincere kindness unto all the peoples and kindreds of the world, be they friends or strangers. So intense must be the spirit of love and loving kindness, that the stranger may find himself a friend, the enemy a true brother, no difference whatsoever existing between them: For universality is of God and all limitations earthly. Thus man must strive that his reality may manifest virtues and perfections, the light whereof may shine upon every one. The light of the sun shineth upon all the world and the merciful showers of Divine Providence fall upon all peoples. The vivifying breeze reviveth every living creature and all beings endued with life obtain their share and portion at His heavenly board. In like manner, the affections and loving kindness of the servants of the One True God must be bountifully and universally extended to all mankind. Regarding this, restrictions and limitations are in no wise permitted.

Wherefore, O my loving friends! Consort with all the peoples, kindreds and religions of the world with the utmost truthfulness, uprightness, faithfulness, kindness, good-will and friendliness; that all the world of being may be filled with the holy ecstasy of the grace of Baha, that ignorance, enmity, hate and rancour may vanish from the world and the darkness of estrangement amidst the peoples and kindreds of the world may give way to the Light of Unity. Should other peoples and nations be unfaithful to you, show your fidelity unto them, should they be unjust towards you, should they keep aloof from you attract them to yourselves, should they show their enmity be friendly towards them, should they poison your lives, sweeten their souls, should they inflict a wound upon you, be a salve to their sores. Such are the attributes of the sincere! Such are the attributes of the truthful!

Hence we request our gentle readers of whatever faith, to look upon the, "Bahai News," as one which stands for the basic truths of their religion. We shall with pleasure receive such contributions on their Faith as may bring out the universal truths for which the Bahai Movement stands. By publishing them we shall be helping the Cause of Universal unity. Theosophists, Freemasons, Brahmos,

Esperantists, Educationists etc., will find the Bahai News expounding fellowship and fraternity to to their highest expectations.

"O Lord, my God! Assist Thy loved ones to be firm in Thy Faith, to walk in Thy ways, to be steadfast in Thy Cause. Give them Thy grace to withstand the onslaught of self and passion, to follow the light of Divine Guidance. Thou art the Powerful, the Gracious, the self-subsisting, the Bestower, the Compassionate, the All-Mighty, the All-Bountiful."

SIND AND THE BAHAI MOVEMENT.

It is no exaggeration to say that every educated man in Sind, be he Moslim or Hindu, is a Bahai. At the most he does not know it. He has been thinking and even practising as a Bahai. He only needs to read the Bahai Message and exclaim: "I have been Bahai by birth" Perhaps no province in India, and no country in the world, has received the Message so late as Sind, and yet Sind might not merely lead the whole of India in its enthusiasm for the Bahai principles, we make bold to say, Sindhis may sooner or later carry the message all over the world. Already the "Seven Valleys," have been beautifully translated in Sindhi by Mirza Kalichbeg, and its first edition has almost been exhausted. "The Traveller's Narrative" is ready in manuscript awaiting printing, and Mr. Abbasi, a Sindi Bahai is working hard to translate other works and get them corrected by Mirza Kalichbeg. Gujarat another province of India, with a literature vaster than Sindhi, should do likewise.

ACTION.

"O ye friends of God! Make your feet firm, make a firm compact, and in union and accord, endeavour to diffuse the fragrance of the Love of God and to spread the Divine Teachings, in order that ye may impart life to the dead body of this world, and bestow a real healing on every one diseased (in soul)."

"O ye friends of God: The world is like the body of man—it has become sick, feeble and infirm. Its eye is devoid of sight, its ear

has become destitute of hearing and its faculties of sense are entirely dissolved. The friends of God must become wise physicians and care for and heal this sick person, in accord with the Divine Teachings, in order that—God willing—it may perchance gain health, find eternal healing, and that its lost powers may be restored; and that the person of the world may find such health, freshness and purity that it may appear in the utmost beauty and charm. The first remedy is to guide the people, so that they may turn unto God, hearken unto the Divine Commandments and go forth with a hearing ear and seeing eyes. After this swift and certain remedy has been applied, then according to the Divine Teachings, they ought to be trained in conduct, morals and deeds of the Supreme Concourse and encouraged and inspired with the Gifts of the Kingdom of Abha.

“The hearts should be purified and cleansed from every trace of hatred and rancor and enabled to engage in truthfulness, conciliation, uprightness and love towards the world of humanity; so that the East and the West may embrace each other like unto two lovers, enmity and animosity may vanish from the human world, and the Universal Peace be established!

“O ye friends of God: Be kind to all peoples and nations, have love for all of them; exert yourselves to purify the hearts as much as you can, and bestow abundant effort in rejoicing the souls. Be ye a sprinkling of rain to every meadow and a water of life to every tree. Be ye a fragrant musk to every nostril and a soul-refreshing breeze to every invalid. Be ye salutary water to every thirsty one, a wise guide to every one led astray, an affectionate father or mother to every orphan, and in the utmost joy and fragrance, a son or daughter to every one bent with age. Be ye a rich treasure to every indigent one; consider love and union as a delectable paradise, and count annoyance and hostility as the torment of hell-fire. Exert with your soul; seek no rest in body; supplicate and beseech with your heart and search for Divine Assistance and Favour, in order that ye may make this world the Paradise of Abha and this terrestrial globe the Arena of the Supreme Kingdom. If ye make an effort, it is certain that these lights shall shine, this cloud of mercy

shall rain, this soul-nourishing breeze shall waft, and the scent of this most fragrant musk be diffused!

“O ye friends of God! Be ye not concerned with the events transpiring at this Blessed spot, and give no thought thereto. Whatever may happen is good, for calamities are Bestowal itself, hardship is the reality of mercy, discomposure is but composure of mind, and sacrifice of life is a manifest gift. Whatever may happen is a Bounty from God, the Most High!

“Be ye not engaged in your own affairs; be employed in guiding the people; train the souls in the qualities and nature of **Abdul Baha**, and convey the glad-tidings of the Kingdom of Abha to the people. Do not seek rest during night and day and sit not tranquil for a minute. Bring these glad-tidings to the hearing of mankind with the utmost exertion, and accept every calamity and affliction in your love for God and reliance on **Abdul Baha**. Endure the censure of enemies and bear the reproaches of the people of oppression with patience. Follow the example of **Abdul Baha** and at every moment wish for offering yourselves in the Path of the Beauty of Abha. Shine ye like unto the sun and roar and move like unto the sea; impart life to mountain and desert like unto clouds; and similar to the vernal breeze, bestow freshness, grace and elegance on the tree of human temples!”

ABDUL BAHÁ.

TWELVE BASIC BAHAI PRINCIPLES.

BY ABDUL BAHÁ.

1. *The Oneness of the world of Humanity.*

“Baha’O’llah addresses himself to the world of men saying ‘Ye are all leaves of one tree and the fruits of one arbor.’ That is, the world of existence is no other than one tree, and the nations or peoples are like unto the different branches or limbs thereof, and human individuals are similar to the fruits and blossoms thereof...while in all past religious books and epistles, the world of humanity has been divided into two parts: one called the ‘People of the Book’ or the

'pure tree,' and the other, the 'evil tree.' One-half of the people of the world were looked upon as belonging to the faithful and the other as belonging to the irreligious and the infidel; one half of the people were consigned to the mercy of the Creator and the other half were considered as objects of the wrath of their Maker. But Baha'O'llah proclaimed the Oneness of the world of humanity—he submerged all mankind in the Sea of Divine Generosity."

2. *Independent investigation of Truth.*

"No man should follow blindly his ancestors and fore-fathers. Nay, each must see with his own eyes, hear with his own ears, and investigate truth in order that he may find the Truth; whereas the religion of forefathers and ancestors is based upon blind imitation. Man should investigate the truth."

3. *The foundation of all Religions is One.*

"The foundation underlying all the divine precepts is one reality. It must needs be reality, and reality is one, not multiple. Therefore the foundation of the divine religion is one. But we can see that certain forms have come in, certain imitations of forms and ceremonials have crept in. They are heretical, they are accidental, because they differ: hence they cause differences among religions. But if we set aside these imitations and seek the reality of the foundation we shall all agree, because religion is one and not multiple."

4. *Religion Must be the cause of Unity among Mankind.*

"Every religion is the greatest divine effulgence, the cause of life amongst men, the cause of the honour of humanity, and is productive of the life everlasting amongst humankind. Religion is not for tyranny or injustice. If religion be the cause of enmity and rancor, if it should prove the cause of alienating men, assuredly non-religion would be better. For religion and teachings which appertain to it are as a course of treatment. What is the object of any course of treatment? It is cure and healing. But if the outcome of a course of treatment should be productive of mere diagnosis and dis-

cussion of symptoms, the abolition of it is evidently preferable. In this sense, abandoning religion would be a step towards unity."

5. *Religion must be in accord with Science and Reason.*

"Religion must be reasonable; it must agree perfectly with science, so that science shall sanction religion and religion shall sanction science. The two must be brought together, indissolubly in reality. Down to the present day it has been customary for man to accept a thing because it was called religion, even though it were not in accord with human reason."

6. *Equality between Men and Women.*

"This is peculiar to the teachings of Baha'O'llah, for all former religious systems placed men above women. Daughters and sons must follow the same form of study and the same education. Having one course of education promotes unity among mankind."

7. *The Abandonment of all Prejudices.*

"It is established that all the prophets of God have come to unite the children of men and not to disperse them, and to put in action the law of love and not enmity. Consequently we must throw aside all these prejudices, the racial prejudices. We must become the cause of unity of the human race."

8. *Universal Peace.*

"All men and nations shall make peace. There shall be universal peace amongst governments, universal peace amongst religions, universal peace amongst races, universal peace amongst the denizens of all religions. To-day in the world of humanity the most important matter is the question of universal peace. The realization of this principle is the crying need of the time."

9. *Universal Education.*

"All mankind should partake of both knowledge and of education and this partaking of knowledge and education is one of the

necessities of religion. The education of each child is obligatory. If there are no parents the community must look after the child. Each person should have his part of the sciences."

10. *The Solution of the Economic Question.*

"No religious books of the past prophets speak of the economic question, while this problem has been thoroughly solved in the teachings of Baha'O'llah...Certain regulations are revealed which insure the welfare and well-being of all humanity. Just as the rich man enjoys his pleasures surrounded by luxuries, the poor man must likewise have a home, be provided with sustenance, and not be in want...Until this is effected happiness is impossible. All are equal in the estimation of God, their rights are one and there is no distinction for any soul: all are protected beneath the justice of God."

11. *A Universal Language.*

"A universal language shall be adopted which shall be taught by all the schools and academies of the world. A committee appointed by national bodies shall select a suitable language to be used as a means of international communication and that language shall be taught in all the schools of the world in order that every one shall need but two languages, his national tongue and the international language."

12. *An International Tribunal.*

"A universal tribunal under the power of God, under the protection of all men, shall be established. Each one must obey the decision of this tribunal, in order to arrange the difficulties of every nation.

About fifty years ago Baha'O'llah commanded the people to establish Universal Peace and summoned all the nations to the divine banquet of international arbitration so that the question of boundaries, of national honour and property and of vital interest between nations might be decided by an arbitral court of justice."

The Logic of the Bahai.

By M. R. SHIRAZI.

(Reprint from the *Sind College Miscellany*).

Years back on account of the severe persecutions that prevailed in their country, Persians met in secret and enjoyed the feasts of reason and flows of soul in their gatherings. But it was not possible for every one to be permitted in their circles. Their meetings were more guarded than even those of Freemasons, and their fraternity was not a matter of name. I had heard a good deal about them and that, too, mostly from their opponents. While a student at Bombay, after having come across an article in the *East and West* on their teachings, I one night implored of a friend, who had travelled far and wide and associated with various religionists, to tell me what he knew of the Bahais. He, at first, hesitated but then consented to introduce me to the group of Bombay Bahais, that I might investigate their beliefs for myself. Next morning, like a child eagerly awaiting a new toy, I woke up, dressed and got ready for the arrival of my friend. On that beautiful November morning of the year 1908, we set out for the Bahai Hall, in Forbes Street, Fort Bombay. We came to a four storeyed-building from the verandah of the top floor of which there peeped at us a venerable looking Persian gentleman of middle age, dressed in white raiments and a tall white fez with a small turban around it. After climbing seventy and two steps we came to an open spacious hall, decently furnished and decorated with Persian inscriptions and tablets. We were met and greeted by several gentlemen whose faces were not quite unfamiliar. The venerable old Aga Mirza Mahram, bade us be seated. Tea was next served in small Persian tumblers, un milked after the fashion in Persia. The presence of tea reminded me of what ignorant Persians, who being unable to understand the rapid progress of the Bahai movement, assert. They believe that Bahais drug their guests and thus win them over. I, however, dismissed the thought from my mind.

Aga Mirza Mahram proceeded, "You have come to investigate the truth of our movement?" I nodded. "If you wish to investi-

gate the truth of a new thing," said Mirza, "what should be your attitude and how will you proceed?" "I shall proceed from *the known to the unknown* and shall have no preconceived notions. I shall enter into the enquiry with a mind free from bias and prejudice," replied I. "Bravo," said he, "now tell me if you believe in any one as a prophet." "Yes. I believe that His Holiness Mahomed, Christ, Moses and many others have been messengers of God to humanity, and we designate them 'prophets'," said I.

"Tell me. How have you recognized them as prophets of God, as for example, by what reasoning have you admitted the prophethood of His Holiness Mahomed?" "He performed miracles, the Koran is a book of such a style that no one has yet been able to imitate a verse of, and the Koran bears evidence of his prophethood."

"You promised" said Mirza, "not to be carried away by preconceived notions. What you assert are mere hearsays. You have not logically believed in them. A proof must be universally applicable and good for all men and all times. This state of mind won't do for our enquiry. You assert that the prophet performed miracles, whereas non-muslims refuse to believe in that statement. You say no one can write a verse to match with the composition of the Koran in point of eloquence and style, whereas Christian scholars of Arabic literature and eloquence point out rhetorical and grammatical mistakes in the Koran. That, is a proof, which leaves no doubt in the mind of the seeker."

I remarked that since Mirza Saheb himself believed in the prophethood of His Holiness Mohammed, I would rather wish him to prove to me the truth of the Prophet. He proceeded: "If a man claims to be a carpenter, what will you expect him to do? What is the function of a carpenter?"

"He must make me chairs, tables, teapots and I shall call him a carpenter. In other words he must do what carpenters have done."

"And if he claims to be a doctor?" "Well, he must cure sick men or produce his university diploma."

"And supposing he claims to be a watchmaker?"

"He must repair my watch or make me a watch."

"Well, then, if a man claims to be a prophet what would you expect him to do? What would be his function?" Asked Mirza Mahram.

"He must do what other prophets have done," said I. "If he does what any other prophet has done I will call him a prophet."

"Then," said the venerable gentleman, "let us see what prophet Mahomed has done. Like his predecessors Christ, and Moses, he brought a set of teachings, which he said were not his but God's; and he claimed to have been sent by God to guide mankind; whosoever heard him opposed him; he single handed and alone, without any local or physical aid established his truth and executed the divine law which was for the good of humanity. Therefore he was God's messenger and was aided by God, for if he were not of God how would a weak, solitary, uneducated orphan, succeed against God and all mankind?" I admitted that that was the best proof of the Prophet's truth.

"If another person does what His Holiness Mohammed has done, won't you call him a prophet of God?" said the Bahai.

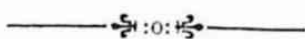
"But" said I, "there can be no prophet after His Holiness Mohammed, the seal of prophets." "Tell me where has our enquiry led us. If another person does what His Holiness Mohammed has done, what will you designate him?"

Half-confounded and amazed, and quite unwillingly I gently said, "We must perforce call him a prophet."

(To be continued.)

که کلاب عقور بر ولی امرت مهاجم و جسور گردند. بلی تو مارا برای یک چنین روزی پرورش دادی و حفظ فرمودی و ما نیز بقوت و نیروی تائیدات تو حاضر و مهیا و آماده. تا زنده هستیم روح اقدس را درود فرستیم و جانشینت ولی امرالله غصن ممتاز را جان نثار خواهیم بود. اعضا و افراد مقدس خانواده مبارکت را بکل قوا تجلیل و تعظیم نمائیم و بذل جان و مال را در سمیلشان دریغ نکنیم و هر دمی با قلب مابجروح مرهم یافته و روح مضطرب! طمینان پیدا کرده و غم بسرور آمیخته با آهنگ حزین ولی امید بخش میسرائیم و میگوئیم.

بیک چشم گریم و یک چشم خندیم که دریا فرو رفت و گوهر برآمد

“I am with you always”

Words of ABDUL-BAHA.

I say unto you that anyone who will rise up in the Cause of God at this time shall be filled with the Spirit of God, and that He will send His hosts from heaven to help you and that nothing shall be impossible to you if you have faith. And now I give you a commandment which shall be for a covenant between you and me—that ye have faith; that your faith be steadfast as a rock that no storms can move, that nothing can disturb, and that it endure through all things even to the end; even should ye hear that your Lord has been crucified, be not shaken in your faith; for I am with you always, whether living or dead, I am with you to the end. As ye have faith so shall your powers and blessings be. This is the standard—this is the standard—this is the standard.

بلی اجازه فرما که در آن گوشه بی توشه در فراق ابدی تو و محرومی از زیارت جمال فرح افزای توشب و روز با حرقت و سوز دمساز شوم و با روح مقدس تو راز و نیاز کنم تا جان بهجانان رسد. اینست آرزوی من و اینست یگانه تسلیمت قلب من! ای عبدالبها!

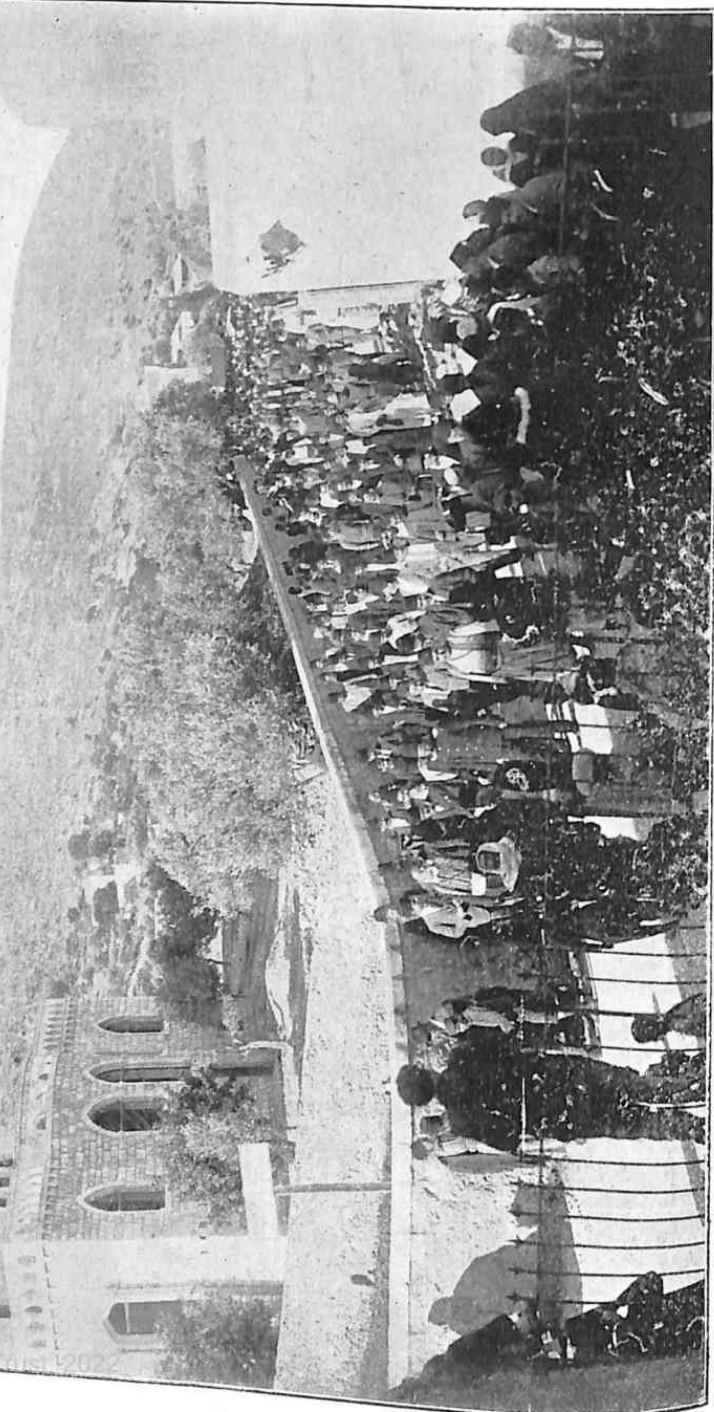
یوم چهل و یکم

ای تسلیمت بخش قلب مضطرب! ای عبدالبها! امروز در حضور جمعی از احبای الواح و صایای تو تلاوت گردید چهره‌های عبوس گشاده شد و نور امید از چشمها درخشش کرد. قلبهای مضطرب اطمینان یافت و رویهای زرد گنگون همچون ورد شد. رنگها از نویر از خون گشت و خونها بهجریان افتاده نبضهای ساقط بهحرکت آمد و اجسام پرموده و مزده از ورطه این مصیبت اعظم دوباره بر سر پا ایستاده مظهر فتبارک الله احسن الخالقین گردیده زیرا عبدالبها جوان شد و دوباره عیان گردید. غصن اعظم باسم غصن ممتاز در انجمن جلوه گر آمد و قلم عبدالبها کتاب عهد و وصیت خود را باسم شوقی آفندی رقم زد. مردم بلباسی دگر آن یار برآمد. معشوق جهان شد. منظور عبدالبها مخصوص گردید و ولایت امر بغصن ممتاز مخصوص آمد و پروبال ناقصین معتدین که منتظر غروب شمس افق میثاق بودند منقوص گردید تسلیمت دهنده معین شد و تعزیت بخشیده عیان آمد. هذا من فضلک العظیم و لطفک العمیم. پس همچنانیکه پس از صعود طلعت محبوب اسم اعظم بهملکوت انبهای خود جائی را که در این عالم خالی گذاشت تو پرفرمودی امید است، بلکه جای تردید نیست که بقوت و نیروی تأییدات غیبی تو، جائی را که تو نیز در عالم خالی گذاشته‌ای ولی امرالله پر خواهد نمود و در این رزیه کبرا و خسارت مدش اشکهای چشم ما را او پاک خواهد فرمود و شخص شخصیت او امید بخش و تسلیمت دهنده ما خواهد شد.

ای غایب حاضر! ای عبدالبها! در خوابگاه ابدیت خود بدون تشویش استراحت فرما و در جنت انبی در نهایت اطمینان اقنوم مشلت حق را کامل نما زیرا اشخاصی را که از ثدی عنایت شیر داده، پنجاه سال در دبستان معرفت پرورش و تربیت فرموده امروزه اگر چه پیرند ولی مانند شیر قوی و دلیر و هرگز نخواهند گذاشت

THIS PHOTO IS TAKEN WHEN THE PEOPLE OF ALL CLASSES GATHERED AND ATTENDED THE FUNERAL CEREMONY OF HIS HOLINESS "ABDUL BAHA" AT HAIFA.

مقدمه جمعی نفوس است که در شیعان و معتدین و کلمه با بر کمال میروند ۳۰ ذی قعدة ۱۳۴۹
۱۳۴۹

عبرات و زفرات الکبیب

ای مستور از انظار و مشهود در قلوب! ای عبداللہ! اگر از مقام اعلیٰ و جنت ابہی فضائی لاهوت و مرکز ملکوت از ما و رای استار بر ہیبت و اسرار لحظہ بموطن قدیم خود عالم ناسوت نظر فرمائی ملاحظہ خواهی فرمود کہ «ہجرت ابدی و غیر منتظر تو نہ فقط در میان اہل بہا بلکہ در میان عموم نوع بشر باختلاف مذہب و عناصر و اجناس حشر و نشوری برپا نمودہ و زلزلہ و ولولہ افکندہ کہ در تاریخ عالم انسانی شبہش غیر مسطور و مذکور چشمی نیست کہ خون نیارد و دلی نیست کہ در آتش غم و الم نتابد. بہائی اسلام بھود نصارا زردشتی بوذی ہند و ہندی شرقی و غربی کہ ہمگی در عقاید و آراء و اخلاق و عادات با یک دیگر مباہنت و اختلاف کلی دارند و ہرگز در ہمہ قضیہ و مسئلہ با ہم دیگر اتحاد و ائتلاف ننمایند در یوم مصیبت تو در روز فراق ابدی تو در یوم صعود و ارتقا تو بملکوت قدس ابہی ہمگی متحداً فراداً و مجتمعاً سرا و علماً در نوح و بقراری و گرہ و زاری ہر تو ائتلاف و اتحاد کردند بنوعیکہ ہم را سیل سرشک زدیدہ جاری بود زفرات مرتفع و حسرات متتابع قلوب مضطرب و ارواح غیر مرتا۔ ارکان متزلزل و اعضا مرتعش ہم در بیم و دہشت و ہم در حیرت و و ہشت۔ چشمہا اشکبار و دلہا شرر بار ہم میگریستند و ہم خاک حسرت بر سر می بیختمند۔ مردان سالخورده همچون طفلان خورد سال در نال و حنین و فریاد و انہین و ہم مانند گوسفندانیکہ از ہشت و بیم باعجل و شتاب بہ گرد باسپان گرد آیند و بر ہمدیگر فشار دادہ یک دیگر را پس و پیش کنند کہ بہ حارس و حافظ خود نزدیک شوند. این جمع غفیر نیز کہ چندین ہزار ہند بہر و جوان قوی و ناتوان غنی و فقیر مکلا و معمم و ضعیف و شریف بر ہمدیگر فشار آوردہ یکدیگر را پس و پیش مینمودند کہ خود را بزیر تابوت مقدس تو رسانند و در کھف امان در آیند.

بلی ای سفر کردہ! ای عبداللہ! ہمگی حق دارند۔ زیرا تو عالم انشا را شمس تابان بودی و عموم بشر را پند و رؤف و مہربان و ہدیہی است چون آفتاب جہانغاب در پس پردہ غیب نہان گردہ عالم آفرینش را ظلمت احاطہ کند و چون پدر مہربان پنهان شود ہم اولادش یتیم گردند و ای در آن روز ہر سوز ای روح عالم افروز ہر چند اضطراب و پریشانی جمیع قلوب را تسکین عظیم داد و این بلیہ اعظم عموم اہل عالم را منصعق نمود و در این رزہ ہائہ نوع بشر عموماً و اہل بہا خصوصاً در ضحی

و شیون بودند ولی ضحی و نالہ طلعات فردوس و حوریات قدس اعضای بلا فصل حضرت الوریۃ العلیا و الوریات المبارکات و المحرم المحترم کانت تذیب القلوب و تفتت الکباد تخرق الاجساد و تؤثر فی الارواح و کل من کان یسمع بکائنات و عوالم و یرى اضطرابہن و احتراقہن یضح و یقول این انت یا عبداللہ! لضع المرہم علی جروحہن و تلقی آیات الصبر علیہن این انت یا عبداللہ! لتعزین و تلافین فہب لہن من ملکوت قدس الصبر الجمیل و ارسل روحک الطاہرۃ حتی یوئس نسون فی وحشتہن و یساجعہن فی مصیبتہن انک انت الرئوف العطف.

ای محبوب قلب مضطرب و روح خیران و پریشان من! ای عبداللہ! بعد از افراد داخستہ و اعضای قضا زدہ عائلہ مبارک تو این مصیبت غیر منتظرہ و این رزہ موئلہ مدہشہ مرا تحمل بر حبیب کٹیبت بیش از ہر کسی صعب و تحمل فرسا است. شب و روز در آتش حرقت از فرقت میسوزد و میسازد و بالسان قلب و قالب میسراید کہ رفت از ہر من آنکہ مرا مونس جان بود. دیگر بہچہ امید در این شہر توان بود. پس اجازہ فرما کہ از این شہر ہجرت کنم و دریا نورد و بہابان گرد شوم زیرا چون باغبان قضاگل را از باغ جیمند بلبل خستہ دل باید ترک باغ را کند و چون تغد باد قضا شمع روشن انجمن را خاموش نماید البتہ پروانہ نیز فراموشی را اختیار نماید چہ کہ بلبل را عشق گل بہاغ کشاند و پروانہ را نور شمع طائف و جان نثار کند.

ای دلبر اختیار! در این مدینہ و دیار ہر کسی را سر و سامانی لاند و اشیانہ پدر و مادر و خواہری کہ در غم و مصائب تعزیتش گویند و در بلا یا و رزایا تسلیتیش دہند زخم دلش را مرہم نہند و اشکھای چشمش را پاک کنند ولی مرہم چیز و ہم کس تو بودی و تو رفتی! دیروز اگر مصیبت و غمی بر من وارد میشد دل خوش بودم کہ تو را دارم درد دل را بتو گویم و زخم جان را از تو مرہم جویم تو دستمال عطا میفرمودی کہ سرشک چشم را پاک کنم و تو آب عنایت مینمودی کہ آتش دل را خاموش نمایم لیکن واسفہ و حسرت و کربتا و وا غربتا! پس از تو دیگر در این عالم نہ دلخوشی دارم و نہ تسلیت بخشی نہ پدری کہ بر سر بالینم آید و درمانی تہنیر کند و نہ طبیبی کہ مریض را تشخیص دہد و دارویم عطا فرماید پس اگر مرا اجازہ نمی فرمائی کہ بسوی ملکوت جوار رحمت تو سفر کنم مقدّر فرما کہ ہجرت از این دیار برارم میسر شود و باز بہرمان رفتہ خواہوش شوم و فراہوش گردم.

مکتوب اعضاء محفل مقدس روحاني طهران

حضور محترم عموم دوستان الهي دامت توفيقاتهم العالیه

هو الناظر من افق الابهی

تلگراف صعود مبارک یعنی افول شمس میثاق ارواح المخلصین المظلومیة الفداء از افق جهان محضت و بلا و طلوع از اوج ملکوت الهی هیئت جامع احبای الهی را مواجه با شدید ترین مصائب طاعت فرسا نموده بقسمیکه جمیع ارواح و قلوب سوزان و گدازان و حقیقت وجود گرفتار بهت و حیرت و حنین وائین گشته است. آیا در این حزن و مصیبت عظمی ناله و فغان باوج آسمان رسانده سیلها از سرشک خونین جاری کنیم و یا آنکه یکباره حیات و هستی خود را فدا و فدا نموده و بمحافل حزن ملایه اعلی شفاعت تا ابد مدح و شوق و منصف مانیم؟ هیئات! چه تصور باطل و چه مدیر نا قابل - مالتفات و رب الارباب - فدای این ذرات نالایقه کجا با احزان حاصل از این فاجعه کبری معادل شود و چشمها و دلهای این فانیان کی تواند بوظیفه خون باری و غمگساری خود در مصیبت محبوب عالم موفق گردد! پس بهتر آن است که از افکار و احساسات خود که نقص و عجز محض است صرف نظر نموده با کمال تصرع باثار مقدس که از خزائن قلم اعلی نازل و برای این مصیبت زدگان بیدار ماند و رجوع و استمداد نمائیم تا تکلیف عموم یاران الهی در چنین موقع مهم معلوم و رضای مبارک مکشوف گردد. جمال قدم جل اسمع الاعظم در کتاب مستطاب اقدس میفرماید: «لا تجزعون فی المصائب ولا تقرحوا بعتو امر بین الامرین و هو الذکر فی تلک الاحوال والغنبة علی ما یرد علیکم فی العاقبة». و حضرت مولی الوری روح الوجود بعبودیة الفداء در یکی از الواح میفرماید: «ای یاران نظر بشخص عبدالبهاء مدارید. توجه بمقصد اصلی کنید و بنیض الهی خدمت نمائید. این عید در هر دیار باشم ولو بزنجیر و اغلال گرفتار و یا آنکه در قعر بحار مقرر باشم و یا در تحت اطباق و تراب پنهان شوم ابداً فتور در نوای خیریه میارید و قصور جائز ندانید بلکه درگاه احدیت را بنده غیور باشید و عید شکور گردید تا فیض موفور یابید». بجا بر این محفل روحانی که بر حسب نصیص طاهر الهی مرکز شور و مرجع امور روحانی احبای الهی است خاطر محترم عموم یاران رحمانی را متوجه و متذکر میدارد که صعود مبارک را فقدان در اساس امرالله نشمرند زیرا در بیانات مبارکه مذکور است که هیات عنصری مظاهر مقدس الهی بمنزل سربوش است برای سراج و نیز بمنابر ابر است در مقابل آفتاب جهانتاب. چون سربوش مرتفع شود نور سراج تابان تر گردد و چون ابر متفرق شود اشعه خورشید فروزان جهان را روشن نماید. پس شجر نیست که از این بر بعد روح مقدس مرکز میثاق آفاق را

با هتزاز آرد و هیکل مبارک عنصری سبب سرعت ترقی و قوت امرالله شده بقسمی که عنقریب عالم انسانی عجز و درمان خود را احساس نموده فوج فوج در ظل کلمة الله وارد و بشارت مقدس الهی در نورانیت عالم انسانی و تاسیس صلح و اخوت عمومی بمحقق خواهد رسید. لهذا محفل روحانی از عموم یاران رحمانی متمنی است که در این مصیبت عظمی و رزیه کبری مطلقاً دلباختگی و افسردگی و جزع و فزع که حاکی از نقص بشری و عدم رشد و بلوغ روحانی است بکلی بخود راه نداده ثبات قدم و استقامت و ازدیاد خدمت را مستلزم روح قوی و وجدان ملکوتی شمرده رشادت و شهادت خود را در مقام تبلیغ امرالله و قوت و اطمینان قلب خویش را در مقابل اهل عالم بنحو اکمل ظاهر فرمایند و چون سزاوار نیست که حق را در هیله امری با خلق مشام و مماثل نمود لهذا محفل روحانی مستدعی است که پوشیدن لباس سیاه و آراستن محافل عزاداری و صرف قهوه و سایر مراسم سوگواری را معمول نفرمایند زیرا حق مقدس تر از این است که اهل عالم مشغول تعزیت و تسلیت آن گردند بلکه بالعکس سزاوار است که جمیع احبا بکمال صبر و سکون و مقانت و استقامت بنشر نفعات الله و اعلاء کلمة الله و تبلیغ امرالله از روی اصول حکمت و بیان مشغول گردند. بدیهی است که این رویه مرضی ساحت اقدس حق بوده و تنها وسیله ایست که جالب تائید و توفیق بی پایان گردد. در خانم قسمتی از بیانات مبارکه چهارده سفر قبل که از قلم مبارک حضرت مولی الوری روح العشاق المظلومیة الفداء نازل شده برای تذکر دوستان الهی درج میشود لیکن ختامه مسک. هو الله

ادعوت یا الهی بقلبی و لسانی و روحی و جنانی فی بهرة ظلام سابل الاذیال فی جوف اللیالی و ترانی مناحدر الدموع من الاجفان و متسعر الاحشاء بزفرات الغیران من شدرة الحمران و حرقة الهجران. رب قد ادرت کثوس العطاء علی العشاق و رنجهتم بصهباء الفداء شوقاً الی مشاهد الکبریا و حرمتی من تلک الاحمیا و تر کفنی همد البجنان خادم الروح و الوجدان فی صقع الامکان الی متی یا ربی الرحمن تستمر هذه الحسرة والاسی و یمتد هذا الغنائی و الجوی و تترکني فی الحیوة الدنیا و تکرهني عن جوار الرحمة الکبری.

ای یاران با وفا اگر حوادث مولیه وقتی در بقعه مبارکه واقع گردد البتہ صد البتہ مضطرب و پریشان نگردید و مشوش و محزون مشوید زیرا آنچه واقع شود سبب علو کلمة الله است و انتشار نفعات الله. قدم ثابت نمائید و بنهایت استقامت بخد مت امرالله مشغول گردید. الی آخر بیان الاحلی و الروح و البهات علی من ثبت علی الميثاق.

هَلِكَا إِلَّا الْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنُونَ هَلِكَا إِلَّا الَّذِينَ يَخْلِفُونَ هَلِكَا إِلَّا الْمُخْلِصُونَ
وَالْمُخْلِصُونَ فِي خُطَرٍ عَظِيمٍ. باری الحمد لله آن یاران با وفا چون اطوار راسخ و اطوار شامخ
در نهایت ثبوت و استقامت، لهذا عبدالبهاء متضرع باستان مقدس تا این نفوس موفق
بخد مت امرالله گردند و سبب نشر نفحات و اعلاء کلمة الله شوند. تلغرافی از کاشان رسید
که معارف مدرسه مبارکه وحدت بشر را هست. سبحان الله! مدنیت بر لسان میرواند
و ریش مدنیت را بر اندازند! مدرسه باید باز گردد نه مدارس هست. در جمیع ممالک
متمدنه در حزبی و هر ملت و هر مذهبی مدارس دارند و دولت و ملت آن مملکت
نهایت معاونت را محجری میدارند مگر ممالک متوحش نظیر زنجبار که از کثرت
درندگی کشته هارا میخورند. لهذا بتمام قوت مانع از نشر معارفند. بستن مدارس
ریش انسانیت را قطع کند علی الخصوص مدرسه وحدت بشر که اساس الفت و
محبت و وحدت بین جمیع ادیانست. چون دانایان یورپ و امریک و استرالیا و
افریک مطلع بر اساس این مدرسه شدند شلیک سرور بلند نمودند. ولی ایرانیان
بدست خود بنیان خویش را ویران نمایند. بخیر بون بهو تهم باید بهم و ایدی المؤمنین.
اگر مدرسه بهائیان در ایران بسته شد ولی مدارس متعدده در ممالک متمدنه
در یورپ و امریک حتی در جاپان تاسیس شد. المتمر روزنامه که در جاپان طبع میشود و
ارسال شده بود خوانده اید و فتو غراف مدرسه بهائی که در جاپان تاسیس شده
ارسال میگردد. حضرات ایرانیان دیر خبر شدند. وقتیکه سلطان محمد عثمانی فاتح
قسطنطنیه اسلامبول را محاصره نموده بود و هدف بر میات مدافع نموده بود یکی از
وزراء نزد پاتریق یعنی رئیس عموم کشیشهای مسکونه رفت. دید که هنگامش
پرداخته. وزیر گفت. "سرکار رئیس عمومی روحانی چه می نگاری؟ رئیس جواب داد که
کتابی رد بر محمد ابن عبدالله میخوانم. وزیر گفت. "ای بی عقل نادان وقتیکه پرچمش
در حجاز بلند شد آنوقت باید رد بنویسید. حال که محمد ابن عبدالله علیه السلام
قسطنطنیه را بتوپ بسته و علمش در اروپا موج میزند برد نوشتن مشغول شدی؟ ای
بی عقل! ای بی فکر!" پس سبیلی بسیار سختی بر قفای رئیس زد و گفت "باشو بروگم شو."
حالا هم ایرانیان متعصب میکوشند که مدرسه بهائیان را که اول خادم عالم انسانیت و
اساس وحدت بشر است ببندند و حالا نکه در امریک و افریک و جاپان مدارس بهائی
تاسیس میشود. از اینک در ایران ببندند چه خواهد شد. ملاحظه کنید در ایران
در اطفای سراج الهی مدتی پیش ملت و دولت بر نهایت قوت قیام نمودند علم ظلم
و عدوان بر افراختند و هزاران بنیان بهائی را بنیاد بر انداختند و هزاران نفوس مبارکه

را هدف سهام و سخاوت نمودند. اقلا بیست هزار نفر را شرح شرح کردند و تالان و
تاراج نمودند. پدرانرا بهاتم پسران نشاندند. پسرانرا بی پدر نمودند. اطفال و زنان را
بیسرو سامان کردند حتی طفلان شیرخوار را بهخسجی ظلم و ستم خنجر بریدند! چه بسیاری را
شکستند نمودند و عقوبت کردند و داغ بر روی سینم نهادند و عاقبت سر بریدند. جمیع
این ظلم و اعتساف از ظالمان بی انصاف رده و قلع و قمع نموده بلکه روز بروز آهنگ
الهی بلند تر شد و نار محبت الله شعله بیشتر زد تا بد رجی رسید که جهانگیر شد و یورپ و
امریک و ترک و تاجیک و آسیا و افریک مانند دود لبردست در آغوش یکدیگر نموده و
شلیک وحدت انسانی بلند شده نهایتش این است که ایرانیان تمبرو تیش بر ریش
خود میزنند زیرا بهائیان چنان ایران را در انظار جلوه داده اند که امروز جمع غفیری از اقالم
سبع پرستش ایران میبایند زیرا شمس حقیقت از آن افق طلوع نموده و وطن مقدس
حضرت بهاء الله است. ملاحظه کنید که چه موهبتی حضرت یزدان در حق ایران و ایرانیان
فرموده لیکن چه فائده زیرا اگر لثالی و جواهر بدست اطفال افتد. زینت تاج و افسر
نشود و شاید از سنگ جفا خورده و پرا گنده گردد چنانکه ملای رومی گفته. گوهری
طفلی بقرصی نان دهد. باری ای احبای الهی! نظر باعتساف و بی انصافی نادانان
نه نمائید. ظلم را بعدل مقاومت کنید و اعتساف را بانصاف مقابله نمائید و خونخوار را
بمهربانی معامله نمائید. در ترقی ایران و ایرانیان خیرخواه باشید و در مدنیت عمومی
بکوشید. اگر مدرسه بهائی بستند مدارس بی نام و نشان باز کنید و بر عموم ملل
در بکشائید تا جان دارید جانفشانی نمائید و تا توانائی دارید ترویج معارف و صنعت
و فلاحت و تجارت نمائید و این آیه مبارکه را تلاوت نمائید. و قل لا استلکم علیه
اجرا ان اجری الا علی الله رب العالمین و آیه ثانی. ان تسئلهم خرجا فخرجار ربک خیر.
میفرماید چون بخد مت حق پردازید و سبب هدایت گردید اجر و مزدی نطلبید
زیرا اجر و مزد شما بر خداست. باری محزون مباشید. از دست تطاول ظالمان و اهل
عدوان دلگیر مگردید. این است شان غافلان و این است روش و سلوک بیخردان.
و ان چند نا لهم الغالبون متیقن و محقون است یریدون ان یطفئوا نور الله بافواههم
و یابی الله الا ان یتن نوره ولو کره الکافرون. و علیکم البهاء الایه.

BAHAI NEWS

Vol. II.

JUNE 1922.

No. II.

The Bahai Message is a Call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHA.

THE PASSING OF THE MASTER.

By Lady Blomfield and Shoghi Effendi.

We have now come to realize that the Master knew the day and hour when, his mission on earth being finished, he would return to the shelter of heaven. He was, however, careful that his family should not have any premonition of the coming Sorrow. It seemed as though their eyes were veiled by him, with his ever loving consideration for his dear ones, that they should not see the significance of certain dreams and other signs of the culminating event. This they now realize was his thought for them, in order that their strength might be preserved to face the great Ordeal when it should arrive, that they should not be devitalized by anguish of mind in its anticipation.

Out of the many signs of the approach of the hour when he could say of his work on earth: "It is finished," the following two dreams seem remarkable,—less than eight weeks before his passing the Master related this to his family:—

"I seemed to be standing within a great Mosque, in the inmost shrine, facing the Qibla (that point of Adoration whereunto the worshippers turn, as in a Christian church to the East), in the place

این مجله ماهی یکبار طبع و توزیع می شود عنوان مراسلات الفنستن استریت کراچی خرج پست بر قیمت سالانه افزوده نمی شود	البشارات ای اهل عالم همه باریکه دارید و برگ یکشا خسار	قیمت اشتراک سالانه در ایران ۲ و ۳ تومان در هندوستان ۵ پنیج روپیة در امریکه ۲ و ۳ دالر
--	--	--

جلد ۲ رمضان سنه ۱۳۴۰ هـ مطابق مئی ۱۹۲۲ ع شماره

مقصد رساله البشارات وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و رتبه علیاست و مقالات مختصر مفید در اینخصوص از هر کس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد - میرزا محمود زر قانی

اثر ملک پیمان

طهران بواسطه آقا غلامعلی اعضای محترم محفل روحانی علیهم بهاء الله الایهی
هوالله

ای یاران رحمانی عبدالبها نام شما که بتاریخ سنبله ۱۳۰۰ و ۱۲۳۳ مورخ بود رسید. الحمدلله که مضمون برهان ثبوت و استقامت در امر حضرت بیچون بود. امروز ثبوت و رسوخ بر امر لازم استقامت واجب. خدا در قرآن میفرماید: ان الذین قالوا ربنا الله ثم استقامتوا تضرل علیهم الملائکة و همچنین میفرماید: فاستقم کها امرت - هر شجره که ریش محکم دارد از طوفان و اریاح و گرد باد استفاده نماید زیرا ریش محکم است و هر شجره را که ریش سست از اریاح خفیف متزلزل گردد تا چه رسد بانصار و زوابع و گرد باد ریش کن. زیرا امتحانات شدید است. این است که میفرماید: الذاس

of the Imam himself. I became aware that a large number of people were flocking into the Mosque; more and yet more crowded in, taking their places in rows behind me, until there was a vast multitude. As I stood I raised loudly the 'Call to Prayer'. Suddenly the thought came to me to go forth from the Mosque.

"When I found myself outside I said within myself, 'For what reason came I forth, not having led the prayer?' But it matters not; now that I have uttered the Call to Prayer, the vast multitude will of themselves chant the prayer."

When the Master had passed away, his family pondered over this dream and interpreted it thus:—

He had called that same vast multitude—all peoples, all religions, all races, all nations and all kingdoms—to Unity and Peace, to universal Love and Brotherhood; and having called them, he returned to God the Beloved, at whose command he had raised the Majestic Call, had given The Divine Message. This same multitude—the peoples, religions, races, nations and kingdoms would continue the WORK, to which 'Abdu'l-Baha had called them, and would of themselves press forward to its accomplishment.'

A few weeks after the preceding dream the Master came in from the solitary room in the garden, which he had occupied of late, and said:—

"I dreamed a dream and behold the Blessed Beauty, (Baha'o'llah) came and said unto me, "Destroy this room!"

The family, who had been wishing that he would come and sleep in the house, not being happy that he should be alone at night, exclaimed. "Yes Master, we think your dream means that you should leave that room and come into the house." When he heard this from us, he smiled meaningly as though not agreeing with our interpretation. Afterwards we understood that by the "room" was meant the temple of his body.

A month before his last hour, Doctor Sulayman Rafat Bey, a Turkish friend, who was a guest in the house, received a telegram telling him of the sudden death of his brother. Abdul Baha speaking words of comfort to him, whispered: "Grieve not, for he is only transferred from this plane to a higher one; I too shall soon be transferred, for my days are numbered." Then patting him gently on the shoulder, he looked him in the face and said, "And it will be in the days that are shortly to come."

In the same week he revealed a Tablet to America, in which is the following prayer:—

"Ya Baha-ul-Abha! (O Thou the Glory of Glories) I have renounced the world and the people thereof, and am heart-broken and sorely afflicted, because of the unfaithful. In the cage of this world, I flutter even as a frightened bird, and yearn every day to take my flight unto Thy Kingdom."

"Ya Baha-ul-Abha! Make me drink of the cup of sacrifice and set me free. Relieve me from these woes and trials, from these afflictions, and troubles. Thou art He that aideth, that succoureth, that protecteth, that stretcheth forth the hand of help."

On the morning of the last Friday of his stay on earth (November 25th) he said to his daughters:—The wedding of Khusraw must take place to-day. If you are too much occupied, I myself will make the necessary preparations, for it must take place this day" (Khusraw is one of the favoured and trusted servants of the Master's household.)

Abdul Baha attended the mid-day prayer at the Mosque. When he came out he found the poor waiting for the alms, which it was his custom to give on every Friday. This day, as usual, he stood, in spite of very great fatigue, whilst he gave a coin to each one with his own hands.

After lunch he dictated some Tablets, his last ones, to Rubi Effendi. When he had rested he walked in the garden. He seemed to be in a deep reverie.

THE GARDENER'S STORY.

His good and faithful servant, Isma'il Aqa, relates the following :—

“Some time, about twenty days before my Master passed away I was near the garden when I heard him summon an old believer saying :—

“Come with me that we may admire together the beauty of the garden. Behold, what the spirit of devotion is able to achieve! This flourishing place was, a few years ago, but a heap of stones, and now it is verdant with foliage and flowers. My desire is that after I am gone the loved ones may all arise to serve the Divine Cause, and please God, so it shall be. Ere long men will arise who shall bring life to the world.”

A few days after this he said :—“I am so fatigued! The hour is come when I must leave everything and take my flight. I am too weary to walk.” Then he said :—“It was during the closing days of the Blessed Beauty, when I was engaged in gathering together his papers, which were strewn over the sofa in his writing chamber at Bahji that he turned to me and said, ‘It is of no use to gather them, I must leave them and flee away.’”

“I also have finished my work, I can do nothing more, therefore must I leave it and take my departure.”

Three days before his ascension whilst seated in the garden, he called me and said, “I am sick with fatigue. Bring two of your oranges for me that I may eat them for your sake.” This I did, and he having eaten them turned to me, saying “Have you any of your sweet lemons?” He bade me fetch a few.... Whilst I was plucking them, he came over to the tree saying, “Nay, but I must gather them with my own hands.” Having eaten of the fruit he turned to me and said :—“Do you desire anything more?” Then with a pathetic gesture of his hands, he touchingly, emphatically and deliberately said :—

“Now it is finished, it is finished!”

These significant words penetrated my very soul. I felt each time he uttered them as if a knife were struck into my heart. I understood his meaning but never dreamed his end was so nigh.

It was Isma'il-Aqa who had been the Master's gardener for well nigh thirty years who, in the first week after his bereavement, driven by hopeless grief, quietly disposed of all his belongings, made his will, went to the Master's sister and craved her pardon for any misdeeds he had committed. He then delivered the key of the garden to a trusted servant of the Household and, taking with him means whereby to end his life at his beloved Master's Tomb, walked up the Mountain to that sacred place, three times circled round it and would have succeeded in taking his life had it not been for the opportune arrival of a friend, who reached him in time to prevent the accomplishment of his tragic intention.

Later in the evening of Friday he blessed the bride and bridegroom who had just been married. He spoke impressively to them. “Khusraw” he said, “you have spent your childhood and youth in the service of this house: it is my hope that you will grow old under the same roof, ever and always serving God.”

During the evening he attended the usual meeting of the friends in his own audience chamber.

In the morning of Saturday he arose early, came to the tea room and had some tea. He asked for the fur-lined coat which had belonged to Baha'o'llah. He often put on this coat when it was cold or he did not feel well, he so loved it. He then withdrew to his room, lay down on his bed and said, “Cover me up. I feel very cold. Last night I did not sleep well, I felt cold. This is serious, it is the beginning.”

After more blankets had been put on, he asked for the fur coat he had taken off to be placed over him. That day he was rather feverish. In the evening his temperature rose still higher, but during the night the fever left him. After midnight he asked for some tea.

On Sunday morning he said :—" I am quite well and will get up as usual and have tea with you in the tea-room." After he had dressed he was persuaded to remain on the sofa in his room.

In the afternoon he sent all the friends up to the Tomb of the Bab, where on the occasion of the anniversary of the declaration of the Covenant a feast was being held, offered by a Parsi pilgrim who had lately arrived from India.

At four in the afternoon being on the sofa in his room he said :—" Ask my sister and all the family to come and have tea with me."

After tea the Mufti of Haifa and the head of the Municipality, with another visitor, were received by him. They remained about an hour. He spoke to them about Baha'o'llah, related to them his second dream, showed them extraordinary kindness and even more than his usual courtesy. He then bade them farewell, walking with them to the outer gate in spite of their pleading that he should remain resting on his sofa. He then received a visit from the head of the police, an Englishman, who, too, had his share of the Master's gracious kindness. To him he gave some hand-woven Persian silk handkerchiefs, which he very greatly appreciated.

His four sons-in-law and Ruhi Effendi came to him after returning from the gathering on the mountain. They said to him :—" The giver of the feast was unhappy because you were not there." He said unto them :—

" But I was there, though my body was absent, my spirit *was* there in your midst. I *was* present with the friends at the Tomb. The friends must not attach any importance to the absence of my body. In spirit I am and shall always be with the friends, even though I be far away."

The same evening he asked after the health of every member of the Household, of the pilgrims and of the friends in Haifa. " Very good, very good " he said when told that none were ill. This was his very last utterance concerning his friends.

At eight in the evening he retired to bed after taking a little nourishment, saying :—

" I am quite well." He told all the family to go to bed and rest. Two of his daughters, however, stayed with him. That night the Master had gone to sleep very calm, quite free from fever. He awoke about 1-15 a. m., got up and walked across to a table where he drank some water. He took off an outer night garment, saying :—" I feel too warm." He went back to bed and when his daughter Ruha Khanum, later on, approached, she found him lying peacefully and, as he looked into her face, he asked her to lift up the net curtains, saying :

" I have difficulty in breathing, give me more air." Some rose-water was brought of which he drank, sitting up in bed to do so, without any help. He again lay down, and as some food was offered him, he remarked in a clear and distinct voice :

" You wish me to take some food, and I am going ?" He gave them a beautiful look. His face was so calm, his expression so serene, they thought him asleep.

He had gone from the gaze of his loved ones !

The eyes that had always looked out with loving kindness upon humanity, whether friend or foe, were now closed. The hands that had ever been stretched forth to give alms to the poor and the needy, the halt and the maimed, the blind, the orphan and the widow, had now finished their labour. The feet that, with untiring zeal, had gone upon the ceaseless errands of the Lord of Compassion were now at rest. The lips that had so eloquently championed the cause of the suffering sons of men, were now hushed in silence. The heart that had so powerfully throbbed with wondrous love for the children of God was now stilled. His glorious spirit had passed from the life of earth, from the persecutions of the enemies of righteousness, from the storm and stress of well nigh eighty years of indefatigable toil for the good of others.

His long martyrdom was ended !

Whilst yet the gloom of their bereavement was hanging darkly over the disconsolate ladies of the Household, a grand-daughter of the Master had a wondrous dream of him; he was speaking with his beloved sister, the Greatest Holy Leaf, in the very room where, in the early hours of the day, it was the custom of the ladies to assemble in his presence, chanting the morning prayers, and to take their morning tea. He turned to her and said: "Wherefore are ye all perturbed, why lament and be sorrowful? With you all I am well pleased. For a long time have I desired to join my Father, the Blessed Beauty. I was ever beseeching Him to take me to His Rosegarden above, and now that my prayer is granted, how happy, how joyous, how rested I am! Therefore grieve not." He then counselled them in many ways, exhorting them to follow at all times the commandments of Baha'O'llah.

Early on Monday morning the news of this sudden calamity had spread over the city, causing an unprecedented stir and tumult, and filling all hearts with unutterable grief.

The next morning, Tuesday, the funeral took place... a funeral the like of which Haifa, nay Palestine itself, had surely never seen... so deep was the feeling that brought so many thousands of mourners together, representative of so many religions, races and tongues.

The High Commissioner, Sir Herbert Samuel, the Governor of Jerusalem, the Governor of Phoenicia, the Chief Officials of the Government, the Consuls of the various countries, resident in Haifa, the heads of the various religious communities, the notables of Palestine, Jews, Christians, Moslems, Druses, Egyptians, Greeks, Turks, Kurds, and a host of his American, European and native friends, men, women and children, both of high and low degree.... all, about ten thousand in number, mourning the loss of their Beloved One.

This impressive, triumphal procession was headed by a guard of honour, consisting of the City Constabulary Force, followed by the Boy Scouts of the Moslem and Christian communities holding aloft their banners, a company of Moslem choristers chanting their verses from the Quran, the chiefs of the Moslem community headed by the

Mufti, a number of Christian priests, Latin, Greek and Anglican.... all preceding the sacred coffin, upraised on the shoulders of his loved ones. Immediately behind it came the members of his family, next to them walked the British High Commissioner, the Governor of Jerusalem, and the Governor of Phoenicia. After them came the Consuls and the notables of the land followed by the vast multitude of those who revered and loved him.

On this day there was no cloud in the sky, nor any sound in all the town and surrounding country through which they went, save only the soft, slow, rhythmic chanting of Islam in the Call to Prayer, or the convulsed sobbing moan of those helpless ones, beavailing the loss of their one friend, who had protected them in all their difficulties and sorrows, whose generous bounty had saved them and their little ones from starvation through the terrible years of the "Great Woe."

"O Lord, my God!" the people wailed with one accord, "Our father has left us, our father has left us!"

O the wonder of that great throng! Peoples of every religion and race and colour, united in heart through the Manifestation of Servitude in the life long work of Abdul Baha!

As they wended their way slowly up Mount Carmel, the Vineyard of God, the casket appeared in the distance to be borne aloft by invisible hands, so high above the heads of the people was it carried. After two hours walking, they reached the garden of the Tomb of the Bab. Tenderly was the sacred coffin placed upon a plain table covered with a fair white linen cloth. As the vast concourse pressed round the Tabernacle of his body, waiting to be laid in its resting place, within the vault, next to that of the Bab, representatives of the various denominations, Moslems, Christians and Jews, all hearts being ablaze with fervent love of Abdul Baha, some on the impulse of the moment, others prepared, raised their voices in eulogy and regret, paying their last homage of farewell to their loved one. So united were they in their acclamation of him, as the wise educator and reconciler of the human race in this perplexed and sorrowful age, that there seemed to be nothing left for the Bahais to say. The following are extracts from some of the speeches delivered on that memorable occasion.

The Moslem voicing the sentiments of his co-religionists spoke as follows:—

"O concourse of Arabians and Persians! Whom are ye bewailing? Is it him who but yesterday was great in his life and is to-day in his death greater still? Shed no tears for the one that hath departed to the world of Eternity, but weep over the passing of Virtue and Wisdom, of Knowledge and Generosity. Lament for yourselves, for yours is the loss, whilst he, your lost one, is but a revered Wayfarer, stepping from your mortal world into the everlasting Home. Weep one hour for the sake of him who, for well nigh eighty years, hath wept for you! Look to your right, look to your left, look East and look West and behold, what glory and greatness have vanished! What a pillar of peace hath crumbled! What eloquent lips are hushed! Alas! In this tribulation there is no heart but it aches with anguish, no eye but is filled with tears. Woe unto the poor, for lo! goodness hath departed from them, woe unto the orphans, for their loving father is no more with them! Could the life of Sir Abdul Baha Abbas have been redeemed by the sacrifices of many a precious soul, they of a certainty would gladly have offered up their lives for his life. But Fate hath otherwise ordained. Every destiny is predetermined and none can change the Divine Decree. What am I to set forth the achievements of this leader of mankind? They are too glorious to be praised, too many to recount. Suffice it to say, that he has left in every heart the most profound impression, on every tongue the most wondrous praise. And he that leaveth a memory so lovely, so imperishable, he, indeed, is not dead. Be solaced then, O ye people of Baha! Endure and be patient; for no man, be he of the East or of the West, can ever comfort you, nay he himself is even of greater need of consolation."

The Christian then came forward and thus spake:—

"I weep for the world, in that my Lord hath died; others there are who, like unto me, weep the death of their Lord.....O bitter is the anguish caused by this heart-rending calamity! It is not only our country's loss but a world affliction!... He hath lived for well-nigh eighty years the life of the Messengers and Apostles of God. He hath educated the souls of men, hath been benevolent unto them,

hath led them to the Way of Truth. Thus he raised his people to the pinnacle of glory, and great shall be his reward from God, the reward of the righteous! Hear me O people! Abbas is not dead, neither hath the light of Baha been extinguished! Nay, nay! this light shall shine with everlasting splendour. The Lamp of Baha, Abbas, hath lived a goodly life, hath manifested in himself the true life of the Spirit. And now he is gathered to glory, a pure angel, richly robed in benevolent deeds, noble in his precious virtues. Fellow Christians! Truly ye are bearing the mortal remains of this ever lamented one to his last resting place, yet know of a certainty that your Abbas will live forever in spirit amongst you, through his deeds, his words, his virtues and all the essence of his life. We say farewell to the material body of our Abbas, and his material body vanisheth from our gaze, but his reality, or spiritual Abbas, will never leave our minds, our thoughts, our hearts, our tongues.

O great revered Sleeper! Thou hast been good to us, thou hast guided us, thou hast taught us, thou hast lived amongst us greatly, with the full meaning of greatness, thou hast made us proud of thy deeds and of thy words. Thou hast raised the Orient to the summit of glory, hast shown loving kindness to the people, trained them in righteousness, and hast striven to the end, till thou hast won the crown of glory. Rest thou happily under the shadow of the mercy of Lord thy God, and He verily, shall well reward thee."

Yet another Moslem, the Mufti of Haifa, addressed as follows:—

"I do not wish to exaggerate in my eulogy of this great one, for his ready and helping hand in the service of mankind and the beautiful and wondrous story of his life, spent in doing that which is right and good, none can deny, save him whose heart is blinded

"O thou revered voyager! Thou hast lived greatly and hast died greatly! This great funeral procession is but a glorious proof of thy greatness in thy life and in thy death. But O, thou whom we have lost! Thou leader of men, generous and benevolent! To whom shall the poor now look? Who shall care for the hungry! and the desolate, the widow and the orphan?"

"May the Lord inspire all thy household and thy kindred with patience in this grievous calamity, and immerse thee in the ocean of His grace and mercy! He verily, is the prayer-hearing, prayer-answering God."

Nine speakers having delivered their funeral orations, then came the moment when the casket which held the pearl of loving servitude passed slowly and triumphantly into its simple, hallowed resting place.

O the infinite pathos! that the beloved feet should no longer tread this earth! That the presence which inspired such devotion and reverence should be withdrawn!

(To be continued.)

NOTES AND NEWS.

The Bahai News as published from Karachi is entirely dependent on its subscribers and as such it cuts the coat according to the cloth. It has received a very generous attention from the principal Indian Newspapers and we take this opportunity of thanking them.

We have received several excellent contributions, which we hope to publish in the future. H. H. Shoghi Effendi has temporarily left the Holy Land for Paris.

Mirza Fazullah Khan Nuri on his way to Persia stayed for a few days at Karachi and attracted many souls to the Cause, besides he explained to us the plan of Shoghi Effendi, for the establishment of the Bait-ul-Adl.

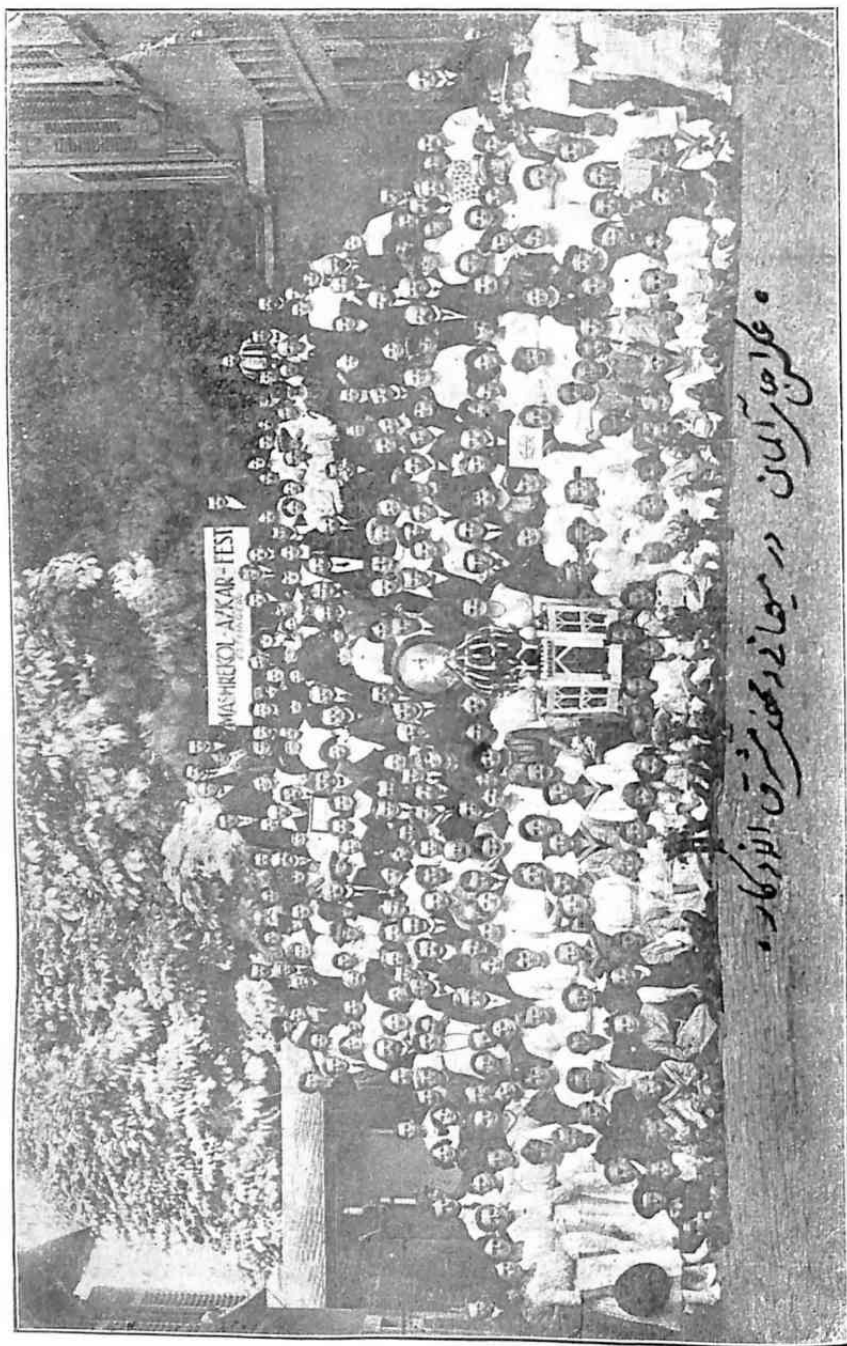
Professor Pritamsingh paid a flying visit to Lahore and Amritsar and aroused the interest of many a student of the Bahai Philosophy.

The 14th Annual Convention of the Bahais of America was held from April 22nd to April 26th 1922, and great results have been achieved. From all parts we receive the gladdening News that the Bahais are all united in love and are putting forth greater efforts than ever to establish the Cause of Universal Peace and Unity.

و محال است که انسان بتواند در فضایی حقیقت پرواز نماید و با سرار عالم خلقت پی برد. بلی علم و اصطلاح در بدو رشد و بذایت تربیت بی نهایت لزوم و اهمیت دارد و علوم کلید خزائن قلوب است و مغایع مخازن افشده و نفوس بشر طی که عقول و نفوس بازو آزاد باشد نه اسیر آن الفاظ مستعمل و محدود. در آن درجات علمیه وابسته بان اصطلاحات عقلیه باسایش فکر باشند و آزادی عقل و حرکت جوهر سریع نفس را بکار برند و البته این مقام منحصر بمعدودی است مخصوص نه فقط راجع بمحصیل و حصر در خواندن علوم. زیرا بدگیر را علم و فن آموختن. دادن تیغ است دست رازن.

(حکایت) وقتی در بمبئی عبورمان بهمین خانه افتاد. لای الورود دیده شد شخصی کلیمی طبعی با یک زردشتی متدین طرف صحبت است و انبیاء را در کمال زشتی نام میبرد و آن مطالع مقدس را منشأ تعصب و اختلاف خالق میگوید. برترهات او خوب گوش دادیم تا شدت و شور خود را در بی احترامی بانبیاء و ادیان الهیه با تمام رسانید. آنگاه در نهایت ادب و ملائمت بان شخص گفت شد که ما از گفتگوی طرفین بکلی بیخبریم و الان باین محل وارد ولی محسوس میکنیم و مشهود می بینیم که همان درجه تعصب یک شخص بی فکر مقلد متدین که اگر در عالم دیانت برخلاف عقیده خود مطلبی بشنود فوراً طرف مقابل را بکفر و زندم و عبارات بسیار قبیح نسبت میدهد بعینر آن نحوه تعصب و جدال را ما در بیدینی السام از شما دیدیم بدون فرق و تفاوت. نهایت اینست که عوام متدینین باسم دین این نحوه تعصب و جدال دارند و امثال شما متدین در بیدینی جهان تعصبی دارید. خوب بود اولاً آنقدر ملتفت و مشذکر میشدید که خود را در هیچ امری بصورت تعصب و قال مقالی که مایه کدورت و ملال است جلوه نمی دادید تا قول و عمل شما موافق واقع شود و مردم را از خرافات مذهبی و عوائدی که بواسطه جهل متدینان جزء دیانت شده بتوانید آگاه نمائید. خلاصه بعد از گفتگو ملتفت شد و عذرخواهی نمود. مقصد آن بود که ظهور صالح عمومی را بکلی محال دانستن و غیر ممکن گفتن این متدینین مثل همان عقیده متدینین است که محض تقلید حتی از جانب خدای قادر مختار برخلاف رسومات خود ظهور فیض و حکم بدیعی را محال و مستنعم می شمارند که گویا دستهای خدا و ابواب آسمان قدرتش بستر و خزائن علم و حکمتش تهی و خالی مانده "بل غلت ایدیهیم و لغو بما قالو بل یداه مسوطفان یخفق کیف یشاء".

(بقیه دارد).

عکس از تظاهرات در میدان هندو شرقی در کابل.

نحو بصیرت و کمال در فرد فرد آنها دیده نشود. در این حالت هر نفس با وجودان و ذوقی احساس نماید که علاوه بر آنکه اختلاف طبایع و درجات مختلف علم و عقل آن نفوس مانع الفت و اتحاد شان نیامد بعکس مایه استحکام اساس الفت و اتحاد شد و سبب ظهور جمال و کمال گردید و باین سبب عقلای ملل بر ضد استقلال و استبداد شخصی قیام نمودند و متمسک بحبل مشور و اتحاد شدند و تاسیس پارلمان ملی کردند و انتخاب انضائی دانا و عاقل نمودند که حفاظ حقوق عموم باشند. اگر تفاوت درجات عقول و تمایز طبایع و افکار بالطبیعی مانع بروز اتحاد و اتفاق بودی هرگز حکومت مشروط مقاومت استبداد نموده و قانون اساسی بپایان نیامدی و بقوه الفت و اتحاد آن تا درجه دفع اسارت و مذلت ضغای مملکت نگشتی و هم اتحاد هزارها نفوس مختلف افکار در یک عقیده دینی و سیاسی و صناعی و تجاری مشهود نموده. پس این اختلافات طبیعی ممد اتفاق است و اس اساس ترقی و فلاح در امور نه مخالف و داد و اتحاد جمهور. این برهانی است محسوس که اگر عناصر مختلف در عالم وجود موجود نبودی کره ارض تشکیل نیافتی و از ترتیب اعضا و عناصر متفاوت حسن ترکیب بظهور نیامدی و لفظ خوبی و معنی زیبایی صورت پذیر نگشتی و صنایع و بدایع دلفریب بشهود نیویستی و کوشش در تصنیفات که سبب وصول با علی الانجمن عالم خلقت است بی نتیجه و ثمر بودی و مساعی جمیل جنس بشر در حسن ترکیب و امتزاج عناصر و اجزاء و آلات مختلف هم لغو و مهمل و معطل ماندی. لهذا این اختلاف طبیعی اعظم وسیله ظهور جمال و کمال است نه مانع اتحاد و اتفاق. ایست که از قلم پیمان در اینخصوص این کلمات مقدسه صادر "اختلاف بر دو قسم است. یک اختلاف سبب انعدام است و آن نظیر اختلاف ملل متنازع و شعب متبازیه است که یکدیگر را محو نمایند و خاندان را بر اندازند و راحت و آسایش سلب کنند و خونخواری و درندگی آزار نمایند. اختلاف دیگر که عبارت از تنوع است آن عین کمال است و سبب ظهور موهبت حضرت ذوالجلال. ملاحظه نمائید گلهای حقائق هر چند مختلف النوع و متفاوت اللون و مختلف الصور و الاشکالند ولی چون از یک آب نوشند و از یک باد نشو و نما کنند و از حرارت و ضیاء یک شمس پرورش نمایند آن تنوع و اختلاف سبب از دیا و جلوه و رونق یکدیگر گردد و چون جهت جامع که نفوذ کلمه الله است حاصل شود این اختلاف آداب و رسوم و افکار و عادات و آراء و طبایع سبب زیجست عالم انسانی گردد و

همچنین این تنوع و اختلاف چون تفاوت و تنوع فطری خلقی اعضا و اجزای انسان است که سبب ظهور جمال و کمال است و چون این اعضا و اجزای مشغوع در تحت نفوذ سلطان روح است و روح در جمیع اعضا و اجزا سرایان دارد و در عروق و شریان حکمران است این اختلاف و تنوع مؤید ایقلاف و محبت است و این کثرت اعظم قوه وحدت. اگر حدیقه ئی را گلها و ریاحین و ازهار و ثمار و اوراق و اشجار از یک نوع و یک لون و یک ترکیب و یک ترتیب باشد بهیچ وجه لطافتی و حلاوتی ندارد و لکن چون از حیثیت الوان و اوراق و ازهار و اثمار گوناگون باشد هر یکی سبب تزیین و جلوه سائر الوان گردد و حدیقه انیقه شود و در نهایت لطافت و طراوت و حلاوت جلوه نماید و همچنین تفاوت و تنوع افکار و اشکال و آراء و طبایع و اخلاق عالم انسانی چون در ظل قوه واحد و نفوذ کلمه وحدانیت باشد در نهایت عظمت و جمال و علویت و کمال ظاهر و آشکار شود.

حال چون بدقت ملاحظه شود بقانون قدرت اختلافات در عالم طبیعت با آنکه مؤید ایقلاف است و اعظم وسائل ظهور کمال بالعکس آن را مانع اتفاق گفتن و مخالف ظهور صالح و سلام قرار دادن فی الحقیقه دلیل بر بی ذوقی است و شاهد بر بیخبری از اسرار عظیم عالم طبیعت و بی انتباهی در آثار عجیب قدرت و تکریم آیات تکوینیه آفرینش و خلقت است و امروز این عقائد و تحریفات مدعیان تمدن و علم و عقل نسبت بکتاب و ناموس عالم طبیعت بعضیها مثل تالیلات علمی دیانت میماند که آیات کتب الهیه را از مقصد و مقصود اصلی منحرف نموده بر وفق میل و مرام خود معنی و تفسیر میبخشند و مروج رای و عقیده شخصی قرار میدهند. بکلی مثل و مانند یکدیگرند بدرجه که اگر این عقلا و فلاسف خود بجای آن علمای دینیه بودند همین تحریفات در آیات تکوینیه عالم وجود را بصورت تالیلات دینی ظاهر و مشهود میخواندند. کذاک رؤسای ادیان موجوده اگر از بدو نشو و نما در جرگه فلاسف محشور و موجود میشدند تالیلات دینیه را بصورت تحریفات آیات تکوینیه با خود همراه داشتند. یعنی در اسم و صورت مختلفند با همان معنی و حقیقت در اصطلاحات و عبارات متفاوتند نه موازنه و مقابله هم اسیر اصطلاحات و افهام خویشند و فریفته صور و الوان مصطلحه مستعمله خود "سلام" "هت" "آتم" که زیر چرخ کبود - زهره رنگ - "تعلق پذیر آزاد است." تا افکار اسیر اصطلاحات علمیه و معتقدات نوعیه است متنوع

حال اگر این تجربیات سابقه کافی است در ظل میثاق الله و اشراق ولایت الله و همین آیات الله شوقی افندی قیام بر اجرای تعلیم مبارک نموده و بصرف هستی بکوشیم تا آن عزت اصلم و حیات ابدیه که وعید الهیه است بهاییم و حاصل کنیم. از جمله تعریف هوای کراچی نسبت بهوای بهمنی نمودند و گفتند خوب است مبلغین که در شهر آزاد و هوای آزاد مایل مسافرت تبلیغی هستند بکراچی سفر کنند. فانیان باظهارات ایشان تشکری نمودیم و بعهده گرفتیم که هر مهایی که آمد بکراچی بامر مبارک تهیه مسافرت اورا حاضر کنیم. (بقیه دارد)

این لوح مبارک اثر قلم عز منیع حضرت شوقی افندی

مجموعه روح فقیه علی ابرار
در تاریخ ۱۴۰۲

(هو الله)

مخادیان امر نیر آفاق و آشفتهگان روی دلاجوی دلبر میثاق را از ملکوت غیب در این ایام حرمان و هجران تائیدات معتبره و نفقات قدسیر و تسلیتی الهیه رجاء و استدعا می نمایم. تا هر یک با قلبی مستبشر و قدمی ثابت و زبانی ناطق و روحی مطمئن و توجهی کامل در میدان تبلیغ جولانی نمایند و بتمام قوی تا نفس اخیر وفای بامر مقدسش نموده در جهان الهی مکملًا مظفرًا باجر و ثوابی جزیل که نعمت فوز بلاقیش باشد فائز و مرزوق گردند.

خطم هندوستان چه از حیث اتساع و اقدامیت تاریخ و تمدن چه از حیث اختلاف مشارب و تنوع ادیان و تعداد اجناس و استعداد نفوس میدانی وسیع و حاضر از برای ترویج کلمه الله و ارتقاء علم همین دین الله لا زال علی الخصوص در سنرات اخیر مورد عنایات مخصوصه مرکز میثاق بوده. و بوعدهای گوناگون شاه و امیدوارگشته. حال که تائیدات خفیه اش بیش از پیش و اشد از پیش شامل احباء ثابت را سببش خواهد گشت امید چنان است که سعی و همت موفور احباء و اتحاد و یگانگی و تعاون و تعاضدشان در امر الهی سبب گردد که آن خطم قدیم جامع پر ثروت و وسعت از نار موقده الهیه شعله زند. و اقالیم متجاوره را در شرق اقصی مهتیز و نورانی نماید. از الطاف الهیه امیدوارم که مبلغین کاملی که مقصوف صفات رحمانیه هستند در آن اقلیم مبعوث گشته ندای جانفزای امرالله بدلائلی طاع و بهمانی نافذ گوش زد قریب و بعید نمایند. و وعدهای صریحه و مبشرات آتیه امریه را از حیر غیب بعرضه شود آورند.

ولکن آنچه الان از الزم لوازم و اهم امور است صیانت حصن حصین امر الهی و اتحاد و ایلاف و امتزاج حقیقی صمیمی قلبی احباء الله است. تاسیس محافل روحانی است. و تشدید رابطہ مشورت در امری از امور - نشر نفقات است. و تعمیم و ازدیاد مراسله و مخاطره با تمام نقاط امریه عالم - مراعات حکمت است. و ترویج و اعلان تعلیم اساسیه دین الله - توجه تام است و استعانت راساً بدون واسطه از مصدر تائید یعنی جمال ابهی و حضرت عبدالهیا روحی لمرقد هما الفداء. تعمیم معارف است - و سعی و اهتمام در مسائل عمومیه و مضایع خیریه. اگر چنین شود عالم امکان ناشر تعلیم جمال قدم و از همت یاران جانفشان حضرت عبدالهیا از ظلمات تعصب و جنگ و جدال و حقد و بغضاء رهائی یافته بنور الهی مغرور و بسعدت ابدیه فائز خواهد شد.

در جوار این رافعین لواء ابرالله را در آن خطم متعدده فتوحانی کلیم و نجاتی بامر طالب و آلم. و همواره منتظر و مترصد مرور نسیم جان پرور از ریاض قلوب دوستان آن سامان. (بفده آستانش شوقی)

امکان وقوع صلح عمومی

(از قلم آقا میرزا محمود زرقانی)

نفوسیکه منکر امکان صلح عمومی هستند اعظم برهان نشان اینست که در جمیع مخلوقات علی الخصوص نوع انسان اختلاف من جمیع جهات محسوس و مشهود است چنانچه نفوس در صورت مختلفند همان قسم در افکار و آراء و سیرت متمایزند و دو نفر در عالم یافت نمیشود که از هر جهت موافق و دارای یکدگرچه از فهم و فکر باشند و صاحب یک نحوه سلیقه و ذوق مشاهده شوند. در این صورت و با وجود این نحوه تمایز چگونگی ممکن است که عالمی دارای یک عقیده و متحد الافکار شوند؟ در جواب ایشان بهائیان گویند که اولاً اختلاف فطری و تباین طبیعی در هیچ امری مانع ظهور اتحاد و اتفاق نوع بشر نیست بلکه میتوان گفت که مدد است نه مخالف مؤید است نه مانع چنانکه اگر جمعی در تاسیس اداره و یا اعضا و اعیانی در ترقی ملتی انجمن نمایند و در اصول مابشرقی آن اداره و ملت در کمال دقت با وجود تفاوت درجات علم و عقل و تباین فکر و فهم بحث و مذاکره کنند شبیه نیست که از تصادم افکار مختلفه و آراء متمایزه شان نتیجه مهمی حاصل شود و بصورت و تذکری در اصول مسائل لازم به بحث هر یک حصول یابد که آن

(۱) محفل ملاقات را هم روز قرار دادند. (۲) بر مشرق الاذکار کراچی که واقع است در خیابان الفستق تا باوی نصب نمودند و شربت و مرکبات و حلویات موجود و واردین را از هر طبقه چه از قدما و چه بی اطلاع از امر مبارک شیرین کام و معطر مهی ساختند.

زیرا بشیر صحت هیکل اقدس حضرت ولی امرالله و اشخاص و افغان یعنی عائله مبارک بود. و معشیان اداره البشاره نقطه‌های مهیج مؤثر روح افزای ایشان را جمع نموده در صفحات آنیه البشاره درج خواهند داشت.

از جمله صعود مبارک را فرمودند اثرات غریبی نموده چه در حیف و چه در اروپ و امریک چه بسیار از نفوس بهم که اقبال نموده اند - و چه بسیار مطالبیکم راجع بعظمت امر مبارک و اثرات اصلاحیه در عالم نفوس که مغوط باجری تعالیم مبارک دانسته اند - و چه اشتعال و چه انجذاب و چه شور و ولهی که در احبای الهی بعد از قرائت کتاب عهد حاصل گشته.

و چه بسیار از نفوس محصل که پس از استماع کلمات باهرات کتاب عهد از جمیع شئون و تحصیلات دست کشیده اند و متوکلاً علیه و متمسکاً بحبل هدایت الکفیه مسافرت تبلیغی فرمودند و خدمات در سمیل اعلاء کلمه الله و جان فشانی در نشر نفعات الله را بر هر شانی از شئون مقدم داشتند.

و بهم چنین بیانات مبارک که از فم اطهر اقدس حضرت ولی امرالله در ایام تشریف استماع نموده ذکر فرمودند که فی الحقیقت تسلیت خاطر مهجوران و مشتاقان پس از آن مصیبت عظمی و رزیه کبری گردید.

از جمله اثرات مبهوده ئی که محیر العقول است از اشراقات آفتاب ولایت و فیوضات لانهایت حضرت فصیح ممتاز که قوه بشری عاجز از ادراک آن است -

مثلاً هر نفس مضمینی ملاحظه نماید شهادت میدهد که ظهور این کمالات معنوی و تجلیات قدسی و جذبات مقناطیسی و جلوات نفثات روح القدسی حقیقی که از رفتار و گفتار و تعلیم تبلیغی و تمهیدات مقدسی که شان مظاهر مقدس الهی در هر دوری بوده از حضرت مبین آیات الله و مروج احکام الله ولی امرالله مرجع اشخاص و افغان شوقی افندی روح من فی ملکوت الانشاء لفصل الفداء ظاهر و آشکار است. قوه ایست الهی - و کمالاتی است ربانی - و جلوه ایست رحمانی و اشراقی است از شمس صمدانی. طوبی لمن استظل فی ظله الممدود.

که اعداء الله وقت را غنیمت دانسته و صعود مبارک را اعظم سبب از برای فتور در امرالله بدداشته در هر گوشه و کنار بهر آلتی که بقوه افکار از برای چنین یومی تهیه داشته برداشته و بر اطفا نار محبت الهی قیام نموده.

و لیکن شافل از اینکه این قوه قدسی الهی که در این هیکل اقدس مرکز ولایت کبری بد عذایت قدسی بلا زوال و ابدی بلا انتقال و دیر نهاده و چنین کمالاتی را برای چنین وقتی مهیا ساخته که نفسی جز حضرت عبدالهها اطلاعی نداشته و عهد او را در سن شش هفت سالگی از اهل بها گرفته.

بلی این نفوس که غرق عالم طبیعتند و از عالم الوهیت و ما وراء الطبیعه بی اطلاعند به تجربهیات سابقه که در عالم طبیعت نموده اند انتظار چنین یومی را داشته اند.

مثلاً دیده اند یک شخص بزرگی که از فامیلی بدرود زندگانی فانی گوید وراثت و افراد بستگان راه خود سری گیرند - و طریق خود پسندی پیوند از اطاعت و صامت گریزند - و علم مخالفت بر افرازند - و هر قدر شخصیت کامل تر باشد این تفریق مؤثر تر است. ولی قوه قدسی معنوی که خارق عالم طبیعت است و خالق طبیعت حاکم بر طبیعت است و مؤثر در طبیعت و طبیعت در قبض قدرت او اسیر است باراده الهی امورات را اداره کند و بتدبیرات رحمانی ظاهر شود چنانچه حالیه مرکز ولایت الهی اداره فرمود و جمیع اعداء را مغلوب و مقهور و مغکوب و محذول فرمود و تابعین بر عهد و میثاق را در بین اهل آفاق آیات طلوع اشراق فرمود.

از جمله در مقام تبیین و تذکر فرمودند و ما خلاصه را ذکر کنیم. در وقتی حضرت موسی ظاهر شد که بنی اسرائیل در دست فراعنه بنهایت ذلت و حقارت و اسارت و مسکنت معیشت و زندگانی می نمودند. تعلیمات موسی آنها را عزیز کرد. بدرجه که سلطنت داؤدی و سلیمانی تاسیس کردند. ولی موسی عهد و میثاق عیسوی را گرفت و اطاعت او را علت عزت قرار داد. لیکن چون مسیح ظاهر ناصیان عهد را شکستند و سلطنت را بذلت کبری تبدیل نمودند. بهم چنین مسیح عهد محمد و رسول الله میثاق قائم را و حضرت اعلی بها الله را و جمال قدم جل ذکره الاعظم میثاق حضرت عبدالهها را. باز ناصیان اولی کلمات خود را در اخیری گفتند و میزان حسد را مشغول ساختند و الهی الابد سوختند.

BAHAI NEWS

Vol. II.

JULY & AUGUST 1922.

No. III & IV.

The Bahai Message is a Call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHA.

THE TWO SCHOOLS OF PHILOSOPHERS.

(A tablet revealed by Abdul Baha.)

His honour, the esteemed and distinguished Professor
Dr. Forel. The Glory of God the All-Glorious
rest upon him.

ME IS GOD.

O REVERED PERSONAGE, LOVER OF TRUTH!

Thy letter dated, July 28th, 1921, hath been received. The contents thereof were most pleasing and indicated that, praised be the Lord, thou art as yet young and searchest after Truth, that thy power of thought is strong and the discoveries of thy mind manifest.

Numerous copies of the epistle, I had written to Dr. Fisher, are spread far and wide and everyone knoweth it hath been revealed in the year 1910. Apart from this, numerous epistles have been written before the war upon the same theme, and reference, too, hath been made to these questions in the Journal of the San Francisco University, the date whereof is known beyond any doubt. In like manner have the philosophers of broad vision been praised highly in the discourse eloquently delivered in the above named University. A copy of that paper is thus enclosed and forwarded.

البشرا

قیمت اشتراک سالانه

در ایران ۲۰ و تو مان

در هند وستان ۵ پنج روپیة

در امریکه ۲ دو دالر

این مجله ماهی یکبار

طبع و توزیع می شود

عنوان مراسلات

الفنستن استریت کراچی

خرج پست بر قیمت

سالیانه افزوده نمی شود

ای اهل عالم همه

باریکه دارید

و برگ یکشا خسار

جلد ۲ | شوال سنه ۱۳۴۰ هـ | مطابق جون ۱۹۲۲ ع | نمبر ۲

مقصد رساله البشارت وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و رتبه علیاست و مقالات مختصر مفید در اینخصوص از هر کس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد.

(ورود)

در این ایام که البشاره تحت طبع بود زائران کوی جانان و مصرايقان و محرمین کعبه قدس محبوب عالمیان عازم ایران بوده اند. بصرف فضل و احسان بی پایان حضرت ولی امرالله روح الامکان لولایة الفداء ناسرnfحات الله و مبلغ امرالله حضرت میرزا فضل الله نوریرا فرموده بودند که چند روزی را در کراچی بمان و سپس بایران برو.

از ورود ایشان احمای الهی بوجد و سرور آمدند و محفل روحانی خصوصاً اقداماتی در پیش رفت امر رب شغور نمودند.

Thy works are no doubt of great benefit, and if published send us a copy of each.

By materialists, whose belief with regard to Divinity hath been explained, is not meant philosophers in general, but rather that group of narrow-minded materialists that worship that which is sensed, that depend upon the five senses only, and whose criterion of knowledge is limited to that which can be perceived by the senses. All that can be sensed is to them real, whilst whatsoever falleth not under the power of the senses is either unreal or doubtful. The existence of Deity itself, they regard as wholly doubtful.

It is as thou hadst written, not the philosophers in general but narrow-minded materialists, that are meant. As to the deistic philosophers, such as Socrates, Plato and Aristotle, they are indeed worthy of esteem and of the highest praise, for they have rendered eminent services to mankind. In like manner we regard the materialistic, accomplished, moderate philosophers that have been of service to mankind.

We regard knowledge and wisdom as the foundation of the progress of mankind and extol philosophers that are endowed with broad vision. Peruse carefully the San Francisco University Journal that the truth may be revealed to thee.

Now concerning mental faculties, they are in truth of the inherent properties of the soul even as radiation of light is the essential property of the sun. The rays of the sun are renewed, but the sun itself is ever the same and unchanged. Consider, how the human intellect develops and weakens, and may at times come to naught, whereas the soul changeth not. For the mind to manifest itself, the human body must be whole; and a sound mind cannot be but in a sound body, whereas the soul dependeth not upon the body. It is through the power of the soul that the mind comprehendeth, imagineth and exerteth its influence, whilst the soul is a power that is free. The mind comprehendeth the abstract by the aid of the concrete but the soul hath limitless manifestations of its own. The mind is circumscribed, the soul limitless. It is by the aid of such senses as

those of sight, hearing, taste, smell and touch that the mind comprehendeth whereas the soul is free from all agencies. The soul as thou observest, whether it be in sleep or waking is in motion and ever active. Possibly it may, whilst in a dream, unravel an intricate problem, incapable of solution in the waking state. The mind moreover understandeth not when the senses have ceased to function and in the embryonic stage and in early infancy the reasoning power is totally absent, whereas the soul is ever endowed with full strength. In brief the proofs are many that go to show that despite the loss of reason, the power of the soul would still continue to exist. The spirit however possesseth various grades and stations.

As to the existence of spirit in the mineral, it is indubitable that minerals are endowed with a spirit and life according to the requirements of that stage. This unknown secret too hath become known unto the materialists who now maintain that all beings are endued with life, even as He saith in the Qur'An:—"All things are living."

In the vegetable world, too, there is the power of growth and that power of growth is the spirit. In the animal world there is the sense of feeling, but in the human world, there is an all-embracing power. In all the preceeding stages, the power of reason is absent but the soul existeth and revealeth itself. The sense of feeling understandeth not the soul, whereas the reasoning power of the mind proveth the existence thereof.

In like manner, the mind proveth the existence of an unseen Reality, that embraceth all beings and that existeth and revealeth itself in all stages, the essence whereof is beyond the grasp of the mind. Thus the mineral world understandeth neither the nature nor the perfections of the vegetable world; the vegetable world understandeth not the nature of the animal world, neither the animal world the nature of the reality of man, that discovereth and embraceth all things.

The animal is the captive of nature and cannot transgress the rules and laws thereof. In man, however, there is a discovering power that transcendeth the world of nature and controleteth and

interfereth with the laws thereof. For instance, all minerals, plants and animals are captives of nature. The sun itself, with all its majesty, is so sub-servient to nature, that it hath no will of its own and cannot deviate a hair's breadth from the laws thereof. In like manner, all other beings, whether of the mineral, the vegetable or the animal world, cannot deviate from the laws of nature, nay all are the slaves thereof. Man, however, though in body the captive of nature, is yet free in his mind and soul and hath the mastery over nature.

Consider, according to the law of nature, man liveth, moveth and hath his being on the earth, yet his soul and mind interfere with the laws thereof, and even as the bird he flieth in the air, saileth speedily upon the seas, and as the fish soundeth the deep and discoverth the things therein. Verily this is a grievous defeat inflicted upon the laws of nature.

So is the power of electrical energy. This unruly, violent force that cleaveth mountains is yet imprisoned by man within a bulb! This is manifestly interfering with the laws of nature. Likewise, man discovereth those hidden secrets of nature that in conformity with the laws thereof must remain concealed, and transfereth them from the invisible plane to the visible. This, too, is interfering with the law of nature. In the same manner, he discovereth the inherent properties of things that are the secrets of nature. Also he bringeth to light the past events that have been lost to memory and foreseeeth by his power of induction future happenings that are as yet unknown. Further more, communication and discovery are limited by the laws of nature to short distances, whereas man through that inner power of his that discovereth the reality of all things connecteth the East with the West. This, too, is interfering with the law of nature. Similarly, according to the law of nature, all shadows are fleeting, whereas man fixeth it upon the plate, and this too is interference with a law of nature.

Ponder and reflect: all sciences, arts, crafts, inventions and discoveries have been once the secrets of nature and according to the laws thereof must remain hidden, yet man through his discovering

power interfereth with the laws of nature and transfereth these hidden secrets from the invisible to the visible plane. This again is interfering with the laws of nature.

In fine, that inner faculty in man, unseen of the eye, wresteth the sword from the hands of nature and giveth it a grievous blow. All other beings, however great, are bereft of such perfections. Man hath the power of will and understanding, but nature hath them not. Nature is constrained, man is free. Nature is bereft of understanding, man understandeth. Nature is unaware of past events, but man is. Nature forecasteth not the future, man by his discerning power seeth that which is to come. Nature hath no consciousness of itself, man knoweth about all things.

Should any one suppose that man is but a part of the world of nature, and he being endowed with these perfections.....these being manifestations of the world of nature and thus nature is the originator of these perfections and is not deprived therefrom, to him we make reply and say:—the part dependeth upon the whole; the part cannot possess perfections whereof the whole is deprived. By nature is meant those inherent properties and necessary relations derived from the realities of things. And these realities of things, though in the utmost diversity, are yet intimately connected one with the other. For these divers realities an all-unifying Agency is needed that shall link them all one to the other. For instance the various organs and members, the parts and elements that constitute the body of man, though at variance, are yet all connected one with the other by that all unifying agency, known as the human soul that causeth them to function in perfect harmony and with absolute regularity, thus making the continuation of life possible. The human body, however, is utterly unconscious of that all-unifying agency and yet acteth with regularity and dischargeth its functions according to its will.

Now concerning philosophers, they are of two schools. Thus Socrates, the wise, that believed in the Unity of God and the existence of the soul after death, as his opinion was contrary to that of the narrow-minded people of his time, that divine sage was poisoned by them. All divine philosophers and men of wisdom and under-

standing, when observing these endless beings have considered that in this great and infinite universe all things end in the mineral kingdom, that the outcome of the mineral kingdom is the vegetable kingdom, the outcome of the vegetable kingdom is the animal kingdom and the outcome of the animal kingdom the world of man. The consummation of this limitless universe with all its grandeur and glory hath been man himself, who in this world of being toileth and suffereth for a time with divers ills and pains, and ultimately disintegrates leaving no trace and no fruit after him. Were it so, there is no doubt that this infinite universe, with all its perfections has ended in sham and delusion with no result, no fruit, no permanence and no effect. It would be utterly without meaning. They (the philosophers) were thus convinced that such is not the case, that this Great Workshop, with all its power, its bewildering magnificence and endless perfections cannot eventually come to naught. That still another life should exist is thus certain and just as the vegetable kingdom is unaware of the world of man, so we, too, know not of the Great Life hereafter that followeth the life of man here below. Our non-comprehension of that life however is no proof of its non-existence. The mineral world for instance is utterly unaware of the world of man and cannot comprehend it, but the ignorance of a thing is no proof of its non-existence. Numerous and conclusive proofs exist that go to show that this infinite world cannot end with this human life.

Now concerning the Essence of Divinity: in truth it is on no account determined by anything apart from its own nature and can in no wise be comprehended. For whatsoever can be conceived by man is a reality that hath limitations and is not unlimited. It is circumscribed, not all-embracing. It can be comprehended by man and is controlled by him. Similarly it is certain that all human conceptions are contingent, not absolute; that they have a mental existence, not a material one. Moreover, differentiation of stages in the contingent world is an obstacle to understanding. How then can the contingent conceive of the reality of the absolute. As previously mentioned, differentiation of stages in the contingent plane is an obstacle to understanding. Minerals, plants and animals are bereft

of the mental faculties of man that discover the realities of all things, but man himself comprehendeth all the stages beneath him. Every superior stage comprehendeth that which is inferior and discovereth the reality thereof, but the inferior one is unaware of that which is superior and cannot comprehend it. Thus man cannot grasp the Essence of Divinity, but can by his reasoning power, by observation, by his intuitive faculties and the revealing power of his faith believe in God and discover the bounties of His Grace. He becometh certain that though that Divine Essence is unseen of the eye and the existence of the Deity is intangible, yet conclusive spiritual proofs assert the existence of that Unseen Reality. The Divine Essence, as it is in itself, is however beyond all description. For instance, the nature of ether is unknown, but that it existeth is certain by the effects it produceth, heat, light and electricity being the waves thereof. By these waves the existence of ether is thus proven. And as we consider the outpourings of Divine Grace we are assured of the existence of God. For instance, we observe that the existence of beings is conditioned upon the coming together of various elements, and their non-existence upon the decomposition of their constituent elements. For decomposition causeth the disintegration of the various elements. Thus as we observe the coming together of elements giveth rise to the existence of beings, and knowing that beings are infinite and they being the effect, how can the cause be finite?

Now formation is of three kinds and of three kinds only: accidental, necessary and voluntary. The coming together of the various constituent elements of beings cannot be accidental, for unto every effect there must be a cause. It cannot be compulsory, for accordingly the formation must be an inherent property of the constituent parts and the inherent property of a thing can in no wise be dissociated from it, such as light that is the revealer of things, heat that causeth the elements to expand and the solar ray which is the essential property of the sun. Thus under such circumstances the decomposition of any formation is impossible for the inherent properties of a thing cannot be separated from it. The third formation remaineth and that is the voluntary one, that is, an unseen force, described as the Ancient Power, causeth these elements to come together, every formation giving rise to a distinct being.

As to the attributes and perfections, such as will, knowledge, power and other ancient attributes that we ascribe to that Divine Reality, these are the signs that reflect the existence of beings in the visible plane and not the absolute perfections of the Divine Essence that cannot be comprehended. For instance as we consider the created things, we observe infinite perfections and the created things being in the utmost regularity and perfection, we infer that that Ancient Power on Whom dependeth the existence of these beings cannot be ignorant. This we say it is All-Knowing. It is certain that it is not impotent, it must be then All-Powerful. It is not poor, it must be All-Possessing: it is not not-existing, it must be Ever-Living. The purpose is to show that these attributes and perfections that we recount for that Universal Reality are only in order to deny imperfections rather than assert the perfections that the human mind can conceive. Thus we say his attributes are unknowable.

In fine, that Universal Reality with all its qualities and attributes that we recount is holy and exalted above all minds and all understandings. As we, however, reflect with broad minds upon this, the infinite universe, we observe that motion without a motive force and an effect without a cause are both impossible, that every being hath come to exist under numerous influences and continually undergoeth reaction. These influences, too, are forced under the action of still other influences. For instance, plants grow and flourish through the outpourings of vernal showers whilst the cloud itself is formed under various other agencies and these agencies in their turn are reacted upon by still other agencies. For example, plants and animals grow and develop under the influence of what the philosophers of our day designate as hydrogen and oxygen and are reached upon by the effects of these two elements and these in turn are formed under still other influences. The same can be said of other beings whether they affect other things or be affected. Such process of causation goes on, and to maintain that this process goes on indefinitely is manifestly absurd. Thus such oxhain of causation must of necessity lead eventually to Him Who is the Ever-Living, the All-Powerful, Who is Self-Dependent and the Ultimate Cause. This Universal Reality cannot be sensed, it cannot be seen. It must be so of necessity, for

it is All-Embracing, not circumscribed and such attributes qualify the effect and not the cause.

And as we reflect, we observe that man is like unto a tiny microbe contained within a fruit. This fruit hath developed out of the blossom, the blossom hath grown out of the tree, the tree is sustained by the sap and the sap formed out of earth and water. How then can this tiny microbe comprehend the nature of the garden, conceive of the gardener and comprehend his being? That is manifestly impossible. Should that microbe understand and reflect, it would observe that this garden, this tree, this blossom, this fruit would in no wise have come to exist in such order and perfection, by themselves. Similarly, the wise and reflecting soul, will know of a certainty that this infinite universe with all its grandeur and perfect order could not have come to exist by itself.

Similarly in the world of being there exist forces unseen of the eye, such as the force of ether, previously mentioned, that cannot be sensed, that cannot be seen. However, from the effects it produceth, that is, from its waves and vibrations, light, heat and electricity appear and are made evident. In like manner, is the power of growth, of feeling, of understanding, of thought, of memory, of imagination and of discernment. All these inner faculties are unseen of the eye and cannot be sensed, yet are all evident by the effects they produce.

Now as to the Infinite Power that knoweth no limitations; limitation itself proveth the existence of the unlimited, for the limited is known through the unlimited, just as weakness itself proveth the existence of power, ignorance the existence of knowledge, poverty the existence of wealth. Without wealth there would be no poverty, without knowledge no ignorance, without light no darkness. Darkness itself is a proof of the existence of light, for darkness is the absence of light.

Now concerning nature, it is but the essential properties and the necessary relations inherent in the realities of things. And though these infinite realities are diverse in their character, yet they

are in the utmost harmony and are closely connected together. As one's vision is broadened and the matter observed carefully, it will be made certain that every reality is but an essential requisite of other realities. Thus to harmonize and connect these diverse and infinite realities an All-Unifying Power is necessary, that every part of existent being may in perfect order discharge its own function. Consider the body of man and let the part (the human body) be an indication of the whole. Consider, how these diverse parts and members of the human body are closely connected and harmoniously united one with the other. Every part is the essential requisite of all other parts and has a function by itself. It is the mind, that all-unifying agency that so uniteth all the component parts one with the other, that each dischargeth its specific function in perfect order and thereby co-operation and reaction are made possible. All parts function under certain laws that are essential to existence. Should that all unifying agency that directeth all these parts be harmed in any way, there is no doubt that the constituent parts and members will cease functioning properly. And though that all-unifying agency in the temple of man be not sensed or seen and the reality thereof be unknown, yet in its effects it manifesteth itself with the greatest power.

Thus it hath been proven and made evident that these infinite beings in this wondrous universe, will discharge their functions properly only when directed and controlled by that Universal Reality, so that order may be established in the world. For example, interaction and co-operation between the constituent parts of the human body are evident and indisputable, yet this does not suffice. An all-unifying agency is necessary that shall direct and control the component parts so that these through interaction and co-operation may discharge in perfect order their necessary and respective functions.

Thou art well aware, praised be the Lord, that both interaction and co-operation are evident and proven amongst all beings, whether large or small. In the case of large bodies, interaction is as manifest as the sun, whilst in the case of small bodies, though interaction be unknown, yet the part is an indication of the whole. All these

interactions therefore are connected with that all-embracing power which is their pivot, their centre, their source and their motive-power.

For instance, as we have observed, co-operation among the constituent parts of the human body is clearly established and these parts and members render services unto all the component parts of the body. For instance, the hand, the foot, the eye, the ear, the mind, the imagination, all help the various parts and members of the human body, but all these interactions are linked by an unseen, all-embracing power that causeth these interactions to be produced with perfect regularity. This is the inner faculty of man, that is, his spirit and his mind, both of which are invisible.

In like manner, consider machinery and workshops and the interaction existing among the various component parts and sections, and how connected they are one with the other. All these relations and interactions, however, are connected with a central power which is their motive-force, their pivot and their source. This central power is either the power of steam or the skill of the master-mind.

It hath therefore been proven and made evident that interaction, co-operation and interrelation amongst beings are under the direction and will of a Motive-Power which is the origin, the motive-force, and the pivot of all interactions in the universe.

Likewise, every arrangement and formation that is not perfect in its order we designate as accidental, and that which is orderly, regular, perfect in its relations and every part of which is in its proper place and is the essential requisite of the other constituent parts, this we call a composition formed through will and knowledge.

There is no doubt that these infinite beings and the association of these diverse elements, arranged in countless forms, must have proceeded from a Reality that could in no wise be bereft of will or understanding. This is clear and proven to the mind and none can deny it. It is not meant, however, that the Universal Reality or the

attributes thereof have been comprehended. Neither its Essence nor its true attributes hath anyone comprehended.

We maintain, however, that these infinite beings, these necessary relations, this perfect arrangement must have of necessity proceeded from a source that is not bereft of will and understanding, and this infinite composition cast into infinite forms must have been caused by an all-embracing Wisdom. This none can dispute save he that is obstinate and stubborn and denieth the clear and unmistakable evidence and becometh the object of the blessed verse:—"They are deaf, they are dumb, they are blind and shall return no more."

Now as regarding the question whether the faculties of the mind and the human soul are one and the same. Those faculties are but the inherent properties of the soul, such the power of imagination, of thought, of understanding powers that are the essential requisites of the reality of man even as the solar ray is the inherent property of the sun. The temple of man is like unto a mirror, his soul is as the sun and his mental faculties even as the rays that emanate from that source of light. The ray may cause to fall upon the mirror, but it can in no wise be dissociated from the sun.

In short the point is this that the world of man is supernatural in its relation to the vegetable Kingdom, though in reality it is not so. Relative to the plant, the reality of man, his power of hearing and sight are all supernatural, and for the plant to comprehend that reality and the nature of the power of man's mind is impossible.

In like manner, for man to comprehend the Divine Essence and the nature of the Great Hereafter is in no wise possible. The merciful outpourings of that Divine Essence however are vouchsafed unto all beings and it is incumbent upon man to ponder in his heart upon the effusions of the Divine Grace (the soul of man being counted as one sign of it) rather than upon the Divine Essence itself. This is the utmost limit unto human understanding. As it hath been previously mentioned, these attributes and perfections that we recount of the Divine Essence, these we have derived from the existence and observations of beings and it is not that we have

comprehended the Essence and perfection of God. When we say the Divine Essence understandeth and is free, we do not mean that we have discovered the Divine will and Purpose, but rather that we have acquired them through the Divine Grace, revealed and manifested in the realities of things.

Now concerning our social principles, namely the teachings of His Holiness Baha'u'llah, spread far and wide fifty years ago, they verily comprehend all other teachings. It is clear and evident that without these teachings progress and advancement for mankind are in no wise possible. Every community in the world findeth in these Divine Teachings the realization of its highest aspirations. These teachings are even as the tree that beareth the best fruits of all trees. Philosophers for instance find in these heavenly teachings the most perfect solution of their social problems, and similarly a true and noble exposition of matters that pertain to philosophical questions. In like manner, men of faith behold the reality of religion manifestly revealed in these heavenly teachings, and clearly and conclusively prove them to be the true and real remedy for the ills and infirmities of all mankind. Should these sublime teachings be diffused, mankind shall be freed of all perils, of all chronic ills and sicknesses. In like manner, are the Bahai economic principles the embodiment of the highest aspirations of all wage-earning classes and of economists of various schools.

In short, all sections and parties have their aspirations realized in the teachings of Baha'u'llah. As these teachings are declared in churches, in mosques and in other places of worship, whether those of the followers of the Buddha or of Confucius, in political circles or amongst materialists, all shall bear witness that these teachings bestow a fresh life upon mankind and constitute the immediate remedy for all the ills of social life. None can find fault with any of these teachings, nay rather, once declared, they will all be acclaimed and all will confess to their vital necessity exclaiming:—"Verily, this is the truth and naught is there beside Truth but manifest error."

In conclusion, these few words are written and unto everyone they will be a clear and conclusive evidence of the Truth. Ponder then in thine heart. The will of every sovereign prevaileth during his reign, the will of every philosopher findeth expression in a handful of disciples during his lifetime, but the Power of the Holy Spirit shineth radiantly in the realities of the Messengers of God and strengtheneth their will in such wise as to influence a great nation for thousands of year and to regenerate the human soul and revive mankind. Consider how great is this Power: It is an extraordinary Power, an all-sufficient proof of the truth of the mission of the Prophets of God and a conclusive evidence of the Power of Divine Inspiration.

The Glory of Glories rest upon thee!

(Signed) Abdu'l-Baha Abbas.

Haifa, Palestine.

THE PASSING OF THE MASTER

By Lady Blomfield and Shoghi Effendi.

(Continued from page 24).

Out of the vast number of telegrams and cables of condolence that have poured in, these may be mentioned:

His Britannic Majesty's Secretary of State for the Colonies, Mr. Winston Churchill, telegraphing to His Excellency the High Commissioner for Palestine, desires him to convey to the Bhai Community, on behalf of His Majesty's Government, their sympathy and condolence on the death of 'Abdu'l Baha Abbas K B. E.

On behalf of the Executive Board of the Bahai American Convention, this message of condolence has been received:

"He doeth whatsoever He willeth. Hearts weep at most great tribulation. American friends send through Unity Board radiant love, boundless sympathy, devotion. Standing steadfast, conscious of his unceasing presence and nearness."

Viscount Allenby, the High Commissioner for Egypt, has wired the following message, through the intermediary of His Excellency the High Commissioner for Palestine dated November, 29/1921:

"Please convey to the relatives of the late Sir 'Abdu'l 'Baha 'Abbas Effendi and to the Bahai community my sincere sympathy in the loss of their revered leader."

The loved ones in Germany assure the Greatest Holy Leaf of their fidelity in these terms:

"All believers deeply moved by the irrevocable loss of our Master's precious life. We pray for heavenly protection of the Holy Cause and promise faithfulness and obedience to the Centre of Covenant."

"An official message forwarded by the Council of Ministers in Baghdad, and dated December 8/1921, reads as follows: His Highness Sayed Abdurrahmar, the Prime Minister, desires to extend his sympathy to the family of his Holiness 'Abdu'l Baha in their bereavement."

The Commander in Chief of the Egyptian Expeditionary Force send through His Excellency the High Commissioner for Palestine these words of sympathy:

"General Congreve begs that you will convey his deepest sympathy to the family of the late Sir 'Abbas al-Bahai."

The Theosophical Society in London communicates as follows with one of the followers of the Faith in Haifa:

"For the Holy Family Theosophical Society send affectionate thoughts."

One of the foremost figures in the little and hallowed town of Nazareth wired the following:

"With the profoundest sorrow and regret we condole with you on the occasion of the setting of the Day-Star of the East. We are of God, and to Him we shall return."

The thousands of Bahais in Teheran, the capital of Persia, remembering their Western brethren and sisters in London assure them of their steadfast faith in these words :

“Light of Covenant transferred from eye to heart. Day of teaching, of union, of self sacrifice.”

And lastly, one of the distinguished figures in the academic life of the University of Oxford, a renowned professor and an accomplished scholar, whose knowledge of the Cause stands foremost among that of his colleagues, in the message of condolence written on behalf of himself and wife, expresses himself as follows :

“The passing beyond the veil into fuller life must be specially wonderful and blessed for one, who has always fixed his thoughts on high and striven to lead an exalted life here below.”

On the seventh day after the passing of the Master corn was distributed in his name to about a thousand poor of Haifa, irrespective of race or religion, to whom he had always been a friend and a protector. Their grief at losing the “Father of the Poor” was extremely pathetic. In the first seven days also from fifty to a hundred poor were daily fed at the Master’s house, in the very place where it had been his custom to give alms to them.

On the fortieth day there was a memorial feast, given to over six hundred of the people of Haifa, Acre and the surrounding parts of Palestine and Syria, people of various religions, races and colour. More than a hundred of the poor were also fed on this day. The Governor of Phoenicia, many other officials and some Europeans were present.

The feast was entirely arranged by the members of the Master’s household. The long tables were decorated with trailing branches of Bougainvilliers. Its lovely purple blooms mingled with the white narcissus, and with the large dishes of golden oranges out of the beloved Master’s garden made a picture of loveliness in those spacious lofty rooms, whose only other decoration was the gorgeous yet subdued colouring of rare Persian rugs. No useless trivial ornaments marred the extreme dignity of simplicity.

The guests received, each and all, the same welcome. There were no “chief places.” Here as always in the Master’s home, there was no respecting of persons.

After the luncheon the guests came into the large central hall, this also bare of ornament, save only for the portrait of him they had assembled to honour and some antique Persian tapestries hung upon one wall. Before this was placed a platform from which the speeches were made to the wrapt and silent throng, whose very hearts were listening.

The Governor of Phoenicia, in the course of his address, spoke the following : “Most of us here have, I think, a clear picture of ‘Abdul’ Baha ‘Abbas, of his dignified figure walking thoughtfully in our streets, of his courteous and gracious manner, of his kindness, of his love for little children and flowers, of his generosity and care for the poor and suffering, So gentle was he, and so simple that, in his presence, one almost forgot that he was also a great teacher and that his writings and his conversations have been a solace and inspiration to hundreds and thousands of people in the East and in the West.”

Others who followed spoke in appreciation of the work and life of ‘Abdu’l Baha. The following are only a few extracts from their addresses :

“A voice calling aloud from Teheran, echoed from ‘Iraq, sounding in Turkish lands, swaying the Holy Land which hearkened to its melody, and wherein it rose, developed and deepened, till at last its reverberations resounded throughout Egypt, stretched across the seas to the West and thence to the New World.

“A voice summoning mankind to love, to unity and to peace ; a voice the source whereof, had it been anything but purity of motive, could in no wise have succeeded in sending its waves with the swift-ness of lightning throughout the World.

“Hail to ‘Abbas, the pride and glory of the East, in an age that has witnessed the rise of knowledge and the fall of prejudice ; he

who has attained the glorious summit of greatness; he whom the Standards of triumph have hastened to welcome; he whose star arose in Persia, shedding its light upon the minds of men, the signs of which have multiplied in the heaven of glory till it set in full radiance on this our horizon; he whose principles have humbled the peoples and kindreds of the worlds even as Baha himself had done before him

"I believe and firmly believe, that he whose loss we now lament, having lived eighty years in this world below counselling the peoples of the world with his tongue, guiding them by his pen, setting before them a goodly example by his glorious deeds, has now chosen to lead and guide them by his silence,

"Let us then in our thoughts and meditations pay out tribute to him. And though the other day at his door I made you weep, yet now it is my duty to appeal and ask you to forget your sorrow and refrain from lamentation and cease from shedding tears. Truly, Sir 'Abbas hath departed from us in body, but he ever lives with us in his abiding spirit, in wondrous deeds. Though he has passed away, yet he has left for us a glorious heritage in the wisdom of his counsels, rectitude of his teachings, the benevolence of his deeds, the example of his precious life, the sublimity of his effort, the power of his will, his patience and fortitude, his steadfastness to the end."

And now let us turn to the writings of 'Abdu'l Baha, to his words of farewell, his counsels, his prayers, his appeal and his prediction. His detailed and powerfully written will and Testament reveals the following words of general counsel to all his friends:—

"O ye beloved of the Lord! In this sacred Dispensation, conflict and contention are in no wise permitted. Every aggressor deprives himself of God's grace. It is incumbent upon everyone to show the utmost love, rectitude of conduct, straightforwardness and sincere kindness unto all the peoples and kindreds of the world, be they friends or strangers. So intense must be the spirit of love and the loving kindness that the stranger may find himself a friend, the enemy a true brother, no difference whatsoever existing between them.

"For unity is of God and all limitations are earthly.

"Thus man must strive that his reality may manifest virtues and perfections, the light whereof may shine upon everyone. The light of the sun shineth upon all the world and the merciful showers of Divine Providence fall upon all peoples. The vivifying breeze reviveth every living creature, and all beings endued with life obtain their share and portion at His heavenly board. In like manner the affections and loving kindness of the servants of the One True God must be bountifully and universally extended to all mankind. Regarding this, restrictions and limitations are in no wise permitted.

Wherefore, O my loving friends! Consort with all the peoples, kindreds and religions of the world with the utmost truthfulness, uprightness, faithfulness, kindness, good-will and friendliness; that all the world of being may be filled with the holy ecstasy of the grace of Baha; that ignorance, enmity, hate and rancour may vanish from the world, and the darkness of estrangement amidst the peoples and kindreds of the world may give way to the Light of Unity. Should other peoples and nations be unfaithful to you, show your fidelity unto them; should they be unjust towards you, show justice towards them; should they keep aloof from you, attract them to yourselves; should they show their enmity, be friendly towards them; should they poison your lives, sweeten their souls; should they inflict a wound upon you, be a salve to their sores. Such are the attributes of the sincere! Such are the attributes of the truthful!"

"O ye beloved of the Lord! Strive with all your heart to shield the Cause of God from the onslaught of the insincere, for such souls as these cause the straight to become crooked and all benevolent efforts to produce contrary results."

Regarding the afflictions and trials that have befallen him in this world and his desire for martyrdom, 'Abdul-Baha reveals the following:

"O God, my God! Thou seest this wronged servant of thine, held fast in the talons of ferocious lions, of ravening wolves, blood-

thirsty beasts. Graciously assist me, through my love for Thee, that I may drink deep of the Chalice that brimneth over with faithfulness to Thee and is filled with Thy bountiful Grace; so that, fallen upon the dust, I may sink prostrate and senseless whilst my vesture is dyed crimson with my blood. This is my wish, my heart's desire, my hope, my pride, my glory. Grant, O Lord, my God and my Refuge, that in my last hour, my end may even as musk shed its fragrance of glory! I call Thee to witness that no day passeth but that I quaff my fill from this cup, so grievous are the misdeeds wrought by them that have broken the Covenant, kindled discord, showed their malice, stirred sedition in the land and dishonoured Thee amidst Thy servants. Lord, shield Thou from these Covenant-breakers, the mighty stronghold of Thy Faith, and protect Thy sacred Sanctuary from the onslaught of the ungodly.

Thou art in truth, the Mighty, the Powerful, the Gracious, the Strong!"

"Lord! Thou seest all things weeping me, and my kindred rejoicing in my woes. By Thy glory, O my God! even amongst my enemies, some have lamented my troubles and my distress, and of the envious ones a number have shed tears because of my cares, my exile and my afflictions. They did this because they found naught in me but affection and care, and witnessed naught but kindness and mercy. As they saw me swept into the flood of tribulation and adversity, and exposed even as a target to the arrows of fate, their hearts were moved with compassion, tears came to their eyes and they testified, declaring: "The Lord is our witness; naught have we seen in him but faithfulness, generosity and extreme compassion." The Covenant-breakers, foreboders of evil, waxed fiercer in their rancour, rejoiced as I fell a victim to the most grievous ordeal, bestirred themselves against me, and made merry over the heart-rending happenings around me."

"Lord! My cup of woe runneth over, and from all sides blows are fiercely raging upon me. The darts of affliction have compassed me round and the arrows of distress have rained upon me. Thus

tribulation overwhelmed me, and my strength, because of the onslaught of the foeman, became weakness within me, whilst I stood alone and forsaken in the midst of my woes. Lord, have mercy upon me, lift me up unto Thyself and make me to drink from the chalice of martyrdom, for the wide world with all its vastness can no longer contain me. Thou art verily the Merciful, the Compassionate, the Gracious, the All-Bountiful."

He prays for the protection of his friends:

"O Lord, my God! Assist Thy loved ones to be firm in Thy Faith, to walk in Thy ways, to be steadfast in Thy Cause. Give them Thy grace to withstand the onslaught of self and passion, to follow the light of Divine Guidance. Thou art the Powerful, the Gracious, the Self-Subsisting, the Bestower, the Compassionate, the Almighty, the All-Bountiful!"

For his enemies this is his prayer:

"I call upon Thee, O Lord, my God! with my tongue and with all my heart, not to requite them for their cruelty and their wrong deeds, their craft and their mischief, for they are foolish and ignoble, and know not what they do. They discern not good from evil, neither do they distinguish right from wrong, nor justice from injustice. They follow their own desires and walk in the footsteps of the most imperfect and foolish amongst them. O my Lord! have mercy upon them, shield them from all afflictions in these troubled times, and grant that all trials and hardships may be the lot of this, Thy servant, that has fallen into this darksome pit. Single me out for every woe and make me a sacrifice for all Thy loved ones! O Lord, Most High! May my soul, my life, my being, my spirit, my all, be offered up for them! O God, my God! Lowly, suppliant and fallen upon my face, I beseech Thee, with all the ardour of my invocation, to pardon whomsoever hath hurt me, to forgive him that hath conspired against me and offended me, and to wash away the misdeeds of them that have wrought injustice upon me. Vouchsafe unto them Thy godly gifts; give them joy, relieve them from sorrow, grant them peace and prosperity; give them Thy bliss and pour upon them

Thy bounty. Thou art the Powerful, the Gracious, the Help in peril, the Self-Subsisting.

Touching the importance of teaching the Cause of God, these are his words.

"O ye that stand fast in the Covenant! When the hour cometh that this wronged and broken winged bird will have taken its flight unto the Celestial Concourse, when it will have hastened to the Realm of the Unseen and its mortal frame will have been either lost or hidden beneath the dust, it is incumbent upon the Afnans that are steadfast in the Covenant of God and have branched from the Tree of Holiness; the Hands (pillars) of the Cause of God, (the glory of the Lord rest upon them), and all the friends and loved ones, one and all to bestir themselves and arise with heart and soul and in one accord to diffuse the sweet savour of God, to teach His Cause and to promote His Faith. It behoveth them not to rest for a moment, neither to seek repose. They must disperse themselves in every land, pass by every clime and travel throughout all regions. Bestirred, without rest and steadfast to the end, they must raise in every land the triumphant cry, 'Ya' Baha'l-Abha (O Thou the Glory of Glories), must achieve renown in the world wherever they go, must burn brightly even as a torch in every meeting, and must kindle the flame of divine love in every assembly; that the Light of Truth may rise resplendent in the midmost heart of the world, that throughout the East and throughout the West a vast concourse may gather under the shadow of the Word of God, that the sweet savours of holiness may be diffused, that faces may radiantly shine, that hearts may be filled with the Divine Spirit and souls may heavenly life attain."

"The disciples of Chirst forgot themselves and all earthly things, forsook all their cares and belongings, purged themselves of self and passion, and with absolute detachment, scattered far and wide, calling the peoples of the world to the Divine Guidance, till at last they made the world another world, illumined the surface of the earth, and even to their last hour, proved self-sacrificing in the pathway of that Beloved One of God. Finally in various lands they suffered glorious martyrdom. Let them that are men of action follow in their footsteps."

"Whosoever and whatsoever meeting becometh a hindrance to the diffusion of the Light of Faith, let the loved ones give them counsel and say: "Of all the gifts of God the greatest is the gift of teaching. It draweth unto us the grace of God and is our first obligation. Of such a gift why do we deprive ourselves? Nay, our lives, our goods, our comfort, our rest we offer them all in sacrifice for the Abha Beauty, and teach the Cause of God." Caution and prudence however, must be observed even as recorded in the Book. The veil must in no wise be suddenly rent asunder."

As to the foundation of the faith of the people of Baha:

"This is the foundation of the faith of the people of Baha, may my life be offered up for them; His Holiness the Exalted One, the Bab, is the Manifestation of the Unity and Oneness of God and the forerunner of the Ancient Beauty; the Abha Beauty, (may my life be a sacrifice for his steadfast friends,) is the Supreme Manifestation of God and the Day Spring of His Most Divine Essence. All others are servants unto Him and do His bidding. Unto the Most Holy Book every one must turn and all that is not expressly recorded therein must be referred to the Universal House of Justice. That which this body, whether unanimously or by a majority doth carry, that is verily the truth and the purpose of God Himself. Whoso doth deviate therefrom is verily of them that love discord, hath shown forth malice and turned away from the Lord of the Covenant."

Regarding the loyalty of the people of Baha to sovereign authority and the laws of the country he reveals:

"O ye beloved of the Lord! It is incumbent upon you to be submissive to all Monarchs that are just, and show your fidelity to every righteous King. Serve ye the Sovereigns of the world with utmost truthfulness and loyalty. Show obedience unto them and be their well-wishers. Without their leave and permission do not meddle with political affairs; for disloyalty to the just Sovereign is disloyalty to God Himself. This is my counsel and the commandment of God unto you. Well is it with them that act accordingly."

"He concludes one of the sections of his Testament with this prayer:

"O God, my God! I call Thee, Thy Prophets and Thy Messengers, Thy Saints and Thy Holy Ones, to witness that I have declared conclusively Thy proofs unto Thy loved ones, and set forth clearly all things unto them, that they may watch over Thy Faith, guard Thy straight Path and protect Thy resplendent Law. Thou art verily, the All-Knowing, the All-Wise!"

And now, turning from his will and Testament to his epistles and Tablets, we read the following, a word of caution, which he reveals in his last general Tablet to his loved ones all over the world:

"O ye beloved ones! Guard the Cause of God. Let not sweetness of tongue beguile you; nay rather, consider the motive of every soul and ponder over the thought he cherisheth. Be ye then straightway mindful and on your guard. Avoid them and be not aggressive, and turn away from censure and slander. Leave him in the hand of God."

A clear and unmistakable prediction which he made regarding the glorious unfolding of the Cause in the not distant future is forcibly revealed in a letter he wrote whilst under the threat of the Committee of Investigation during the darkest days of his incarceration in Acre:

"Now in the world of being the hand of divine power hath firmly laid the foundations of this all-highest bounty and this wondrous gift. Whatsoever is latent in the innermost of this holy cycle shall gradually appear and be made manifest, for now is but the beginning of its growth and the day-spring of the revelation of its signs. Ere the close of this century and of this age, it shall be made clear and evident how wondrous was that spring-tide and how heavenly was that gift!"

A similar and even more definite utterance, prophesying the rise of the Movement he makes in a Tablet revealed after the Great War to a Kurdish friend, resident in Egypt. These are his very words:

"Now concerning the verse in Daniel, the interpretation whereof thou didst ask, namely, "Blessed is he who cometh unto the thousand three hundred and thirty five days." These days must be reckoned as solar and not lunar years. For according to this calculation a century will have elapsed from the dawn of the Sun of Truth, then will the teaching of God be firmly established upon the earth, and the Divine Light shall flood the world from the East even unto the West. Then, on this day, will the faithful rejoice!"

Confirming and explaining further the hidden meaning of the above mentioned verse he reveals the following in one of his earlier Tablets:

"O servant of God! The aforementioned a thousand three hundred and thirty-five years must be reckoned from the day of the flight of His Holiness Muhammad, the Apostle of God, (Hegira) salutations and blessing rest upon Him, at the close of which time the signs of the rise, the glory, the exaltation, the spread of the Word of God throughout the East and the West shall appear."

In one of his last Tablets, counselling the company of the friends of God, he breathes his fresh, encouraging spirits:

"Regard not the person of 'Abdu'l Baha, for he will eventually take his leave of you all; nay, fix your gaze upon the Word of God. Should it rise and be exalted, rejoice, be glad and thankful even if 'Abdu'l Baha be under a drawn sword, be confined or be cast into bonds. For that which is of transcending importance is the Holy Temple of the Cause of God, and not the mortal frame of 'Abdu'l Baha. The loved ones of God must arise with such steadfastness, that should in one moment hundreds of souls, even as 'Abdu'l Baha himself, be made a target for the darts of woe, nothing whatsoever shall affect or lessen their service to the Cause of God.....This O ye beloved of the Lord, is my counsel and my exhortation unto you. Well is it with him whom the Lord aideth to do even as bidden in this pure and sanctified Tablet."

THE BAHAI MOVEMENT.

That the Word of God has again been manifested to man and that "The One" promised in the holy writings of all religions has come in the flesh and has established the new and the divine order of things, *the Kingdom of God on earth*, is the message which the Bahais are giving to the world.

Through the Bab the way was made ready and prepared for the coming of the Lord, the Latter-Day, Messiah, Baha'o'llah. Through Baha'o'llah divine knowledge was revealed to man, the laws of the Kingdom given to the world, and Abdul-Baha was appointed, "The Centre of the Covenant." Now through Abdul-Baha's life of service to God and man, the way was made plain for all and the Kingdom of God established upon earth.

In the Bahai life severance is comprised in the rebirth of the Christian, the spirit of obedience of the Jew, the submission of the Moslem, the purification of the Zoroastrian, the sacrifice of the Hindu, the renunciation of the Buddhist, and the "living in harmony with the divine" of the Modern Thoughtist. In the Bahai movement is summed up all the spiritual essence of the religions of the past, which is now given in a form most applicable to the present day needs of man, and adequate to cope with the modern universal problems.

The Bahai Cause stands for:—

The Unity of all Religions.

The Political Unity of All Nations.

The Unity of Languages in one Universal Language.

The Advancement of all material institutions conducive to the general welfare of man; his enlightenment and progress.

World Peace.

All of which are to be established upon the foundation of spiritual unity between peoples.

"These fruitless strifes, these ruinous wars shall pass away, and the 'Most Great Peace' shall come."

"Let not a man glory in this, that he loves his country, let him rather glory in this, that he loves his kind."

"We desire but the good of the world, and the happiness of nations."

M. R. S.

مگر حسود نداند که غیر بار خدای
 در این سراچه ندارد کسی ثبات و خلود.
 سیاه شد افق غرب و تیره مطلع شرق
 کجائی ای مه تابان و اختر مسعود.
 شده است بی توسیر رخت بهخت ما و سزاست
 بلی سزاست بعباسیان شعار کبود.
 نهاده یکسو امریکیان دو گوش بوغظ
 ستاده یکسو ایرانیان دو چشم بجود.
 خدایرا که تو با اینهمه گشایش خلق
 کجا رواست که هر خلق در کنی مسدود.
 دل ارچه سوخت ولی شوق او بهجاست هنوز
 چنانکه رائحه عود بعد سوزش عود.
 در این ربیع نخست از هزار و سبصد و چهل
 شد آن ربیع معانی ز چشم مامقود.
 در این شم ارچه فروشی نمود طبع مرا
 ز بسکه چیره شد از هر طرف خمود.
 ولی ز نوئی تاریخ گفتم از مطلع
 نهان بصورت از احباب ماند شمس وجود.

Notes.

This time we have combined two numbers in one, so as to enable us to publish the long tablet to Dr Forel both in English and Persian without break. We have received several interesting articles on the various sides of the Bahai movement, but regret have had no space for them.

Bro. Rangswami Iyer is touring in Madras Presidency carrying the message to Tamil Land.

Mr. & Mrs. Dunn have visited 130 towns in Australia and have given the message to thousands. Now is the time to travel thither and hither.

ماده تاریخ و مرثیه فصیح

نهان بصورت از احباب ماند شمس وجود
ضار چشم محبان نهفت چشمه جود.

بسپح حضرت ایمنی چه کرد عید بها
زمانه گفت زهی وارد و زهی مورود.

شدند جالس یک بزمگه محب و حبيب
شدند حائز یک حوزه شاهد و مشهود.

حدیث این پسر و این پدر بخوان و مآخوان
حدیث لوح سلیمان و نغمه داوود.

فضای حضرت عبدالبها مبین و مبین
حیات او که محیط است بر ثغور و حدود.

مرا صعود سعیدی چنین نیامد راست
که گوئی از برما شد بمنزل مقصود.

کسیکه در نظرش تحت و فوق یکسانست
چه فرق قوس نزول و را ز قوس صعود.

بعزم سجده وی هم برای خدمت وی
فرشته کرد قیام و ستاره کرد قعود.

جز او بهجای حقیقت جز او بکاف کمال
اگرچه قافیه دالست هیچ دال نبود.

دریغ از آن هم گفتار و منطق شیرین
دریغ از آن هم الواح و فضل نامعدود.

تو ای حمامه قدسی درود ما برسان
بارض عید بها کی حبيب حی و درود.

یکی بیا و بمبین حال دوستان نثرند
یکی بیا و بمبین طعن دشمنان حسود.

یک سلطنت و شعب یک تجارت در بلاد شرق و غرب عالم نشر و انتشار عظیم
جست و بسط و اتساع عجیب یافتند نویت اتحاد سلاطین و دول عالم رسیده
و هنگام دوستی و اخوت ملل و امم آمده. و این خود آثار آن صلح و اتحاد عمومی
است. و انوار آن نیر اعظم هودت عالم انسانی که هر سمنه در ممالک شرق و غرب
محافل جلیلهئی تشکیل می شود که همه مروج ذکر صلح عمومی هستند. بالاخص
در عالم برائی که از ممالک شرق گرفته تا اقصی بلاد غرب چه نفوس عجمیه که
از ممالک ملل مختلفه در ظل کلمه واحد اجتماع شده و اجتماعشان نه مانع
اجتماع نفوس در مجامع مذهبی است و یا مثل محافل کلوب رفائقی است
بلکه اجتماع برادری است و اخوت رحمانی و مساوات روحانی.

این هنوز اول آثار جهان افروز است — باش تا خیمه زند دولت نیمان ایدار
(زرقانی)

بشارات

جناب آقا میرزا محمود زرقانی سال گذشته بسیار زحمات در نوشتن و طبع و توزیع این مجله کشیدند و مقالات دلکش نوشتند. از قلم خوانندگان ایشان را تشکر میکنیم و از خدا میخواهیم که بیشتر موفق و مؤید همچنین خدمات گردند. جلد دوم بدائع الآثار را بسیار زیبا طبع نموده اند و اکنون خیال سفر در تمام نقاط هند دارند.

جناب رانگسوامی آیر سفري ہواي تبلیغ در تمام احاطہ مد راس نمودند و ندای
الہی را گوش زد بسیاری کردند. خبرهای سیر و سفر تبلیغی اہباء از ہر قریہ
و دیار می رسد و ہر فرح می افزاید. ہذا بیان ژاپان نیز در کوشش ہوا نمودن
کانونشن مستعد. کانونشن سوم ہذا بیان ہندوستان امیدواریم کہ نمایندہ از ہر
مملکتی در آن باشد. از استراليا خبر رسیده کہ مستردن و خانمشان در یک صبح
و سہی شہر ندای امراللہ را بلند کردہ اند. و جناب مستر ریوی مغربی سفري
باستراليا خواهند نمود. محفل ہذا بیان کراچی تاسیس قرائت خانہ و کتابخانہ کردہ
و ہر روز یکشنبہ دستہ دستہ از ہندو و مسلم جمع شدہ تعالیم ہدیہ می شنوند
امیدواریم کہ یک نتیجہ اعظم کانونشن سوم تبلیغ یک عہدہ کشیری در این بلادہ گردد.
این دفعہ دو نمبرہ را یک کردیم محض اینکہ لوح دکن فوریل ہم در انگلیسی و
فارسی یک قطعہ چاپ شود. دیگر فلاسفہ چہ می تواند گفت.

امکان وقوع صلاح عده‌ی

(بقیه از صفحه ۱۷)

در نمره گذشتہ نگاشتہ آمد که این اختلافات طبیعیہ هیچ وجه مانع اتحاد و وحدت عالم انسانی نیست بلکه ممد است و اساس الفت و اجتماع جنس بشری است. زیرا چون عالم خلقت نظر شود در ایجاد الهی و خلق طبیعی تعمق و تدبیر رود در جمیع اشیا این مطلب محسوس و مشہود گردد. و هر صورت و ترکیبی دال بر این باشد کہ هر صورت از عناصر مختلف تشکیل یافته و هر شکلی از اجزاء متفاوتہ تعیین جستم در یک فضای نامتناهی چہ بسیار شמוש و کرات و اقمار مختلف است کہ بقوہ غالبہ و قدرت کاملہ در تحت یک قانون و قاعدہ در کمال نظم و انتظام سیر و حرکت می نمایند. و چہ روابط محکمہ و ارتباطی قویہ دارند کہ جاذب الفت و ایلاف است و دافع هلاکت و اختلاف تا موعده مقررہ و از منہ مقدرہ نمی کہ پس از اكمال دور ترکیب نوبت تشیت آید و بعد از قوس صعود زمان عیوط در رسد.

گذشتہ از اتحاد عظیم و ارتباط عجیب اجسام عظیمہ و کواکب مختلفہ متغوعہ کہ ہم در یک فضای لایتناهی با یک اتحاد و انتظام طبیعی دیدہ می شوند هر یک از کرات نیز مرکب از عناصر و اجزاء متفاوتہ است و دارای جہات متباینہ و مخلوقات متغوعہ. ولی چون در تحت قواعد قدرتیہ و انتظامات الهیہ است و جزئی از اجزاء عمومہ ہیکل هستی و وجود است و مربوط بر روابط کلیہ بین عوالم غیب و مشہود لذا اجزاء و عناصر مختلفہ اش حکم عنصر واحد دارد و حدود و جہات متباینہ آن مانند جہت واحدہ. پس مشہود و مبرہن است کہ اختلاف عناصر و اجزاء نہ تنها مانع اتحاد آنها نیست بلکه مؤید است و مزید جاوہ و تاثیر. کذا لگہ هر یک از صور حیوانیہ یا ہیکل بشریہ ہر چند از عناصر متضادہ ترکیب شدہ و دارای اصدا و ارکان مختلفہ است معینا در تحت نظام عالم قدرت چنان مشہود است کہ حکم دوئیت و اختلاف بر آن اطلاق نمی شود بلکه آن را ہیکل واحد گویند و شخص واحد نامند.

«مچنین خارج از خلقیہای طبیعی در تصنیعات عالم بشری باید ملاحظہ نمود کہ در این مقام ہم بر طبق تشخیصات طبیعیہ اند و حاکی از آن قدرت محیط. از آلات مختلفہ و اجزاء متغوعہ چہ قدر صورت و صنعت واحدہ ساختہ می شود. جہت تعیین و تقسیم اوقات و اوان ساعت ساختہ شدہ از برای تعیین و زندگانی

نسان میل و خانہ بہیا گشتہ. محض حفظ جان و مال و عزت آدمیان تشکیل سلطنت و سیاست شدہ. جہت سرعت حمل اشیا و نقل اقال و آسایش مسافران مراکب بروبحر مقرر گردیدہ. در آسایش عباد و آرایش بلاد دفاتر وزرات و عمارت و محلات تجارت و زراعت تشکیل گشتہ. در منع جہال و اشرار بلغیان کہ مخرب نظم و آسایش جہانیاند افواج و عساکری ترتیب یافتہ و فی الحقیقہ این ترتیب و تدارک در اصل برای منع شرارت اشرار و حفظ امن و امان بودہ نہ ہر ہم زدن نظام راحت آدمیان مانند حالات اسفناک حالیہ روسیہ و بلجیک و آلمان کہ نتیجہ حرب ہر طغیان است و از مضرات جنگ جہانسوز این زمان.

حال چون نظر باین تصنیعات و تاسیسات شود دیدہ میشود کہ ہر شکل و صورت واحدہ و ہر دفتر و ادارہ مخصوصہ آلات متغوعہ مختلفہ دارد و اجزاء و اصدا متغایرہ متباینہ نمی کہ بدون آنان ترتیب و انتظام هیچ ادارہ نمی کمال حاصل نماید. و هیچ صنعت و ہستی نتیجہ وفائدہ نمیشد. و از این ہم ترتیبات ثبوت رسد کہ علاوہ بر آنکہ اختلافات طبیعیہ اجزاء و اصدا مانع وحدت و اتحاد آنان نیست بالعکس ممد است و مؤید بلکہ لازمہ عالم خلقت بشریہ است و در آن حکمت کلیہ موجود و اسرار ہانیہ مشہود.

اما نوع انسان و جنس بشر در عالم طبیعت و سیاست و دیانت ہمیشہ و ہم وقت با وجود تفاوت طبایع و اختلاف امزجہ محکم قدرت و قانون طبیعت کہ از پیش ذکر شد با ہم اجتماع و اتفاق داشتہ اند حتی در جنگلہا و قتیکہ در حالت توحش بودند ہم دستہ دستہ باہم مالوف بودند. و هنگامیکہ جنس ہمدیگر را شکار کردہ میخوردند باز ہر دستہ نمی با یکدیگر پیوستہ بودند. و در حدود دیگر از دستہ دیگر شکار می نمودند. اما در جمیعت و دستہ خود با آن اختلافات طبع و خو باز باہم متحد بودہ اند بلکہ حفاظت خود را در جنگل از الفت و اجتماع میدیدند.

و چون بتشویق شخص اکملی کہ باصطلاح دیانت ملہم و مؤید از مصدر حقیقت بود اندکی در الفت و اتحاد پیشتر رفتند و از عالم تربیت اطلاع جستند جمعیتمشان قویتر شد و الفت شان شدید تر. در ہر عصری اتحاد و اجتماع برتر یافتند و آداب و علوم بہتر تا نوبت باین عصر نورانی و قرن رحمانی رسید کہ الفت و اتحاد نوع انسان در ظل قوانین محکمہ بکروہا رسیدہ. و تعالیم یک دیانت و یا نفوذ

مقصد احزاب اقتصاد است بالاخص جمع احزاب را بهره و نصیبی از تعالیم بهر الله. چون این تعالیم در کدائس در مساجد در سائر معاابد ملل اخری حتی بوده نبیها و کونیشیوزیها و کلوب احزابها حتی مادیون اعلان گردد کل اعتراف نمایند این تعالیم سبب حیات جدیدی از برای عالم انسانیت و علاج فوری جمیع امراض هیئت اجتماعی. ابتدا نفسی تنقید نتواند بلکه بر مجرد استماع بطرب آید و اذعان با اهمیت این تعالیم نماید و گوید هذا هو الحق و ما بعد الحق الا الضلال المبين.

در آخر قول این چند کلام مرقوم میشود و این از برای کل حاجت و برهان قاطع است. تفکر در آن فرمائید که قوه اراده هر پادشاه مستقلمی در ایام حیاتش نافذ است و همچنین قوه اراده در فیلسوفی در چند نفر از تلامیذ در ایام حیاتش مؤثر. اما قوه روح القدس که در حقایق انبیا ظاهر و باهر است قوه اراده انبیا بدرجی که هزاران سال در یک مدت نظم زافذ و تأسیس خلق جدید می نماید و عالم انسانی را از عالم سابق بعالم دیگر نقل می نماید ملاحظه نمائید که چه قوه ایست. این قوه خارق العاده است و برهان کافی بر حقیقت انبیا و حاجت بالغ بر قوت وحی است.

و علیک بهاء الاهی عبدالبهاء عباس

—:0:—

از اثر کلب حضرت شوقی آفندی بافتخار احبای هند و برما

الراحه من ۲۹

هو الله

روحی و راحتی فدای احبهم عبدالبهاء. رب علیم شاهد و واقف که در این رزیه کمری که جهان امکان و قلوب یاران را ظلمانی نموده و رقابت مقدسات و این عید فانی کلاً در هر آنی بیاد دوستان آن سامان بوده و هستیم و در احیان تشریف باستان مقدس روحی جدید و تأییدی شدید از ملکوت غیب سائل و آملیم. این عبد از شدت مشاغل و هجوم افکار و غایب احزان در این ایام فرصت نگارش نامه علیحدّه باحبای آن دیار ننماید و نفس احبا واقف و آگاهند که این مسئولیت عظمی که بر دوش استحقاق بر شانه این ناتوان گذارده شده چگونه مشاغل فکری را زیاد نموده که حتی فرصت نگارش مفقود از جهتی قهیر تمهیدات کافیه لازم از برای اجرای وصایای مقدسه حضرت عبدالبهاء و از جهتی دیگر خدمت و پذیرائی حضرات مسافری

که حال از ایران و اروپ و هند و امریک در ارض مقدس مجتمعند - از طرفی دفع شوناقتضین عبدالله و تعظیم و ترتیب امور امریه در این ارض و حل مشکلات متنوع متعدده و جواب اسئله بعضی از نفوس خارج که بعد صعود طلعت پیمان بهجهان پنهان طالب و تشنه تعالیم امریه گشته اند - از طرفی دیگر معاونت و مساعدت بعضی از احبا که در نقاط مختلف ارض بکمال شور و همت قصد تاسیس مراکز امری نموده اند و ترجمه الواح لازمه مهم که از کلب پیمان اخیراً نازل و بصاحبانش ارسال نگشته. کل این امور انجام و اتمامش بشمول تأییدات خفیه - متابعه الهیه است و مخطوط و موکول باد غیر احبای الهیست که از قلوب صافیه منیره شان مغیبت است و الا این پشتر ذلیل و عید حقیر چه تواند و چه استعدادی دارد که بهری از این امور رعا ینفعی پردازد.

از احبای الهی در هر دیار استدعایم چنین است که عالی العجالة الی حین تأسیس مرجع کل امور بیت العدل الهی امور احبا منفرداً و مجتمعاً در هر نقطه از نقاط هند و برما راجع بمحفل روحانی آن مدینه یا قریه گردد و اگر چنانچه امر مهمی که راجع بمصالح امریه در تمام هندوستان است در نقطه از نقاط بمیان آید بصلاحدید و تصویب محفل روحانی آن نقطه راجع بهیئت تنفیذیه کانونش سالیانه احبای هندوستان شود و آنچه را آن هیئت قرار دهد و صلاح داند بارض اقدس رجوع نماید. چون چنین شود امور مرتب و منظم شود اختلاف در بین افراد محافل رفع شود و در تمشیت امور تاخیر حاصل نگردد چه که در مستقبل ایام امرالله چنان اتساعی یابد که رفق وفتق امور در دست یک شخص ممکن نشود و امور معوق و معطل ماند.

رجای اخیرم آنست که در مراسلات و مذاکرات احبای الهی جز بشوقی آفندی مرا مخاطب نسازند. فخر و مباحات این عبد باین نامست و بس چه که از فم اطهر صادر می گشت و در نظرم از هرگونه اسم و لقبی عزیز تر و شیرین تر است و همچنین احترامات فائز و تعظیم و تکریم از هر قبیل مخالف و هاین حال و تمغای این عبد است نظر برادرانر نمایند و این نظر را در اعمال و اقوالشان نسبت باین فانی ابراز نمایند چه که از برای حال روحانی این عبد بهتر است. از دوستان و برادران حقیقی روحانیم تمنا و استدعایم همواره آنست که دعا نمایند و تضرع و ابتیال کنند که این عبد را مؤید فرماید بر آنچه رضای مقدس اوست و علت سرور و حبور و انبساط احبالله است.

با تعاون و تعاضد و تفاعل و وظائف لازمه خویش را در نهایت انتظام مجری دارند و شما الحمد لله واقفید که در بین جمیع کائنات چه کلی و چه جزئی تفاعل و تعاضد، شهود و ثبوت است اما در بین کائنات نظیر تفاعل مثل آفتاب آشکار است و بین کائنات جزئی هر چند تفاعل مجهول ولی جزء قیاس بکل گردد پس جمیع این تفاعلهای مرتبط بقوه محیط که محصور و مرکز و مصدر و محرک این تفاعلهاست - مثلاً چنانکه گفتیم تعاون و تعاضد در بین اجزای هیکل انسان مقرر و این اعضا و اجزا خدمت بمجموع اعضا و اجزا می نماید - مثلاً دست و پا و چشم و گوش و فکر و تصور معاونت بمجموع اعضا و اجزا می نماید ولی جمیع این تفاعلهای مرتبط بیک قوه غیر مرئی محیط است که این تفاعلهای منتظماً حصول می یابد و آن قوه مغویه انسانست که عبارت از روح و عقل است و غیر مرئی و همچنین در معامل و کارخانهها ملاحظه نمائید که تفاعل بین جمیع آلات و ادواتست و بهم مرتبط - ولی جمیع این روابط و تفاعل مرتبط بقوه عمومیهائی که محرک و محصور و مصدر این تفاعلهاست و آن قوه بخار یا مهارت استاد است. پس معلوم و محقق شد که تفاعل و تعاضد و ارتباط بین کائنات در تحت اداره و اراده یک قوه محرکه است که مصدر و محرک و محور تفاعل بین کائنات است و همچنین هر ترتیب و ترکیب که مرتب و منظم نیست آن را ترکیب تضاد فی گوئیم اما هر ترکیب و ترتیب که منظم و مرتب است و در ارتباط با یکدیگر بنیادیت کمال است یعنی هر جزئی در موقع واقع و از لوازم ضروری سائر اشیا است گوئیم این ترکیب از اراده و شعور ترتیب و ترکیب شده است. البتة این کائنات غیر متناهی و ترکیب این عناصر منفرد که منحل بصور نامتناهی شده از حقیقتی صادر گشته که فاقد الشعور و مسلوب الاراده نیست. این در نزد عقل واضح و مبرهن است جای انکار نیست. ولی مقصود این نیست که آن حقیقت کلی را با صفات او را ما ادراک نموده ایم نه حقیقت و نه صفات حقیقی او را هیچ یک ادراک نموده ایم. ولی میگوئیم این کائنات نامتناهی و روابط ضروری و این ترکیب نامکمل لابد از مصدری صادر که فاقد الاراده و شعور نیست و این ترکیب نامتناهی که بصور نامتناهی منحل شده مبني بر حکمت کلیه است. این قضیه قابل الانکار نیست مگر نفسی که مجرد بعداد و الاحاد در انکار معانی واضح آشکار برخیزد و حکم آیه مبارکه صم بکم عمی و هم لا يرجعون پیدا کند.

و اما سئالی که قوای عقلیه و روح انسان یکی است. قوای عقلیه از خصائص روح است نظیر قوه مستحیل و نظیر قوه متفکره و قوه مدبر که از خصائص حقیقت انسانست مثل شعاع آفتاب که از خصائص آفتاب است و هیکل انسانی مانند آینه است و روح مانند آفتاب و قوای عقلیه مانند شعاع که از فیوضات آفتاب است و شعاع از آینه شاید منقطع گردد و قابل انفکاک است ولی شعاع از آفتاب انفکاک ندارد. باری مقصود اینست که عالم انسانی بالنسبه بعالم نبات ماوراء الطبیعه است و فی الحقیقه ما ورا الطبیعه نیست ولی بالنسبه بجات حقیقت انسانی و قوه سمع و بصر ماوراء الطبیعه است و ادراک حقیقت انسانی و ماهیت قوه عاقل از برای عالم نبات مستحیل است و همچنین از برای بشر ادراک حقیقت الوهیت و حقیقت نشئه حیات بعد از موت ممکن و مستحیل. اما فیوضات حقیقت و حرمانیت شامل جمیع کائنات است و انسان باید در فیوضات الهیه که من جمله روحست تفکر و تعمق نماید نه در حقیقت الوهیت. این ادراکات عالم انسانیت چنانچه از پیش گذشت. این اوصاف و کمالاتی که از برای حقیقت الوهیت میسریم اینرا از وجود شهود کائنات اقتباس کرده ایم نه این که بحقیقت و کمالات الهیه پی برده ایم اینک میگوئیم حقیقت الوهیت مدرک و مختار است نه این است که اراده و اختیار الوهیت را کشف نموده ایم بلکه این را از فیوضات الوهیت که در حقائق اشیا جلوه نموده است اقتباس نموده ایم.

اما مسائل اجتماعی ما یعنی تعالیم حضرت بهاء الله که پنجاه سال پیش منتشر شده جامع جمیع تعالیم است و واضح و مشهود است که نجات و فلاح بدون این تعالیم از برای عالم انسانی مستحیل و ممکن و محال و هر فرقهائی از عالم انسانی نهایت آمال خویش را در این تعالیم آسمانی موجود و مشهود ببیند. این تعالیم مانند شجره است که میوه جمیع اشجار در او موجود بنحو اکمل مثلاً فیلسوفها مسائل اجتماعی را بنحو اکمل در این تعالیم آسمانی مشاهده می نمایند و همچنین مسائل حکمیه بنحو اشرف که مقارن حقیقت است و همچنین اهل ادیان حقیقت دین را در این تعالیم آسمانی مشهود می بینند که بادل فاطمه و حاجت واضحه اثبات می نمایند که حقیقت علاج حقیقی علل و امراض هیئت عموماً عالم انسانست. اگر این تعالیم عظیم انتشار یابد هیئت اجتماعی عموم انسانی از جمیع مخاطرات و علل و امراض مزمنه نجات یابد و همچنین مسئله اقتصاد جهانی نهایت آرزوی عمال و مشتتها

مثلا چون در کائنات ملاحظه نمائیم کمالات نامتناهی ادراک کنیم (و کائنات در نهایت انتظام و کمال است) گوئیم که آن قدرت قدیم که تعلق بوجود این کائنات یافته المیز جابل نیست. پس میگوئیم که عالم است و یقین است که عاجز نیست پس قدیر است و یقین است که فقیر نیست پس غنی است و یقین است که معدوم نیست پس موجود است. مقصود این است که این نعوت و کمالاتی که از برای آن حقیقت، کلیه می شماریم مجرد به جهت سلب نقائص است نه ثبوت کمالاتی که در حیز ادراک انسانست. لهذا میگوئیم که مجهول النعت است. باری آن حقیقت کلیه با جمیع نعوت و اوصافش که می شماریم مقدس و منزله از عقل و ادراکات است. ولی چون در این کون نامتناهی بنظر واسع دقت میکنم ملاحظه می نمائیم که حرکت و متحرک بدون متحرک مستحیل است و معاول بدون علت مستمع و محال و هرکائنی از کائنات در تحت تاثیر مؤثرات عذیده مکنون یافته و مستمرا مورد انفعالد و آن مؤثرات نیز بتاثیر مؤثرات دیگر تحقیق یابد. مثلا نبات بفیض ابرنیمانی تحقیق یابد و انبات شود ولی نفس ابر نیز در تحت تدبیر مؤثرات دیگر تحقیق یابد و آن مؤثرات نیز در تحت تاثیر مؤثرات دیگر. مثلا نبات و حیوان از عنصر ناری و از عنصر مائی که باصلاح فلاسفه این ایام اکسیجن و هیدروجن نشو و نما نماید یعنی در تحت تربیت و تاثیر این دو مؤثر واقع. اما نفس این دو ماده در تحت تاثیرات دیگر وجود یابد و همچنین سائر کائنات از مؤثرات و متاثرات این تسلسل یابد و بطلان تسلسل واضح و مبرهن. پس لابد این مؤثرات و متاثرات منتهی بهی قدیر گردد که غنی مطلق و مقدس از مؤثرات است و آن حقیقت کلیه غیر محسوس و غیر مرئی است و باید چنین باشد. زیرا محیط است نه محاط و چنین اوصاف صفت معاول است نه علت و چون دقت کنیم ملاحظه نمائیم که انسان مانند میکروب صغیر است که در میوهئی موجود. آن میوه از شگوفه تحقیق یافته و شگوفه از شجر زابت شده و شجر از ماده سیالینشو و نما نموده و آن ماده سیالیه از خاک و آب تحقیق یافته. حالا چگونه این میکروب صغیر میتواند ادراک حقایق آن بوستان نماید و به افغان پی برد و حقیقت آن باغبان را ادراک کند؟ این واضح است که مستحیل است. ولی آن میکروب اگر هوشیار گردد احساس نماید که این باغ و بوستان و این شجره و شگوفه و ثمر بخودی خود باین انتظام و کمال تحقیق نیابد و همچنین انسان عاقل هوشیار یقین نماید که این کون نامتناهی باین عظمت و انتظام بنفس تحقیق نیافتد و همچنین

قوای غیر مرئی در حیز امکان موجود از جمله قوه ایشریه چنانچه گذشت که غیر محسوس و غیر مرئی است ولی از آثارش یعنی تموجات و اهتزازش ضیاء و حرارت و قوه کهربائی ظاهر و آشکار شود همچنین قوه زایه و قوه حساس و قوه عاقل و قوه متفکره و قوه حافظه و قوه دایره و قوه کاشف. این قوای معنویه کل غیر مرئی و غیر محسوس ولی بآثار واضح و آشکار. و اما قوه غیر محدود نفس محدود دلیل بر وجود غیر محدود است. زیرا محدود البقره بغیر محدود شداختر میشود. چنانکه نفس عاجز دلیل بر وجود قدرست و نفس جابل دلیل بر وجود علم و نفس فقر دلیل بر وجود غنا. اگر غنائی نبود فقری نیز نبود. اگر علمی نبود جهل نیز نبود. اگر نوری نبود ظلمت نیز نبرد. نفس ظلمت دلیل بر نور است زیرا ظلمت عدم نور است. اما طبیعت عبارت از خواص و روابط ضروری است که منبعت از حقایق اشیاست و این حقایق غیر متناهی در چند در نهایت اختلاف است از جهتی در نهایت ائتلاف و غایت ارتباط. و چون نظر را وسعت دهی و بدقت ملاحظه شود یقین گردد هر حقیقتی از لوازم ضروری سائر حقایق است. پس ارتباط و ائتلاف این حقایق مختلف نامتناهی را جهت جامع می لازم تا هر جزئی از اجزای کائنات وظیفه خود را بنهایت انتظام ایفا نماید. مثلا در انسان ملاحظه کن و از جزء باید استدلال بکل کرد. و این اعضا و اجزای مختلف همکل انسانی ملاحظه کنید که چه قدر ارتباط و ایعلاف بیکدیگر دارند. هر جزئی از لوازم ضروری سائر اجزاست و وظیفه مستقل دارد ولی جهت جامع که آن عقل است جمیع را بیکدیگر چنان ارتباط میدهد که وظیفه خود را منتظما ایفا می نماید و تعاون و تعاضد و تفاعل حاصل میگردد و حرکت جمیع در تحت قوانین است که از لوازم وجودیه است. اگر در آن جهت جامع که مدبر این اجزاست خلل و فتوری حاصل شود شبیه نیست که اعضا و اجزاء منتظما از ایفای وظایف خویش محروم مانند و در چند آن قوه جامع همکل انسان محسوس و مرئی نیست و حقیقتش مجهول لکن فی حیث الآثار بکمال قوت ظاهر و باهر. پس ثابت و واضح شد که این کائنات نامتناهی در جهان باین عظمت هر یک در ایفای وظیفه خویش و قتی موفق گردند که در تحت اداره حقیقت کلیه باشند تا این جهان انتظام یابد. مثلا تفاعل و تعاضد و تعاون بین اجزای مقرر که وجود انسان مشهود قابل انکار نیست ولی این کفایت نسکند بلکه جهت جامع می لازم دارد که مدبر و مدبره این اجزاست تا این اجزای مرکب

منبعث از حقایق اشیا است و این حقایق کائنات هر چند در نهایت اختلاف است ولی در غایت ارتباط و این حقایق مختلف را جهت جامعگی لازم که جمیع را بیکدیگر ربط دهد. مثلا ارکان و اعصاب و اجزا و عناصر انسان در نهایت اختلاف است ولی جهت جامعگی که آن تعبیر روح انسانی میشود جمیع را بیکدیگر ربط میدهد که منتظما تعاون و تعاضد حاصل گردد و حرکت کل اعضا در تحت قوانین منتظمه که سبب بقای وجود است حصول یابد. اما جسم انسان از آن جهت جامع بکلی بیخبر و حال آنکه اراده و منتظما وظیفه خود را ایفا می نماید.

اما فلاسفه بر دو قسمند از جمله سقراط حکیم که معتقد بود وحدانیت الهیه و حیات روح بعد از موت بود. چون رایش مخالف آراء عوام تنگ نظران بود لهذا آن حکیم ربانی را مسموم نمودند و جمیع حکمای الهیه و اشخاصی عاقل دانا چون در این کائنات نامتناهی نظر نمودند ملاحظه کردند که نتیجه این کون اعظم نامتناهی و منتهی بعالم جماد شد و نتیجه عالم جماد بعالم نبات گشت و نتیجه عالم نبات عالم حیوان و نتیجه عالم حیوان عالم انسان. این کون نامتناهی باین عظمت و جلال نهایت نتیجه اش انسان شد و انسان ایامی چند در این نشئه انسانی بمحسوس و آلام نامتناهی معذب و بعد متلاشی بی اثر و ثمر گشت. اگر این است یقین است که این کون نامتناهی با جمیع کمالات منتهی بهذیان و لغو و بیهوده شد. نه نتیجه و نه ثمری و نه بقا و نه اثری. عبارت از هذیان میگردد. پس یقین کردند که چنین نیست. این کارخانه پر عظمت باین شوکت محیر العقول و باین کمالات نامتناهی عاقبت منتهی باین هذیان بخیراد گشت. پس البته یک نشئه دیگر محقق است. چنانکه نشئه عالم نبات از نشئه عالم انسانی بیخبر است ما نیز از آن نشئه کبری که بعد از نشئه انسانیت بی اطلاع هستیم. ولی عدم اطلاع دلیل بر عدم وجود نیست. چنانکه عالم جماد از عالم انسان بکلی بیخبر و مستحیل الادراک ولی عدم ادراک دلیل بر عدم وجود نیست. و دلائل قاطعه متعدده موجود که این جهان بی پایان منتهی بحیات انسانی نگردد.

اما حقیقت الوهیت فی الحقیقه مجرد است - یعنی تجرد حقیقی و ادراک مستحیل - زیرا آنچه بصورت انسان آید آن حقیقت متحد و است نه نامتناهی محاط است نه محیط و ادراک انسان فائق و محیط بر آن و همچنین یقین است که تصورات انسانی حادث است نه قدیم و وجود ذهنی دارد نه وجود عینی و از این

گذشته تفاوت مراتب در چیز حادث مانع از ادراک است. پس چگونه حادث حقیقت قدیم را ادراک کند؟ چنانکه گفتیم تفاوت مراتب در چیز حادث مانع از ادراک است. جماد و نبات و حیوان از قوای عقلیه انسان که کشف حقایق اشیا است بیخبر است ولی انسان از جمیع این مراتب باخبر. هر رتبه عالی محیط بر رتبه سفلی است و کشف حقیقت آن ولی رتبه دانی از رتبه عالی بیخبر و اطلاع مستحیل است. لهذا انسان تصور حقیقت الوهیت نتواند ولی بقواعد عقلیه و نظریه و منطق و طلوعیات فکریه و انکشافات و جدائیه معتقد باحضرت الوهیت میگردد و کشف فیوضات الهیه می نماید و یقین میکند که هر چند حقیقت الوهیت غیر مرئیه است و وجود الوهیت غیر محسوس ولی ادراک قاطعه الهیه حکم بر وجود آن حقیقت غیر مرئیه می نماید. ولی آن حقیقت که مادی مجهول الفعت است. مثلا ماده ایشریه موجود ولی حقیقتش مجهول و آثارش محسوس. حرارت و سرمای و کهربا و موجات اوست. از این موجات وجود ماده ایشریه اثبات میگردد.

ما چون در فیوضات الهیه نظر کنیم متیقن بر وجود الوهیت گردیم. مثلا ملاحظه می نمائیم که وجود کائنات عبارت از ترکیب عناصر مفرده است و عدم عبارت از تحلیل عناصر - زیرا تحلیل سبب تفریق عناصر مفرده گردد. پس چون نظر در ترکیب عناصر کنیم که از هر ترکیبی کائنی تحقق یافت و کائنات نامتناهی است و معلول نامتناهی. پس علت چگونه فانی؟ و ترکیب محصور در سه قسم است لایع. ترکیب تصادفی و ترکیب التزامی و ترکیب ارادی. اما ترکیب عناصر کائنات یقین است که تصادفی نیست زیرا معلولی بی علت تحقق نیابد و ترکیب التزامی نیز نیست زیرا ترکیب التزامی آنست که ترکیب از لوازم ضروری اجزا متحرکه باشد و لزوم ذاتی از هیچ شیء انفکاک نیابد نظیر نور که مظهر اشیا است و حرارت که سبب توسعه عناصر و شعاع آفتاب که از لزوم ذاتی آفتاب است. در این صورت تحلیل هر ترکیب مستحیل - زیرا لزوم ذاتی از هر کائنی انفکاک نیابد. شق ثالث باقی ماند و آن ترکیب ارادیست که یک قوه شیر و رنجه می که تعبیر بقدرت قدیم میشود سبب ترکیب این عناصر است و از هر ترکیبی کائنی موجود شده است.

اما صفات و کمالاتی از اراده و علم و قدرت و صفات قدیم که از برای آن حقیقت لاهوتیه می شماریم این از مقتضیات مشاهده آثار وجود در چیز شهود است نه کمالات حقیقی آن حقیقت الوهیت که ادراک ممکن نیست.

است و عقل ظهورش مغبوط بسلا - جسم است . جسم سلیم عقل سلیم دارد . ولی روح مشروط بآن نه . عقل بقوه روح ادراک و تصور و تصرف دارد ولی روح قوه آزاد است . عقل بواسطه محسوسات ادراک معقولات کند و لکن روح طلوعات غیر محدود دارد . عقل در دائره محدود است و روح غیر محدود . عقل ادراکات بواسطه قوای محسوسه دارد نظیر باصه و سامع و ذائقه و شامه و لامسه و لکن روح آزاد است . چنانکه ملاحظه می نمائید که در حالت یقظ و حالت خواب سیر و حرکت دارد شاید در عالم رؤیا حل مسئلتهایی از مسائل غایبه می نماید که در زمان بیداری مجهول بود . عقل بتعطیل حواس خمس از ادراک باز میبازد و در حالت جنین و طفولیت عقل بکلی مفقود لکن روح در نهایت قوت . باری دلائل بسیار است که بفقدان عقل قوه روح موجود فقط روح را مراتب و مقامانی .

روح جمادی - و مسلم است که جماد روح دارد حیات دارد ولی باقتضای عالم جماد چنانکه در نزد طبیعیون نیز این سر مجهول مشهود شده که جمیع کائنات حیات دارند . چنانکه در قرآن می فرماید کل شیء حی . در عالم

نبات نیز قوه نامیر - و آن قوه نامیر روح است و در عالم حیوان قوه حساسه است . ولی در عالم انسان قوه محیطه است و در جمیع مراتب گذشت عقل مفقود و لکن روح را ظهور و بروز . قوه حساسه ادراک روح نمائید و لکن قوه عاقله استدلال بر وجود آن نماید و همچنین عقل استدلال بر وجود یک حقیقت غیر مرتبه نماید که محیط بر کائنات است و در هر رتبه از مراتب ظهور و بروزی دارد ولی حقیقتش فوق ادراک عقول . چنانکه رتبه جماد ادراک حقیقت نبات و کمال نباتی را نمائید و نبات ادراک حقیقت حیوانی را نتواند و حیوان ادراک حقیقت کاشف انسان که محیط بر سائر اشیا است نتواند حیوان اسیر طبیعت است و از قوانین و نوامیس طبیعت تجاوز نکند . ولی در انسان قوه کاشف ایست که محیط بر طبیعت است که قوانین طبیعت را درهم شکند . مغلا جمیع جماد و نبات و حیوان اسیر طبیعتند . این آفتاب باین عظمت چنان اسیر طبیعت است که هیچ اراده ندارد و از قوانین طبیعت سرموی تجاوز نتواند و همچنین سائر کائنات از جماد و نبات و حیوان هیچ یک از نوامیس طبیعت تجاوز نتواند بلکه کل اسیر طبیعتند ولی انسان هر چند جسمش اسیر طبیعت و لکن روح و عقلش آزاد و حاکم بر طبیعت . ملاحظه فرمائید که بحکم

طبیعت انسان ذی روح متحرک خاکست اما روح و عقل انسان قانون طبیعت را می شکند مرغ می شود و در هوا پرواز میکند و بر صفحات دریا بکمال سرعت میتازد و چون ماهی در قعر دریا می رود و اکتشافات بحریر می کند و این شکستی عظیم از برای قوانین طبیعت است و همچنین قوه کهربائی این قوه سرکش عاصی که کوه را میشکافد انسان این قوه را در زجاجه حبس می نماید و این خرق قانون طبیعت است و همچنین اسرار مکنونه طبیعت که بحکم طبیعت باید مخفی بماند انسان آن اسرار مکنونه طبیعت را کشف نماید و از حیز غیب بحیز شهود میارد و این نیز خرق قانون طبیعت است و همچنین خواص اشیا از اسرار طبیعت است . انسان او را کشف می نماید و همچنین وقایع ماضیه که از عالم طبیعت مفقود شده و لکن انسان کشف می نماید و همچنین وقایع آتیه را انسان باستدلال کشف می نماید و حال آنکه هنوز در عالم طبیعت مفقود است و مخایره و مکاشفه بقانون طبیعت محصور در مسافات قریبه است و حال آنکه انسان بآن قوه معنویه که کاشف حقایق اشیا است از شرق بغرب مخایره می نماید . این نیز خرق قانون طبیعت است و همچنین بقانون طبیعت سایر زائل است ولی این سایر را انسان در آینه ثابت میکند و این خرق قانون طبیعت است .

دقت نمائید که جمیع علوم و فنون و صنایع و اختراعات و اکتشافات کل از اسرار طبیعت بود و بقانون طبیعت باید مستور ماند ولی انسان بقوت کاشف خرق قانون طبیعت کرده و این اسرار مکنونه را از حیز غیب بحیز شهود آورده و این خرق قانون طبیعت است . خلاصه آن قوه معنویه انسان که غیر مریست تیغ را از دست طبیعت میگیرد و بفرق طبیعت میزند و سائر کائنات با وجود نهایت عظمت از این کمالات محروم . انسان را قوه اراده و شعور موجود و لکن طبیعت از آن محروم . طبیعت محصور است و انسان مختار - طبیعت بی شعور است و انسان با شعور - طبیعت از حوادث ماضیه بیخبر و انسان با خبر - طبیعت از وقایع آتیه جاهل و انسان بقوه کاشف عالم . طبیعت از خود خبر ندارد و انسان از هر چیز با خبر . اگر نفسی تعرض نماید که انسان جزئی از عالم طبیعت است و چون جامع این کمالات است این کمالات جلوه نمی از عالم طبیعت است . پس طبیعت واجد این کمالات است نه فاعله در جواب گوئیم که جزء تابع کل است . ممکن نیست که در جزء کمالاتی تحقق یابد که کل از آن محروم باشد و طبیعت عبارت از خواص و روابط ضروری است که

از الواح مقدسه ايست كه در او آخر ايام مبارك قبل از صعود بافتخار
احباي بمبئي نازل شده

هو الله

اي ثابتان بر پيمان! زلمه آن ياران اثر خام مهر و محبت ايندانا بود.
احباي بمبئي في الحقيقه در نهايت خلوص و از هم بهتر آنكه اكثر خوش رو
و خوش خو مانند شهد و شكر و بمنابر زجاجه آسماني. قلوب در نهايت صفا و لطافت
است. مقصد از طلوع صبح هدي تعديل و تصحيح اخلاق است زيرا منقبت
عالم انساني در اين است و ترقى عالم بشري از اين و علويت هر فردي باين
موهبت رحماني. انسان خوش خو و خوش رو آيت هدي است و چراغ روشن
عالم بالا. بايد جميع همت را صرف اين بنمايند كه روپها روشن و خويها گلشن
گردد. من از احباي بمبئي راضي و مسرورم و در سحرگاه از رب غفور تائيد
موفور مي طلبم كه آن مديف قطب آيات باهره شود و مركز انوار ساطع گردد و بسايد
شهرهاي هندوستان پرتو اندازد. هر يك از احبا را فردا فردا تحيت ابدع الهی
برسانيد. از براي كل طلب برکت از درگاه احديت گردد.

و عليكم البهاء الالهی عبدالبها عباس

بعد از صعود

هو الله

اي نفوس مبارك! در دانه تا در آغوش صدفست درخشندگي و لطافتش مجهول.
همچنين گوهر درخشنده هدايت كبري تا در آغوش صدف دنياست مبهم و
مستور و مكنون. در دانه و قتي رونق بازار گردد كه از حمس صدف آزاد شود.
همچنين جواهر هدايت كبري رونق و لطافتش بعد از صعود روح از اين قلب
ضعيف تاريخ بفضاي عالم بالا. اما حال معلوم نيست كه گوهر هدايت چه قدر
گرانهاست آنوقت معلوم و آشكار گردد. پس شما بتايش و نيايش خداوند آفرينش
پردازيد كه چنين لثالي بهره و نصيب شد و چنين در شاهواري زيب و زينت
صدور گشت.

و عليكم البهاء الالهی

۲۸ - ع ۲ - ۳۸ حيفا

عبداللبها عباس

اثر كلك پيمان
۴۷۳۴
۲
۱۸
۳۲

جذاب پروفسور محترم دكتور فو رال معظم عليه بهاء الله الالهی

هو الله

اي شخص محترم مفتون حقيقت! زلمه شما كه ۲۸ جولائي ۱۹۲۱ مورخ بود
رسيد. مضامين خوش داشت و دليل بر آن بود كه الاحمدالله هنوز جواني و تحري
حقيقت ميماني قواي فكريه شديد است و اكتشافات عقليه پديد. نامرئي كه بدكتور
فيشر مرقوم نموده بودم نسخ متعدد آن منتشر است و جميع ميدانند كه در سفر ۱۹۱۰
مرقوم گرديده و از اين نامر گذشته نامر هاي متعدده باين مضمون قبل از حرب مرقوم
و در جريده كليمر سانفرانسيسكو نيز اشاره باين مسائل گرديده. تاريخ آن جريده مسلم
و معلوم و همچنين ستايش فلاسفه و سميع النظر در نطق كه در كليمر داده شد
در نهايت بلاغت. لېذا يك نسخه از آن جريده در جوف اين مكتوب ارسال ميشود.
تاليف آنجذاب البقر مفيد است. لېذا اگر چنانچه مطبوع است از هر يك نسخه از
براي ما ارسال داريد.

مقصد از طبيعينيون كه عقايدشان در مسئلئ الوهيت ذكر شد حزبي
از طبيعينيون تنگ نظر محسوس پرست است كه محسوس خمس مقيد و ميزان ادراك
نزدشان ميزان حس است كه هر محسوس را محسوم شهوند و غير محسوس را
معدوم و يا مشبوه دانند حقي وجود الوهيت را بكلي مطنون نگردند. مراد
جميع فلاسفه عموماً نيست همانست كه مرقوم نموده ئي. مقصود تنگ نظران
طبيعينيونند.

اما فلاسفه الهيون نظير سقراط و افلاطون و ارسطو في الحقيقه شايد
احترام و مستحق نهايت ستايشند. زيرا خدمات نائف بعالم انساني نموده اند
و همچنين فلاسفه طبيعينيون مفتون معتدل كه خدمت كرده اند. ما علم و
حكمت را اساس ترقى عالم انساني ميدانيم و فلاسفه و سميع النظر را ستايش مي نهايم.
در روز نامر كليمر سانفرانسيسكو دقت نمائيد تا حقيقت آشكار گردد.

اما قواي عقليه از خصائص روح است نظير شعاع كه از خصائص آفتاب است. اشع
آفتاب در تجمد است و لكن نفس آفتاب باقي و بر قرار. بلا حظه فرمايد كه عقل انساني
در تزايد و تفاقص است و شايد عقل بكلي زائل گردد و لكن روح بر حالت واحد

BAHAI NEWS

Vol. II.

SEPTEMBER 1922.

No. V.

The Bahai Message is a Call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHA.

THE NEED OF AN EDUCATOR

BY

ABDUL BAHA.

When we consider existence, we see that the mineral, vegetable, animal, and human worlds are all in need of an Educator.

If the earth is not cultivated it becomes a jungle where useless weeds grow; but if a cultivator comes and tills the ground, it produces crops which nourish living creatures. It is evident, therefore, that the soil needs the cultivation of the farmer. Consider the trees; if they remain without a cultivator they will be fruitless, and without fruit they are useless; but if they receive the care of a gardener, these same barren trees become fruitful, and through cultivation, fertilisation, and engrafting, the trees which had bitter fruits yield sweet fruits. These are rational proofs; in this age the peoples of the world need the arguments of reason.

The same is true with respect to animals: notice that when the animal is trained it becomes domestic, and also that man, if he is left without training, becomes bestial, and, moreover if left under the rule of nature, becomes lower than an animal; whereas if he is educated he becomes an angel. For the greater number of animals do not devour their own kind, but men, among the negroes of Central Africa, kill and eat each other.

البشائر

قیمت اشتراک سالانه

در ایران ۲۰ و تومان

در هندوستان ۵ پنیج روپیة

در امریکه ۲ و دو دالر

این مجله ماهی یکبار
طبع و توزیع می شود
عنوان مراسلات

ای اهل عالم همه

باریک دارید

و بزرگ یکشا خسار

الفستین استریت کراچی

خرج پست بر قیمت

سالانه افزوده نمی شود

جلد ۲ | ذی القعد و ذی الحج سنه ۱۳۴۰ هـ | نمبر ۳ و ۴

مقصد رساله البشارات وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و رتبه عالیست و مقالات مختصر مفید در اینخصوص از هر کس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد.

محکم الہی

(از افق قلم اعلی)

بنام گویند دانا

در توبه بزرگ

بیمبر و دالام ۳

ای فریدون! الحمدلله از فضل ابرار بر بحر ایمان فائز شدی و بافق اعلی توجیه نمودی و لکن محکم الہی لم یزل و لا یزال ما بین عباد بوده و خواهد بود و همچنین میزان الہی در کل حین مشہود است. باید در کل احیان بحق جل و عز پناه برد و توفیق خواست تا مؤید شود باستقامت بر آنچه از راک نموده و عمل بآنچه در کتاب الہی ناظر شده. اگر نفسی در جمیع عمر بعبادت مشغول شود و از صفاتی که سبب ارتقاء امواله است محروم ماند آن عبادت حاصل ندارد و ثمری نخواهد بخشید. ای فریدون! آسمان امر الہی بافتاب امانت روشن است. بحمل امانت مقمسک شو و بذیل صداقت متعشمت. این دو نیز اعظمند کہ از افق قلم اعلی طالع شده اند و در آسمان حکم سلطان امکان بشرق و صمیمتند. انشاءالله باین مقام فائز شوی و بذکر دوست ناطق گردی.

Now reflect that it is education that brings the East and the West under the authority of man; it is education that brings to perfection wonderful industries; it is education that nourishes glorious sciences and arts; it is education that makes manifest new discoveries and laws. If there were no educator, there would be no such things as comforts, civilisation, facilities, or humanity. If a man be left alone in a wilderness where he sees none of his own kind, he will undoubtedly become a mere brute; it is then clear that an educator is needed.

But education is of three kinds:—Material, Human and Spiritual. Material education is concerned with the progress and development of the body, through gaining its material comfort and ease. This education is common to animals and men.

Human education signifies civilisation and progress: that is to say, government, administration, charitable works, trades, arts and handicrafts, sciences, great inventions and discoveries of physical laws, which are the activities essential to man as distinguished from the animal.

Divine education is that of the Kingdom of God: it consists in acquiring divine perfections, and this is true education; for in this state man becomes the centre of divine appearance, the manifestation of the words, "Let us make man in our image and after our likeness". This is the supreme goal of the world of humanity.

Now we need an educator who will be at the same time a material, human, and spiritual educator, and whose authority will be effective in all conditions. So if any one should say, "I possess perfect comprehension and intelligence, and I have no need of such an educator," he would be denying that which is clear and evident, as though a child should say, "I have no need of education; I will go according to my reason and intelligence, and so I shall attain the perfections of existence"; or as though the blind should say "I am in no need of sight, because many other blind people exist without difficulty."

Then it is plain and evident that man needs an educator, and this educator must be unquestionably and indubitably perfect in all respects, and distinguished above all men. For otherwise he cannot be their educator. More particularly because he must be at the same time their material and human as well as their spiritual educator; that is to say, he will teach men to organise and carry out physical matters and to regulate the form of society with regard to the establishing of help and assistance in life, so that material affairs may be organised and regulated for any circumstances that may occur. In the same way he will establish human education; that is to say, he must educate intelligence and thought in such a way as they may attain complete development, so that knowledge and science may increase, and the reality of things, the mysteries of beings and the properties of existence may be discovered; that day by day instructions, inventions and laws may be improved; and from things perceptible to the senses conclusions as to intellectual things may be deduced.

He must also impart spiritual education; so that intelligence and comprehension may penetrate the metaphysical world, and may receive benefit from the sanctifying breeze of the Holy Spirit, and may enter into relationship with the supreme Concourse. He must so educate the human reality that it may become the centre of the divine appearance, to such a degree that the attributes and the names of God shall be resplendent in the mirror of the reality of man, and the holy verse, "We will make man in our image and likeness," shall become true.

It is clear that human power is not able to fill such a great office, and that reason alone can not undertake the responsibility of so great a mission. How can one solitary person without help and without support lay the foundations of such a noble construction? He must depend on the help of the spiritual and divine power to be able to undertake this mission. One Holy Soul gives life to the world of humanity, changes the aspect of the terrestrial globe, causes intelligence to progress, vivifies souls, lays the foundation of a new existence, establishes the basis of a marvellous creation, organises the world, brings nations and religions under the shadow of one standard, delivers man from the world of imperfections and vices, and inspires

him with the desire and need of natural and acquired perfections. Certainly nothing short of a divine power could accomplish so great a work. We ought to consider this with justice, for this is the function of justice.

A Cause which all the governments and peoples of the world, with all their powers and armies, cannot promulgate and spread, one Holy Soul can promote without help or support: Can this be done by human power? No, in the name of God! For example, Christ, alone and solitary, upraised the standard of spiritual peace and righteousness, a work which all the victorious governments with all their hosts were unable to accomplish. Consider what was the fate of so many and diverse empires and peoples: The Roman Empire, France, Germany, Russia, England, etc., all were gathered together under the same tent; that is to say, the appearance of Christ brought about a union among the diverse nations; some of whom, under the influence of Christianity, became so united that they sacrificed their lives and property for one another. After the time of Constantine, who was the protagonist of Christianity, divisions broke out among them. The point I wish to make is that Christ sustained a cause that all the kings of the earth could not establish! He united the various religions and modified ancient customs. Consider what great divergences existed between Romans, Greeks, Syrians, Egyptians, Phoenicians, Israelites and other peoples of Europe. Christ removed all discord and became the cause of love between these communities. Although after some time empires destroyed this union, the work of Christ was accomplished.

Therefore the perfect educator must be at the same time not only a material, but also a human and spiritual educator; and he must possess a supernatural power, so that he may hold the position of a divine teacher. If he does not show forth such a holy power, he will not be able to educate, for if he be imperfect, how can he give a perfect education? If he be ignorant how can he make others wise? If he be unjust how can he make others just? If he be earthly, how can he make others heavenly?

Now we must consider justly: did these Divine Manifestations* who have appeared possess all these qualifications or not? If they had not these qualifications and these perfections, they were not real educators.

Therefore it must be our task to prove to the thoughtful by reasonable arguments the prophethood of Moses, of Christ, and of the other Divine Manifestations. And the proofs and evidences which we give must not be based on traditional, but on rational arguments.

It has now been proved by rational arguments that the world of existence is in the utmost need of an educator, and that its education must be effected by a divine power. There is no doubt that this divine power is due to inspiration, and that the world must be educated through this power which is above human power.

TABLET FROM ABDUL BAHÁ.

To the maid servant of GOD, Miss (Doctor) Edna McKinney.

Upon her be greetings and praise.

HE IS GOD!

O THOU DAUGHTER OF THE KINGDOM:

Your letter has been received and the contents were the cause of joy, because it had the news of the gathering of blessed souls at Green Acre. Indeed last summer Green Acre was the flower garden of Reality. The sweet fragrance of its roses and its odoriferous herbs have perfumed the nostrils. It was a banquet of the Kingdom, decorated with spiritual ornaments and adorned with the heavenly table. I am hopeful that next summer it may become better, improved in its arrangements and the revered maid servant of God, Miss Farmer may obtain utmost joy and happiness.

Truly thou hast rendered a service and this will be the cause of Thy ideal progress.

* Divine Manifestations are the founders of religions.

Convey the respectful greetings to Dr. Carl Mindlin and to his revered wife, and say:—Praise be to God, you have found a vast field. It is time to run the race horse of zeal and attain to thy utmost hopes and wishes.

Convey to Miss Miriam Seigle greetings, and say: Practise those sciences and arts which thou hast acquired in schools where universal results might be given and eternal life might be bestowed.

Convey to Miss Bessie Felstiner greetings and give her my message: 'The doors of the Kingdom are open and blessed souls are entering. Strive thou with heart and soul to become the door-keeper of that Threshold.

Convey on my behalf kindness to Miss Florence Walkden, and say: 'I ask God that she may become a heavenly Florence; erect an everlasting edifice and live in that city with utmost joy and fragrance.'

Miss Mary Snow, undoubtedly, is striving in that which should and ought to be, in order that the heart may become the mirror of lordly manifestations.

Convey on my behalf the utmost longings to Mr. Lionel Sylvester: I supplicate of the Grace of God in his behalf, that he may be confirmed and assisted everywhere, and like a candle he may become luminous with the light of guidance.

I send the greetings of my heart and soul to Mr. Sexton and ask for him heavenly bounty and infinite bestowals.

I am hopeful that Mr. James Morton Jr. may become so enkindled with the fire of the love of God that the heat thereof may be set aflame in that country.

Convey the longing greetings to Mr. Samandra Nath Barman and say:—Praise be to God! Thou hast traveled in the regions and quaffed from every fountain. Now is the time for thee to drink from the fountain of eternal life, partake from comfort and happiness under the shadow of the Blessed Tree that bears fruits forever. Trees are many, yet their fruits are temporary. But this blessed tree is everlastingly full of fruits and its shade is permanent.

Say to Dr. Rafiudin Ahmad (Rafi means high):—The holy Threshold is the high station. If thou desirest a high station, it is servitude to the Lord of the Kingdom and service to the Holy Threshold of God. My hope is this, that thou mayest become confirmed therein.

I have sincere love for Mr. Edwin Monk. I ask God for him heavenly bounty and everlasting life.

Convey on my behalf distinguished respects to Sir Rabindranath Tagore, and say:—I wish for thee an illumined consciousness, and I ask for thee heavenly bestowals.

Convey greetings to Ghodsea Ashraf, and say: Thou hast been away from thy country for several years and thou art living in a strange land. All are waiting in Teheran that thou mayest become a collection of perfections in America, then return to Persia, in order to teach and educate the girls. Therefore, do thou strive night and day to acquire this capacity, efficiency and worthiness, so that after the war thou mayest travel to Persia.

In short, God said in the great Koran, "We wish to bestow upon those who have become weakened on the earth, and make them leaders." That is, heirs to the Prophets and Messengers.

Now although we are weak, yet, we are hopeful that through the Divine assistance and favours, we may become strong.

Upon thee be greetings and praise.

A. A.

ZOROASTRIAN SYMBOLS

BY
RUSTOM K. IRANI.

The religions of ancient times, even that of Zoroaster, could not but express their teachings by means of symbols and allegories. The religion of the ancient Egyptians was nothing but symbols, so was their writing.

In Persia the Zoroastrian religion was not all symbolic; but symbols were recommended in practice in order to convey the lofty teachings of His Holiness Zoroaster to the illiterate. Many a Zoroastrian symbol must have become obsolete owing to advance of education and the increased capability of men to understand the abstract without the help of the concrete.

Of the symbols that remain upto these latter days we may take the following:—

The Sacred Thread, the *Zommar*, of the Zoroastrians emblematically represents the girding up of one's loins in the service of God and thus expelling evil and ignorance from one's self as well as from His earth. The Sacred Shirt, the *Sadreh* which is to be worn nearest to one's heart represents love for religion and voluntary service to the Cause of God. The shirt is to remind the wearer that he came naked on earth, poor and penniless and that Divine Gifts have clad him and nourished him. This same shirt demands of you to practise good deeds to be stored in the central little pocket called the repository of virtue.

The open collar is a symbol to remind you of death when you have to rend asunder the cage of the soul. It also reminded the ancient Zoroastrians of their duty to be ready to sacrifice themselves for the Cause of Righteousness.

The arm of the Shirt by extending from the shoulder to the elbow represented *work* and conveyed to the religious the idea that work is enjoined by God. In other words, Work is worship.

Now let us turn to the higher teachings of Zoroaster, the Prophet of Light. Love is the key-note of his Song. This love is conveyed by means of the symbol Fire. When he first appeared, he said he had come to kindle a Fire that had been extinguished. We know that that could not have been physical fire, for it burnt in Persia by day and by night from its natural springs, that spouted out of its oceans of subterranean oil. The fire of love amidst men had disappeared and Zoroaster rekindled it. Men had ceased to love one

another; hatred and rancour had taken the place of kindness and love in human affairs. The love that unites; the love that burns away all that is unbecoming had been put out. His Holiness the Lord Zoroaster revived it. This love was expressed by the symbol Fire; for the Lord said, "Keep this fire ever burning in you temples; polute it not by means of the mouth; and as long as this fire burns amidst you so long will you live." We can thus clearly see that it was love, that was the cause of the life of the nations. Love alone is poluted by the mouth, *i. e.*, the Zoroastrian must not utter a single unkind word, for thereby the divine fire is poluted. He further taught that there would come a time when the Great Shah Baharam would rise from among the Persian Race and establish the Fire all over the world. That people should not forget this, a symbolic fire was kindled in the Zoroastrian Temple, specially designated the Fire of Lord Baharam or the fire to remind the Zoroastrians of the coming of the Great Peace-Maker on earth, as a proof of that we might mention that Zoroaster said, "the first Fire-Temple was built in my heart". Also note that the phrase Fire-Temple is a misnomer. In Persian a Zoroastrian temple is called *Dari-Mehr* or the Temple of Love. Thus we see that love is the eternal fire and love alone can mankind be united, religions and through love and love alone can mankind be united, wars abolished and the kingdom of God established.

The writer of the above article is only a fresh student of the Bahai philosophy and he has shown how much clearer is his conception of Zoroastrianism, the religion of his forefathers.

B. N.

THE LOGIC OF THE BAHAI.

BY

M. R. SHIRAZI.

(Continued from page 11.)

"Impossible! Impossible!" I said to myself, when I had left the presence of the Bahai and of his invincible arguments. "How can I believe in the advent of another prophet after the Seal of Prophets, unless my past belief has been ill grounded?"

But I was not aware that a keen desire was created in me for further and fuller investigation of the doctrines and teachings of the Bahais.

After a few days I gave a surprise visit to the Bahai Hall and once more the same old Bahai gentleman *viz.* Mirza Mahram was seated.

No sooner I took my seat than he said: "Our Master Abdul Baha has taught us to beware of prejudice, light is good in whatsoever lamp it is burning. A rose is beautiful in whatsoever garden it may bloom. A star has the same radiance if it shines from the East or the West."

Then turning and pointing out to the lamp in the centre of the Hall he said: "Teli me what is that?" I said: "It is a lamp." He tokened towards another and said: "What is *that*?" I replied: "This is a lamp also."

"These are two different things; why do you call them by the same name?" Asked the Bahai.

"Just because," said I, "they serve the same purpose."

"Can you call one lamp and refuse to apply the term to the other?" said he. "We could not do that," said I.

"Well Baha 'o' llah has done what any other manifestation of the past has achieved;" added the Bahai.

"He has come with a set of teachings which are from God; and single and alone without any local or physical help, he has united men of different creeds, tongues and countries. In other words he has founded Religion once more on earth. If we cannot look upon him as divinely inspired teacher or manifestation, pray tell me how can we have faith left for our old religions."

He then said:—"In the year 1844, the Bab, or herald, appeared and said that he had come to pave the way for one 'Whom God shall manifest.' Then came Baha 'o' llah or the manifestation of God, he whom Christians, Jews and Mahomedans expected; and despite severe persecutions in Persia and Turkey, from the prison house of

Acre his words and teachings have spread in all countries. He left this world after 40 years of exile and imprisonment and his wonderful son Abdul Baha carried on the work with a masterly hand. Under the leadership of the servant of God Mahomedans, Budhists, Zoroastrians, Jews, Sikhs, Hindus, Shintoists, etc., have been united in love to such an extent as the world has never seen. This is the beginning of that golden age upon earth, the age of universal peace and love when men shall come from the East and the West from the North and the South and shall sit together in the Kingdom of God."

When the Bahai said this he fell in a deep meditation and one could feel that he was throwing his eyes on a far off future:—A future which the sooner we attain the better. Recovering from his meditation he said:—"This is enough for to-day, more when we meet again. Better go and think over these words and come again to solve your difficulties."

(To be continued.)

N.-B.—The Student of the Bahai Movement will do well to read a book by Prof. E. G. Brown of Cambridge, entitled the Travellers Narrative. This book deals with the early History of the movement.

THE THIRD ALL-INDIA BAHAI CONVENTION.

December 27th to 31st 1922.

AT KHALIKDINA HALL, KARACHI.

PROGRAMME.

Morning Sessions at 9 A. M.

Evening Sessions at 5 P. M.

First day.

Subject:—The rise of the Bahai Movement.

1. The Bab-Baha 'o' llah—Abdul Baha.
2. Fundamental Unity of all religions.

Second day.

PEACE ON EARTH.

1. League of Nations.
2. Reconciliation of Races.
3. Universal education.
4. Esperanto.
5. Other movements on earth, working for the oneness of humanity.

Third day.

The Dawn of a New Age.

1. Equality of Men and Women.
2. Solution of economic Problems.
3. When Nations are one.

Fourth day.

Feasts, Picnics, Elections of Committees for the ensuing year, Report from the retiring Committee, etc.

N. B.—In the Morning Sessions addresses and speeches may be delivered in any language—Persian, Gujarati, Sindhi, Urdu or English.

In the Evening Sessions the addresses are to be purely in English.

The names of the President or Presidents as well of the speakers will be announced later. All Churches, Temples, Societies, individuals are cordially invited to attend and take part in the proceedings.

NOTES & NEWS.

Prof. Pritam Singh has started a Bahai Series of Pamphlets in Urdu and we have received his first number, on the Bab. We are sure this kind of service will be extremely fruitful.

ساقیا خیز و ده از مصطبر جهانی از نو
که ز محبوب رسیده است بیایی از نو
باید اندر طلبش زد دوسرگامی از نو
هان غم کهنه بسوزید ز نو نغمه ساز

مطربا فصل چمن دامن گلزار نکو است
در صف میزدگان زمزمه تار نکو است
نغمه راگ و همیونی و افشار نکو است
هم سرود غزل از حسن رخ یار نکو است
نعت محبوب سرائید بشور و شهنواز

فرع اصل احدیت گل گلزار قدم
ثمر دار کرامت شجر بار کرم
منبت فرع هدی مظهر غنن اعظم
و الهی امر خدا غنن قدم حصن انم
حضرت شوقی ربانی غنن ممتاز

از دو جنت خط سبز شده مد هامتان
از دو رضوان رخ او آمده و رد کدها
از دو فردوس قدوست ذواتا افغان
از دو خلد آمده الطافش خیرات حسان
کل یوم دو فی شان بشانش دمساز

لو او پاک دو بحر و موج یلغقیان
جنتان است که من دونها کشته میان
فیها فاکهتر و الفخجل و الرمان
حیرت رخسار و العصف و الریحان
فیها عینان سری است کز و شد ابراز

ظل مدود همین سایه غنن احدیست
ماء مسکوب همین کوثر فضل ابدی است
طلح منصود همین گلشن وصل صمدی است
سدر منصور همین نو شجر لیلدی است
او حقیقت بود و هر چه بجز اوست مجاز

از وی اصل عرب آمیخته با عرق دهم
پهلوی زند شده با چم تازی مدغم
عهد ساسانی و میعاد خلیلی با هم
دوده هاشمی و نسل کیانی توام
لحن آراک سوشتر است با هذگ حجاز

بسمیتر حمرا اوست همیون ملاح
سالک راه هدی راست و لایش مصباح
شرح آیات خدا راست بیانش مفتاح
زین دم پاک سپیده شده مکی الارواح
بهر اسرار الهی بود او کاشف راز

این همان جبل که تا آدم اول ممتد
این همان نور که تابد ز ازل تا باید
این همان روح که از حق برسل داده مدد
این همان فیض که خواندش فیض سرمد
این همان باب که از حق بخلا یق شد باز

ناطق خود شده راحب تو مفتاح رجاست
روی و ابروی تو باش قبله و محراب دعاست
جذب بهادر دل و جان قبله نما است
این زمان جذب بر آن قبله نما سوی شماست
خواه در ذکر عراقم چه بکمر شیراز

میسر نشود چنانچه ملاحظه میشود اقطار و صفحاتی که در ظل تعالیم پیغمبران وارد شده و بردای ایمان مقرر شده اند در جمیع مراتب ترقی نموده اند. مثلاً ملت بنی اسرائیل که سالیهای متمادی اسیر ظلم و تعدی فراعنه و گرفتار جور و شکنجه فوق العاده مصریها بوده و در کمال خواری و مقهوریت روزگار بسر میبردند چون حضرت موسی کلیم در میان شان مبعوث گردید در اندک زمانی بقوت دین آن ملت را از خصیص شقاوت باوج سعادت رسانید و جهان بنی اسرائیل را تربیت فرمود که در کمالات انسانی و مراتب مدنیت و علوم و معارف و صنایع طریقی ترقی نمودند که فلاسفه یونان از آن ملت تحصیل علم و حکمت میکردند چنانچه سقراط حکیم و بقراط و امثالها بارض مقدس آمده و از بنی اسرائیل حکمت و سائر علوم را می آموختند و در مراجعت در مملکت خود آن علوم را منتشر می ساختند و ابی از جهت دیگر مشاهده میشود که ملل و دول افریقه بواسطه عدم تعالیم همیشه در جنگ و نزاعند و علی الدوام در نفاق و اختلاف و در پست ترین مراحل و وحشیگری سیر می نمایند پس معلوم شد که تغیرا می که انسان را دلالت بحقیق شناسی و معرفت الله می نماید و عالم را بر علو و سمو ترقی میسرساند دین است. حال باید نظر نمود که کدام یک از ادیان و تعالیم پیغمبران کرام امروز برای عالم کافی و میتواند امورات نوع بشر را مدیریت باشد. اگر با نظر دقت و انصاف در شرائع انبیاء و تعالیم ایشان ملاحظه شود معلوم میگردد که الیوم هیچ یک نمیتواند مدیریت عالم را بر عهده شود بواسطه آنکه آن تعالیم موافق اقتضای زمان کنون نبوده و نیست و طریقه اجرای آنها بهیچ وجه ممکن نیست. یعنی اگر آن احکام امروز در دنیا مجرا شود اختلافات بیشتر و کلیه امورات و پیش رفت عالم مختل و معطل خواهد ماند. مثلاً یکی از تعالیم حضرت موسی حکم سبت (احترام روز شنبه است) و اگر این حکم امروز اجرا شود جمیع ترقیات عالم متوقف میشود و یا تعالیم حضرت مسیح را چون پاپ و کشیشان بر آن اضافاتی نموده و یا از آن چیزهایی کاسته اند بعبارة اخری روح و حقیقت شریعت عیسوی را زایل نموده اند و یا یکی از احکام حضرت رسول آنکه أقتل المشركين حيث وجدتم اجرای طعم بزرگی بعالم انسانیت وارد می آورد ملاحظه میشود که باین علل و علل دیگری که شرح در اینجا مختصراً است هیچ کدام از آن تعالیم برای انتظام و ترقی عالم بشری کافی و کامل نیست. ولی فقط یگانگی تعالیمی که امروز میتواند عالم را اداره نماید و وحدت عالم انسانی تشکیل دهد و صلح و سلام و اتحاد

و یگانگی حاصل نموده نفاق و دوئیت و بیگانگی و خصومت را معدوم سازد همانا اوامر و تعالیم مبارک حضرت بهی الله است. چنانچه کل را از نزاع و جدال و از جمیع وسائلیکه احداث فساد و بی نظمی میکند نهی فرموده نهیاً عظیمی فی الکتاب. بعکس کل را بر محبت و الفت و بمعشرت با جمیع احزاب و ادیان امر فرموده. عاشروا یا قوم مع الادیان كلها بالروح والریحان. و در مقام دیگر میفرماید. در جمیع احوال انسان باید مشیت شود با سبب و علت امنیت و آسایش عالم است. چنانچه مشهود است اقطار و ممالیکه در ظل تعالیم این ظهور اعظم داخل شده اند جز یگانگی و وحدت مقصدی ندارند و اعظم آمالشان حصول وحدت عالم انسانی و خدمت بنوع بشر و از دیاد محبت بین قلوب است.

این جهان مبتلا برنج و غنا است	چاره اش منحصر بدین بها است
این چنین عالمی که عالم ما است	ببخدا مستحق دین بها است
وحدت نوع و وحدت دین است	وحدت ملکت و وحدت آراء است
وضع امروز با حدود قدیم	عقل داند که تا چقدر خطا است
بخدا خدمتی بنوع بشر	هم در انتشار دین بها است
دفع شرمع فتنه رفع فساد	قلع و قمع حروب دین بها است
باعث اتصال شرق بر غرب	هم شمال و جنوب دین بها است
اجتماع نفوس و شرح صدور	و انجذاب قلوب دین بها است
حکم حب و وفا و صدق و صفا	هم احکام خوب دین بها است

باد جان پرور ایام بهار

شکر کن لطف خدای صمد بنده نواز	باد جان پرور ایام بهار آمد باز
بشطا آمده مرغان چمن در پرواز	گل نو خواسته بشگفته رخ از حق ناز
غذایمیش بنوای نوبی آورده نیاز	
جاری از نو بتن مرده روان گردیده	عالم پیر دگر باره جوان گردیده
یار با دل شده گان مونس جان گردیده	نفس باد صبا مشک فشان گردیده
ارغنون آسادر شاخه شده پر آواز	
هر طرف تازه نهالی است خرامان چمن	سرو نو خواسته بالان بهیجان چمن
گشته تپه و بهیچ گان تازه غزلخوان چمن	مژده آورده صبا بهر جوانان چمن
که گر وجد و نشاط است نه اندوه و گداز	

و اساس سياستى كه امروزه ام را بكار آيد و مالك را ترقى دهد همان اساس و شريعت حضرت بهالله جل ذكره الاعلى است كه اين دردهاى بيدرمان را جز آن دوائي نه و اين خرابه هاى ويران را جز آن نه اساس و نه بنائى است. قوانين و شريعت حضرت بهالله روح اين عصر است. پس احزاب مختلفه و سمل مشغول چنانچه طالب ترقى و تعالى ممالك عالم باشند بايد قيود اوام را بدرند و متابعت قوانين حضرت بهالله نمايند و الا هر چه كوشش نمايند و زحمت و صدمه متحمل شوند تمام هدر و بالعكس عوض آرداي خرابى بجاي صلاح و صلاح جنگ و جدال عالم را فرا گيرد.

تعصب ديني

و آن اين است كه هر مذهب سابق دين لاحق را بد و پيروان آن مذهب را ناپس مي داند و باعث اين است كه هر مذهب سابقى كه بحال اوليه خویش مانده است تحري حقيقت نموده و تحقيقات لازم نكرده است در اين صورت توليد يك تعصب و دشمنى عظمى بين اديان گرديده و حال آنكه مظاهر مقدسه الهيه عموماً براي رفع اين تعصبات مبعوث گرديده اند. حال نفوس از مقصود اصلي باز مانده و توجهات باطله خویش را پيرو گرديده اند. مثلاً قوم يهود پيروان اديان مقدسه بعد از حضرت موسي را دشمن خویش بل عدو مبین خطاب مي نمايند و حال آنكه حضرت مسيح روح ما سواه فداه بهتر نجات و فلاح بشي اسرائيل و قوم يهود مبعوث گرديده و همچنين حضرت رسول اكرم محمد ابن عبدالله براي هدايت و رهنايدن از ضلالت عيسويان مبعوث گرديدند و يهوديان و عيسويان غافل از آن گرديدند و حضرت رسول را نعوذ بالله دشمن خویش خطاب نمودند و خود اين توليد يك تعصب عظمي نمود كه واضح و مشهود و اهم مختلفه حاضر و موجود. چنانچه امروز ملاحظه مي نمايند و حضرت بهالله ارواح العالمين الفداء براي رستگاري و هدايت عموم اديان مختلفه تشریف آورده اند و ظهور فرموده. براي نجات و فلاح مبعوث گرديده اند. ما را از تعصبات ديني منع مي فرمايند. ما عموم راه هدي جوئيم و بندگان يك خدائيم. آيا سزاوار است كه بندگان يك خدا بندگان يك خداوند را اولين تعصب عظمي قرار بدهند؟ آيا سزاوار است كه جويندگان راه يك حقيقت چنين حقيقت را بزرگترين تعصبات قرار بدهند؟ پس بر ارباب بصيرت و جويندگان راه حقيقت و سالكين در سبيل هدايت واضح و معلوم گرديد كه تعصبات ديني عموماً

بيجا و باعث حرب و فعال بين هر فرقه ميگردد. در صورتيكه مظاهر مقدسه الهيه براي ارتفاع و برداشتن جنگ و فساد و افراشتن نمودن الفت و اتحاد بر ما مبعوث گرديده اند پس هر جماعتي كه داراي تعصبات ديني هستند گذشت از اينكه خلاف فرمايشات پيغمبران مقدس خود را نموده اند از تحت تبعيت و بندگانى خداوند خارج گرديده اند مثل گروه يهود و نصارا و قس علي ذالك مسلمين مطابق اخبار نمويه و احاديث ائمه منتظر دو موعود هستند كه بيايند و زمين را بر از عدل و داد نمايند. حال حضرات اسلام چنين گمان نموده اند كه قائم موعود بايد بيايد در حالت جنگ و جدال مردمان را مقتول سازد و زندگي و خونخواري نمايد كه قائم الله است. لا و اله بايد هر يك از مظاهر احدير بهتر الفت و اتحاد ظهور فرمايند نه جنگ و جدال. بايد حرب و فعال را مرتفع سازند نه خود باعث خونخواري گردند.

وحدت عالم انساني

(از قام آقاي عزت الله عبدالله زاده)

چون مقصد از تاسيس مجله شريف البشارت ترويج وحدت عالم انساني و تفهيم اساس و اصول اديان الهيه بوده و هست و في الحقيقه تاسيس و انتشار اين قبيل جرائد و مجلات مباركه امري از تاسيسات مبهم مفيد بوده. بخصيص جريده فريده البشارت كه امرالله را حقيقتاً خادمي لايق و سزاوار مي باشد. تبرىكات صميمانه خالصانه خود را تقديم مي دارم و از صميم قلب خواهانم كه روز بروز براهميت و علو آن جريده محترم افزوده شده بعالي ترين مقامات و بلند ترين درجات موفق گردد.

حضرت بهالله جل ذكره الاعلى مي فرمايد مقصود از ارسال رسل و انزال كتب معرفت الله و الفت و اتحاد عباد بوده. اگر بتاريخ نظر كنيم مي بينيم كه در كل از مضر و اعصار يگانه طريق و تشنه راهي كه هدايت نوع بشر و سعادت عالم انساني مشروط بآن بوده و خواهد بود همانا تعاليم و جودات مقدسه و شرائع انبياء كرام بوده است. چنانچه اعظم موهبت الهيه دين است. زيرا دين عبارت از مجموعه از تعاليم و احكام الهيه است و البته تعاليم الهيه و احكام رباني بر سائر تعاليم اقدم و فائق است. بوسيله دين شخص بمعرفت الله فائز و بمقامات عاليه و درجات ساميه نائل ميگردد. بالاخره ترقى عالم بشري و حصول حيات ابدى و عزت سرمدى جز از اين راه

تعصب جنسی

و این اول تعصب است که نوع بشر و جنس آدمی بدان بر خورد نموده است و ابتدا و سرمنشأ عموم تعصبات و تمام تعصبات از این تولید شد. زیرا اول بمناسبت اینکه جنس سیاه رنگش و عادتش مخالف با جنس سفید بود نوع سفید از سیاه دوری جست و رفعت رفعت باعث یک تعصب عظمی بین بنی نوع بشر گردید و از معنی - بنی آدم انضای یکدیگرند - که در آفرینش ز یک گودرند. غافل و جاهل گردیدند و بتعصبات جنسی پرداختند.

چنانکه در ایران نوع سیاه را غلام و بنده خوانند و باین سبب بیچاره نفس سیاه رنگ باعث توبیخ و ملامت گردد. و نیز در امریک که الیوم بالنسبه بسیار هم متمدن تر و مدنیتر است جنس سفید نوع سیاه را بازداره بد میدانند و از دوری میجوید که هرگاه سیاهی در منزلی سکونت و اقامت نماید دیگر در آن منزل سکونی نموده بلکه بان نظر نمی اندازند و بهمین مغال بود تا زمانیکه حضرت عبداللہ روح ماسواہ فداه تشریف فرمائی آن مرزوبوم گردیدند. و آنان را اسیر نمود اوهام و تعصبات ملاحظه فرمودند. در این حال بکلی این تعصب را مرتفع فرمودند و بعد یک سیاه سفید را ترویج نمود و بازداره الفت و اتحاد را بین سیاه و سفید استوار فرمودند که سفید سیاه را باحسانه نکاح در آورد.

تعصب وطنی

و این اعظم تعصبات است چنانچه حضرت عبداللہ روح ماسواہ فداه میفرماید: اما تعصب وطنی - این نیز جهل محض است زیرا روی زمین وطن واحد است. انچه! اهالی ارض این کره را قسمت و هر یک قطع را متصرف گشته و نام آن را وطن نهاده. بخیال خود در راه ترقی و تعالی وطن خویش میکوشند. اما غافلند و جاهل که وطن کره زمین است. چنانکه حضرت به الله جل ذکر الاعالی می فرماید. لیس الفخر لمن یحب الوطن بل لمن یحب العالم. نیست افتخار برای کسی که دوست بدارد وطن خود را بلکه فخر سزاوار کسی است که دوست بدارد عالم را.

ما که برای قطع از این کره زحمات را متحمل می شویم که شاید این قسمت از سایر قطعات بهتر شود و بکلی بی خبریم که باین نوع مشقت و زحمت هرگز وطن

مقروض آباد نشده بلکه تولید حرب و جدال و باعث جنگ و قتال میگردد و ما را از مقصود خویش فرسخها دور و مہاجور می نماید. پس ما باید برای کره ارض خدمت نمائیم. زیرا از اهل زمینیم. آنوقت نه جنگ و جدال هست و نه حرب و قتالی. چنانکه حضرت عبداللہ روح ماسواہ فداه می فرماید! خداوند عالمیان یک زمین خلق فرموده و کل را بیکدیگر ارتباط داده و یکخانه بنا فرموده و کل را در آن منزل داده ولی نفوس بشر ملل عالم مانند کلاب این میدان را تقسیم و حبی نموده اند و هر یکی دیگران را تجاوز از آن تقسیم نماید و مغازه برخیزد و حال آنکه میدان واحد است نه تقسیم و نه توزیع. انتقوی! حال ملاحظه فرمائید اگر ما تمام اهل زمین را برادر خویش بدانیم و بطور اتحاد و مودت و اتفاق و اخوت با ملل ارض رفتار نمائیم آنها هم البتہ در عوض دوستی ما دشمنی نوزند و بجای برادری و یگانگی دوری و بیگانگی نخواهند. پس در این صورت نزاع و جدال مرتفع گردد. و ترقیات فوق العاده نوع بشر را میسر گردد و تفوق در مراتب کمالات عالم انسانی حاصل شود.

تعصب سیاسی

و این تعصب مذموم ترین عموم تعصبات است. زیرا نفوس بعقول قاصر خویش میخواهند اساس سیاستی ایجاد نمایند که باعث ترقی امم و ملل و آبادی بلاد و ممالک گردد و از این غافلند که خداوند تبارک و تعالی زمین را خلق فرموده و همچنین نفوس را. پس قادر متعال و خالق لایزال که نفوس بشر را خلق فرموده و عموم را در قدرت خویش محافظت میکند البتہ خود نیز باید قوانین وضع نماید و اساس معینی استوار فرماید تا عموم اهل عالم را نافع و ترقی و تعالی را جائز گردند. و دلیل آن اینکه سیاست بشری قاصر و گذشتہ از آن نمایش اغراض نفسانیه و شهوات بشری است. زیرا هر حزبی که مرادی و اساسی در سیاسیات دارند فقط مقصود شان جلب منفعت و انتفاع بسوی خودشان است و این اساس سیاست نه امم و ملل را متمدن و نه ممالک را ترقی دهد بلکه تولید نفاق و اعظم اساس جنگ و جدال و حرب و قتال میگردد. پس در این صورت باید سیاست الهی را مقدم داشت و پیروی آن اساس متین را نمود. چنانکه حضرت عبداللہ روح ماسواہ فداه میفرماید. و اما در تعصب سیاسی باید متابعت سیاست الله کرد و این مسلم است که سیاست الهی اعظم از سیاست بشری است. انتہی

عباد خود مواهبی بی پایان و فوج و مسرتی شایان اراده فرموده و بروح القدس محبت و موهبتش تعمید خواست. پس باید آماده استغفار کردیم و جالب فیوضات ربانیه در این ایام مبارکه شویم. امروز روزیست که انبیاء و مقدسین مشاهده آن را طالب و راجی. حال این موهبت نظمی نصیب این عباد گردیده.

از ایران و جمیع بلدان خصوصاً امریکا بشارات ترقی امرالله و اتحاد و یگانگی احببالله و بذل همت در نشر تعالیم اخوت و محبت بین افراد بشر و عالم انسانی دل و جان را نورانی و فرح آسمانی بخشید بلی مده سنخ الله القی قد خلت من قبل که در هر عصری چون مظهری از مظاهر الهی بقضای عز سبحانی عروج فرماید مصیبت زدگان و شمشیدگان را مدار تسلی و مسرت و جدان هما نایام بر خدمت و سلوک و روش بموجب تعالیم و اتباع سبحایا و رفتار آن نور مبین است تا جاذب رضای محبوب عالمین گردد.

حضرت ولی امرالله شوقی آفندی نظر بکثرت مشاغل و شواغل فوق العاده چندی قصد راحت فرموده و چنین لازم دانستند اوقاتی را به مناجات و تاملات و توجه تام بشئون امرالله بگذرانند. تا بتمام قوت بر اجراء امور مهم امرالله پردازند. خاطر خاطر مبارکشان نزد عموم یاران عزیز و گرانها است. حضرت عبدالبهاء این رئیس محترم مهربان را از جانب خود میراث مرغوب لا عدل له برای ماها قرار فرمود. یکی از دوستان خاور این بیت شعر را نگاشته.

چونکه گل رفت و گلستان شد خراب - بوی گل را از که جوئیم از گلاب.

و در اختتام این نام از عموم احببالله خواهش میمائیم که در حق اهل بیت حضرت عبدالبهاء از ساحت قدس کبریا تعزیت و تسلیت مسئلت نمایند که شاید عموم و عموم را قدری تخفیف حاصل شود تا بقوتی رحمانی در امور روحانی ولی امرالله شوقی آفندی را نصیر و معین گردیم. چه که روز بروز آتش فاش ثرات قلبیه شعله بیشتر زند و روانها بگذارد.

یا عبدالبهاء! تو ما را پدر روحانی و جسمانی بوده و هستی و آب مهربان بخون آسمانی. ای مونس جانهای پاک مطلع از سوز و حرمانم توئی. یا عبدالبهاء. ای امید و رجای قلب نومیدان ای هادی در جمیع شئون و حیثان. تو میدانی و آگاهی که تسلی خاطر ما و مسرت حقیقی روانها همانا بشارات وحدت و اتحاد و

الفت و وداد و ترقی امر مبارک و انتشار نفحات قدس است و بس. حضرت و رهبر. مبارک علما و اهل سرادق عفت و عصمت و درقات مبارکات عموم دوستان و بندگان ثابته مخلصه حضرت عبدالبهاء را باید از اذکار و تحیات روحیه ابیهیم ذاکر و مکبر. در بقاع مقدسه در حق عموم شفیوع و زاری نموده و می نمائیم و تأییدات ملکوت ابیهی و توفیقات ملا اعلی را راجی و آملیم تا کل بمخدمت امرالله و نشر نفحات الله موفق و مؤید گردیم. اینست آرزوی کل و اینست موهبت کبری.

خواهر روحانی کل در امرالله
روحا

:0:

تعصب

(از قلم جذاب آقا جلال محمودزاده)

حضرت عبدالبهاء روح ما سواه فداه در یکی از الواح نازل می فرمایند.

(از جمله تعالیم حضرت بهاء الله) تعصب دینی و تعصب جنسی و تعصب سیاسی و تعصب اقتصادی و تعصب وطنی هادم بنیان انسانیت است. تا این تعصبات موجود عالم انسانی راحت نماند. انتهای!

معنی تعصب

تعصب چیست؟ و مقصود از این لفظ چه؟ این کلمه است که هادم بنیان عالم انسانیت است. همین کلمه است که اساس آزادی را بر انداخته. نائره جدال را بین خلق اسقوار می نماید. همین لفظ هر قومی را که دارای تعصب هستند فرسخها از تمدن دور و در وادی جهالت متوقف میسازد. بس معلوم و واضح گردید که تمام جنگ و جدالها عموم عدا و فسادها من باب تعصب است. تعصب است که اهم را بخود مشغول ساخته درک فیوضات عالم انسان را نتوانند و از اساس آدمیت و سوزنشا علم و دانش بکای دور و مهجور میمانند. پس اول وظیفه هر قوم و ملتی که ترقی و تعالی خویش را بخواهند باید مراعات کامل از کلمه جاهل ترک تعصبات نمایند. تعصب بر چهار قسم است. ۱- تعصب جنسی. ۲- تعصب وطنی. ۳- تعصب سیاسی. ۴- تعصب دینی. که هر یک از دیگری تولید میشود.

امروز مدار تسلي قلوب اهل و فای اینست که اگرچه بظاهر آن دلبر رحمانی ترک جسم عنصری فرمود ولی فیوضات روح مقدسش را هرگز انقطاعی نیست و روابط معنوی روحیه را انحصامی نه. در این جهان ترانی هیکل جسمانی مانند سحاب اشراق فیوضات ربانیه را از انظار مستور میدارد. چون آن سحاب برداشته شد نیز آفاق پر تو شدید در انفس و آفاق پدید فرمود چنانچه پس از صعود جمال الهی در لوحی حضرت عبدالبهاء می فرماید. قوله الاحلی.

انوار شمس حقیقت را افول می نه و امواج بحر اعظم را سکون و کمونی نیست. فیوضات ملکوت الهی مستمر است و تجلیات جبروت اعلی مترادف. ابرنیمسان عنایت فائز است و شریان محبت الله در جسد امکان نابض. تائید از رفیق الهی متتابع است و توفیق از حضرت کبریا متواتر. اگر آن آفتاب انور از افق ادنی که افق امکان است غارب است از افق اعلی طالع و لائح. اگر تا بحال اصرار بشر بسبب سحابات جسمانی از مشاهده آفتاب حقیقت نورانی محروم و ممنوع و محجوب بود حال آن سحاب که در هر عهد و عصر وسیله انکار بود کشف الغطا گردید. حال وقت شعاع و اشتعال است و هنگام ندا و انجذاب. وقت آنست چون بحر در جوش آید و چون سحاب در برق و خروش و چون حمایه حدیقه وفا در نغمه و ترانه بکوشید و چون طیور سما در تقرد و نوا آید. ای بلبلان گلزار هدایت و ای هد هدان سجای عنایت وقت جوش و خروش است و هنگام نغمه و آهنگ است. دلتنگ غمشینید و محزون و دلخون محسبید. پرواز باوج اعلا نمائید و آغاز آواز در گلشن هدی نمائید. قصد سبای رحمن کنید و آهنگ ریاض حضرت مغان. اگر در این بهار الهی نغمه نسرا کنید در چه موسمی آغاز ساز نمائید؟ مشتبهی بگلهای معانی مدام و همراز گردید.

این بیانات مبارکه از فم میثاق صادر و الیوم مصداق تام یافت. پس ای دوستان عزیز و خواهران روحانی یگانه آرزوی دل و جان اینست که در این میدان وسیع پر انوار مانند جفود مجده صف بستم در منتهای وفا و اتحاد قیام نموده ظلمات هالک امکان را محو و نابود نمائیم. حواریون حضرت مسیح را بمخاطر آریم که پس از صعود آن دلبر آسمانی آن معدود قلیل نورانی چگونه بوفای قیام کردند و بجان و دل متعهدا متفقا بر انجام مشروعی که محبوبشان در سمیاش خون خویش را سمیل فرمود جانفشانی نمودند.

یا بهاء الهی! چگونه از عهده شکر و حمد تو برآئیم که حضرت عبدالبهاء بعد از خود چه دوستان با وفائی گذاشت که بکلی جمیع شئون را فراموش نموده اند و از هر تعلقی بیزارند و بانتشار تعالیم و نشر نفحات قدسش مالوف. البتة این تعالیم چون برتوی بر افکار آزاد و عقول سلیم دانشمندان وسیع النظر اندازد قلب امکان را تقلیب کند و قری الارض جنم الهی تحقق یابد.

از ورود جمعی از دوستان از اکثر نقاط عالم در احیان احزان که انیس و مونس غم زده گان بودند روح و ریحان و تسلی و جدان رخ داد و همچنین از ملاقات امة الله لیدی بلامیلد که با حضرت شوقی آفندی ولی امرالله و همشیرشان از انگلستان باین ارض وارد شدند و چون مادر مهربان انیس و جلیس بودند و همواره بخدمات امریه و شؤونات روحانیه مهم مشغول. حال قصد مراجعت بانگلستان و مذا و مت در خدمات امر رحمان دارند. تائید و توفیقات ربانیه را از درگاه حضرت کبریا سائل و آملیم.

ببینیم همین میدانیم در این ایام خدمات شایان و انتشار نفحات رحمن بیش از پیش توان نمود چه که قلوب و افئدة غمدیده مشتعله بنار فراق قسمی مانند مرآت لطافت و صفا یافته که نهایت آمال و آرزو حصول رضای محبوب و سرور آن روح مقدس است. امروز باید روابط وحدت و یگانگی در بین اغنام الهی قسمی مقیم و رزین باشد که هجوم ذئاب مفترسه را حکمی نماید. تا در ظل مرکز پیمان محفوظ و مصون مانیم سپس غم و اندوه را فراموش کنیم و بسمع فطرت و توجه تام اصفا نغمات روح افزای عبدالبهاء و لحن ملیحش را که ارق از نسیم است بگوش هوش بنمائیم که در لیالی مخاطبا لاحباء میفرماید. هراسان مباشید دلخون مگردید انا مکم فی کل الاحوال و در اشراق میفرماید قومو علی خدمه امرالله و بشا تعالیم الجلیل و در زوال میفرماید ولو ان نیران الحسرة والاحزان اضطربت فی قلوبکم

ولکن فقر و سستی مبارک و مایوس و نومید مگردید چه که از هبوب نسایم رحمت رحمان عنقریب دل و جانتان باهتزاز آید و در اسحار میفرماید مشعوف و مستبشر باشید. راحت جان و وجدان یابید و مطمئن گردید. زیرا عنایت و محبت عظیم است. شما را فراموش نموده و نخواهم نمود. متشدد شوید. صبر و وقار شعار خود کنید. بفضل الهی امیدوار و از جام وفایش سرشار باشید. بدیهی است که محبوب امکان برای

BAHAI NEWS

Vol. II.

OCTOBER 1922.

No. VI.

The Bahai Message is a Call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHA.

HOW THE GUARDIAN GUIDES.

Dear fellow-workers in the Cause of BAHÁ'U'LLAH:—

It is with words of regret and disappointment that I desire to open this letter because of my inability, in the view of manifold and progressing duties, to respond individually and in writing to many messages of love and sympathy and of hope that you have so affectionately sent me since our Beloved's passing from this world. I am sure I am voicing the sentiments of the bereaved Ladies of the Household when I say that however desirous we may be to correspond separately with every one of you, the grave responsibilities and manifold duties now devolved upon us make it regrettably impossible to express in written messages to every friend what we constantly feel in our hearts, and pray for when visiting His sacred Shrine.

At this grave and momentous period through which the Cause of God, in conformity with the Divine Wisdom is passing, it is the sacred duty of every one of us to endeavor to realize the full significance of this Hour of Transition, and then to make a supreme resolve to arise steadfastly for the fulfilment of our sacred obligations.

Great as is the love and paternal care which our beloved Master is extending to us from on High, and unique as is the Spirit that animates to-day His servants in the world, yet a great deal will

البشرا

قیمت اشتراک سالانه

در ایران ۲۰ و تومان

در هندوستان ۵ پنج روپیه

در امریکه ۲ و دالر

این مجله ماهی یکبار

طبع و توزیع می شود

عنوان مراسلات

الفنستن استریت کراچی

خرج پست بر قیمت

سالانه افزوده نمی شود

ای اهل عالم همه

باریکه دارید

و بزرگ یکشا خسار

جلد ۲ | محرم سنه ۱۳۴۰ ه | مطابق سپتامبر ۱۹۲۲ ع | نمبر ۵

مقصد رساله البشارت وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و رتبه علیاست و مقالات مختصر مفید در اینخصوص از هر کس و هر جای رسد در این رساله درج خواهد شد.

اظهار تشکر

(از قلم حضرت روحا خانم)

برضائیر منیره خواهران و برادران روحانی در امر رحمانی پوشیده مباد که پس از زمانی امروز بعون و عنایت الهی بنگارش جواب نامه های لاتعد و لاتحصی و بر اظهار تشکرات صمیمی از مراسلات تعزیت آمیز و پیام های تسلیت انگیز که پس از صعود طلعت محبوب آفاق و احتراق قلوب بنار فراق پی در پی می رسید مؤید و موفق گردیم.

در این مصیبت جانگداز همچنان حسرت و انیشتی قرین و ندیم گشتیم که ارکان وجود متزعزع شد - چشمی ننماید مگر آنکه خون گریست و قلبی ننماید جز آنکه محترق گردید - قوار فکری در دشت و صحراهایی غم و اندوه سرگردان و از هجوم هجوم باران احزان چون سیل ریزان. لذا در تحریر قصور و فتور اجباری حاصل بود.

depend upon the character and efforts of His loved ones on whom now rests the responsibility of carrying on His work gloriously after Him. How great is the need at this moment when the promised outpourings of His grace are ready to be extended to every soul, for us all to form a broad vision of the mission of the Cause to mankind, and to do all in our power to spread it throughout the world! The eyes of the world, now that the sublime Personality of the Master has been removed from this visible plane, are turned with eager anticipation to us who are named after His name, and on whom rests primarily the responsibility to keep burning the torch that He has lit in this world. How keenly I feel at this challenging hour in the history of the Cause the need for a firm and definite determination to subordinate all our personal likings, our local interests, to the interests and requirements of the Cause of God! Now is the time to set aside, nay, to forget altogether, minor considerations regarding our internal relationships, and to present a solid united front to the world, animated by no other desire, but to serve and propagate His Cause.

It is my firm conviction which I now express with all sincerity and candour, that the dignity and unity of the Cause urgently demands—particularly throughout the American continent—that the friends should in their words and conduct emphasize and give absolute prominence to the constructive dynamic principles of BAHÁ'ULLAH, rather than attach undue importance to His negative Teachings. With hearts cleansed from the least trace of suspicion and filled with hope and faith in what the spirit of love can achieve, we must one and all endeavor at this moment to forget past impressions, and with absolute good-will and genuine co-operation unite in deepening and diffusing the spirit of love and service that the Cause has thus far so remarkably shown to the world. To this attitude of good-will, of forbearance and genuine kindness to all must be added, however, constant but unprovocative vigilance, lest unrestricted association with the peoples of the world should enable the very few who have been definitely pronounced by the Master as injurious to the body of the Cause, to make a breach in the Movement. Not until, however, an unmistakable evidence should appear, mani-

festly revealing the evil motives of a certain individual or group of individuals, it is advisable to make the matter public; for an untimely declaration that shall give rise to open differences among the friends is far more detrimental than forbearing still further with those who are suspected of evil intentions. As the Master so fully and consistently did throughout His lifetime, we must all make a supreme effort to pour out a genuine-spirit of kindness and hopeful love to peoples of various creeds and classes, and must abstain from all provocative language that may impede the effect of what true and continued kindness can produce.

Does not ABDUL'BAHA wish us, as He looks down upon us with loving expectation from His glorious Station, to obliterate as much as possible all traces of censure, of conflicting discussions, of cooling remarks, of petty unnecessary observations that impede the onward march of the Cause, that damp the zeal of the firm believer and detract from the sublimity of the BAHAI Cause in the eyes of the inquirer? In order, however, to insure fair and quick and vigorous action whenever such an evil activity is revealed and has been carefully ascertained, the best and only means would appear to be, for the careful observer, once he is assured of such an evil action, and has grown hopeless of the attitude of kindness and forbearance, to report it quietly to the Spiritual Assembly representative of the friends in that locality and submit the case to their earnest and full consideration. Should the majority of the members of that Assembly be conscientiously convinced of the case—and this being a national issue affecting the body of the friends in America—it should, only through the intermediary of that Assembly, be cautiously communicated to that greater body representing all the Assemblies in America, which will in its turn obtain all the available data from the local Assembly in question, study carefully the situation and reserve for itself the ultimate decision. It may, if it decides so, refer it to the Holy Land for further consideration and consultation.

This clearly places heavy responsibilities on the local as well as the national Assemblies, which in the course of time will evolve, with the Master's power and guidance, into the local and national Houses

of Justice. Hence the vital necessity of having a local Spiritual Assembly in every locality where the number of adult declared believers exceed nine, and of making provisions for the indirect election of a Body that shall adequately represent the interests of all the friends and Assemblies throughout the American Continent.

A perusal of some of the words of BAHÁ'ULLAH and ABDUL'BAHA on the duties and functions of the Spiritual Assemblies in every land (later to be designated as the local Houses of Justice), emphatically reveals the sacredness of their nature, the wide scope of their activity, and the grave responsibility which rests upon them.

Addressing the members of the Spiritual Assembly in Chicago, the Master reveals the following:—"Whenever ye enter the council-chamber, recite this prayer with a heart throbbing with the love of God and a tongue purified from all but His remembrance, that the All-Powerful may graciously aid you to achieve supreme victory:—
'O God, my God! We are servants of Thine that have turned with devotion to Thy Holy Face, that have detached ourselves from all beside Thee in this glorious Day. We have gathered in this spiritual assembly, united in our views and thoughts, with our purposes harmonized to exalt Thy Word amidst mankind. O Lord, our God Make us the signs of Thy Divine Guidance, the standards of Thy exalted Faith amongst men, servants to Thy mighty Covenant, O Thou our Lord Most High! manifestations of Thy Divine Unity in Thine Abha Kingdom, and resplendent stars shining upon all regions. Lord! Aid us to become seas surging with the billows of Thy wondrous Grace, streams flowing from Thy all-glorious Heights, godly fruits upon the Tree of Thy heavenly Cause, trees waving through the breezes of Thy Bounty in Thy celestial Vineyard. O God! Make our souls dependent upon the Verses of Thy Divine Unity, our hearts cheered with the outpourings of Thy Grace, that we may unite even as the waves of one sea and become merged together as the rays of Thine effulgent Light; that our thoughts, our views, our feelings may become as one reality, manifesting the spirit of union throughout the world. Thou art the Gracious, the Bountiful, the Bestower, the Almighty, the Merciful, the Compassionate."

In the Most Holy Book is revealed:—"The Lord hath ordained that in every city a House of Justice be established wherein shall gather counsellors to the number of Baha, and should it exceed this number it does not matter. It behoveth them to be the trusted ones of the Merciful among men and to regard themselves as the guardians appointed of God for all that dwell on earth. It is incumbent upon them to take counsel together and to have regard for the interests of the servants of God, for His sake, even as they regard their own interests, and to choose that which is meet and seemly. Thus hath the Lord your God commanded you. Beware lest ye put away that which is clearly revealed in His Tablet. Fear God, O ye that perceive."

Further more, 'Abdu'l Baha reveals the following:—"It is incumbent upon everyone not to take any step without consulting the Spiritual Assembly, and they must assuredly obey with heart and soul its bidding and be submissive unto it, that things may be properly ordered and well arranged. Otherwise every person will act independently and after his own judgment, will follow his own desire, and do harm to the Cause."

"The prime requisites for them that take counsel together are purity of motive, radiance of spirit, detachment from all else save God, attraction to His Divine Fragrances, humility and lowliness amongst His loved ones, patience and long-suffering in difficulties and servitude to His exalted Threshold. Should they be graciously aided to acquire these attributes, victory from the unseen Kingdom of Baha shall be vouchsafed to them." "In this day, assemblies of consultation are of the greatest importance and a vital necessity. Obedience unto them is essential and obligatory. The members thereof must take counsel together in such wise that no occasion for ill-feeling or discord may arise. This can be attained when every member expresseth with absolute freedom his own opinion and setteth forth his argument. Should anyone oppose, he must on no account feel hurt for not until matters are fully discussed can the right way be revealed. The shining spark of truth cometh forth only after the clash of differing opinions. If after discussion a decision be

carried unanimously, well and good; but if, the Lord forbid, differences of opinion should arise, a majority of voices must prevail."

Enumerating the obligations incumbent upon the members of consulting councils, the Beloved reveals the following:—"The first condition is absolute love and harmony amongst the members of the assembly. They must be wholly free from estrangement and must manifest in themselves the Unity of God, for they are the waves of one sea, the drops of one river, the stars of one heaven, the rays of one sun, the trees of one orchard, the flowers of one garden. Should harmony of thought and absolute unity be non-existent, that gathering shall be dispersed and that assembly be brought to naught. The second condition:—"They must when coming together turn their faces to the Kingdom on High and ask aid from the Realm of Glory. They must then proceed with the utmost devotion, courtesy, dignity, care and moderation to express their views. They must in every matter search out the truth and not insist upon their own opinion, for stubbornness and persistence in one's views will lead ultimately to discord and wrangling and the truth will remain hidden. The honoured members must with all freedom express their own thoughts, and it is in no wise permissible for one to belittle the thought of another, nay, he must with moderation set forth the truth, and should differences of opinion arise a majority of voices must prevail, and all must obey and submit to the majority. It is again not permitted that any one of the honoured members object to or censure, whether in or out of the meeting, any decision arrived at previously, though that decision be not right, for such criticism would prevent any decision from being enforced. In short, whatsoever thing is arranged in harmony and with love and purity of motive, its result is light, and should the least trace of estrangement prevail the result shall be darkness upon darkness.....If this be so regarded, that assembly shall be of God, but otherwise it shall lead to coolness and alienation that proceed from the Evil one. Discussions must all be confined to spiritual matters that pertain to the training of souls, the instruction of children, the relief of the poor, the help of the feeble throughout all classes in the world, kindness to all peoples, the diffusion of

the fragrances of God and the exaltation of His Holy Word. Should they endeavor to fulfill these conditions the Grace of the Holy Spirit shall be vouchsafed unto them, and that assembly shall become the center of the Divine blessings, the hosts of Divine confirmation shall come to their aid, and they shall day by day receive a new effusion of Spirit."

So great is the importance and so supreme is the authority of these assemblies that once 'Abdu'l Baha after having himself and in his own handwriting corrected the translation made into Arabic of the *Ishraqat* (the Effulgences) by Skeith Feraj, a Kurdish friend from Cairo, directed him in a Tablet to submit the above-named translation to the Spiritual Assembly of Cairo, that he may seek from them before publication their approval and consent. These are His very words in that Tablet:—"His honour, Skeith Faraju'llah has here rendered into Arabic with greatest care the *Ishraqat* and yet I have told him that he must submit his version to the Spiritual Assembly of Egypt, and I have conditioned its publication upon the approval of the above-named Assembly. This is so that things may be arranged in an orderly manner, for should it not be any one may translate a certain Tablet and print and circulate it on his own account. Even a non-believer might undertake such work, and thus cause confusion and disorder. If it be conditioned however upon the approval of the Spiritual Assembly, a translation prepared, printed and circulated by a non-believer will have no recognition whatever."

This is indeed a clear indication of the Master's express desire that nothing whatever should be given to the public by any individual among the friends, unless fully considered and approved by the Spiritual Assembly in his locality; and if this (as is undoubtedly the case) is a matter that pertains to the general interests of the Cause in that land, then it is incumbent upon the Spiritual Assembly to submit it to the consideration and approval of the National Body representing all the various local assemblies. Not only with regard to publication, but all matters without any exception whatsoever, the interests of the Cause in that locality, individually or collectively, should be referred exclusively to the Spiritual Assembly in that

locality, which shall decide upon it, unless it be a matter of national interest, in which case it shall be referred to the National Body. With the National Body also will rest the decision whether a given question is of local or national interest. (By national affairs is not meant matters that are political in their character, for the friends of God the world over are strictly forbidden to meddle with political affairs in any way whatever, but rather things that effect the spiritual activities of the body of the friends in that land).

Full harmony, however, as well as co-operation among the various local assemblies and the members themselves, and particularly between each assembly and the National Body is of the utmost importance, for upon it depends the unity of the Cause of God, the solidarity of the friends, the full speedy and efficient working of the spiritual activities of His loved ones.

Large issues in such spiritual activities that affect the Cause in general in that land, such as the management of the STAR OF THE WEST and any periodical which the National Body may decide to be a Bahai organ, the matter of publication, of re-printing Bahai literature and its distribution among the various assemblies, the means whereby the Teaching campaign may be stimulated and maintained, the work of the Mashreq 'Ul-Azkar, the racial question in relation to the Cause, the matter of receiving Orientals and association with them, the care and maintenance of the precious film exhibiting a phase of the Master's sojourn in the United States of America as well as the original matrix and the records of His voice, and various other national spiritual activities—far from being under the exclusive jurisdiction of any local assembly or group of friends, must each be minutely and fully directed by a special board, elected by the National Body, constituted as a committee thereof, responsible to it and upon which the National Body shall exercise constant and general supervision.

The time is indeed ripe for the manifold activities, wherein the servants and hand-maids of BAHÁ 'ULLAH are so devoutly and earnestly engaged, to be harmonized and conducted with unity co-operation and efficiency, that the effect of such combined and

SHOHI EFFENDI.
The Guardian
of the Bahai Movement.

فرع دو شاخه مبارک و نور
سدره رحمانیه آقایی عظیم و مجید
ولی امرالله مشرقی و باطنی

Friends in Aleppo.

عکس بعضی از آقایان و محترمات امرای - حلب

systematized effort, through which an All-Powerful Spirit is steadily pouring, may transcend every other achievement of the past, however glorious it has been, and may stand, now that to the eyes of the outside world the glorious person of the Master is no more, a convincing testimony of the potency of His ever-living Spirit.

Your brother and co-worker in His Cause.

(Signed) SHOGHI.

May I also express my heartfelt desire that the friends of God in every land regard me in no other light but that of a true brother, united with them in our common servitude to the Master's Sacred Threshold, and refer to me in their letters and verbal addresses always as Shoghi Effendi, for I desire to be known by no other name save the one our Beloved Master was wont to utter, a name which of all other designations is the most conducive to my Spiritual growth and advancement.

S.

NOTES.

Our Bahai Brother K. K. Bhargava of Jaipur City, having finished his post graduate studies at Edinborough and other parts of Europe, has just landed at Bombay and we are informed that he will attend the 3rd All-India Bahai Convention. Mr. F. Banan, the President of the 2nd All-India Bahai Convention has returned from Europe and Palestine and is now amongst us on his way to Shiraz.

Aga Mirza Mahmood of Bombay has undertaken a tour in Southern India, and has done excellent work among the Bohra Community, at Burhanpur, and similar report comes from Hyderabad Deccan.

Aga Syed Mustaffa Rumi, returning from Palestine has gone to Burma, where the Bahai movement has Assemblies even in villages. We have received news of the excellent health of Shoghi Effendi, and we hope he will attend the 3rd All-India Bahai Convention.

THE VISION OF THE WORLD.

For I dipt into the future, far as human eye could see,
Saw the vision of the world, and all the wonder that would be;
Saw the heavens fill with commerce, argosies of magic sails,
Pilots of the purple twilight, dropping down with costly bales;
Heard the heavens fill with shouting, and there rain'd a ghastly dew,
From the Nations' airy navies grappling in the central blue;
Far along the world-wide whisper of the south-wind rushing warm,
With the standards of the peoples plunging thro' the thunder-storm;
Till the war-drum throbbed no longer, & the battle-flags were fur'd,
In the Parliament of man, the Federation of the world.
There the common sense of most shall hold a fretful realm in awe,
And the kindly earth shall slumber, lapt in universal Law.

TENNYSON.

The World's Great Age begins anew,
The Golden Years return,
The Earth doth like a Snake renew,
Her Winter Skin outworn:
Heaven smiles, and Faiths and Empires gleam,
Like Wrecks of Dissolving Dream.

H. G. WELLS.

We desire but the good of the world and the happiness of the nations; that all nations shall become one in faith, and all men as brothers; that the bonds of affection and unity between the sons of men shall be strengthened, that diversity of religion shall cease, and differences of race be annulled. So it shall be. These fruitless strifes, these ruinous wars shall pass away, and the 'Most Great Peace' shall come."

Words of BAHÁ'U'LLAH.

بر اجرای او امر مطاع الهیمر حصر نموده اند بطوریکه جز این آمال و آرزوئی ندارند و سواي اطاعت او امرش مقصودی نخواهند این بود مقصود منحصري از حالات روحیه احبای خراسان.

(مکتوب از محفل مکاتبات کاشان) از اغلب نقاط داخل و خارج در جواب مقصد الهی نموده (۱) کاشان و بدینتر پاکات بشارت آمیز و مسرت انگیز حاوی مؤید جانپور سلامت و استقامت و ثبوت و رسوخ احبای الهی بر عهد رسیده. بحمدالله هم جا در ظل ممدود غصن معاز الهی تجدید حیات فرموده حتی الامکان باخدمات و اقدامات مشغول بوده اند. دیگر شرحی مرقوم نموده اند در خصوص مبلغین که باطراف حرکت فرموده و بحمدالله کل مفسور و مظفرند. از جمله اسم هشت نفرشان ذکر بود. اما خبر محزنه که مرقوم نموده بودند صعود سه نفر از دوستان ثابت راسخ میر عبدالله آقازاده باقراف در طهران - ارباب جمشید گشتا سب در یزد - ارباب رستم تیرانداز در طهران که هر یک کوکبی درخشان در سماء امرالله بودند. لبتذا احبا عموما ازین حوادث مولم بسیار متأثر و متاالم و با نهایت تحسیر عموم معارف و بازماندگان ایشان را تعزیت و تسلیت میگویند زاده الله نوراً و بهاء. (از محفل تهذیب همدان) بشارت قیام مبلغین باطراف باعلاء کلمه الله و خدمات و اقدامات احب الله مفصلاً مرقوم فرموده اند. (از مصر) جناب آقا محمد تقی اصفهانی مرقوم داشته اند بحمدالله اخبار اعلاء کلمات الله از جمیع جهات میرسد و یاران رحمانی قائم بر خدمت امرالله. خصوص در هفتم قبل مکتوبی از عشق آباد وارد که حقیقت موجب مسرت و نشاط قلوب است که این طور از هر گروه در سفینه امرالله داخل میشوند. (از محمد آباد) نوشته اند محافل یکشنبه متجاوز از هفتصد نفر جمعیت میشوند. (از محفل مقدس روحانی ملایر) مرقوم نموده اند. حضرت مقصود را حامد و شاکریم که احب الله متعجب و مشتعل و بخدمات امرالله مشغولند و و و. همچنین از سایر نقاط بشارت ترقی امرالله و شور انجذاب احب الله و ثبوت و رسوخ بر میثاق اللهی در پی میرسد. از حق کل را تأیید می طلبیم و عموم برادران و خواهران را درود بی پایان میروسانیم دیگر از بعضی جهات مرقوم داشته اند که حروف البشاره خوشنما نیست. برضای خوانندگان محترم پوشیده نیست که البشاره در کراچی طبع و توزیع میگردد و در تمام ملک سفد این حروف مستعمل است و حروفی بهتر از این در خط سفد موجود نیست. لبتذا معذرت میخواهیم.

گر هنری داری و هفتاد عیب دوست نمیند بجز آن یک هنر (المبشرات)

صیاح و رقرء علیا بلند است
حرم قدس را شد سیمرغ مجروح
چه بگذشت است بر احوال او راق
با عنهار و با صاحب حقیقت
ز روحی و سهیل و جمع احقاد
دریغا مخدسف شد شمس میثاق
دریغا طلعت در در محاق است
زمین معرفت پاشید از دم
فرد بنشست دریای وصالش
نجوم آسمان بمنور گردید
رواجف بازلازل شد هویدا
قسم بر ذات قدس پاک یزدان
ز قبل غیبت مقصود عالم
شبی در عالم رؤیا نمودار
زوابع در سماء گشتم هویدا
زمین و آسمان زیر و زبر شد
کواکب در سقوط و در هلاک
شب است و شمس روشن در مدار است
بغاگر قرص شمس عالم آرا
یکی طوفان بر و هشت بها خا است
از آن خواب گران بیدار گشتم
دل دایم به خوف و در رجا بود
ندانستم که این دنیای غدار
مکن قلب احبا بیش از این خون
هزاران شکر کاز بعد صعودش
توجه بر جمال غصن ممتاز
بامر محکمش ناظر باوئیم
بچشمش کن نگه سحر آفرین است
دلش مقروح و خاطر درد مند است
بر او ابواب غم گردید مفتوح
ز بعد غیبت محبوب آفاق
چه وارد گشت در آن روز حسرت
سروشک دم روان در یوم ابعاد
دریغا مقصود شد رکن اطلاق
دریغا روز دجبر است و فراق است
سماء مکرمت به پیچید بر دم
شط تسخیم و آن عذب تر لاش
بظلمات مهر و مر مستور گردید
بصحن ارض و در اجرام بالا
که مشتمی خاک را بهخشید او جان
ازین دنیای سر تا پای مظلوم
عجایب های بسیاری ز اسرار
هوا در خرق و در جو برق پیدا
تو گوئی محشر روز بشر شد
ثواب در هبوط و در ترحر ج
ولی در محبور خود بیقرار است
بکسف تیره گردید اخفا
که از رمیش بشد و در تنم راست
پریشان حال و دل افکار گشتم
بقدر حضرت مولی الوری بود
کنند مارا بهیجر او گرفتار
صبوری پیش گیر ای طیر مجنون
مبسق گشت غصنی از وجودش
بود مخصوص در انجم و آغاز
فراغ و راحت از هر گفتگوئیم
که این دیده بان دیده قرین است

بزدی حصرتش غوغا نماید
همان شاخی است کاز آن سدره روئید
همین آواز همان آواز شیر است
اگر گل رفت بر جایش گلاب است
گل صد برگ و پر بویش بهوئیم
نظر بر وجهه ربانیش کن
فدای تو هزاران مثل من داد
یکی باشم بسجین تن گرفتار
شریق یم عصیان و قصورم
دریده تیغ رخوت پرو بال
ندارم مایه جز شرمساری
ندارم رهبری جز کوی فضلش
مرا بیگانه از نفس و هوای کن
زدل بی اختیار این ناله ها است
فروغ آن زاده بصر برود
بالم یگ ید و بیضا نماید
همان آبی است کاز آن چشم جوشید
بشیر حق نگر شیخ و دلیر است
گلستان مگو دیگر خراب است
ز عرف پیرهن بویش بهجوئیم
توجه بر رخ نورانیش کن
نثار راه تو هم جان و تن داد
ز عمر خویشتن بیزار و بیزار
ز غفلت های خود دایم فکورم
همیشه در ملال و در خیال
بجز عصیان نکردم هیچ کاری
ندارم مهربی جز سویی بدش
یگانه در ره عشق بها کن
جو از دل خا است جایش هم بدلیها است
مر این اشعار با قلبی پر از دود

0:

اخبار از اطراف

از مشهد جناب حسن نوش آبادی مخدوم مرقوم فرموده اند. مشهد احیای ثابت
جان فشان شیوری دارد که اوقات شبانه روزی را بیشتر صرف خدمت امرا لاله و تبلیغ
نفوس و نشر نفعات الله با تمام جدیت و نهایت خلوص نیت می نمایند و باینجه لازم
بیشرفت این مقاصد عالیه است تشمت نموده در بذل جان و مال ذره فقور نیارند.
خصوص بعد از صعود مبارک که یکباره دست از جان و خانمان کشیده و زندگی و
آسایش زمان فراق را قسمی از وبال دانسته در سمیل نشر تعالیم حضرتش دیوانه وار
کوشیدند تا بالاخره با وجود فراوان بودن فقرات کفیره ملکی تعداد محافل و مجالس
باسم روحانی و عوممی و ملاقاتی و تشویقی و تبلیغی و ضیافت و درس تبلیغ و
درس احکام و درس اخلاق و غیره بین ذکور و اناث و صغیر و کبیر در عرض هفت
مجاز از هشت میشود. توقیع منیع که از سماء فضل حضرت ولی امرا لاله روح الوجود
لأنوار ولایت و اظهار عذایقه الفداء خطاب بمحفل مقدس روحانی مرکزی طهران نازل
و در آن عموم احبا را در جمیع بلاد و نقاط امریه بتبلیغ منیع بقا کید اکید مفرمایند
..... فلذا روح خلافت و بیانات مبارک چنان در انصاف و عروق یاران فدائی
جاری که فعلا در تمام نقاط کل بهجانبش و حرکت آمده شب و روز افکار و آراء خود را

دهم تسلیم و جوهانی که باید صرف مسافرت های زیارت قبور بشود بصندوق مله.
یازدهم شرکت کارگران در مخاف کارخانجات.

دوازدهم تحریر و تشویق بر خیرات و مبرات و تاسیسات عمومی و موات بین
افراد بطوع و رغبت و نیز مذمت احتکار و حرص و طمع بدلائل و نصایح نافذه
الیه. حالا بانصاف ملاحظه فرمائید که اگر این تعالیم مجری شود بدون ادنی
تعرض و آشوبی چگونه تمام مقاصد و آرزوهای اصلاح طلبان جامعه بشری
بشهود میاید. پس اصلاح جویان عالم انسانیت را صلاح می زنیم و بهانک
بلند میگوئیم خداوند راه اصلاح و راحت عمومی را نموده باید بشتابیم و امراض مزمنه
اجتماعیه را بقوریت مداوا نمائیم.

تشنه میالد که کو آب گوار - آب میالد که کو آن آب خوار.

م - ناطق

0:

هو السامع ضحیح المشتاقین

دلدارم یکی دریائی از خون
بهوشم یا که مدهوش از می شم
چنان محبوم که نشناسم سراز پا
عجب حالی شده در من پدیدار
ز خواب بیهودی بیدار گشتم
بیاد سوی کوی او افتادم
بیادم آمد آن خلق عظیمش
بهار پار بر من یاد آمد
که شمس عهد مشرق بود هر سال
بهار ما همان عهد البها بود
بهار است و چنان جان خزانست
نه رغبت بر تماشای بهاری
نه میل گشت در صحرای دردشت
چگر پر داغ و بر رخ لاله دارم
بازم زار زار از فرقت یار
هر آن آتش دین دیوانه خود
دلدارم یکی دریائی از خون
بهوشم یا که مدهوش از می شم
چنان محبوم که نشناسم سراز پا
عجب حالی شده در من پدیدار
ز خواب بیهودی بیدار گشتم
بیاد سوی کوی او افتادم
بیادم آمد آن خلق عظیمش
بهار پار بر من یاد آمد
که شمس عهد مشرق بود هر سال
بهار ما همان عهد البها بود
بهار است و چنان جان خزانست
نه رغبت بر تماشای بهاری
نه میل گشت در صحرای دردشت
چگر پر داغ و بر رخ لاله دارم
بازم زار زار از فرقت یار
هر آن آتش دین دیوانه خود

دلداران هم گرد هم آئیم

ز صهبای جمال او بنوشیم

بنوشیم از می خمخانه او

بیاد روزگار وصل پیشین

خبر کن جمال یاران بها را

بیک بانگ و بیک آهنگ شیوا

حدیث درد عشق و سوز فرهاد

مغنی بر زن ایندم ارغنون را

دل اهل بها را در خروش آر

ر بود عشق از کف من اختیارم

جو مجنون سائر صحرای شدم من

بسی قطع منازل بر منازل

بهر شهر و بهر بوم و کرانه

چه کردی ای فلک گمشده ما

نظر کن ای شهاب بر کشته خود

دریغ آن مظهر فیض خدا کو

چه تیری را رها کردی تو از شست

سپهر از جور و بیدادت بسی داد

که رضوان بی شر و بی تاجدار است

شد عید گل چه شد آن نو گل ما

چه شد آن رن رنانه او

خرام قامت رعای او کو

چه شد رفتار آن سرو خرامان

تبی سرو سبزی از بوستان شد

مغیث درد و عالم در کجا رفت

پریشان خاطر آمد غصن ممتاز

که داند حال او از حزن چون است

انیس ورق علیا کجا رفت

چو در در رشته خوش منظم آئیم

بقرب و اتصال او بنوشیم

دل و جان تا شود دیوانه او

ببایس حق آن الطاف دیرین

محبان و همه اهل وفا را

بمالیم از فراق غصن ابهی

پس این حزن باید داد از یاد

نواهای حزین گونگون را

سروشی بر زن و خونم بهجوش آر

چه سازم من بهیچر او دچارم

دوان در کوه و در دریا شدم من

نمودم من نبردم هیچ حاصل

نشانی جستم از آن بی نشان

ستادی از کف آن سر رشته ما

بکمال زار این سر گشته خود

ش دل حضرت عبدالهیا کو

بدل بهشت و کار از کار بگذشت

جهان از کیفیات فریاد فریاد

سریر ملک جان بی شهریار است

کجا رفت آن نواخوان بلبل ما

نگاه جادوی فغانه او

تبسم های روح افزای او کو

بطرف جویبار و در گلستان

گل افسرده است و بلبل در فغان شد

معین بر بخی آدم کجا رفت

بخاله همدم و باز در دساز

همی دانم دل او غرق خون است

پناه و قبله دلها کجا رفت

مثل گلر بی شبان است. باری از این هم مسالک و مساعی جز جهانی تیره و تاری و عالمی پر غبار از شاهد اصلاح اثری نمودار نیست و از کاروان مقصود بانک جرسی بگوش نمی رسد. چنانچه مربی آسمانی شصت سال قبل خبر داده می فرماید (براستی میگویم آنچه از مقام بلند دین کاست بر غفلت اشرار افزود و نتیجتاً بالآخره هر چه و مرج است. فاعلم و یا اولی البصار) اما اگر فی النجمله بصرا صاف بکشایند و پرده اعتساف دور نمایند بخوبی مشاهده می کنند که در ظل این امر مبارک تمام مذاهب و ملل و طوایف و نحول اختلافات مذهبی و جنسیتی و سیاسی و امتیازات و همیه را بکلی زائل و معدوم ساخته در کمال استیضاح و برادری و اخوت بهم سلوک می نمایند و مسئله اقتصادی و مساوات را بقسمی تعدیل کرده اند که هم رنجبران و کارگران براحت و خوشی زندگی نمایند و هم تفاوت مراتب و اصول اولیه الناس مسلطون علی اموالهم و انفسهم مراعات میشود و هم احتکار ثروت و تعدی اقتصادی بر طرف می شود و هم تعرضات بر مالکین که اول معرکه خونریزی و اشتتاش بی در پی است حادث نمی شود هم شرافت اشراف باقی است و هم آزادی تام و عامه رأیا بر قرار. و ما از برای حل مسئله معضله اقتصادی و تعدیل معیشت جامعه بشری بطریق فہرست اشاره بتمالیم مبارکه این معلم الهی می نمائیم.

اول لزوم و وجوب تحصیل علم بر هر ذکور و انات بدون استثناء ولو بطریق اجبار.
دوم وجوب اشتغال بکسب و شغلی بر هر فردی بدون استثناء.
سوم حرام بودن اخاذی و تگدی و هم منع اجابت و دستگیری از گیداهای سالم بی عذر.
چهارم توزیع ارث فیما بین هفت طبقه در عرض هم باختلاف و تفاوت.
پنجم بازگشت سهمیه هر طبقه که وجود نداشته باشند بصندوق عمومی ملی یا تماماً یا بعضاً بر حسب اختلاف موضع.

ششم بازگشت مقداری از دیات بصندوق بیت العدل.
هفتم بازگشت مقداری از معادن و دفینرها و نفطها بصندوق عمومی ملی.
هشتم وجوب ادای عشر یا ربع عایدات عقاری و ضیاعی بر حسب تفاوت خرج و دخل مالک بصندوق ملی.

نهم وجوب ادای صد نوزده از ذخیره سالانه بمرکز اداره ملی.

است ولی از زمان تراوش این فکر از (کنت دی سانسیمون) دانشمند فرانسوی و مایوس شدن او از اجرای آن و تجدید این مسلک بهتوسط (موسیو فورنیه) و جریان آن در السفر و قلمهای اشخاص مغرور الفکر در تمام ممالک متمدنه که فی الجمله بامراض اجتماعی آگاه شده اند تا کنون احادی بطریق انجام و اجرای آن پی نبرده و در سلوک این طریق خطرناک تولید مسلک مختلف و الوان متشتم گشته که در واقع هر یک ضد دیگری است و هیچ کدام بمقصد اصلی که اتحاد و الفت عالم بشری است نائل نخواهد شد و فقط آهن سرد کوپیدن و بذره شور زار افشادن است. بعضی مذهب را کلی مخالف الفت و استهیناس جامع بشری شمرده یکباره برهدم قوانین دینیه و مسلک روحانیه کوشیدند زیرا دیدند که اختلافات مذهبی را نمی توانند تصفیه کنند و در صورت بقای ادیان عالم بحال خود مذافرات از بین زائل نخواهد شد. لهذا در انهدام اصل مذهب اقدام کردند و هزاران نفوس را از تعلقات ادیان موجوده رهائی داده و در بهابان خود سری و آشوب طلبی و قساوت مطلق العنان ساختند اهمیت خون ریزی و ائتلاف نفوس را برداشته هر چ و مرج و قتل و غارت را راه وصول بمقصد دانستند. گروهی دیگر مسئله اشتراک را پیش نهاد کرده آنها نیز مرا-م مذهبی را لغو شمرده بدون یک رویه محکمی اختصاصات مالیه و حقوقیه و غیره را ملغی کرده قائل بشتراک نوعی شدند. و این فرقه هم چون دیدند قوانین مذهبی مخالف اشتراک کلی در مال و ناموس و حقوق است بر علیه دیانت و مذهب سخن راندند. و این مسلک چون در نظر کارگران و رنج بران یک انعکاس ابعثائی سریعی داشت کم کم شدت کرده و در بعضی نقاط کشتی جامع بشریه را تهدید بطوفان می نماید. برخی نفوذ اشراف و اعیان را مفید در اداره بشری دانسته طرف دار اشراف شدند و بعضی بر ضد آنها مختاریت عامه و رعایا را تاسیس و ترویج نمودند و اصول دموکراسی را اشاعه و تأیید کردند و بعضی از فرق آنان طرف دار مذهب و دیانت شدند و نصایح و تعلقات دینیه را بهتر وسیله اصلاح و الفت دانستند من جمله حکیم شهر و دانشمند عالی قدر (تولستوی) روسی که صاحب تالیفهای عذیده است ولی بالاخره بزیارت تعلیمات مقدسه یگانه معلم جامع بشری در قرن نوزدهم فائز می شود و تصدیق می کند که این تعلیمات فقط وسیله انظام و اداره اجتماعیه عالم است و ناچار روزی مجری خواهد شد. می نویسد انسان بی دیانت

FRIENDS IN RANGOON—BURMA.

عکس بعضی از اعضاء محترم - رانگون

حضرت مولی الوری ارواح العالمین لعبودیتم الفداء تعیین فرمود که از عبودیت زلزل
در کوه انداخت و با نهایت قوت و قدرت نهالهای او همان الهی را حاضر و همیای
نمود و فرمود:

دوست و دشمن متفق الرای اقرار و اعتراف نموده و می نمایند که مظهر العبودیت
جوهره کهنیا الربوبیت روح تربیت و علم و اخلاق و خلاصه حقیقت کمالات الهیه
بوده. این همین یک نکته مهم است که اگر بدیده انصاف ملاحظه شود مزیت این
دیانت بر سایر ادیان گذشت از سایر جهات مسلم گردد. هرگز مسیحیان اروپا و امریکا
زبان بستایش و نیایش حضرت رسول و سایر ائمه نگشودند و اعتراف بر عظمت آن
بزرگواران نکردند مگر از زمان طلوع شمس حقیقت که پرده او هام و تعصب و تقلید
دریده گشت هرگز دیده نشده بود که عالم یا جاهل یهودی حضرت مسیح را بسطاید
یا استدلال امرش نماید ولی در این دور بدیع دست قدرت الهی چنان نفوس را
تربیت فرموده که نژاد اصل و اصیل ایرانی یعنی زردشتیان لسان بادل و براهین
جهت اثبات امر خاتم انبیا گشایند.

جراید کره در محامد اوصاف و خصائل حضرت مقصود مولی العالم الذي
انشعب من اصل القدم چنان داد سخن دادند که اگر دیده انصافی یافت می شد نفسی
بدون اجمال باقی نمی ماند. هر چند حق مقدس تر از آن است که بمخلوق معرفی
شود ولی آنچه ذکر کردیم جهت نفوسی است که بتقلید معتقدند و الا این
تحریرات و توصیف قابل ذکر در بساط احدیت نیست. حال ای احبای الهی و نفوس
حیرت عالم اگر بخواهیم در این موقع که عالم وجود لباس عزا پوشیده بر تعزیت و تسلیت
پردازیم باید مردانه وار بدون هیچ لغزش قیام بر خدمت کنیم و با همان قوت و قدرتی
که از ملکوت الهی مدد میروند گوی مسابقه برائیم و اگر بخواهیم دست شکرانه بدرگاه
الهی بلند کنیم باید نفسی آرام نگیریم و بانشار اوامر و تعالیم پردازیم و در این موقع
که حضرت سوره الاعظم از این عالم بحسب ظاهر صعود فرموده اند و اهل ملائع اعلی
در عالم بالا بنوح و نذر مشغول ما مشغول ما مشغول هم بالقوه بکوشیم تا شکر نعمت بجا
آورده و بدستور العمل قائد الجیش الهی حضرت ربانی چنان مردانه بکوشیم که یاران
با وفا بوده و فعل و عمل شهادت بر قول دهد از هر شبهه بهره یزیم و وصیت مبارک
حضرت من اراده الله را نصب العین قرار دهیم. البتة موفق و مؤید بوده و گوی سبقتی
از این میدان خواهیم بود.

برادران روحانی ما که دست قدرت حضرت به الله در جمیع نقاط و اقطار عالم
تربیت فرموده و حضرت مولی الوری غصن الله الاعظم الذي انشعب من اصل القدم
آن نهال الهی را در زمین بکاشی و اتحاد تربیت فرموده مخطوط کرد که
بدستور العمل و فرمان قائد الجیش الهی حضرت ربانی ارواح المخلصین له الفداء
بالاجماع حرکت و جنبشی نموده و جهان علمین را مستخر نمائیم تا اگر حواریون
حضرت مسیح جمعی از دول عالم را زنده نموده و احبای الهی کره ارض را رشک
عالم بالانمائیم. این است مقتضای درجه آمل و آرزوی حضرت مقصود. امید داریم که
موفق گردیم. (جلال الفت)

اصلاح عالم

حمد خدا را که با موفقیت و اذای وظایف مقدسه خود مجمل شریف المبشرات
دوره سال اول را با تمام و اکمال رسانیده با بدایره سال دوم گذارد. و بسی عالم افکار
و قلوب را مغرور و مستفیض فرمود. این فانی دانی بر آن بود که با تصور دانش و فغور
یارائی خود لزوم تعالیم بدیع مبارک و شدت احتیاج دنیای امروزه را باجری آن
در تحت عنوان قرن طلائی نوزدهم مسیحی بعرض قارئین محترم برساند. ولی
نظر به تجدید دوره سالیانه المبشرات و با الاخص تجدید انقلاب و رستخیز عظیمی
که در عالم ارواح و قلوب واقع شد بقیه مطالب و مقاصد را بتجدید عنوان عرضه
میدارد. و از ساحت قدس حضرت محبوب علی الاطلاق رضا و توفیق را تفصلاً رجا
مینماید. عموم اهل عالم منقسم بدو قسمند. یک قسم اهل تدین که در ظل یکی از ادیان
موجوده عالم سعادت خود را تصور می کنند. و قسم دیگر اهل طبیعت و تمدن که
اصلاحت جامعه بشری را در ضمن مسلکی از مسالک مختصره اهل سیاست در نظر
دارند. ولی باید هر دو طایفه بدانند که شاهد مقصود را نمی توانند در آغوش کشند و
برصال مطلوب خود نائل گردند مگر در ظل این تعلیمات مقدسه و قوانین محکمه الهیه
که در قرن نوزدهم مسیحی ظهور و انتشار یافت. چنانچه سابقاً اشاره شد که از معدی
اخوت و حریت و مساوات و امثال آن فقط اسمی متداول است و حقیقت معقول آن
بتمامه در ظل این تعلیمات مبارک و پیروان آن مشهود و موجود است. از جمله مسالک
مهم که خاطر بسیاری از متمدنین و متجددین اهل عالم را مشوش و مفتون داشته
مسلک سوسیالیزم است که مبثی بر استیغاس عالم بشری و الغاء اختلافات و امتیازات

این گناهن سرارا گاشن ابهیی نمایند و این خارستان محضت و بلا را گلزار حب و ولا فرمایند و احبای خود را تربیت فرمودند و دوستان خویش را بید عنایت پرورش دادند و با کفر روان و گنج شایگان و قائیدات آسمانی و توفیقات رحمانی مبعوث و مؤید فرمودند تا دلیل جلیل گردند و ساقی کوثر و سلسبیل فضل و عنایت الهی شوند. الحمدلله که آن یاران مؤید و موفقند و بخدمت امر قائم و در نشر و صایا و تعالیم ربانی ساعی و جاهد آستان جمال مبارک را خادم صادق و عظیم مقدس حضرت عبداللہ را یاران خالص و موافق. جناب پرفسر شیرازی علیرہمہ اللہ الہی در نہایت خلوص بفسر تفصیحات قدس مشغول دنیا لہ. البتہ تائیدات ملکوت ابہی و نصرت ملا اعلیٰ در جمیع موارد شامل احوال ایشان خواهد بود. جناب خدا داد ماندگار و جناب شہریار رستم و سائر احبای آن سامان را با ذکر ہدیہ منیعہ از قبل این مظلومہ ذاکر شوید.

و علیکم البہا الہی (بہائیر)

خلعت تکامل روحانی ہواللہ

یک. نظر بہ تاریخ پزشکان عالم وجود و انبیای مقدس البہرہ این مطلب را مسلم میدارد کہ چون در ہر دور و کوری مہمان الہی بطرز و طورہی بظاہر مقتضیات وقت اظہار امر فرمودند بعضی از نفوس مقدسہ بواسطہ آنکہ قلب و ضمیرشان کہ از ہر آرایش پاک و مبرا بودہ اقبال بآن مظهر امر جستم و بسر منزل مقصود رسیدند و تنہا بہ حجت البہرہ کہ همان اظہار امر است ہدایت شدہ و طریق صواب ہدایت را از راہ ہر خس و خار ضلالت تمیز دادند و این مطلب حجت کافی و وافی است. زیرا کہ همان ظہور اولیہ و جلوه البہرہ کہ فوق العادہ محکم است ہر شاخص مستعد بدون غل و غش را منقلب ساختہ و بدون دلیل نقل و عقل و ہمہ وسائل متغویہ حق را از خلق ممتاز دانستہ از گرداب جہل و نادانی خلاصی یافتہ بساحل نجات رسیدند چنانچہ ملائی رومی گوید —

آفتاب آمد دلیل آفتاب. گر دلیلت باید از وی رخ متاب.

مسلم است کہ آفتاب بآن عظمت را با چراغ ارائه نتوان داد معرفی نشاید کرد. پس آنچہ از عدم اقبال نفوس بمظاہر مقدسہ البہرہ حاصل گشتہ از آرایش خود آنها بودہ است و پس از آنکہ آن نفوس مقدسہ در پس پردہ نور مخفی گشتند و از این عالم

فانی بجهان باقی شخافتند نفوس بشری بواسطہ آنکہ فطرۃ یا بواسطہ جہل و نادانی عارضی غالباً موهوم را طالب تر از حقیقتند این حقیقت را طوری درہم و برہم نمودہ کہ بکلی از صورت صحیح خارج شدہ و موهوم جہانگیر گشتہ ولی بواسطہ نفوس ہدایت شدہ اولیہ کہ بہ محض ظہور انبیای الہی در مہیج قویم ایمان سیر و مشی میفرمودند بقوت و قدرت عالم وجود را ہدایت و تربیت نمودہ و بکلی تقلیب فرمودند از همان قوت و قدرتی کہ حضرت مسیح حواریون خود را حاضر و آمادہ فرمود و پس از مصلوب شدن حضرت روح کرہ ارض را مسخر کردند در صور تمکیم معدودی قلیل بودند و در زمان خود حضرت عیسیٰ منکوب و مغلوب ہر زیر دست گشتہ و خار و ذلیل بودند و ہمچنین در زمان حضرت رسول دیانت آنحضرت از صفحہ عربستان تجاوز نکرده بود ولی پس از رحلت دیانت الہی بایران و شام سرایت نمود و از طرف دیگر باروہا و باسپانیہ ورود فرمودہ کدام سلطان مقتدری چنین قدرتی ظاہر نمودہ است. و امروز می بینم کہ جمعیت کثیری بر تقدیس و تزیین آن سروران الہی مشغول. حال این مختصر نمونہ را میتوان مقایسہ با امر جمال قدیم حضرت بہا اللہ روح الوجود لہ الفداء نمود کہ چہ عظمتی در عالم ظاہر شدہ و خواهد شد. بیان محکم ای اہل عالم ہمہ ہار یکداریند و برگ یک شاخسار عالمی را منقلب نمودہ بقسمی کہ غربی شرقی را از صمیم قلب محبت می نماید. دستور العمل جامع قل یا قوم دعوا لربزائل وخذ و الفضائل کونوا فی الطرف عقیفا و فی الید امینا - انتہی - ہر کج طبع جانوری را بمحیط انسانیست کشانیدہ. داروی سریع العلاج - نزاع و جدال شان درندگان ارض بودہ و خواهد بود - کرہ را تقلیب فرمودہ. از ہمین اثری کہ امروزہ در قلیل مدت از جنین مہمی عظیم ظاہر گشتہ میتوان بخوبی درک نمود کہ چہ آزاری بعدا ظاہر و مرتب میگردد. اگر حضرت مسیح دوازده نفر در مدت توقف در این عالم تربیت فرمود حضرت بہا اللہ جل ذکرہ الاعلیٰ ہزاران نفوس را طوری تربیت فرمود کہ از جان و مال گذشتہ و جان خود را بر کف دست گرفتہ و در راہ حضرت مقصود نثار نمودند و پیوستہ با زبان عاجز و زاری مظلوم این شعر را بر لسان میرانند.

چگونه سرز خجالت بر آورم بر دوست. کہ خدمتی بسزا بر نیامد از دستم.

اگر حضرت رسول با ولیئی و وصیئی مثل حضرت امیر و سایر ائمہ ہدی دیانت را در عالم استقرار داد حضرت بہا اللہ جل ذکرہ الاعلیٰ ہمین و مروجی مثل

و نشاطشان از صهبای جان پرور تأیید و توفیق الهیست که مؤید بغور انیت عالم انسانی گردند و بصفت رحمانیت در انجهن امکان جلوه نمایند و سبب تاسیس اساس رحمانی گردند و این عالم ظلمانی را بفیض نورانی نقشه جهان آسمانی نمایند. اشعار موزون که مانند لؤلؤ مکنون بود سبب خرمی قلب محزون گردید و علیک التمجیته و الفداء.

* مسئله که سؤال نموده بودید ان هذا السر مضمون فی صدف الامیر المکتوم کالؤلؤ المکنون و سیلوح انواره و یشرق آثاره و یظهر اسراره و علیک التمجیته و الفداء ع.

—:0:—

امور امریه

حواله

این عبد پس از واقعه مؤلمه مصیبت عظمی صعود حضرت عبدالبهاء بملکوت ابهی یحیی مبتلا و دو چار صدمات اعدای امرالله و حزن و الم گشتم ام که وجود مرا در همچه رفتی و در چنین محیطی مدافعی ایفای وظائف مهمه مقدسه خویش میسر نم. لذا چندی ناچار امور امریه چه داخل و چه خارج را بعهده عاقله مقدسه مبارکه بریاست حضرت و رقره علما روحی لهما الفداء میگذارم تا بهمه تعالی کسب صحت و قوت و اطمینان و نشاط روحانی نموده بنجاح و انخواه و مرام رشقه خدمانرا بایک مرتبه بدست گرفته بهمتی آرزو و آمال روحانیه ام فایز و نائل گردم.

بندۀ آسائش شوقی

—:0:—

یوم خدمت

حواله

بندگان جمال ابهی و یاران عزیز حضرت عبدالبهاء هر چند قلوب اهل بهاء از این مصیبت عظمی در اشد احتراق و حنین و انین یاران گوشزد ملا اعلی و طلعات قدس در جنت ابهی. ولیکن چون یوم یوم خدمت و هنگام هنگام نشر نفحات است باید احبای آلهی چون شعله نورانی بکمال همت قیام بر خدمت امرالله نمایند و گوی سبقت از یکدیگر بربایند و چون شهاب ثاقب طارد هر ناقص ناگفتی گردند تا در لوح * سوال بعد از هیکل مهتاق نفس مبارکه مرکز امر است یا امور راجع بر بیت عدل است.

محفوظ ابهی در زمره الذین ونوا بهمدالله و میفادیر ثبت گردند. حضرت ولی امرالله و غصن ممتاز و سرور اهل بهاء شوقی افندی را این مصیبت کبری و فاجعه عظمی و احزان بی پایان و شدت تأثر سبب شد که چند روزی هجرت و سفری اختیار نمایند و کسب صحت و راحتی فرموده مراجعت بساحت قدس نمایند و بخدمت امرالله و وظائف خویش قیام فرمایند و در غیاب ایشان بموجب دستخطشان که لغاً ارسال میشود این مسجون را معین فرمودند که بهشورات عاقله مقدسه امورات امریه قرار و انجام پذیرد. لذا این فائیه موقفا مجلسی ترتیب داده که بمواید نفوس معیض که حضرت شوقی افندی تسمیه نموده اند مسجری گردد. امید وارم در مدت غیاب ایشان دوستان ابهی و اماء رحمانی کمال جهد در ترفیحات امرالله بنمایند و امرالله انتشار سریعی نماید از بعباده رؤف رحیم.

(بهائیه)

—:0:—

روابط محبت و الفت

(از قلم حضرت و رقره علما بافتخار یکی از احبای کراچی)

حواله

بندۀ صادق جمال ابهی و یار با وفاي حضرت عبدالبهاء نامۀ که بهجناب یوسف خان علیر بهالله الا ابهی مرقوم نموده بودید ملاحظه گردید. چون غصن ممتاز ولی امرالله شوقی افندی موقفا مسافرت بهعضی جهات فرموده اند فائیه باختصار جواب میگذارم. از اتحاد و اتفاق یاران و ثبوت و رسوخ و شور و انجذاب دوستان و تشکیل محفل روحانی نهایت سرور حاصل گردید. این بسی معلوم و واضح است که درجه روابط محبت و الفت در بین یاران محکمتر گردد و نار شوق و شمع بیشتر شعل زند فیوضات جمال قدیم بیشتر احاطه نماید و تأییدات اسم اعظم متتابع گردد و محفل دوستان برتوی از گلشن ملاء اعلی شود و عکسی از انجهن ملکوت ابهی گردد. حضرت اعلی از علو بقا و جمال ابهی از افق انی و طلعت عبدالبهاء از جبروت علا ناظر بپاران با وفاي خود هستند و مراقب حرکات و سکنات و اطوار و اخلاق و رفتار و گفتار دوستان خود تا هر یک از تعلیم سپهانی که موقع اجرا گذاشته شود احسنت فرمایند و هر یک از وصایای ربانی معمول بر گردد خطاب طوبی و بشری کنند. آن وجودات مقدسه معالیه ابهر تحمل هر بلائی فرمودند و قبول جفا از هر بیوفائی نمودند تا

BAHAI NEWS

Vol. II.

NOVEMBER 1922.

No. VII.

The Bahai Message is a call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHA.

EDITORIAL.

The 3rd All-India Bahai Convention is fast drawing near; and we hope to see amidst us Bahais from all parts of India and Persia. Prof. Pritamsingh will speak on 'The Rise of the Bahai Movement.' Our Bro. Dr. K. K. Bhargava has already informed us that he will read two papers before the Convention. The one entitled 'My two years stay in Europe'; and the other 'Reconciliation of Races.' Miss Shirin Khusrow of Poona has announced her intention to read a paper on 'Equality of Men and Women.'

As it is the intention of the Executive Committee of this Convention to publish all the speeches together with the photographs of the speakers immediately after the Convention, it is requested that the speeches be written before hand.

Perhaps Esperanto will receive the greatest attention at the Convention, as Dr. Dubash of Karachi will read an interesting paper on 'The Universal Language'; and Mr. H. Parsad, the Honorary Secretary of the Bombay Esperanto Society will not only give several addresses in Karachi during the week, but will actually start a Branch Society here.

We have already given a rough programme of the coming Convention in our September issue and we hope it will guide intending speakers in the selection of their subjects. We now request our readers to suggest name or names of persons whom they would like to preside at the coming Convention. Long live lovers of humanity.

البشائر

قیمت اشتراک سالانه

در ایران ۲۰ و تومان

در هندوستان ۵ پنج روپیه

در امریکه ۲ و دالر

این مجله ماهی یکبار
طبع و توزیع می شود
عنوان مراسلات

الفنستن استریت کراچی

خرج پست بر قیمت

سالیانه افزوده نمی شود

ای اهل عالم همه

باریک دارید

و برگ یکشا خسار

نمبر ۲

مطابق اکتوبر ۱۹۲۲ ع

جلد ۲

مقدم رساله البشارات وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و رتبه علیاست و مقالات مختصر مفید در اینخصوص از هر کس و هر جایرسد در این رساله درج خواهد شد.

اثر ملک بهمان

(بافتخار یکی از احبای تبریز)

هو الله

ای یار قدیم! تهنیت بدیع و تقریر بلیغ بمقام مبارک رسید. مضامین معانی روحانیه بود و مآل دلیل بر انجذابات رحمانیه. امروز سبب سرور و حبور قلوب احبای الهی نشر نفعات قدس است و اسباب شادمانی نسیم ریاض رحمت رحمانی زیرا نفوس بالغ که بعقل و رشد رسیده اند از ملاعب صبیان و بازیچه اطفال طرفی بدند و بهره نخواهند و آلودگی نچویشد از مشروعات مبهم که مورد نقایع عظیم است بهره و نصیب برند و بهرام امور پردازند. بهم چنین نفوس مقدسه که از پرتو شمس حقیقت بهره برده اند و با قلبی مغرور و روحی مستبشر و رخی چون مهر انور در بین خلق محسوس گشته اند آنان نیز انشراح و انبساطشان و نشء

THE NEW DAY.

DO you know in what day you are living? Do you realize in what dispensation you are alive? Have you not read in the Holy Scriptures that at the consummation of the ages there shall appear a *day* which is the sun of all the past days?

This is the day in which the Lord of Hosts has come down from heaven on the clouds of glory! This is the day in which the inhabitants of all the world shall enter under the tent of the Word of God. This is the day whose real sovereign is His Highness, The Almighty. This is the day when the East and the West shall embrace each other like unto two lovers. This is the day in which war and contention shall be forgotten. This is the day in which nations and governments will enter into an eternal bond of amity and conciliation. This century is the *fulfillment* of the promised Century.

The East shall become illumined, the West perfumed and the children of men shall enter beneath the all-embracing canopy of the oneness of the world of humanity.

The foundation of divine religion is love, affinity and concord. Praise God that this cycle is the period of illumination! Minds have made great progress; intelligences have been unfolded; the means of unity and agreement are brought about; communication between the races of men is rapidly established. Now is the time that all of us may embrace the law of peace and treat each other with honesty and straightforwardness. Let the religious prejudices be wiped away. Let the law of racial supremacy be discontinued. Let political expiencies be done away with. Let the love of country

be superseded by the love of the world. Let us all deal with each other with infinite kindness. We are all the servants at the one Divine Threshold. We are all receiving the rays of truth from the same Sun of Reality. We must all believe in all of the prophets. We must all acknowledge the divine authority of all the heavenly books. We must wash our hearts free of all human prejudices. We must serve God. We must propagate the oneness of the realm of humanity. We must be the cause of the appearance of the perfections of the world of man. We must not be like the beasts of prey. We must not allow carnage and bloodshed. We must regard the blood of man as sacred. We must not shed the holy blood of man for the paltry earth. We must all agree upon one fundamental principle—that principle is the oneness of the kingdom of humanity.

In this age, BAHÁ'ULLAH has breathed the Holy Spirit into the dead body of the world. Consequently every weak soul is strengthened by these fresh divine outbreathings. Every poor man will become rich, every darkened soul will become illumined, every ignorant one will become wise, because the confirmations of the Holy Spirit are descending like unto torrents. *A new era of divine consciousness is upon us.* The world of humanity is going through a process of transformation. *A new race is being developed.* The thoughts of human brotherhood are permeating all regions. New ideals are stirring the depths of hearts and a new spirit of universal consciousness is being profoundly felt by all men.

—Words of ABDUL-BAHA,

(Reprint from *Star of the West*.)

THE BAHAI MOVEMENT AND ESPERANTO.

Words of BAHĀ'O'LLAH and ABDUL-BAHĀ, compiled by Jeanne Bolles.

—:O:—

"The Sixth Ishrak is concerning union and harmony among servants (man-kind). Through union the regions of the world have ever been illuminated with the light of the (Divine) Cause. The greatest means (for this end) is that the peoples should be familiar with each other's writing and language.

"We have formerly commanded, in the Tablets, that the trustees of the House of Justice must select one tongue out of present languages, or a new language, and likewise select one among the various writings and teach them to the children in the schools of the world, so that the whole world may thereby be considered as one native land and one part.

"The most splendid fruit of the Tree of Knowledge is this exalted Word: 'Ye are all fruits of one tree and leaves of one branch.

"Glory is not his who loves his own country, but glory is his who loves his kind.

"In this connection we have formerly revealed that which is the means for the prosperity of the world and the unification of nations. 'Blessed are those who attain! Blessed are those who practice!'"

(Extract from the *Table of Ishrakat* (Effulgences) by BAHĀ'O'LLAH, revealed in Acca more than 40 years ago.)

ESPERANTO

In September 1901:

Abdul-Bahā said to some pilgrims. "The differences between this Revelation and that of Jesus Christ are, that in this cycle all the inhabitants of the world will be gathered into one nation; universal peace will prevail, bloodshed and war will cease; there will be a universal language; union and harmony will reach its highest state."

In December, 1912, Abdul-Bahā said:

"All through America I have encouraged the Bahais to study Esperanto and to the extent of my ability I will strive in its spread and promotion."

Extract from an address by Abdul-Bahā on International Language, given in Edinburgh, Scotland, January 7th, 1913, under the auspices of the Edinburgh Esperanto Society, during which he said:

"His Holiness BAHĀ'O'LLAH, many years ago, wrote a book called *The Most Holy Book*, one of the fundamental principles of which is the necessity of creating an auxiliary language, and he makes clear the good and profit which will come because of its use. Now let us thank the Lord because this language, Esperanto, has been created. We, therefore, have commanded all Bahais in the East to study this language very carefully, and ere long it will be spread through the entire East. I also beg of you all, Esperantists and non-Esperantists, to work energetically for the spread of this language, for it will hasten the coming of that day, that millennial day, foretold by prophets and seers, in which it is said that the wolf and the lamb shall drink from the same fountain, the lion and the deer shall feed in the same pasture. The meaning of this holy writing is that hostile races, warring nations and differing religions shall become united in the spirit of love, and will become bound together, one with the other."

While on a visit at Clifton, England, January 16th, 1913, Abdul-Bahā addressed a meeting there, during which he said:

"The tenth principle is the establishment of a universal language so that we will not have to acquire so many languages in the future. In schools they will study two, the mother tongue and the international auxiliary language. The use of an international auxiliary language will become a great means of dispelling the differences between nations."

Address by Abdul-Bahā at the Esperanto Banquet, given at Hotel Moderne in Paris, France, February 12th, 1913:

"In the human world there are two kinds of undertakings, universal and particular. The result of every universal undertaking is infinite, and the outcome of every particular undertaking is finite. In this age all the human problems which create a general interest are universal and their results are likewise universal, for humanity has become interdependent. To-day international laws have great influence, international policies are bringing nations nearer to one another. Therefore it is a general axiom that in the human world every universal affair commands attention, and its results and benefits are limitless; therefore let us say that every universal cause is divine and every special matter is human. For instance, the universal light is from the sun, therefore it is divine. The special light, which is electric, and which has illumined this banquet hall, is through the invention of man. By this I mean that all the affairs in the world of humanity, which are trying to establish solidarity between nations and infuse the spirit of universalism in the hearts, are divine. Consequently we can say that the international auxiliary language is one of the greatest virtues of the world of humanity, for such an instrument will remove misunderstandings from amongst the people, and will cement their hearts together. The universal auxiliary language will be the means for each individual in the world of humanity to become enable to be informed of the scientific accomplishments of all his fellow men.

"The basis of knowledge and the excellencies of the world are to teach and be taught. To acquire sciences, and to teach them in turn, depends on language; therefore, when the international auxiliary language becomes universal, it is easily conceivable that the acquirement of knowledge and instruction will likewise become universal.

"No doubt you are aware that in the past ages a common language shared by various nations created the spirit of interdependence and solidarity among them. For instance, one thousand three-hundred years ago there were very many divergent nationalities in the Orient. There were Copts in Egypt, Syrians in Syria, Assyrians in Musel, Babylonians in Baghdad along the river in Mesopotamia. There existed between these nations divergence of opinion and hatred, but as they were slowly brought near to one another,

finding common interests, they made the Arabic language a common vehicle of speech among them. The study of this common language by all made them as one nation. We know very well to-day that the Assyrians are not Arabs, that the Copts, Syrians, Chaldeans and Egyptians are not Arabs. Each one of these nations belongs to its own sphere of nationality, but, as they all begun to study the Arabic language, making it a vehicle of intercommunications, to-day, they are all considered as one. They are so united that it is impossible to break this indissoluble bond. To-day in Syria there are many religious sects, such as Orthodox, Mussalman, the Dorzi, Nestorians and so on. As they all speak Arabic they are considered as one; if you ask any one of them, he will say—I am an Arab, though in reality he is not. Some of them are Greeks, others are Jews, etc. In short, there are many different nations and religions in the Orient that are united through the benefit of a common language. In the world of existence an international auxiliary language is the greatest bond to unite the people. Today the causes of differences in Europe are the diversities of language. We say, this man is a German, the other is an Italian, then we meet an Englishman and then again a Frenchman. Although they belong to the same race, yet, language is the greatest barrier between them. Were a universal auxiliary language now in operation they would all be considered as one. Just as in the Orient a common language created common interests between the various nations, likewise, in this age a universal auxiliary language would unite all the peoples of the world. The purpose of my remarks is, that, in the world of humanity, the greatest influence which will work for unity and harmony among the nations is the teaching of a universal language. Every intelligent man will bear testimony to this, and there is no further need of argument or evidence. Therefore His Holiness BAHÁ'U'LLAH wrote about this international language more than forty years ago. He says that as long as an international language is not invented complete union between the various sections of the world will be unrealized, for we observe that misunderstandings keep people from mutual association, and these misunderstandings will not be dispelled except through an international auxiliary language. Generally speaking the whole

people of the Orient are not fully informed of the events in the West, neither can the Westerners put themselves in sympathetic touch with the Easterners—their thoughts are enclosed in a casket—the international language will be the master-key to open it. Were we in possession of this universal language, the Western books could easily be translated into this language, and the Easterners be informed of their contents. In the same way the books of the East could be translated into that language for the benefit of the Westerners. Thus will the misunderstandings that exist between different religions be dispersed. They bring about warfare and strife, and it is impossible to remove them without this universal language being spread everywhere. I am an Easterner and on this account I know nothing of your thoughts because an international language is not yet in vogue. Likewise you of the West are shut out of my thoughts. If we had a common language both of us would be informed of the other's thoughts. Consequently the strongest means of universal progress towards the union of East and West is this language. It will make the whole world one home and will become the greatest impulse for human advancement. It will upraise the standard of the oneness of the world of humanity, it will make the earth one universal commonwealth. It will be the cause of love between the children of men. It will cause good fellowship between the various races. Now, praise be to God, that Dr. Zamenhof has invented the Esperanto language. It has all the potential qualities of becoming the international means of communication. All of us must be grateful and thankful to him for this noble effort, for in this way he has served his fellow-men well. He has invented a language which will bestow the greatest benefits on all people. With untiring effort and self sacrifice on the part of his devotees it will become universal. Therefore every one of us must study this language and spread it as far as possible so that day by day it may receive a broader recognition, be accepted by all nations and governments of the world and become a part of the curriculum in all the public schools. I hope that the language of all the future international conferences and congresses will become Esperanto, so that all people may acquire only two languages—one their own tongue and the other the international language. Then

perfect union will be established between all the people of the world. Consider how difficult it is to-day to communicate with various nations. If one studies fifty languages one may yet travel through a country and not know the language. I know several languages of the Orient, but do not know the Western tongues. If this international language were in force, having studied it, I should be able to speak it and you would have been directly informed of my thoughts, and a special friendship established between every one of us. The lack of such a language is now a great barrier.

"Therefore I hope that you will make the utmost effort, so that this language of Esperanto may be widely spread. Send some teachers to Persia if you can, so that they may teach it to the young people, and I have written to Persia to tell some of the Persians to come here to study it.

"I hope that this language will be promulgated very quickly and the world of humanity finds eternal peace; that all the nations may associate with one another and become as brothers and sisters, mothers and fathers; then each individual member of the body politic will be fully informed of the thoughts of all.

"I am extremely grateful to you, and thank you for these lofty aims, for you have gathered at this banquet to further this language.

"Your hope is to render a mighty service to the world of humanity, and for this great aim I congratulate you from the bottom of my heart."

Excerpt from Address of Abdul-Baha to the Theosophical Society of Paris, France, Thursday evening, February 13th, 1913.

"We observe that to-day the means of unity are brought about. This in itself is an evidence that the divine confirmations are with us. One of the principles of the means of the oneness of the world of humanity is the invention of the universal auxiliary language, Esperanto. We observe that this language is spreading daily and its advocates are increasing. It is indubitable that the universal auxiliary language will become instrumental in wiping away the present misunderstandings, and each individual will be able to be informed of the thought of all humanity.

"Therefore we must all strive to spread among our fellow men this language. This international auxiliary language will be an introduction to the establishment of the oneness of the world of humanity. The greatest efforts must be displayed in this direction."

Excerpt from Tablet, January 10th, 1919.

"My hope is that the Esperantists may become attracted by these epistles and may consider the magnitude of confirmation bestowed upon the Esperanto Language and may endeavor to translate some of the important Tablets of His Holiness BAHÁ'Ó'LLAH and propagate them all around."

(Re-print from the Star of the West.)

—:O:—

THE ESPERANTO SOCIETY, BOMBAY.

Patron:—Sir NARAYAN G. Chandavarkar, Kt.

President:—Miss B. A. ENGINEER, M.A. LL.B., M. B. E.

Vice President:—C. TEDMAN, Esq., A. M. I. C. E.

Jt. Hon. Secretaries:—H. PRASAD, Esq., B. Sc. & A.K. DIVEKAR, Esq.

Hon. Treasurer:—Miss SHIREEN, M. Irani.

Address:—C/o. The BAHAI ASSEMBLY, 23, Forbest Street, Fort, BOMBAY.

Aims:—The aims of the language and movement of Esperanto are to bring about a good will and better mutual understanding among the various nations and races of the world, by means of the international language, Esperanto.

The objects of this Society are, to spread and propagate the language and movement of Esperanto in this country, by arranging meetings, lectures, gatherings, by printing and circulating leaflets, pamphlets, booklets, etc., and by all such other means, as may be deemed necessary and useful,

Membership:—Rs. 5 annually. Any body can become a member. Donations are gratefully accepted. Instruction in the language is available free of charge to all, whether member or not. Any further information will be gladly supplied. Correspondence and enquiries should, for the present, be addressed to:—

H. PRASAD, Esq., Bahai Hall,
23, Forbes Street, Fort, BOMBAY.

ESPERANTO AND ITS IDEAL.

By—Miss JAIJI D., SANJANA, B.A.

The word "ESPERANTO" means 'one who hopes'. This world-wide international language is introduced by Dr. Zamenhof, who was born in Poland in the year 1859. From his infancy he was alive to the fact that the Russians, Poles, Germans and last though not least, Jews, who inhabited his native land, were at daggers drawn with one another. This far-sighted savant saw in a glance, that the different languages spoken by these four races, were the only cause of this hereditary hatred, which had, for centuries laid a deep root in them.

He then succeeded in uprooting this lifelong hatred by means of his blessed invention, Esperanto, which passed through many vicissitudes of life, but the undying vigour and perseverance of Doctor Zamenhof ultimately annihilated the invincible barrier of enmity among the different races. Now, persons, belonging to different castes and creeds, meet together and exchange each others' thoughts, and depict their ideas in words, by the medium of this common, simple and easy language.

The deeper we go in Esperanto, the clearer we see, that it is not invented to suit the selfish aim of one nation, but is intended to promote the good of the whole world, in order to bring about mutual understanding and love among persons of different races, without any distinction of colour, caste, or creed. From time immemorial, language has been a great hindrance to knowledge. The best and most useful books of other countries are Greek and Latin to us, for we are too proud to study foreign languages, but the wide and rich field of Esperanto literature enables us to expand our mental horizon, diving and searching into various realms of knowledge.

The seed of unity and fraternity, so highly sown, however, can never die out altogether, and may bloom into its fullest blossoms some day again.

To put it in a nutshell, Esperanto is indeed a blessing to humanity at large, and as such should be welcomed by the whole of the civilized world.

NEWS FROM GERMANY.

O BELOVED SERVANTS IN THE HOLY CAUSE.

Your regular 19 day letters always create in us great joy, but we could not give you until now a fuller report of our activity at Esslingen and in Germany.

Now the Bahai assembly has decided to send regular reports to the friends of all countries.

We were able to buy a printing machine, which was made possible by a donation of Mr. and Mrs. Bosch from California. We print our letters with this machine. We are very happy as we can send words in this manner to our beloved brothers all over the world.

The month of Kowl of the year 77 brought with it a day of mourning for all the Bahais of the world. Our beloved Lord and Master (may our lives be a sacrifice for him) ascended to the Realm of eternal glory. For us all it was a hard blow; we all felt as the words of Maria Magdalena came to our ears. "Why are you sad? The Master has ascended, but his spirit is always with us. He is our helper."

All of us were waiting for news from the holy land with utmost eagerness. Each single one of us was feeling the responsibility which was thrown upon us by the passing of our Master.

Our beloved friends Mr. and Mrs. Schwarz from Stuttgart set off for the Holy Land in order to receive the instructions of our beloved Shoghi Effendi (may our Lord protect him in his work). During this period we had flying visits of friends coming from Haifa. So Mr. Roy Wilhelm, and Mason Remey came to us. Until to-day the grand-niece of Abdul-Baha, Nagar Khanum gladdens us with her blessed presence. Our young lady friend Miss Johanna Huff from Stuttgart brought her with herself from Haifa.

Some young Persian Bahai friends, named Ahmed and Mahmud Bagher from Shiraz and and Fazl Ullah Milani from Eshkabad are here learning the German language. We love those friends very much indeed and they themselves feel quite at home with us.

During the last year we also had a dear visiter from India. It was a young Bahai-brother, named Kaushal Kishor Bhargava from Jaipur.

He lived in Esslingen and he was in truth a brother to us. Within a few months he gained knowledge of the German language to such an extent as he was able to deliver speeches about the holy cause in German. He worked very much indeed and many new friends we have got by his selfless efforts in bringing forward the Word of God. By his great love to mankind he knew how to win the hearts of the people and to give them the Cause.

He held meetings at Bremen, Hamburg, Berlin, Lipzig, Karlsruhe, Stuttgart, Goppingen and Esslingen. Everywhere he found open hearts. Sometimes at the meetings it would grow as late as 1 or 2 A. M. and the hearers would not go home. It was a very good time. We held the 19 day feasts in rather large numbers at one or the other town and the friends then came from near and far.

The first of the month of Baha *i. e.* on the new year day we held feast at Stuttgart. A dear brother from Shiraz, Fazl-Ullah Benan gave this feast and East and West were united in best harmony. Different religionists were there, Jews, Christians, Mohammedans and Hindus. We had splendid hours of unity, the spirit of our Lord and Master was in the midst of us.

A few days ago our beloved young Indian friend Kaushal Kishor Bhargava left for Haifa. We will always hold him in dear remembrance; especially the friends at Esslingen will always think of him with greatest love.

After finishing the Bahai congress at Stuttgart we will give its report. We always remain in the utmost harmony. Let us work, let us hoist up the banner of universal peace and brotherhood and let us pray, pray that we may be able more and more to carry the message to each town, to each home and live up to the principles of the holy Cause. This is the true medicine for all human troubles in these hard times. Let us use it. We hope to hear from you and embrace you with the heartiest Bahai love and greetings.

Bahai—Arbeits—Gemeinschaft—ESSLINGEN.
Secretary:—LUISE FINGERLE—Oberesslingerstr, No. 15
Esslingen A. N. Wurttemberg—GERMANY.

NOW IS THE TIME!

NOW IS THE ACCEPTED TIME!

By—ABDUL-BAHA.

—:O:—

Look ye at the time of Christ;—had the people realized that the Holy Spirit of God was speaking to them through his Divine Mouth, they would not have waited three centuries before accepting Him. And now is it meet for you that you are sleeping upon the beds of idleness and neglect, while the Father whose coming Christ foretold has come amongst us, and opened the Greatest Door of Bounties and Divine Favors? Let us not be like those in past centuries, who were deaf to His call, and blind to His Beauty; but let us try and open our eyes, that we may see Him; open our ears that we may hear Him; and cleanse our hearts that He may come and abide our temples. These days are the days of faith and Deeds—not the days of words and lip service. Let us arise from the sleep of negligence and realize what a great feast is prepared for us; first eating thereof ourselves, then giving unto others who are thirsting for the water of Knowledge, and hungering for the Bread of Life. These Great Days are swiftly passing, and once gone they can never be recalled. So while the Rays of the Sun of Truth are still shining and the "Center of the Covenant of God" is manifest, let us go forth to work; for after a while the night will come and the way to the vineyard will not be so easy to find.

—:O:—

HE IS EL ABHA!

O ye friends of the Blessed Perfection:

"This century is a century of attraction. This cycle is the Cycle of His Holiness the Lord of Hosts. The East and West are in commotion and acclamation and the North and the South in ecstasy and tumult. The world is progressing with marvelous acceleration and the realm of existence is growing and developing with an eternal

velocity and at a geometric ration. Mankind, like unto a suckling babe, is being trained in the arm of Providence, and humanity like unto a newly planted tree in the ground of the world is waking in stature and size, becoming more beautiful and lovely through the downpour of the rain of grace. The greater the exertion the more the decent of the Divine bestowals. The more we ascend Heavenward the greater will be the realization of universal progress from all directions.

Therefore, O ye friends of Ancient Beauty, and O ye Beloved of the Most Great Name, make ye an effort so that in all the grades of human existence whether spiritual or material, ye may make extraordinary advance. The Mercy and Favor of His Highness the One is with us.

A. A.

—:O:—

A FEW FACTS.

CONCERNING

THE BAHAI MOVEMENT.

In 1844 there arose in Shiraz a young Persian known as the Bab, or Gate. He exhorted the people to purity of life and announced to them the coming of a great one who would shortly bring universal message to mankind.

The priests feared loss of their own power should such liberal ideas be spread, so they used their influence against the Bab, who was imprisoned and finally shot at Tabriz in 1850.

Before the Bab's death there appeared a rich and powerful man, possessing great knowledge and wisdom. He proclaimed himself a believer in the new teachings and was later accepted as the one whom the Bab had told the people to receive. Baha'o'llah for such was the name by which he was known, also excited the animosity of the priests, and he was imprisoned, exiled and finally sent with his family and a small group of faithful followers to the worst of Turkish prisons at Acca, in Syria. Imprisonment in this distant place was accomplished

through the co-operation of Turkey and Persia according to their custom in religious affairs. While travelling in America, Abdul-Baha, the son of Baha'o'llah, in describing some of the experiences in the prison, said: "The people sent to the prison usually died in a few months, but our spirits were never imprisoned so we lived."

Baha'o'llah constantly exhorted his followers to obedience of the laws of their respective countries, and such was their response that in Southern Russia they were permitted to form a colony and build a Temple, having won the confidence of the government.

About sixty years ago, shortly after his arrival at the prison city, Baha'o'llah sent letters to the rulers of the world, asking them to co-operate with him in bringing about world peace. He advocated the establishment of an international Court of Arbitration and explained the necessity of a general agreement concerning the boundaries of countries.

Baha'o'llah left many books and chose Abdul-Baha to explain his ideas to the people of to-day.

The Bahai Cause is an inclusive movement. It asks of its followers the repudiation of no former loyalties, and it teaches that all great spiritual revelations which have come from the divine educators of the past are essentially one and will be so understood when their followers are willing to divest them of the traditions, doctrines and dogmas of man.

The Bahai teaching is conservative. Its aim is the brotherhood of man, but it is not in sympathy with the breaking down of all degrees and distinctions between men as taught by radical thinkers.

—:o:—

MONTCLAIR:—

*"To the revered Maid-Servant of God, Victoria,
unto her be the Glory of God, the most Glorious!"*

HE IS GOD!

O THOU WHO ART FAVORED IN THE KINGDOM OF GOD!

To-day, at the Threshold of His Holiness Baha'o'llah there is nobody more favored than thee, because thou art busy in the service of the orphans, and in the education of the destitute and helpless children. Thou hast no desire but to please God.

Verily, verily, this service is directly rendered to His Holiness Baha'o'llah Himself, because these orphan children are His dear children.

This is why His Holiness Christ, may my soul be sacrificed to Him, says, that from all parts of the world people will hasten to enter the Kingdom, while the sons of the Kingdom go out of it, and again He says, that *Children are the residents of the Kingdom of God*.

May thou be a hundred thousand times applauded for this service thou art rendering!

UNTO THEE BE THE GLORY OF ABHA!

(Sd)—ABDUL BAHÁ ABAS.

—:o:—

DEAR BROTHERS IN EL'ABBA:

Where do you think will be the best place for our first Educational and Industrial School and House for orphans, destitute and helpless children in India? Hla, Hla of Mandaly tells me there are many there uneducated, and they have a large group of world fellowship girls, who are going to Raise Funds for that purpose. Mr. Vakil holds the first donation, and this must increase until a temple stands in all its glory upon the soil of India. O brothers, I care so much, please help us in our endeavor, and please give this just a thought in our magazine—the Bahai News. Abdul Baha guide us! When the fund is large enough let me come, to help you.

Yours in BAHÁ EL'ABBA.
Victoria Bedikian.

LITTLE ONES.

—:0:—

Souls of the Little Ones,
Weaned in Thy Love;
Rocked by the Angels fair,
Cradled Above!

Spirits of Little Ones,
Stainless and white;
Help us develop them,
Into Thy Light!

Dreams of the Little Ones,
Holy and sweet;
Hovering over us,
Raptures complete!

Eyes of the Little Ones,
Looking this way;
How shall we answer them,
What shall we say?

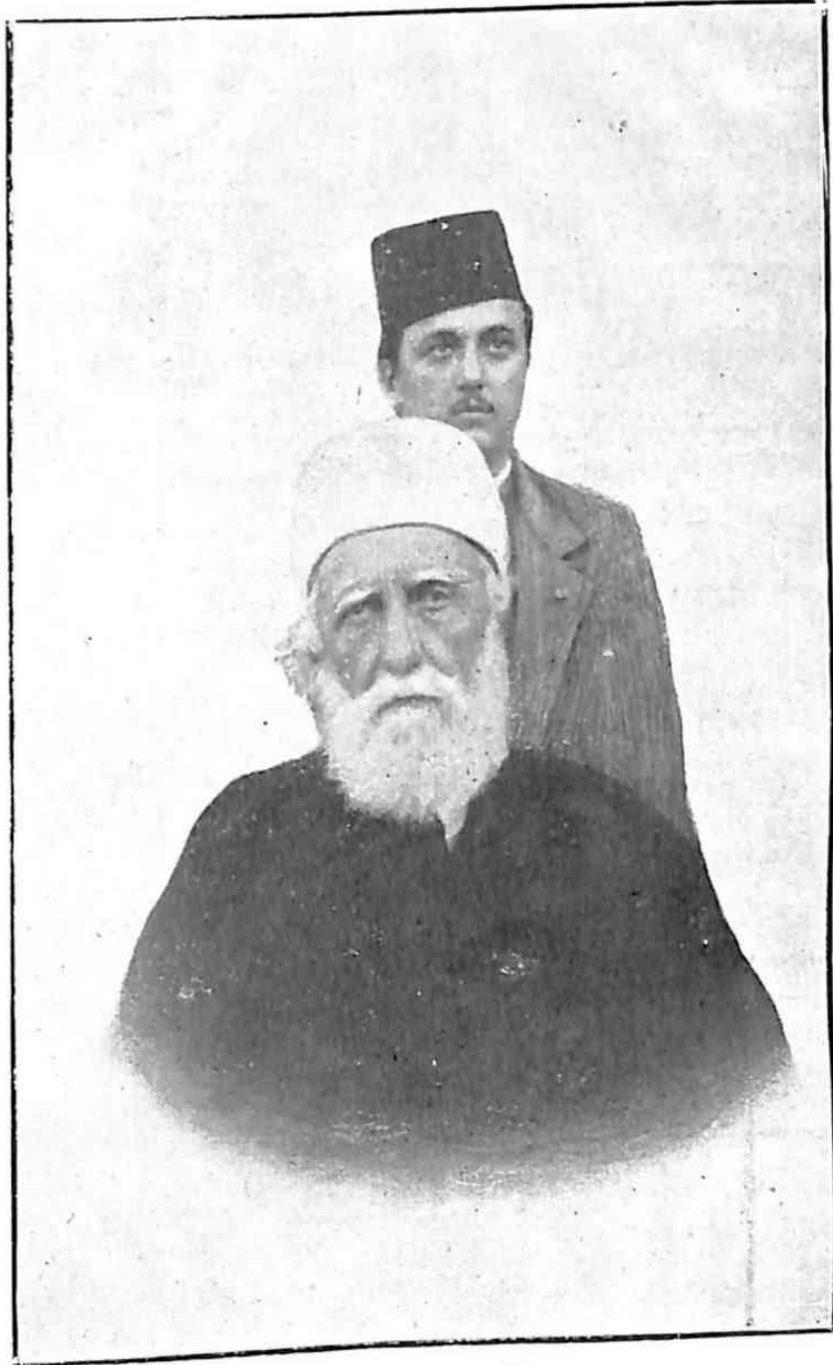
Lips of the Little Ones,
Questioning thus;
Give us much wisdom, Lord,
Sanctify us!

Hands of the Little Ones,
Moving in play;
Let us their guardian be,
Bless thou each day.

Gather all gently, Lord,
Into one fold;
Thine is the power and
Glory untold!

Victoria Bedikian.

غصن اعظم و غصن ممتاز

THE GREATEST BRANCH
AND
THE PRIMAL BRANCH.

حق را شاهد و ناصر و مؤید خداست و یقول الذین کفرو است مرسلا قل کفی با الله شهیدا بینی و بینکم ومن عنده علم الکتاب قل ای شیء اکبر شهادة قل الله شهید بینی و بینکم و اوحی الی هذا القرآن لاندزکم. الی آخر ایض. قل کفی با الله شهیدا بینی و بینکم انه کان بعباده خبیرا بصیرا اگرچه فضولی ملزوم فاضل است و پر گفتن هم از قرآن خوش است لیکن هر چیزی را حدیست و حفظ حدود لازم و گرنه از برای آن محبوب رحمانی بعضی از آیات واضح کتب آسمانی را در این مقاله درج می کردم تا مفهوم ایاک اعنی و اسمعی یا جاره کاملاً معلوم گردد و شاید بتائیدات غیبه محبوب آفاق و مرکز میثاق و الطاف خفیه حضرت غصن ممتاز روحی و روح من فی العالم لتراب اقدام خدمات الفدا از مطالع ان کورانرا بصیرتی و جاهلاً نرا تنبیهی حاصل گردد. ولی این زمان بگذار تا وقت دیگر و هنا نختتم القول و نقول لا حول و لا قوة الا بالله والحمد لله الذي هدانا لهذا وما كنا لنهتدي لولا ان هدانا الله ربنا انما سمعنا منادياً ينادي للإيمان ان آمنوا بربكم فامنا فاغفر لنا وكفر عنا سيئاتنا وتوفنا مع الأبرار. قربان خپای کا خان رحمانی و سایر احبای ثابت روحانی. فاضل یزدی.

—:o:—

NOTES AND NEWS.

Our Brother Mirza Mahmood has been travelling in Southern India, and we hear of the great results produced from his trip to Hyderabad, the Capital of the Nizam: Mr. Meherban Khusrow has joined him as English Translator. India is indeed a vast field and if each and every Bahai in India were to devote each hour of his time to giving the message still he will not be able to cope with the demand. We wonder when will Bahais from other parts of world turn their attention to India. Let it be known that the potential spirituality of the Hindu when placed in the scales of the Bahai Movement will carry the message of love, peace, toleration and harmlessness to all the inhabitants of the world. Our Brother M. U. Abbasi has been doing service at Hyderabad Sind by writing articles in Sindhi magazines and by delivering public lectures. We hope he will ere long establish an assembly there.

Our thanks are due to our sister Victoria Bedikian, the head of World Fellowship Girls, for her efforts to popularize the Bahai News in America. Also to Dr. Edna McKinney and Mrs. Corriune True.

در کتاب الهی راه هدایت از ضلالت ممتاز و حق از باطل با صرح بیان واضح و عیان و اکثرون این عبد بی بضاعت با عدم لیاقت بقدر استطاعت چند آیه مبارکه از قرآن که در تشخیص و تفریق حق و باطل در نهایت وضوح و صراحت است معروض میدارد تا ارباب بصیرت و ثبوت را فصل الخطاب و صاحبان نقض و شبهه و ارتبات را ثاقب شهاب گردد.

فی سورة الرعد

انزل من السماء ماء فاحمل السيل زيدا رابيا وما يؤقدون عليهم في النار ابتغاء حليمه او متاع زيدا مثله كذلك يضرب الله الحق والباطل فاما الذيد فيذهب جفاء و اما ما يدفع الغاس فيمكث في الارض كذلك يضرب الامثال للذين استجابوا لربهم الا حسني والذين لم يستجيبوا له لو ان لهم ما في الارض جميعا ومثل مع لا فتد و به اولئك لهم سوء الحساب وما يؤثم جهم و بنفس المهاد ملاحظ فرمائید در این آیه مبارکه دو مثل از برای حق و باطل بیان میفرماید. در نهایت صراحت و وضوح. قسم بخداوند بمانند اگر در قرآن نبود سواي این آیه همین یک آیه در تفریق و تشخیص حق و باطل کافی بود. و لکن کجاست علم و انصاف تا تصدیق نماید. دوم در آیه الكرسي که سید آیات قرآنست دقت نمائید که فلسفه سیادت این آیه چیست؟ آیا جز این است که انسان را از تیر ضلالت نجات میدهد و براه هدایت دلالت مینماید قال الله جل شانہ لا اله الا هو الحي القيوم لا تاخذه سنة ولا نوم له ما في السموات وما في الارض من الذي يشفع عنده الا باذن يعلم ما بين ايديهم وما خلفهم ولا يحيطون بشي من علمه تا هم فيها خالدون بدقت مطالع فرمائید که به چه تصریحی اثبات وجود واجب و فردانیت ذات مقدس او و قیومیت و علم و احاطه و مالکیت او میفرماید و بعد میفرماید من الذي يشفع چگونه ممکن است که بدون امر و اجازه او تعالی شان کسی بتواند خلق را شفاعت نماید تعالی عما يقول الظالمون تعالی عما يجادلون تعالی عما يتوهم المقلدون علوا كبيرا (سیم) له دعوة الحق والذين يدعون من دونه لا يستجيبون لهم بشي الا كباط كفي الي الماء ليبلغ فاه وما هو ببالغ وما دعاء الكافرين الا في ضلال. ملاحظ فرمائید به چه وضوح و صراحتی حق و باطل را معین و از هم ممتاز فرموده و بی صد هزار افسوس که صاحبان جهل و تقلید را سودی نبخشند و ان یروا کل آیه یؤمنون بها. چهارم از اول سورة مبارکه جمعه تا آخر را

بدقت ملاحظ فرمائید یسبح لله ما في السموات وما في الارض الملك القدوس العزيز الحكيم هو الذي بعث في الامم رسولا منهم يقولون عليهم آياته ويزكيهم ويعلم الكتاب والحكمة و ان كانوا من قبل لفي ضلال مبين و آخرين منهم لما يلحقهم وهم هو العزيز الحكيم ذاك فضل الله يؤتيه من يشاء والله ذو الفضل العظيم مثل الذين حلوا التوريت ثم لم يحملوها كمثل النصارى يحمل اسفار بنس مثل القوم الذين كذبوا بآيات الله والله لا يهدي القوم الظالمين. قل يا ايها الذين هادوا ان زعمتم انكم اوليا الله من دون الناس فتمنوا الموت ان كنتم صادقين. الي آخره. در این آیات تدبر و دقت فرمائید که اعظم برهان حقیقت مظاهر مقدس را امی بودن ایشان و تعلیم و تربیت کردن خلق را بعلم و حکمت بیان فرموده اما چه سود که حمل کتاب بر حیوان حیوان را فائده نمی بخشد بلکه نتیجه و نفع آن برای انسانی است که بخواند و بفهمد و عمل نماید. پنجم در سورة صف میفرماید یریدون لیطفقوا نور الله بافواههم والله متم نوره ولو كره الكافرون. از این آیات بیانات واضح و مبرهن شد که امر باطل دوام ندارد و بدون اذن خدا شفاعت نتوان کرد و دست باطل بد هانش نخواهد رسید و نور الهی خاموش نگردد و چراغ باطل روشن نشود. ای حبیب روحانی هرگز دروغ را فروغی نبوده و نخواهد بود کما قال الله ثم قال رجل مؤمن من آل فرعون یکتع ايمانه یقتلون رجلا ان یقول ربی الله و قد جائکم بالبينات من ربکم و ان یک کاذا فعلم کذب و ان یک صادقا یصحبکم بعض الذي بعدکم ان الله لا یهدی من هو مسرف مرتاب. ای عزیز جان و وجدانم داعی حق خلق را بحق دعوت کند و باعمال و افعال خیریه دلالت و هدایت فرماید و داعی باطل بباطل دعوت نماید و مردم را بافعال قبیح و خصائل رذیله تحریص و ترغیب نماید ان الله یامر بالعدل والاحسان و ابتاء ذي القرى و یدهی عن الفحشاء والمنکر والبغی بعظکم لعلمکم تذکرون. ایض. الشیطان یعدکم الفقر و یامرکم بالفحشاء و الله یعدکم مغفرة منه و فضلا و الله واسع علیم. ای محبوب دل و جانم داعی حق مزه از خلق نخواهد بلکه اجر خود را از حق طلبد قل ما سالتکم من اجر ان اجري الا علی الله و هو علی کل شیء شهید. ایض. و جاء من ابی الی مدینه رجل یسعی قال یاقوم اتبعوا المرسلین اتبعوا من لا یستلکم اجرا وهم یفتنون. ای یار دیرین فاضل و ای محرک و مفرح روح و وجدان این بنده نا قابل داعی

از برای امراض روحانی. ولی اگر بدست حکیم حاذق باشد اما اگر بدست نادان افتد علاج سبب امراض و حیات علت ممات گردد. چنانچه حضرت عبداللہا روح من فی الوجود لتراوب رمسة الاطهر فدا در این خصوص در نمویک امریکا در بیت مبارک نطق و مشروحا بیان میفرماید قول جل ذکره "امشب میخواهم از برای شما سبب احتیاج ناس را از مظاهر مقدسه الهی بیان کنم. این مسلم است که در جمیع عوہا مردم منتظر موعود بودند ... الی ان قال جل برهان" اسباب بسیار بود اما سبب بسیار قوی دو سبب بود که این دو سبب همیشه سبب احتیاج ناس بوده و سبب محرومی کل گردیده است. سبب اول آنکه شخص موعود را در کتاب مقدس شروطی و مذکور که آن شروط کلام رمزیت نه مفهوم لفظی و چون بحسب مفهوم لفظی گرفتند لهذا اعراض و استعجاب میکردند میگفتند این موعود آن موعود نیست. الی ان قال حل کبریا. "سبب ثانی اینست که در مظاهر مقدسه الهی دو مقام است. یکی مقام بشر است و دیگری مقام رحمانی نورانی مقام ظهور و تجلی ربانی مستور است و مقام بشریت ظاهر. خلق آن حقیقت مقدسه ظاهر در هیکل نمی بینند قوه روح القدس را نمی بینند نظر بر بشریت میکنند و چون می بینند در مقام بشریت مشرک با سایر بشرند نظیر سایرین میخورند میخورند مریض میشوند نا توان می گردند لهذا قیاس بنفس خود نموده میگویند اینها مثل ماها هستند امتیازی ندارند چرا اینها مظاهر مقدسه باشند و ما نباشیم" الی اخر بیانه الاحلی. باری عمده سبب این محرومی و عما جهل و تقلید است که انسان را از ادراک حقیقت بی نصیب و در وادی مهلک غفلت و ضلالت متحیر میسازد. در مذمت تقلید همین دو آیه کافی است. و اذا قيل لهم اتبعوا اما انزل الله قالو بل نسمع ما وجدنا علیہ آبائنا اولو کان آباؤهم لا یعلمون شیئا و لا یهدون. انا وجدنا آباءنا علی امه و انا علی آثارهم مقعدون و اما در توصیف علم و مذمت جهل همین بس که حق جل جلاله در کتاب مجیدش علم را بنور و جهل را بظلمت علم را بر بینائی و جهل را بکورگی علم را بر حیات و جهل را بممات تشبیه فرموده در مقامی میفرماید هل یستوی الذین یعلمون و الذین لا یعلمون هل یستوی الاعمی و البصیر در مقامی میفرماید اموات غیر احياء و ما یشعرون در مقامی میفرماید افمن کان میتا فاحیناه و جعلنا له نوراً یمشی به فی الناس کمن کان فی الظلمات. و سید اولیا علیہ الصلوٰۃ و السلام میفرماید لیس الاجمال باثواب نزیها ان الاجمال جمال العلم والادب. لیس الیتیم الذی قد مات والده ان الیتیم یتیم العقل والحسب و در مقامی میفرماید.

و فی السجھل قبل الموت موت لاهله - و اجسادهم قبل القبور قبور
و ان امرؤ لم یحیی با لعلم میت - و لیس لهم قبل النشور نشور

و این اشعار بلاغت شعار در دیوان مبارک است در این آیات اشعار بنظر دقیق ملاحظه و تدبر فرمائید شاهد مقصود ظاهر و مشهود است چه آن جناب فرموده اند با اینکه قبل از ظهور مظاهر الهیه عموم منتظر این یوم معلوم بودند و با وجود تجربه باز چرا محروم گشتند؟ فانی عرض میکند بلی انتظار داشتند ولی منتظر ظهور اوام و آمال خود بودند نه ظهور حقیقت و مفهوم کتاب و چون از غایت جهل و نادانی و تقلید آباء و اجداد و پیشوایان نادان خود از ادراک حقیقت بی بهره بودند لذا در هر عصر از فیوضات الهی محروم گشتند. بملء اجاج اوام خویش قانع شدند و از عذب فرات و کوثر حیات چشم پوشیدند لکن اگر از بحر بی پایان علم بقطره مرزوق بودند یا بقدر شعیری شعور و انصاف داشتند البتہ از وادی مهلک جهل و تقلید نجات می یافتند و بجان و دل بدرگاه حق میشتافتند و نظر بمیزان الهی می گماشتند و بعروۃ الوثقا و عهد الهی تمسک می جستند چه در هر عهد و عصر خداوند عادل مهربان بواسطه مظاهر مقدسه خویش صراط مستقیم و منهج قویم خود را در نهایت وضوح مبرهن و معلوم داشت و برای ایشان میزان عدل وضع و مقرر فرموده و بندگان خود را در بادیر حیرت محمل و معطل نگذاشته و صلاح و فساد ایشان را با حسن تبیان بیان فرموده و حق را از باطل ماند شمس ازل معین و ممتاز فرموده بشا نیکم نه هرگز حق بباطل مشتمل شود و نه باطل بحق ملتئم گردد. اما هزار افسوس چون غالب خلق همواره در دام هوا و هوس گرفتار و بقید جهل و تقلید مقید و در چارند عهد و پیمان الهی را فراموش و حلقه عبودیت شیطان را در گوش میکنند با اینکه حق بکمال مهربانی بر بندگان خطاب فرموده و ایشان را متذکر نموده الم اعهد الیکم یا بنی آدم ان لاتعبدوا الشیطان ان الشیطان لکم عدو مبین و ان اعهدونی هذا صراط مستقیم ولقد اضل محکم حبلا کثیرا افلم تکنون لاتعقلون و با انکه بمجرد لطف و احسان بصیحت هدایت بندگان کتاب نازل فرموده و آن را میزان قویم و قسطاس مستقیم خود مقرر داشته مع هذا از غایت جهل و غفلت از میزان الهی انحراف جستند و بقول این و آن تمسک نموده اند قوله تعالی لقد ارسلنا رسلنا بالبینات و انزلنا معهم الکتاب و المیزان لیقوم الناس بالقسط پس اگر خلق پیوسته ناظر بمیزان الهی بودند هرگز از جاده مستقیم حق منحرف نمیشدند زیرا

گرفتار نجاتی بخشد تا از اختیار بشمار رود و از ابرار محسوب گردد. این را فتوت گویند و این نوع شهادت یعنی خود را برای نوع بمخاطره انداختن بندرت از جنس انسان ظاهر شده الا از انبیای عظام و پیغمبران کرام و معدودی از مؤمنین و معتقدین بدان نفوس مقدسه.

برای ثبوت این مدعا بهترین شهادی از صفحات تاریخ نداریم و هر چند تاریخ انبیای سلف از دست خوش گیتی نرسد و از فساد مرور دهور خلاصی نیافت و شوری حاجز از کشف لب گشتم. ولی در قرن نوزدهم (قرن انقلاب کلی) نمونه از انسان کامل و انموذجی از خیرخواه حقیقی افق تیره عالم را از نور جمال انور خویش منور و مهیا فرمود و صلاهی عام بوحثت بشر در داد و حال تاریخ اعمال و تصویر اقوال او بلا تشویر موجود و مطمح نظر در بصیر. شاهراه هدایت نمود و حیات گرانمای خویش را در راضی مصروف داشت. عالم را بهائی و آفاق را ضیائی عطا فرمود؛ ای نور طلبان انیک بها.

هر که خیرخواه بشر است این گوی و این میدان سراج نورانی تعالیهش را در پیشگاه عین گذارده و در صراط مستقیم که با وضوح ما یکن نشان داده مشی نماید کعب عدیده که هر یک مخزون از جواهر بدیع است ازین پیرایه بهائی نگاشت و بیدق اتحاد حقیقی بر افراشت بذر طیمه محبت کلی در قاب کاشت و خیمه اعظم مسرت عالمیان را برپا داشت.

ای آبیاری همیشی و ای پرده داران اقدامی ای خیرخواهان صدافتی و ای خادمان خدمتی خادم الاجمال زائر زاده آباده

:o:

جواب

هوالمقصود

جواب مسؤل حضرت میرزا عبدالحسین خان عکاس رحمانی روحی لر الفدا که در نمره ده جلد اول مجله محترمه البشرات - از سبب احتیاج ناس در هر عصر و زمان از عرفان مظاهر پروردگار رحمان - استفسار و توضیح از مطالع کنندگان خواسته بودند. این فانی با عدم بضاعت و سداد بقدر استعداد محض اطاعت بجواب مبادرت نمود. اگرچه این مسؤل مختصر را اجوبه مفصل لازم و لکن رعایت اجمال نیز واجب و الاجمال الواضح خیر من الاطناب الفاضح.

اسباب الاحتیاج

سبب تقلید ابناء است و اجداد که در هر عصر دین را داده بر باد
سبب فقدان علم و عقل و ادراک چه شد مفقود ممکن نیست ارشاد
سبب کبر و غرور و خود پسندی است که انسان را کند نمرد و شداد
سبب حب زن و فرزند و مالست که از نوع بشر کنده است بخیاد
سبب رای سخیف این و آنست که مستغنی است از تبیان و تعداد
سبب تسبیح شیخ و زهد و تزویر که هر یک هست چون دایمی بمصراد

ای خان رحمانی وای محبوب روحانی بر ضمیر مخیرت مکشوف است همچنانکه طرق الی الله بعدد انفس خلا یقتست و از حد و حصر بیرونست کذا بالعکس اسباب احتیاج از عرفان حق نیز در هر عصر حین ظهور از شماره و تعداد افزونست از قبیل جهل و نادانی و تقلید آباء و اهلان و رؤسا و پیشوایان نادان و حب ریاست و غفلت و اغراض شخصی و همسات نفسانی و وسایس و دسایس شیطانی و هوا پرستی و خود پسندی و کبر و غرور و بی انصافی و دود.

مختر دل نیست جای صحبت اشیار - دیوچه بیرون رود فرشته در آید.
چنانکه اگر قضای قالب از غیر حق مقدس شد انوار یزدان طالع میشود و مصداق قلب المؤمن عرش الرحمن تحقیق مییابد کذا لک اگر قلب آلوده
بکشفافات دنیوی شد از انوار ایمان و عرفان بی بهره و از جمیع مواهب پروردگار رحمن بی نصیب میگردد و مصداق این آیه مبارکه واقع میشود ولقد ذرنا لجهنم کفیرا من الجن و الانس لهم قلوب لا یفقهون بها ولهم اعین لا یبصرون بها ولهم آذان لا یسمعون بها اولئک کالانعام بل هم اضل و اولئک هم الغافلون. ختم الله علی

قلوبهم و علی سمعهم و علی ابصارهم شواقة فهم لا یبصرون و حصول این دو مقام از فقر قلوبهم و علی سمعهم و علی ابصارهم شواقة فهم لا یبصرون و حصول این دو مقام از فقر خود انسانست نه از تصور فضل پروردگار و بهرمان و ما کان الله لیظلمهم ولکن الناس انفسهم یظلمون باری اسباب احتیاج بسیار و لکن سبب عمده که در هر عصر باعث احتیاج و علت حرمان هر امشی از فیوضات ظهور مظاهر الهی شده جهل و تقلید بوده و هست زیرا اگر عالم بودند و تعمیری حقیقت میکردند و معانی و مفاد کتب سماوی را ادراک می نمودند و بهیزان الهی متمسک میشدند و بافق امر الهی ناظر میگشتند البتة محتاج نمی ماندند چه هر یک از کتب آسمانی بمنزل ملاح است

راحت تامه است همت و قدرت باخشد قدرت و قیامی که جنود عالم آن نفس نفیس را از این مقام بلند اعلی باز ندارد و قواء امم او را از این رتبه علیا و موهبت عظمی منصرف نشوند چه قواء بشریه هر اموری را مقاومت تواند مگر مقتضیات وقت و زمان را - هر حادثهئی را مقابله نماید مگر تغییرات و تبدلات حتمیه عالم امکان را که مانند سیل عظمی جاری است. و سایر قواء نسبت به آن بمشابه حشیش و خس و خاربیه ثمر و باری و البته زمانی آید و دور نیست که مظاهر اقتدار و تمکین یعنی ملوک و سلاطین و مدبرین روی زمین عطف نظری باین امر مبهم نمایند و اعلان احکام عزت و آسایش جمیع امم کنند فوائد نوعیه را بر مضایق شخصییه مقدم شمارند و آسایش افکار را بر این آسایش که حقیقت جهیم و عذاب الیم است ترجیح دهند و چون از این مهالک بگذرند و از فتوحات ممالک غنی و بی نیاز گردند آنگاه اموال کثیره و اوقات عزیزه و افکار مهمهئی را که در مهمات حربیه مصروف می نمودند جمیع را صرف تربیت ضعیفا و اعان و اشتغال فقر و توسیع دوائر علوم و آبادی و تکمیل قواعد صحت و سرور و شادمانی و وسعت معیشت و کثرت زراعت و حرفت و کمال امنیت و آزادی فرمایند تا افراد بشر در ظل حمایت آن مطالع قدرت راحت جان و آسایش و جدان یابند. روی زمین بهشت برین شود و اسرار یوم یغنی الله کلامن سعت از جمیع جهات آشکار گردد.

و شبیهی نیست که ظاهر این مقام بستر بقیام و اقدام ملوک و وزراء عالم است و ابراز این مرام و طیفه علاء انام و فضلاء ایام. این است که از قلم اعلی در این مخصوص خطابات اکیده در مواقع عدیده نازل. از جمله در لوح اشراقات میفرماید "از مظاهر قدرت الهی یعنی ملوک و رؤسا میطلبیم که همت نمایند شاید اختلاف از میان بر خیزد و آفاق بنور اتفاق منور شود. باید کل بانچه از قلم اعلی جاری شده تمسک نمایند." (و در لوح مبشرات میفرماید) "از حق جل جلاله سائل و آمل که حضرات ملوک و سلاطین را که مظاهر قدرت و مطالع عزتند تایید فرمایند بر اجراء اوامر و احکامش انهم لهوالمقتدر القدیر و بالا جابته جدیر" انتهای.

محمود زر قانی.

بزرگترین خدمت بجامعه بشریت

که را میتوان خادم نوع انسان گفت و که را خیرخواه بشر مبرتران شمرد؟ حل این مسئله بسی غامض و معضل مینماید. زیرا که هر کسی خویش را خیرخواه نوع خود میداند و هر شخصی را نوعی مخصوص بپندش. یکی تعمیم معارف و علوم

و فنون را طالب. دیگری ترویج تجارت و زراعت را راغب. یکی استقلال آب و خاکش را خواهان. دیگری مساوات تامه بین بشر را جویان.

(خلاصه) آراء مختلف بلکه در بعضی موارد متضاد است. ولی دقت نظر باید تا رای صواب را یافت و طریقه خدمت بعالم انسانی را جست.

اگر خود بینی و انزیت کنار گذارده شود یعنی هیچکس در عقیده خود مصر نباشد و مقصد کشف و تحریر حقیقت باشد جاده اصلی و شاهراه اساسی بدست آید و هم این اختلافات محو گردد.

خادم نوع انسان کسی است که خود را بهیچ وجه من الوجوه از دیگری ممتاز و بالاتر نداند و حب بعض و بغض بعضی در قلب وی نباشد و از روی صداقت تامه قیام بر تصفیه افکار و اعمال آذان نماید.

خادم بشر کسی است که خود را فدای نوع و سرمایه گرانمهای حیات خویش را وقف هیچکس خویش نموده هر جا نفاقی ببیند در صدد اتفاق بر آید. هر گوشه مریمی ببیند در پی شفا مبادرت کند. مقصد و مقصودش رفاه بشر و طلب و مطلوبش ترقی نوع باشد. برای هدایت قوم و نوع خویش حمل مشقات و زحمات کرده تحمیلی بغایت استوار داشته باشد.

چنانچه نفسی خود را بجمیع اخلاق حمیده آراسته و پیراسته دارد و ابتدا سبب اذیت نوع نگشتم تکدري فراهم ننماید و کاری با کسی نداشته در خیر و شر کسی دخالت ننماید او را نتوان نیک شمرد و خیرخواه نوع دانست. خیر! چرا که او بحالنفوس و برای استراحت شخصی خویش مباشرت بر ذائل ننماید و همان حب نفس خود ضرری است برای هیئت بشریه. بلکه نیک کسی است که دیگران را دست گرفته از ورطه جهالت و غرور رهائی داده بر چشم هدایت و حق شناسی رساند.

مثلا هرگاه چند نفر در کشتی نشستند و اتفاقا مسافرت نمایند و کشتی را خطای وارد آید دچار طوفان گردد بالاخره وانگور و هم در گرداب گرفتار آیند. در این محال آنکه برای خلاصی خویش دست و پاکی زند و دخالتی بکار دیگران ننماید و خویش را بساحل نجات رساند چه نیکی کرده؟ چه شهادتی نشان داده؟ حبا لذت کوششی کرده والا نیک کسی است که بقدر میسر در خلاصی رفقا کوشد و بحد ممکن سعی از آنها

بی بایانش را بگشاد و بادهء دانائی و بینائی و دوستی را ارزانی داد سرا پردهء یگانگی را بر افراخت و شالودهء بیگانگی را بر انداخت نژادها و آئین های رنگارنگ از بادهء گلرنگ دوستی او چشیدند و دست از دوئی کشیدند و در خمر یگانگی او یک رنگ شدند. پا کانی که بکوی شغلائی او رسیدند و ماندند آئینهء تا بنات در خشیدند دل از هر چیزی جز او گسستند و باو پیوستند گفتار و رفتار او را در گوش هوش کردند و هر چه جز آن فراموش نمودند از جهان پائین به جهان بالا در پروازند و شایسته شغیدن و فهمیدن هر راز. پس چنین روزی روز ستایش است و نیایش و دست شستن از هر آلائش. روی دل به جهان بالا نمائیم و دست نیاز سوی آن دلبر بی نیاز دراز کنیم و در خواست آوریم که ای بخشنده مهربان و پرورنده دل و جان ما را بهیچ پیمودن راه تو اندیشه نه و بهیچ خوشنودی تو آرزوی نیست. دلها بر یک یک توام است و هم با هم دیگر همراز و همدم. در ستایش و پیروی تو هم آوازیم و راه تو در پرواز. ناتوانانیم توانائی بخش و یاروی فرما. توئی دستگیر و توئی پرورنده و مهربان. بهر یک از دوستان راستان آستان یزدانی درود بی پایان برسانید. جانتان همیشه خوش باد. فانیه بهائیه. (اعانه بهجهت مشرق الاذکار شیکاگو لازم بموم احباء و اهل الرحمن ابلاغ نمائید. بهائیه.)

شهر یقعه ۱۳۱۴
:0:

تمدن

بادهء نی در هر سری شرمیکند
انچهان را انچهان ترمیکند
یعنی بادهء تمدن چون از ساغر ترقی در بزم این عصر نورانی بدور آمد - استعداد های مکنون و راز های درون را از بطون و کمون ظاهر و آشکار نمود - مانند شمس تابان و خورشید درخشان که پس از پرتو افشانی استعداد و جگونی هر گیاه و زمین را محسوس و اثر و خاصیت هر شیئی را مشهود سازد و چون آن نیر نورانی به جاذبه های رنگارنگ بقا بد در هر زجای رنگ آن پدیدار گردد با آنکه خود افتاب را الوانی نیست و نور جهان تاب را تلونی نه. لذا در این قرن رحمانی که ربیع قرون است و این عصر ربانی که غبطه اعصار مضمر در جمیع احوال و شئون از هر سری سری عظیم پدید نمود و در هر جمعی شمع روشن بر افروخت در عالم صنایع اکتشافات بدیع و در جهان عام و تربیت بدایع عظیم و در تجارت و زراعت ترقیات مخصوصه و در سیاست و حکومت امور مهمه و مهمات حربیه و در دیانت و شریعت فیوضات جدید و اسرار سبحانی

بظهور و شهود آورد. از جهتی تعصبات ملی و سیاسی و وطنی را ترویج نمود و از طرفی احساسات و اداراکات اخوت نوعی و وحدت عالم انسانی و سعادت سرمدی نوع بشر را در هر قلب سلیم و شخص حلیمي شدت داد.

ولی چون حرکت کلیقه لازم چیز وجود است و تغییر احوال و شئون از لوازم عالم خلقت و شهود. لذا این حال موجود نیز باقی و برقرار نماند و یکی از این دو جهت آخر غالب آید - یعنی یا خیالات شخصیه و منافع ملیه و تعصبات و طغیه و سیاسیه جهان بشدت آید و طوفان حرب و جدال مایه جهان ذات و وهالی شود که عالم انسانی را به خاک مانم نشاند و عمران و عشرت جهانیان را بویرانی و هلاکت سپارد دور ترقی بنهایت رسد و زمان هبوط و سقوط ابتدا شود بهار عمر دنیا سپری گردد - و باد خزان باغ گیتی را از بار و بر حکمت و همتی بی بهره دارد عمارت بدمار مقتضی شود و هر گلی به خار مبدل گردد در عشرتی بدحشت رسد و هر رحمتی بمقتضی پیوند بالا جمال شقاوت بنی آدم بر سعادتش غالب آید و روح آسایش و امیدش ببردن از قالب زیرا بالا خره از برای هر دوری انتهای است و بهجهت هر بدوی ختایی. هیچ امری بریکمغوال نماند و جمیع اعصار بر یک کیفیت و حال نباشد.

و یا آنکه هنوز همکل دنیا را شور ترقی در سر است و پیکر گیتی را یار و نگار تقدم در بر. قرائن حوادثش یأس را بامید مبدل سازد و آیات قدرت و آثار خلقتش حال حزن و هبوط را بمقام سرور و ثبوت کشاند. پس افکار صالح و صلاح جهانگیر شود و سیل مودت و سداد خار و خاشاک جنگ و جدال را از بین و بن برکند و حس وطن پرستی را بذوق عالم پرستی تبدیل کند و در انجام این باده و ساغر تمدن و ترقی سرهای سروران را در عالم وحدت و اخوت عمومی جهان بهجوش و خروش آورد که زمان بلوغ عالم در رسد و مردمان جهان بعیش و انبساطی جاویدان برخوردار شوند. رمز گفتار پیشینیان آشکار شود و جهان بکام جهان آفرین گردد. در اینصورت مبرهن آید و نزد اهل ذوق و وجدان مسلم که این نزاع و جدال عظیم نیز دلیل بر ترقی است نه. نو میدی از صلح عمومی و وحدت عالم انسانی - زیرا که هر اصلاحی منبعث از نفس طبیعت است و هر علاجه مفهومی و معلوم از حقیقت مرض و علت امراض مملکه عالم خود حاذقین امم را بر ترویج علاج قیام دهد و احتیاجات عصر و زمان خود منصفین بنی آدم را بر اجراء (ما به الشرقی) مجبور سازد هر نوع پرستی را بر آنچه سبب آسایش عموم است حرکت دهد و هر نیک اندیشی را بر آنچه مایه سعادت عامه و

BAHAI NEWS

Vol. II.

DECEMBER 1922.

No. VIII.

The Bahai Message is a call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHA.

MY SHEEP SHALL HEAR MY VOICE.

John 10: 16.

O sons of Adam! O ye discerning ones of the people! Verily the Words which have descended from the heaven of the will of God are the source of unity and harmony for the world. Close your eyes to racial differences and welcome all with the light of oneness. Be to the cause of comfort and promotion of humanity. Live among the people a life that will manifest signs of God. This handful of dust, the world, is one home: let it be in unity. Forsake pride, it is a cause of discord. Follow that which tends to harmony.

O friend! Consort with all the people of the world with joy and fragrance. Fellowship is the cause of unity, and unity is the source of order in the world. Blessed are they who are kind and serve with love.

O son of man! Wert thou to observe mercy thou wouldst not regard thine own interest, but the interest of mankind. Wert thou to observe justice, choose thou for others what thou chooseth for thyself.

Verily, man is uplifted to the heaven of glory and power through meekness; again, through pride, is he degraded to the lowest station.

البشائر

قیمت اشتراک سالانه

در ایران ۲۵ و تومان

در هندوستان ۵ پنچ روپیه

در امریکه ۲ و دالر

این مجله ماهی یکبار
طبع و توزیع می شود
عنوان مراسلات

الفنستن استریت کراچی

خرج پست بر قیمت

سالیانه افزوده نمی شود

ای اهل عالم همه

باریک دارید

و بزرگ یکشا خسار

نمبر ۷

ربیع الاول ۱۳۴۱ هـ مطابق نومبر ۱۹۲۲ ع

جلد ۲

مقصد رساله البشارات وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و رتبه علیاست و مقالات مختصر مفید در اینخصوص از هر کس و هر جایرسد در این رساله درج خواهد شد.

اثر ملک پیمان

هو الله

ای پور رستم! امروز شجاعت و مردانگی جرعت و جسارت و فرزانی امانت است. امانت دیانت است. دیانت صداقت است. صداقت استقامت است استقامت عزم.

از قلم ورق مبارک علیا بافتخار احبای بمبئی محمد علی

هو الله

ای پیروان پاک یزدان! نام نگاشته دوازدهم شوال رسید و دل و جان را خوشی بی اندازه بخشید. سپاس ایرد توانا را که در این روز فیروز آفتاب بخشش جهان تا بشی فرمود که از پرتوش جهان دلها برافروخت و پرد های نادانی و گمراهی بسوخت دست و پای مردمی را از بند و زنجیر های افسانه های بی پایه و اندیشه های فرومایه بگشود و زنگ و گرد این مغاک خاکدان را از آئینه پاک جانها زدود - در خمها

In this day he who seeks the light of the sun of truth must free his mind from the tales of the past, must adorn his head with the crown of severance (from the world), and his temple with the robe of virtue. Then shall he arrive at the ocean of oneness and enter the presence of singleness. The heart must become free from the fire of superstitions, that it may receive the light of assurance, and that it may perceive the glory of God.

Oneness, in its true significance, means that God alone should be realized as the one power which animates and dominates all things, which are but manifestations of its energy.

God, singly and alone, abideth in his own place which is holy above space and time, mention and utterance, sign, description and definition, height and depth.

O my God! O my God! Adorn the heads of the chosen ones with the crown of love and their temples with the robes of virtue.

O brothers! Deal with one another in patience. Sever your minds from the world: Boast not thyself when in honor: And be not ashamed in abasement. I declare by My beauty that I have created ye all from the dust and to dust shall I turn ye again.

The principle of faith is to lessen words and to increase deeds. He whose words exceed his acts, know verily, that his non-being is better than his being and death better than his life.

The root of all knowledge is the knowledge of God: Glory be to Him! And this knowledge is impossible save through His Manifestation.

O children of men! Do ye know why We have created ye from one clay! That no one should glorify himself over the other. Be ye ever mindful of how ye were created. Since We created ye all from the same substance, ye must be as one soul, walking with the same feet, eating with one mouth and living in one land, that ye may manifest with your being, and by your deeds and actions, the signs of unity and the spirit of oneness. This is My counsel to ye, O people of lights! Therefore follow it that ye may attain the fruits of holiness from the tree of might and power.

O friends: Be not satisfied with the beauty that is mortal, discarding the eternal beauty, and attach not thyself to the world of clay.

O son of existence! Be not engrossed with this world for with fire We test the gold, and with gold We try the servants.

O son of humanity! Rejoice not if fortune smile upon thee; and if sorrow overtake thee, mourn not because of it, for in their time, they both shall cease and be no more.

O emigrants! The tongue is especially for the mention of Me: stain it not with slander. If the fire of self overcome ye, be mindful to remember your own faults, and speak not evil of My creatures, because each one of ye is more conscious and better informed of his own self than of My creatures.

O My servant! The lowest of men are those who bear no fruit upon the earth; they are indeed counted as dead. Nay, the dead are preferred in the presence of God before those who are indolent and negligent.

O My servant! The best of people are they who gain by work, and spend for themselves and their kindred in the love of God, the Lord of the creatures.

O son of man! Breathe not the sins of any one as long as thou art a sinner. If thou doest contrary to this command thou art not of Me: To this I bear witness.

O son of spirit! Know verily that he who exhorts men to equity and himself does injustice, is not of Me, even though he bear my name.

O son of existence! Attribute not to any soul that which thou desirest not to be attributed to thyself, and do not promise that which thou dost not fulfill. This is my command to thee: obey it.

O son of existence! Examine thy deeds each day, before thou art judged, for death will suddenly overtake thee, and then thy deeds shall judge thee.

The people of Baha must serve the Lord with wisdom, teach others by their lives and manifest the light of God in their deeds. The effect of deeds is in truth more powerful than that of words.

The progress of man depends upon faithfulness, wisdom, chastity, intelligence and deeds. He is ever degraded by ignorance, lack of faith, untruth and selfishness. Verily, man is not called man until he be imbued with the attributes of the Merciful. He is not man because of wealth and adornment, learning and refinement.

O ye tyrants on earth! Withdraw your hands from oppression, for I have vowed to pass not over any one's oppression.

O ignorant ones who have a reputation for knowledge! Why do ye outwardly claim to be shepherds while inwardly ye have become wolves of My sheep? Your example resembles the star preceding dawn, which is apparently bright and luminous, but in reality leads the caravans of My city astray, and causes their destruction.

In this day all must serve God with purity and virtue. The effect of the word spoken by the teacher depends upon his severance. Some are content with words, but the truth of words is tested by deeds and dependent upon life. Deeds reveal the station of the man.

The source of these utterances is justice. It is the freedom of man from superstition and imitation that he may discern the Manifestation of God with the eye of oneness and consider all affairs with keen sight.

BAHA'U'LLAH.

—:o:—

BAHA'U'LLAH.

November 7th

In the third year after the Bab had declared his Mission, Baha'u'llah, being accused by fanatical Mullahs of believing in the new doctrine, was arrested and thrown into prison. The next day, however, several ministers of the Government and other influential

men caused him to be set free. Later on he was again arrested, and the priests condemned him to death! The Governor hesitated to have this sentence carried out for fear of a revolution. The priests met together in the Mosque, before which was the place of execution. All the people of the town gathered in crowds outside the Mosque. The carpenters brought their saws and hammers, the butchers came with their knives, the bricklayers and builders shouldered their spades, all these men, incited by the frenzied Mullahs, were eager to share in the honour of killing him. Inside the Mosque were assembled the doctors of Religion. Baha'u'llah stood before them, and answered all their questions with great wisdom. The chief sage in particular, was completely silenced by Baha'u'llah, who refuted all his arguments.

A discussion arose between two of these priests as to the meaning of some words in the writings of the Bab; accusing him of inaccuracy, they challenged Baha'u'llah to defend him if he were able. These priests were entirely humiliated, for Baha'u'llah proved before the whole assembly that the Bab was absolutely right, and that the accusation was made in ignorance.

The defeated ones now put him to the torture of the bastinado, and more infuriated than before brought him out before the walls of the Mosque unto the place of execution, where the misguided people were awaiting his coming.

Still the Governor feared to comply with the demand of the priests for his execution. Realizing the danger in which the dignified prisoner was placed, some men were sent to rescue him. In this they succeeded by breaking through the wall of the Mosque and leading Baha'u'llah through the opening into a place of safety, but not of freedom; for the Governor shifted the responsibility from off his own shoulders by sending him to Teheran. Here he was imprisoned in an underground dungeon, where the light of day was never seen. A heavy chain was placed about his neck by which he was chained to five other Babis; these fetters were locked together by strong, very heavy, bolts and screws. His clothes were torn to pieces, also his fez. In this terrible condition he was kept for four months.

During this time none of his friends were able to get access to him.

A prison official made an attempt to poison him, but beyond causing him great suffering this poison had no effect.

After a time the Government liberated him and exiled him and his family to Baghdad, where he remained for eleven years. During this time he underwent severe persecutions, being surrounded by the watchful hatred of his enemies.

He bore all evils and torments with the greatest courage and fortitude. Often when he arose in the morning, he knew not whether he would live until the sun should set. Meanwhile, each day, the priests came and questioned him on Religion and Metaphysics.

At length the Turkish Governor exiled him to Constantinople, whence he was sent to Adrianople; here he stayed for five years. Eventually, he was sent to the far off prison fortress of St. Jean d'Acre. Here he was imprisoned in the military portion of the fortress and kept under the strictest surveillance. Words would fail me to tell you of the many trials he had to suffer, and all the misery he endured in that prison. Notwithstanding, it was from this prison that Baha'u'llah wrote to all the Monarchs of Europe, and these letters with one exception were sent through the post.

The Epistle to Nassar-ed-din Shah was confided to a Persian Bahai, Mirza Badi Khorasani, who undertook to deliver it into the Shah's own hands. This brave man waited in the neighbourhood of Teheran for the passing of the Shah, who had the intention to journey by that way to his Summer Palace. The courageous messenger followed the Shah to his Palace, and waited on the road near the entrance for several days. Always in the same place was he seen waiting on the road, until the people began to wonder why he should be there. At last the Shah heard of him, and commanded his servants that the man should be brought before him.

"Oh! servants of the Shah, I bring a letter, which I must deliver into his own hands," Badi said, and then Badi said to the Shah, "I bring you a letter from Baha'u'llah!"

He was immediately seized and questioned by those who wished to elicit information which would help them in the further persecutions of Baha'u'llah. Badi would answer not a word; then they tortured him, still he held his peace! After three days they killed him, having failed to force him to speak! These cruel men photographed him whilst he was under torture.*

The Shah gave the letter from Baha'u'llah to the priests that they might explain it to him. After some days these priests told the Shah that the letter was from a political enemy. The Shah grew angry, and said, "This is no explanation, I pay you to read and answer my letters, therefore obey!"

The spirit and meaning of the Tablet to Nassar-ed-din Shah was, in short, this:—"Now that the time has come, when the Cause of the Glory of God has appeared, I ask that I may be allowed to come to Teheran and answer any questions the priests may put to me.

"I exhort you to detach yourself from the worldly magnificence of your Empire. Remember all those great Kings who have lived before you—their glories have passed away!"

The letter was written in a most beautiful manner, and continued warning the King and telling him of the future triumph of the Kingdom of Baha'u'llah, both in the Eastern and in the Western World.

The Shah paid no attention to the warning of this letter and continued to live in the same fashion until the end.

Although Baha'u'llah was in prison the Great Power of the Holy Spirit was with Him!

None other in prison could have been like unto him. In spite of all the hardships he suffered, he never complained.

* A certain man who was present when Badi was told he should carry the Epistle to the Shah saw him transfigured; he became radiant.

In the Dignity of his Majesty, He always refused to see the Governor, or the influential people of the town.

Although the surveillance was unremittingly strict He came and went as He wished! He died in a house situated about three kilometers from St. Jean D'Acre.

ABDUL BAHÁ,
(A talk given in Parish).

—:o:—

Esslingen A/N.
27th September 1922.

Through,

KAUSHAL K. BHARGAVA,

To the Children of Baha in India.

My dear Sisters and Brothers,

I am glad to be able to write to you a few thoughts of mine, which will be translated to you by my dear brother Kaushal. I shall first tell you, how I came to know about the Bahai cause. It was a rainy day, when I happened to be in the company of a Bahai sister. She spoke to me about the Children's Feast, which was to be held on 9th April 1922 in commemoration of the visit of our Beloved Abdul Baha. She invited me to attend the Feast, and I agreed to go with her. I parted with her that evening with a heart full of joy and yet I knew nothing about this Holy Cause. Next day I and my sister went to attend the Feast.

As I opened the door, I was heartily welcomed by some foreign young gentleman, and the spiritual atmosphere of the hall produced a wonderful impression on me. I felt myself no longer a stranger there, for the Friends were so loving and kind to me, that I felt, as if they were all intimately and spiritually connected with me.

I listened to loving and sincere speakers, who spoke about the Love, Generosity and Contentment of Baha'u'llah and Abdul Baha.

Their words were full of purity, sincerity and above all they were backed by an immeasurable love of God and men.

On this day I came to know so many loving people, among whom was also the aforesaid foreigner from India. His name is perhaps known to you all, but still I do like to mention his name. He is known to us as Kaushal but his full name is Kaushal K. Bhargava. He is so loving, so spiritual and yet extremely modest. He loves all persons equally and I believe he makes no distinctions. His life has been an example to us, but I can only admire him, for he is so immensely inspired with heavenly love. He is now gone back to India and although physically so far away from us, he is in spirit always with us.

O beloved ones, when early in the morning I devote myself to prayers, I feel myself so happy and my heart is so spiritualised, for I know that I am now under the protection of the Highest. He is my only helper and supporter whether it be in joy or grief, in pleasure or pain, in success or failure.

Everyday I do read the Hidden Words, which book has been presented to me by a loving sister 'Kamla'. In this book the Blessed Beauty teaches us how to live and how to love.

Dear sisters and brothers! At night when I lay myself down in bed, the moon shines so lovingly into my room, and after I have thanked God for His Protection, I try to recollect all the incidents of the day and ask myself. "Have I been just to my fellow men? Have I caused grievance to any body?" If I have committed a fault, I take a vow not to repeat it next time.

My dear sisters and brothers, I have now explained to you a little about Esslingen and the Bahai cause, but I should like to hear from you as to how you are all getting on. Kaushal will translate for me. I hope to receive a letter from you in the near future.

With sincerest greetings and kisses in El Abba.

from Your BAHAI SISTER,
Ilse Löwenthal.

Dear Bahai Children in India.

This letter was sent to you by Ilse Löwenthal of Esslingen, in September 1922, but owing to the hard pressure of work I could not translate it into English. However I take this opportunity of requesting you, through the columns of Bahai News to write to Else and other Bahai Children in Germany as soon as possible. Ilse is only 12 years old and she has been in the Bahai cause only for the last few months, but you will feel from her letter, a heaven of spiritual love in her heart. In Esslingen they have a Bahai Sunday School, which was formerly under the supervision of Miss. Anna Köstlin—a highly developed and very noble soul—but owing to the ill-health of Miss. Köstlin, the school work has been taken over by Miss. Luise K. Fingerle, who, I am sure, will prove herself worthy of the noble task. I have watched these children day after day and they have won my heart through their simple but sincere and spiritual love. Their letters are a source of spiritual joy and heavenly pleasure to me in times of troubles and difficulties. I always pray for them and always look eagerly to the day, when I may see their cheerful and happy faces again.

They are very self-sacrificing which spirit you well realise from their subscribing to the Unity Temple Fund, although in Germany the economical conditions are at their worst.

In the end I may request you again to write to these children as often as you can, and I shall simply be glad to translate your letters into German.

With Abha greetings, lovingly yours in El Abha.

K. K. BHARGAVA,
Jaipur City.

—: o :—

NOTES AND NEWS.

The ground-floor of the Mashreq-ul-Azkar, at Chicago was completed last May, and the first meeting held therein was to commemorate the Martyrdom of the Bab.

The photograph of the first meeting in the 1st Bahai Temple of America has been received by us and hung up in the Assembly Hall of Karachi. In order that the building of the Divine Edifice may proceed uninterruptedly the assemblages of friends all over the world, have stirred themselves into a renewed activity. Among the earliest acknowledgements comes the following from the National Spiritual Assembly of America:—

“Without exception, every member of the Holy Family, both young and old, whether near or remote in physical relationship, the Greatest Holy Leaf, the Holy Mother, the daughters of the Master, grandchildren, cousins, each and all are individually represented in this gift of \$1,257.43 just received. The Bahai men, women and children of Acca, Haifa, the village of Addasieh, Jaffa, are all included. Besides this contribution of real sacrifice, for many of these beloved Eastern friends have been without work, gifts have likewise come from other Oriental centres—from Karachi, India, \$87.75 from Alexandretta, Syria, \$110.00; from Teheran, Persia, a sum of \$600.00.”

Time is not yet ripe for a Mashreq-ul-Azkar in India, for the Bahais all over the world have at present to use their mite towards the speedy completion of the American Mashreq-ul-Azkar.

But Professor P. Giddes, the famous town planner while planning for the improvement of several Indian towns has already fixed upon a site and prepared a plan:—

“I have prepared designs for a central Bahai Temple for India and these are now being exhibited in my plans for Indian towns When lately in Allahabad, I met the Chairman and other Members and Officers of the Allahabad Improvement Trust, now beginning its active career. They not only expressed warm interest in this project of the Temple, but motored me round to all the various possible sites, between Fort and City. We came to an unanimous opinion that the most suitable, convenient and commanding site available is that between the Minto Memorial and the Old Town, and the President assured me of his good offices towards obtaining this site (or other), and on as easy terms as may be.”

In Persia, the Mullas have once more prevailed upon the Government to persecute the Bahais. The sad reports from Sangsar, we refrain for the present to publish, for we do not wish to place before the world our grievances. We trust God will endue the King of Persia and his Councillors, to perceive that it is high time for them not to side any more with religious fanaticism. We also learn that strict Censorship has been placed on all our literature and that the Bahai News, has been the victim of confiscation in almost every town of Persia.

Turning to brighter things, Shoghi Effendi is reported to be returning to the Holy Land, and we feel sure that his return means greater activity in the field of teaching the Cause.

The 3rd All-India Bahai Convention, will meet in a week's time, and delegates have already began to come down from far and wide.

Ten thousand invitation letters have been issued by the Convention Committee to all prominent thinkers, savants, leaders and societies in India. The response from them is indeed very encouraging.

The Bahai Convention shall be a model for several liberal movements to follow. Its motto is love, its task universal reconciliation, its results far-reaching.

Our Conventions, we realize, are wonderful instruments for the broadcast spread of the principles of the movement, which is to usher in a new era, a new age, a new order, and a new consciousness, *viz.*, the love of the human race.

Friends from America, Persia, Japan and Germany express their presence amidst us in spirit during the Convention. Next year some of us hope to be in America, and may be that in return our fourth Convention may be brightened by the presence of our American Friends.

مقام ایست که از کلمتہ بجهتہ درج در مجملہ رسیدہ

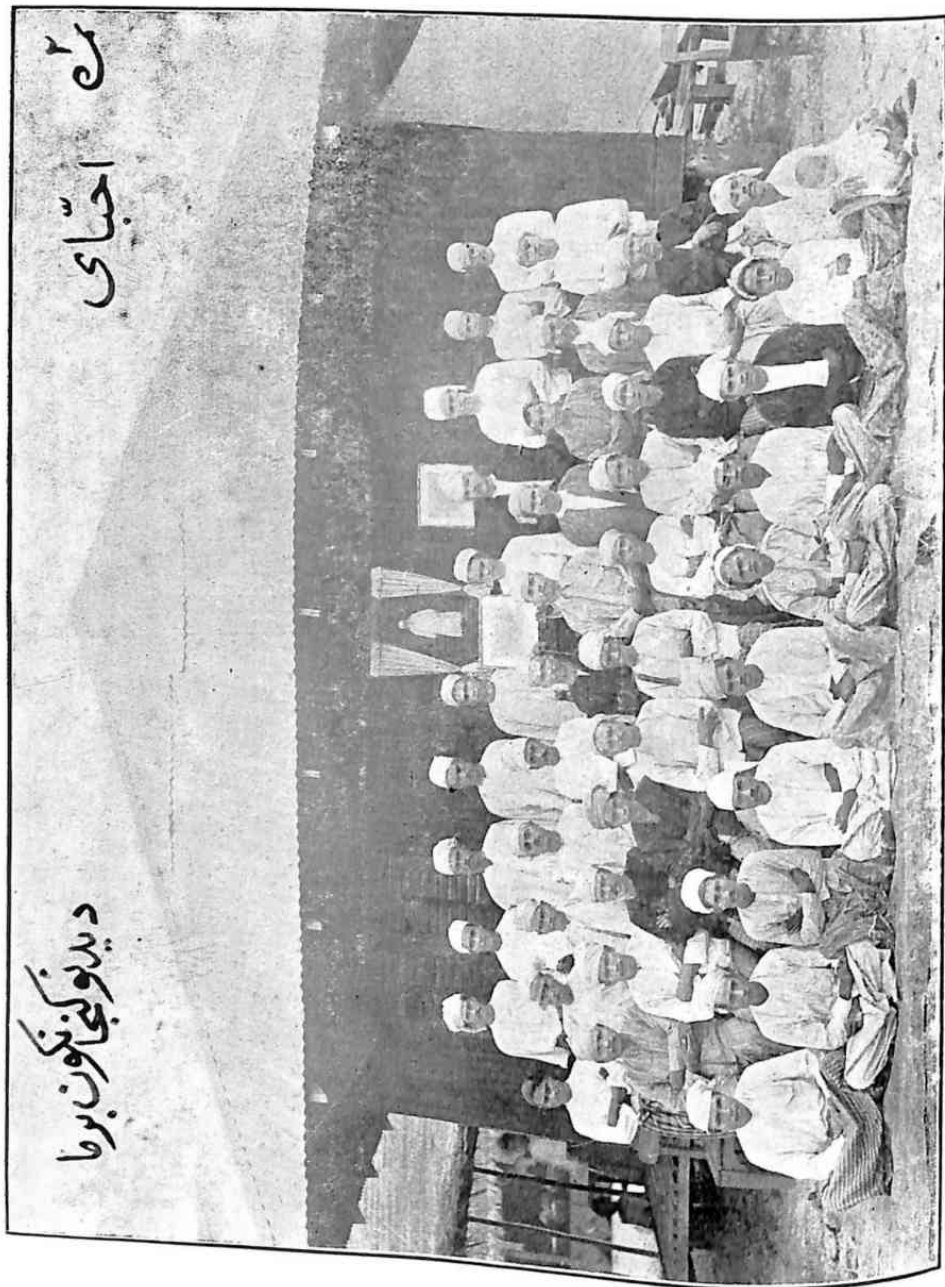
این مسئلہ بس واضح و روشن است کہ امروز در جامعہ ملت بہائی دبیرانی با تدبیر موجود است کہ سمند سخفوریشان بکثرت رخس میدان انشاست و نویسند کانی عالم یافت میشود کہ قلم معجز شیمهشان چون شمشیر تیز فتح مدین و امصار قلوب نماید. گہمی مانند سیفی از نور منصفین را بدان راجع سازد و گاهی نا آسا بیش خرافت را بسوزاند و ریشہ اوہام را برکند.

و ادبیانی اریب در ہر گوشہ و کنار مخصوصا در زوایای ایران مکنونند کہ چون سلیمان زمان ملک سخفوری و نکتم سفاجی را در زیر نگین دارند.

اگرچہ آنان در ہر زمان مقالات شیرین با عبارات دلغشین کہ چشم و گوش جمہور را باز مینماید و سبب اشاع اذہان عموم و وسیلہ نجاح و فلاح بشی آدمست در آن مجملہ مقدسہ درج میفرمایند و اگرچہ در دارہ مجملہ مقدسہ البشارہ منشانی قابل و نہجیرانی کامل موجود است کہ اثر افکار و خیالات مقدسشان زیفت بخش صفحات البشارہ است ولی مع ذلک از انجائیکہ آرزو ہجوانان عیب نیست این بی مقدار ہم با قلت سرمایہ ادبی و علمی و اخلاقی و اطلاعی ہرآن کہ مقالہ امری انشاء و درج نمایم کہ ہم در ضمن تذکار مطالب گذشتہ شود و ہم کم کہ قادر بر انشاء مقالات مفیدہ شوم و ہم جوانان بہائی ہنوگ قلم مقدس خود مقالاتی کہ مایہ نظم و تشویق و اصلاحات داخلی و وسیلہ پیشرفت امر بہائی است در البشارہ و مقالاتی کہ سبب بیداری نوع انسان است نوشتہ در سایر جراید درج فرمایند تا آنکہ در آئینہ کل بیش از پیش بہ خدمات موفق شویم و افکار و انشائمان ترقی کند و انشاع یابد. اگرچہ این فانی را چہ لیاقت کہ خود را در جزو آن احبای نورانی بشمارد و ازین مراتب دم زند و ہر چند آن ذرہ کہ در حساب ناید مائیم ولی چون انوار منشآت و اثر افکار نویسندگان محترم دیگر در سطوح است یقین است ذرات نامرئی ہم محسوس شوند و خود نمائی نمایند.

و یقین است کہ قارئین محترم ہم بر لیاقت و قدر نویسنده نمی نگردند و بلکہ از کفتم نکتم میجویند چہ خوش عبارتی است در عربی لا تنظر الی من قال بل النظر الی ما قال مخصوصا ما بہائیان زیرا کہ آنچه میگوئیم بدین مضمون است.

بقیہ دارد

۲
احبای

دیدن کنج بون بر ما

فلسطین و ایران

همین که سواحل جنوبی (مدیترانه) را گرفته بغلات آسیای صغیر عزم شویم بهر جمال غیر مرتفع و پستی‌های نا هموار آن قطع اراضی سبز با صفائی است که نسبت به وضعیات طبیعیش امید بخش ولی موقعیت تصادفی آن بی منافعت است. گاه‌گاهی شیوخ و رؤسای قبائل از بهنجور تمدن دنیای معلوم خود، منجر گشته این موانع را برای ارتقای اغنام و احشام انتخاب می نمایند. این سر زمین فلسطین است که آن ایام در پرتو اقتدارات بانیان هرمان و فرمانروایان کلدانیان منکسف و منخسف گشته.

اما گردش گردون پس از فقر مدتی یگسلسله حوادث غیر مترقبه صاعقه وار با همان تندی و روشنی برق وضعیات این ناحیه را تغییر میدهد. چنان تغییراتی که تذکارش پس از چندین قرن امروزه جز و تعلیمات اولیه مدارس عالم است و ما را از تکرار آن حقایق مشهوره معذور میدارد. همین قدر باید بدانیم که آن قوه قویه محیط بر ممکنات بزرگترین جاهه در تحت نظارت عالیه مظاهر مقدسه خود اراده و تمهید فرمود. مرکز آن را فلسطین خواست و قانون کامل هیئت اجتماعی کافل سعادت بشری بنام اسفار اربعه از سما اراده اش نازل و خاتمه باوهم تعدد آله و اساطیر فلاسفه معاصر داده شد. فلسطین دارالتعلیم رحمانی شد! در همان اوان فلسطین را بحال خود گذارده مانند وقایع ایام باد آسا به سمت جنوبی غربی حرکت نمائیم و از کنار عروس دنیا بابل آن روز کناره گرفته ماورا دجله و فرات قدم نهیم قلات وسیع و دشت پهناوری در نظر است که قبائل و اقوام مختلفه متفاوتیایی نسبی در آن رحل اقامت افکنده سکونت دارند. این قلات ایران است که در این موقع اوضاعش با فلسطین مشابهتی ندارد. برعکس در حوزه گیتی مداران معاصر خود قوه عالمه مهمی است ولی در صفحات آتیه این دو قطع مقدراتی تعیین شده است که این مجابیت را مرتفع نموده بلکه ساکنین آن را مماثل و مشابه میدارد مثل اینکه سر نوشت هر دو یک نسخه و در یک مطبع ترسیم گشته بود.

پس از ملاحظه مذاکره این کیفیات وقایع چندین قرن فلسطین را که عجمالیه مربوط به موضوع نیست در هم نوردیده دوباره بفلسطین رجعت میکنیم. هنگامه غریبی است!! اساس دارالتعلیم رو بنهادم نهاده مدرسه مصطبره شاگردان فراری- معامین در نهایت بی قراره کلاس بی اساس- انین خشمکین- و جودات مقدسه ربانیه ذکر یا اشعیا ارمیا

نحمیا و غیره و غیره متواتراً گوشزد میشود که نو آموزگان نا فرمانرا بسیاست مادی و معنوی تغذیر میفرمایند. بلی سما معرفت الله را غبار بدعت و ضلالت تیره نموده ارباب دین گرفت (و امطرنا علیهم مطر السوء) جنگه‌های تیز و بران کلدانیان و جهه ملی فلسطینیان را باشد و جوه خراشاند. بالاخره عقال شکاری دولت روم لاشه ظاهری آنان را بمحقار گرفت!!!

شاهنشاهی سلیمان با گذار و مهابا شد. آیا ملت مغلوب یهود را در آن حال سیرت و عقیدت چه بود؟ هوا پرستی و کارش بکجا کشیده و سرمستی تا چه جا رسیده؟ حالات روحیه و اجتماعیه هفتاد سال قبل ایران نمایشگاه آن منظر جان کاه است. پس از ورود بصحنه اخلاقی ملی ایرانیان در آن عصر نفوسی بصورت انسانی و سیرت حیوانی عرض اندام می نمایند که در نتیجه رفتار بدعت آثار شان عزت ابدیه مکنونه شریعت الله را پشت پازده با افکار ضلالت مدار خود چهار اسیر ذلت حتمیه تقالید را استتعال نموده اند. فرمانروایان قرن طلایی که هرچم (ان چندنا لهم الغالبون) را با زرین رقم (ان الله یامر بالعدل والاحسان) در کف کفایت داشتند این حوزه را وداع ابدی گفتند. دستور (فاعتصموا بحمل الله ولا تتفرقوا) فراموش شده تفرقه آرا بخدی تجاوز نموده که در جزئیات متفرعات هزاران آرا مختلفه اظهار میشود. فرمان حقیقت بنیان (قل من حرم زینت الله التي اخرج لعباده والطیبات من الرزق) بتفاوتی مضمون و مزوم و مکروه و مشحوم مهمل شده است. خلاصه رزائل اوان فقرت عائله ملیت قوم را فرا گرفت و فضائل احیان بعثت بقیه را متواتری شد. آیا حال بدیغمغوال ماند؟ خیر! شبان مهربان اغنام نا فرمان را بیش از این بی سرو سامان نخواست. بکجایی معبدان خاتمه مسکن فلسطینیان را بسروش (توبوا فقد اقترب ملکوت الله) بشارت داد و در تعقیبش مسیح (موعود) چون ملوک محمور برای نجات یهود ظهور نمود و للعجب! همان عواطف غمیمه ایران را نیز شدید تر احاطه نمود حضرت نقطه اولی روح ما سواه فداه چون ستاره سحری انتهای ظلام دیجور را خبر داد و ظهور سلطان من فی الامکان را تسجیل و تعجیل کرد. جمال قدم و اسم اعظم عالم وجود را بمقدم خود مزین فرمود. یوم موعود رسید و طلعت رب محمود مشهود گشت.

آیا آنان مسیح (موعود) خود را چسان اقبال کردند و انیان در قدم منجی عالمیان چه ایثار نمودند این موضوعی است که نقطه تشابه این دو گروه را اکمال نموده و وضعیات و مقدراتی از ماضی و استتعال پمشیمنیان و پسینیان را تصریح خواهد نمود و شاید لای الاقتصا در نمرات آتیه عرضه شود. ع. ج. کلامی.

خواهیم کرد که بین طبقه اول و ثانی مجامعت و تفاوت کلی موجود و از زمین تا فرقدان فرق خواهیم یافت!

چرا؟ بهجهت آنکه:—

اولاً- از همان موضوع ادعای هر یک حتی با نظری سطحی بر ما مکشوف میشود که انبیاء الهی برای تهذیب اخلاق و تزکیه اطوار و دعوت نفوس بسوی خداوند یگانه و هدایت خلق بصراط مستقیم مدنیت و انسانیت ظاهر و حال آنکه فلاسفه هر کدام سیر و مشیشان در طریقی مخصوص و مسلکی منحصر بوده و سلسله انتشارات و آثار افکار شان غالباً با کتب و صحیف آسمانی مشابهتی نداشته است بلکه هر یک در فلسفه و حکمت تعالیم و وصایای انبیاء الهی را پیروی و تحقیق نموده است:—

ثانیاً- در هر در و کور که مظهر امری در عالم امکان ظهور فرمود فیلسوفانی چند با آن پیغمبر ارجمند معاصر بودند ولی نفوذ کلمه و تشکیل یک هیئت جامع و آثار باقی که از آن مؤثر رحمانی ملاحظه و مشهود گردیده در نتیجه زحمات و اشتیاقات یک فیلسوف کامل مرئی نبوده و نیست:—

در این مسئله تردید و شبهه نیست که آثار و افکار بدیع حکما مانند کنفیسوس و فلاسفه یونان در ایقاف و انتباه اُمم غافل و تربیت و تمدن ملل جاهل مدخلیت تامه داشتم و بقاء عابدان همواره مؤید و موفق بوده اند ولی حرف در این است که آن اندازه نفوذ و قدرت که از آن معلمین ربانی در تاسیس امت و وضع قوانین محکمه و رفع احتیاجات اقتصادی و اجتماعی نوع بشر بمنصه شهود رسیده از هیچ یک از اعلم فلاسفه دیده و شنیده نشده است با وصف اینکه اکثر در ترویج آثار و انتشار افکار خود چندان مانع و را دعی نداشته و بقدر انبیاء الهی در تحت مضیق و شکنجه نبوده و در راه خدمت بعالم انسانیت فدا کاری شایانی نموده اند:—

ثالثاً- اساسی را که اولین نمی مرسل برای انتظام عالم کون بنا نهاد جامع و کامل و تعمیر نا پذیر و شالوده تعالیم پیغمبر بعد بر اصول و قوانین موضوعه پیغمبر قبل بوده در حلیه عقائد و آراء حکما غالباً در نهایت اختلاف و بغیرت است:—
اکتشافات جدیدی هر یک و انعقادات فلسفی آنها بر یکدیگر برای اثبات این مدعا بهترین گواه است:—

را بعبه- حکما بهخشان بیشتر در مادیات و کشف ماهیت کائنات و استعمال از تاریخ طبیعی موجودات و کیفیت سیر و دوران کرات و اجرام سماوی است و حال آنکه علت غائی از ارسال رسل و انزال کتب این گونه قضایای عالم جسمانی نبوده و مقاصد انبیاء عظام مقدس از آن است که بتوان با تبلیغات فلاسفه طرف نسبت قرار داد چه نسبت خاک را با عالم پاک!

خامساً- آنانکه کلمه پرافت "Prophet" (پیغمبر) را با فیلاسفر "Philosopher" (فیلسوف) از یک ریش و مأخذ فرض نموده و یکی را مشتق از دیگری دانسته و بدین دلیل نیز نبی و حکیم را در یک ردیف و صاحب یک رتبه و مقام شمرده اند اشتباه محض است و واضح است که صاحب این عقیده را احاطه تام بعلم اشتقاق لغات نمیباشد در صورتیکه در سایر السغه مانند پارسی و عربی و غیرهما نیز برای این دو رتبه علیاً از قدیم الایام لغات مخصوصه غیر مشابه وضع گردیده است:—

سادساً- فلاسفه بوسیله اکتساب و تحصیل و اقتباس بذروه علو و سمو ارتقاء یافته و صاحب مقامات عالیه گردیده اند ولی تاریخ بخوبی نشان میدهد که انبیاء الهی دارای علوم لدنی و شجاعت و شهامت فطری بوده و در هیچ مدرسه تعلیم نیافتند آری یشیمی که ناخوانده قرآن درست کتب خانه هفت ملت بشست و از این رهگذر است که ما آن وجودات مقدسه را نواغ اعصار و نوادر ادوار مرییان عالم انسانی ملهم بالهامات یزدانی و صاحب قدرت و قوت رحمانی دانسته و اطاعت و انقیاد آنها را بر کل من علی الارض واجب و فرض میشماریم:—

بعض متاخرین روحانیت را صرف تقلید و اوهام و خرافات ناشی از بدعتهای جاهلان پاپ ها اسقف ها خاخام ها دستوران و مؤبدان بالاخره اخوندها پنداشتم استعارات و کنایات مستعمله در کتب آسمانی را که لازمه فصاحت و بلاغت است و برخی دیگر را که نظر بمقتضیات وقت و مدارج ادراک هر قوم بایما و ابهام نازل گردیده مخالف علم و عقل انگاشتم و قلم رد و تمقید برداشتم توهانی چند برای تحریب اساس ادیان الهی نگاشتم اند یریدون ان یطفقوا نور الله بافواهم و لکن یا بی الا ان یتم نوره.

(آبادیه - ع. ح. ج. بهمنی)

بهنجمنید و خاکدان گلستان شد و خاک سیاه رشک بوستان گشت - جهان جهانی تازه شد و آوازه بلند گشت دشت و کبار سبز و خرم شد و مرغان چمن بترانه و آهنگ هدم شدند. هنگام شادمانیست - پیغام آسمانیست - بنگاه جاودانیست - بیدار شو! بیدار شو!! (ای پروردگار بزرگوار) حال انجمنی فراهم شده و گروهی همداستان گشته که بهجان بکوشند تا از یاران بخشش بهره‌یاران دهند و کودکان خورده را بهیروی پرورش دهند در آغوش هوش پرورده رشک دانشمندان نمایند آسمانی بیاموزند و بخشش یزدانی آشکار کنند. پس ای پروردگار، پیران توپشت و پناه باش و نیروی باز و بخشش تا آرزوی خویش رسد و از کم و بیش در گذرند و آن مرز و بوم را چون نمونه جهان بالا نمایند. ع.ع.

—:0:—

از قلم حضرت ورق علیا - بافتخار محفل مقدس روحانی تبریز

هوالله

الروح ورق علیا

بندگان آستان جمال الهی و یاران عزیز باوقای حضرت عبدالهیا! زلمه زلمی چون کاشن ربانی مزین باوراد و از مار حقیق و معانی بود که با جمل و احسن طراز ترتیب یافته و مانند نسیم ریاض معنوی و شمیم فردوس رحمانی مرور و عبور نمود و مشام جان و وجدان این آوارکان و ستم‌پدکان را مطرب و معطر فرمود. چون غصن ممتاز ولی امر الله حضرت شوقی آفندی موقعا مسافرتی در بعض جهات فرموده اند لذا فانی به اختصار جواب می‌نمایم. شکر ساحت قدس محبوب الهی را که آن عبدالهیاان گلستان عرفان و بلبلان بوستان ایقان و اطمینان بر شاخسار شجره فضل و احسان بابتدع الحان به تسبیح و تهلیل ملوک اکوان مشغول و به ترتیل آیات قدس و ترنیم نغمات انس مالوف و به تمجید و تقدیس رب مجید نغمه سرایند. الحمد لله عدد و مدشرح قلوب مجذوب و دل و جان مفتون آن روی تاهان - دریای فضل و احسان جمال مبارک به موج و هیجان است و انوار عنایت او فائز بر جهان و جهانیان سحاب کرم در ریش است و آفتاب جود و بخشش باشد اشراق در تابش. هر شانی از شئون این ظهور اعظم و قرن اکرم افخم ممتاز و اشرف و اعلی و الهی از فردن ماضی است. بهیچوجه قیاس باغصار سلف نتوان نمود و بقسمی اسرار این یوم عظیم واضح و روشن و مبرهن است که نزد واقفان اسرار و صاحبان ابصار و محرران راز بهی نیاز

حقائق محسوسه محسوب شود. زیرا در این یوم بدیع نجم اشاره و تلمیح افول نمود و شمس تصدیق اشراق فرمود و بدر تشریح و توضیح ساطع بر آفاق گشت مرکز مخصوص منصوص آمد و ولی امر الله و مجین کتاب الله غصن ممتاز حضرت شوقی آفندی باثر قلم مرکز عشاق حضرت عبدالهیا ارواحنا لمطلوبه الفداء تشخیص و تعیین شد و شاه راه هدایت الی الابد واضح و لائح و روشن گشت. این فضل از خصائص این ظهور اعظم و این عنایت از لطائف موهبت این دور اکرم است. امیدواریم که بشکرانه این الطاف جزیر و مواهب جمیل به خدمت امر الله قیام نمائیم و به نشر تعلیم مبارک پردازیم و صایا و نصایب حضرت عبدالهیا را موقع اجرا گذاریم تا روز بروز دایره امر توسعه یابد و طالبان مطلوب رسد و عاشقان بهجمال معشوق فائز گردند و تشنگان بسر چشمه عذب فرات وارد شوند و فرح و سرور روحانی احاطه کند و انشراح صدور حاصل شود. هنگام تشرف و زیارت بعتبات مقدسه طاهره روحانیه زنگب الزیارة از قبل کل هستیم و بکمال تضرع و ابتهاج مزید تأیید و توفیق از برای کل مسلمات می‌نمائیم و الهیا و الغناء علیکم. فانی (بهائیه)

غصن ممتاز و ولی امر الله حضرت شوقی آفندی نظر بشدت تأثر و کثرت احزان و آلام از صعود مبارک اقدس حضرت عبدالهیا ارواحنا لتربته الفداء اراده مبارکشان بر آن تعلق گرفت که چندی در کوشه خاوتی و فراغت بتضرع و ابتهاج و مشاجات و راز و نیاز بساحت قدس بهی نیاز خاطر انور را مشغول دارند لهذا مسافرتی موقت فرمودند. امید چنانست که بزودی مراجعت فرمایند و دل و جان کل را سرور و شادمان نمایند و لیس هذا من فضل الله بعزیز. (بهائیه)

انبیاء و حکماء

یک عده از محصلین امروزه را عقیده چنان است که و خشوران و پیمبران سلف مانند همین دانشمندان شهیر امروزه بوده اند که نظر باقتضای از مهر و نسبت بتوحش و جهالت قبائل مختلف بشری نوع انسان در عرصه گیتی باسم انبیاء و رسل جاوه گر گردیده و رتبه و مقام آن معلمین روحانی و مربیان عالم انسانی را با فلاسفه سلف و خلف امتیازی نبوده و نیست!

ولی چون با نظری دقیق و فکری عمیق در تعالیم و قوانین معتبره انبیاء اولوالعظم و آثار و اکتشافات حکماء ذوالاستقامت و الهزم فحس و تحقیق نمائیم تصدیق

BAHAI NEWS

Vol. II. JANUARY & FEBRUARY 1923. No. IX & X.

The Bahai Message is a call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHA.

EDITORIAL.

The 3rd All-India Bahai Convention was attended by about one hundred delegates from among the people who call themselves Bahais, and by over one thousand other souls who are Bahais, but know it and by not. The Bahai movement being the spirit of a new civilization, of a new race consciousness, of a fresh impetus to the evolution of a new type of man, the man of the future, is not confined to them that call themselves by that name.

The foremost among the Bahais, who attended the Convention was M. Paul Richard, the French writer. He is indeed a Bahai, i. e., an illumined one, but being humble he will not claim that title for himself.

The other presidents, viz., Mr. Jamshed N. R. Mehta and Dr. Wrench are also Bahais in action, for whomsoever knows them will well testify to this statement.

The various speakers at its public gatherings were no less Bahais. This year's Convention and its speakers have well proved to the world, that the Bahai movement is not a new sect, a new church or a possible instrument of a fresh group of priests. The spirit and the practice of those who uphold it, is far from permitting it to form a cult or sect or a new religion.

البشائر

قیمت اشتراک سالانه

در ایران ۲۰ و تو مان

در هندوستان ۵ پنیج روپیة

در امریکه ۲ و دو دالر

این مجله ماهی یکبار

طبع و توزیع می شود

عنوان مراسلات

الفنستن استریت کراچی

خرج پست بر قیمت

سالانه افزوده نمی شود

ای اهل عالم همه

باریک دارید

و برگ یکشا خسار

جلد ۲ | ربیع الثانی ۱۳۲۱ هـ مطابق دسمبر ۱۹۲۲ ع | نمبر ۸

مقصد رساله البشارات وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و رتبه علیاست و مقالات مختصر مفید در اینخصوص از هر کس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد.

مکاتیب ۱۳۲۸ هـ اثر ملک پیمان

بنام یزدان مهربان

هات یزدانا! خاک ایران را از آغاز مشکبیز فرمودی و شور انگیز و دانش خیز و گوهر ریز. از خاورش همواره خورشیدیت نور افشان و در بلخترش ماه تابان نمایان. کشورش مهربور و دشت بهشت آسایش پر گل و گیاه جان پرور و کهنسارش پر از میوه تازه و تر. چمن زارش رشک باغ بهشت هوشش بیغلام سروش و جوشش چون دریای لارف پر خروش. روزگاری بود که آتش دانش خاموش شد و اختر بزرگوارش بهمن در زیر روپوش باد بهارش خزان شد و گلزار دلربایش خارزار. چشمه شیرینش شور گشت و بزرگان نازنینش آواره و در بدر هر کشور دور. پر توش تاریک شد و رودش آب تاریک تا آنکه دریای بهخششت بهجوش آمد و آفتاب دهش در دهمید بهار تازه رسید و باد جانپرور وزید و ابر بهمن بارید و هر تو آن مهر مهر پرور تا بید کشور

Over ten thousand letters were sent by post to all Societies and leading men of India inviting them to participate in its proceedings. The following is the actual text of the letter issued by the Executive Committee:—"The Bahai Convention aims at placing before the world just those broad intrinsic basic principles of religions, which may work for Universal reconciliation of races and creeds. It does not oppose any community or people. Its hope is to establish Universal peace, Universal language and Universal brotherhood. Its object is humanity's future progress on the lines of internationalism rather than nationalism.

"It is hoped that through your love for humanity you will either come in person to the Convention or send a representative. A paper from you on any of the subjects already mentioned in the programme or any similar subject will be most gratefully received and embodied in the report of the Convention, which will be published soon after for International circulation."

The pages of the Bahai News do not permit of going into the details of the last Convention, and we, but quote the telegraphic messages reported by the press.

We feel indebted to the local dailies for their articles on the Bahai movement previous to the Convention, and during the Convention.

The Parsi Sansar, a Weekly Gujarati Paper gave a full report of the proceedings in Gujarati and Bombay papers have been kind to re-print.

—:o:—

THE BAHAI CONVENTION.

(Re-print from the Sind Observer of 22-12-22.)

The 3rd All-India Bahai Convention will meet at Karachi on Wednesday the 27th instant at 5-30 p. m. A glance at the programme of the public lectures will convince the reader of the claims of the movement to be expressing the spirit of the age, to be working to strengthen the bonds of fellowship among men, to be creating an

atmosphere of friendship and freedom from prejudices, be they racial, political or religious. The Bahai movement does not invite the world to a new religion or to a new path to immortality. It is the ancient path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding. It is again made a clear path to the sincere seeker, that he may enter therein in assurance, and find that the Word of God is one Word, though the speakers were many.

In the year 1844 there arose in Persia a young man of Shiraz who declared himself to be the Bab or Gate *i. e.* a fore-runner to one who shall appear shortly after him and give the universal message of love, peace, and unity. He was publicly shot in Tabriz in 1850.

It was in 1852 that Baha'u'llah declared himself to be the one foretold of by the Bab.

A GREAT PRESENCE.

The great orientalist, Professor Edward G. Browne, of the University of Cambridge, in the introduction to "A Traveller's Narrative" (Cambridge 1891) describes his visit to Baha'u'llah and in page 39 he says, "of the culminating event of this my journey some few words at least must be said. During the morning of the day after my installation at Behje (Wednesday, April 15th 1890) one of Baha's younger sons entered the room where I was sitting and beckoned me to follow him. I did so, and was conducted through passages and rooms at which I scarcely had time to glance, to a spacious hall, paved, so far as I remember, (for my mind was occupied with other thoughts) with a mosaic marble. Before a curtain suspended from the wall of this great ante-chamber my conductor paused for a moment while I removed my shoes. Then, with a quick movement of the hand, he withdrew, and, as I passed replaced the curtain; and I found myself in a large apartment, along the upper end of which ran a low divan, while on the side opposite to the door were placed two or three chairs. Though I dimly suspected whither

I was going, and whom I was to behold (for no distinct intimation had been given to me), a second or two elapsed ere, with a throb of wonder and awe, I became definitely conscious that the room was not untenanted. In the corner where the divan met the wall sat a wondrous and venerable figure, crowned with a felt head-dress of the kind called *taj* by dervishes (but of unusual height and make), round the base of which was wound a small white turban. The face of him on whom I gazed I can never forget, though I cannot describe it. Those piercing eyes seemed to read one's very soul; power and authority sat on that ample brow; while the deep lines on the forehead and face implied an age which the jetblack hair and beard flowing down in indistinguishable luxuriance almost to the waist seemed to belie. No need to ask in whose presence I stood, as I bowed myself before one who is the object of a devotion and love which kings might envy and emperors sigh for in vain.

PEACE AMONGST MANKIND.

"A mild dignified voice bade me be seated, and then continued:—"Praise be to God that thou hast attained.....Thou hast come to see a prisoner and an exile.....We desire but the good of the world and the happiness of the nations; yet they deem us a stirrer up of strife and sedition worthy of bondage and banishment.....That all nations should become one in faith and all men as brothers; that the bonds of affection and unity between the sons of men should be strengthened; that diversity of religion should cease, and differences of race be annulled—what harm is there in this? Yet so it shall be, these fruitless strifes, these ruinous wars shall pass away, and the 'Most Great Peace' shall come.....Do not you in Europe need this also?.....Is not this that which Christ foretold? Yet do we see your kings and rulers lavishing their treasures more freely on means for the destruction of the human race than on that which would conduce to the happiness of mankind.....These strifes and this bloodshed and discord must cease, and all men be as one kindred and one family.....Let not a man glory in this, that he loves his country; let him rather glory in this that he loves his kind....."

"Such, so far as I can recall them, were the words which, besides many others, I heard from Baha. Let those who read them consider well with themselves whether such doctrines merit death and bondage, and whether the world is more likely to gain or lose by their diffusion."

In 1892, Baha'u'llah passed to the higher plane, and many years before his ascension, he appointed his eldest son, the "Greatest Branch" Abdul Baha, Abbas, as "the Centre of the Covenant" and the only Commentator of the Divine teachings.

ABDUL BAHÁ.

Abdul Baha was born in Teheran on the 23rd May, 1844, the day that the Bab declared himself the forerunner of "Him Whom God shall manifest". He suffered much, and since his childhood until the revolution of the Young Turks in 1908 he was a prisoner at Acre, Palestine. He made a tour in Europe and America and spread the universal teachings of his father, and passed away on 28th November 1921.

Professor Browne, in his introduction to the book aforementioned, regarding his meeting with Abdul Baha, says (page 35) "I arose next morning (Tuesday, April 4th 1890) after a refreshing sleep and was served with tea by the old man with spectacles. Soon after this a sudden stir without announced the arrival of fresh visitors and a moment after, my companion of the previous evening entered the room accompanied by two other persons, one of whom proved to be the Babi agent from Beyrout, while the other as I guessed from the first by the extraordinary difference shewn to him by all present, was none other than Baha's eldest son, Abbas Efendi. Seldom have I seen one whose appearance impressed me more. A tall strongly built man holding himself straight as an arrow with a white turban and raiment, long black locks reaching almost to the shoulder, broad powerful forehead indicating a strong intellect combined with an unswerving

will, eyes keen as a hawk's, and strongly marked but pleasing features such was my first impression of Abbas Efendi. "The master" as par excellence he is called by the Bahais.

A VERY LEARNED MAN.

"Subsequent conversation with him served only to heighten the respect with which his appearance had from the first inspired me. One more eloquent of speech, more ready of argument, more apt of illustration, more intimately acquainted with the sacred books of the Jews, the Christians and the Mohammadans, could, I should think, scarcely be found even amongst the eloquent, ready, and subtle race to which he belongs.

These qualities combined with a bearing at once majestic and genial made me cease to wonder at the influence and esteem which he enjoyed even beyond the circle of his father's followers. About the greatness of this man and his power no one who has seen him could entertain a doubt."

A WORLD ASSEMBLY.

These remarks of Prof. Browne have proved to be extremely true, for by the time of his departure at the ripe old age of 78, Abdul Baha had established the movement in almost every country of the world. The Bahai movement is being controlled by an elected body from all countries a World Assembly called *Bait-ul-Adl*.

"It is plain and manifest," says Abdul Baha "that the surest means towards the well-being and prosperity of men, and towards the highest object of civilisation, the liberty of the citizen is love and friendship and the most intimate union between all individuals of the human race. Nothing in the world can be imagined or rendered easy without union and agreement; and religion if freed from the dogmas of man is the most perfect cause of friendship and union in the world."

—:o:—

Unity of all Nations.

NECESSITY OF LOVE.

BAHAI CONVENTION.

M. PAUL RICHARD'S ADDRESS.

(Reprint from New Times.)

December 28th 1923.

The Third All-India Bahai Convention opened yesterday evening in the Khalikdiaa Hall. Arrangements were made for *Pardahnishin* ladies also.

Music in Hindi was followed by the address of Prof. Shirazi, the President of the Executive Committee. He welcomed the delegates in suitable terms, and in the course of his address he said, "the Bahai Movement is for universal light and betterment. There is nothing like a sect, church, or organization for it. If the Bahai movement were to be a new *ism*, then its non-existence is better than its existence."... "We have had on earth," he said, "enough of priests, Dusturs, Mullas and Brahmins that have been mistaken for God. Let us be priests and prophets for ourselves." He thanked M. Paul Richard, of whom he said, "I love him very much and request you all to do the same—no need my requesting. You cannot but love him, for he is one of those finest specimens of mankind who having annihilated the self have entered the arena of eternal existence and merged in the sea of humanity the future of which is above definition and limitation by our understandings."

M. Paul Richard then took the presidential chair amidst great applause.

M. PAUL RICHARD'S ADDRESS.

He said:—Ladies and gentlemen, my sisters and my brothers.

Allow me to address you only a few words. I have no qualification other than my old and deep affection and reverence for the

Prophet that has now passed away, Abdul Baha, a great power of love and faith, a great servant of unity, a builder of the Future. He is now after his long day of labour in the great Repose, in the glory of the Lord. Let the Bahai Convention be opened under the invocation and the blessings of his name.

I salute his photograph as a good-omen for the meeting of your Convention in this land of Sind. For there is between this land and the Bahai movement a link of deep affinity. They are both points of unity, in which races and religions meet and mingle. Sind—Sindhu, means ocean—the vast oneness in which all rivers mingle their waters. They come from different horizons, from different peaks, but however distant their source, they have all the same goal. They merge themselves all in the same unique ocean.

It is the same with religions. They also come from different peaks, the white peak of divine inspiration and revelation, and at their source they are pure; but when they reach the plains they become polluted and for long they develop their courses ignoring one another. Yet, each diverging, they run all towards the same oneness—the ocean of their unity.

It is this unity that the Bahai Movement presents and represents... The Bahai movement is above creeds and cults, above religions and Nations—for each religion as well as Nation has to learn that she is not the only one, that she is not the greatest thing—above nations is Humanity, above religions is the Infinite God—the God who has no religion but who transcends all, embraces and crowns all.

Religions as well as men must be converted. They have to abdicate their pride and egoisms; for each one says, "I am the best one." They have to become humble and fraternal. They have to remember that they are only ways, not the end,—small ways leading each one from different points of the plain, from the different villages below, towards the same summit beyond. Religions are the ways, and however distant their origins, the more they ascend, the more they converge and become near. Only when descending they diverge.

When they reach the summit, they become one and then vanish. There is no more way, no more religion on the top; and Bahaim shows to all that top.

This land of Sind has so many times been the door open in India for new invaders and also for new ideals; why should not Sind also be open to this new religious invader, Bahaim, and its ideal unity? Not one more religion—one more creed and cult in this world—but among religions a new spirit spreading from the heights, the spirit of all illuminating love and all embracing brotherhood;—such is, has been, and must be Bahaim,—a call from above towards the future.

May the spirit of its Founders, of the great ancestors be also that of its children."

He then asked Prof. Shirazi to read the sayings of Baha Ullah and a Prayer consisting of texts from various religious book selected by him.

SELECTED WORD OF BAHU 'ULLAH.

1. The rays of the Divine Sun, the infinite Orient, shine equally on all that exists and the illumination of unity repeats itself everywhere.

2. In the world of unity heaven and earth are one.

3. Thou belongest to the Divine World.

4. In truth there is no difference between the World of God and the world of man.

5. In each thing there is a door to knowledge and in each atom is seen the trace of the Sun.

6. Yes, my brother, if we think of each world, we shall find there a hundred thousand wonderful sciences.

7. Cultivate the intelligence so that you may drink of the torrent of certitude.

8. Turn thy regard on thyself that thou mayest find Me erect within thee.

9. O Son of earth, be blind and thou shalt see My beauty, be deaf and thou shalt hear My sweet song, My pleasant melody; be ignorant and thou shalt partake of My knowledge; be in distress and thou shalt have an eternal portion of the infinite ocean of My riches:—blind to all that is not My beauty, deaf to all that is not My word, ignorant of all that is not My knowledge. Thus with a gaze that is pure, a spirit without a stain, an understanding refined, thou shalt enter into My sacred presence.

10. O my friend hearken to the melody of the spirit in thy heart and in thy soul and guard it as the apple of thy eyes.

11. So and likewise if you tear away the veils of the heart, the light of the oneness will shine upon it.

12. One arrives at such a condition only by renouncing all, that one has seen, heard and understood.

13. The seeker who would travel in the paths of the teachings of the ancient king, should purify his heart of the dark dust of the human Science:—for it is in his heart that the Divine and Invisible mysteries appear transfigured.

14. The seeker ought to avoid any preference of himself to another; he should efface pride and arrogance from his heart, arm himself with patience, endurance and follow the law of silence so that he may keep himself from vain words.

15. He will go from doubt to certainty, from the night of error to the light of Guidance; he will see with the eye of knowledge and begin to converse in secret with the real beloved.

16. But call Him by what name you will; for to those who know He is the possessor of all names.

17. Yes, His very splendour is the cause of His invisibility.

18. Still it is not impossible to raise oneself ever higher than that, for love itself is a veil between the lover and the beloved.

—: o :—

A Prayer formed with Texts from Holy Books of Religions.

(The whole audience stood up.)

1. So should he be adored—for it is in That all become one.—
Blihodaranyaka-Upanished.

2. Hail to Thee, to Thee, Spirit of Supreme Spirit, Soul of Souls, to Thee, the Visible and the Invisible, who are, one with Time and with Elements.—*Vishnu Purana.*

3. O obscurity of obscurity, O soul of the soul, Thou art more than all and before all. All is seen in thee and thou art seen in all.—
Farid-ul-din-attar.

4. I see of Thee neither end nor middle nor beginning, O Lord of all and Universal form.—*Bhagavat Gita.*

5. First of the elements, universal being, Thou hast created all and preservest all and the universe is nothing, but Thy Form.—
Vishnu Purana.

6. Sole essence of the world Thou createst it and Thou dissolvest it. Thou makest and unmakest the universe which is born unceasingly by Thee.—*Harivansa.*

7. When creation perishes, Thou dost not perish, when it is re-born, Thou coverest it, O imperishable with a thousand different forms.—*Ibid.*

8. Thou art the Sun, the Stars, the Planets, the entire world, all that is without form or endowed with form, all that is visible or invisible, Thou art all these.—*Vishnu Purana.*

9. Thou art also in the trees and the plants; the earth bears Thee in its flanks and gives birth to Thee as its nursing, Thee, the Lord of beings, Thee, the essence of all that exists.—*Harivansa.*

10. Whither shall I go from Thy Spirit or whither shall I flee from Thy presence? If I ascend up into heaven, Thou art there; if I make my bed in hell, behold, Thou art there.—*Poohns.*

11. Where shall I direct my gaze to bless Thee, on high, below, without, within? There is no way, no place, that is outside Thee, other beings exist not; all is in Thee.—*Hermes*.

12. Thou art the soul of all things, Thy universal Diffusion witnesses to Thy power and goodness. It is in Thee, in others, in all creatures, in all worlds.—*Vishnu Purana*.

13. All that is contains Thee; I could not exist if Thou wert not in me.—*St. Augustine*.

14. I have strayed like a lost sheep seeking outside me that which was within. I have run about the streets and places of the world, this great city, seeking Thee and I have not found Thee, because I sought Thee ill and came not to the place where Thou wert. Thou wert within me and I sought Thee without; Thou wert near and I sought Thee at a distance; and if I had gone where Thou wert I should have immediately met Thee.—*Ibid*.

15. Thou art that I can be, Thou art all that I can do, Thou art all that I can say; for Thou art all and there is nothing that Thou art not. Thou art all that is and all that yet is not.—*Hermes*.

16. Master invisible filling all hearts and directing them from within to whatever side I look, Thou dwellest there.—*Bharon Gura*.

17. Thou art the sovereign treasure of this universe.—

Bhagvat Gita.

18. Through Thy creations I have discovered the beatitude of Thy eternity.—*Hermes*.

Prof. Pritamsingh then read a paper on the history and rise of the Bahai movement. It was quite a learned one and an all sided paper on this movement and deserves being published in full.

Dr. Dubash then read a paper on "The Spirit of Holy Zoroaster," which was no less interesting. He pointed out that a Zoroastrian was one who practised good deeds and good thoughts. On the problem of service to humanity Zoroaster was the first to give

the Bahai thought to the world, but the world was not then prepared for understanding his message as they ought to have had. A Zoroastrian, he concluded, is a Bahai, if he be a real Zoroastrian as Zoroaster would wish.

Then Dr. Bhargava came out with his experiences of two years in Europe. In the course of which he showed that the Bahai movement had practically brought about unity between East and West, as in different countries of Europe he had the opportunity of closely coming in contact with the Bahais of the different parts of the world, co-mingling together like sisters and brothers. Even those who had not come in touch with the movement were deeply touched with the spirit of Love and brotherhood, permeated in the actions of Bahais towards all men and women, without distinction. The speaker asserted on the authority of his personal experiences that it was possible to nullify the couplet—

"East is East and West is West,
Never shall the Twain meet."

—:o:—

BAHAI CONVENTION.

Universal Religion.

The Bahai Convention was resumed on Thursday 28th December under the presidency of Mr. Jamshed N. R. Mehta. As on the previous day, the proceedings began with the singing of songs. The programme consisted of a series of four lectures, the subjects being "Reconciliation of Races and Religions," "The Great need of the Age," "Universal Education" and "Universal Language." Mr. Jamshed in his opening remarks thanked the Almighty for the opportunity He had given them to assemble and work for universal unity striving for which, he thought, was the duty of all. He referred to the various movements at work all over the world which sought to bridge over human differences and bring all humanity into one united bond. He surveyed human progress through ages of suffering and said the conso-

lation for all the throes through which human evolution passed was to be found in the ultimate success. The pleasure of success, he felt, could be realized only after one has gone through the earlier disappointments a parallel for which was to be found in the joyful reunion of friends after a long separation.

Dr. K. K. Bhargava, then spoke on "the Reconciliation of Races and Religions." He referred to the world Prophets from Abraham to Mahomed and pointed out how each in his time had set up a canopy under which he called all mankind to assemble. Their call met with response but it needed to be strengthened to secure an ever-widening circle of unity. The Bahai movement had taken up that call and re-echoed it in modern times. It has centres of work all over the world where efforts are being made to seek a wide international unity connecting up the scattered and divided elements of human kind.

Mr. Pradhan, Secretary of the Municipal S. Board, spoke on the "Great need of the Age." He said the preceeding speaker had talked of unity in the matter of religion but he felt that the great need of the age was to have unity in all departments of life. The ordinary phenomena of life presented so many surface differences but it was ten thousand years ago that India realised the truth of one central energy which was the one current of unity underlying the diversified life. The year 1911, he said, was memorable in the history of England, because it was then that fifty thousand suffragists marched along in a procession extending over several miles proclaiming to the world that the progress of civilization would be impossible without the woman being conceded her due share of the work. In the same year was also held the first universal races Conference, which laid the first foundation of religious unity.

India, he said, had been twice allowed the opportunity to make her contribution towards the efforts to realize unity. The first time was when Lord Budha rose and tried to overcome the barriers of caste and creed. The second time was in the days of the great Moghul Emperor Akbar, who sought to pool all

religions into one and establish a united life. India, he said, had missed both those opportunities to make good her position in the work of unity. The speaker finally referred to the international character of the various movements spread all over the world and ended with a hope that India would in the long run be the land of no particular sect of religion but would embrace within itself all sects, religions and people giving them a unified life. He also gave his personal appreciation of Abdul Baha, whom he had met in London 1912.

Miss Shirin M. Irani then spoke on Universal Education. She emphasised the need of every man, woman and child being educated to save them from leading useless and vicious lives. She quoted from one of the tablets the instructions issued by Baha Ullah to his disciples peremptorily enjoining upon them to educate their women-folk and Baha Ullah, she thought, had thereby rendered a great service to Muslims who through prejudices kept their women-folk from all secular education.

Mr. H. Prasad of Bombay was the last of the speakers and lectured on Esperanto which he said was destined to be the universal language of the world. He narrated how the language came into existence with the mother of Dr. Zaminoff, a Polish Jew, impregnating her child's mind with ideas of the unity of the human race. He said the language had been adopted by the Bahais who worked zealously for its spread. The language had also been adopted by the League of Nations and he thought its progress was greater in the other parts of the world than in India. But the Bahai Association had started classes in Bombay where a number of peoples were being taught. After answering some difficulties and giving the audience an idea of the language and how it was actually spoken he closed with an appeal to Karachi to take advantage of the classes that were being organized for the teaching of the language.

Mr. Jamshed summed up what the various speakers had said in the course of the evening and closed with joining in the appeal to work for a large human unity.

BAHAI CONVENTION, December 30th, 1922.

THE LAST SESSION.

(Reprint from the Daily Gazette.)

The 3rd All-India Bahai Convention concluded its sittings last night, there were four more lectures delivered, under the presidency of Dr. G. T. Wrench, M. D.

Professor Adrian Duarte, M. A., spoke on the 'equality between the sexes.' He said woman was physically more delicate and graceful, mentally more imaginative and emotional, and in her heart more sympathetic and loving and none wanted her to be as hardy as logical and as hard-hearted as man unless one desired the world to be a bleak wilderness. Therefore it was well that she should retain her inherent inequalities. As compared to man there was no reason why she should suffer from artificial inequalities which convention and prejudice had forced upon her. She need not be the cinderella at home, a curse on society, an economic slave in life and an outcast in politics. These inequalities, he said, had persisted in her case not because the great men of the past had been unsympathetic towards her, but because man loved power and there was besides the dead weight of social tradition keeping her down. The evil effect of her unequal position was that it degraded her socially, made her mentally more artful and cunning as a consequence of her weakness and finally made her reach on man, whom she turned a tyrant at home and abroad. The lecturer appealed for the redress of her inequalities so that the world may discard war and injustice and evolve on right lines.

Miss Shirin Cursetjee and Mrs. Pradhan spoke on the same subject and emphasised the supplemental value of woman's contribution towards world-progress.

Mr. Shorab K. H. Katrak spoke on "Pilgrims on the Path" and traced the history of mankind in its search for pleasure and happiness which he said was after all to be found in service and sacrifice.

Professor Sardar Pritamsing, on the economic problem, said, its solution would not be reached by ordering the conditions of life

according to economists' theories, but by following the teachings of religious leaders who set values on right and justice different from those of the orthodox economists.

Prof. Shirazi spoke on 'When Nations are One.' He said the world has through ages advanced step-by-step to wider unities until the goal was now in sight or at least as a matter of dream when nations would become one and there could be no more war and strife.

The President in his closing remarks said the Bahai movement concerned itself with people's minds which he was sure were not big enough to forget their petty selves and strive for world unity. The movement, he felt should be practical and yet at things that really mattered. He had great faith in the possibilities of Esperanto being the universal language, but in addition to concentrating on that, he wished the movement to inculcate the old Spartan ideal of people having a strong and graceful physique. A weak body without a noble carriage in his opinion betokened a weak mind.

—:o:—

The Equality between Men and Women.

(By Miss. SHIRIN CURSETJEE.)

The subject of my paper, is peculiarly a Bahai teaching.

A glance through the history of human civilisation will establish the fact that at one time woman was absolutely a slave to man, to say nothing of the cruel systems which even treated her lesser than a slave.

With the progress of civilisation we find slowly, but surely woman being more and more elevated. It was in the Nineteenth Century that Baha-u-llah appeared and declared that woman was man's equal. This equality is in the first place shown by the emphasis that is laid on the education of the girl.

Baha-u-llah has taught that it is incumbent both on the parents and the State to educate boys and girls in higher sciences and arts. If a father is unable to educate his daughter and son alike it is his duty to provide for the education of the daughter and the

Community or the State has to educate the boy. When the same course of education has been imparted to both boys and girls equality between them gets established.

This equality brings with it equal opportunities. If once you permit women to be men's equal you will have to give them a voice in all the affairs that pertain to the good of the Nation. Blessed will be the day when woman will sit to vote on questions of national importance, for then, women will not suffer to see Nations at War; and this will make the world a much happier place to live in.

Universal peace, abolition of prejudices, etc., cannot be brought about without admitting that woman is man's equal. But we still come across men who will not yield to this axiomatic truth and will insist both in word and in deed that men are superior to women.

Granting that at present men are superior, let us see whether nature is responsible or that there is some other reason for it.

Nature cannot be responsible, for there have appeared many a woman who has proved herself by far superior to many a man. The absence of female education and of barbaric customs of the past are responsible for this apparent inequality.

Educate the girls and in less than a Century you will have women who will be the cause of the betterment of the world of humanity.

Humanity is like a bird. Its two wings are men and women. Both the wings of humanity must be developed in order that the bird may soar high.

Nature in all its spheres has bestowed equality on the male and female. In the Bahai teaching absolute equality has been restored to woman. Sons and daughters are to receive equal heritage in the Bahai law of inheritance. Monogamy is enjoined as a result of this equality.

Will not the East benefit by admitting the equality of men and women? The people of the West are fast admitting it, but people in the East are too prejudiced against woman to admit it, so easily except through the spread of the Bahai movement.

—:o:—

THE GREAT ADVENTURE

By Marie A. Watson

(Reprint from Reality.)

It is to apply the Bahai Principles in the daily life. First, we should avoid censuring members of other up-lift movements or religions, declaring that they do not live up to the teachings advocated by their schools of thought, philosophies or religions. Let us ask ourselves, do we do so? If we are absolutely honest with ourselves we shall find we do not measure up, even in a minor degree, to the highest Bahai ideals. The acid-test of demonstration is demanded at this time, and another phase of the teachings of the Bahai life is to be accomplished. The penetration of the word of God from the Spirit of the Center of the Covenant must be effective and manifest in the character of the believers of God. The doors of favours are now closed, no unmerited special assistance and privilege is permissible. Leniency, the overlooking of selfishness, greed, excuses, blotting out of error, these former mercies applicable to infantile conditions of souls who have marched under the banner of the Covenant as candidates for the Reality of the Kingdom of Abha are now suspended. The exhortations of the Center of the Covenant calling continuously, vociferously to the hearts of the believers these many years, must now reveal the depths of their influence within these hearts. Have they become conscious of their own needs? Have they become mellowed? Do they feel sympathy for the poor and unfortunate? Do they wipe the tears of suffering? Have they learned discriminations between the enemy or friend? In short have they developed wisdom after the manner set forth by the Center of the Covenant? This is required of the teachers, nothing less can be acceptable. "O people of My Garden! I set the plant of love and friendship in the Holy Garden of Paradise and watered it with the Showers of Mercy. The time for its fruitage is at hand..... Now the Assayers of Being accept naught but pure virtue in the Portico of the Presence of the Adored One, and will receive none but holy deeds." Baha'o'llah.

The Harvest Time of the seeds sown by the Potent Hands of the Covenant is now at hand. Many people think the way to get rid of

selfishness is to see it in some form in others and strive strenuously to uproot it there, whereas the real need is to examine ourselves, and as some form of it exists in all beings, let us frankly acknowledge this and strive to purify these natural elements, transmute them through the Power of the Holy Spirit, which is the Covenant-Spirit, and when this has been accomplished the traces of the Spirit of Holiness becomes evident. Now is the time these "mysteries of being" become manifest.

The composite Bahai Body of Reality is now in process of assembling. The crude elements will be eliminated and when this new Body is composed of the elements constituting the Desired Magnet, many ready souls from various other centers will become attracted to and welded into One Great Body of Unity, vibrating to the Center of centers for the real brotherhood and the redemption of humanity.

All that have in reality entered in to the Ark of the Covenant are of the first to be "called" and from these are the first to be "chosen" to compose the Divine Body of the Spirit of the New Day. Who is ready? Not one from whom the natural, dark elements of greed, hate, envy and injustice are not entirely eradicated.

This ripening process is going on in all domains of Nature, on all planes; this is apparent to the eye of reality, it is referred to here in a brief manner as a manifest sign to the observant, a clue to be followed, revealing some of the inner mysteries as a manifest door to the seeker of Divine Realities, quickened by Him who doeth as He Willeth unto those who do as He Willeth. This is a subtle distinction unto those who know, inasmuch as He is able to do as He Willeth unto all, yet, He Chooseth to do as He Willeth unto some, others, He permits to do as they will, prefer and desire. This latter is considered by some to be a favor and the burdensome path an affliction. But the wise spiritually, are humble and subordinate to His Will of their own volition, hence in an inner sense also, He doeth what He Willeth unto them whose eyes are open whose hearts are aflame with His Love. They are the recipients of His Divine Bounties to be distributed by them to the needy world.

One can only give as he possesses, this applies on all planes and in reality possession everywhere is dependent upon consciousness. One of the greatest principles mankind in general has yet to learn is that he must use what he possesses or he will lose the "little" even that he hath. He must give generously, lovingly on all planes of that which he hath. "Generosity is one of My Attributes" says the Knower, The Perfect One.

Self-denial or suppression is not real victory. One does not overcome a weakness by running away from it. Every David must face the Goliath of self—he must disarm this foe by the Sword of Truth and the Armor of Love. The Sword is for triumph in the will and the Cross is the symbol of renunciation, both are necessary for the complete victory. Many a paradox is contained in a single statement and the outer speech often veils a significant truth unseen by the self-important, who fail to perceive the opportunity of self-improvement; and so the seed of speech falls upon a barren soil and the tree of progress becomes stunted and dwarfed. Blessed are they who know and put into activity the knowledge for the welfare of all, the tree of their being shall flourish and produce abundant, precious fruit. In every well cared for orchard there will be a superior tree, in every cultivated garden a perfect rose, and in every divinely loving heart a celestial angel whose breath will quicken the "dead."

Blessed are they who labor without ceasing in the spiritual laboratory within and are effectively assisting to reconstruct the garment of the old world. "These are my redeemers." "Glory be to the possessors of glory who encircle My Throne before my face." "Resist not evil." "Hear no evil and see no evil." These words from the Divine Manifestations, why are they so little heeded? If they were practised in general, the Abha Kingdom would be established and manifest upon this plane. Science and religion to-day are in perfect harmony. "Resist not evil" is based upon perfect scientific knowledge and wisdom, because man's prosperity, health and happiness is dependent upon the actual practice of this principle, and when this is rightly understood and applied it will be known and realized that the very opposite *modus operandi* is required against the old way

of thinking and acting for centuries, which has culminated in the Great World War; for what we sow we must reap. Now, instead of bewailing, crying over spilled milk, let us get together; get right inside first, for all ills as well as all good start from there. Let us learn the Power of Non-resistance. We must begin in the interior. The quality of non-resisting thought expands the solar plexus, the opposite thought contracts it. Symbolically the solar plexus is the Sun to our Earth-bodies. It generates the life-giving currents to supply the whole system. When this operation is hampered, the result is detrimental to our entire well-being. Our thought-entities must be controlled by the mind and reason; this host must be trained through right spiritual thought, then our foes will become transmuted into friends. "A man's foes are of his own household" will be realized. The results of our "work" will be according to our understanding, sincerity and good will to all mankind. "This is the Day of Deeds."

We are impotent because of ignorance, pride, conceit and selfishness. The Blessed assurances are so many to stimulate us to higher endeavor and to fill us with hope. We will quote lest we forget:

"Verily, We behold you from our realm of effulgent Glory, and shall graciously aid whosoever ariseth for the triumph of our Cause with the hosts of the Celestial Concourse and a company of our chosen angels."—Baha'o'llah.

—:o:—

THE ASCENSION OF ABDUL BAHA

By Rai Mohan Dutt

(Reprint from Reality.)

How can our souls be sad when one we love
Has passed from earth to Heaven above.

He wrote the tablets that touched the heart;

He found and showed the gems we should wear;

We looked with wonder at His Divine art,

And yet mindful of Him we were.

He suffered long in various form

To show salvation for erring man;

For us He braved the roaring storm,

For us He showed the road of wisdom.

He planned this world a paradise,

We owe our comforts all to Him

For us He governed or obeyed,

He risked His life to please our whim.

He shields us as ever where the ways are risk,

He is our Minister and Guide,

His passing makes our tasks the drearer;

Yet Heaven should seem to us nearer and dearer.

When I look back to the distant past

All holy books, all churches, creeds

Remind me of Prophets from first to last,

But none greater than He, the Beloved of ours.

No greater love hath man than this—

But he, the Beloved of our heart departs—

Heaven grant Him peace and lasting bliss

Dear God—bind up our breaking hearts.

I know not where His currents glide

Into the noiseless, tideless main;

I know His love and Wisdom guide,

His Truth and Goodness still remain.

I am left o'er earth to roam—

All cherished hopes are from me torn;

Still know I yet that Truth Supreme—

Asleep, awake, will keep watch over the forlorn.

Oh Lord, I will knock upon the door of heaven

And shake God's window with the hands of prayer

To send back a message to my searching soul

Though at the right hand many Angels have found you there.

Though I wandered Thou hast found me,
Though I doubted, sent me light;
Still Thine arms have been around me,
All my ways are in Thy sight.

Bread of Heaven—

Feed me from thy bounteous store;

Glory of God, Gate of Heaven—

Show me light till I want no more.

—:o:—

NOTES AND NEWS.

Mrs. J. Standard of Alexandria has arrived in Burma and we hope that she will also visit Karachi, where her old friends remember her so well. Besides when last she was here conditions were different and now she will find that the Bahai spirit of universal fellowship, has permeated many a heart in the soil of Sind.

Mr. Mirza Mahmood Zargani has left for the Holy Land. We hope God will give him health and strength to serve humanity after this refreshing trip.

Prof. P. Geddes of Bombay University, has arranged for a suitable site for a Mashreg-ul-Azcar, with the President of Allahabad Improvement Trust, and we hope ere long, the Mashreg-ul-Azcar, in India will be an actuality. By the way Prof. Geddes will leave India in April for the Continent and the States of America, and will be back by November 10th. There in America, we hope he will be able to explain his plan to our friends.

The editorship of the Bahai News will shortly pass on to the new Executive Committee who will publish it for the 3rd year, and the present Editor being relieved of his Bahai duties here, intends starting for the Holy Land, and thence pay a flying visit to America and back again by November 10th.

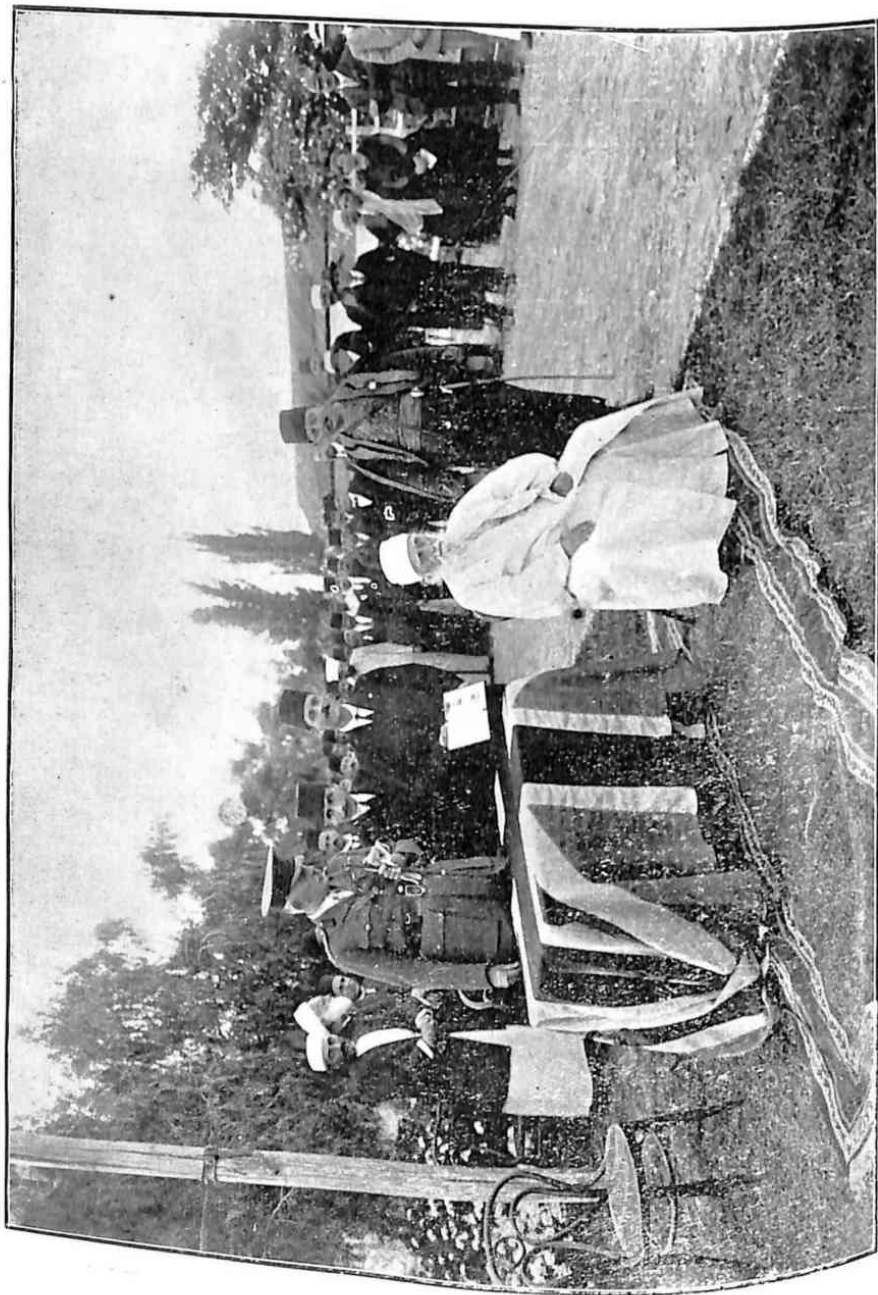
هر طمعه می بودند و روح وحدت و یگانگی محیط و محسوس - جمیع در اول و آخر محفل هم نغمه و آواز تحمید سبب انبساط و مسرت جدید میشد. خبر و شرح کانونشن تلگرافا رسیده به جهت روزنامه هائی هر جاائی فرستاده شده و روزنامه نویسهائی کراچی و بمبئی هم تمام نطقها را فوراً تحریر نمود مشروحاً در روزنامه ها از اهمیت این کانونشن که فی الحقیقه فوق تصور و توقع بود مطلع شده اند اما روز چهارم کانونشن محفل اجتماع نمایندگان بهائیان هند و برهما بود و انتخاب اعضا کمیته اجرائیه با کمال دقت و روح و ریاضان شد و امور محفل اعانه مرکزی و البشاره و تعیین کانونشن چهارم و امور ساثره تمام بعهده کمیته اجرائیه گذارده شد و چند صفحه عکس نمایندگان نیز گرفته شد امید داریم که از تأیید الهی و سعایت آن نفوس مقدسه در آینده کانونشن شوکت و شکوهی برتر یابد و آوازه امر الله در این بلاد و اروپا هم در این جشن عظیم حاضر و در این خدمات مهم شریک و سهیم گردند.

نوید جانبخش

بهترین نویدی که معطی روح جدید است بشارت ورود همایون غصن سدره لقا مرکز امر اعظم اعلی روحی الاحباء القدسات بارض مقدسه حیف! از این بشارت دلہای مشتاقان غریق بحور سرور بهجت شد و همدم نعت حضرت احدیت کردند و ترجمه تلگراف مبارک که در ایام کانونشن رسیده اینست: —

از فضل و عنایت الهی امید دارم نمایندگان که در کانونشن اجتماع نموده اند در جمیع امور مؤید و موفق گردند. شوقی.

Sir Abdul Baha, at Govt. House Haifa.

حضرت عبدالبہا و خطباء سر از طرف دولت بہر انگلیس

نرفت و بدین سبب مورد ملامت پیخردان گردیدند زیرا اطاعت جمال مبارک نمودند و در امور سیاسیہ ابتدا مداخلہ نمودند و بہیچ حزبی تقرب نجستند بہ حال و صنعت و وظائف خود مشغول بودند و جمیع احبای الہی شہاد و کواہند کہ عبدالہیہ از جمیع جہات صادق و خیر خواہ دول و ملل عالم است علی الخصوص دو دولت علیہ شرقیہ زیرا این دو اقلیم موطن و محل ہجرت حضرت بہا اللہ است و در جمیع رسائل و محررات ستایش و نعت از دولتمین علیتین نمودہ و از درگاہ احدیت طلب تائید کردہ و جمال الہی روحی لاجبائہ الفدا در حق اعلیٰ حضرت شہریاران دعا فرمودند سبحان اللہ با این براہین قاطعہ ہر روز واقعہ فی حاصل شود و مشکلاتی آشکار گردد ولی ما و احبای الہی نباید در نیت خالص و صدق و خیر خواہی خویش ادنی فتنہ نمائیم بلکہ باید در نہایت صداقت و امانت ہر خلوص خویش باہی باشیم و بادعیر خیرہ پردازیم۔ ای احبای الہی این ایام وقت استقامت است و ہنگام ثبوت و رسوخ بر امر الہی۔ شما نباید نظر بشخص عبدالہیہ داشتہ باشید زیرا عاقبت شما را وداع خواہد نمود بلکہ باید نظر بکلمۃ اللہ باشد اگر کلمۃ اللہ در ارتقاہ است مسرور و مشغوف و مغمون باشید ولو عبدالہیہ در زیر شمشیر و یا در تحت لٹال و زنجیر افتد۔ زیرا اہمیت در ہیکل مقدس امر اللہ است نہ در قالب جسمانی عبدالہیہ۔ یاران الہی باید ہچنان ثبوتی مبعوث گردند کہ در ہرانی اگر صد امثال عبدالہیہ ہدف تیر ہلا شود ابتدا تغیر و تبدلی در عزم و نیت و اشغال و انجذاب و اشتغال بہ خدمت امر اللہ حاصل نہ کردہ عبدالہیہ بندہ آستان جمال مبارک است و مظهر عبودیت صرفہ محض درگاہ کبریاء دیگر نہ شانی دارد نہ مقامی نہ رتبہ نہ اعتداری و ہذا غایتی القصوی و جنتی المآوی و مسجدی الاقصی و صدرتی المنتہی ظہور کلی مستقل بہ جمال مبارک الہی و حضرت اعلیٰ مبشر جمال مبارک روحی لہما الفدا منتہی شد و تا ہزار سال کل من فیض انوارہ یقتبسون و من بحر الطافہ یقترون یا احبای اللہ ہذا وصیتی لکم و نصیحتی علیکم فہنیما لمن وفقہ اللہ علی ما رقم فی هذا الورق الممرد عن سائر النقوش و علیکم بہا الالہی۔

البشارة البشارة

تبریک میدہد۔ عموم احباء ہند خصوصا احباء ہمیشگی را از این تائید حق کہ شامل حالشان گشتہ کہ ہما بر ہر مقدس ولی امر اللہ ارواحا فداہ حضرت مستطاب آقای نیکو کہ یکی از نیکو ترین ماشرین نفحات سبحانی و مروجین تعالیم رحمانی ہستند یوم پنجم جمادی الثانیہ مطابق با ۲۵ جنوری وارد کراچی گردیدند و احباء کراچی را بفیض ملاقات خویش مسرور نمودند۔

و چون حضرت ایشان یکی از ادباء معروف و نویسندگان نامی ایران ہستند امید داریم چنانچہ خود قول دادہ اند مجمل البشارة را در تحت قلمرانی خود آورده یگ مجمل نامی ادبی و اخلاقی کہ حائز اول و براہن امری و متضمن تفسیر محکمت و تاویل متشابہات قرآنی باشد بنمایند و آرزو مندیم کہ احباء ہند عموم و احباء ہمیشگی خصوصا از این وجود عزیز کہ از ہوای لطیف ایران و طہران صرف نظر فرمودہ و محض رضای مولای خود برای تبلیغ امر اللہ و اشاعہ کلمۃ اللہ در ہندوستان تشریف آورده استفادہ کامل نمایند۔ و نیز امید داریم این نہضت آقای نیکو و مسافرتشان بہند برای سایرین سرمشقی شود تا ہوای معتدل ایران را وداع نمودہ برای نشر نفحات اللہ ہر ہندوستان تشریف بیاورند و این قطع زمین کہ موطن فلاسفہ قدیم و دارای النفس کثیر است جنت الہی گردد۔

—:o:—

کانونشن سوم بہائیان ہند و برہما

صد شکر زمان نصرت یار آمد - ہنگام صلائی عشق دلدار آمد
کانونشن سوم بہائیان در ہند - تاسیس شد و جالب انظار آمد

حمد خدا را کہ با کمال شکوہ و جلال کانونشن سوم بہائیان در کراچی تاسیس شد از روز ۲۷ دسمبر تا ۳۰ در آغلہ امر اللہ جشن عظمی برپا بود و نشر نفحات اللہ صیت و صوت عجیبی داشت در خالق دینا ہال کہ بزرگترین تالار کراچی است تا سہ روز محفل خطابہ و ازدحام عام بود علی الخصوص عصر ہا۔ ہر روز صبح در زبان ہندی و ہندی و گجراتی و فارسی در تعالیم مقدسہ و وحدت عالم انسانی نطق میشد و عصر ہا ہانگلیسی - ناطقین از بہائیان مسلمین ہندو زرتشتی و مسیحی از

خود روئیت پس واضح شد که الفت و التیام دلیل بر تربیت مریه حقیقیست و تفرق و تشتت برهان وحشت و محرومیت از تربیت الهی. اگر معترضی اعتراض نماید که طوائف و اهل و شعوب و ملل عالم را آداب و رسوم و اذواق و طبایع و اخلاق مختلف و افکار و عقول و آراء متباین باوجود این چگونه وحدت حقیقی جلوه نماید و اتحاد نام بین بشر حاصل گردد گوئیم اختلاف بدو قسم است. یک اختلاف سبب انعدام است و آن نظیر اختلاف ملل متنازع و شعوب متبازره که یکدیگر را محو نمایند و خانمان بر اندازند و راحت و آسایش سلب کنند و خونخواری و درندگی آغاز نمایند و اختلاف دیگر که عبارت از تنوع است آن عین کمال و سبب ظهور موهبت حضرت ذوالجلال و الاشکالند ولی چون از یک آب نوشند و از یک باد نشو و نما نمایند و از حرارت و ضیاء یک شمس پرورش نمایند آن تنوع و اختلاف سبب از دیاد جلوه و رونق یک دیگر گردد. چون جهت جامع که نفوذ کلمه الله است حاصل گردد این اختلاف آداب و رسوم و عادات و افکار و آراء و طبایع سبب زیغت عالم انسانی گردد و همچنین این تنوع و اختلاف چون تفاوت و تنوع فطری خلقی اعضا و اجزای انسانست که سبب ظهور جمال و کمال است و چون اعضا و اجزای متغوع در تحت نفوذ سلطان روح است و روح در جمیع اعضا و اجزا سریان دارد و در عروق و شریان حکمران است این اختلاف و تنوع مؤید اثبتلاف و محبت است و این کثرت اعظم قوه وحدت اگر حدیقهئی را کلهای و ریاحین و شکوفه و ثمار و اوراق و اعصان و اشجار از یک نوع و یک لون و یک ترکیب و یک ترتیب باشد بهیچوجه لطافتی و حلاوتی ندارد و لکن چون از حیثیت ألوان و اوراق و ازهار و اثمار کونا کون باشد هر یکی سبب تزیین و جلوه سائر ألوان گردد و حدیقه انیق شود و در نهایت لطافت و طراوت و حلاوت جلوه نماید و همچنین تفاوت و تنوع افکار و اشکال و آراء و طبایع و اخلاق عالم انسانی چون در ظل قوه واحد و نفوذ کلمه وحدانیت باشد در نهایت عظمت و جمال و علویت و کمال ظاهر و آشکار شود ایوم جز قوه کلیمه کلمه الله که محیط بر حقائق اشیاست عقول و افکار و قلوب و ارواح عالم انسانی را در ظل شجره واحد جمع نتواند. اوست نافذ در کل اشیا و اوست محرک نفوس و اوست ضابط و رابط در عالم انسانی. الحمد لله ایوم نورانیت کلمه الله بر جمیع آفاق اشراق نموده و از هر فرق و طوائف و ملل و شعوب و قبائل در ظل کلمه وارد و در نهایت ایتلاف مجتمع و متحد و متفقند چه

بسیار محافل تشکیل کرده و بهمل و طوائف و قبائل مختلف تزیین یابد اگر نفسی وارد محفل گردد حیران ماند گمان کند که این نفوس از وطن واحد و ملت واحد و طائفه واحد و افکار واحد و اذکار واحد و آراء واحدند و حال آنکه یکی از اهل امر یک است و دیگری از اهالی افریک یکی از سیاست دیگری از اروپا یکی از هندوستان است و دیگری از ترکستان یکی عرب است و دیگر تاجیک یکی ایرانیست و دیگر یونانی باوجود این در نهایت الفت و یگانگی و محبت و آزادگی و وحدت و فرزانگی باهم همساز و هم آواز و هم داستانند و این از نفوذ کلمه الله است اگر جمیع قوای عالم جمع شوند مقتدر بر تاسیس محفلی از این محافل نبگردند که باین محبت و مودت و انجذاب و اشتغال اقوام مختلف انجمن واحد شود و آهنگی در قطب عالم بلند کنند که سبب دفع نزاع و جدال و ترک جنگ و قتال و صلح عمومی و الفت و یگانگی عالم انسانی باشد. آیا هیچ قدرتی مقارمت نفوذ کلمه الله تواند لا اله الا الله؟ برهان واضح و حجت بالغه. اگر نفسی دیده انصاف باز کند مدح و تحسین و حیران گردد و انصاف دهد که جمیع اقوام و ملل عالم و طوائف و دول جهان باید از تعالیم و وصایای بهاء الله مسرور و مشغول و خوشنود باشند زیرا این تعالیم الهیه هر درندهئی را چرنده کند و هر جفمندهئی را پرنده نماید نفوس بشر را ملائکه آسمان نماید و عالم انسانی را مرکز سفوح رحمانی فرماید جمیع را باطاعت و سکون و امانت به حکومت مجبور نماید و ایوم در جمیع عالم دولتی از دول مطمئن و مستعرج نه زیرا امنیت و اعتماد از بین بشر برخاسته ملوک و مملوک کل در معرض خطرند. حزبی که امروز بهکمال دیانت و امانت تمکین از حکومت دارند و با ملت بصداقت تاه رفتار میکنند این حزب مظلومند و برهان بر این آنکه جمیع طوائف در ایران و ترکستان بفکر کم و بیش خویشند و اگر از حکومتی اطاعتی نمایند یا بامید عطائی و یا خوف از عقابی است مگر بهائیان که خیرخواه و مطیع دول و محب و مهربان به جمیع مللند و این اطاعت و انقیاد بنص صریح جمال الهی فرض و واجب بر کل. لهذا احباء اطاعة لا اله الا الحق به جمیع دول بی نهایت صادق و خیر خواهند و اگر نفسی به حکومت خلافی نماید خویش را عند الحق مؤاخذ و مسئول و مستحق عقاب داند و مردود و خطا کار شمرد با وجود این عجب در این است که بعضی از اولیاء امور سائر طوائف را خیرخواه شمرند و بهائیان را بدخواه. سبحان الله در این ایام اخیر که حرکت و هیجان عمومی در طهران و جمیع بلدان ایران واقع شد مشهور و محقق گردید که یک نفر بهائی مداخله در این امور ننمود و نزدیک عموم

چرنده مانند اغنام و آهو و نهججیر در غایت الفت و همدمی در چمن و مرغزار بسرور و شادمانی و یگانگی زندگانی نمایند ولی کلاب و ذئاب و پلنگ و کفتار خونخوار و سایر حیوانات درنده از یکدیگر بیزار و نه تنهایی سیر و شکار کنند حتی پرنده و چرنده چون باشیان و مغاره یکدیگر آیند تعرض و اجتنابی نه بلکه نهایت الفت و مؤانست محجری دارند بعکس درندگان که هر یک بمغاره و وادی دیگری تقرب جوید بدریدن همدگر پردازند حتی اگر یکی از کوی دیگری بگذرد فوراً هجوم نمایند و اگر ممکن شود معدوم نمایند. پس واضح و معلوم شد که الفت و محبت در عالم حیوان نیز از نتایج سیرت خوش و طینت پاک و صافی فطرتست و اختلاف و اجتناب از خصائص درندگان بیابانست. حضرت کبریا در انسان جنک و دندان سیاح درنده خلق نموده بلکه وجود انسانی باحسن التقویم بنهایت کمالات وجودی ترکیب و ترتیب شده لهذا سزاوار کرامت این خلقت و برارندگی این خلعت اینست که بالفت و محبت نوع خویش پردازد بلکه بکافر حیوانات ذی روح بعدل و انصاف معامل نماید و همچنین یکانکیست و نزاع و جدال اعظم اسباب عسرت و ذلت و اضطراب و ناکامی ولی هزار افسوس که بشر غافل و ذاهل از این امور و هر روز بصفات حیوان وحشی مبعوث و مسموم میشود دمی پلنگ درنده گردد و وقتی مار و ثعبان جنمیده. ولی علویت انسان در خصائل و فضائلیست که از خصائص ملائکه ملأ اعلائی است. پس چون صفات حسنه و اخلاق فاضله از انسان صادر شود شخصی است آسمانی و فرشته است ملکوتی و حقیقتی ربانی و جلوه ای رحمانی و چون نزاع و جدال و خونخواری نماید مشابه با رذل حیوان درنده گردد تا بدرجه ای رسد که اگر گرگ خونخوار در شبی گوسفندی بزد او در یک شب صد هزار اغنام را در میدان حرب افقاده خاک و آلوده خون نماید. اما انسان دو جنبه دارد یکی علویت فطریه و کمالات عقلیه و دیگری سفلیت حیوانیه و نقایص شهوانیه اگر در ممالک و اقالیم آفاق سیر نمایند از جهت آثار خراب و دمار مشاهده کنید و از جهت مآثر مدنیت و عمار ملاحظه فرمائید اما خراب و ویرانی کسی در صحرائی اواسط آسیا سیاحت نماید ملاحظه کند که چه بسیار مدائن عظیمه معمره مانند پاریس و لندن مظهر گردیده و از بحر خزر تا نهر جیحون دشت و صحرا و بر و بیابان خالیه خاویه تشکیل نموده مدن مظهره و قرای محرومه آن صحرا

را راه آهن روسیه دو روز و دو شب قطع نماید وقتی آن صحرا در نهایت مدنیت و معموریت و آبادی بود و علوم و معارف منتشر و فنون و صنایع مشتهر و تجارت و فلاحات در نهایت کمال و حکومت و سیاست محکم و استوار بود. حال اغلب ملاحا و پناه ترکمان و بکلی جولانگاه حیوانات وحشی گردیده مدن آن صحرا از قبیل جرجان و تساء و ابیورد و شهرستان که در سابق علوم و معارف و صنایع و بدایع و ثروت و عظمت و سعادت و فضائل معروف آفاق شد حال در آن صحرا صدائی و ندائی جز نعره حیوانات وحشیم نشنوی و بغیر از جولان گرگان درنده نیمنی و این خرابی و مظلومی بسبب نزاع و جدال و حرب و قتال در میان ایران و ترکان شد که در مذهب و مشرب مختلف شدند و از تعصب مذهبی روسای بیدین فتوای برحلیت خون و مال و عرض یکدیگر دادند. این یک نمونه ایست که بیان میشود پس چون در جمیع عالم سیر و سیاحت نمائی آنچه معمر است از آثار الفت و محبت است و آنچه مظهر است از نتایج بغض و عداوت. باوجود این معالیم بشر متغیر نشود و از این خواب غفلت بیدار نگردد باز در فکر اختلاف و نزاع و جدال افتد که صف جنگ بیاراید و در میدان جدال و قتال جولان کند و همچنین ملاحظه در کون و فساد وجود و عدم نمائید که هر کائناتی از کائنات مرکب از اجزاء متفرقه متعدده است و وجود هر شیء فرع ترکیب است یعنی چون ایجاد الهی در بین عناصر بسیطه ترکیبی واقع گردد از هر ترکیبی کائناتی تشکیل شود جمیع موجودات بر این مبنی است و چون در آن ترکیب انحلال حاصل گردد و تحلیل شود و تفریق اجزاء گردد آن کائنات معدوم شود یعنی انعدام هر شیء عبارت از تحلیل و تفریق اجزاست. پس هر الفت و ترکیب در بین عناصر سبب حیانتست و اختلاف و تحلیل و تفریق سبب ممات و الاجرام تجاذب و توافق اشیا سبب حصول ثمره و نتایج مستفیده است و تنافر و تخالف اشیا سبب انقلاب و انحلال است از تالف و تجاذب جمیع کائنات ذی حیات مثل نبات و حیوان و انسان تحقق یابد و از تخالف و تنافر انحلال حاصل گردد و انحلال رخ بگشاید لهذا آنچه سبب اختلاف و تجاذب و اتحاد بین عموم بشر است حیات عالم انسانیست و آنچه سبب اختلاف و تنافر و تباعد است ممات نوع بشر است و چون بکشتزاری مرور نمائی و ملاحظه کنی که زرع و نبات و گل و ریاحین پیوسته است و جمعیتی تشکیل نموده دلیل بر آنست که آن کشتزار و گلستان بتربیت دهقان کاملی انبات شده است و چون پریشان و بی ترتیب مشاهده نمائی دلیل بر آنست که از تربیت دهقان ماهر محروم و گیاه تباه

ای اهل ملکوت ایهی دوندای فلاح و نجات از اوج سعادت عالم انسانی بلند است. خفتگان بیدار کفد کوران بیما نماید غافلان هوشیار فرماید کران شنوا نماید گنگان گویا کفد مردگان زنده نماید. یکی ندای مدنیت و ترقیات عالم طبیعت است که تعلق بهجهان ناسوت دارد و مروج اساس ترقیات جسمانی و مری کمالات صوری نوع انسانست و آن قدانین و نظایات و علوم و معارف ما به الترقی عالم بشر است که منبعث از افکار عالییه و نتایج عقول سلیمه است که بهمت حکما و فضایی سلف و خلف در عرصه وجود جلوه نموده است و مروج و قوه نافذ ان حکومت عادل است. و ندای دیگر ندای جانفزای الهیست و تعالیم مقدسه روحانی که کافل عزت ابدی و سعادت سرمدی و نورانیت عالم انسانی و ظهور سفوحات رحمانیه در عالم بشری و حیات جاودانیست و اس اساس آن تعالیم و وصایای ربانی و نصائح و انجذابات وجدانیست که تعلق بهعالم اخلاق دارد و مانند سراج مشکاة و زجاج حقائق انسانی را روشن و مغور فرماید و قوه نافذ اش کلمات الله است ولی ترقیات مدنی و کمالات جسمانی و فضائل بشری تا منضم بهکمالات روحانی و صفات نورانی و اخلاق رحمانی نشود ثمر و نتیجه نبخشند و سعادت عالم انسانی که مقصود اصلی است حاصل نگردد زیرا از ترقیات مدنی و تزیین عالم جسمانی هر چند از جهتی سعادت حاصل و شاهد امال در نهایت جمال دلبری نماید ولی از جهات دیگر خطرهای عظیم و مصائب شديده و بلایای مبرمه نیز حاصل گردد. لهذا چون نظر در انتظام ممالک و مدن و قری و زیست دلر با لطافت آلاء و نظافت ادوات و سهولت سیر و سفر و توسیع معلومات عالم طبیعت و مخترعات عظیم و مشروعات جسیم و اکتشافات علویه و فنییه نمائی گوئی که مدنیت سبب سعادت و ترقی عالم بشریست و چون نظر در اختراعات آلات هلاک جهشی و ایجاد قوای هادم و اکتشاف ادوات ناریه که قاطع ریشه حیات است نمائی واضح و مشهود گردد که مدنیت با توحش توام و همغان است مگر انکه مدنیت جسمانی مؤید بهدایت ربانیه و سفوحات رحمانیه و اخلاق الهیه گردد و منضم بشئون روحانی و کمالات ملکوتی و فیوضات لاهوتی شود حال ملاحظه میکنید که متمدن و معمورترین ممالک عالم مخازن مواد جهشی گردیده و اقالیم جهان لشکر گاه حرب شدید شده و اُمم عالم ملل مسلح گردیده و دول سالار میدان جنگ و جدال شده و عالم انسانی در عذاب شدید افتاده. پس باید این مدنیت و ترقی جسمانی را منضم بهدایت کبری کرد و عالم

ناسوت را جلوه گاه فیوضات ملکوت نمود و ترقیات جسمانی را توام بهتجلیات رحمانی کرد تا عالم انسانی در نهایت جمال و کمال در عرصه وجود و معرض شهود شاهد انجمن گردد و در غایت ملاحه و صباحت جلوه نماید و سعادت و عزت ابدیه چهره گشاید الحمد لله قرون و انصار متواریه است که ندای مدنیت بلند است و عالم بشری روز بروز تقدم و ترقی یافت و معموریت جهان بیفزود و کمالات صوری از دیاد جست تا انکه عالم وجود انسانی استعداد کلی برای تعالیم روحانی و ندای الهی یافت مثلا طفل رضیع تدرج در مراتب جسمانی نمود و نشو و نما کرد تا انکه جسم بدرجه بلوغ رسید چون بدرجه بلوغ رسید استعداد ظهور کمالات معنویه و فضائل عقلیه حاصل نمود و آثار مواهب ادراک و هوش و دانش ظاهر شد و قوای روحانی جلوه کرد بهمچنین در عالم امکان نوع انسان ترقیات جسمانی نمود و تدرج در مدارج مدنیت کرد و بدائع و فضایل و مواهب بشری را در اکمل صورت حاصل نمود تا انکه استعداد ظهور و جلوه کمالات روحانی الهیه حاصل کرد و قابلیت استماع ندای الهی یافت پس ندای ملکوت بلند شد و فضایل و کمالات روحانی جلوه نمود شمس حقیقت اشراق کرد و انوار صلح اعظم و وحدت عالم انسانی و عمومیت عالم بشریت ساطع گشت امید داریم که اشراق این انوار روز بروز شدید تر گردد و این کمالات معنویه جلوه بیشتر کند تا نتیجه کلیه عالم انسانی ظهور و بروز کند و دلبر محبت الله در نهایت ملاحه و صباحت شاهد انجمن گردد. ای احبای الهی بدانید که سعادت عالم انسانی در وحدت و یگانگی نوع بشر است و ترقیات جسمانی و روحانی هر دو مشروط و منوط بالفت و محبت بین عموم افراد انسانی. ملاحظه در کائنات ذی روح نمائید یعنی حیوان جفنده و چرنده و پرنده و درنده که هر نوع درنده ئی از انباء و افراد جنس و نوع خویش جدا و بر تنهایی زندگانی نماید و باهم در نهایت صدمت و کلفتند و چون بیکدیگر رسند فوراً بهجنگ و جدال پردازند و بدرندگی چنک باز و دندان تیز کنند مانند سباع عنابره و گرگان خونخوار که حیوانات مفترس اند که جمیع بر تنهایی زندگانی نمایند و تحریری معیشت خویش کنند اما حیوانات خوش سیرت نیک طیفند صافی فطرت از پرنده و چرنده در نهایت محبت با یکدیگر الفت نمایند و جوق جوق و مجتمعاً زندگانی کنند و با کمال مسرت و خوشی و شادمانی و کاهرانی وقت بگذرانند مانند طیور شکور که بدانرئی چند قناعت کنند و با یکدیگر با نهایت سرور الفت نمایند و در دشت و چمن و کوهسار و دمن با نواع الاحسان و آواز پردازند و همچنین حیوان

درهم می‌شکستند. (کم من فتنه قليلة غلبت فتنه كثيرة باذن الله) چنانکه بکرات اتفاق افتاده است لکن افسوس که اولیای محترم امور تحقیق و فحص در قضایا نمی‌فرمایند و دسائس و وسوس کرکان میش صورت را در نظر گرفته و اکاذیب و مفتریات آنها را نظر بمصالح شخصی که منافعی منافع عمومی است وقع و عظمی نداده داد خواهی و خیر خواهی حزب مظلوم را اصفا نمی‌فرمایند. باری هشتاد سال است بتحریر و تشجیع مفت خواران نفس پرست اشرار و غارت کران بعنوانین و بهانه های مذهبی که ابدی علامه مند بان نیستند تعرض بجهان و مال این طایفه را غنیمت شمرده و حکومتیای وقت را هم در محذور انداخته اند. چندین هزار نفس مقدس را که فخر ایرانیان بوده اغشتم خاک و خون نمودند و هزاران خانمان برباد داده اه و فغان اطفال بیکنده و نساء بی پناه را باوج آسمان رساندند حتی بر اطفال صغیره و نفوس ضعیفه رحم نکردند کشتند و سوزاندند و غارت کردند و بشقاوت و ظلمی قیام کردند که مظلوم عهد امویانرا نسبت بهخاندان نبوت علیهم سلام الله و حادثه جانسوز صحرای کربلا را بکرات و مرات در طول این هشتاد سال ظاهر و محسوس ساختند و معدلک مردم را بکریه و نوحه بر مظلومیت و شهادت حضرت سید الشهدا ارواح المخلصین لدمه الاطهر فداء و اهل بیت اظهار ترغیب و تشویق می‌نمایند ایا جز فتاوی علما و هیجان عوام و هجوم اشرار مسبب واقع جانسوز ارض طف بود؟ و ایا جز القات این گروه خود خواه در هر دوره؟ سبب ایذا و ابتلا و حبس و زجر و شهادت مظاهر مقدسه الهیه و پیشوایان سمیل حق و ائمه هدی علیهم اطیب الصلوة و الغناء بوده است؟ ولی ایا بمقاصد شوم خود رسیدند و سود و فوایدی از مخاصمه با حزب الله بردند؟ عاقبت خائب و خاسر کشته شد در هر دوره مصداق (و ضربت علیهم الذللة و المسکنة و باؤا بغضب من الله) کشتند و ید قدرت الهیه این قبیل مظاهر شیطان و جبار و فراعنه را محو و نابود فرمود و رایت حق را منصور و جند الهی را غالب و قاهر ساخت (و ان جندنا لهم الغالبون) گروه ظالمین ارض طف را بوادی مذلت و نکبت و لعنت ابدی انداخت و ایوان رفیع مرقد مطهر حضرت سید الشهدا را باوج کیوان رساند و این شهادت را سبب نزول رحمت و عنایت و شمول فضل و موهبت بر امت فرمود. بهیچان فراعنه و جبار و دجال مشان عهد حضرت موسی و حضرت عیسی را ویران نمود و اساس مقدس الهی را در ان ادوار مستقر و مستحکم فرمود (قل سیروا فی الارض فانظروا کیف کان عاقبة المکذبین) حال در این قرن عظیم و عهد کریم که انچه ظلم و ستم روا داشتند و امر

الله را محو و نابود خواستند بمصداق (و مکروا و مکر الله و الله خیر الیا کرین و یریدون ان یطفئوا نور الله بافواههم و یا بی الله لاله ان یتیم نوره ولو کره الکافرون) این امر اعظم و منهج و شریعت صالح عمومی و سلام عام از ایران بهجمیع افاق عالم پرتو شدید افکند. این پراکنده کی و آواره کی و نفی و حبس و غارت و مصیبت و هر کونه مظلالم طاقت فرسا سبب بیداری و آگاهی و اقبال و ایمان صد هزاران نفوس مستعده در اقصی نقاط عالم گردیده گروه بسیاری از طوایف و امم مختلفه در ظل سرا پرده وحدت و محبت و حشمت و جلال الهی وارد کشته در نهایت خرمی و بشاشت و عدم اعتنا بمنکرین و مخالفین شاهراه صلاح و صلاح را پیموده و بسر منزل مقصود شتابانند با اینکه یهودی و مسیحی و زردشتی و مسلمان و غیره بوده و از یکدیگر کمال مفاوت و دوری داشتند حتی دست بجهان و مال یکدیگر دراز میکردند و از حقیقت وحدت مظاهر مقدسه الهیه بهخبر بودند اکنون از اثر تعالیم مقدسه و نفوذ روحانی حضرت بهاء الله مؤمن و موافق بهحضرت رسول اکرم صلی الله علیه و آله و سایر انبیاء و سفراء الهی کشته بقوت برهان و لطف بیان حقیقت دین حنیف اسلام و سایر ادیان مقدسه را برای منکرین و معوضین اثبات و ملل مختلفه را بشاهراه صلاح و یکانکی کشانده و میکشانند. اینست نتایج عظیمه که از این پراکنده کی و پریشانی حاصل گشت. ولی حال نظر بعواقب و خیمه ظالمان و مغروران فرمائید که در این مدت هشتاد سال روز بروز بر ذلت و فلاکت و فقر و پریشانی و رسوائی خود افزودند و نعمت اسایش و امنیت را از خود سلب نمودند ایران ویران و ایرانیان ذلیل و خوار گشتند و هنوز مست باده غفلت و غرور و اسیر تقلید و رقیت هوا پرستان هستند.

(و تري الناس سکاري و ما هم بسکاري و لکن عذاب الله شدید) ظاهر کشت (و من اعرض عن ذکرې فان له معیشة ضغکا) اشکار شد و فلسفه (ان الله لا یغیر ما یقوم حتی یغیروا ما بهاء نفسهم) عیان گردید و عنقریب مصداق (و سيعلم الذین ظلموا ای منقلب ینقلبون) کاملاً بوقوع خواهد پیوست و عاقبت فریاد (ربنا انا اطعنا سادتنا و کبرائنا فاضلونا السبیل. ربنا فائهم ضعفین من العذاب و العنهم لعنا کبیرا) از حلقوم ملت بهیچاره بلند خواهد گشت ولی اینطایفه مظلوم باوجود تضییق و فشار دائمی اعدا و اینهمه مظلالم بی منتها ابدی در نوایای خیریه و خدمتگزاری و بردباری و اطاعت حکومت فقور نیارند بلکه در حق کل دعا و مناجات نموده و هدایت اعدا را از حق طلبند و تا روز رستاخیز عظیم بضر احادی راضی نشوند و صبر نمایند. و العاقبة للمتقین.

جمعی از آوارگان سفکسر ۴ محرم ۱۳۴۱

حکومت محلی سمنان باغده ئی از قوای دولتی و قوای نظمیه و تأمینیه مملکت که از مالیات همین رعایای بد بخت زندگانی میکنند در معیت جمعی کثیر از اهالی سمنان شه میرزاد و رؤسای مغرض و اشرار یغما کروارده سنگسار شده جمعی از این طائفه مظلوم را گرفتار تبعید و توقیف نموده بنای مدرسه را آب بسته و با نفط طعم حریق بیداد کرده خراب و ویران ساختند. در ضمن اشرار و اراذل که همواره منتظر فرصت میباشند دست تعدی و یغما کری گشوده آنچه خواستند بلا مانع غارت کرده بردند. بعد بمدرسه قدیمی دیگر که بمدرسه حسینیه معروف بود ریخته کلیه اثاثیه آنجا را حتی کتاف و کاغذ و چهارده جلد کلام الله مجید قرآن از شدت عجله و بیفکری و عدم دقت و رسیدگی سوزاندند. تعدیات و چپاول اشرار که از طرف حکومت محلی کمال اطمینانرا داشتند بحدی بود که جمعی از رجال و نساء حساس غیر بهائی میکریستند. جرئت و شہامت نسوان بهائی و نطقهای فصیح آنان در بین این حوادث رقت انگیز باوجود مضروب شدن بشلاق و تعرضات مأمورین طوری ظاهر و عیان گشت که حتی بعضی از نظامیان را معائنات و کریان ساخت. باری شدت فشار و تعرض بهجان و مال بهجائی رسید که جمعی از این طائفه محض اطفاي آتش فساد از سنگسار مهاجرت و آواره کوه و صحرا کشته جمعی دیگر بتلکرافخانه فیروزکوه معصن و از حکومت مرکزی تلکرافا داد خواهی خواستند. پس از چند روز اشرار فیروزکوه بشاره و دیسرس سمنانیها و سنگسارها بهیچان آمده تلکرافخانه را محاصره با سنگ و چوب بران مظلومان هجوم نموده چندین نفر را مجروح و بالاخره حکومت فیروزکوه حمایت پناهندگانرا نپسندیده امر بهخروج آنها و پراکنده شدن در صحرا و بیابان میدهد و آن ستمدیدکان نیز بطوریکه از ابتدای غائله نظر بمداخله حکومت بردباری و متانت را پیش خود ساخته بودند از اینجا نیز معواری و بکوه و صحرا دور از این جمعیت پرشقاوت پناه برده مراتع و مواشی خود را بدست تپاول ستمکاران سپردند و معلوم نیست انتهای این مظالم و فجایع بکجا انجامد. این بود خلاصه از وقایع چند روزه اخیر سنگسار و سمنان و فیروزکوه. و ایست نعیجه خدمتگذاری حقیقی و نشر معارف و خیر خواهی ملت و تسلیم و اطاعت در مقابل حکومت.

سبحان الله انسان متعجیر است! آن اقوال را با این اعمال و آن ادعاها را با این امتحانات چگونه تطبیق نماید آن کفتار شیرین و این کردار ننگین.

میان ماه من تلمه کردون - تفاوت از زمین تا آسمانست
 انانکه ازادی فکر و حریت عقاید و نشر معارف را یکنانه راه نجات ملت میدانستند پس چرا در این قضیه مؤلم خاموشند ابدا آثار تأثیری در نطق و مآلشان نیست و انانکه تعالیم مقدسه الهیه را ترویج میبخشند و حقایق دین مبین را منتشر میسازند چگونه در تضییع جان و مال و غارت و چپاول جمعی بیگناه مسرور و مشغوفند بلکه آتش فتنه را خود محرک و سلسله جغیانند و آن مالیات العیبه و مراکز مقتدره که خود را حافظ حدود و نکهبان جمعیت دانستند دعوی اجرای عدالت و استقرار امنیت و ترویج معارف و تشیید بنیان ترقی و اسایش اهالی را مینمایند. پس چگونه جمعی از صالح ترو مطیع ترین عناصر ملت خود را حفظ و حمایت نموده راضی بر پراکندگی و تضییع جان و مال آنها شده و از تعرضات دائمی اشرار نسبت باین طائفه که جز علو مقام و سر بلندی ایران یعنی موطن مقدس حضرت بهاء الله مقصودی ندارند جلوگیری نموده بلکه خود امر بتخریب بنیان فداکاری و خدمتگذاری آنان میدهند. پس بطور وضوح بر اهل انصاف مکشوف است که تمام این هیاهو و تظاهرات مشعشع ادعای محض و کذب صرف است نه ازادی خواهند و نه حق و قانون طلبند نه تعلقی بدین دارند و نه بیم از خداوند قهار. نه اسایش رعایا خواهند و نه در ابدی کشور کوشند. هم این اظهارات برای فریب عامه و تسلط بر جان و مال مردم و اجرای منافع شخصی و هوا های نفسانیه است و چون این طایفه را سلیم و حلیم یافتند اند ایست که مردم تعرض کنند و اتلاف مال و جان آنانرا خواهند بدین وسیله نیل بریاست و امال سیاسیه و اغفال عامه و تسلط بر افراد ملت را جویند غافل از آنکه جسارت و شہامت ایضاً یغی ضرب المثل است که چون اهنک دفع اشرار نمایند صفوف و الوف اعدا را درهم شکنند و آتش بهخمرن هستی مفت خواران خود پسند زنند. این قضیه در تاریخ ایران مشهور و محقق است. ولی نظر باطاعت او امر مقدس حضرت بهاء الله در سیاست مداخله نمایند و اطاعت حکومت و سکوت و تسلیم در مقابل احکام دولت را برای مصالح مملکت و حفظ صلاح و آرامش واجب شمرند و الا اشرار کجا جرئت هجوم و یا طاقت مقاومت با یک جمعیت متحد و زنده ئی را دارند که روح قوت و شجاعت در آنها حکم فرما و تائیدات غیبیه الهیه و جثود مقدسه سماویه معین و ظهیر آنها. و در تمام نقاط حتی در اقصی ممالک دنیا طرفداران جدی کنیری دارا میباشند. در همین غائله هائل سنگ سر اگر مداخله حکومت نبوده اشرار جرئت جسارت نداشتند و بر فرض تعرض ده نفر از بهائیان سنگ سر هجوم عام را

افراد و امنیت و اسایش عمومی و مخصوصا بسط و توسعه علوم و معارف منحصراً دانند جمعی دیگر عبادت دیرینه بظواهرات دین داری و شریعت‌مداری از نعره نصرت و ترویج دین مبین غلغل در امت مرحومه انداخته بظاهر اراسته و پیراسته بر مسند حکم و قضاوت نشستند و از عدالت و حقیقت زندگی و خود را شمع انجمن سازند و با نعمت و برکت شمارند. حکومت‌های متوالیه نیز جز عدالت و رعیت پروری و اقدامات مجدانه در اسایش اهالی اظهار نمیکنند و هر اقدامی را بر حسن سیاست و مصالح مملکت حمل نمایند. خلاصه چون بظاهر میفکریم دولت و ملت و راه نمایان روحانی و مدنی هم را در هیاهو و تکاپو بینیم مثل اینکه از هر ملت حساس ترقی خواهی سبقت جست و از همسری با ملل متقدم نیز پای فرا تر نباده ایم. اما چون بختیج و عمل و حقیقت احوال و اوضاع ملت بفکریم آه سرد از دل پر درد بر کشیم و از شدت تأسف و تأثر سرشک خونین بهاریم و بر تیره بختی و بیچارگی ایرانیان بسی تلهف و سوگواری کنیم. و از این مدعیان کاذب و عناصر فاسده که جامعه را بادی مذلت و اضمحلال سوق داده اند هزاران فرسنگ دوری و بی‌زاری جوئیم. اگر چه غالب قضایا و حوادث بومیه ایران ناکوار و دلخراش است ولی واقعاً اسف انگیز **سنگسور** که مفاسد و مظالم این جامعه را بخوبی محسوس مینماید و نمونه کاملی از حالات روحیه اربابان حل و عقد امور و آراء و احساسات پاره عناصر کاذب پر ادعاست ذیلاً برای اطلاع علاقه مندان حقیقی سعادت مملکت شرح میدهم.

قسمت سنگسور در جاده خراسان به فرسنگی سمنان واقع و دارای اثنان و احشام و اطراف آن مراتع وسیع میباشد. شغل اهالی اینجا زراعت و تربیت کلم و روم است که در افتاب سوزان رنج فراوان برده لقمه نانی برای خود و اسباب لذت و کامرانی برای شهریهایی هوا پرست بی وفا تهیه مینمایند. ایا این رعایای زحمت کش در مقابل چنین خدمات دشواری که با هزاران موانع و مشکلات مملکت نعم الهی و ذخائر طبیعی را استخراج نموده و از روی مهر و وفا تقدیم متقدمین راحت طلب نموده و از عایدات قلیل خود نیز در کمال اطاعت و بردباری سهم مهمی بدولت متبوع خود تسلیم مینمایند از رؤسا و وجها و مراکز ملی و مقامات رسمی چه توقع و انتظار دارند؟ البته هر منصفی کوهی میدهد که امنیت و اسایش و ترقی بالاقل حفظ لانه و کاشانه و مصونیت جان و مال و ناموس خود را خواهند نمود. در این کوشه زحمت کشی و رنج بری جمعی از نفوس حساس که بی الیشی و سادگی زندگانی دهقانی طبعاً آنها را حقیقت جو نموده از

نفهم حیات ابدی که در این قرن عظیم در جامعه بشر دمیده زنده و مهتدی کشته ندای جانفزای محبوب اعظم و مربی عالم را بسمع پذیرفته و روح وحدت و نشاط و حرارت سعی و عمل در آنها ایجاد کشته تعلیم مقدس حضرت بهاء الله ائمه با تحقیق ادیان الهی معتقد و بفرائض انسانیت که خدمت‌گذاری بشود و محبت و خیر خواهی عموم اهل عالم و نشر معارف و ترویج صلاح عمومی و تحسین اخلاق و اطوار افراد انسانی و اطاعت و صداقت نسبت بدولت و ملت است متوجه داشته در فکر تمهید اساس سعادت و ترقی خود و اهالی افتاده از چندی قبل مدرسه برای تربیت اطفال دایر و اخیراً نیز نظر بتکفیر عده و لزوم تأسیس مدرسه و بنای جدید اقدام در جمع اوری اعانه از بین خود نموده. با یکدنبال شوق و ذوقی که ناشی از روح ایمان و تائیدات حضرت سبحان است. شروع بساختن بنای جدید نمودند. ولی ایا تصور می‌رود که مثل سایرین در منازل خود راحت ارمیده عمل جات و کارکران مخصوص مشغول ساختن بودند؟ خیر بلکه غنی و فقیر جوان و پیر عموماً با یکجود و همت محیر العقول که نمونه فداکاری و سرمشق معارف پروریست بنای مدرسه را عبادت فرض کرده با دست و پای خود شب و روز مشغول ساختن و پیراستن مدرسه جدید کشفند تا اهالی را از تاریکی جهل و غفلت رهانیده عملاً بعالم علم و دانش کشانند. ایا این خدمت و جدیت که با نهایت جانفشانی در راه ترقی حقیقی این اب و خاک بعمل می‌آید هزاران مرتبه کرانهها تر از الفاظ درخشان و بیمغز مدعیان وطن پرستی نبوده ولی چون قیام و اقدام ترقیاتی روز افزون این جمع غیور خدمتگذار باعث تزلزل ارکان ریاست طلبی و عوام فریبی بعضی از رؤسا و عده در اویش اخوان الصفاي آنحدود بود شروع بساختن بنای جدید را بهانه نموده بعنوان اینکه بهائیان معبد می‌سازند آتش درونی و کینه دیرینه خود را ابراز نموده مردم بیچاره را محک و محکومت و علمای مرکزی تلکرافات عذیده معوالیه مخاخره و آتش فتنه و فساد را کاملاً مشتعل نمودند. تا آنکه حکومت مرکزی را که بواسطه کثرت مشاغل و تراکم امور مملکتی فرصت غور و رسی و تحقیق این مسائل را کمتر می‌یابد مجبور بمداخله و ناچار از تخریب بنای مدرسه ملی یعنی بنیانی که فقط جهت مصالح عامه ساخته میشد نموده و چند نفر شرور مفسد پرستکاری در غارتگری رعایای صالح امین ترقی پرور فرصت یافت و یکبار دیگر حیثیت ایران و شرافت ایرانیان را بر باد و صلاحه جدیدی بر تاریخ جنایت و شذاعت کارپهای این جامعه افزودند.

BAHAI NEWS

No. XI & XII.

ABDUL BAHÁ.

To the Editor of the Bahai News,
Mr. M. R. Shirazi, Karachi India.

My dear brother and co-worker in the Cause of God !

I wish to assure you in this first message of mine of my admiration and heart felt solicitude for the progress of your Bahai Magazine which has rendered and is still rendering so distinct a service to the Threshold of Baha-u-llah.

Though as yet limited in its scope and modest in its form, yet the thought that conceived it must have surely been inspired, and the future alone shall reveal the fruits of such praiseworthy an undertaking.

I have recently requested the friends throughout Persia, Turkey, Caucasus, Iraq, Egypt, Syria and Palestine to contribute regularly to the Bahai News of India reports of their activities and carefully written articles on spiritual matters, hoping thereby to widen its sphere and enhance its value as one of the leading organs of the Bahai Community throughout the world.

۵ ر امریکہ ۲ ۵ و ۵ الر

البشاش

سالیانه افزوده نمی شود

و بہگ یکشاخسار

جلد ۲ | جمادی الثانی و رجب ۱۳۳۱ھ مطابق جنوری و فبروری ۱۹۲۳ء | نمبر ۹-۱۰

مقصد رساله البشارت وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و رقیبه علیاست و مقالات مختصر مفید در اینخصوص از هر کس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد.

بِسْمِ رَبِّنا الْعادِلِ الْمُنتَقِمِ الْقَهَّارِ

در چنین عصری که ندای آزادی و صلاهی معارف پروری و نشر افکار حریت و
رهائی از سلاسل اسارت و رقیت ولولہ در جمیع اقطار عالم انداختہ ہر قوم و ملت را
بترقی و آزادی و استقلال خود شور و هیجان بخشیدہ در رفع موانع و مشکلات
اجتماعی خود سبیل آسا ہر خس و خاشاک را مبتلاشی مینمایند. میجویند و میجویند
و بنیان اوہام مسند نشینان نفس پرست را ویران و ارکان ظلم سروران خود پسند را
معرزل میسازند۔ ایران آن عرصہ حشمت و جلال باستانی و این سر زمین محکمت
و وبال کنونی نیز حوادثی را طی میکند کہ ہر ایرانی با وجدانی را متعجب و متفکر میسازد۔
ہر انسانی را متعجب و متفکر میسازد۔

از یکطرف فریاد آزادی خواهی و معارف پروری عناصر و مجامع ملی باوج اثیر
رسیده نویسندگان و هادیان افکار نجات و سعادت وطن را در مصونیت جان و مال

Its opportunities are vast and unique, its Message Divine, its appeal irresistible, its theme the very spirit of the age; it has now but to persevere and, confident in its destiny, march on towards the goal our Beloved has set before it.

I shall follow every stage of its progress with hopeful interest, and shall not fail to contribute my humble share of assistance in the noble task which it has purposed to achieve.

May it in the days to come raise the trumpet-call of the Abha Kingdom, throughout that vast and distant Dominion, and prove itself the true herald of the joyful tidings in this glorious Day!

Haifa, Palestine,
February 5th, 1923.

Your devoted brother,
SHOGLI.

—:o:—

INDIA WITH ALL ITS POSSIBILITIES.

The beloved of the Lord and the handmaids of the Merciful
Throughout India and Burmah.

Care of the members of the Spiritual Assembly.

Beloved co-workers in the Vineyard of God.

It has been my great pleasure and privilege to send you, since my return to the Holy Land, first my general message of confidence and of love addressed to all believers throughout the East, and later another letter wherein I appeal in particular to those faithful lovers of His Cause in that vast and distant dominion to labour wholeheartedly and to the very end for the diffusion of His Light and the spread of His Cause. Remembering, however, the few among my friends in that land who are as yet unfamiliar with the Persian Tongue, I have thought of sending these few lines to them in particular and through them to the rest of my brethren and sisters in those regions who, despite the diversity of tongue, of race and custom, are all united at heart and animated by one common desire to uplift humanity and carry out His Divine Purpose for this world.

What an alluring field of service India with all its possibilities unfolds to our eyes at the present time and how vast are the opportunities of sowing the seeds of unity and loving kindness in the hearts of its divers peoples!

True, that land seems now unhappily to be plunged in the darkness of prejudice, hate and mistrust, yet however dark the immediate prospect may appear, our confidence remains unshaken that ere long these mists shall clear away, the dawn of a New Day shall break upon that land and the Rays of this Divine Revelation shall make of India a spiritually-quickened, peaceful and united country.

The universal Teachings of Baha-u-llah if declared and propounded with wisdom and judgement, determination, selflessness and sincerity, and above all if exemplified in our lives and dealings with our fellow-men, cannot fail to inspire and stimulate the mind of the enlightened seeker and win the admiration and allegiance of all mankind. Ours then is the duty and privilege to bring to the attention of this distressed and war-weary world this Message of Eternal Salvation and help to establish the Era of Peace and Brotherhood as purposed and foretold by Baha-u-llah.

The welcome news of the progress of the Third All-India Bahai Convention as well as the favourable comment made upon it by the Press of that country have been fully shared with the pilgrims and resident friends in the Holy land and we have all admired and rejoiced at the efforts you are exerting for the consolidation of the Movement in that ancient land.

May your endeavours in every sphere of your spiritual activities be crowned with brilliant success, that His glorious Promise regarding the future of that land may be speedily fulfilled.

It is my earnest hope that "The Bahai News," the representative organ of the Bahai Community in India, may expand and develop, may widen the sphere of its correspondence add to the number and quality of its articles in Persian as well as in English, report regularly

in its columns the news of the spiritual activities of all Bahai centres in India and elsewhere, and in general provide for the full, correct and dignified presentation of the Cause to the general public.

Assuring every one of you of my constant prayers on your behalf and wishing you success in your noble task.

Haifa, Palestine,
January 9th 1923.

I am your brother and co-worker.
(Sd.) SHOGHI.

—:o:—

O DAY OF BAHÁ ! O GLORIOUS PERFECT DAY !

O Glorious New Year Day of Heavenly Light,
Whose welcome beams come in great might;
To dispel the gloom that covers the land,
Breathe life into things of earthly strand;
O Day of Baha ! O Glorious Perfect Day !
The earth will reflect the Life-giving Ray
That came to renew the old earth once more;
Giving new birth to the flowers on every shore.

O Glorious New Year Day of hope and love,
Thy fountains gush forth from realms above;
Sending showers upon the dry and thirsty ground,
To quicken the dead earth wheresoever found:
O Day of Baha ! O Glorious Perfect Day !
What joys you bring in your silent way;
That will fill the earth with heavenly bliss,
For angels will gather in times like this.

O Glorious New Year Day, of peace on earth,
What pæons will ring out when thy true worth;
Becomes known to this world of sorrow and pain...
When all hearts are filled with GOD'S Love again:
O Day of Baha ! O Glorious Perfect Day !
Shine out in thy splendor and dazzling array.
Bringing forth the fair jewels concealed within
This earth of thine and every living thing.

O Glorious New Year Day, so full of hope;
Long promised Day of which all prophets spoke.
The Light of GOD'S Love would unfold the mind,
Revealing subtle mysteries, sacred sublime.
O Day of Baha ! O Glorious Perfect Day !
When tears that flow will be all wiped away;
And the heavenly light will gleam over the land,
With a power, intense, from the Holy Strand.

O Glorious New Year Day of wond'rous power,
That fills every land with a strong desire
To arise and serve thee in dispelling gloom,
That the earth may become to thee attuned.
O Day of Baha ! O Glorious Perfect Day !
That awakens the earth, that it might array
In shimmering robes, such as the lilies wear,
Giving forth sweet perfume that all may share.

O Glorious New Year Day, never known before,
With all the glad tidings you had in store
For those who walked the Right Path with thee—
Leaves upon the Branch of the Life-giving Tree;
O Day of Baha ! O Glorious Perfect Day !
When all shall know the One only way
To reach the realms of Celestial Light,
And conjoin with our GOD of Power and Might.

—FRANK K. MOXEY.

March 21st.

—:o:—

THE BAHAI CONVENTION. (Reprint from the New Times.)

We shall soon have at Karachi, a Convention of universal thought, universal feelings, universal peace, and universal tongue. The Bahai movement is one that serves to quicken human thought and to remove the root Causes of human evils. Most movements are serving to help the branches or leaves of the tree of humanity, the Bahai movement works to strengthening the root, and thereby helps every branch and

petal. The fruit of such stupendous movement will be reaped by the generations to come, but all great movements are for the progress of the future. No movement can be called great unless it ushers in a new civilization. That this movement is possessed of a wonderful dynamic force no one can doubt, for in Persia it is solely responsible for the advance of education, and the elevation of woman.

This movement began in Persia in the year 1844, with the rise of a teacher known as the Bab, who proclaimed the coming of a greater teacher whose mission would be that of establishing the universal brotherhood of man and universal peace. The Bab was but the forerunner of this great teacher who was to come, and to this promised one and to His Cause. The Bab and thousands of his followers testified by suffering any martyrdom inflicted upon them by the fanatical Mallas of Persia.

Shortly after the martyrdom of the Bab, the great teacher who was promised appeared in the person of Baha-u-llah, from whom the movement now takes its name. His mission lasted forty years during which time He was subjected to imprisonment and suffering because of his teaching, which brought freedom of thought and enlightenment to all who accepted it. Baha-u-llah was sent into exile as a prisoner from one Mohamedan country to another, until he finally was lodged in the Turkish penal colony of Akka in Syria, where, after having given His great teaching to humanity, He passed from this natural world in the year 1892.

Abdul Baha, the son of Baha-u-llah, was the one chosen by his father to further establish this great movement and to explain and demonstrate it before the world. For forty years Abdul Baha was a prisoner in the fortress of Akka, for no other reason than that his teaching was bringing enlightenment and freedom of thought to all who came within the radius of its power. With the fall of the old regime of Turkish government and the establishment of constitutional rules, which occurred in the Summer of 1908, Abdul Baha was liberated from prison. In 1911, 1912 and 1913, he visited Europe and America, where he travelled extensively, speaking, teaching, and giving his message of religious unity and constructive peace from the

pulpits of churches, and before many audiences composed of progressive thinkers. He passed away in November 1921, and ordained that the movement be controlled by an elective body, known as the Beit-ul-Adl.

The Bahai teaching confirms and completes the religious teachings which have gone before, and offers a practical philosophy which meets the present-day spiritual needs of humanity. People interested in the growing need and desire for harmony and brotherhood between the followers of the differing doctrines and creeds cannot fail to find this movement of deep interest, and those who are interested in the comparative study of religion, will find this subject worthy of much thought, for the foundation of the Bahai teaching rests upon the firm basis of the religions of the past it comes to fulfil, not to destroy, "the law and the prophets."

Abdul Baha writes:—

"The Word of God is the storehouse of all good, all power, and all wisdom. The illiterate fishers (who became Christians,) and savage Arabs (who became Mohammedans) were thereby enabled to solve such problems as were puzzles to eminent sages all through the ages. It awakens within us that brilliant intuition which makes us independent of all tuition, and endows us with an all-embracing power of spiritual understanding.

Many a soul, in the ark of philosophy, after fruitless struggles, was drowned in the sea of conflicting theories of cause and effect, while those on board the craft of simplicity reached the shore of the Universal Cause by the help of favourable winds blowing from the point of Divine Knowledge.

When man is associated with that Transcendent Power emanating from the Word of God, the tree of his existence becomes so well rooted in the soil of Assurance, that it laughs at the violent hurricanes of scepticism which attempt its eradication. For this association of the part with the Whole endows him with the whole, and this unison of the particular with the Universal makes him all in all."

BAHAI CONVENTION.

SALUTION OF ECONOMIC PROBLEMS.

The Speaker Prof. Pritam Singh was of opinion that the real problem rose with the desire for possessions. Man must live on this earth. He must have food and clothing and shelter. As soon as he emerged out of this state, man desired more wealth. Wealth gave rise to capital, capital to income and income to capital. The vicious circle had a tendency to repeat itself Human Society could not mend nor was it possible to end this circle. With the race for making a living was associated capitalism, industrialism, commercialism, Speculation, profiteering and Imperialism. To stem the tide was a hopeless task. The Economic thinkers of the world had tried all sorts of palliatives. The disease of mankind was like Rheumatism. It left one part of the body politic and entered another. The outlook on life was to be changed. Economic activity was to be correlated with Life. Whatever was helpful to Life was valuable and whatever lessened Life was valueless, however valuable it might be from the view point of Economies.

The speaker was of opinion that Socialism as well as Bolshevism had failed. Human nature could only be changed by placing high ideals before mankind. Such ideals had been given to the world in the teachings of Baha-o-llah. The Speaker only desired to invite their attention to that glorious teaching. Words of Baha-o-llah were ternally true. He said "We test gold by Fire but we test our servants with gold." The speaker was not able to develop his theme for want of time. The solution, said the speaker, "lay in the change of hearts" and he hoped the hearts will change.

THE BAHAI CONVENTION.

UNIVERSAL EDUCATION.

(By Miss Shirin M. Irani.)

We know very well that in the 17th and 18th Centuries the opportunities for education were few. It seemed that many were deprived of this previlage. They could not go to colleges to get

higher education. But we see a vast change coming on now. Girls as well as boys can be educated and both can enjoy the same freedom. They can get high posts and are trusted better, they can become members of the parliament. What has brought about this change? We Bahais believe that through a broad and liberal education along scientific, material and intellectual lines, balanced by a knowledge of man's moral and spiritual duties and relation to God, the superstition of the past will disappear and with them the prejudice and ignorance which have always made for man's limitation. The Bahai movement stands predominantly for the freedom and education of women, even so far as to teach that it is more necessary for parents to educate their girls than their boys. Women being the mothers and the early teachers of the children of the race it is necessary that they be more educated than men. In the Orient, where the condition of ignorance and general degradation among the women is so widespread the condition of the Bahai women is far superior to that of the women in general in the countries in which they live as to be one of the clear demonstrations of the awakening of these peoples and their freedom from their former religions institutions which denied educational equality. Particularly in the Moslem countries are the women denied culture and education by the established rule of theology but now through the dawn of this New Day and Age all these limitations of the past are disappearing before the Light of Truth.

Just consider. The people of East and the West were in the utmost strangeness. Now to what a high degree they are acquainted with each other and united together? How far are the inhabitants of Persia from the remotest countries of the America. But one can observe great influence of Bahai movement as well as education. A Bahai in America loves a Persian Bahai as his own.

O spiritual friends and maid-servants of God. All the Sages, are of opinion that the inequality of the human intellect and understanding arises from the difference in the mode of importing instruction and learning. In other words human intellects are equal in origin, but they vary because of dissimilar ways of training and teaching, for this inequality of human understanding does not exist from birth,

rather it is caused by instruction and education. There is no innate distinction and superiority among mortal. Consequently all men have the potentialities of attaining to the highest position. To prove this statement they say that the people of a country like Africa are mostly devoid of reason and understanding like noxious animals and wild beasts, and are altogether uncivilized. There is not a single individual of refined civilized habits to be found in their midst. On the other hand they observe that in civilized countries most of the inhabitants possess refined habits and manners, and are with very few exceptions, gifted with keen intelligence and sound understanding, and with the power of mutually co-operating and helping one another. Thus it becomes clear and evident that the highest degree of pre-eminence and lowness of human intellects and understanding is due respectively to instruction and training and the absence thereof. A crooked branch can, by tending and training, be made to grow up straight. The wild fruits of the forest can be made the delicate fruit of the garden. An illiterate and ignorant man similarly become literate and learned by instruction, and an uncivilized world, can, by the careful attentions of a learned teacher be turned into a civilized world. A sick person may regain health under medical treatment. A poor man by studying the Art and Science of commerce can become rich, and a dependent can by acquiring perfection become a master and leader with a large following. An insignificant creature can, by the training and attention of a benevolent teacher, elevate himself from the abyss of obscurity to the pinnacle of glory and fame. These are some of the proofs and illustrations advanced by them.

Prophets too agree with their views by saying that training and instruction exercise a potent influence upon human beings, but then they add that human intellects and capacities are of varying degrees from birth. Though this statement of theirs appears to be surprising yet it cannot be rejected. For example we observe that although the children of the same age, country, community, nay of the same family are trained and brought up under the same tutor, yet, their understandings and capacities are of varying degrees. One makes rapid progress, another is slow to receive the light and reflection of training, yet another lingers in the lowermost stage of dulness. A

piece of earthenware however much laboured upon will never become a resplendent pearl. A black stone will never become a gem, nor the bitter coloeynth nor caetus can by any amount of training and tending become a sweet delicious tree. In other words training cannot alter the original nature and essence of man, but it can exercise a potent influence, and by its permeating powers, bring to light all the latent perfection and abilities that are contained and embodied in his essence. The training and labour of a cultivator converts a grain into a harvest, the fostering care of a gardener makes a seed into an old venerable tree, the loving and sympathetic teaching of the moral tutor uplifts the children of the school to the pinnacle of exaltation and fame, and the kind attention of the teacher lands an obscure child on the impyrean. Thus it is clearly and convincingly established that intellects are of varying degrees from birth and that instruction and training too exercise a very powerful influence. If there be no teacher all men would remain like beasts, and if there be no teacher all children would become worthless like creeping insects and reptiles. Thus it is that in the present wonderful age the Divine Book maker the imparting of instruction and education can obligatory injunction and not a voluntary matter. In other words it is the most sacred duty of parents to educate and instruct their daughters and sons to the best of their energies and efforts, to suckle them at the best of true knowledge and foster them in the arms of the various branches of literature and science. If they fail in this matter, they are answerable to their God and are held in approbation and repulsion by Him. This neglect is a sin incapable of forgiveness, for they make the poor child an aimless wanderer in the wilderness of ignorance and render him or her ill-omened wretched and a prey to tortures. All throughout his life the child who is sinned against, remains caught in the meshes of ignorance and illusion and folly and illiteracy. Surely if he were to die in infancy it would be better. In such a state, death is better than life, destruction is better than salvation and non-existence is better than existence. A grave is better than a palace and the narrow compass of an underground tomb preferable to a furnished mansion, for in the eyes of people he is a abject and contemptible, before God he is spiritually diseased and ailing, in

assemblies and meetings, he is ashamed and disgraced, and in the field of trial he is overwhelmed and subject to the reproaches of the small and the great, what an everlasting misfortune and degradation is this. Then it behoves spiritual brethren and maid-servants of God to strive with all their hearts and souls to train their children and educate them in the school of learning and accomplishments. In this matter they should not be at all remiss and negligent. Surely it would be better if they kill their children than leave them ignorant, for the poor innocent children become involved in varieties of defects, and answerable to God and censured and held in approbrium by people. What a sin is this and what a transgression.

The first and foremost duty of spiritual brethren and maid-servants of God is to exert themselves in the education of their children, male and female. Daughters are like sons, and there is absolutely no difference between them. The ignorance of both is equally blameworthy, the illiteracy of either of them is alike odious. The commands in connection with both the sexes are absolute. If one observes with the eyes of justice he will find that the instructions and education of girls is more incumbent than of boys, for one day they will become mothers and will have to bring up children and the first benefactors of children are mothers. Like a green and fresh branch they grew in the manner they are trained and brought up. If the training is right they grow up right and straight, if crooked, crooked. And they will continue in that particular manner till the end of their lives. Then it is established and proved that an untrained and uneducated girl, when she becomes a mother, is responsible for the disappointment, ignorance, folly, and illiteracy of a large number of children. O spiritual friends and maid-servants of God teaching and learning are, by the decisive and absolute text of the word of the Blessed Beauty, and obligatory enjoinder. Whoever practises remissness with respect there to remains disappointed of the greatest gift. Beware, woe to you if you are indifferent and negligent! On the other hand strive with all you might to instruct and educate your children, especially your daughters, for no excuse will be accepted for neglecting their education so that the everlasting Glory and Eternal Greatness may rise and display Himself, like the beminous sun in the assemblies of the Bahais and the heart of Abdul Baha may feel joyous and obliged.

ALLAHO ABHA!

Glory! Glory! Glory! The Bahai New Year begins this Day,
The Glorious Light of GOD is here to never fade away;
Rejoice, ye followers of HIM who brought the Light to earth,
And gave to you the import of Its chaste Celestial worth;
Glory! Glory! Glory! What glad tidings ye have to tell,
The coming of GOD'S Messengers from Zion's Holy Hill.

Allaho Abha.

Glory! Glory! Glory! Greetings to all this Glad New Year,
Great day of rejoicing for the Promised time is near;
When hearts will all be united in bonds of sweet accord,
To raise the Standard of Unity in honour of our Lord;
Glory! Glory! Glory! How the earth and heavens will ring,
With salutations of homage to our Beloved El-Abha King.

Allaho Abha.

Glory! Glory! Glory! Hark listen to the angels as they raise,
Their songs of adoration, of exultation and of praise;
Come join in the great celebration with the faithful band,
Whose triumphant paean of Victory vibrates through the land;
Glory! Glory! Glory! Declaim! Declaim! that all may see and hear,
The Message of the Kingdom, His Words of Love most clear.

Allaho Abha.

Glory! Glory! Glory! Let the Trumpet's strains bring in,
The multitudes of seekers to greet their El-Abha King;
Who came to Proclaim that Peace of GOD so long deferred,
Through the Power of the Spirit in His Exalted Word;
Glory! Glory! Glory! He is the Truth, the Life and the Way,
The Blessed Light of God in this Most auspicious Day.

Allaho Abha.

Glory! Glory! Glory! Let the Pure Words of GOD be seen,
In all Its Pristine Beauty—in all Its Glorious sheen;
The earth and heavens declare the advent of a New vernal Life,
That awakens all dormant things, brings forth fruits so ripe;
Glory! Glory! Glory! How all creation responds to the Divine Call,
For the Life-giving Breezes of GOD are passing over all.

Allaho Abha.

Glory! Glory! Glory; Let the New melodious strains be heard
 This Day of Days Most Glorious let all be deeply stirred;
 Arise! Arise! Arise! Go forth to spread the Cause of Him,
 Who came from heaven to greet us with this Life-giving theme;
 Glory! Glory! Glory; Anthems raise to our Beloved El-Abha King,
 Who gave His all to raise the Call that we may Glory win.

Allaho Abha! Allaho Abha!! Allaho Abha!!!

—:o:—

MY RELIGION.

The ideal of all religions, all sects, of man kind is the same, attaining to liberty, and cessation of misery. Wherever you find religion, you find these two ideals working in one or other forms. Of course in lower stages of religion and of man kind they are not so well expressed, but still, well or ill-expressed, they are the one goal to which every one of us is approaching. The goal being the same there may be many ways to reach it, and these ways are determined by the peculiarities of our nature. One man's nature is emotional, another's is intellectual, another's active, and so forth. Again in the same nature, there will be so many sub-divisions. Take for instance love, with which we are specially concerned. One man's nature has a stronger love for children, and there for wife, another's for mother, another's for father, another's for friends. Another has love for country and a few love humanity in the broadest sense.

All Christians believe in Christ, but think how many different explanations they have of Him. Each branch sees Him in different lights, from different points of view. If you ask a Presbyterian what Christ was, his eyes are fixed upon that scene in Christ's life when He went to the money changers, they look on Him as a fighter. If you ask a Quaker, perhaps he will say "He forgave His enemies." If you ask a Roman-catholic what point of Christ's life was most pleasing to him, he perhaps, will say "When he gave the keys to Peter." Each one sect is bound to see Him in its own way. It

follows that there are so many divisions and sub-divisions even in the same subject. Ignorant persons take one of these sub-divisions and take their stand upon it. These are people who think they are sincere and who ignore all others. But they do not know that sun is an absolute entity, is one unchangeable universe, but you and I and a hundred other people may stand and look at it, and each of us sees a different sun. We are bound to see a different vision of the sun. A little change of place will make a change of vision of the sun for the same man. Therefore one need not fight with other, when one finds they are telling him something about religion which is not exactly as his view of it. There may be millions of radii approaching towards the same centre of the sun, and the farther they are from the centre the distance between any two radii is greater, and as all these converge to the centre all difference vanishes. This centre is the absolute goal of mankind. We must try to reach the centre. If we find that hundreds of us differ in our opinion and we sit down and try to settle these difference by argument or quarrelling, we shall find that we can go on for hundreds of years without coming to a conclusion.

Now the only solution will be that every individual should approach the centre by himself and hence he should find out the Truth for himself by his individual efforts. He should not be forced any method of finding out Truth by any one. For instance, I am a child and my father puts a little book into my hand and says God is such and such and this is such and such. What business has he to put that into my mind? How does he know what way I will develop? And being ignorant of my constitutional development he wants to force his ideas on my brain, and the result is I shall not grow, we can not make a plant grow on nothing or on soil unsuited to it. The day we can grow a plant out of nothing, we will be able to teach a child. A child teaches itself. But we can, help it to go along in its own way. We can take away the obstacle but knowledge comes out of its nature. Loosen the soil a little, so plant can come out easily. Put a hedge round it see that it is not killed by any thing else, and there our work stops we can not do any thing else. So in religion—the more so—I must teach myself religion. What right had my father to put all sorts of nonsense into

my head? What right has my master to put these things into my head? What right has Society to put these things into my head. Perhaps they are good, but they may not be my way. Think of the appalling evil that is in the world to-day, of the millions and millions of innocent children killed out. How many beautiful things which would have become wonderful spiritual truths have been nipped in the bud by this horrible idea of family religion and social religion and county religion and so forth

The real work of religion must be every one's individual private business I have an idea of my own, I must keep it Sacred and Secret, because I know that it need not be your idea. Secondly, why should I create a disturbance by telling every one what is my idea? Other people would come and fight with me. The world is full of fools and lunatics. I must keep my idea with myself and that is between me and God. What is the religion of to-day? It is making a jok of religion. Churches are places where ladies go and show their dresses. How can human beings stand this religion drilling? It is like soldier in a barrack shoulder arms, kneel down, take a book all regulated exactly. Two minutes of feeling, two minutes of reason, two minutes of prayer, all arranged beforehand. These are horrible things, and should be avoided from the very first. Let them preach doctrines, theories, philosophy to their hearts content, but when it comes to worship the real practical part of religion, it is just as Jesus says. "Go into your room and close the door and pray in secret." Now we are only playing with religion, just as Paul Says, "For now we see through a glass darkly, but then face to face."

Then what should be the religion of future? We must always remember that God is love. Through love and love alone, we shall reach Him. Then let us make love as our religion. There is no religion in the world higher than Love. Let us then sing with the poet the religion of love when he sings:—

The hour is Coming when man's holy church
Shall melt away in ever-widening walls
And be for all man kind, and in its place

A mightier church shall come whose covenant word
Shall be deeds of Love. Not Credo then—
And shall be the passport through its gates.
man shall not ask his brother any more
"Believest thou?" but "Lovest thou?" and all
Shall answer at God's altar "Lo! I Love"
For hope may anchor, faith may guide, but Love
Great Love alone is captain of the Soul.

M. U. ABASI.

—:o:—

NOTES.

That the spirit of all the Manifestations of the past together with the Spirit of Baha-ullah and Abdul Baha are now attending to the needs of this planet is not in the least doubted by any one, who would but care to allow himself to be a tool whereby God may fulfill Himself. The force with which the Great Splendour is shining on the people of the Earth is so strong that many a person is apt to forget himself. Our Contemporary from Calcutt, viz. "The World Peace," is in every issue quoting the Words of Abdul Baha, without acknowledging it. He is not satisfied with that. He represents Abdul Baha as one expecting the arrival of the Great Avtar of the age.

But Abdul Baha was but a worker for the Great Universal Manifestation that had appeared in the Temple of Baha-ullah, and Abdul Baha distinctly taught that Baha-ullah was the One whom all nations expected. Indeed the Kingdom of God on earth is fast being established. We, who think ourselves Bahais are one with the world, and are ready co-operators with all good movements. Let others who love "World Peace," co-operate also. Baha-ullah and his 20,000, martyrs are working to establish it. Let those whom the Lord selects for this service, forget the self within and listen truly to the Call.

The Bahai News is highly grateful to the Guardian of the Bahai movement for the first Message. May the Bahai News

prove worthy of it. We do really feel that the Bahai movement has entered in to a new phase. Till now the task for the Bahais was to teach souls singly. The time has come to appeal to the souls of nations, sects, religions, schools of thought, societies and brotherhoods, Let the spirit of Baha-u-llah work to educate and nourish groups of men. The Bahai News is indeed a weak organ for India. We pray God to strengthen it.

The last Convention has created a wonderful change in the tone of different sects and religions. Day after day, we receive letters of enquiry from Societies and libraries for our literature.

We wish to suggest to the brethren at Bombay to open a Central Book Depot on a large scale so as to always have in stock large quantities of each and every book. Karachi Assembly is only a year old, and in so short a time it has a complete library of Bahai Literature, it owns a full set of furniture and has also a beautifully peccarated *Gulistan*, for the reception of the bodies of such of the Bahais as might not be received by the old community—Prof. Pritamsing writes from Rawalpindi: Bro Kaushal was here for two weeks. He gave six lectures in the Punjab. He lectured to the Students of the American college, at Pindi, the Sanatan Dharam College, Lahore, and at the Khalsa College in Amritsar. His subjects were:—

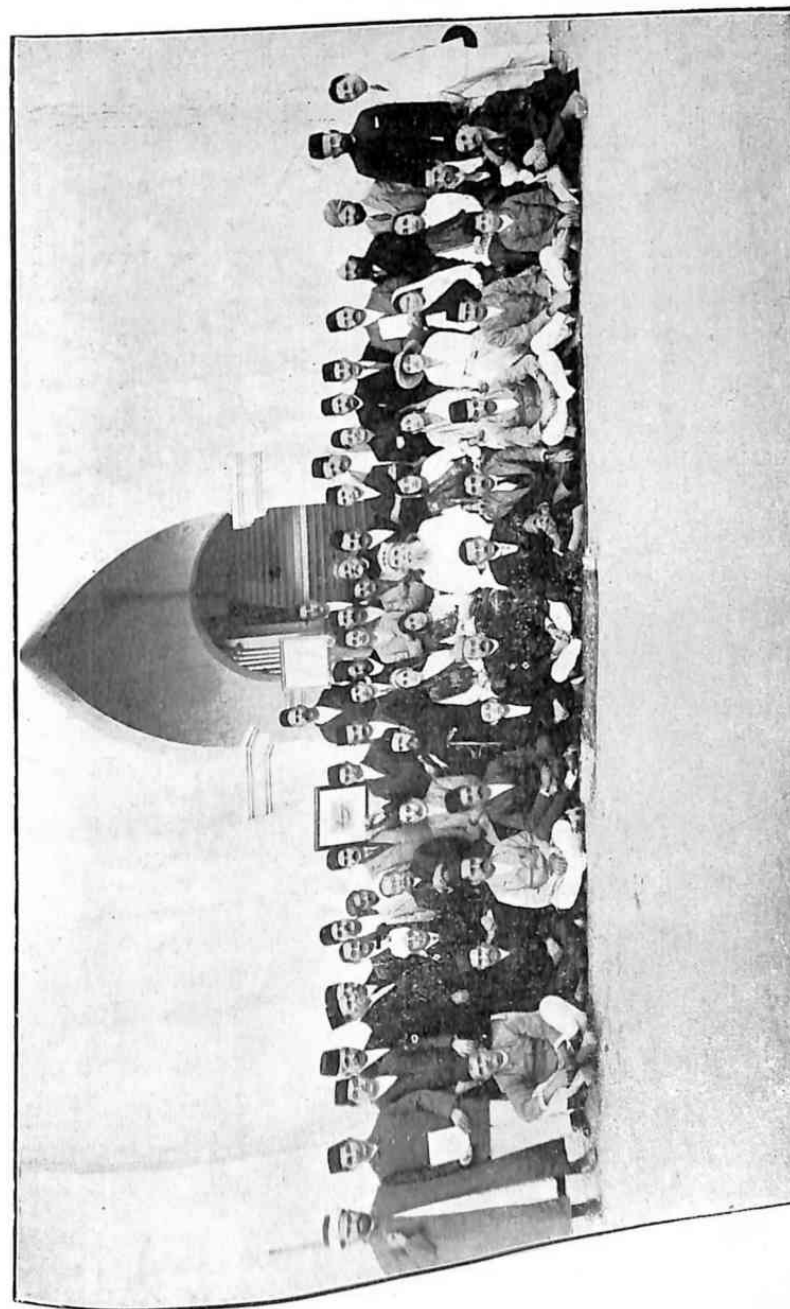
- (1) "Industrial Training available for Indian students."
- (2) "New wars for old."
- (3) "New Churches for old."

His lectures created a sensation among Christians, Hundus and Sikhs."

Brother Caushal is now at Navsari, a friend from Bombay writes: "Mr. H. Niku, has arrived from Teheran. He is holding clesses for the training of teachers to teach the Cause.

Dr. Sino Scorpa (etalian) has made it his lofty ambition to study the Bahai movement thoroughly and publish a really original work on it. He is also learning Persion with that object.

عکس مستطد مجوں بهائی در کنونشن سوم بهائیان هند و برما در بوم ۱۳۰۲ شمسر ۱۹۲۲

Delegates to the 3rd All-India Bahai Convention held at Karachi from 27th to 31st December 1922.

M. Paul Richard was at Bombay, and the friends were highly pleased by his presence. He is now gone to Kathiawar, where the movement, we presume has no adherents. He will return thence to Karachi."

The Great Indian poet Sir Rabindra Nath Tagore will be in Karachi by the time this number comes out of Press. We welcome that great soul to the soil of Sind. Indeed Sind has of late come under the spirit and every day the gardener is sending a fresh supply of spiritual water. The International University of the Poet, deserves every co-operation and all lovers of humanity will hail the coming of the poet.

Prof. M. R. Shirazi, left Karachi by "the City of Karachi," on 8th March, for Port Said. He will thence go to Haifa. He will leave Haifa for America direct. He will arrive in New York, about the 2th of April. There in the States he will visit those towns where there are Assemblies and by about the first of September he will leave America for Europe and Palestine, and be back in India by 10th November.

Mr. J. Staunard is doing good work in Burma and we hope she will prepare Burma to some day invite the Bahai Convention.

The place for the next Convention is not yet decided. Only Bombay has so far invited it. We would wish the Convention to move outside Bombay presidency if possible. Calcutta seems to be a good soil for it. There the young men have started A. Y. M. A. B. What about the old men? There are no old Bahais. All Bahais are young in spirit.

Miss Agnes Alexander writes from Japan, and gives a full account of the spread of the Bahai Movement and the new spirit there. We cannot publish it in full. Bahais must travel and visit these friends.

Bolshevism having failed the spread of the Bahais movement in the Caucasus has been very rapid of late. In Ishkabad, where the first temple of Peace was erected by the Bahais a large number of Russians and Turks have joined the movement. They are also publishing a paper called '*Khurshed Khawar*.' The Spiritual Assembly of Teheran inform us that they have arranged to send out teachers to each and every town of Persia. They are also regularly circulating Bahai News in all parts of Persia.

بفرمائید تا به بینید که تمام اختراعات مهم و صنایع عجیب که مدخلیت در ارتباط عمومی داشت در قرن طلایی نوزدهم مسیحی که قرن ظهور همان مناوی کل و موعود جهان "حضرت بهاء الله" بود در عرصه شهود آمد اول (۱) معجزه نمائی محیر العقول! تلگراف که بطرفه العین از شرق بغرب مخیره نماید بتوسط (موبت آیستون) در سنه ۱۸۳۲ مسیحی اختراع و شیوع یافت که نه سال قبل از ظهور مبشر اعظم (حضرت نقطه اولی) روح ماسواه فداه است دوم (۲) کشتی بخار که وسیله طی البحر و سرعت سفر دریائی است بواسطه (دات) در سنه ۱۷۹۹ که چهل و دو سال قبل از ظهور (نقطه اولی) است کشف و توسعه یافت (۳) خارق العاده (فتوغراف) و عکاسی که واسطه ملاقات های عمومی و خاصه تشریف اهل عالم در یوم لقاء بزیارت صوری محبوب خود و سایر دوستان از مسافت های بعیده است بتوسط (اداکر) در سنه ۱۸۳۱ که ده سال قبل از ظهور است انکشاف و انتشار یافت و هکذا سایر اختراعات و کشفیات مهم که ذکر آن موجب تطویل است مانند شمند فر (بتوسط استفانس) در سنه ۱۸۳۱ و غیر ذلک. پس باید بگویم (ان ربک لها لم رصاد) و لطیفه (کل یوم هو فی شأن) و دقیق (ان الله لا یخلف الميعاد) تدبر و تأمل نموده بیوم موعود و شاهد و مشهود اذعان کنیم و بگوئیم الحمد لله الذي صدقنا وعده.

بقیه نمبر ۲

م ناطق.

محفل روحانی کراچی بر آن بود که همواره بشارات ساحت اقدس و اخبارات امری که از اطراف میرسد جمع آوری نموده هر ماه در این مجله شریف درج و نشر نماید ولی نظر باینکه الواحات مبارک و مقالات مفیده و مضامین عدیده کل حاکی از بشارات ترقی امر الله و علو کلمه الله و ظهور قدرت و عظمت ولی امر الله و ثبوت و رسوخ احبنا الله از هر جهت متواتر می رسید و در البشارات مذرج و منتشر میگردید بلکه زیاد آمده در اداره ذخیره میشد. لهذا محفل روحانی چون مقصد را حاصل دید خود داری نموده آنها را مقدم شمرده و مداخله نمود. تا اینکه الحمد لله مجله شریف بکمال موفقیت دوره سال دوم را بانجام رسانید و چشم اهل دانش و بینش را از بشارات فوق روشن و منیر فرمود پس لازم شد تشکر و امتنان واقعی خود را اظهار و خاطر قارئین محترم را از اخبارات ذیل مستحضر سازد -

(۱) الحمد لله

کنونش سوم بهائیان هند و برما بکمال شکوه و جلال در کراچی منعقد و تاج افتخار بر سر احبای این دیار گذاشت و این نبود مگر از فضل و عنایت

جمال قدم و اسم اعظم (۲) جناب عبدالجبار یکی از احبای رنگون بعد از کنونش از کراچی بصفحات پنجاب عازم و بتبلیغ امر الله قائم و الحمد لله مؤید و موفق بوده اند (۳) یکی از جوانان تازه تصدیق بهائی از اهل حیدرآباد سند چهار مغزلی کراچی باوجود مشغله زیاد و کارهای مهم کل و گذار نموده و خود عازم مسافرت و تبلیغ امر الله در اطراف هندوستان است (۴) جناب آقا میرزا محمود زرقانی که یکی از خدمای امر و ادبای روی زمین هستند پس از فتح و فیروزی و مراجعت از سفر اطراف هندوستان تشریف فرمای کراچی شدند و بعد از انجام خدمات شایان بامور کنونش عازم کعبه مقصود گشتند لهذا احبای هندوستان عموماً و احبای بهمنی و کراچی خصوصاً تشکرات صمیمی خود را در حق ایشان اظهار میدارند و قدر این وجود محترم را میدانند زیرا سفر اخیرشان که در ساحت قدس پیمان مشرف بودند یکی از دوستان عزیزه ساحت اقدس عرض و طلب مبلغی کامل بجهت هندوستان مینماید در جواب لوحی که فوق ملاحظه فرمودید خطاب بای بنده خدا نازل که میفرماید (مبلغی کامل نظیر آقا میرزا محمود در این ایام موجود نه) فی الحقیقه این تمجید در حق او کافی است (۵) جناب آقا شیخ ابوالقاسم از اهل گیلان که تبلیغ و تربیت شده دست حضرت عبدالبهاء هستند و چهار سال متتادیا در اطراف ایران بتبلیغ امر الله مشغول چندی قبل از کنونش از طریق ناصری و بغداد وارد کراچی شده بخدمات امری در ایام کنونش موفق گشته بعد از کنونش باتفاق آقا میرزا محمود زرقانی و چند نفر دیگر از یاران جانی عازم کوی جانان گردیدند (۶) جناب پروفیسر شیرازی که از سن طفولیت تا کنون در هند خاصه در کراچی بتبلیغ امر الله و اعلاء کلمه الله و نشر نفحات الله مشغول بودند و بشبوب و رسوخ بر پیمان مشهور و معروف و مورد چنان عنایات که در الواح فوق مشهود است لهذا موجب وصایای حضرت عبدالبهاء که ده روز قبل از صعود مبارک در لوح اخیر نازل شده و اذن اراده حضرت ولی امر الله که بعد بافتخارشان صادر گشته در یوم هشتم مارچ از بندر کراچی بر کعبه مقصود حرکت نمودند تا پس از حصول تشریف و زیارت بقاع مبارک سفری بامریکا و زیارت احبا نموده باز بر بقعه مبارکه مراجعت نمایند و از امر مبارک نشر جدیدی بجهت ترقی امر الله و ترویج دین الله و ارتفاع کلمات الله در نظر گرفته بهندوستان اعزام گردند احبای هند عموماً و کراچی خصوصاً امتنان و تشکرات صمیمی خود را نسبت باین شخص محترم اظهار داشته و میدارند و از مژده ورود ایشان مشغوف و مسرورند.

محفل روحانی بهائیان کراچی.

مرکزی آن اقلیمند و این هیئت مانند محافل خصوصی بمجرّد انتخاب در ابتدا
لجنه های مخصوص انتخاب نماید و امور تبلیغ و مخابرات امریه و ترتیب محافل و
مجالس و تأسیس و اشتراک بمجلات امریه و طبع و انتشار الواح و کتب و مقالات
امریه و امر مشرق الاذکار و انشا و اداره مدارس بهائی و سایر تشکیلات خیریه علمیه
امریه که راجع بنقطه مخصوص از نقاط امریه نباشد بلکه راجع بمصالح عمومیه امر الله
در آن اقلیم است هر یک را بلجنه مخصوص محول نماید و این لجنه ها تماماً در ظل
محفل مرکزی هستند مؤول اعضای انمخلفند و مطیع و منقاد آن. اگر چنین شود امور
مرتب و منظم گردد امر الله ترویج شود وحدت بهائی محفوظ ماند و یگانگی و الفت
و اتحاد باقی و برقرار گردد و هیئت و کلاً تقریباً همان کنونشن سالیانه است که در
امور امریه آن اقلیم مذاکره مینماید و بر این هیئت لازم و واجب است که هر چند
تجدید شود و انتخاب محفل مرکزی را تجدید نماید و این محفل مرکزی آنچه را
خود تمشیت ندهد بارض اقدس مراجع نماید. باین نحو اساس بیوت عدل الهی
مستحکم گردد و امور امریه کاملاً مرتباً من دون تأخیر مجری شود و از جریان باز
نماند و اما در خصوص اشتراک بمجلات امریه یعنی نجم باختر و البشارة و خورشید
خاور امید و طید چنانست که در صورت استطاعت احبا در تمام نقاط این امر مهم لازم
را اعمال نخواهند نمود و بواسطه محافل روحانی خویش جمعاً اشتراک باین مجلات
امریه خواهند کرد و محفل روحانی بواسطه لجنه مخابرات مخابره اداره آن مجلات
نماید و بشارات امریه خود را ابلاغ کند تا احبای شرق و غرب عالم واقف و مستفحص
بر اقدامات دوستان در تمام جهات گردند و شمهری نیست که اداره کامله مجله
البشارة باید از این بعد مانند اداره مجله نجم باختر در صفحات امریه یک به یک
محفل مرکزی اقلیم هندوستان گذارد شود و محفل مرکزی آن مجله را تحت اداره
لجنه مجلات امریه خود گذارد تا تمام یاران در انصفحات تأکید و معاونت و تقویت
این مجله را نمایند و اجمعی عظیم بترتیب و تنظیم و توسیع و تحسین و تعمیّم
دهند و آن نماینده احبای آن اقلیم دانند نه محصور بنقطه از نقاط امریه آن اقلیم.
در آن سامان همواره ملتسم و بیاد آن حبیبان در این جوار سه ۳ بقعه مقدسه نوراء
هیدم و ماءنوس - بغداد استانش شوقی -
۲۵ دسمبر ۱۹۲۲.

نهضت عالم

حق جهان کرد مسعود ظهور پس عیان گشت و شد جهان معمور
لازم است یک عطف نظری باین نکته مهم بنمائیم. در یک تاریخی که تا کنون
نمیشود کمتر از شش هزار سال تعبیر کرد یک عادت یا دیانت عمومیه شرکیه بت پرستی
در تمام قاره قدیم و جدید کره زمین شیوع داشت ولی با یک فلسفه های مختلف و
دست آویزهای متفاوت که فعلاً از مقصد ما دور است و اهل عالم بهل متشقه لاتحصی
مقسم شده باهم در نهایت قسادت و بیرحمی بهجنگ و خونریزی مشغول بودند. پس
مقدر جا بفاصله چند قرن در هر نقطه یک نفر شخص آسمانی سر از گریبان حقیقت
بیرون آورده و گم گشته گان صحرای شرک و عداوت و تقلید را بنقطه توحید و
محبت و تحقیق دعوت فرمود و از اوراق پراکنده اقوام بشری جماعتی را بهم مربوط
ساخته جزوه از کعب وجود تشکیل داد مانند (حضرت موسی) در مصر و (حضرت مسیح)
در فلسطین و (حضرت محمد) در عربستان و (حضرت بودا گوتاما) در هندوستان و
(حضرت زردشت) در ایران و (کنفوسیوس) در چین و این جزوه بندی ها نظر بمقتضای
از منزه سابقه و عدم ارتباط کامله ممالک و اقلیم عالم بیکدیگر بخدی از هم جدا و
بیگانه بودند که حتی از مسلک و مقصد یکدیگر بکلی بی خبر بودند و از این جهت تولید
سوء تفاهم در مابین ایشان شده بعوض اتصال و التیام نزاع و اصطکاک های شدید که
خلاف مقصد اصلی داعیان آسمانی بوده بواسطه تقلید و موهومات اختراعی روی داده
بلی گاه کاهی بعض از منادیان قرون معاصره ام قرون متقدم را بواسطه قرب و جوار
از روی براهین و مواجید جذب و جلب میکردند ولی باز مرجزوه از کتاب جامع
بشری باستقلال خود باقی بود. این معدود داعیان الهی یک دستورالعمل جامع کامل
موقتی بقوم خود داده و یک بشارت بزرگ ظهور و طلوع کلی بانها عنایت فرموده که
آن ظهور اعظم آن محبوب عمومی آن موعود همگی این اختلافات را بردارد و ام
مفرقه را مرتبط سازد و این جزوه های متشقه را بهم وصل کرده یک کتاب جامع
انسانی تشکیل دهد. و هر یک در انتظار مقدم مبارک آن داعی من فی الامکان و راعی
اغنام جهان تأکید بلیغ فرموده. آیا آن قرن طلایی و عصر نورانی که آن نابغه آسمانی
بمخبرات کل و اتحاد کل باید ظاهر شود چه لازمی دارد؟ البته باید وسائل مخابره و
مسافرت و ارتباط و اطلاع مابین شرق و غرب و جنوب و شمال از هر نقطه بنقطه دیگر کاملاً
مسهولت و سرعت فراهم باشد آیا چنین نشد؟ یک مراجعئی بتاریخ انکشافات عالم

از قلم حضرت ولی امر الله

بواسطه اعضای محترمہ محفل روحانی بمبئی یاران الہی و ائمہ الرحمن
 در تمام صفحات ہند و برما طراً ملاحظہ نمایند
 هو اللہ

روحی لمحببتکم و خلوصکم و قیامکم الفدا در این حین کہ نوید جانپور اجتماع
 احبا الله و بشارات انعقاد محفل سالیانہ آن خادمان با وفای مرکز میثاق بارص اقدس
 واصل کشتہ و اشارہ برقیہ کہ خاکہ از افتتاح آن انجمن مبارک است رسیدہ بیاد
 آن برادران و خواهران روحانیم افتادم و با قلمی سرشار از محبت و اشتیاق از برای
 ہر یک ہدایت ربانیم و تأییدات ملکوتیہ و اکتشافات روحانیم و ترقیات معنویہ در
 آن جمع نورانی مسئلت نمودم کہ ای مولای حمون تو واقف بر حال این خستہ دلانی
 و مطلع بر نوایا و مقاصد و مساعی موفورہ شان در سبیل امر الله نظر عنایت را شامل حال
 این جمع کن و نور ہدایت را در قلب این منادیان امرت بر افروز قلوب ناطقین و
 مستمعین انجمن را از ما دونت فارغ کن و برکت آسمانی بر اقدامات و ہم عالمہ شان
 مبذول دار عزت امرت را در آن خط و سیم جلوه دہ و قوہ کلمہ آت را در قلوب و
 ارواح ملل و اقوام متغیرہ اش ظاہر و عیان فرما جان نثاران امرت را بقوہ شدید در
 این یوم جدید مبعوث فرما و دائرہ خدماتشان را ہر دم و سعتی عظیم بخش اجناس
 مختلفہ و مذہب متباہضہ و طبقات متغیرہ از یکدیگر را تحت لوآی میثاق محشور
 نما و تعصبات و اوہام عقیدہ شدیدہ شان را بافت و وداد حقیقی تبدیل دہ یاران برما
 و فارسیان و عثمان را سرمشق دیگران از ہم وطنان در آن سامان کن و نتایج و ثمرات
 باہرہ این انجمن را الی الابد باقی و برقرار دار. امید چنان است کہ این تمنا از
 ساحت کبریا مقرون باجابت گردد و صمیمت این کفونشن دوستان ہندوستان ولولہ و
 شوری در صفحات آن اقلیم اندازد در نہایت اشتیاق منتظر درود تفصیل و قرار ہای
 آن ہیئت و مقصد وصول مذاکرات و صحبہای نمایندکان احبا در آن جمع و حال
 چون امر الہی در آن شطر ارتقائی یافتہ و آزادی عقائد و افکار ثابت و محقق کشتہ
 و دورہ جدیدی بہمان آمدہ وقت آنست کہ احبا بتقویت اساس امر الله قلباً و ظاہراً
 مادياً و معنویاً پردازند و روابط روحانیم را بین افراد و مجامع احبا تشدید دہند و آن
 در این ایام بتاسیس و تشکیل و تحکیم محافل شور روحانی است یعنی در ہر قریہ

از قریہ و ہر مدنیہ و بلدہ در تمام صفحات ہند و برما کہ عدہ مؤمنین از رجال از
 سن بیست یک تا ۲۱ و ما فوق آن از نہ ۹ تجاوز نمودہ احبای آن نقطہ نہ ۹ نفر از
 جمع خود در نہایت توجہ و تجرد و انقطاع کتباً و منقياً انتخاب نمایند و نام انرا
 محفل روحانی گذارند و تمام امور کہ راجع بمصالح امریم در آن نقطہ است باعضای آن
 محفل ہر یک از احبا مراجع نمایند تا پس از مشورت دقیق و مذاکرہ تام ہر یک از
 اعضا محفل روحانی در نہایت حریت ابدای رائی خویش نمایند و باتفاق آراء یا
 با کثرت امور مرتباً و منظمآ تمشیت گردد و مسائل حل و تصفیہ شود و کل اعضا و
 احبا در داخل و در خارج محفل مطیع و منقاد رائی اکثریت گردند ولو آنکہ رائی
 اکثریت مخالف واقع باشد و عاری از صواب امریم تبلیغ مختبرات رسمہ امریم
 ترتیب محافل و مجالس تاسیس و اشتراک بمجلات امریم طبع و انتشار الواح
 مبارکہ و کتب و مقالات امریم امور مشرق الاذکار انشاء و ادارہ مدارس بہائی و سایر
 تشکیلات خیریرہ عامیرہ امریم در ہر نقطہ از نقاط کل باید در تحت ادارہ و بطلاع و
 صواب دید محفل روحانی باشد و امر ہر یک را محفل روحانی محمول بلانجمنی
 مخصوص نماید و اعضا آن لجنہ را نفس محفل روحانی در حین تشکیل انتخاب
 نماید و در ظل و اطاعت خود آورد و انجمن را محفل روحانی با کثرت آراء امری
 از امور را خارج از دائرہ و منطق محدودہ خویش داند و آن امر را مسئلہ کلی مہم امری
 شمرد کہ تعلق بامر الله در تمام ان اقلیم دارد انوقت بمحفل مرکزی احبا ہندوستان
 مراجع نماید و محمول بان ہیئت مرکزی کند و تمام محافل روحانی در ظل و مطیع و
 موئل محفل مرکزی ان اقلیمند احبا کلاً باید این محافل را چہ خصوصی و چہ مرکزی
 تقویت نمایند و افراد کل تائید و تصویب قرارہای محفل روحانی خود نمایند اعتماد
 بان نفوس کنند و بتعاون و تعاضد قیام نمایند و در حین انتخاب اعضا محفل
 روحانی مؤمنین و مؤمنات ہر دو از سن بیست و یک تا ۲۱ و ما فوق آن حق تصویب
 یعنی ابدای رائی در انتخابات دارند ولی چون حجاب در شرق مانع است و معمول
 بر نسائہ عجمالاً از حق عضویت در محفل روحانی ممنوع مقتضیہند ولی نہ منتخب
 و اما تشکیل محفل مرکزی اقلیم ہندوستان باید منتخب مستخبین باشد یعنی احبا
 و اما الرحمن از سن بیست و یک تا ۲۱ و ما فوق آن بحسب تعداد و قوہ شان در ہر
 فقطرئی از نقاط امریم عدہ و کلائی از مابین خود انتخاب نمایند و این و کلا یا در نقطہ
 مجتمع شدہ و یا کعبہ نہ ۹ نفر انتخاب کنند و آن نہ ۹ نفر اعضا محفل شور

تبریک ورود

شکر کان طلعت جانان ز سفر باز آمد ز سفر آمدنش روح به پرواز آمد
آمد و از قدمش باب کرم باز آمد باز جان با دل جان باخته دمساز آمد
که بانجام همان بخشش آغاز آمد
باز آمد ز سفر یار جهان راحت جان غصن ممتاز بها ماه مهان روح روان
آنکه یابد ز درش تاب و توان جسم جهان در پی تهنیتش هر دل و جان وجد کنان
بانوهای نعوت و نی و شهنواز آمد
بانگ تبریک بلند است ز هر قطر و دیار که ز مغرب شد عیان شمس رخ آن دلدار
شهر یار کرم آمد بسوی شهر یار جلوه گر شد بهچمن تا که گل روی نگار
همچو بلبل بنوا عاشق جانباز آمد
تا خرابان بره آن سر و قد رعنا شد رسته خیز دیگر اندر صف جان برپا شد
عالم قدیس دیگر باره پر از غوغا شد نوریان را دل و جان زنده ز یک ایما شد
هم کار دل عشاق بها ساز آمد
آمد آنکس که بود مرکز امر اعلا آنکه منصوص شد از خامه میثاق بها
آنکه غبط دهد از رخ بهر و مهر سماء مطلع مکرمت و مشرق انوار هدای
رمزها را بهت با شاهد شیراز آمد
هر که خواهد نگردد جلوه سباحتی را یا به بیدد دهش و بخشش یزدانی را
گو بیا باز به بین شوقی ربانی را بنگر شهیر آن طیر جهان ربانی را
که بر آن ساعد میثاق چو شهباز آمد
قدرت عهد بها بنگر و احسان بها که چگونه علم نصر و عطا کرد بها
سیم و لشکر تائید بهچمنید ز جا تا که در کشور پیمان و صف جشن لقا
غصن سلطان بقا آیت ممتاز آمد
در چمن تا که شکفت آن لب و روی چون گل پر نوا گشت دل سار و هزار و صاصل
عاشقان جمله گرفتند بکف ساغر مل بسکه کردند غزلخوانی و شور و غلغل
باغ در زلزل از نغمه و آواز آمد
سبز پوشان چمن جام و صراحی بر کف گلزاران دهن وجد کنان صف در صف
شور عشاق فرونشاند زنی و بر ربط و دف بلبلان باز گرفتند ز سر شوق و شغف
تا بگلزار عیان آن گل با ناز آمد

آنکه خورشید خجسته شد ز رخ تابانش طعنه خلد برین است صف ایوانش
بشبان فخر کند پست ترین دربانش مرده را جان دهد آن لعل لب خندان
کان لب و چاه زنج منیع اعجاز آمد
با وجودیک بود مرکز الطاف قدیم آیت رب رحیم است و مر فیض عظیم
لیک از رقت قلب و دل چون خلد برین در صف بندگی مرکز میثاق قویم
با غلامان بها همد و همراز آمد
او بود بنده یکتا تن میثاق بها کند از مهر جبین منتشر اشراق بها
شرح گوید ز خط و خد هم اوراق بها آنکه با طلعت عهد و مر میثاق بها
در عبودیت ذات قدم انباز آمد
عاشقش فخر بصد لیلی و مجنون دارد که بر او در غمش ارتیغ ز گردون بارد
بر جبین خم ز جفا های چون چرخون نارد سر بشاهنشاهی کیتی دون نسیار
آنکه بر درگه جودش بتک و تاز آمد
ثابت عهد بها سر بسر دار کند عاشق گل چه نگه بر اثر خار کند
کشته عشق چه خوف از شرر نار کند چه هذر از خطر خنجر خون بار کند
هر که شیدای کمان ابروی غماز آمد
حالت عشق فزون تر بود از شرح کتاب نتوان عشق بیان کرد بهر فصل خطاب
برتر است آن زمعانی بیان از هر باب شرح حال دل عشاق برون از اطناب
گرچه خال رخ او نقطه اعجاز آمد
عاشقانی که وطن بر در جانان کردند ترک جان و تن و سر بر سر پیمان کردند
خویش و اعوان و سرو سامان هم قربان کردند وحدت عهد بها را سرو سامان کردند
دلشان پاک ز حقد و حسد و آزار آمد
این زمان عاشق حق عاشق انسان باشد عاشق عالمیان خادم یزدان باشد
خادم نظم جهان عشق جهانان باشد هر که او بر در دلدار بدینسان باشد
حاجبش نی زرد نی زاهد و پاپاز آمد
عاشق شمس یقین شیفته انوار است که فیوضات مائثر هم در آثار است
باغبان را ز شجر سر عمل انبار است غصن ممتاز کفون مرکز این اسرار است
مهر مشهود رخس شاهد این راز آمد
شکر ایزد که دل از عشق وی آمد بسرود جان سرود از شغف اندر درش آیات درود
دیدم شد ناظر روی جو به سر وجود رخ محمود در آن بارگه آمد بسجود
تن ایاز در آن دلبر طراز آمد

و بان اهنگ دلربا و صوت ملیح جانفزای مرحبا و بسم الله خاطر جانرا قرین افراح
مینمودیم واضح است که این نفوس در چنین حالتی که مستغرق به محور الطاف لقا
بودند و متعین بموائد فیض حضور انطاعت بقا چگونه صائقم قضا لرزه بر اندام آنها
انداخت و سیل بلا چگونه بغیان وجود را منهدم ساخت لهذا در این مدت یکسفر
اوازید که از صعود و عروج آن نور احدیه گذشت در واقع ارض سرور محاط بظلمات
دیچور مشاهده میشد و فضایی شادی و حبور تنگنای هم و شم و آه و حنین موفور بود
و مزید بر درد و الم هجرت و مسافرت ولی امر الله گشت که انوجود نازنین از شدت
تأثر و تأسف و تاحسر و احزان ترک بقعه نوراء فرمودند و وحیدا فریدا سرکشته شهر
و بیابان گشتند تا فراغت و در حالت وحدت و غربت و خلوت برآز و نیاز بملکوت
اسرار دمساز شوند و از دیده ها پنهان آه سوزان از دل برکشند تا آنکه بحمد الله زمان
هجرت منقضي شد و بساط فراق منطوی گشت و مجددا ارض حیفا و کرمل به هجرت
افزا بقدم غصن ممتاز رشک گلگشت و گلزار شد و غلیان قلوب تسکین یافت و فوران
نار تاحسر و انتظار منطقی شد و بلبل وفا در گلشن بها مجددا بتغنی و ترنم آمد و
لسان فصیح ملیح بگشود و عنقریب از ناله زارش و نغمه مشکبارش سرها بکمندش
افتد و قلوب و ارواح یاران همدم سرور و فرح بی پایان شود چنانکه لیلا نهارا
بتحشیت مهم امور و ترویج تعالیم اساسیه رب غفور اوقات مبارک را صرف میفرمایند
و بمقتین مبین چون آفتاب افق علیمین واضح و لائح است که عنقریب امر الله ترقی و
پیشرفت سریع عجیبی پیدا خواهد نمود که محیر عقول و افکار گردد و ارباب دانش
و بینش را ذهل غریبی از انتشار نفحات الله دست دهد و شکلی نه که جمال اقدس
ابهی ملکوت نصرت را نصیر و ظهیر خادمان امر خود فرماید و حضرت عبدالبهاء از
جبروت اسنی ممد و مؤید یاران جان نثار گردد و غصن ممتاز در عرصه انشا اعلام
نصر و انتصار را بر افرازد و کلمه الله را مسموع ملل و امم آفاق فرماید و جنبش و حرکت
عظیم در کنیونت امکان افتد و روابط امریه در بین اهل بها مستحکم گردد و وسائط
اتحاد و اتفاق و یکانکی متین و زرین تر شود چنانچه از دستخطهای مرقومه حضرت
ولی امر الله که در این اوان خطاب بهاران و دوستان در جمیع جهات ارسال فرموده
اند واضح و نمایان است از جمله امر بتأسیس محافل روحانی در تمام مدن و قری
فرموده اند و تأیید و تقویت و تعصید بل نهایت تاکید و تحریص و تشویق و تشجیع
این مسلم را نموده اند و نقایح حسنه و مزایای طمیه ممدوح و تأییدات عظیمه انرا

با لطف عبارات و ارق اشارات و ادق بیانات تشریح و توضیح فرموده اند و در واقع
وحدت بهائی وحدت کلمه وحدت آراء وحدت افکار وحدت مقاصد را مانند حلقه
های زنجیر بیکدیگر مرتبط و متین ساختند و چون احبای رحمانی بتأییدات
سبحانی باین منهج و مسلک سلوک نمایند و بموجب این او امر جلیل متعالیه
معباهیه قیام و حرکت فرمایند اول باره و ثلثا و تشعشع انوار اتحاد و اتفاق و یکانکی
حقیقی صمیمی الهی است که با جمل وجوه و اکمل صور جلوه کند و بذل فیوضات
نماید لهذا نظر باین وسائط و روابط حقیقیه و بموجب امر حضرت غصن ممتاز ارواحنا
لفیوضات الفداء محفل روحانی قانونی از طریق انتخاب عمومی احبا در حیفا ارض
اقدس نوراء تشکیل و تأسیس شد و امید داریم که بتأییدات ولی امر الله و نفحات
قدسیه ساطعه از اعتبار مقدسه مطهره علیا و ادعیه خیریه یاران با وفا بخدمات
موکوله و صایای مفروضه و فدا کاری در سبیل مرکز امر ولی مخصوص حضرت شوقی
افندی ربانی مؤید و موفق گردیم (ولیس ذلک من فضل الله) ببعید و چون این
تحریر مختص اعلان تأسیس محفل بود لذا باختصار معروض گشت جناب مستطاب
آقا میرزا عبدالاحسن آواره تفتی علیه بهاء الله پس از چندی توقف در بهاد کوه و
قیام بر خدمات امریه ببقعه مبارک وارد و فائز شدند و عجلتا چند روز است که با مر و
اراده حضرت ولی امر الله مسافرت با روپ نموده اند و یقین است که از سفر ایشان
نقائج مستحسنه ظهور و بروز خواهد نمود همچنین حضرت فاضل مازندرانی علیه
بهاء الله الاهی تقریبا یک سفر بود که در ارض مقدس مشرف بودند و حال باذن و
اراده حضرت غصن ممتاز عازم قطعه امریه هستند تا بنشر نفحات الله و اعلاء
کلمه الله مشغول گردند هنگام تشریف و زیارت با اعتبار مقدسه مطهره نورانیه در
نهایت تضرع و ابتهاج رجا و استدعای مزید تأیید و توفیق برای خود و آن یاران
محترم مینمائیم و از الطاف محیطه سلطان احدیه امید داریم که این تمنا و آرزو
مستجاب گردد همواره منتظر و مترصد ورود بشائر روحانیه از انصافات بوده و هستیم
جمیع اهل وفا و ساکنین سفینه حمرا را بتحیات قلبیه و اشواق روحیه ذاکر و مکبریم
اهل سراق عفت و عصمت و رقات مبارکات و افغان دوحه بقا و افغان سدره منتهی
و احبای طلعت پیمان کل در قمیص صحت و عافیتند و با بدع و احادی تسکیرات
کل را ذاکر و مکبر و الله ابهی . منشی محفل نورالدین زین حیفا ۲ فبروری ۱۹۲۳

گلشن گردد (لیس هذا علي الله بعزیز) حال این فانی از احبای مخلص جمال قدم و مقربان درگاه اسم اعظم رجا مینمایم که در این چند یوم مصیبت در مقام اعلی و بقعه نور با کمال توجه و رجا لوح مبارک احمد را تلاوت کنند که انشاء الله این طوفان احزان آرام گیرد و نیر صبح امید بدمد و این سفینه متلاطم بساحل رسد زیرا که یقین مبین میدانم که آن روح پاک قدسی و لطیف ربانی راضی بحزن و کدورت نفسی نبوده و بهر هم و غم احدی میل مبارک نبوده و میفرمودند صورت محزون را نمیتوانم بر پیشم غمگسار نوع بشنودند و مهربان بهجمیع اهل عالم در اکثر اوقات میفرمودند و تبسم و تکلم میفرمودند و اطفال را میطلبیدند و نشاط و انبساط عموم را طالب بودند و میفرمودند اطفال اهل ملکوتند و همیشه سرور و مشغوف باری بیش از این قلوب مخلصین را نخرانم و بر زخمهای دلهای غمگین نمک نپاشم (ربنا لا تحمل علينا ما لا طاق لنا و ارحمنا بجمودک و احسانک انک انت الغفور الرحیم الکریم) باری دیگر بعد از این شرح پر ملال از فروضات و واجبات تقدیم تشکرات صمیمانه است خدمت جمیع هیئت فانیان از هر بلد و هر دیار و هر مکان. فی الحقیقه اگر قیام و استقامت و وفاداری و همت بلند احبای الهی و آباء رحمانی در هر پوستر نمیروید بکلی شیرازه وجود این فانیان از هم پاشیده بود چیزی که اسباب تسلی و التیام قلوب مجروح حضرت و رفقه علیا و این فانیان است گشودن پوستر اطراف و اخبارات ارتقاع امر الله است و شکی نیست که سرور قلب مبارک در ملکوت الهی بهمین است لذا مجددا بتمام قلب و روان تشکرو امتنان از کل مینمایم.

امر آستان مقدس منیره

مصیبت عظمی

من کلام اقل فانی مرتضی ملا زاده تبریزی در مصیبت عظمی و روزی کبری و غروب شمس عهد الله من افق الا مکان

ترا کمت الاشجان بالز فرات
قرعزت الافلاک بالسطوات
احاطت علی الا مکان بالنکبات
توارت بروق النور بالاحجبات

و قد ماج بحر الهم والغم و الاهی
تزلزلت الارکان حتی تمیلبت
و قد بکت الافاق و اغبر وجهها
بما غاب شمس العهد و النصل و الهدی

و مرکز میثاق و آیت رحمت
و عبدالبها شمس الضحی مطلع الندی
الی الملاء الاعلی تصاعد روح
تشعشع لاهوت العما بهجماله
تسمرت الاحشاء عن شدة الغوی
تتابع الاحزان و الصبر فاقد
قلوب احباء الاله تاججت
فما الصبر فی هذی المصیبت انها
قضي ما قضي ان الرزایا شديدة
فیا ربی الاهی و یا مالک الوری
تفضل علینا ثم نور قلوبنا

و معدن جود فائض البرکات
جزیل العطايا و افر النحسات
صعودا الی اللجئات و الغرات
و جن به الغاسوت بالظلمات
تلبیت الا کباد بالشهقات
تسبیل دموع العین بالاحسرات
و اجفانهم مصوبت العبرات
عظیم علی الاحباب ذی الملکات
علی اهلها و الكل فی غمرات
بمشرق عهد باهر اللعات
علی امرک المحفوظ بالاحظات

تمت فی الیوم العاشر من شهر ربیع الثانی ۱۳۳۰

—:0:—

مکتوب از محفل روحانی حیف

کراچی (هندوستان) انضای محترم محفل روحانی عظیم بهاء الله و الطاهر ملاحظه فرمایند احبای الهی و برادران حقیقی صمیمی روحانی را از این بقعه مبارکه نورانی با قلمی مبتدع و صدی مشرح و فوادی منجذب و روحی مستبشر بمبشرات ملکوتیه رحمانیه عرض تکبیر و تحمیت و ثنا و تقدیم احترامات فائقه لائق معروض و اظهار میداریم. معلوم است که فاجعه عظمی و روزی کبری صعود مبارک اقدس مولی الوری حضرت عبدالبها ارواحنا لرحمة الطاهر فداء چه احزان و آلامی پدیدار نمود و آتش فراق اند لبر آفاق چگونه اعضا و اجزا و جوارح و ارکان اهل بها و ثابتین بر عهد اتم اوفی را بسوخت و بگداخت. بالاخص فرع مبارک دو حقیق ربانیتین غصن معزاز ولی امر الله را هدم آه و ناله جانگداز نمود و اهل حریم کبری و رقات طیبات مقدسات را غریق لجم احزان و اشجانی بی پایان ساخت و بدیهی است حال اینفانیان طائفین حول عرش حضرت سبحان نفوسیکه از بدو طفولیت و شیر خوارگی تا سن رشد و بلوغ و جوانی بل تا وصول بعالم ضعف و پیری و ناتوانی هر صبح و شام بل هر لحظه و آن بشرف و لقای آن پدر تابان ساخت دل را سرور و شادمان داشتیم

المجامع الكبرى و الصريح في المحافل العظمى تبشيرا بطولع شمس الصحى و اعلاء
لكلمة الله بين الورى فالوحي الوحي ايها المهادي باسم الله و الهادي الي المنهج
البهيماء و الدال على الطريق المهادي و اشد و ارزك على خدمته الله و قم قياما لا تقاوم
كل القوي حتى ينهدر منك شقق البيان و يسيل لسانك بغيث هائل من ملكوت
العرفان فتصبح ليثا زائرا في رياض الملكوت و حوتا و سابحا في حياض الاجبروت
و طيرا صادحا في غياص الهدى و نورا لامعا في افق العلي و عليك البهاء الابهدي.

عبدالبهاء عباس

ايضا از قلم ميثاق بافتخار پرو فيسر شيرازي

هو الله

اي محرم و ثاق ميثاق نظر عنايت الهي شامل و تائيدات نير اشراق متتابع
و عبدالبهاء در نهايت تضرع و تبعل سائل كه قوت و قدرت قديم تائيمدي جديد
فرمايد و شاهد مقصود جلوه بديعي فرمايد و آن اينست كه ياران روحاني نهايت
تمجيد از اخلاق و رفتار و گفتار شما ميفرمايند و من نيز اميد شديد وارم كه نفس
مؤيد شوي و روح مصور گردي لهذا اگر چنانچه مانعي نه و حائلي نيست و سهولت
ممكن كه احرام حضور بر ندي و هريارت عظمه مقدسه مشرف شوي و با عبدالبهاء
همدم گردي و اگر ممكن سفرې بامريكا نيز فرمائي - و عليك البهاء الابهدي

عبدالبهاء عباس

۱۲ نوامبر ۱۹۲۱

ايضا اثر كلك پيمان بافتخار بنده

هو الله

اي بنده خدا نامي كه بواسطه محمود محمود فرستادي عنوان بسيار مقبول
شد و آن كلمه يا عبدالبهاءست مؤدّه از سلامت و اشتياق ياران نير آفاق داده بودي
سبب سرور گرديد مبلغ كامل نظير آقا مرزا محمود در اين ايام موجود نه لهذا انشا الله
جناب محمود را بعد از چندي بانسمت اعزام مينمائيم مطمئن باش - و عليك البهاء الابهدي

عبدالبهاء عباس

۸ صفر ۱۳۳۸

تضرع نامه

الهي الهي لا تمعد عني لان الشدائد بكلمها احاطتني - الهي الهي لا تدعني بنفسي
لان المكاره باسرها اخذتني. اي محبوب بهيمتا اي حضرت عبدالبهاء اي آقاي
نازنين با وفا امروز يك سنه تمام است كه از ديده ها غائب گشتي و بملكوت ابهي
پرواز فرمودي و در جنت ابهي و مقام اعلى در كمال آسايش منزل و مأوي كزيدي
و اين عائله مسكين محزون را كه پنجاه سال از ثدي عنايت شير دادى و در هر
صبح و مساء از كاس مرحمت و لطف و عنايت نوشانيدي و در هر صبح ميفرمودي
جميع بايد حاضر باشيد در حضور حتمي اطفال صغير را ميفرمودي از خواب بيدار كنيد
و بعد از صرف چائي بتلاوت آيات و مناجات مشغول بشيد. حال اي مولاي خون
مهربان از عالم بالا و سدره منتهي نظري فرما و حال اين اوراق پريشان متشتم هر شهر و ديار
را نظاره كن هر يك بيك ديار و مبتلاي ناخوشيهاي صعب دشوار اگر شرح اين سنه
ظلماني و صاعقه نيمه شب ناگهاني داده شود مغموي هفتاد من كاغذ شود و درياي
خون از ديده ها جاري گردد. اي بها اي واقف اسرار ما - شاعدي بر احتراق جان ما.
عندليباني كه پروردي بنار - چون نمي پرسي ز حال اني بي نياز. منزلي ويران و
سامنها خراب - در هواي غم بهيچنگال عقاب. دعوتي فرما ديگر كشوري - شاخ و بركي
آشيان ديگري. اين جهان و اين فضا بي درنگ - بي توي جانا بها تنگ تنگ.
شام مارا صبح گردان اي كريم - پر عطا كن تا بسويب بر پرستم. بهر اين حيفا نما خلقي
جديد - كو به چشم آن سر و قامت را نديد. الهي الهي تو بينا و آگاهي كه ديگر صبر و
قراري بر اين دلهاي محزون باقي نمانده و رستم صبر و اضطراب از شصت گذشت
فراق و مسافرت غصن ممتاز و قلب بي خبري اخبار بكلي قواي حضرت و رقره مبارك
عليا و رقره مقدسه روحا را تحليل برده ديگر نه تاب و تواني و نه صبر و قراري حالت
اين فانيه محزون كه از شرح و بيان خارج و رقابت مقدسه هر يك بشهر و ديار
پريشان و ناتوان و منزل و مأوي كل خالي و نمان. يك پسر يعقوب گم كرد از فراقش
كور شد - من چه بنمائيم كه يك عالم پدر گم کرده ام. ديگر معلوم است كه بر اين فانيه
عليل ناتوان چه ميگذرد شرح ندارد از درگاه احديت سائل و راجيم كه يد قدرت از
آستين عظمت بدر آيد و بدر منير حضرت غصن ممتاز از افق حيفا طلوع نمايد و
ورقات مقدسه با صحبت تمام بر بقعه نورا و مقام اعلى مراجعت نمايند و وعده هاي
حضرت عبدالبهاء بظهور رسد و چشم همه دوستان روشن شود و قلوب همه ياران

نطق مبارک حضرت عبداللہاء روح ماسواہ فدا در مقام اعلیٰ

کتاب بندہ ۱۱
مجلد ۱۱

ہوالہ

خوب مجلسی است بسیار محفل روحانی است مجلسی است مرتب و منظم در این عالم مجمعی بسیار تشکیل میشود ولی ترتیب و تنظیم ندارد و در اجتماع اختلاف آراء موجود. الحمد للہ قلوب جمیع اعضاء این انجمن بہمدیگر متحد است و کل را نیت و مقصود یکی است هیچ آثار افکار مختلفہ در میان آنها نیست امید داریم کہ روز بروز برای این انجمن ترقیات فوق العادہ حاصل گردد و صعود در جمیع مراتب وجود نمایند کہ در توجہ الی اللہ کہ در فضائل معنویہ و کہ در علوم و فنون اکتسابیہ در جمیع درجات ترقی نمایند و ابداء افکار مختلفہ و آراء مقنومہ در میان نیاید زیرا جمیع مشکلاتی کہ حاصل میشود از افکار مختلف است از انانیت و خود پسندی است و این انانیت و خود پسندی سبب جمیع اختلافات است هیچ آفتی در عالم وجود مثل خود پسندی نیست و آن اینست کہ انسان دیگرانرا نہ پسندد و خود را بہر پسندد خود پسندی عجیب می آورد تکبر می آورد غفلت می آورد بلائی کہ در عالم وجود حاصل میشود چون درست تحریر بکنید از خود پسندیست ما نباید خود را بہر پسندیم بلکہ سائرین را بہتر بدانیم حتی نفسیکہ مؤمن نیستند زیرا حسن خانہ مجهول است کہ بسیار نفوس کہ حال مؤمن نیستند و روزی می آید کہ ایمان آورند و مصدر خدمات عظیم شوند و کہ بسیار نفوس کہ حال ایمان دارند ولی در آخر حیات غافل از حق گردند. ماہا باید ہر نفسی را بہر خود ترجیح دہیم و اعظم و اشرف و اکمل بہر بینیم ولی بہمجرد اینکہ خود را از دیگران ممتاز بہر بینیم از طریق نجات و فلاح دور شدہ ایم. این از نفس امارہ است کہ ہر چیزی را بنظر انسان بد مینمایاند بغیر از نفس خود انسان و باینواسطہ او را در جہاد عمیق ظلما کہ نہ ندارد می اندازد ہر ساعتی یک ظلمی را بنظر انسان عدل مینمایاند یک ذلت محض را شرف کبری اہراز میکند یک مصیبت عظمی را آسایش بہمشتہی جلوه میدہد و چون خوب تحقیق میکنیم می بینیم این آن ہر ظلما خود پسندی است زیرا انسان اطوار و رفتار و اقوال دیگرانرا نمی پسندد بل احوال و آداب و شئون خود را می پسندد. خدا نکند کہ در خاطر یکی از ما خود پسندی بیاید خدا نکند خدا نکند خدا نکند. ماہا باید وقتیکہ بخود مان نگاہ میکنیم بہر بینیم کہ از خود مان ذلیلتر خاضعتر ہست تر کسی

دیگر نیست و چون بدیگران نظر اندازیم بہر بینیم کہ از آنها عزیزتر کاملتر دانا تر کسی نیست زیرا بنظر حق باید ہر جمیع نگاہ کنیم باید آنها را بزرگواری بینیم و خود را خوار و ہر قصوری کہ در نفسی می بینیم آنرا از قصور خود دانیم زیرا اگر ما قاصر نبودیم آن قصور را نمیدیدیم انسان باید ہمیشہ خود را قاصر و دیگرانرا کامل بہر بیند من باب تنہم میگویم گویند (حضرت مسیح روحی لہ الفدا) روزی با حواریون بہ حیوان مردہ گذشتند. یکی گفت این حیوان کہ قدر متعفن است دیگری گفت چگونہ صورت قبیح یافتہ دیگری گفت کہ قدر مکرہ است. حضرت مسیح فرمودند ملاحظہ بدندانہای او نمائید کہ قدر سفید است. ملاحظہ نمائید کہ هیچ عیوب آن حیوان را (حضرت مسیح) ندید بلکہ تفتیش فرمود تا ملاحظہ کرد کہ دندانہا سفید است همان سفیدی دندان را دید دیگران پوشیدگی و تعفن و قبح منظر آن چشم پوشید این را بدانید در قلبی کہ فرہ نورانیت جمال مبارک ہست کلمہ من از لسان جاری نمیشود یعنی کلمہ من کہ دلالت کند کہ من چنین و چنان کردم من خوب کردم فلانی بد کرد اینکلمہ انانیت است ظلمتی است کہ نور ایمانرا میبرد و اینکلمہ خود پسندی بکلی انسانرا از خدا غافل میکند. انتہی

مسابقہ ۹

ہوالا بہی

مسابقہ ۹

ای پروردگار توانا این بندگان ناتوانت را از قیود هستی آزادی بخش و از دام خود پرستی رہائی دہ جمیع ما را در پناہ عنایت منزل و مای دہ و کل ما را در کہف حفظ و حراست و انقطاع و حریت از شئون نفس و ہوی نجات بخش تا جمیع متفق و متحد شدہ در ظل خمیرہ یگرنک تو آئیم و از صراط گذشتہ در جنت اہل وحدت اصلیم داخل کردیم - انک انت الکریم انک انت الرحیم لا الہ الا انت الہی القدیر. ع.ع.

:o:

از اثر قلم میثاق بافتخار پروفیسر شیرازی

در سبب جناب آسیدہ صفی
جناب امیراخر حضرت عبداللہ

یا من انطق اللہ بالثناء علای الجمال الالبہی و لا یحصی علیہ الثناء ابشر بفضل مولائیک فما الہمک و رباک و علمک و ایدک بشدید القولی - حتی ارتفع منک الشجیح فی

البشرا

این مجله ماهی یکبار
طبع و توزیع می شود
عنوان مراسلات

الفنستن استریت کراچی
خرج پست بر قیمت
سالیانه افزوده نمی شود

قیمت اشتراک سالیانه

در ایران ۵۰ و تومان

در هندوستان ۵ پنه روپیه

در امریکه ۵۰ و دلار

ای اهل عالم همه
باریک دارید
و برگ یکشاخسار

جلد ۲ | شعبان و رمضان ۱۳۲۱ هـ مطابق مارچ و اپریل ۱۹۲۳ ع | نمبر ۱-۱۲

مقصد رساله البشارت وحدت و یگانگی عالم انسان است و
تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه
آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و رتبه علیاست و
مقالات مختصر مفید در اینخصوص از هر کس و هر جا برسد در این
رساله درج خواهد شد.

الاستاذ

از آثار قلم اعلی

چاپخانه
جمعه محل مبارک ۳۰۳

مقصود از کتابهای آسمانی و آیات الهی آنکه مردمان براستی و دانائی تربیت
شوند که سبب راحت خود و بندگان شود هر امری که قلب را راحت نماید و بر بزرگی
انسان بیفزاید و ناس را راضی دارد مقبول خواهد بود بمقام انسان بلند است اگر انسانیت
مزین والا پست ترا ز جمیع مخلوق مشاهده می شود بگو ای دوستان امروز را غنیمت
شمیرید و خود را از فیوضات بحر تعالی محروم ننمائید. از حق میطلبیم جمیع را بطراز
عمل پاک و خالص در این یوم مبارک مزین فرماید. انه هوالمختار

BAHAI NEWS

Vol. III.

APRIL 1923

No. 1.

The Bahai Message is a call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid ! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHA

A LETTER FROM HAIFA

**Beloved of the Lord and the handmaids of the Merciful
Throughout India and Burmah.**

CARE OF THE MEMBERS OF THE SPIRITUAL ASSEMBLY

Beloved co-workers in the Vineyard of God.

It has been my great pleasure and privilege to send you, since my return to the Holy Land, first my general message of confidence and of love addressed to all believers throughout the East, and later another letter wherein I appeal in particular to those faithful lovers of His Cause in that vast and distant dominion to labour wholeheartedly and to the very end for the diffusion of His Light and the spread of His Cause. Remembering, however, the few among my friends in that land who are as yet unfamiliar with the Persian Tongue, I have thought of sending these few lines to them in particular and through them to the rest of my brethren and sisters in those regions who, despite the diversity of tongue, of race and custom are all united at heart and animated by one common desire to uplift humanity and carry out His Divine Purpose for this world.

What an alluring field of service India with all its possibilities unfolds to our eyes at the present time and how vast are the opportunities of sowing the seeds of unity and loving kindness in the hearts of its divers peoples !

True, that land seems now unhappily to be plunged in the darkness of prejudice, hate and mistrust, yet however dark the immediate prospect may appear, our confidence remains unshaken

that ere long these mists shall clear away, the dawn of a New Day shall break upon that land and the Rays of this Divine Revelation shall make of India a spiritually-quickened, peaceful and united country.

The universal Teachings of Baha'O'llah if declared and propounded with wisdom and judgment, determination, selflessness and sincerity, and above all if exemplified in our lives and dealings with our fellow-men, cannot fail to inspire and stimulate the mind of the enlightened seeker and win the admiration and allegiance of all mankind. Ours then is the duty and privilege to bring to the attention of this distressed and war-weary world this Message of Eternal Salvation and help to establish the Era of Peace and Brotherhood as purposed and foretold by Baha'O'llah.

The welcome news of the progress of the Third All-India Bahai Convention as well as the favourable comment made upon it by the press of that country have been fully shared with the pilgrims and resident friends in the Holy Land and we have all admired and rejoiced at the efforts you are exerting for the consolidation of the Movement in that ancient land.

May your endeavours in every sphere of your spiritual activities be crowned with brilliant success, that His glorious Promise regarding the future of that land may be speedily fulfilled.

It is my earnest hope that "The Bahai News", the representative organ of the Bahai Community in India, may expand and develop, may widen the sphere of its correspondence, add to the number and quality of its articles in Persian as well as in English, report regularly in its columns the news of the spiritual activities of all Bahai centres in India and elsewhere, and in general provide for the full, correct and dignified presentation of the Cause to the public.

Assuring every one of you of my constant prayers on your behalf and wishing you success in your noble task.

I am your brother and co-worker,

HAIFA PALESTINE, }

January 9th 1923. }

(Sgd.) SHOGHI.

THE MESSAGE OF THE BAHAI MOVEMENT

Is that Religion is not the monopoly of anybody.

It is not the monopoly of the greatest prophet; neither the oldest nor yet the youngest among them. It is not the monopoly

of the most ancient nation nor that of the most modern. It cannot be monopolised by the most voluble among the propagandists nor by the least articulate of preachers. It is not even the handmaid of the most powerful amongst mankind nor a minion of the most oppressed. Even the holiest and the most worshipful cannot claim it to be their minister nor can the meekest and the most repentent of sinners, claim it for a servant.

It is a Divine thing born of freedom bearing the impress of Divine Liberty scorning all attempts of humanity to prescribe or circumscribe its limits. It loves to manifest itself under varying circumstances in ever changing moods and forms, greatly upsetting and scandalising the conventionalists. It is the least crystallisable of the most uncrystallisable things and the most dynamic of the least static part of the creation. It has in the past defied the attempts of all who have tried to formulate it into an organised and stable system; and should the friends and sympathisers of the Bahai Movement attempt a similar task to-day inspite of the clear and emphatic warnings of the Holy Father and Son they are sure to meet with a similar fate.

"The Bahai Movement is the spirit of this age and cannot be systematised into a crystallised set of teachings," says Abdul Baha in his Western Talks and speeches and so does Baha'O'llah.

Let me interpret this tremendous message into a set of equally beautiful statements. But in the meantime I shall request you to take a very careful mental note of this phase, which though negative yet has a most tremendous effect, coming, as it does, from one who claims to be a Divine Manifestation. Let it suggest to you the farmer ploughing and harrowing his field and clearing it of undesirable growths preparatory to sowing the seed.

To some of you this has probably suggested that the Bahai Movement must, to be consistent, refute the theory of exclusive revelation; and so it does. See what Baha'O'llah says. The Sun of Truth is the Word of God, upon which depends the training of the people of the country of thought. It is the Spirit of Reality and the Water of Life. All things owe their existence to it. *Its manifestation is ever according to the capacity and color of the mirror through which it may reflect.* For example its light when on the mirrors of the wise gives expression to wisdom when reflected from the minds of artists it produces new and beautiful arts, when it shines through the minds of students it reveals knowledge and unfolds mysteries"

Yes Baha'O'llah does not monopolise revelation for himself but asserts, that it is universal. "*Universality*" is the keynote of

this movement, and in no stingy fashion.

He claims Divinity for himself and all former Revelators, the Founders of World Religions; and then proceeds to share it with all humanity. "*O Son of Spirit!* I have created thee rich. Why dost thou make thyself poor? Noble have I made thee: Why dost thou degrade thyself? Of the essence of knowledge have I manifested thee: Why searchest thou for another than Me? From the clay of Love have I kneaded thee: Why seekest thou another? Turn thy sight unto thyself, that thou mayest find Me standing within thee, Powerful, Mighty and Supreme." (Hidden Words 14Ar.)

Baha'O'llah teaches the freedom of the intellect. "Justice is loved above all. Neglect it not if thou desirest Me. By it thou wilt be strengthened to *perceive things with thy own eyes not by the eyes of men*, to know them by thy own knowledge and by the knowledge of the world." (Hidden Words 3Ar.)

But this is not possible for everybody without a certain amount of training; so Baha'O'llah has compulsory education for both boys and girls; and think of it he gave these teaching over half a century ago.

I suppose there is another question exercising your minds by this time; viz., if revelation is universal what is the use of any of the present forms of religions. What is their place in the world economy? Well! We do not recognize the finality of any particular form of religion including the Bahai Movement. But we do maintain the supreme suitability of every form of religion to the time and place at which it is given to the world. The Bahai Movement proclaims that the Great World Teachers are not only the best teachers of their times but also the best organisers and initiators of world movements. Thus they maintain that the appearance of these masters at critical periods in the history of the world is necessary and is terminable. Their advent to the world brings with it some original and pronouncedly different period into the history of the world. And yet at bottom they are all one. Thus Baha'O'llah teaches the universality of Religious Truth, the goal of the student of comparative religion.

With this teaching before one what excuse can one have for antagonising with anybody on account of difference of religion. If all religion is one at bottom whether called by this name or that I have no right to quarrel with any one who does not accept the name of my group; for what is there in a name? All reason demands that I ought to fraternise with peoples of all religions by

whatever name they choose to call themselves. "A religion that teaches discord and enmity deserves no adherence. Irreligion is better than such a religion," Says Abdul Baha. Do you think India has any use for such teachings now or in the near future?

But you feel that this is not a question that can be settled by any one without Divine Authority and Divine Sanction. However desirable a common platform for the reunion of all religionists may be, a Sublime Permit is essential. And this is exactly what the Bahai Movement supplies and more. It provides not only a common platform and sanction from God but it also provides the world with a sublime synthesis. This is that which descended from the source of Majesty, through the Tongue of Power and strength upon the prophets of the past. We have taken its essence and clothed them with the garment of brevity as a favor to the beloved, that they may fulfil the Covenant of God; that they may perform in themselves that which he has entrusted to them, and attain their victory by virtue of devotion in the land of spirit:" says Baha'O'llah in the Hidden Words (1 Ar.)

Baha'O'llah writing to the King of Persia says: "O King! I was like any other person sitting down in my house when the breezes of the Most Sublime passed over me and taught me the knowledge of all that was and shall be. This not from me but from Him Who is the Knower and the Wise." Should your study reveal that this claim made by Baha'O'llah is true then what do you think of a movement's usefulness which can provide a working synthesis, a common platform and a Divine Sanction for the reunion of all the great world religions.

Next you expect me to tell you something about the place of conversion in the Bahai Movement. Well! There is no conversion ceremony in this movement; but that does not mean that there is no conversion; on the contrary there is a much more real conversion. Who then is a Bahai? Certainly not he whose Bahaiism ends with his claim and whose works belie his words. There are three kinds of Bahais: those that claim to be Bahais and whose deeds support their acts; those whose deeds proclaim them to be Bahais but who either do not claim to be Bahais or who actually refuse to recognize the claims of Baha'O'llah. "The principle of religion is to acknowledge what is revealed by God and to obey the Laws established in His Book." Thus you see that the need of religion is two-fold and Baha'O'llah does not accept the one without the other. "The principle of faith is to lessen words and increase deeds. He whose words exceed his deeds, know verily that his non-being is better than his being, and death better than

his life." You can see for yourself now in what estimation are held the three kinds of Bahais according to these teachings.

The Bahai Movement is a Universal Movement. It has a use for every body and that too to the extent to which he is prepared to lend himself to its use. Again every one would find a use for it no matter what his views on any particular subject; for he would find that somewhere he agrees with it and in that sphere the Bahai Movement has something to say which is highly illuminating and very indispensable.

Now I should like to close this monograph with a brief mention of some of the other phases not mentioned above.

Religion and Science are two phases of Truth; they must agree.

All war should be abolished; whether social, religious, national, economic, sex and geographical. All disputes should be settled by arbitration and the central arbitration tribunal should be convened by an all-world meeting of Kings or Prime Ministers.

There should be one universal language and one world script.

HASHMAT ULLAH

LESSONS FOR CHILDREN

LESSON No. VI

Heavenly Instructions

Believe in God! Turn unto the Supreme Kingdom.

Be attracted unto the Beauty of Abha.

Remain firm in the Covenant.

Yearn for ascending unto the **heaven** of the Sun of the Universe.

Be disinterested in the world.

Be alive with the Fragrances of Holiness in the Kingdom of the Highest!

Be a caller to love

Kind to the human race

Gentle with humanity

Interested in all the people of the world,

Wish for harmony

And seek friendship and honesty.

Be a healing for every wound

A remedy for every sick

A source of Harmony among the people.

Chant the Verses of Guidance

Pray to God!

Arise for the Guidance of the people

Let thy tongue explain

And thy face illumine

With the Glowing of the Love of God.

Rest not for a moment

And breathe not a breath of repose

Until thou becomest a sign of God's Love

And a banner of God's Favor!

—ABDUL BAHÁ, Tablets, Vol. 1, P. 98, 99.

O Children, Look!

Look how Abraham strove to bring faith and love among the people!

How Moses tried to unite the people by sound laws!

How the Lord Christ suffered unto death to bring the Light of Love and Truth into a darkened world!

How Mohammed sought to bring Unity and Peace between the various uncivilized tribes among whom he dwelt!

And last of all Baha'U'llah has suffered forty years for the same cause.

The single, noble purpose of spreading Love among the children of men.

And for the Peace and Unity of the world the Bab gave up his life!

—ABDUL BAHÁ, Paris Talks, P. 160.

"Goodbye"

Now I say "Goodbye."

This I say only to your outer selves—I do not say it to your souls—for our souls are always together.

Be comforted! And rest assured, that day and night I shall turn to the Kingdom of Abha in supplication for you—that day by day you may grow better and holier, nearer to God—and more and more illumined by the Radiance of his Love!

—ABDUL BAHÁ, Paris Talks, P. 161.

MEMORY VERSE.—I am with you always! Whether living or dead, I am with you to the end—as ye have faith—so shall your powers and blessings be!

—ABDUL BAHÁ, Paris Talks, P. 161.

THE NEW VISION OF IMMORTALITY

BY KAUSHAL KISHORE.

Hid in the holiest place in all infinities is locked the scroll that bears the record of the purposes of God and there it is written that perfection is the ultimate of life. A seed is perfect in its embryonic life, but it is destined to unfold, to grow. Into the soil of every plane these seeds, which were the thoughts of God, were cast the seeds of protoplast, of earth, of plant, of beast, of man, of angel and they who sowed the seeds, through Love ordained that they should grow, and should return at last, by effort of un-numbered years, to the great granary of thought, and each be a perfection of its kind.

And in the boundless blessedness of Love the man was made the Lord of protoplast, of earth, of plant, of beast and Love proclaimed: Man shall have full dominion over everything that is upon these planes of life; and he who gave the lordship unto man declared that he must rule by Love. But men grew cruel and they lost their power to rule, and protoplast, and earth, and plant, and beast became at enmity with man; he lost his heritage but Love was present to redeem. But man had lost his consciousness of right; he could no longer comprehend the boundlessness of Love; he could see naught but self and the things of self; but Love is there to save the lost, and let every living stand still and hear!

Man will full regain his lost estate, his heritage; but he must do it in a conflict that cannot be told in words. Yea he must suffer trials and temptations manifold; but let him have the conviction of the final victory of Love. Man will be fully saved, redeemed, perfected by the things he suffers on the plane of flesh and on the plane of soul, for through suffering is the only way to perfection. One of the leaders of a school of mystics has said, "O thou man who art unaware! Strive that thou mayest become aware. As long as thou hast not walked in the path, how canst thou ever hope to become a guide. In the school of knowledge and love and truth make thou an effort that some day thou

mayest become a teacher. The only way to reach the Court of Truth is, to walk in every way of earth-life, is to sit in every hall of learning, is to meet all that any man has suffered so that thou mayest know the griefs, the disappointments and the sore temptations of thy brother man, that thou mayest know how to succour those in need." And lo! a vision came to me that of a young man entering the great Spiritual University of God, when the teachers welcomed him but warned him of the test and trials, temptations and disappointments; and proclaimed to him: "Not until thou hast migrated from self and gone into disappointments shalt thou arrive at the Sea of Oneness and Union or associate with the friend of Ecstasy." The first tempter in this University is Hypocrisy and the Sincerity of a man is tested. The student is apt to feel himself the victim of a cruel plot and Hypocrisy lays before him her vile wiles of deception. She poisons his love and tries to persuade him to leave the University, and she cleverly insinuates that he is doomed to servitude. But a revelation comes to him that his Father scorns deceit and he is there to do His will. The Spirit prevails and he gets through the trial chamber of Hypocrisy, but the next chamber is the trial chamber of Prejudice and Treachery, where his love of Justice is tested. This chamber is dark as night, but in the dead of night he sees there two little flickering lamps, directing him to a secret door. The hallucinating phantoms of Prejudice and Treachery threaten him and persuade him to betray the teachers and turn traitor to himself but the assistance of the invisible surrounds him and his Spirit Conscience prevails. He is released in safety from the claws of these two tempters to be led to the Hall of Fame and the trial chamber of Ambition, where he enters with Elegance and Honour. He is tempted to leave the school of servitude and Faith to become the founder of a school of thought that will insure his endless Fame. Ambition is a sturdy foe to fight and many a soul have yielded to the weird temptations and illusive dreams of Greatness in this chamber, to sink to the most dismal crypts. But Faith strengthened by the wings of prayer and supplication rises triumphant seeking poverty and annihilation in the Path of God. The student is led to the trial Hall of Mirth, a hall replete with every thing a carnal heart could wish. The pleasure seeker in the garb of sages urge him to join them but how can the Spirit awakened within seek for pleasure while others are yet in want, while the children are driven to suffer in the cold, bleak winds and cry for bread, while those in haunts of vice and sin call out for sympathy and love, for all are kin, each one a part of the great human heart. The Glory of God within speaks out that real pleasure is to help the helpless, feed the hungry, clothe the naked, heal the sick and speak loving words

to those unloved, discouraged and depressed. The selfishness conquered, the flashes of the fire of passion quenched, the love of Humanity prevails. The seeker enters the trial chamber of Beauty parlour and a love flame enkindled in his soul. The carnal nature calls out for companionship and he is brought to face the sorest trials of life. Into her very depths the soul is stirred and long has he to wrestle. But the higher ego rises in might and he bids farewell to his carnal love for he is to manifest Divine Love. The Spirit consciousness has won all the chamber soul on tests and yet it is the beginning of the divine unfoldment of the the plane of soul.

NOTES AND NEWS

THE BAHAI NEWS Vol. III. will be issued from the Punjab in absence of Professor Shirazi of Karachi, who is to be in Haifa and U.S.A. and will be back from his tour before the next Convention takes place.

Doctor Kaushal Kishore delivered a few lectures in Bombay during March of this year to very appreciative audiences. He gave the message of the Kingdom to many thirsting souls and we expect that his labour will be fruitful ere long.

The Bahais of Burma will do well to keep the Bahais in India informed of their activities as they are nearer home and the columns of Bahai News are always open to them. All Burma news will be joyfully received by us.

We would commend to our brothers and sisters in India the advisability of organising the Bahai work. There is much waste in duplicating efforts and loss of energy in diffused action. Co-operation is necessary and efficient organisation extremely desirable.

There is a Bahai Central Fund for all-India Purposes. Those in sympathy with the ideals of the Bahai Movement would do well to send all contributions to the Chairman, the Convention of India and Burma, Mr. N. R. Vakil, Havadia Chakla, Surat, India.

The Executive for the year 1923-24 is composed of the following:—

- (1) N. R. Vakil. (2) Hashmat Ullah. (3) Isphandiyar Behram. (4) Dr. Kaushal Kishore. (5) M. U. Abbasi. (6) Haji Ahmed. (7) Mehrban Khudabax. (8) Pritam Singh. (9) Isphandiyar Bakhtiar.

FOREIGN NEWS.

The friends in Germany held the Annual Children's Feast in commemoration of the visit of Abdul Baha to Germany. Miss Fingerle writes, "Although our material and economic conditions are so trying, yet we had about 100 children in the feast, which was charming. It was proposed to have a children's home. Some of the articles made by Esslingen children were sold and the money was sent to the Mashrek-ul-Azkar (Bahai Temple) Fund."

Jenabe Fazal Mazindrani arrived in United States of America, accompanied with his wife and child and their stay there will be pretty long. He will spread the Glad Tidings throughout the States.

Miss Martha Root, another Bahai lady is travelling in China and is teaching the ideals of the Bahai Movement there.

Jenabe Avarah of Persia is in England and will be going about spreading the Gospel of the Bahai Movement.

Friends in foreign countries will kindly communicate all news regarding the Progress of the Cause in their midst to Dr. Kaushal Kishore, Jaipur, India. He is in charge of the foreign affairs.

The following New Year Message from Germany will be highly appreciated by our Bahai sisters and brothers in India. "The new year has again ushered in with its manifold possibilities. The entire nature is blossoming and all that our eyes see, speaks to us a language, which our hearts so clearly understand. A current of joy thrills our hearts. The flowers hold their heads upwards to receive the Sunlight; the birds sing their song of thanks

to their Creator. We also wish to thank the Lord and pray to Him to accept us anew in His service, so that we also in the New Year may bring forth something which may be conducive to the upliftment of humanity." [Luise Fingerle.]

آرزو نماید کبریات و مرات از لسان اظهر میثاق شنیده شد که اگر چنانچه
مبادی اساسیه و تعالیم اصلیه حضرت بهاء الله که در بلاد غرب علی رؤوس الشهداء
اعلان و بیان شد در نهایت وقار و تجرد و توبه و خلوص بطاقت و تقید بهما
اسلوب بدیع و سخن جدید و ترتیب کامل که موافق و مطابق منزه عالم است
انکار گردد و چندی نگذرد که مستمع منتجب گردد و نور ایمان و قلبش پرتو افکند
حال بگوئیم تا باین شرائط و صفات مزین و مفتخر گشته جام طاف عرفان الهی
را بلبش ننگان عالمیان برسانیم هر یک این شیوه مرضیه را بپیش گیریم و این وظیفه
مقدس را انجام دهیم - ابرمان در ملکوت الهی عظیم است و ثوابان جزیل است
استدعای قلبی این عبد از سر یک حبیبان و جان نثاران عبد البهاء
و هیچ شک و شبهه نداشته که این استدعا و تمنای اول و آخرین عبد
استان را قبول خواهند نمود و روح مقدس حضرت عبد البهاء را در ملکوت
جلال شاد و خورم خواهند کرد و همواره مترصد و منتظر این گونه بشارات از انصفا
بوده و هستم بنده استانش شوقی -

۱۲ اردیبهشت ۱۲۹۲ هـ

(راقم محمد یوسف گرجانی)

رنج بران کل مل عالم جویند و این تعصب اقتصادی حال کسی نازش التماس
 یافته که حتی بر وحدت و شعور جنسی غلبه نموده و اکثر دول متقدمه و ثنوب مندره راقبه
 عالم که از حیث لسان و تاریخ و مشرب و دین و حکومت و سیاست بزرگ
 متحد الممالک هر یک در تفریق و تشیت امت متحده خود کوشند و همچنین تعصب طنی
 سیاسی تمام این قوی و تعصبات ایوم در عوض توجیه و تالیف قلوب نوع بشر بر
 جدال و اختلافات داخله اش می افزاید عالم وجود تشنه یک قوه قاهره و جاس
 ایست که ادیان و مذاهب قدیمه و ثنوب اجناس متبانیه و حکومت دول متخاربه
 و طبقات متباغضه را بیکدیگر طوعاً و قهراً مصالحه و امتزاج دهد چه قوه می کر
 قوه قاهره تعالییم بهایس الیوم و امتزاج را فراهم آورد - روح حلال
 مشکلات است و سطوتش مسلط بر هر شوکتی در عالم وجود و این جهت جاس
 که جوهر این امر مبارک است و کافل حفظ وحدت جمع ابل بهاست نفوذ و
 تاثیرش منوط اولاً بتوجه عموم بهائیان شرق و غرب بدو کتاب مستطاب قدس
 و صیایه مبارکه حضرت عبدالبهاء ثانیاً بتاسیس و تحکیم محافل شعور
 روحانی در تمام نقاط امریه که در مستقبل ایام چوں ممالک عالم هستی گردند بیوت
 عدل مبدل تحول گردد هر چند مرجع و مرکز توجیه از برای عموم آیند و کتاب
 مبارک است می باید در ترویج اسباب اعلائی امر الله و حفظ و تعزیر و تائید

در میان ملل و دول عالم این محافل روحانیه جهدی بلیغ مبذول دارند
 و مسوولیت عظمی بر خود بگیرند تا در ترویج و تعمیم امر خلل و تاخیر و فتوری حاصل
 نگردد - و اساس بیوت عدل الهی در مستقبل ایام مستحکم شود و چوں صیانت و جود
 امر الله تحقق یافت رفیع شراثر ارشد و تفاق و اتفاق در امر الله منعقد گردد و بد
 شراط ثلث و اخیر از برای ارفاع کلمته الله امر فتم تبلیغ است و این امر
 بغایت مهم و مشکل و دقیق شرائط مبلغین در الواح مقدسه جلیا منبوت و مبطل
 باید بدقت کامله و توجه تمام آن شرائط را ملاوت کرد و سعی و جهد موفور مبذول
 تا هر یک باین صفات ملکوتیه متصف گشته زبان تبلیغ دین الله کشتویم از جمله شرائط
 منزله تشریف و تقدیس و انصاف بصفات محدود و مضیه است و حسن رفتار
 و گفتار و کردار مراعات حکمت است و ملاحظه مقتضیات زمان و مکان باید
 اعمال ممد و مثبت بیان در تبلیغ گردد - و شخص مبلغ اول استعدا و طالب نوایای
 قلبیه و مشرب و محیطش را بدقت ملاحظه نموده آغاز صحبت نماید تحصیل علوم و
 فنون و معارف و اکتساب معلومات هر چند از لوازم ضروریه محسوب و می اثر
 کلی و اهمیت عظمی خارج نیست ایوم تبلیغ بشرط مدونه در الواح اول
 فریضه نفس است که خدمت بعتبه علیا را طالب و عامل باشد و بهترین
 اسبابی است از برای هر شتاقی که مشاهد اشتغال عالم را بنار موقده الهیه

و عدم تداخل در امور سیاسی و صدق و آشتی با کل دول و ملل عالم
تحقق پذیرد باید کل بیدار باشیم ولی نه متجاسر حقایق امریه را بدلیل و برهان
و متانت و رزانت و عتوت و وقار اظهار داریم و لے در صین اثبات اقتناع
الحاح و اصرار و مجادله نمایم میفرماید اگر مقبول اتمام مقصود حاصل و الا تعرض
باطل از هجوم اعدا و تشبهات اهل ریب و اعتراضات متتابعه بر امر الله
مخول کسالت را بخود راه نمیم و اسیر ناس و قنوط نشویم بلکه همواره بیدار
و مترصدای کونه صدات و لطات کردیم هر چه راست و منبعت از
اغراض نفسیه دانسته اعتنا نموده ذرهم غی خوضه هم بلعجون
را عامل کردیم - و آنچه را مبنی بر تحریر حقیقت یافتیم بیسے قطعی و بسینه
جلی در نهایت ادب و استغنا جواب هر یک را دهیم و صراط مستقیم را بر هر
غافل مرتابی مکشوف سازیم با جمیع ادیان بروح و ریحان معاشرت
نمایم و با ملل و فرق مختلفه هر یک مخالفه و مکالمه نمایم و با هر طبقه
از طبقات نفوس خود را مشغول سازیم و لے زندهار و دهنار که گرگ خو خوار
در صف اغنام آبی راه یابد و مخرب بنیان در جمع اهل بهاد داخل گردد
و ابرص سقیم بهیکل سلیم امر الله تقرب جوید - اگر ای دو حکم محکم که معاشرت
کامل و الفت و مجاست با ابرار اتمام اهل عالم و مجانبت اشرار

و اغیار است کاملاً متداول یا معمول گردد چندے نگردد که ندائے
جانفزائے امر بهایر مستمع باشند و در تمام طبقات و اکناف اهل عالم
جذب نموده هدایت نمایند و این جنود موبده امر الله را از آفت اغیار و از
خلل خارج محفوظ و مصون دارد و چون حصن امر الله از نار شبهات اعدا
و تعرضات اشرار و لطات اغیار محفوظ گردد و شرط ثانی اتحاد و الفت متخصبین
است یعنی حفظ وحدت جمع اهل بهاد و سعی و کوشش در ایجاد و حفظ و تشد
روابط و دهانی که شرق و غرب و جنوب و شمال عالم بهائے را بیکدیگر
چون اعضا و جوارح بیکتن مرتبط و مد و مساعد و ظهیر یکدیگر می سازد
ایوم در عالم وجود هیچ قوه و هیچ ندائے تا بحال مذاهب و طبقات و
اخراب و اجناس متنوعه عالم را بیکدیگر کما ینفی الفت و اتحاد حقیقی و یحی
نداده ادیان عالم دور و غافل از حقیقت و اس اساس یکدیگر نژد مذاهب مختلفه
در هر یک تباعض و متحدی یکدیگر دول عالم و ارباب سیاست تا امروز دو قطعه جسمیه
شرق و غرب را بیکدیگر الیتا بلکه مصالحه نداده که سهل است در اکثر دول عالم و
امپراطور بهاجناس مختلفه کون استقلال زندگی و فصل و تجزی طلبند نیز ان نصیب
جنسی بر قوائے سبیه غلبه نموده و بر اختلافات عالم بشر افزوده و همچنین تعصب
اقتصادی حزبی بل جم غفیر حتی ایوم جنگ جبال بین جمهور سربایه داران و جمهور

از صعود رب عزیز و اقول کو کب میناق تقدیرات اکیه مدت مدیدی حکم بر
 بر تعویق و تعطیل در جریان امور امریه عود و طویل را جری وجود کرده
 از توهمات و تعطفات آنمولائے حافظ و حارسان امید و طید چنانست
 که این شکین را به جان و قورانی شدید در پله باشد و دوری و هجوری این
 عبد تجلیش کسب و قوه استعدادی جدید در ایفائے وظائف مهمه مقدسه خویش
 گردد و اهل نقص و فتنه را دیگر ثنائیه از امید و اطمینان در تفریق جمع اهل بهاء
 نگذارد - بجز الله مبرهن و عیاں کشت که همواره ید غیبی و مقتدرش بهی ناصر
 و ظہیر و حافظ علم مبین را محافظ نماید و اثبات کلمات ناماتش را کند - و
 آنچه صریحاً و عده فرموده چه از احقاق امر الله و چه از امانت و تثبیت شکل
 معتدین برائی لعین ظاهر و آشکار سازد - هیچ شبهه نبوده و نیست که اساس
 این امر متین و زبرین است و روش مستند از حیث تدریج و عاشقان بید
 و حسابش کل ثابت و جان نثار ولی اهل هوس و ارباب را کمان بست
 چنین بود - که وقایع و صیانت حصن امر الله منوط بسعه و کوشش نفسی از
 نفوس بوده و یا مشروط بوجود و ترویج اسباب ظاهره و هیئات هیئات عما
 هم بظنون حال که در میدان متروک جولانی نموده ظن موهمو نشان بیقین
 نتیجه از مہر بدل گردید - و امتدات و مساعی همملہ شان به پریشانی

و خمودت و سکوت تحویل گردید - سر بیان که دو وصایائے مبارکه مسطور
 و سون تراهم هم و اعوانهم سر و جہاداً فی خسران
 مبین بر ہر ذی بصری مکشوف و پدیدار شد و چون حقیقت این فقرہ
 قہریہ از وصایائے مبارکہ کالشمس فی راجعۃ النهار واضح گشت
 و وعدہ مانے محکمہ تحقق یافت وقت آنست کہ باروحی پر فوج و تسلی
 مستبشر و قدمے ثابت و جذبے بدیع و اعتمادے جدید بر اجرا و تمام و
 اکمال وظائف و لوازم ضروریہ حیات امریہ مان ہر یک کما مینغی و یلیق قیام
 نمایم تا فقرات آخری و بشارات امنغ ابھی کہ در ہماں ورقہ نور آہ بہماں
 صراحت و منوع ناکید گشتہ من دون تاخیر بتمام ہا جلوہ گر
 گردد و آوازہ جان پرور امر اکی پس آنکہ ہر منادی عنود حسود را
 خاموش نموده خاور و اختر را باہتر از آرد و چون بعزمے متین قدم
 اول در میہوان امر الله گذاریم و مترصد تحقق وعدہ مانے روح افزائش
 کردیم این مہادی اساسیہ و شرائط ضروریہ را بیان آورده در
 اجمائے ہر یک من دون ادنی اہمالی و بتمام قوی بخوشیم شرط
 اول فی نقطہ حصن حصین امر الله است و آن جز بفر است کاملہ و ہوشمندی
 و بیداری و نظر و تدبیر و عواقب امور و اعتدال و حکمت در ترویج امر ہا

BAHAI NEWS

Vol. III.

MAY 1923

No. 2.

The Bahai Message is a call to Religions Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to immortality, God forbid! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHA

"WERE YE OF THOSE WHO KNOW!"
'BAHA'U'LLAH'

I'm calling each, O children of Mine,
"Were ye of those who know,"
To hear My Prayer, and Message benign,
"Were ye of those who know,"
I saw thee when thou knew'st Me not,
Ere yet thy parents had thee begot,
And nurtured thee though poor thy lot,
"Were ye of those who know."
Thy natal day would this be to thee—
"Were ye of those who know,"
A child of Mine forever to be,
"Were ye of those who know."
For I have willed My kingdom to be
For those who love as I have loved thee,
As free as air, as broad as the sea,
"Were ye of those who know."
Whate'er degree in life you may be—
"Were ye of those who know"—
Thou could'st see thyself as I see thee,
"Were ye of those who know."
The cloak of pride, you'd throw it away,
And wear the Robe, of knowledge all day,
And sing with me this heavenly lay—
"Were ye of those who know."

البیت

اے اہل عالم ہمہ باریک آرید
دبرگ یک شاخسار

ابن مجلہ ماہی یک بار
عج و تونج مے شود
خج بیت قیمت بالیانہ
انزودہ نمی شود

قیمت اشترک بالیانہ
در ایران دو تومان
در ہندوستان پنج روپیہ
در امریکا دو ڈالر

نمبر

اپریل ۱۹۲۳ء

جلد ۳

مقصود رسالہ البشارت وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفہیم اصول ادیان کہ فی الحقیقتہ
اصل اساس احد است و وظیفہ ان نشر مطالبہ است کہ راجع باین مقام اعلیٰ و تہ علیاست
و مقالات مختصر مفید در این خصوص از ہر س ہر جا برسد در این سالہ درج خواہد شد

اجاے آہی و اما رحمن در ایران و ترکستان و قفقاز و ہندوستان و اقلیم مصر و سایر صفحات
شرق ملاحظہ نمایند۔
الواع قوس ستی علی حوالہ

ہولاء

اے حبیبان عبد البہار روحی ملحتکم الفداء ہر چند پس

Ye might have seen my Beautiful Gate—

"Were ye of those who know,"

Whose glory shone from the street called Straight,

"Were ye of those who know."

My Morning Star foretelling the Morn

Of that Great Day about to be born

With crimson light suffusing the dawn,

"Were ye of those who know."

Ye might have known that glorious place,

"Were ye of those who know,"

Ye might have seen the Blessed One's Face,

"Were ye of those who know."

My Bridal Feast was waiting for thee,

Thou did'st not come, though thee I could see

Devouring husks in thy poverty,

"Were ye of those who know."

O ye who live by tilling the ground,

"Were ye of those who know,"

My Truth you'd see in glory abound,

"Were ye of those who know."

It was for this I created thee,

That thou would'st know and be known by Me,

For My creation I love to see,

"Were ye of those who know."

O ye who search for knowledge and Truth,

"Were ye of those who know."

You'd find through me the surest of proof,

"Were ye of those who know."

For words alone, ye may find, convey

But burning thirst and brief memory

Of former travellers' *seeking the way*—

"Were ye of those who know."

Ambition would not lead you astray,

"Were ye of those who know,"

From knowing Me amidst life's rough way

"Were ye of those who know."

Your duties would be mirrored by Me,

And your own heart a mirror would be,

For there I wait in expectancy,

"Were ye of those who know."

O were ye of those who know, who know!

"Were ye of those who know."

As my Prophets knew me ages ago—

"Were ye of those who know."

Though Brahmin, Buddhist, Confucian,

Sufi, Christian, Mohammedan.

I traced them all in My sacred Plan,

"Were ye of those who know."

This Day of Mine in glory shall be,

"Were ye of those who know,"

A song of Praise and sweet melody,

"Were ye of those who know."

With hearts made pure, attracting My Light,

You'll sing with joy all radiant and bright,

"Abdul Baha! Thou givest me sight—

And the joy "of those who know!"

J. C. CRAVEN.

December, 1922.

Altrincham.

A LETTER FROM HAIFA

**The beloved of the Lord and the handmaids of the
Merciful throughout America, Great Britain,
Germany, France, Switzerland, Italy,
Japan and Australasia.**

Fellow-workers in the Vineyard of God !

Over a year has elapsed since that calamitous Hour, when the glorious Person of Abdul Baha was veiled from mortal eyes and His Spirit ascended the Kingdom of Glory; and I feel that the time is now ripe to take those fresh and momentous decisions which will enable us to fulfil, speedily and faithfully, the last wishes of our departed Master.

The year has been to the outside world a year of fear and suffering, disillusion and turmoil. To us, however, the bereaved followers of a gracious and loving Master, it has been despite the passing cares which his sudden departure must necessarily entail, a period of hope, of wholesome activity, marked throughout with a spirit of undiminished confidence in His power and of fidelity to His Cause.

From the East and from the West, from the North and from the South, the unnumbered servants of Baha'U'llah disdainful of the evil machinations of the enemies of His Cause, the breakers of His behests, have rallied to his standard, and risen with one accord to carry on the great work, He has entrusted to their charge. All-hail to that undying Spirit of Fidelity which burns, and shall burn unceasingly, in the breasts of His loved one! Great shall be their reward, and blissful the hour, when after a toilsome life of service, they are gathered to the glory of Baha, and partake in their Beloved's Presence, of the joy of eternal Reunion.

But achievements still await us in this world and we feel confident that, by His grace and never-failing guidance, we shall now and ever prove ourselves worthy to fulfil His great purpose for mankind. And who can fail to realize the sore need of bleeding humanity, in its present state of uncertainty and peril, for the regenerating Spirit of God, manifested this Day so powerfully in this Divine Dispensation. Four years of unprecedented warfare and world cataclysms, followed by another four years of bitter disappointment and suffering, have stirred deeply the conscience of mankind, and opened the eyes of an unbelieving world to the Power of the Spirit that alone can cure its sicknesses, heal its wounds, and establish the long-promised reign of undisturbed prosperity and peace.

Now surely, if ever, is the time for us, the chosen ones of Baha'U'llah and the bearers of His message to the world, to endeavour, by day and by night, to deepen first and foremost, the Spirit of His Cause in our own individual lives and then labour, and labour incessantly to exemplify in all our dealings with our fellowmen that noble Spirit of which His beloved Son, Abdu'l-Baha, has been all the days of His life a true and unique exponent. The sayings of our beloved Master have been noised abroad, His name has filled all regions, and the eyes of mankind are now turned expectant towards His disciples who bear His name and profess His teachings. Shall we not by our daily life vindicate the high claims of His teachings, and prove by our services the influence of His undying Spirit? This surely is our highest privilege, and our most sacred duty.

Let us, with a pure heart, with humility and earnestness, turn afresh to His counsels and exhortations, and seek from

that source of Celestial Potency, all the guidance, the Spirit, the power which we shall need for the fulfilment of our mission in this life.

Behold, the Station to which 'Abdu'l-Baha is now calling His loved ones from the Realm of Glory :—

“It behoveth the loved ones of God to be enamoured of one another and to sacrifice themselves for their fellow-workers in the Cause. They should yearn towards one another even as the sore athirst yearneth for the Water of Life, and the lover burneth to meet his heart's desire”.

Such is the sublime, the glorious position He wishes us, and all the peoples and kindreds on earth to attain in this world ; how much more to achieve unity and common understanding among ourselves, and then arise to herald with one voice the coming of the Kingdom and the salvation of mankind.

With unity of purpose firmly established in our minds with every trace of personal animosity banished from our hearts and with the spirit of whole-hearted and sustained fellowship kindled in our souls, can we hope to deliver effectively the Message of Baha'u'llah, and execute faithfully the various provisions of our Beloved's Will and Testament.

Steadfast in our faith, firm in our union, abounding in our love, fervent in our spirit, and selfless in our labours, let us arise and with prayerful hearts make another and supreme effort to fulfil these last words of our Beloved, His most cherished desire :—

“O ye that stand fast in the Covenant! When the hour cometh that this wronged and broken-winged bird will have taken its flight unto the Celestial Concourse, when it will have hastened to the Realm of the Unseen, and its mortal frame will have either been lost or hidden beneath the dust, it is incumbent upon the Afnan that are steadfast in the Covenant of God and have branched from the Tree of Holiness, the Hands of the Cause of God, (The glory of the Lord rest upon them), and all the friends and loved ones, one and all, to bestir themselves and arise with heart and soul and in one accord to diffuse the sweet savours of God, to teach His Cause and to promote His Faith. It

behoveth them not to rest for a moment, neither to seek repose. They must disperse themselves in every land, pass by every clime, and travel throughout all regions. Bestirred, without rest, and steadfast to the end, they must raise in every land the triumphal cry of Ya Baha'il-Abha', must achieve renown in the world wherever they go, must burn brightly even as a candle in every assembly meeting, and must kindle the flame of Divine Love in every assembly; that the Light of Truth may rise resplendent in the midmost heart of the world, that throughout the East and throughout the West a vast concourse may gather under the shadow of the Word of God, that the sweet savours of Holiness may be diffused, that facts may shine radiantly, hearts be filled with the Divine Spirit and souls be made heavenly. In these days the most important of all things is the guidance of the nations and peoples of the world. Teaching the Cause is of utmost importance, for it is the head corner-stone of the foundation itself. This wronged servant has spent his days and nights in promoting the Cause, and urging the peoples to service. He rested not a moment, till the fame of the Cause of God was noised abroad in the world, and the celestial Strains from the Abha Kingdom roused The East and West. The beloved of God must also follow the same example. This is the secret of faithfulness, this is the requirement of servitude to the Threshold of Baha."

We need but glance at the Words of Baha'u'llah and the Epistles of 'Abdu'l-Baha to realize the great privilege of teaching the Cause, its vital necessity, its supreme urgency, and its wide-reaching effects. These are the very words of 'Abdu'l-Baha:—

"In these days, the Holy Ones of the Realm of Glory, dwelling in the all highest Paradise, yearn to return unto this world, and be of some service to the Cause of Baha'u'llah and prove their servitude to the Threshold of the Abha Beauty."

What a wondrous vision these words unfold to our eyes! How great our privilege to labour in this Day in the Divine

Vineyard! Is it not incumbent upon us to arise and teach His Cause with such an ardour which no worldly adversity can quell, nor any measure of success can satiate?

And, now, that this all-important work may suffer no neglect, but rather function vigorously and continuously in every part of the Bahai world; that the unity of the Cause of Baha'u'llah may remain secure and inviolate, it is of the utmost importance that in accordance with the explicit text of the Kitabu'l-Aqdas, the Most Holy Book, in every locality be it city or hamlet, where the number of adult (21 years and above) declared believers exceeds nine, a local "Spiritual Assembly" be *forthwith* established. To it all local matters pertaining to the Cause must be directly and immediately referred for full consultation and decision. The importance, nay the absolute necessity of these local Assemblies is manifest when we realize that in the days to come they will evolve into the local Houses of Justice, and at present provide the firm foundation on which the structure of the Master's Will is to be reared in future.

The matter of Teaching, its direction, its ways and means, its extension, its consolidation, essential as they are to the interests of the Cause, constitute by no means the only issue which should receive the full attention of these Assemblies. A careful study of Baha'u'llah and 'Abdu'l-Baha's Tablets will reveal that other duties, no less vital to the interests of the Cause, devolve upon the elected representatives of the friends in every locality.

It is incumbent upon them to be vigilant and cautious, discreet and watchful, and protect at all times the Temple of the Cause from the dart of the mischief maker and the onslaught of the enemy.

They must endeavour to promote unity and concord amongst the friends, efface every lingering trace of distrust, coolness and estrangement from every heart, and secure in its stead an active and whole-hearted co-operation for the service of the Cause.

They must do their utmost to extend at all times the helping hand to the poor, the sick, the disabled, the orphan, the widow, irrespective of colour, caste and creed.

They must promote by every means in their power the material as well as the spiritual enlightenment of youth, the

means for the education of children; institute, whenever possible, Bahai educational institutions, organize and supervise their work and provide the best means for their progress and development.

They must make an effort to maintain official, regular and frequent correspondence with the various Bahai centres throughout the world, report to them their activities, and share the glad-tidings they receive with all their fellow-workers in the Cause.

They must bend every effort to promote the interests of the Mashriqu'l-Adhkar, and hasten the day when the work of this glorious Edifice will have been consummated.

They must encourage and stimulate by every means at their command, through subscription, reports and articles, the development of the various Baha'i Magazines, such as the "Star of the West" and the "Magazine of the Children of the Kingdom" in the United States of America, the "Baha'i News" of India, the "Sun of East" (Khurshid-i Khavar) in Turkistan, the "Star of the East" in Japan, the "Sun of Truth" in Germany.

They must undertake the arrangement of the regular meetings of the friends, the feasts and the anniversaries, as well as the special gatherings designed to serve and promote the social, intellectual and spiritual interests of their fellow-men.

They must supervise in these days when the Cause is still in its infancy all Baha'i publications and translations, and provide in general for a dignified and accurate presentation of all Baha'i literature and its distribution to the general public.

These rank among the most outstanding obligations of the members of every Spiritual Assembly. In whatever locality the Cause has sufficiently expanded, and in order to ensure efficiency and avoid confusion, each of these manifold functions will have to be referred to a special Committee, responsible to that Assembly, elected by it from among the friends in that locality, and upon whose work the Assembly will have to exercise constant and general supervision.

These local Spiritual Assemblies will have to be elected directly by the friends, and every declared believer of 21 years and above, far from standing aloof and assuming an indiffer-

ent or independent attitude, should regard it his sacred duty to take part, consciously and diligently, in the election, the consolidation, and the efficient working of his own local Assembly.

Regarding the establishment of "National Assemblies", it is of vital importance that in every country, where the conditions are favourable and the number of the friends has grown and reached a considerable size, such as America, Great Britain and Germany, that a "National Spiritual Assembly" be immediately established, representative of the friends throughout that country.

Its immediate purpose is to stimulate, unify and co-ordinate, by frequent personal consultations, the manifold activities of the friends as well as the local Assemblies; and by keeping in close and constant touch with the Holy Land, initiate measures, and direct in general the affairs of the Cause in that country.

It serves also another purpose, no less essential than the first, as in the course of time it shall evolve into the National House of Justice, (referred to in 'Abdu'l-Baha's will as the "Secondary House of Justice") which according to the explicit text of the Testament will have, in conjunction with the other National Assemblies throughout the Baha'i world to elect directly the members of the International House of Justice, that Supreme Council that will guide, organize and unify the affairs of the Movement throughout the world.

It is expressly recorded in 'Abdu'l-Baha's Writings that these National Assemblies must be indirectly elected by the friends; that is, the friends in every country must elect a certain number of delegates, who in their turn will elect from among all the friends in that country the members of the National Spiritual Assembly. In such countries therefore, as America, Great Britain and Germany, a fixed number of secondary electors must first be decided upon; (25 for America, including the Pacific Islands; 25 for Germany; and 19 for Great Britain). The friends then in every locality where the number of adult declared believers exceeds nine, must directly elect its quota of secondary electors, assigned to it in direct proportion to its numerical strength. These secondary electors, will then, either through correspondence, or preferably by gathering together, and first deliberating upon the affairs of the Cause throughout their country, (as the delegates

to the Convention) then elect from among all the friends in that country nine who will be the members of the National Spiritual Assembly.

This National Spiritual Assembly, which pending the establishment of the Universal House of Justice will have to be re-elected once a year, obviously assumes grave responsibilities, for it has to exercise full authority over all the local Assemblies in its province, and will have to direct the activities of the friends, guard vigilantly the Cause of God, and control and supervise the affairs of the Movement in general.

Vital issues, affecting the interests of the Cause in that country, such as the matter of translation and publication, the *Mashriqu'l-Adhkar*, the Teaching Work, and other similar matters that stand distinct from strictly local affairs, must be under the full jurisdiction of the National Assembly.

It will have to refer each of these questions, even as the local Assemblies, to a special Committee, to be elected by the members of the National Spiritual Assemblies, from among all the friends in that country, which will bear to it the same relation as the local committees bear to their respective local Assemblies.

With it too rests the decision, whether a certain point at issue is strictly local in its nature, and should be reserved for the consideration and decision of the local Assembly or whether it should fall under its own province and be regarded as a matter which ought to receive its special attention. The National Spiritual Assembly will also decide upon such matters which in its opinion should be referred to the Holy Land for consultation and decision.

With these Assemblies, local as well as national, harmoniously, vigorously, and efficiently functioning throughout the Baha'i world, the only means for the establishment for the Supreme House of Justice will have been secured. And when this Supreme Body will have been properly established, it will have to consider afresh the whole situation, and lay down the principle which shall direct, so long as it deems advisable; the affairs of the Cause.

Pending its establishment, and to insure uniformity throughout the East and throughout the West, all local Assemblies will have to be re-elected once a year, during the

first day of Ridvan, and the result of polling, if possible, be declared on that day.

In order to avoid division and disruption, that the Cause may not fall a prey to conflicting interpretations, and lose thereby its purity and pristine vigour, that its affairs may be conducted with efficiency and promptness, it is necessary that every one should conscientiously take an active part in the election of these Assemblies, abide by their decision, enforce their decree, and co-operate with them wholeheartedly in their task of stimulating the growth of the Movement throughout all regions. These members of these Assemblies on their part, must disregard utterly their own likes and dislikes, their personal interests and inclinations, and concentrate their minds upon those measures that will conduce to the welfare and happiness of the Baha'i community and promote the common weal.

And as the progress and extension of spiritual activities is dependent and conditioned upon material means, it is of absolute necessity that immediately after the establishment of local as well as National Spiritual Assemblies, a *Baha'i Fund* be established, to be placed under the exclusive control of the Spiritual Assembly. All donations and contributions should be offered to the Treasurer of the Assembly for the express purpose of promoting the interests of the Cause, throughout that locality or country. It is the sacred obligation of every conscientious and faithful servant of Baha'u'llah, who desires to see the Cause advance, to contribute freely and generously for the increase of that Fund. The members of the Spiritual Assembly will at their own discretion spend it to promote the Teaching Campaign, to help the needy, to establish educational Baha'i institutions, to extend in every way possible their share of service. I cherish the hope that all the friends realizing the necessity of this measure, will bestir themselves and contribute, however modestly at first, towards the speedy establishment and the increase of that Fund.

The need for the centralization of authority in the National Spiritual Assembly, and the concentration of power in the various local Assemblies, is made manifest when we reflect that the Cause of Baha'u'llah is still in its age of tender growth and in a stage of transition, when we remember that the full implications and the exact significance of the Master's

world-wide Instructions, as laid down in His Will are as yet not fully grasped, and the whole Movement has not sufficiently crystallized in the eyes of the world.

It is our primary task to keep the most vigilant eye on the manner and character of its growth, to combat effectively the forces of separatism and of sectarian tendencies, lest the Spirit of the Cause be obscured, its unity be threatened, its Teachings suffer corruption, lest extreme orthodoxy on one hand, and irresponsible freedom on the other, cause it to deviate from that Straight Path which alone can lead it to success.

But let us be on our guard so that Master continually reminds us from His Station on high lest too much concern in that which is secondary in importance, and too long a pre-occupation with the details of our affairs and activities, make us neglectful of the most essential, the most urgent of all our obligations, namely to bury our cares and teach the Cause, delivering far and wide this Message of Salvation to a sorely-stricken world.

To His valiant combatants on earth, who at times may feel disheartened, our ever victorious Commander, 'Abdul 'I-Baha, gives the following assurance :—

“O ye servants of the Sacred Threshold ! The triumphant Hosts of the Celestial Concourse, arrayed and marshalled in the Realms above, stand ready and expectant to that valiant horseman who with confidence spurs on his charger into the arena of service. Well is it with that fearless warrior, who armed with the power of true Knowledge, hastens unto the field, disperses the armies of ignorance, and scatters the hosts of error, who holds aloft the Standard of Divine Guidance, and sounds the Clarion of Victory. By the righteousness of the Lord ! He hath achieved a glorious triumph and obtained the true victory.”

With such inspiring words as these, are we to remain any longer unmoved and inactive ? His trumpet-call resounds on every side, and summons us to service ; are we to tarry and hesitate ? His Voice is calling aloud from every land ; let us march on, unfettered and unafraid, and fulfil our glorious destiny.

March 12th, 1923.

(Sd.) SHOGHI.

FOREIGN NEWS

Dr. Esselmont writes from England that the visit of Jenabe Averah's has been a great help to the Cause in this country. He is a very devoted and learned Bahai and his love, sincerity, humility and wisdom have enabled him to arouse the enthusiasm of the friends, to promote unity and harmony among them, and to interest many in the Cause. He spent about 6 weeks in London, then about 10 days in Manchester and 4 days in Bournemouth. Now he is back in London, but expects to leave this country in about a fortnight's time.

Dr. Esselmont's book on the Cause is in the publisher's hands. Shoghi Effendi wrote to him about it "Your book, I am sure, is the first presentation that has so far been given of the Cause and I am confident that it will arouse immense interest."

Nurse Challis is hoping to start a nursing house in Bournemouth to make it a Baha'i centre and we wish her every success in her efforts.

We are sorry to note the sudden death of the little baby Margaret adopted by Mrs. Dunsby of Bournemouth but we feel sure that it has been transplanted to the Divine Rose-Garden and will flourish there under the care of the Divine Gardner. Mrs. Dunsby has now taken charge of another baby, a boy of about 4½ months, whose name is John Rose. May God help her to bring him up as a Baha'i.

Brother Roy Wilhelm of New York sends his greetings to all the friends and writes "In America the Cause is expanding and we who are already striving to be counted among His friends are enlarging our outlook and understanding, so that this great revelation may be presented from a broad platform which will be attractive to every purehearted and earnest soul".

A spiritual echo is being heard from the distant country of Algeria. To those not conversant with the miraculous power of the Cause, this reawakening in the border lines of the Sahara Desert may truly appear incredible. In Tunisia many souls have turned their faces to the true light and a Spiritual Assembly is established in that town.

We are glad to tell you about another Spiritual Call which is being raised on the border line of The Syrian Desert.

Aleppo, the city of ancient history is witnessing the establishment of a Baha'i Assembly.

The life giving news of the enthusiasm, perseverance and devotion of the friends of Tehran to promulgate the Cause has been a real joy to us.

The sincere friends of Abdu'l Baha at Ishqabad, Russian Turkistan are energetically busy with the spread of the Heavenly Teachings.

At Kashan the believers are ablaze with the fire of the love of God. Mirza Liqai has dedicated a very good house to be used as Mashrequl-Azkar. He has given another for the use of the girls school.

Mirza Yaha-i-Kashirq, Shirazi, while on tour from Shiraz to Tehran describes the Bahai centres at Abadeh, Isfahan and Kashan.

At the town of Abadeh there are about thirty assemblies. Men and women are working hard for the spread of the Divine Teachings. The World Fellowship of Montclair under the fostering care of Sister Victoria Bedikian is successfully awakening Spiritual Consciousness by eliminating suffering and poverty and by bringing about closer fellowship and consultation between the East and West. The little ones of today are the great ones of tomorrow and if all the little children of the world are sheltered under the shadow of Bahai Unity, the Sweetness of Peace, love and salvation would be a reality. May we take this opportunity of recommending wider circulation of World Fellowship among the friends in India and may we also request them to frequently communicate with Victoria Bedikian, 31 Valley Road, Montclair, New Jersey U. S. A. for the quickest way to hasten the inauguration of that long promised place is through the spiritual and material welfare and education of the children.

The economic and political conditions in Germany are simply heart-rending and yet the friends are ablaze with the love of God and are up day and night to diffuse the Holy Fragrances.

KAUSHAL KISHORE.

تا وقتے این ترقیات قاتلقه فائز بود۔ کہ دلال احمدی بہ اخلاط وارجاس۔ قیاس و
ظنون و اجتہاد و توہم بعض نفوس مخلوط گشتہ بود۔
تا وقتے این چشمہ حیات موج میزد کہ برائت و استغیاب و تجیر و احتیاط بیا
نیامدہ بود۔

تا وقتے این سدرہ ربانیہ پر بود کہ بازار تقدس و تزیید و تصلف و اذکار قلبیہ و اولاد
مخفیہ و سایر بدع متداولہ رواج نشدہ بود۔
تا وقتے این ضمیمہ جلال مرتفع بود کہ خود فروشی و خود نمائی و اقربا و اقربا در کا
نیامدہ بود۔ پس وقتیکہ آن آب نورانی بہ لوث این گوہ کثافات تغیر پذیرفت
و از رنگ و بوی اولیہ خود برگشت۔ خداوند رحمت جدید مہذول میکند نعمت
بدیع عطا می فرماید۔ ما نسخ من ایۃ ان نسھانات بخیر منھا۔ ان
پس چوں این طور نعمت الہی تبدیل کردند و رحمت رحمانی را تغیر دادہ و دوبارہ
چشمہ بیان از رب النوع عالم انسان حضرت اعلا روح ماسوا فدا جاری
و اکنون آن آب رحمت و آن بحر حیات از قلم اہل حضرت بہار اللہ جل
ذکرہ موج می زند

قد ماجت جواد الحکمتہ والبیان بما حاجت نسمة
الرحمن یا اولى الالباب

(باقی آئینہ)

(راقم پست)

۶

ایں بود کہ باز خداوند عالم ایں آب حیات را در جزیرۃ العرب در
 زبیدی کجای مغموم از مینوع لسان **محمد مصطفی** جاری فرمود۔ و تشنگان صحرا
 نیستی و طالبان رحمن محترم را دعوت فرمود۔ ہمگی مخلصین شتافتند تا آں مارعد
 فرات را یافتند۔ و در وارد شدن باں سرچشمہ بس از ظہور نفرت و خج پرفت
 تام تمام از یکدیگر بیاقتد۔ و یکدیگر کون فی دین اللہ افواجاً
 و در متعدي تعالیم احمدی و چشمہ نورانی محمدی چہ فضائل و کمالات را فائز شدند۔
 و از چہ رذائل و خباثتہ پاک گشتند۔ اگر کسے تاریخ ایام جاہلیت (یعنی زمان
 قبل از محمد را) خواندہ باشد۔ مے داند کہ ساکنین جزیرۃ العرب حتی ترین
 اقوام بودند۔ و خوشتر از ائم۔ نہ علی از کتاب خواندہ نہ فضلہ از خطاب دیدہ
 ہمہ یاد را بدیدہ اجبی و دعوی سرگرداں و یاد را بدیدہ حمیت جاہلیہ و تعصبات فطریہ
 مختلف و حیران۔ ایقدر ایں قبائل عرب جاہل و متوحش و درندہ خونریز بودند
 کہ برابرہ امر بچانزد آنہا نواہج ائم و متمدن ترین ملل شمار میفتند۔ چہ کہ اینہا
 فرزندان خود را زندہ زیر خاک مے کشتند۔ اینہا زمان ہر خود را بہ کنیزی و
 اسیری و بالآخرہ بزجر و قتل مے بزد و آنہا و خزان خود را زندہ زندہ زیر خاک
 مے کردند۔ و ایں عمل را مبرور و حسن میدانستند۔ و باندازہ ایں فصل نزد آنہا
 شائع بود کہ نقل برائے ایں کار وضع کردہ بودند و اذالموعۃ سکت
 بای ذنب قتل و ہمچنین زنان پدر خود را با جسارت و تحارت مے گرفتند
 میزدند۔ مے بستند و عاقبت الامر آنہا را مے کشتند و بر حسب قانون مشہوم

۷

جاہلیت مختار و ما ذون غمیل را بجا بیاورد۔ بلکہ اگر نفس
 بواسطہ سلامت نفس قطع و جیلہ از ایں قانون استخاش میکرد و خستش را
 زندہ زندہ مے کشت۔ زنان پدرش را بظلم و جفا مبتلا مے کرد و آنہا را ہلاک
 مے نمود۔ چنین کس اگر جان در میبرد۔ از نوعیت خارج و از مقبولیت امام محرم
 مے ماند۔

ایں چشمہ نورانی اسلام کہ از منبع محمدی بہان نمود و در جزیرۃ العرب جاری شد
 ایں صفات رذیلہ را از ایں قوم بے سرو پا چنان شست و شو نمود کہ در پاکی
 و طہارت محمود ایام شدند و باندازہ آنہا را بنور علوم و معارف روشن فرمود۔ کہ
 علاوہ از بدونات تاریخیہ ہنوز آثار مصارف اسلامی روشنی بخش معارف
 و مدارس عالم است۔ مثلاً محمد ابن محمود کہ در قرون وسطی یکے از مدرسین مدرسہ
 بغداد بود۔ کتاب عرائس العیون و نفائس الفنون تالیف نمود و تقریباً ہفتاد
 علم را در آں کتاب بحث فرمود کہ امروز باینکہ اینہمہ معارف بوزعم اغلب ترقی
 کردہ و در مدارس دنیا از آں کتاب تعالہ و تدریس میکنند۔ مہذا ہنوز ندانستہ
 اند از تمامی آں کتاب اتعالہ نمایند۔ و ہمہ علوم مدونہ در آں را تدریس
 کنند۔

اما وقتے ایں ترقیات حیات کامل شامل بود و ایں رحمت عظمی جاری کہ آب
 طیب طہر اسلام را بہ غبارات اغراض نفسانیہ و کثافات تسویلات شیطانیہ
 آمیختہ نموده بودند

و از اسلام جز اسم و از قرآن غیر از رسم باقی نمی ماند - سیاقی زمان علی
اصنی لایق من الاسلام الاسمه و من القرآن الاسمه الی غیر ذلک و
بعثت آمیختگی باین کثافات دیگر نورانیت از او ظاهر شد و بدایتی از او
پاسر نگردید -

سلفین آن آئین دیگر احدی را باں شریعت دعوت نکنند چه که قماش در او پدید
نماید - که علت انتخاب نفوس غافل شود تا بدان محسنات تشویق و ترغیب گردند
این معنی محقق است که اگر تشنه خود هزار درجه طلب و در غیب آب داشته باشد
و از کینزت خود فریاد این الماعین الماع بلند و از قط نشنگی بجزیره آب را اگر
بیابد - تمام ثروت خود خریداری کند - جسم مایع غصن گل آلوده را با سم آب قبول
نمکند - و طرات ذائقه اش از آن هیچ نستاند - اما یک وقتی همین جسم مایع غصن
گل آلود آب زلال نورانی بود - که از منبع فیض روح القدس جاری می
شد - چه اثرات داشت !

مثلاً هنگامی که این آب از چشمه مقدس کلیم شد به قوم ذلیل بنی اسرائیل جاری
شد - فاضل رب بعضا کالحی فابحسب منہ اثنتی حشمت عینا قد
علم کل بناس منشیهم ملاحظه فرمائید - چگونه تشنگان مادی بهدایت
را سیراب نمود - و اناس ضلالت را چسبان تطهیر فرمود - سباط دوازده گانه
اسرائیل را بچیز ترقیات قائله رساند و از حقیقتی و پستی آنها را نجات
داد - ذلیل بودند عزیز شدند - فقیر بودند غنی گشتند - جاہل بودند عالم شدند

محکوم بودند مالک گشتند - بنده بودند آزاد شدند - در ترقیات صوری و ظاهری
بجائے رسیدند که تشکیل سلطنت داد و دادند - و تمهید بساط سلیمانی کردند - و
در علوم و محارف هم بقائے ارتقا جلبند - که مشهود فلاسفه ایام شدند - بشانیکه
اغلب فلاسفه و دانشمندان مانند سقراط و بقراط و غیره - از مشکوای علوم بنی اسرائیل
اقتباس نور نمودند - و از شریعت موسوی کامیاب گشتند و لیکن بعد که بمرور و
دور از تصرفات باطله قایدین روحانیت و اغراض تخصیصیه رسالت این
آب طیب طاهر تغییر نمود و صفاء او بحدورت تبدیل شد و عذب فرائش بمسح
اجاج تحویل گشت - ترقی و بساط تحلیل شد - و سر فرازی و عظمت محسوس
گشت و روز بروز از استعمال این آب غصن مضاف مریض تر شدند و ضعیف
تر گشتند -

این بود که خداوند رؤف آب حیات را دوباره از چشمه مقدس روح الله جاری
نمود و اقوام پراکنده بنی اسرائیل را بخوان نعمتت جدید دعوت فرمود
آن تشنگان چشمه ارادت بسویش شتافتند - و دوباره آن عذب فرات را که
روح جان و منور رواں بود یافتند و آشتا میبند و نوش جان کردند و شکر خدا
گفتند - و لکن افسوس که در اندک زمانے این سبیل الهی را غبار آمیز و درو
آلود نمودند - و بسبب ظهیر اغراض مختلفه و متنوعه بعضی رهبر و کشتیشان و
پاپ ما را این کوثر الهی نتوانست که دیگر مردم را تعمید دهد - و بطرف خود جذب
نماید - ممکن نماند و دیگر احدی رغبت و درود خیال و رای دین را بنماید -

خرافات و اناس تقالید و او نام را که برورد و پورا ایم دامن گیر قلوب عبادش
 بشود این چشمه نورانی که از منبع رحمتی جاری می شود نخست مار عذب فرات است
 لذیذ است و شیرین زلال است و در نشین منعم اجسام است و محیی ارواح عطش
 را دفع میکند و مرض را رفع مینماید حیات می بخشد و غم ازل سیر ذاید احوال مرغ
 میکند و موم را معدوم مینماید - تو در انکار و قلوب میدهد - و صد در انشراح مینماید - و
 من السماء کل شیء حی را مصداق است و هو الذی انزل من السماء ماء
 یحیی به الارض بعد موتها را برهان و لکن چون جریانش طولانی نشد - و
 سر یانش استعداد پیدا کرد و از منبع اصلی خود دور افتاد - لاجرم از جوبه بجزیب دیگر
 جاری اخلاص در او وارد میشود و از زین بنه بزمین میگیرد ساسه کثافتات در او داخل
 میگردد و از دجله بدجله دیگر روان غبارات و شیش مانع در او مجتمع میشود از سنگ
 زنگه وارد میشود و از کلوخه رنگی ارد شتهای خاک و غبار را و از کوبتانی
 علف و خاری در آن جمع میگردد و دجله او هر کس در او دستی فرود میبرد و هر نفس
 در او رسد از تناس می کند و خود را بنظیف مینماید هر لباس را در آن شست و شو
 میکند تا بالاخره آن آب نورانی نونا و طمحا و ریحا متغیر شد و ظلمات و مضام
 میگردد - و چون مضام شد و بجز مطهر که نیست حکم طهارت هم از او سلب
 می شود و استعمال او شرعاً جائز نیست - این است که در شرع مقدس اسلام وارد
 شده - و عموم قائلند که با مضاف مطهر نیست - و جمال متمدن محل ذکره نیز می
 فرماید طهر و اکل مکروه با الماء الذی لم یتغیر بالثلث ایاکمان

تستعملوا ماء الذی تغیر بالهواء او بشیء اخر کونوا اعتصموا باللطافة
 بین الریه هذا ما اداد لکم برسمک العزیز الحکیم -
 پس همین طور شریعت الهیه در یاست امروز از منبع فیض اصدیه جاری - آمیخته
 هیچ دردی نبود - آلوده هیچ حس نبود - مطلق بود - صاف بود - زلال بود -
 مار عذب فرات بود - چون در جدول قلوب عباد جاری شد - نشط و طاسینه مانع
 علمار دین عبور نمود - از هر سینه ناپاکی غبار تزیه و تقدس در او وارد - و از سر دل
 سیاهی کثافت خود فروشی و زنگ تکلف و تصلیف در او داخل - از هر نفس
 اجتهادی مزید شد - و از هر شخص قیاسی افزون گشت و از هر بهانه عقیده
 ظاهر و از هر شیطان حکم باهر از محدثه احوطی پدید شد و از هر محققه اقوال
 بمیان آمد - بالاخره جس اغراض نفسانیه در آب حیات وارد گشت و لوث
 تسویلات شیطانی در شریعت الله داخل گردید - تا عاقبت الامر ظلمانی و آزار
 شد و بقول نظامی گنجوی که میگوید -

بسکه فرد زاندر برگ و ساز
 گر توبه بینی شناسیش باز

و از تاثیرات فدی خود باز ماند - و آن خاصیت و نفوذ که لایفک از او بود سلب
 و معدوم گردید - چنانچه در آخر زمان هر شریعت همان طور در جاعل و شرع
 آن شریعت اجبار فرموده - آسمان دیانت تاریک میشود - یوم ثانی السماء
 بدخان بهیست و شمس و قمر نور نمی دهد - اذ الشمس کودت و اذ النجوم انکدت

عنوان مراسلات - پروفیسر پریم سنگھ - مری روڈ راولپنڈی

قیمت اشاعت کیلئے
در ایران - دو تومان -
در ہندوستان پنج روپیہ -
در امریکا - دو ڈالر -

الْبَيْتُ

ای اہل عالم ہمہ یار یک دید و یک گنجینہ

این مجلہ ماہی یکبار
طبع و توزیع ہوتی ہے
فہرست قیمت کیلئے
فرستادہ ہوتی ہے

جلد ۳ مئی ۱۹۲۳ء نمبر ۲

مقصود رسالہ البشارت وحدت و یکجائی عالم انسان است و تفہیم اصول ادیان
کہ فی الحقیقتہ اصل و اساس احداست و وظیفہ اس نشر مطلب ہے است کہ راجح باین
مقام اعلیٰ و رتبہ علیا است و مقالات مختصر مفید در این خصوص از ہر کس ہر جا برسد در این

رسالہ درج خواہند شد

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

افلا عیتر الماء الذی تشربون ءانتم انزل قمح من المزن ام نحن النزلون
حق جل جلالہ و علم نوالہ پیوستہ از سما قدرت کاملہ و شجاعت نافذہ خودا
ابر رحمت و سحاب بکر مت بجمہ نظام عالم و حیات بنی آدم آب زلال طیب طاہر
نشر عینہ انزال فرمود تا سبلات علم و حکمت در اراضی طیبہ طاہرہ برودید و ارجاس

BAHAI NEWS

Vol. III. JUNE 1923 No. 3.

The Bahai Message is a call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, through the Speakers were many.

ABDUL BAHA

TO FRIENDS IN CHICAGO

The beloved of the Lord and the handmaids of the
Merciful in Chicago, Ill. U. S. A. Care of the
members of the Spiritual Assembly.

Blessed and beloved ones of 'Abdul '1-Baha!

The first written message which the members of your newly constituted Spiritual Assembly have so kindly sent me has filled my heart with joy and gladness and has served to heighten my admiration for the zealous efforts you are expending for the diffusion of the Divine Teachings. The enclosed circular is indeed highly praiseworthy, and I am certain it will be received by the numerous Assemblies the world over with deep satisfaction and gratitude.

It is my earnest prayer that your Spiritual Assembly, so rich in its traditions and history, may now, that it is renewed and re-inforced, inaugurate with perfect unity and wisdom a new era of distinct services to the Abha Threshold, and glorious achievements in the service of mankind. Full harmony and understanding among the friends, outside and within the Spiritual Assembly; implicit confidence on the part of the non-members in every decision passed by their elected representatives; and the determination of these to disregard their likes and dislikes and seek naught but the general interests of the Movement—these constitute the only and sure founda-

tion upon which any constructive work can be built in future and prove serviceable to the interests of the Cause. I feel confident that the old as well as the new believers in that favoured and blessed City, having fulfilled these pre-requisites, will upon this basis build and extend their beneficent work of service to the Cause of God and mankind.

Chicago, that has so faithfully nurtured this glorious Movement in its days of infancy in America, should now, under the shadow of the Edifice of the Mashriqu'l-Azkar, which is being raised in its very heart, so develop and advance in all its spiritual activities as to become truly the living centre of the Cause of Baha'u'llah in that vast continent.

I shall follow with particular interest every fresh development of the Cause in that great City, and wish to assure you again of my readiness and extreme desire to be of service to every worker in the Holy Vineyard of Baha'u'llah.

I would welcome, as I have already intimated, the full report of your manifold activities at present, and the plans you contemplate for the future development of your centre in that City, and in the meantime, I most fervently pray on your behalf at the Three Holy Shrines and implore for you all the favors and blessings of the Almighty.

Haifa, Palestine:
February 2nd, 1923.

Your devoted brother,
SHOGHI.

TO FRIENDS IN BURMA AND INDIA

The beloved of the Lord and the handmaids of the Merciful in Rangoon, Mandalay and Kungyangoun and throughout the rest of India.

CARE OF SEYED JANAB ALI, RANGOON, BURMA, INDIA.

Beloved fellow-workers in the Vineyard of God!

The letter, recently received from our wise, devoted and active brother, Seyed Janab Ali, has given me the utmost pleasure, as it was a clear evidence of your zeal and untiring activity in consolidating the foundations of the Cause in that

distant land. It is my fervent prayer at the Three Holy Shrines that the loved ones of Burma may so arise for the diffusion of the Divine Principles as to illumine the whole land and the adjoining regions with the Light of this Divine Revelation.

The establishment of local Spiritual Assemblies, the formation of a National Council that shall direct and unify the activities of the friends throughout Burma, as well as constant co-operation with All-India National Spiritual Assembly are among the vital steps that must be taken in order to stimulate, centralize and systematize the all-important work of Teaching, so vitally important in these days in those regions and throughout the world.

I am looking forward very eagerly to the publication of the projected Burmese Baha'i Journal which shall reflect the activities of my Burmese brethren and sisters, and which I am sure will greatly encourage and satisfy the servants of Baha'u'llah throughout the East and the West. I shall follow its development with great interest and assure you of my desire of rendering every help I can to make it in time one of the foremost Baha'i journals in the world.

I am also hoping to receive soon formal and detailed letters from the newly-constituted local Spiritual Assemblies bearing the signatures of their elected members and setting forth in detail the account of their present activities and their plans for the future.

With our active and able Baha'i sister, Mrs. Stannard, Aga Seyed Mustafa, and Seyed Janab Ali in your midst, I am sure you must feel highly encouraged and am confident that under their guidance and with their collaboration you will be enabled to render distinct services to the Cause of Baha'u'llah.

Assuring you of my fervent and constant prayers for your success in your labours for His Cause, and awaiting your individual as well as collective letters.

I am your brother and fellow-worker,

Haifa, Palestine:

April 18th, 1923.

(Sd.) SHOGHI.

NEW WARS AND OLD.

Dr. K. Kishore M. Sc., F. C. S., M. D. C. G., delivered a Lecture on "New Wars and Old" at Sir Cowasji Jehangir Hall on Sunday evening, 11th March 1923, Mirza A.S. Bahadur, Secretary of Abdul Baha who came from Persia on Saturday morning *enroute* to Haifa presiding.

Mirza Bahadur spoke a few words in Persian saying that some people expected that with the disappearance of the towering personality of Abdul Baha from the head of the Bahai Movement the Cause would suffer a serious set back, but what has happened during the past fifteen months has proved to these people, that the Spirit of Baha'u'llah and not the individuality of any of the propagators is the main stay of the movement, even though that personality be that of the first and the greatest successor of Baha'u'llah. When looking up the writings and speeches of Abdul Baha we find him saying that were it not for the guidance and assistance of the Spirit of Baha'u'llah he could not carry out even a portion of all that he had succeeded in doing. Now we see the proofs of the intensity of these statements.

Mirza Neeku the resident Bahai teacher then spoke a few words on the power of the movement to unify individuals of conflicting communities to an extent that the differences dissolved for ever and they formed the nucleons of the re-united community of the future.

DR. KAUSHAL KISHORE then spoke on the subject of the evening.

He traced the synthesis of the modern Nation-Unit through the antithesis of the individual, family, tribal, communal, civic, state, imperial and the national units. Although the scientists had said that the course was governed by the survival of the fittest, yet the fittest were not necessarily the strongest. Zoological and biological science had shown that the species that were the most ferocious and the most cruel had disappeared from the face of the earth while the tamer and the milder species had survived to a greater extent. The present also shows that the more ferocious species are following a rapidly downward path while the milder ones are replacing the fiercer ones and are on the increase. The chemists too have come to

the conclusion that although the coarser metals are at present in larger quantities yet it may be possible to change the coarser into the finer and then the finer ones may be larger in quantity in the future. This was the view of the alchemists and present chemical science is approximating to it.

He thought the present resultant civilizations were due to the teachings of persons who attempted to synthesise warring smaller units into united greater units, but these greater units held to the old war path and the resulting wars between these bigger units became more and more destructive and ruinous than the older ones. So much so that when the last world war began, the organisers and promoters of international institutions and secretaries and presidents of peace organizations joined whole heartedly in the recruitment and bloodshed; the general opinion of the world seemed to be that the forces of love, unity and brotherhood were defeated by hatred, prejudice nationalism and selfishness. The students of history all over the world are feeling that the time is arriving when the world would progress to a condition when humanity would deserve the name of superman and we are passing through a stage of transition. Periods of transition are always periods of struggle and suffering and he wished to sound a note of warning to all those who were inclined to be disappointed. He said, an Atheist and a Theist would agree that the Power behind the Universe was a self conscious Power. Only the one called it nature and the other called it God. And if we follow the course of civilization we would find that this self conscious power has manifested itself in three principle phases as intelligence as force and as love. At one time it was one phase, at another the other phase and at yet another time the third. But it is conclusively proved by the history of men and all those countries that exercised peaceful methods in opposing their conquerors, that the invaders soon lost their separate identity. In the war of the present and the past the world has used either its intelligence in the form of knowledge and science or has used force. As a chemist he was ashamed to see his fellow workers lending their knowledge and support to the wars. But in future wars, he hoped, the higher and fitter weapon of love would be used more and more to the exclusion of the old method.

Man, he said, is superior to animals, yet we do not call him super animal. The future men would also not be called supermen, but by a different name altogether. He said the

various religions were like paths leading upward to God; if you followed the upward direction they converged and there you were sure to meet, but if you followed the downward path, away from God, they diverged and you would be led further and further from each other. The men of the future would be required to take the upward direction and there they would converge and meet to the wiping off of the differences. The nucleus of this community of the future has already begun to be formed; variously called as the Friends or the people of Baha (lit: the people of Light). They are so called because historically this movement was started by one who was called Baha'u'llah (The Light or Glory of God).

He said, the people would like to know something about this personality. Baha'u'llah was born in Persia in 1817 and was thrown into prison about 1850, because he was known to be a prominent person in a community known as Bábíes, one of whom had attempted to shoot the King of Persia, Nasir uddin Shah. Baha'u'llah's property was confiscated and his family also came under the displeasure of the king. Baha'u'llah was confined with robbers and cutthroats and was supplied the adulterated food supplied to the lowest prisoners. His family sold some of their gold buttons and other belongings that had escaped the loot and got tolerable food sent to him. But he would not accept it and gave it away to his companions. It was soon proved that he was innocent and on the intercession of the Russian Ambassador he was set free but ordered to leave Tehran for Bagdad. The Russian Ambassador again interviewed the authorities and obtained permission to send a few of his own Russian soldiers to accompany the Persian Government's escort and Baha'u'llah to Bagdad. After a stay there of 12 years he was called away by the Turkish authorities to Constantinople and from thence sent to Adrianople and Acre. "I have dwelt on this portion of the period at Tehran and Bagdad longer," he said, "because there seems to be some misunderstanding in the press notes shown to me by some friends." For further notices of the teachings and history he referred the audience to the works of Count Gobineau, Prof. E. G. Browne and Lord Curzon. The first of these was written about 1846.

The President then announced that if the audience wanted to ask any questions about the movement or about the lecture they would be gladly answered. No one coming forward it was announced that if there were any enquiries later they may

be addressed to the Bahai Assembly, 29 Forbes street, 3rd floor opp: the Bombay Chronicle office or the resident Bahai Teacher may be interviewed there, between 7 and 10 a. m. daily. The meeting then came to a close.

THE THIRD TARAZ

Is concerning Good Character. Good character is, verily, the best mantle for men on the part of God; adorns the temples of His friends. By My Life, the light of good character surpasses the light of the sun and its effulgence. He who attains thereto is accounted as the essence of men. Upon this the honor and glory of the world are based and are dependent. Good character is the means of guiding men to the Right Path and the Great Message. Blessed is he who is adorned with the attributes and virtues of the Supreme Concurrence!

Gaze toward Justice and Equity under all circumstances. This exalted utterance has been revealed, from the Pen of Abha in the 'Hidden Words.'

"O Son of Spirit!

"The best of all to me is Justice. Desire thou not to cast it away if thou desirest Me, and neglect it not, that thou may'st be faithful to Me, for by it thou wilt attain to see the things with thine own eyes and not by the eyes of the creatures, and know them by thine own knowledge and not by the knowledge of any in the world. Meditate on this—how thou oughtest to be. Justice is one of My gifts to thee and one of My cares over thee, therefore put it before thine eyes continually."

The possessors of Justice and Equity occupy the highest station and loftiest rank: the lights of Righteousness and Piety radiate and shine from such souls. It is hoped that nations and countries may not be deprived of the lights of these two orbs.

BAHA-'U'-LLAH.

TRANSLATION OF A TABLET OF BAHA'U'LLAH.

The Beginning of Conversations is the Praise of God the Educator.

O SERVANTS. The springs of the Grace of God are wel-

ling forth, drink at them so that by the aid of the Peerless Friend the dark dust be washed away and you may arrive at His neighbourhood, may pass from the World and long for the City of the Beloved.

O SERVANTS. The Veil-consuming Fire has been lighted by My hand, extinguish it not with the water of ignorance; the heavens are the sign of My Greatness, look at them with pure eyes; the Stars are the witness of My Truth; testify to this Truth.

O SERVANTS. Eyes see and ears hear. Whoever in this Victorious Day fails to hear the sound of the Melody has been and is deprived of ears. That ear is no ear which needs the eyes to make it hear. Open the hidden eyes that you may see the Face of God and open the ears of intelligence that you may hear the gladdening talk of the Beloved.

O SERVANTS. If you are pining away for the Friend the Remedy has come. If you have seeing eyes, the Rose of the Face of the Beloved is on the show in the market place. Light the Fire of Knowledge and flee from the ignorant. This is what the Educator of the World has said.

O SERVANTS. A Body without a soul is dead, and a heart without the commemoration of God is blighted. Then keep company with the Memory of the Friend and separate yourselves from the enemy. Your enemies are your possessions which you have longed to possess and on obtaining have hoarded up, soiling your souls with them. The soul is for the commemoration of the Beloved. Keep it pure. The tongue is for testifying to God, soil it not with the talk of the strayed ones.

O SERVANTS. I say verily the Truth Teller is one who has seen the True Path. The Path is only One and the Lord has chosen it and got it ready. This Path among all the Paths is like the world-illuminating Sun among all the stars. Whoever has not arrived at this Path is ignorant and has lost his way. This is the unparalleled sentence of the Peerless Lord.

O SERVANTS. The world is the playground of the evil spirits; keep yourselves aloof from it. The evil spirits are those who are restfully sharing the bed of Forgetfulness with Ruined Actions. Asleep they are better than awake and dead they are more acceptable than alive.

O SERVANTS. Every body is not filled with a soul and every skeleton is not quickened with a life. Today that body is filled with a soul which at the risk of its life longs to arrive in the neighbourhood of the Beloved. The object of all beginnings is today; do not blind yourself. The Peerless Friend is at hand; do not keep afar.

O SERVANTS. Your bodies are like the young trees in a garden and they are well nigh dry for want of water. Therefore with the water raining from the cloud of the Grace of God water them. Words need deeds. Whoever listens to words he is the man of Actions; otherwise a dead body is better.

O SERVANTS. The Friend's talk is sweet; where is the one who would seek Him; where is the ear that would hear. Blessed is one who would today unite with the Friend and for His sake give up all, closing his eyes to everything beside Him; so that He may see a New World and attain to the Everlasting Paradise.

O SERVANTS. The Educator of the World says:—O SERVANTS. Let go your desire and seek that which I have willed. Walk not without a Guide and listen not to the talk of every leader. Very many of those who point out the Path have lost the clue and are travelling not on the Straight Path. The Guide is One who is free from the trammels of the times and nothing prevents Him from pointing out the Truth.

O SERVANTS. Turn Truth into a profession and turn not from the helpless. Before the Great Ones talk of Me and be not afraid.

O SERVANTS. Wash off evil ways and walk according to the sayings of the Educator. This is what the Peerless Lord has said.

N. B.—Baha'u'llah has given most detailed teachings on the meaning of spirit and soul and I hope to be able to translate some portion of a Tablet on the subject, in the near future. This is all the more interesting as it assists one in trying to understand the various expressions in the religious writings such as "let the dead bury the dead" and that too all without using a metaphor. Baha'u'llah's teachings on

the subject of the soul, as on all others, stand unique and explain away the difference between the scientific and the religious phraseology making them embrace each other in the new found unity.

AGRA :

HASHMATULLAH.

23rd May, 1923.

Baha'u'llah and the New Era

By J. E. ESSLEMONT, M.B., CH.B., F.B.E.A

Demy 8vo.

ss. 6d. nett.

A comprehensive outline of the history and more especially of the teachings of the Baha'i Movement founded in the latter part of the nineteenth century by the three great Persian teachers—the Bab, Baha'u'llah and 'Abdu'l-Baha. This is undoubtedly one of the most remarkable religious and social movements of which history bears any record, and seems destined to play a great part in bringing about unity of religions, races, and nations and the establishment of the reign of peace and goodwill throughout the world. The book was partly revised by 'Abdu'l-Baha, the late revered head of the movement, and has been wholly revised by his grandson and successor, Shoghi Effendi, who writes to the author: "Your book, I am sure, is the finest presentation that has so far been given of the Cause, and I am confident that it will arouse immense interest."

LONDON: GEORGE ALLEN & UNWIN LIMITED
RUSKIN HOUSE, 40 MUSEUM STREET, W. C. 1

LESSONS FOR THE CHILDREN OF THE KINGDOM

ACTION

True Bahais—If we are true Bahais speech is not needed. Our actions will help on the world, will spread civilization, will help the progress of science, and cause the arts to develop.

Without action nothing in the material world can be accomplished, neither can words unaided, advance a man in the Spiritual Kingdom. It is not through lip service only, that the Elect of God have attained to holiness, but by patient lives of active service, they have brought Light into the world.

The Work of a True Bahai—Therefore—strive, that your actions, day by day may be beautiful prayers. Turn towards God, and seek always to do that which is right and noble! Enrich the poor, raise the fallen, comfort the sorrowful, bring healing to the sick, reassure the fearful, rescue the oppressed, bring hope to the hopeless, shelter the destitute!

This is the work of a true Bahai, and this is what is expected of him. If we strive to do all this, then are we true Bahais—but if we neglect it, we are not followers of the Light, and we have no right to The Name.

God who sees the hearts, knows how far our lives are the fulfilment of our words!

—ABDUL BAHÁ, Paris Talks, P. 73.

Deeds and Character—Every deed of life is a thought expressing itself in action.

It is the actual mirror of the man within.

The act sets up a force, which is the spirit of the deed.

Successive acts done in furtherance of a purpose produce an accumulating spiritual force which never dies.

Therefore, we must be active!

We must be up and doing!

Our deeds build up our characters!

The building up of our character is our task!

Life in this world is for this purpose.

We are, while here, more or less, arbiters of our own destiny.

But in the Worlds to come we cannot progress except by grace of the Divine Will.

Therefore, let us attend to the building of character, as the One Thing Essential.

—Abbas Effendi, P. 143.

Real Teaching—Real teaching is by action. Action has effect. One act is better than a thousand words. Jesus Christ says "By their fruits" (actions) and not by their words. What is the effect of words alone—the real thing is action!

—Light of the World, P. 20.

Action has made men eloquent. There is no eloquent language better than action. As long as the sun is bright, is it necessary that it should say, "I am bright?" There is no need for that!

—ABDUL BAHÁ, Light of the World, P. 21.

His Wounds—I have many wounds, I do not speak of them—and bear the pain in silence.

Do you know what is the cure of my wounds? It is only when I hear that the Bahais are up and doing, and it is with feeling sure, that I shall not die before seeing the objects of Brha'u'llah attained, that some of my wounds are cured.

—ABDUL BAHÁ, (Twenty-one Days), M. R. Shirazi.

NOTES AND NEWS

By EDITOR

The following constitute the Spiritual Assembly of Karachi for the year 1923-24.

1 Prof. M. R. Shirazi. 2 Haji Abbas. 3 Isplandiyar Bakhtiar, (Secy). 4 M. U. Abbasi. 5 Prof. H. M. Gurbaxani. 6 Hormazdiar, K. 7 Shehryar, R. 8 Jamshed, R. 9 Khodadad, M.

At the meeting of the Executive Committee held in Bombay on Monday the 21st of May, 1923, it was resolved that the next Bahai Convention of India and Burma be held in Calcutta.

The meeting also resolved that the name of the "Executive Committee" be changed into the NATIONAL SPIRITUAL ASSEMBLY.

It was also decided to place Syed Mstafa Rumi, Mr. Mehrban Khodabux, Mr. Firoz Tirandaz as members of the Editorial Staff of the Persian Section of the Bahai News.

It was also resolved that the local Spiritual Assemblies be requested to submit a list of all the adult (21 years and above) Bahais.

BURMA—At a meeting held in Rangoon, Burma, on the 28th of April, 1923, the following were duly elected as members of the Bahai Spiritual Assembly.

1 Syed Janab Ali. 2 Dr. Abdul Hakim. 3 Syed Abdul Hussain. 4 Abbas Ali Butt. 5 M. Ebrahim Shirazi. 6 K. S. Dr. Mazhar Ali. 7 M. Behram Beman. 8 Faqir Mohamad. 9 Syed Mortza Ali.

Three working sub-committees were also formed for Teaching, Correspondence and Care of Property.

Orders are being registered now at the office of the Editor, Bahai News, Murree Road, Rawalpindi, for Dr. J. E. Esselmont's publication "BAHA'U'LLAH AND THE NEW ERA". The book is expected to be published about the end of June and the price is 8s. 6d. nett.

FOREIGN NEWS

Of Jenabe Avareh in England Mrs. Crossley writes: "I think Jenabe Avareh is one of the most wonderful teachers I have ever known. He is brilliant, dignified and yet so gentle and meek. His love of the Cause grips the heart and makes one realise the state of the Martyrs who broke the Dawn. His very entrance into a room fills one with peace and joy."

The Manchester friends have now a Spiritual Assembly and we hope ere long the cry of Ya Baha el Abha will be ringing all through Manchester. Jenabe Avareh will soon be going over to Germany and we hope the friends there will find in him a "clear reed through which the spirit speaks."

In a recent letter to the friends in Germany Shoghi Effendi writes: "Your task is tremendous but your efforts are boundless, your sincerity and selflessness is undoubtedly worth the many Blessings of the Beloved, which He incessantly poured upon you and you deserve the assured guidance of Baha'u'llah and His never failing Help; these will enable you to crown your efforts with significant and well-earned results."

In my hours of prayer and meditation I remember you at His Threshold, and every time I visit The Holy Temple I ask for you a new outpouring of His Grace and a fresh emanation of His spirit."

In compliance with the wishes of Shoghi Effendi, the friends in Germany have begun to publish in English short reports of the development and advancement of the Cause in that country for the benefit and information of the friends in the East and West: We cordially welcome this step on the part of the beloved friends in Germany and we trust friends in India will now subscribe to the Bahai Organ of Germany "The Sun of Truth." In the first two letters published in the March and April issues of the "The Sun of Truth" Frau Cousul Schwarz, the editor of the Magazine has briefly but beautifully narrated the history of the development of the Cause and also given a short account of the visit of our Beloved to that country in 1913.

We are glad to note that the dauntless efforts of Mr. and Mrs. Dun of San Francisco, California, have resulted in the establishment of a Bahai Centre in New Zealand, Australia and the first Bahai Feast was given at the house of Miss Stevenson, the first to accept the Cause in that country.

We hope that the seeds of love and fellowship scattered in that country will luxuriantly grow in the near future.

We have already begun to receive glowing but inspiring accounts of the visit of Jenabi Fazel in America. Julist Thomson of New York writes: "Jenabe Fazel is one entirely emptied of himself and filled with the love of God, and therefore his words have a penetrative power, because the 'trace of the Word of God' is in them. When he speaks the word 'forgiveness' the attribute of forgiveness grows in

your heart; when he speaks the word "faith" you step into the world of faith; his own purity and wisdom illumine the word "love".

The friends in the City of Love, Ishqabad inspired by the Mashriqu'l-Adhkar, are, notwithstanding the unstable state of affairs, ready to sacrifice their life and property to carry out their mission. They have had some difficulty in publishing the Khurshid-i-Khavar, but we are confident that through the Grace of God, they will be able to surmount it.

The friends in Qazvin, the native town of Qurratu'l-Ayu are full of love and energy. Their number is so large that arrangements had to be made for holding meetings in different places at the same time.

Things have resumed a perfectly normal course in Sangsar. The Spiritual Assembly is re-established and meets twice weekly. Regular meetings of men and women are in full swing and the Cause is spreading with accelerated rapidity.

Mr. Dreyfus-Barney of Paris after spending a few days in the Holy Land has gone over to Mesopotamia with the one hope in his heart to serve the Cause whenever he may find a fertile ground. May he ever be strengthened by the Divine Confirmations.

A young but devoted friend Paul Hacker from Germany has sent me his thoughts on 'suffering,' they have to be translated from German and we trust they will be very much appreciated by friends all over the world, for suffering is the only way to perfection.

KAUSHAL KISHORE.

U. S. A.—Professor Shirazi of Karachi, India, has been amidst us for the last five days and has addressed several groups of Bahais. His first address at the Bahai headquarters last Saturday was about the development of this wonderful Cause of Unity in the East. He vividly described the way the Bahais of India worked and established the universal principles for which the Bahai Cause has stood. In India they welcomed all with the eye of oneness and their Conventions were most attractive events.

He next addressed another gathering last Sunday and talked of the methods and the arguments with which the Bahais in the East worked to establish the principles of Baha'u'llah.

On Monday last he gave a talk on Liberty at the home of Mrs. Lewis, and therein he contrasted the Eastern and Western notions of Liberty. He proved that liberty lay in control and hoped that just as material control had added to the prosperity of the Occident, the people of the Occident would learn the advantages of spiritual control. Freedom of thought should also imply freedom within control, wherein human thoughts and aspirations will be harmonized and made to work for universal betterment.

He will be leaving for the Chicago Convention via Washington and Philadelphia, return to New York and go through a program of public lectures which are being arranged for him.

It is hoped that the Bahais in America will imbibe some of his broad universal spirit. (Reprint from local dailies).

است. بگویند و در اجرائے آن بکوشند و تہذیب اخلاق نفوس نمایند. و تصفیہ مراتب و تشنونات انسانی کنند. و ہیا کل بشر را بہ ارایشات تجدد و مقننات تازہ زینت دهند. و افراد بشر بہ راصحیح الاخلاق نمایند. و لواقص بشری را در عصر خود تکمیل فرمایند. و اگر بخوابیم سبب مانے را کہ مسبب ظہور الہیہ ہستند. بگوئیم. ویں مقام ممکن نیست.

دریں صورت معلوم است کہ مومنین باں شمس احدیہ از حیث اخلاق و تہذیب مراتب نفسانی و دوستداری بنی نوع انسانی قصب السبق را از معاصرین خود ربودہ اند. یعنی ازین حیث تجنہ معاصرین خود نخواہند بود چنانچہ در ہر عصر از مومنین بظاہر مقدسہ الہی نورانیت وجودت و حرارتی مشاہدہ می شود کہ عجیر العقول است.

و قتی کہ بجالات ہر یک ازین نفوس مستعدہ مبارکہ می نگریم. در ہر عصر می بینیم کہ یک نوع احساساتی از انہا بعصرہ بروز و ظہور رسیدہ کہ در چند زمانے در ہمہ گونه مراتب طرف توجہ معاصرین و وثوق و اطمینان مردمان دور خود گردیدہ اند.

حضرت موسے پس از آنکہ با سیاست الہیہ بنی اسرائیل را از قید اسارت فرعونہ جبار نجات داد. چہ نوع ترقی در عالم کردند. و چہ ملت و سلطنتی تشکیل دادند. و چہ نوع علومات اں زمان را شامل بودند. کہ حکمائے بزرگ یونان کسب علوم و فنون را از بنی اسرائیلیاں نمودند.

(باقی دارد)

قیام کرده در این عید قائم بر حق
چو طیر قدس نشیر از شد بشیر از رب
غلام کتب امروز کرده کشف غطا
ز خا نوا ده ما شتم صبی ذوا حکام
طلوع کرده ز مغرب کا طلعت حق
رسل بیاں دو حرف از علوم ربانی
کیم مرتب عیسی مقام ویست سخن
مقام و مرتبہ این ظهور اعظم
عجوزہ ماور استروں جہاں خرا
چو اندید ولا والا من فلک
چو گشت موطن مولی الانام ارض انظار
یگانہ گوهر درج بزرگواری وجود
یگانہ شارق برج جلال مظهر فیض
بین ہمہ آیات قدس بزدانی
حقیقتش کہ نہ جز ذات غیب ابی بڑ
بہرانی و الطاف و محنتش بفرود
تخل لب رنج و محنت پس سال
چو عزم کرد کہ آں طیر روح قدسی او
برائے آئینہ فرمود ہمت اجاب
ہنس نمود کتاب الوہیتہ را مرقوم

رجوع کردہ در آں عید حیدر صفدر
زمین این شدہ باعرش ایزدی ہمسر
بر ظهور فگند از سر خفا معجز
ظہور کردہ و اعدا شدند خالق بر
پدیں پدید شد آں سر مخفی مضمر
نمود و قائم حق بیست و پنج حرف ذکر
چہا این علامات اور رسول اثر
قیاس کن بزبان ظهور پیغمبر
بزا در نشب و نشینہ مان یگانہ لہر
چو اندیدہ لہرام دہر بد اختر
دگر گوزہ بالا بگبند اخضر
نظیر او نبود جز بخت و بجز
ملیک ملک قلوب است و بند کیش افر
مروج ہمہ احکام حضرت داود
نثار خدمت اجاب کرد ذکر و فکر
بر آنچه جو رکشید از عدوی زشت بیز
بنظم عالم و تحکیم امر شد منجر
بسوئے عالم لاپوت تا گشاید پر
کنند محافطت امر خالق اکبر
در آں نمود مبین بندگان سرور

کہ فرغ منتعبل و دو چہیں جگہ است
یگانہ حافظ و سردار ملک امر بہا
مثال غیبت کل مظاہر رحمن
ہزار شکر کہ آں موکب ہما یونش
دوبارہ گرد نمودہ طور جانہا را
امید آنکہ بخد مت مدد کند مارا

کہ گشت مریح اجاب کبوتر و ہنتر
وے امر خدا آیت اللہ اطر
برائے کسب فراغت گرفت راہ فر
نزدول کر بجفت بصد جلال و فر
در اوج فضل و عطا زیر پایہ شہسپر
کینم در رہ او بند گے بنوع بہتر

بشوق تہنیت عید از وفا صدیق
غبار پائے اجا نمود کحل بھر و

مقالہ ایست کہ از کلکتہ بخت درج ریڈ
(از قلم ہوشیار)

حوالہ حیات مسیح

قدرت الہیہ و استعداد و قابلیت مکنونہ در کمون مومنین بمظاہر رحمانی
در اعلا ربانیت حضرت مسیح و حواریون بطور خوبی محسوس و واضح است و
ہر نفس یا سر حشمتیہ چہ منصف و چہ غیر منصف ناچار است از تصدیق بر آنکہ
حواریوں در عصر خود بر بہتر علویت دانشند اند۔
بس پدیی است کہ انبیائے الہی در عالم انسانی ظاہر نمے شوند۔ مگر
آنکہ وسیلہ آسائش بنی نوع انسان را از آراء صائب خود کہ فہم از قوہ غیبیہ

واینکہ در آیہ مبارکہ فوق عانتہ انزلتموه من المزن ام نحن المنزلون
مظاہر الہیہ را بہ ابر تشبیہ فرماید کہ آن آب رحمت و روح سعادت را از ابر
جاری می کنم یعنی کہ خود را بواسطہ یک بشر کہ در صورت ظاہر بہ تمام حیثیات بشری
بشما بشریک است بشما میرسانم تا بدین واسطہ امتحان کنیم۔ در میان سفید و تفتی و مقبل و محض
و نور و نار و گل و خار فصل نمانیم۔ السرا تلتک ابیات الکتاب الحکیم و کان للناس
عجبان او حیدان لے دجل منہم ان اندال الناس و مبتذلین انہم۔
چہ اگر بقوۃ فائزہ الہیہ دعوت می شود کہ ایارای رد و مخالفت نیست۔ ہمگی اسناد
و سلمنا میگفتند۔ و تماً ما در صف مقبلین جالس بودند۔ و لو شاء اللہ لا من منہ
الارض جمیعاً و دیگر فضیلت پائین ارفاح معدا و اثقیار واقع نمے بودند۔ از این
جہت است کہ بشری سرے انگراند ما بعد دینا اتنا سمعنا صدایا منادی
لایمان بگویند۔ و اثقیار و بہانہ جویاں بالہذا الرسل یا کل الطعام ویشی فی
الاسواق بسر آیند۔ ایں است کہ حدیث بشریت و ابر مثلیت و مشابہت در بعض
نفوس مانع عرفان شمس حقیقت نیروی شود۔ چنانچہ خداوند عالم در تیر آن مجید فرمودہ
وقال لظالمون ان تتبعون الا رجلاً غولاً و اما هذا الالبتر متلک
یا کل مما تاکلون ویشرب مما کثربون و لئن اطعتم لیترا
متلکم ان کما اذا الفاسرون۔ و جلال الدین روی در منہوی می گوید

جملہ عالم زیر سبب گمراہ شد	کم کسے زاید ال حق آگاہ شد
ہمسری بانیا برداشتند	اولیاء را ہمو خود پنداشتند
گفت مانوع بشر ایشان بشر	ما و ایشان بستہ خواہیم و خور
ایں ندانستند ایشان از غمی	ہست فرقے در میان بی منتی

(در بیان کلمات)

در عیدین خمس چاک شد اشکارا موز

در آمد از درمن آن نگار مرہ پیکر
نمودہ از قد و قامت قیاسی برپا
گشود شمس زیر نقاب کانیم رخ
و چشم مست خارش گشود چون برجی
مثال طلعتہ واعظ ز تیغ ابرویش
رخم ز فرط تحبہ نور طلعت او
بہاں غچہ صفت را نسیم جب گشود
خطاب کردہ مرا گفت کایں حیرن
بج خاں غم تا بجے نشینی زار
زمان شادی و عیش است روز عزت
چرا عذاب ہی روح را بدر و فراق
غم گذشتہ غم خور وقت الغنمت دال
بگنہم اے مرہ من چیست اقدہ بر گوئی
بجنہ گفت کہ حشرن سرور عید بود
و عید خمس چاک دی شد اشکارا موز
دمید صبح فلاح و رسید روز نجات
دمش مثال نسیم صبح جان پرور
گرفت ہم زور دوش جوا نیم از سر
نمود موز قد خویش کایں مرات کمر
کہ از نشاط و خرج ریخت انہ ٹائے گہر
فرو نشست بدل نوک تیزہ نجبر
نمودہ بھیفہ خورشید را ضیا گستر
چہ غنچہ کہ در او ست معدن شکر
آیا کہ قلب تو شد از فراق پُر غمگر
بباغ وصل در آور آن نائی مقرر
چو خیر غم بفر رفت و رفت از این کشور
چرا بسوز جگر جسم را کنی لاغر
بگیر بادہ عشق و بز و مے ساغر
میان پوست گنج ز فرط شوق دگر
قیامتی است بپا خیزد بر ملا سنگر
کمی مفرح دل دیگرے سرور آورد
چو آفتاب سعادت دمید از خاور

ایں جہاں آئے است کہ لوح دل را از غبارات تیرہ علوم آکنسانی و اشارات مظاہر شیطانی پاک و مقدس مے گرداند۔ تا قابل دیدار شود و نور تقارن شد فائز گردد۔

ایں ہمہ آئے است کہ بندگان آہی را کہ از گل آلودگی آب مصفا قبل در قسریستی مرده بودند جذب میکنند و حیات جدید مبدول مے دارد۔

پس نفوسیکہ آب مطلق مے شناسند و از آب گل آلود مصنفات منتفق افسردہ و ملول و متمازی اند۔ و طلب جستجوئے ما جدید مگر طیب طامہری اند چہ کہ آں آب حیات مے بخشد و بدوں آں اگر بجائے آب استعمال شود مضر است و از چشمہ کہ آں آب لال جاری شد خود را در آں مے اندازد۔ بل ہمیں کہ مشاہدہ کردند کہ آب ظلمانی شدہ و طعم دلونش برشتہ در طلب جستجوئے آب جدید بر مے آیند و از نقطہ تنقطہ و از جملہ بد جلیہ و از شطی بشطی سیر مے کنند۔ شاید آب نورانی بیابند۔ بعد سیر چشمہ جدید مے برسند چنانچہ

قبل از ہر ظہور مے طالب مے پیدا شدند کہ مقتدر تقارن ظہور جدید بودند و اینچہ قبل از ظہور نیر اعظم از اُفق بطی حضرت روز بہان (سلطان فارسی) ملاحظہ کرد۔ کہ آب پاک تقارن حضرت زردشت ارذنت و ستوران کنیف کردہ و تغیر کلی کردہ و ما را ایں وضع عطش را فرو نشاند و حیات بخشد۔ ایں بود کہ از خلیج فارس ماہی آسا شقا نمود۔ و در لعقد آب نمیر بر آمد تا بالآخرہ در بحر امیض وارد و بسر چشمہ محمدی رسید و ذالک و اواخر شریعت اسلام حضرت شیخ احمد احسانی طیب اللہ ربیبہ مار اینکہ خود در بحر اعظم اسلام بود۔ ہمہذا اظہار ملال از ایں آب میفرمودند و تقرب بہنا

چشمہ جدید اشارت مے نمودند۔ و بعد از وہ حضرت سید کاظم رشتی آثار اسد مرقدہ ایں اشارات را تفریح فرمودند۔ نزدیک ظہور و طلوع چشمہ حیات را تنصیف نمودند و در اواخر عمر مبارک رکن رابعی (کہ در اصلاح آں زمان اول مقتدا بود) تعیین

نفرمودند بچہت آنکہ میدید ابر رحمت تصاعد نمود و مترکم گشت۔ و عنقریب از سما مشیت ب العلمین جاری خواهد شد و علیہذا تہ تلمذین خویش در کمال صراحت فرمودند ایں بود کہ لب از حلت حضرت سیدند کہ در تلامیذا و کہ نفوس زکیہ و ماہیان تشنہ بحر حیات بودند۔ پس اذ اعتکاف ثریانت چہل شبانہ روز در مسجد کوفہ عاشق آسا در پے معشوق مرد و نفوس بطر مے رواں شدند و ماہی و ازار شطی بشطی جاری گشتند تا بالآخرہ دو نفر از آنہما کہ تلامیذین و دیگر ی بائند خود را در شیراز بہ منبع فیض جدید الہیہ و مطیع انوار رحمانیہ حضرت رب اعلیٰ روح ماسوا فداہ وارد گردند۔

و ایں مے مسلم است کہ تحصیل حاصل و توضیح واضح نزد غطا غلط است۔ اگر آب زلال بہاں حالت اولیہ باقی ماند۔ تجدید و تبدیلی کار غلطی است۔ اگر شریعت الہیہ در مرن تغیر و تبدیل و کاشکی و افزونی واقع نمے شد و بہاں حالت اولیہ باقی مے ماند مگر خداوند پس از موسیٰ ابن عمران عیسے ابن مریم را نمے فرستاد۔ یا بعد از مسیح مصطفیٰ را مبعوث نمے فرمود۔ چنانچہ آیات الہیہ علت تجدید و تبدیلی را ذکر مے کند۔ و در حقیقت واقع تجدید بہاں تجربہ است۔ یعنی آں کثافات و ارجاس تقالید و قنوں و اوامام کہ وارد آب میکرد و آب را از اخلاط واردہ تجرید میکنند۔ ہماں آب اولیہ مے شود۔ اینست سر آنکہ خاتم انبیاء فرمود۔ انا موسیٰ و انا عیسیٰ و انا الذینون و اینچنین فرمودند بعثت لاقم مکادم الاخلاق۔ و حضرت اعلیٰ روح ماسوا فداہ فرمود یا ایہا الملأ اعلموا ان الذکر الذی قد بعثہ اللہ الیکما نہ هو الذکر الاول الذی کان مبدءا کل شئی و کل یا حرا یعلمون۔ یعنی اے اہل عالم بدانید کہ ایں ذکر کہ خداوند بشما مبعوث فرمودہ و ایں آئے را کہ تازہ جاری نمودہ۔ ہماں نخستین ذکر و اولیں آب است کہ کل اورا مے طلبند و مے جویند۔

ایں جہلہ دنیا کی ایک بار
طبع و فزاج سے نشو و نما
خروج پست و قیامت کیلئے
انزادہ ہوئے

ایں اہل عالم ہمہ بار یک دارید و برگ یک شاخسار

بند ۳ جون ۱۹۲۳ء نمبر ۳

مقصود رسالہ البتہ وحدت و یکجائی عالم انسان است و تقسیم اصول دین کہ فی الحقیقت اصل اس است و وظیفہ آں نشر مطالبہ است کہ راجع باین مقام اعلیٰ درجہ علیا است مقالات مختصر مفید ہیں خصوصاً ہر کس ہر جا برسد در این سالہ درج خواہد شد

بسم اللہ الرحمن الرحیم

(پیوستہ از گذشتہ)

ایں ہماں کہے است کہ در بدایت از منبع فیض احمدی جاری بود۔
ایں ہماں کہے است کہ عطش امکان را فرومے نشاند۔
ایں ہماں کہے است کہ اہل عالم را از اجاس تعصبات مذہبی و تعصبات سیاسی و تعصبات وطنی و تعصبات نژادی کہ مادم بنیان انسانی است پاک پاکیزہ میکند۔

BAHAI NEWS

Vol. III.

JULY 1923

No. 4.

The Bahai Message is a call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHA

LETTERS FROM HAIFA—I

The beloved of the Lord, the members of the Spiritual Assembly.

Mr. N. R. Vakil

Mr. Hashmatullah

Mr. A. Bahram

Dr. Kaushal Kishore

Mr. M. U. Abbasi

Haji Ahmad

Mr. M. Khudabux

Prof. Pritam Singh

Mr. I. Bhkhtair

Care of the Secretary, Dr. Kaushal Kishore, India.

Dear fellow-workers in the Cause of Baha'u'llah!

Your long-awaited letter, penned by our dear and devoted brother, Mr. N. R. Vakil, has been received, and read with profound interest. I note with deep satisfaction the vigour and earnestness with which you are conducting the affairs of the Movement throughout the length and breadth of that vast and distant land, and ardently pray that you may achieve, individually and collectively, the highest success in all your endeavours.

Regarding the Bahai News, I strongly urge those responsible, for its publication, and in particular, our beloved friends Prof. Pritam Singh, Mr. Vakil, Mr. Hashmatullah, Mr. M. U. Abbasi, Mirza Niku, Mr. Ardeshire Khodadad, and Haji Ahmed, to do their utmost that this Bahai organ may increase

in volume, widen in scope, broaden in its outlook, improve in style and general presentation, and reflect more extensively the activities of the friends in India, Burma and elsewhere. As a magazine that has been established in the days of our departed Master, and been the recipient of His special favours and blessings, it ought and I have no doubt it will, with your active support and under your constant and general supervision, carry out the great plan it is destined to fulfill in this world.

With regard to Burma and its Bahai activities, I trust you realize that that province falls directly within the sphere of your activities, and although a central council for all Burma is in the process of establishment, that council as well as all local Assemblies throughout Burma will have to be under the protection, care and direction of the All India Spiritual Assembly.

I would indeed welcome regular, frequent and comprehensive reports from the National Spiritual Assembly on the various branches of its manifold activities, and will spare no effort to contribute my humble share in consolidating and extending the Teaching Campaign throughout that vast Dominion.

I would be pleased to receive the permanent postal and telegraphic address of the Secretary of the National Assembly, and am confident that by the grace of Baha'u'llah and under the guiding Hand of our beloved Master, we shall all carry triumphantly the noble task entrusted to our charge, to a speedy and successful conclusion.

Your brother and fellow-worker,

Haifa, Palestine: (Sd.) SHOGHI.
June 1st, 1923.

LETTERS FROM HAIFA—II

**The beloved of the Lord and the handmaids of the
Merciful throughout Burma, Care of Agha Seyed
Mustapha, Mandalay, Burma.**

Dearly beloved brethren and sisters in 'Abdu'l-Baha!

How sweet and glorious to remember in these days of strife and turmoil, how the mighty hand of our beloved 'Abdu'l-

Baha has gathered together people of divers tongues and distant climes and united their hearts in one common spirit of love and servitude to the sacred Threshold of Baha'u'llah! The spirit that has achieved so great a measure of reconciliation, is to-day the one factor that can, amid the unceasing contentions of races, nations, creeds and classes, assure to this disillusioned world the reign of true felicity and peace.

How great is then our privilege to labour for the diffusion of this Spirit, and how urgent our task to relieve mankind from its present state of uncertainty and peril!

True, the work to be achieved is immeasurably difficult, the obstacles to be surmounted innumerable, but our reliance is in His All Conquering Spirit which has effected such a change in the past, and is sure, according to His explicit promise, to effect a still greater change in future.

I would be most pleased and gratified to receive a detailed report of your spiritual activities, and a full description of the present position of the Cause in these regions and of the plans you contemplate for its progress in future. I assure you that your welfare and happiness are the objects of my deepest care and concern, and I wish you to rely on my readiness to be of any service to you in your labours for the Cause.

I shall look forward from now on to the joyful tidings which my spiritual brethren and sisters in Burma, assisted by the efforts of our devoted and able Baha'i sister Mrs. Stannard, will send me in the near future. It is my earnest prayer whenever I visit the Three Sacred Shrines that the blessings of the Almighty may rest upon your efforts and make of that far-away country a radiant centre of spiritual activities and humanitarian achievements.

Your brother and co-worker

Haifa, Palestine: (Sd.) SHOGHI.
February 5th, 1923.

ABDUL BAHÁ IN PALESTINE

From the first, Allenby recognised that he had to deal with a spiritual as well as a material situation. Finlay tells how he and the Commander-in-Chief would sit in the evening reading together those prophecies of Isaiah which picture a

desolated Palestine again blossoming as the rose. Officers in the army, travelling from Cairo to Gaza, may be seen intent upon the Book of Exodus, which describes how Moses, also moving North from Egypt as a base, led the Israelites in their invasion of the promised land.

One of Allenby's first acts, therefore, was to consult and afterward to decorate with an honour, the venerable Abdul-Baha "Servant of God," at whose house on Mount Carmel the professors of all religions are made equally welcome. Originating in Persia amid much persecution, the Bahai faith, of which Abdul Baha was the teacher, has spread all over the world. From Islam it derives a firm Deism. And from Christianity it adds to this Deism a belief in the brotherhood of man. The house of Abdul Baha was as an oasis of toleration amid a wilderness of intolerance. And it is only upon the lines which he laid down that Palestine can be governed. For as a Jewish state, Judea failed.

As a Christian monarchy, under the Crusaders, Jerusalem also collapsed. And as a Moslem province, it had decayed. For the future, Jew and Christian and Moslem, hitherto rivals, must work together for their common country, as neighbours and as citizens. In such co-operation lay the only hope of long-delayed content.

[From "*Palestine Weekly*"]

[Ed.—This extract was sent by Mrs. J. Stannard of Cairo from Burma.]

The Bahai Movement and the Secret of its Appeal to the Muslim

The following occurs in a Persian apologetic and very concisely presents the reason why Muslims of all shades of orthodoxy, from all the sects, have entered this world wide movement. And although the present form is suited to the Muslim outlook, yet it will not demand any very great imagination on the part of an intelligent religionist, whatever his religion, to transform it into the form in which it has appealed to his co-religionists and may very likely capture his own orthodoxy ere long.

Note the level at which orthodoxy is approached, for in fact this is its highest level *viz*, "How would you judge whether any claimant has a divine authority to institute a religion"? Its appeal to the independent religious thinker is along the lines outlined in my article "The Message of the Bahai Movement." As the movement claims universality, this variety in the method of its appeal is exactly what was necessary.

Haji Mirza Haider Ali the writer of this apologetic says:—"It is evident that the object of the religious teachers and divines is the propagation of the Truth and the refutation of false teaching; because it is unthinkable that any person should deny any message knowing it to be divine". He believes therefore that the reason why every founder of the great world religions was denied in his day by the divines and religious teachers of that age, is twofold. First these people have ignored the possibility that they may not have rightly understood the significance of the prophecies and other dark sayings referring to the coming of the next teacher. Although every faith has it, that the true significance of the portions referring to these momentous happenings are sealed until the day when their significance will be revealed. The second reason is that they consider the followers of Baha'u'llah to be a thoroughly ignoble lot of evil doers who have no faith in the institution of the Prophethood, in the existence of God or in the divine origin of religion.

The followers of Baha'u'llah believe Him to be the promised one of all the religions and all the nations. As to whether Baha'u'llah is or is not the expected one of all the religions, they advance the following arguments. Should you disagree with these, formulate your own independent reasons, so that they may not agree with their contention and yet prove your position.

The arguments they advance are here given in the form of the question, and the replies to it: "How would you judge whether any claimant has a divine authority to institute a religion"?

Would you say, he should be inspired and bring the Holy Writ? Should he claim to be the founder of a world religion? Should he claim to be the expected one of some previous religious book? Well! the founder of this movement claims divine inspiration and produces a book that compares very favourably with the books of the great

world religions extant. He claims to be more than the founder of a great world religion, for he proposes to unify all the existing world religions by synthesising them into a universal religion and reconciling their apparent differences. He further claims that this work of unifying, synthesising and reconciling is in accordance with the expectations and prophecies of those very religions which he is unifying; and that he is the promised one of all the nations.

Do you say the claimant should send out invitations to the world? Should he remain steadfast through persecutions? Baha'u'llah sent out his invitations to all the world and showed a firmness through persecutions, exiles, internments and incarcerations which has won the admiration of the world and stands unparalleled in the history of religion.

Would you consider his influence on his surroundings sufficient proof? Do you expect to find a reclaiming and educative effect on his followers, the majority of whom you expect would be the lowly and the outcaste? Well! Baha'u'llah has drawn to him people from all the nations of the world and influenced the trend of the times. He has so trained and uplifted his followers that within a short time they have become famous all over the world for their amiable ways, their comprehension of religious truth and their self sacrifice. They allowed themselves to be killed but did not kill, and even recommended their murderers to mercy.

Do you expect to find a certain change overcome the spirit of the times because of his appearance? Behold the world is undergoing great and far reaching changes for the better.

Do you expect to find his teaching penetrating and affecting the world movements of importance? Do you expect to see extraordinary happenings emanating from him? Already quite a number of the teachings of Baha'u'llah have been adopted by progressive states and governments though they do not acknowledge their source. As to extra-ordinary happenings they have been seen from Baha'u'llah to an extent unheard of about former times. Look up the letters of Baha'u'llah to the rulers and kings if you wish to see further details.

If the verses of the former books are indispensable the

verses of the Koran and the traditions of the Prophet and his family and most faithful followers are available in support of his claim. Should you say that these interpretations are not accepted by the muslim divines of repute; please note that the interpretations of these muslim divines from Christian and Jewish Scriptures are not accepted by Christian and Jewish divines down through the ages; nor are the interpretations that the Christian divines give to Old Testament prophecies concerning Christ accepted by Jewish divines. If still you accept the interpretations of the muslim divines about the Bible in the face of Christian and Jewish refutation, you will have to yield to the followers of Baha'u'llah their position.

H. M. Haider Ali argues thus and says that if you do not still admit that Baha'u'llah is on the same level with the founders of the great world religions of the past, please remember that the Arabs said to the Prophet, "You are only a man like ourselves; nor has God sent down anything to you." When he rated them with their disbelief and asked them to ponder over the unapproachable grandeur and sublimity of the Koran, they said as many a missionary does to-day, "If we were minded we could say things like this. Is this anything but old gossip."

I shall conclude this discourse with the exhortation which H. M. Haider Ali puts very well "Has it ever happened that a claimant has put forth his book claiming it to have been revealed by God, and exhorted the people to turn towards God, and has shown firmness under persecutions and his following has increased, but in the end it has been discovered that he was a false claimant, not sent by God?"

Do you believe in the truth of a certain promise held out by God in the Koran. "Should any one impute to us anything we shall grip him right well and sever his jugular vein, then thrust him down to the lowest depths; and there is none among you would save him from this."

What is the import of this evident statement? It is a promise, may not God be depended on to keep His Word?

HASHMAT ULLAH.

❧ THE DAILY PRAYER ❧

O my God! strengthen my hands to take Thy book with such firmness that the hosts of the world shall not prevent them: Then protect them from claiming that which is not their own. Verily Thou art the powerful, the mighty!

O Lord! I have turned my face unto Thee: Enlighten it with the lights of Thy face: Then protect it from turning to any but thee.

God hath testified that there is no God but Him. The command and the creation are His. He hath manifested the dawning-point of revelation, and the speaker of the mount through whom the supreme horizon shone, the Sadrat-el-montaha spoke, and the voice proclaimed between earth and heaven "The King hath come! The kingdom, and power and glory and majesty are to Him, the Lord of mankind, the Ruler of the throne and of the dust!"

Thou art glorified above my praise and that of others: holy above my mention and that of all in the heavens and the earth.

O my God! Disappoint him not, who by the fingers of hope held to the hem of Thy mercy and bounty, O Thou, who art the most merciful of the merciful!

I confess Thy oneness and singleness and that Thou art God: verily there is no God but Thee! Thou hast manifested Thy command, fulfilled Thy covenant, and opened the door of Thy bounty to all who are in the heavens and upon the earth. Prayer and peace, praise and glory be upon Thy beloved, who were not prevented by the deeds of the people from turning unto Thee, and who offered what they had for hope of what Thou hast. Verily thou art the merciful, the forgiving!

Baha'u'llah.

THE BAHAI REVELATION

Mirza Husain Ali Nuri Baha'u'llah was born at Tehran in 1817 A.D. From 1844 he was one of the first adherents of the Bab, and devoted himself to the pacific propagation of his doctrine in Persia. After the death of the Bab he was, with the principal Babis, exiled to Bagdad, and later to Constantinople and Adrianople, under the surveillance of the Ottoman Government. It was in the latter city that he openly declared his mission. He was "*He whom God would make manifest*," whom the Bab had announced in his writings, the Great Manifestation of God, promised for the *last days*; and in his letters to the principal Rulers of the State in Europe he invited them to join him in establishing religion and universal peace. From this time, the Babis who acknowledge him became Bahais. The Sultan then exiled him (1868 A.D.) to Acca in Palestine, where he composed the great part of his doctrinal works and where he died in 1892 A.D. (May 29). He had confided to his son, Abbas Effendi Abdul Baha, the work of spreading the religion and continuing the connection between the Bahais of all parts of the world. In point of fact there are Bahais everywhere, not only in Mohamaden countries, but also in all the countries of Europe, as well as in the United States, Canada, Japan, India, etc. This is because Baha'u'llah has known how to transform Babism into a universal religion

which is presented as the fulfillment and completion of all the ancient faiths. The Jews await the Messiah, the Christians the return of Christ, the Moslems the Mahdi, the Buddhists the fifth Buddha, the Zoroastrians Shah Behram, the Hindus the reincarnation of Krishna and the Atheists—a better social organisation! Baha'u'llah represents all these, thus destroys the rivalries and the enmities of the different religions; reconciles them in their primitive purity, and frees them from the corruption of dogmas and rites. For Bahaism has no clergy, no religious ceremonial, no public prayers; its only dogma is belief in God and in his Manifestations (Zoroaster, Moses, Jesus, *et al.*, Baha'u'llah). The principal works of Baha'u'llah are the *Kitab-ul-Ighan*, the *Kitab-ul-Akdas*, the *Kitab-ul-Ahd*, and numerous letters or tablets addressed to Sovereigns or to private individuals. Ritual holds no place in the religion, which must be expressed in all the actions of life and accomplished in neighbourly love. Every one must have an occupation. The education of children is enjoined and regulated. No one has the power to receive confession of sins or to give absolution. The priests of the existing religions should renounce celibacy, and should preach by their example, mingling in the life of the people. Monogamy is universally recommended, *etc.* Questions not treated of are left to the Civil law of each country, and to the decisions of the *Bait-ul-Adl*, or House of Justice, instituted by Baha'u'llah. Respect toward the head of the state is a part of respect toward God. A universal language, and the creation of tribunals of arbitration between nations are to suppress wars. "You are all leaves of the same tree, and drops of the same Sea," Baha'u'llah has said. Briefly, it is not so much a new religion as religion renewed and unified, which is directed to day by Abdul-Baha. *Nouveau Larousse Illustre, Supplement.*

[Copied from "Tablets of Abdul Baha"—Introduction, Vol. 1.]

"ONE FOLD AND ONE SHEPHERD."

**The Glory of God, the All-Glorious, rest upon them.
In the Name of God.**

The beloved of the Lord in the city of Manchester.

O ye beloved of the Lord!

Your letter hath been received, and the contents thereof have imparted the utmost joy and gladness. Praised be the

Lord, ye have eyes that see and ears that hear. Ye behold the Light of Truth and are accounted, even as Christ hath said, among the chosen rather than among the called.

In these days the world suffereth from unrest and turmoil from contention and conflict, and mankind is convulsed and stricken, and yet Christ bade Peter sheathe his sword. And though He declared that he that draweth his sword shall by the sword be brought into account, yet, notwithstanding, the sword hath been drawn, and the peoples of the world are engaged in conflict.

The people of Baha, praised be the Lord, have returned the sword unto its scabbard and strive to promote love, harmony and union, that thereby the kindreds and peoples of the world may be reconciled. For among the Teachings of His Holiness Baha'u'llah (may my life be offered up as a sacrifice unto Him) it is written: All mankind is but one fold, and God, the Kindly Shepherd, loveth unto all of them. For if He loved them not, He would have created them not, neither provided for them, nor protected them, nor even nurtured them. For inasmuch as He has vouchsafed all these blessings unto them, He, of a certainty, loveth them, one and all.

This is but Truth itself, manifest even as the sun, the light whereof none can deny. This is verily the Way of God, and there is no Way greater than His Way. It behoveth us one and all, to walk in His ways, and not in the ways of men.

Wherefore, praise ye the Lord, that in the lamp of your hearts the Flame of Divine Guidance is kindled, and ye have entered the Kingdom of God.

The Glory of Glories rest upon you.

(Signed) ABDUL BAHU ABBAS
(October, 1921.)

NOTES AND NEWS—INDIA

By EDITOR.

We will draw the attention of our Burma brothers to the fact, that before starting a new Baha'i Journal, they should consider the question of its circulation. The Bahai News of India has very little circulation in India outside Bombay and to set up a new Journal in Burma may put extraordinary financial pressure on the Indian Bahais, whose number as yet is very small. We would certainly welcome a new

Journal to work for the Cause, but before starting it, a due consideration should be given to the question of circulation and finance. In our opinion, encouragement given to the Bahai News by the extension of its subscribers in Burma would be very much better than diverting the resources of the Bahai community to a new and an uncertain enterprise.

A Public Lecture was delivered at Blavatsky Lodge, 8th Street on "The Bahai Movement and its Message to the World," by Mrs. J. Stannard of Cairo, at 2 p. m. on Sunday the 27th May 1923. Mr. L. D. Burling kindly presided on the occasion.

[Secretary Blavatsky Lodge, Maymyo, Burma.]

FORIEGN NEWS

They have started a Young Men's Bahai Association in Stuttgart, Germany and our dear beloved Hermann Rommell and Paul Hacker are working heart and soul to prepare the youth to serve the Cause.

We are very sorry to note the distress in economic and political conditions in Germany, the friends in Esslingen have no place to hold their regular meeting.

This year the Esperanto World Congress will be held in the beginning of August 1923, in Nurnberg, Germany. We hope that the friends in Germany will take a leading part in it.

Fran Schweizer, one of the leading and self-sacrificing sisters has been travelling in Germany to spread the Cause. May her efforts bring forth brilliant results.

In America the Annual Bahai Convention and Congress was held in Chicago during the blessed Rizwan days, April 28 to May 2. It must be a happy privilege of the delegates to enter, for the first time, the walls of a structure being built for mankind, irrespective of race or religion. "Its doors will be open before the faces of all nations, religions and sects. Whosoever enters therein is welcomed. Baha'u'llah is the Universal Shepherd."

We should again like to draw the attention of friends in India and elsewhere to the two publications "World Fellowship" and "The Children's Hour," edited by Mrs. Bedikian of Montclair, New Jersey, America. World Fellowship is filled with beautiful but inspiring letters from "Children's

Gardens" in many lands. The Children's Hour is a series of leaflets, with selections from the words of Abdul Baha and Baha'u'llah presented in the form of questions and answers, heavenly little stories, all arranged so beautifully as to capture the hearts of the children. All those who are not children in years can be children at heart.

KAUSHAL KISHORE

CORRESPONDENCE

Mehtar KHODADAD RASHID KAIKHUSROO TAFTI, writes from Bombay.

"The condition of the people of India at this time is very favourable, so far as the spread of the Cause is concerned, only they should be made to realise the importance of having an Educator. The Hindus are an intelligent people and are gentle and meek, but majority of them are sunk in superstition and ignorance and they are split up into many sects and creeds. The Mohamudans who form a large part of the population are equally misguided. The fights between Hindus and Mohamudens have become frequent of late. The Arya Somaj is engaged in converting Mohamadan Malkana Rajputs to Hinduism, while they themselves are like a dry well which is waterless and like a tree that has no leaves or fruit. The people of India therefore offer a vast field for workers in the Cause, who if they try can reap a rich harvest for the Bahai Movement. This Movement will be like a healing balm for the wounds of the people of this benighted land. Let us be awake and arise and be steadfast in the service of God and give the Message of Baha'u'llah to the inhabitants of this vast country!

(Summarised from Original Persian.)

1, NORTON STREET, HR. BROUGHTON,
MANCHESTER (England.)

Dated 6th June, 1923.

Dearest Brother Kaushal,

Many thanks for your loving letter of May 8th which reached me last week and made me very happy—nay, that is a bit selfish, it made us all very happy, this family especially, and called up many happy memories of your presence amongst us in 1921. Those were glorious days—full of sunshine and new ideas, paving the way for the advancement of the Cause; for when Jenabe Avareh came in March this year the results of your visits were mingled with that glorious ten days of Avareh's visit—and so the stream rolls on, dear brother, and memory keeps us all as one soul in many bodies; one happy memory in many minds.

After the memory of your visits—the bright face and happy laughter, and the real knowledge, glowing and sparkling in your conversations and addresses, has renewed our spirits as we found ourselves confronted by difficulties, and sat round the winter fire discussing

the problems. Whenever we got a little too sad, the memories of Kaushal and Remey and Lotfullah and Ziaullah and the beloved guardian of the Cause—and a hundred others of such sweet influences that they all seem like the sparkling drops of a living fountain of joy—and a healing medicine—would bring back the power to rise above the sadness of contrary things and we would become quite normal and cheerful again. It was a great happiness to hear that you are dealing with the foreign correspondence. It is a great happiness and privilege to have to correspond with India through you, dear brother as everyone here loves you very much and always feels troubled that he or she is no writer. They are poor correspondents, but will do good service in other ways. When the friends saw Hashmat Ullah's name on your letter they were very pleased indeed and they wish to be remembered to him with special love.

We recently formed, under the gentle eyes of Jenabe Avareh, a council of 9 Bahais for Manchester. It is not a very strong group yet, but God will develop it and give it power to build, we know for a certainty. Our growth is slow but sure. Mrs. Sugar is an active member now and many people are interested. We are now going to get a central room in the city (a proper one) and begin in right good earnest to extend the Movement. We have had to learn (ourselves) ere we could hope to teach; and being all of the working class, we have been at a discount rather; but we have already overcome much difficulty by His grace (Baha'u'llah's) and *we have come into Manchester to stay—AND WIN!* At the last Council Meeting (May 15th) the 9 councillors were harmonious and resolute, though we can see several years of hard propaganda work ahead of us ere we can feel happy in funds and good teachers. Mr. Joseph is the centre of our group and generous as ever. Mr. Craven is fully awake in Altrincham and many have heard of the Movement there and respect it greatly. All this seed-sowing is sure to have a big effect ere long. I am speaking to a brotherhood in Radcliffe on Sunday, and to the young men's class at St. Barnaba's Church in the city here, next Sunday. Just recently I have addressed Quakers in Gorton and in Peulleton and Unitarians in Altrincham. And shall not miss any opportunities to spread the principals of the Cause, dear brother.

The world needs healing, and the old views have not the vital potencies in them for healing the nations. God be praised, some souls rise above themselves and their own comforts to help the creation of God's human temple. The world in years to come will understand you. The great loving civilization of the future will comprehend its first promptors, and will see them as the rays of the Sun of Righteousness Baha'u'llah in the sunny garden of Abha. I will write again, quickly, good luck, to all, our greetings and Bahai love to yourself and all the friends.

Yours Sincerely in the Cause,
(Sd.) E. S. HALL.

ایں انخاص مجرد تلاقی باں شمس احدیہ چگونه درک تعالیم الہیہ نمودند۔ وچونوع
تفسیر و تزیین حاصل شد و دوائے مدارک عالیہ شدند۔ کہ ایں نفوس قلیلہ و سلیلہ
خلق امت جدیدی گشتند

معتبرن بین ایں جملات ذیل را درک میکنند و اغلب از دنیایات الہی
سرے بچیند

میگویند در زمان نبوت حضرت موسیٰ بنی اسرائیلیاں در تحت
سلطه فرعون در مصر میزیستند۔ وچوں عامل آزادی و فراغ از شکنجہ مصر
یافتند۔ ویکے از احکام عمده آن عامل مقدس سم خروج از مصر بود از دول
جاں نجات از قید اسارت را خواستند۔ و بفراری عاجزانہ تسلیم او شدند
در زمان بعثت حضرت محمد صلی اللہ علیہ وسلم بعد از ہجرت حکم سیف بود و مومنین کو در
رغائن انف ایمان آورده۔ چنانچہ در زمان خلافت ابوبکر یک دفعہ جزیرہ العرب بہ
دیانت اولیہ خود بازگشت نمود و بعد افکار صاحب جلوسگیری فرمود۔
و اگر چنانچہ ایں دوسکہ یعنی تصادف ولت بنی اسرائیلیاں و نبوت حضرت موسیٰ
و حکم سیف و تبرور دیانت اسلام واقع نشده بود۔ بہیچ نوع جمعی از بشر برانہا
نمیگردیدند۔

و لے مادر جواب آہنا خواہم گفت۔ قدس عطف نظر در دیانت حضرت مسیح و
حضرت زردشت بہ نمایند بہیند کہ انان بہیچ یک ادین محامل را دارا نبودند و در
کری خیلہ مشابہ بایں امر مبرم بودند مع کل ذلک نفوذ و تاثیر در عالم نمودند
کہ ہر چشمے واضح و مبرہن سے بیند۔ ملاحظہ کنید حوار یون در اعلا دیانت
حضرت روح چنان پیشرفتی حاصل نمودند۔ کہ تا بدہتہائے مدید و حقیقت
سلطنت اروپا را در قبضہ داشتند

(باقی دارد)

وجود بہاں اظہار خوشوقتی و مسرت مے نماید۔ از ایر لاند (مستر جورج
تونسند) حضور حضرت ولی امر اللہ معروض داشتہ (کہ من شخص ایر لاندی ہستم
و در دار الفنون اسفورد تربیت شدہ ام و بعد در محاکم ایر لاند مباحثت بکار
نمودہ ام۔ پس بمالک متحدہ رفتم و از طرف کینیہ پر دستانت بہ تبشیر پرداختم۔ مے
تعلقات روحانی و وجدانی مرا مجبور بر ترک ایں وظیفہ کہ تبشیر مجاہد سب پر دستانت
نمود۔ و مرا حجت بہ وطن کردم و در آں ضمن بواسطہ یکے از بہا یان امر مبارک و
تعالیم ایں ظہور اعظم را استماع نمودہ ام و امروز در غرب ایر لاند رئیس کینیہ ہستم ہمیش
امیدم دوبارہ امانے ایں ملک علی لے بودہ است) ایں وجود مبارک شیعہ عالیقدر
است و از مناصب رفیعہ و انقطاع عیش و رجات بزرگواری او معلوم مے شود۔ و
بسبب مجذوب و مفتون امر الہی است۔ چنانچہ قبل از صعود مبارک عرفیہ حضور انور
معروض داشتہ و ایں عین عبارت اداست لائے ذات مقدس کہ سموات فحیت
وعظمت مقرر تو است و اے سلطان الادب و ملکیت مشیت۔ اے کیسکہ قلب درو ح
و فواد من در قبضہ قدرت تو است۔ کلمات حقیقت آمیزی کہ بمن خطاب فرمودی
جان مرا دالہ و شہید نمود کہ بجز نہ فکری و نہ ذکر می و نہ آرزوے جز آنکہ اثر تعالیمت
را در خود مشاہدہ نمایم۔ بیانات مبارک تو ماضی را واضح حاضر را روشن و لاج و منتقل را
سعادت ابدی بخشید۔ نمیدانم چہ نحو جان قدانمایم نمیدانم چہ قسم نعرہ و فریاد ادا علان
ایں امر مبارک ادا سینہ بر آرم

لنڈن۔ از قرار اطلاع آقائے آوارہ علیہ بہا و اللہ مجالس عدیدہ برقرار و در مدہ
وجافشانی باستان الہی ثابت و استوار ہستند۔

(از مردانیکو از بے)

تواریخ ہون حضرت مسیح

پیوند از گذشتہ

(از قلم ہوشیار)

مومنین بحضرت مسیح چہ علم صلیحی تا بدتہا پس از حضرت روح بن ملل و اقوام
مختلفہ اروپا بلند نمودند۔ کہ ہنوز علویت و در شادنت آں جمع قلیل از مومنین
امروزی بحضرت مسیح ظاہر میشد

مومنین بحضرت محمد کہ قبل از ایقان در نہایت توحش و تبریز میزیستند بکہ انواری
از بشر ممتاز و جدا شدند و چہ نوع تشرق و عرب آنروزی را در تحت سلطہ در آوردند۔ و
چہ نوع علومات آمان بدہ ترقی رسید کہ ملل اروپا ادا نہا اتحا ذہمہ نوع نزقی و تعالی
کردند۔ و سیاست خود را از اعاب اخذ نمودند

و امروز مے بینم کہ تواریخ ہون حضرت بہا و اللہ در بین عالم از ہر سیل حوادثی محفوظ
و مصونند۔ کل اہل عالم مضطربند و کشتی اناشان در گرداب ناامیدی و چار جزایں
حرب مقدس کہ با نہایت سکون و قرار سب نظم و آسائش اہم را مانند کاسہ پر
از مہجون مقوی کہ ضعیفان را قوی مینماید۔ و مریضان را شفا میدہد و شریران را مہذب
میسزایید۔ در دست گرفتہ وایتادہ اند و منتظرند کہ بشپس از عجز و قصور و تشبہ بہم
گو نہ و سائل بچہ آسائش دنیا فتن نتیجہ ملتئم شود۔ و بادل و جان ایں تواریخ
منتینہ را سر مشق خود قرار دہد

ایں نفوس شریفہ در ہر ظہورے بودہ اند۔ و در بین آنہا چوں بہ مومنین و تواریخ
حضرت مسیح ہنگام کہ مستعدین زمان حضرت مسیح بودند عقل ہاں مہوت میشد کہ

بشارات فرخ بخش امری نبیا

در این هفته ماے اخیر متواصلاً بشارتے از اطراف بتوسط محفل مقدس عالی جناب
رسیده است کہ ہر یک منفرداً از علو امر اللہ و ارتفاع کلمتہ اللہ در اطراف و اکناف
جہاں حکایت میکنند و بہ قرب تحقق مواعد الہیہ کہ عالم حقیقت ابھی خواہ شد بشارت
میدہد و اخلاصہ بعض آنہا را بطور اجمال در نہایت ایجاد و اختصار درج میکنم
مارتھاروت از امریکہ نوشتند بنا بر شش لوح مبارک افتخاری
او کہ حضرت عبد البہار روح من فی الملکوت بمرتبہ الاظہر فدائے را امر تبلیغ
مینماید۔ عازم سفر طولانیست۔ کہ برائے اشاعت امر اللہ و انتشار کلمتہ اللہ از مواصل
اتلانیٹک سواحل اوقیانوس پاسفیک عبور نمودہ و بچیں ورود نماید۔ و ندای ملکوت الہی
کند و مخارج مادی خود را و حقوق محلی و در مدارس چیں تحصیل نماید۔
نیویارک۔ رؤسا و فلاسفہ ادیان در نیویارک پارلیمنٹ ادینی تشکیل دادہ۔
و نامش را کلیسای عمومی گذارند و در ہر یکشنبہ ساعت چہار بعد از ظہر از ہر ملت
و آئین در آن پارلیمنٹ اجتماع بودہ تا اثبات حقانیت دین خود را بنمایند۔ و
اسامی نفوس لطق دہندہ قبلاً بواسطہ ہیت مدیرہ در دفتر ثبت و مرقوم میگردد
و در جلسہ اولے مطابق تقویم تراویہ اثبات وحدت ادیان است کہ بواسطہ جناب
جون رندال بہائے صحبت می شود۔ و چہار دہم ماہ مذکور ہوا اس ہولے
نشی محفل روحانی تیوپورک در موضوع تعالیم بہائی صحبت می دارد۔ و جناب
منفور سلیزر رئیس محفل تی بہائی در اثرات و نفوذ اس امر اعظم لطفی ایراد
خواہند نمود۔ و بعد از بہائیائے نوبت بسایر ارباب دیانات از ہنود و بودائے

چینی و کنفوشی زروشتی و یہودی مسیحی۔ و اسلام می رسد۔ این است کہ دمیدم
رایت فتح بلند تر و مواعد الہیہ آشکار تر می گردد۔

امریکا از قرار نگارن مسیس نرو۔ جوانان بخدمت امری مشغول و متب
و روز در فکر اند کہ طبقہ ثانی مشرق الاذکار شروع شود۔ تا ایں بنیای رفیع و
قمر بیع کہ ہلال آساور سمار عظمت و جلال خود را نشان دادہ بدر کمال شود۔ و بطور
حقیقہ توجید در انجاء مجتمع شدہ بہ ترتیل آیات و بدائع لغات تفسی نمایند۔

ماچپسٹر کہ یکے از مقاطعات ہمتہ صناعی دولت فتح مند انگریز است۔ و اکثر
انجاء بخرانند۔ کہ بہ کدیین و عرق چیں اد پر توسعی و عمل خود از تزا می کنند۔ و
یکے از مسائل بزرگ بل متشکل ہمتہ دنیاوی امروزہ کہ جہاں را مزلزل کردہ و عالم
آسائش را زیر و زبر نمودہ مسئلہ اقتصاد و تناسل فیما بین زنجبران و سرمایہ
داران باشد ادبیات مبارکہ جلال قدم جل ذکہ الاعظم و رشحات قلم مرکز میناق
بجوبی تعین و واضح و صلاح و فلاح طرفین بل حیات انہا بستہ بہ تقبل
آں تعالیم است۔ باری ایں **ماچپسٹر** قبل از صعود مبارک خوشبختانہ بقدم حضرت
ولی امر اللہ ارواح فداہ مشرف گشتہ و اجواء رحمانی آنجا عریضہ حضور حضرت ولی
امر اللہ معروض داشتند اند کہ فاتحہ آں عریضہ ایں جملہ است۔ (ہموارہ گوش
جہاں از صوت بلحیت در استرازد و از نفحات قدس روح بہا چناں در سبحان
کہ گوید در انجمن باران حاضر و نمایانے ہرگز آں مسرت و لذت ملاقات را فراموش
نمائیم۔) نوشتند اند چند یوم قبل کشیش کلیسائی موحدین در خصوص امر بہائی
در مجمع عام صحبت داشتند و مسرت خویش را بر وجود بہائیاں در **شہر القریین** جام
کہ از قوالج **ماچپسٹر** بہست اظهار نمود سزاوار است کہ ہمہ اعضاء
انسانی چشم نشود و بہ بیند قوہ آسمانی و چہ قدر تے رحمانی پدیدار شدہ کہ کشیش از

درمبئی پیوستہ شد۔ پس بحجت آنکہ اس دوسرے بھی منظرین بہ رسد۔ درمفرہ نظری
ادانہ درج مے کنم۔

دس سنکبو

لسر علی الاحی

چوں ارادہ کنیم ادا فریضہ نموده بحکم حکم قرآن بکلول کریمہ ۱۔ و احرا بالمعرف
وانه عن المنکر۔ امر معروف ونہی از منکر کنیم۔ یا بامراق دس و پیمان مقدس (۲)
قومو علی نصرة امری و ارتقاء کلمتی بین العالمین۔ تبلیغ امر الله و انشاء
کلمتہ الله نمایم۔ ناچار مخاطب و طرف صحبت ما یا موحّد خواہد بود یا مشرک (غیر موحّد)
موحّد نیز یا مسلمان شیعی مذہب و یا سنی و یا کلبی و یا زردشتی و یا بودائی
و یا درغل سایر دینا ت کہنہ است بنا بر فرض اول کہ مسلمان شیعی مذہب باشد۔
بحکم ضرورت و ایجاب محاورات ذیل ما بین ما و او خواهد بود۔

(۱) بخوبی امر کن و از بدی نهی بنا۔ در درجہ اول بیج معروفی بہتر از دعوت کرد
بدین اسلام نبوده و نیست

(۲) قیام کنید بیماری کردن امر من و بلند نمودن کلام میان اہل عالم۔
(۳) مذاکرات ۔

ما میگویم ہاں قائم موعود و طلعت محمود کہ سالہ انتظار مے کشیدیم اذائقہ مشیت
ملیک معبود ظاہر گشت و پس ازوے ہاں حجت حبیبی و نزول عیسیٰ از سما ع
رب و رود نازل گردید۔ و بہ ہاں ترتیبی کہ در قرآن مجید و آیات ربّ حمید اثبات
شدہ ظاہر شد۔ و بہ ہاں نبی کہ در اخبار ما توره اذخاتم انبیاء و آئمہ ہدی سلام اللہ

علیہم اجمعین بشارت داده اند ہوید اگشت۔ یعنی در تاریخی کہ معین فرمودہ بودند
بدوں تقدّم و تاخر آمد از نسل و دودمانے کہ باید باشد۔ بود بان سن و شبابے کہ گفتہ بودند
بود بان سیرت و روشی کہ بشارت داده بودند۔ بدوں کم و زیاد خود را ظاہر فرمود۔ از ہاں
مغربے کہ اشارہ کردہ بودند طلوع نمود۔ و ہاں اقلیمے کہ معین کردہ بودند۔ ظاہر شد۔ کتاب
جدید مے آورد۔ آورد۔ احکام تازہ وضع مے کند کرد۔ اعراض و اعتراض علماء ظاہر
مے شود شد۔ اہل شرق و غرب اور الفت مے کند کردند۔ بادوستاں و اصحاب
او چہ محالہ مے کنند نمودند۔ سر ملے آناں را شہر بشہر بہید یہ میفرستادند۔ انہا را
مے کشند کشند۔ مے سوزانند۔ سوزانیدند۔ خود حضرت ہفت سال سلطنت میکند
کرد۔ اور اسبح آسمے کشند کشند۔

یوسف دار پزندانش مے کنند کردند۔ در آذر یا بجان این کار واقع مے شود
شد۔ اولاد عجم مرتکب این سیئات مے شوند شدند۔ قائم را حسین دفن مے نماید
نمود۔ سلطنت حبیبی پدید مے شود شد الی غیر ذلک من ہذا الاشارات
و البشارات کہ کلا و حلا ظاہر نمایاں گردید۔ بلکہ آں دقائق اخبار و حقائق آئمہ
کہ از انظار الوالا بصائر نیز مستور و مخفی بصر مشہور و عیاں گردید۔ حق عیاں چوں
ہر تاباں آمدہ لیکن اند شہر کوراں آمدہ۔

میگوید زہے ننگت و حیرت آیا چگونہ متصور است قائم موعود با لوا محمود از
جانب رب و دود بیاید و باہیں علامت معینہ و آثار ندوۃ ظہور کند و سنین محدودات
بگذرد کہ من بختانیت مے مطلع نشوم و با ظاہرہ ادا و آشنا نگردم۔ تا چوں بندہ
دیریں در غل علم بیاسا مے دامتہ طالب مشاق در زمرہ عشاقش فار و شوم۔

(میرزا نیکو از بمبئی)

عنوان مراسلات - پروفیسر ریچمنگھم میری روڈ اولپنڈی

قیمت انٹرنیٹ ایک سالہ دو تھان درہندستان پینچ روپیہ در امریکہ دو ڈالر	التبت	این مجلہ ایسی کیا ہے جس کا مقصد ہے شیخو جہاں کسبت قیمت سبکیا فروغ دینا
نمبر ۴	بابت ماہ جولائی ۱۳۳۲ء	جلد ۳
مقصود سالانہ اشاعت وحدت و یکجائی عالم انسان است و تفہیم اصول ادیان کہ فی الحقیقت اصل و اساس احد است و عقیدہ آن نشر مطالبہ است کہ راجع بایں مقام اعلیٰ و مرتبہ علیا است و مقالات مختصر مفید در بایں خصوص از ہر کس ہر جا برسد در ایں سالہ دینج خواہند شد *		
دوس در طہران بام محفل مقدس روحانی آقائے نیکو در سن تبلیغی میدادند۔ و چون چند جزوہ اداس دروس منتشر و مطبوعہ واقع شد۔ اجاء روحانی محض آنکہ ایں خبر عظیم با تقسیم ہند کہ در سائر بلاد نیز از ایں روز تدریس نمایند حاضر شدند کہ آن دروس راجز وہ بہ جزوہ در طہران طبع نمایند۔ و ایں تقسیم بہ حرکت و مسافرت آقائے نیکو بصوب ہندوستان مساوت۔ لاجرم برائے ایں مسافرت حلقہ متلمذین آن دروس در طہران گسیختہ		

BAHAI NEWS

Vol. III.

AUGUST 1923

No. 5.

The Bahai Message is a call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHA

LETTER FROM HAIFA

The beloved of the Lord and the handmaids of the Merciful in Rangoon, Care of the Members of the Spiritual Assembly.

Dearly beloved brethren and sisters in Abdu'l-Baha!

Your most welcome letter has rejoiced my heart, and has redoubled my confidence and hope in that little band of earnest and ardent followers of the Bahai Faith who labour so devotedly for the diffusion of the Light of Baha'u'llah throughout the world.

The glowing account you give me of your recent efforts and activities to extend and consolidate the campaign of service in that land has been shared with the resident friends and pilgrims in the Holy Land, and incorporated in the circular letter which the Haifa Spiritual Assembly addresses to the Baha'i world. It will send, I am sure, a thrill of enthusiasm and courage throughout the body of the friends the world over, and will serve to strengthen the ties that bind us all to you, our beloved co-workers in that far eastern land.

I am looking forward with the greatest interest to the time when your high hopes will have been fully realized, your plans fulfilled and your selfless efforts crowned with glorious success. It is my fervent hope and prayer that your endeavours to constitute a Central Council for all Burma and

establish a Baha'i Magazine, exclusively devoted to the progress of the work in that province, will soon bear abundant fruit and will stand a testimony to the efficiency, the energy and the zeal of the beloved Burmese friends.

May our loving and ever-watchful Master guide and protect you in all the services you are so whole-heartedly tendering to His Sacred Threshold, and may He enable you to contribute your full share in carrying out His great purpose for mankind! This is my prayer for you all, whenever I visit the three Holy Shrines, and I feel certain that He will not fail to answer it, if we but hold fast to those principals for which He lived, laboured and died.

Awaiting your joyful news,

Haifa, Palestine:

June 1st, 1923.

I am your devoted brother,

(Sd.) SHOGHI.

EDITORIAL

[The Bahai News is a monthly Journal reflecting the activities of the Bahai's of India and Burma and published in the interest of the Bahai Movement under the guidance of the National Spiritual Assembly of India.]

THE FOURTH TARAZ

IS on Trustworthiness. Verily, this is the door of tranquility to all in the world, and the sign of glory from the presence of the merciful one. Whosoever attains thereto has attained to treasures of wealth and affluence. Trustworthiness is the greatest door to the security and tranquility of mankind. The stability of every affair depends on it, and the worlds of honor, glory and affluence are illuminated by its light.

Sometime since, this sweet Utterance was revealed from the Supreme Pen.

"Verily, we mention unto thee trustworthiness and the place it occupies before God, thy Lord and the Lord of the Great throne. One day, we repaired unto our Green Island [i.e., *Rizwan*]. When we entered therein, we found its

streams flowing, its trees in full foliage, and the sun playing through the interstices (of their branches).

"Turning our face to the right, we beheld that which the pen fails to describe, nor can it set forth that which was witnessed by the Eye of the Lord of Mankind in that place, which is the most pure, the most honored, the most blessed, the most lofty.

We then advanced toward the left. There we beheld one of the countenances of the exalted Paradise, standing on a pillar of Light, and calling out in the loudest voice, saying: O ye concourse of heaven and earth, gaze upon my beauty, my light, my appearance and my effulgence. By God, the true one, I am trustworthiness, its manifestation and its beauty, and I am the reward to him who clings thereto, who knoweth the loftiness of its rank and position and holdeth fast unto its hem. I am the most great ornament to the people of Baha', and the mantle of honor to all in the kingdom of Emanation. I am the greatest cause for the affluence of the world, and the horizon of tranquility to the people of existence. Thus have we revealed unto thee that which will draw mankind near unto the Lord of Creation!

"O people of Baha'! Trustworthiness is the best garment for your temples and the most splendid crown for your heads. Adhere thereto by the command of the Omnipotent Commander!"

(From the Teachings of Baha'u'llah.)

A PAGE FROM THE DIARY

OF

MIRZA AHMED SOHRAB

PORT SAID, EGYPT,

NOVEMBER 10TH 1913.

Dear Friends,

The first glimpse that we had of the Master this morning was from the upper porch of the Hotel. He was walking in the street followed by Ahmed Yazdi. All around him there was a motley crowd of Arabs—a European might say with more or less the same clothes—but they looked upon him with an eye of reverence and adoration, as though he is a being from another world, an exceptional individual descended from the Court of Divine Majesty. As he walked on, they reverently made room for him, and then advanced with the spirit of respect to kiss his

hand or touch the hem of his garment. He walked through their dirty, evil-smelling streets and men, women and children came out of their unclean quarters, and as he passed by, he smiled at them and they paid him the divine homage of love-worship. These simple Arabs do not know him—as the Bahais assume to know him and discuss his title and position pro and con—but they behold in him the Shining of the Spirit of God, they love him because he loves them, knows their needs, inquires about their conditions, supplies their spiritual and material requirements, and holds aloft before their eyes the burning torch of the true religion of charity and the waving Flag of moral rectitude. He appeals to their sense of justice and reason and leads them on in his matchless way toward the radiant heights of brotherhood.

It was about nine o'clock when the Zoroastrian pilgrims, with a few others from Bagdad, wended their way toward Ahmed Yazdi's home to meet the beloved. Tea was served and he came out of his room and greeted them. For a few minutes he was silent. Then he asked them to speak to him. "Tell me" he asked, "is the weather of India better than that of Arabia?" One of the Zoroastrians, who loves his native country very much, came out earnestly with the answer: "Persia's climate is the best." The Master laughed. He could read in the eager eyes of our brother this thought: "I want to see Persia great and glorious, civilized and prosperous, advancing steadily in modern culture and science!" and henceforth satisfied his longing by the following remarks:

"Persia will become luminous. Her future grandour shall by far eclipse her past recorded glory. How pure is the climate of the mountains of Yazd! Rest ye assured that Persia shall progress. On this account have the utmost confidence. God has brightened Persia. The example of Persia is like unto a garden which has been taken out of the cultivating hand of the gardner. The wild animals have run through its pastures, its meadows are turned upside down, its trees are leafless, its plants are dried and its tender, fragrant flowers trodden under foot, to such an extent that whereas formerly it was a rose-garden, it has now become a thorny patch. But when the real Gardner appears, he takes the garden again under His care and arranges it better than its former condition. Whereas before it was a dumping ground for all kinds of refuse, the wise gardener clears it and causes the growth of roses and hyacinths and plants fruitful trees. Listen to me. Do not heed the doleful prophecies of the malcontents. Persia will progress marvellously. God has opened every door before the faces of the Persians. He has unlocked before them the doors of heaven as well as the doors of the earth. I will illustrate this by the following example, and the rest will become plain to you. In this world there is no soil so unproductive as the soil of Mecca. There are deserts of sand, black bare mountains and barren Sahara. There are no springs in Mecca. They bring in their drinking water from a very remote place. Now because of this desert's shifting sand, these fearfully shaped dried moun-

tains, this extremely hot climate, became the birthplace of His Holiness Mohammed, the eyes of the Islamic world have turned toward it. Nearly three hundred thousand souls go yearly on a pilgrimage to Mecca to kiss the black sacred Stone. Now from this you can see what will be the future of Persia, which is the birthplace of the Blessed Perfection, Baha'u'llah. Its climate is delightful, its soil is rich, its waters salubrious, its gardens charming, its meadows green and its topography varied. Reflect upon this and many mysteries will be revealed unto you."

One of our believers who was present mentioned that several hundred Hajis had returned from their pilgrimage to Mecca, but on their way they were robbed by the Nomads. The master told the following story in this connection: "About 38 years ago a few Hajis who were natives of Yazd came to Acca. On their way they were stripped clean of all their possessions. Their steamer accidentally anchored at the bay of Acca, and they came on shore. They did not know that such people as Bahais were living in that town. They inquired from the inhabitants: 'Are there any Persians in Acca?' They answered: 'Yes.' A guide brought them to me. They were in a pitiful state. As soon as their eyes fell upon me, they started to cry. They said: 'While we were in Madina, the Arabs accused us unjustly with something we had never committed. Then they attacked all the Persians, beating us with their words and clubs, killing six of us and taking all of our belongings. We were fallen on the ground entirely unconscious. When we came to ourselves, the Government officials saved us from the fury of the mob. There were many cuts and wounds in our bodies, but there were neither doctors nor medicines, and nature had to lend its healing ointment. When news was received from Constantinople that we were innocent, they let us go. We have begged all along our way for our sustenance, till we have now reached here. When we reached the end of our rope, and are destitute of everything, perchance we might find this port we thought we would disembark; but here we are. Here we are some of our compatriots who would be willing to assist us. You may deal with us according to your justice, sympathy and humanity. At least you may give us one Toman (\$1.00) to carry us to Beirut. We plead for your mercy!' Thus they spoke, and I realized they were telling me the truth. In short, I prepared for them the means of their journey as far as their home in Persia. As their steamer was going to anchor one day in the port, I invited them to stay over for lunch and dinner, and ordered tea to be served to them. When they partook of the *pilau* and other dishes prepared for them, and before their departure, one of them asked: 'Who are you, and why are you living in this most desolate spot?' I answered: 'We are prisoners in this barrack town of Acca.' 'Prisoners! I can't believe it? Why? What for?' 'Because we are Bahais, they have brought us here and incarcerated us!' They were very much astonished. Then one of them said: 'No, indeed! Whoever tells us that you are Bahais commits an unpardonable sin. You

are very good people. You are good Musalmans. They have told us that the Bahais are very bad people. You are the angels of heaven. You have treated us with such generosity and hospitality, not even equalled by a Mohammedan. I do not accept this. You are joking with us!' I answered: 'My friends! Listen to me. We are not joking with you. We are telling you the solemn truth. We are Bahais. We are prisoners. Hearken and I will tell you why we are.' They became silent and then I told them the history of the Cause, the principles and the events leading to our incarceration. They were very much impressed, and left the town with a happy, yet no doubt incredulous mind about our being Bahais! Here the Beloved had a good, hearty laugh, and continued: 'You must make the people understand the aims and teachings and behests of the Blessed Perfection; inform them to what Cause it has beckoned their attention, how He commands us to associate with all, to what height of purity, attraction, sanctity, morality, behaviour and deeds He hath summoned us. Then Persia will become like unto a rose-garden. If the Believers of God live and act in accord with the Commands and Exhortations of the Blessed Perfection, in a short time Persia will advance extraordinarily. I hope you will make India a rose-garden; thus each one of you may become a fruitful tree, a brilliant star and a spiritual sign of the Kingdom of Abha. May you find a new severance, a new joy and fragrance and a new hope and courage. ... Do those Zoroastrians who have migrated to India centuries ago, desire to return to their native land? You tell them that: 'We declare unto you that the glories of Persia will become in the future, a thousandfold. If you do not believe in our declaration, make a note of it in a book that a day is soon coming when Persia shall reach the highest zenith of glory, it will be built and become very prosperous. All the ancient cities of Persia will be built up, and the fame of Persia and the Persians shall be spread over all the regions of the world, and the greatness of the Persian civilization will cover the East and the West.'

Then the Zoroastrian women went into his presence when we left. The Beloved felt well. For the past two weeks all the letters have been kept away from him, that he might have a complete rest.

Later on three Arabs received permission to go into his presence and he gave them a detailed explanation about "Sacrifice." The Feast of Beiram is the great Mohammedan feast in which everyone who is able kills a lamb or sheep, and distributes its meat amongst the poor. "The outer sacrifice of the sheep is a symbol of inner sacrifice. One must sacrifice his life, his identity, his being in the Path of God. This is a spiritual sacrifice. We must strive to attain to this station." As some of the Zoroastrian Bahais were present, he pointed them to our Arab visitors and told them how through the Power of God these men, who have never believed in Christ, the Word of God, Moses, the Interlocutor of God, Ibrahim, the Friend of God and Mohammed, the Prophet of God—have become believers in all these Messengers of the Divine. That is why it is written in the Koran: "Thou dost not guide them, but God guides them." When they left, they kissed the hem of his garment and

his hands. I was much moved by this real scene of earnest devotion.

Then he called Doctor and Mrs. Getsinger into his presence. To Doctor Getsinger he said:—

"Greater love has no man for another than I have demonstrated toward thee. I have sent for thee and am sending both of you to India to spread the Cause of God. Send to me always cheerful and happy news. The more you have love and genuine consideration for each other, the happier is the heart of Abdul Baha. Be as one soul in two bodies. Then you shall be able to render more effective service to the Cause and will be loved and honored by all the people. This is thy first and most important work. Look at me! I do not listen to sickness. I do not listen to sleeplessness. I do not listen to fatigue. I do not listen to anything. I work and strive. I toil and labor. Both of you must walk in my footsteps and seek my good-pleasure and diffuse the Fragrance of the Kingdom of Abha. This is the path."

To Lua he talked with great animation, his strong voice at times reaching to a high pitch. He was speaking with a glowing conviction and divine authority. The room was filled with the inspirational atmosphere of his spiritual utterance. I will try to preserve here only a few notes out of the rushing torrent of celestial music breaking upon our ears from the unknown source, which was full of orchestral beauty and mystic charm:—

"When thou dost enter a city in India, associate with the people in the beginning as a tourist, as a person interested in India, as a lover of Indian people and institutions. Meet all those who come to see thee or upon whom thou callest, with sympathy, and do not in the least prejudice them. Thou must reconcile together the adherents of various religions and the votaries of different creeds with the solvent alchemy of love and infuse amongst them Bahai freedom of conscience and solidarity. If some one ask thee 'Who art thou and why hast thou come to India?' answer: I am a Teacher of the Bahai Cause. His Holiness Baha'u'llah has commanded the Bahai to consort with all the religions and the nations with the utmost concord and harmony. In our estimation mankind are the children of God and as the children of the Almighty it is enjoined upon us to love one another and co-operate with each other. The past century of prejudice and bigotry has passed, the cycle of the oneness of the world of humanity is being ushered upon us. Then speak to them with great power and penetration and cause them to soar toward the divine height of spiritual brotherhood and divine Unity.

"When thou arrivest in the city of Calcutta and happen to meet the Editor of....., say to him. 'To-day a most glorious sun hath dawned from the horizon of Persia. Even the blind have felt the penetration of its heat and rays, but you are submerged in the sea of your own thoughts. We who have been living in the furthermost part of the globe, have beheld the rays of this world-illuminating sun and are illumined by it. How is it that you are yet asleep upon the bed of negligence?'

"This is the same sun which dawned 1300 years ago from the horizon of the Arabian Peninsula, but now it has appeared with greater potency from the horizon of your country and its heat ere long shall cover the whole earth. Now is the time of your redemption! Now is the period of your salvation! If ye are blind, become seeing. If ye are deaf, become hearing. If ye are mute, unloose your tongues. If ye are lame, walk ye erect. If ye are dead, be resuscitated. If ye are negligent, become ye mindful. The sun of Reality hath arisen from the horizon of your country. Become ye illumined. The Breeze of Bestowal is wafting from the direction of your native land, be ye stirred. The nightingale of significances is singing in the rose-garden of your home, hearken its melodious songs. The Movement has deeply affected the American and European world, and hath made us the real freinds of Persia. Know ye this of a certainty that the East shall never conquer the West through the power of material civilization, but it can accomplish this as it has done in former ages through the Power of divine religion. Now Persia is in a position to complete the spiritual victory of mankind through the Potency of the Universal Religion of God. What a marvellous sun is this! What a stupendous movement is this! How the world and its habitants are being consciously or unconsciously stirred and moved by its soul-satisfying effect!

"O ye Persians! The sun of Righteousness hath arisen with healing in its wings! Are ye not aware of it, that your country is the dawning-place of this Glorious Orb, the first rays of which are the oneness of the world of humanity, its second ray is love for all mankind, its third ray is Universal Peace, its fourth ray is the correspondence of science with religion, its fifth ray is universal religion, universal language, universal education, etc., etc." Speak in meetings and assemblages with a spiritual power. The Holy Spirit shall inspire thee. Explain the Principles of Baha'u'llah. Make them understood by all the people. Cry out at the top of thy voice.

"Furthermore say to the Editor: Despotism ruined Persia. Despotism withered away the genius of Persia. Despotism extorted the incomes of the people unjustly. Despotism made the inhabitants of Persia poor and destitute. Despotism hastened into the arena of martyrdom 20,000 Bahais. Despotism played havoc with the resources of Persia. Despotism brought to the verge of starvation the ancient families of Persia. Despotism cast ashes of doom and despair on the intelligence of the Persians. Despotism kept the people in a state of ignorance and illiteracy. But when the Persians upraised the banner of the constitution, everyone became hopeful, expecting Persia through the beneficent influence of a democratic Government will loom large in the family of the live and progressive nations, and will enter upon an era of upward prosperity and internal development. However, instead of uniting all their forces together, they formed various political parties, with no definite policies, save to work against each other and thus heap greater disasters upon the already weakened and disorganized state. Consequently we observe that even the constitution, upon which

the hope of everyone was suspended, did not yield the desired results. Yes, the constitution would have saved Persia, were these political parties united upon a broad, national, constructive platform; therefore the lack of such a common ground made confusion more confounded. Notwithstanding these mighty events, the Persians are yet asleep, but there are certain impelling forces which are working for their final awakening."

In the afternoon, we were again in his presence? He was in a happy frame of mind, and joked with Doctor Getsinger. He shed the sunshine of joy and beatitude. Then he ordered grapes to be brought which he divided amongst us with his holy hands. We stayed with him about two hours; many stories were told and lighter subjects discussed. When we left him we knew he is steadily improving in health. Coming out of his presence, we walked toward the store of Ahmed Yazdi, and there met many of the friends. His store is the rendezvous for all the believers who desire to meet one another. A telegram was sent that Khosro may come from Remleh to attend to the cooking, and I have no doubt but that he will start with the very first train. He is so happy in the service of the Beloved, and whenever he is away from him, he is grieved and sad. Other pilgrims are on their way, and before long many people will arrive to drink from the fountain-head of truth. The Master loves them most affectionately.

FASTING IN TWENTIETH CENTURY

A certain professor at one of the Indian Universities objected against fasting being included in a twentieth century religion. He thought that the people were enlightened enough to take care of their healths without this relic of the crude old civilisations. As I think that his objection embodies a protest against the purely medical and the physiological aspect of the need for fasting and is a legitimate demand from a section of the community that wishes to think out matters for itself, that the manifold aspect of the teachings be not ignored, I shall in the following few lines attempt to give what to my mind justifies the institution from the psychological, ethical, economic and social stand points, with special reference to the needs of the twentieth century and after.

The medical aspect has been preached *ad nauseum* until it appears as a regular intellectual tyranny. I advance these suggestions as a diversion, earnestly hoping that others will take up the subject and give their thoughts on independent lines. I may add that these are my private views and I put them forth as such, for what they are worth, in accordance

with the command of Baha'u'llah that every one should investigate the Truth for oneself and not take it from any one else *in tabloid form*.

The conditions of the twentieth century are such that no one can be sure of a prosperous career throughout one's life, much less can one be confident of the prosperity of one's family and relations. The changes that one is likely to suffer from under the present civilisation and its successors are likely to be more drastic and telling than any heretofore possible. Under conditions prevailing sometime ago and even now prevailing in some countries, it was possible for one person to earn and to support large families of near and distant relatives, but this is becoming progressively impossible and wherever the twentieth century civilisation is found in full swing, it is impossible for any person to feel secure even after putting forth his best efforts.

Any fine day he may wake up to find his security evaporated and he may be obliged to think hard what to do to save himself and his dear ones from ignominy and starvation.

The history and psychology of crime will show that persons who suffer from sudden change of status are not able to bear more than anything else the starvation and the thought of the starvation of themselves and their near ones. In fact the thought of the starvation of the beloved youngsters and the dependent ones is more difficult to bear than one's own starvation; and this is responsible for most of the frauds and crimes perpetrated by men subject to sudden adversity. Given a fighting chance, a single man with none to care for will withstand temptations better than one who has near and dear ones not able to starve *with patience*.

Here the institution of fasting steps in to assist the family or the man. If they are trained to fast throughout the day for a whole month, without a break, they will be prepared for such emergencies in advance. And if a family is accustomed to fast one out of every twelve months every year, they would fast through this period of adversity. Their training would have taught them to depend upon God to provide for their breakfast at the end of the day; and think of the difference that this prayerful starvation would make to the general morale of the family and the intellectual, mental, moral social and economic difference resulting to the community in times of distress.

Who does not know of the power of the human mind to work wonders under the influence of the faith-sustained fortitude, and who would dare speak in the same breath of a human being's ability to tide over periods when the individual is neither trained or disciplined nor reliant upon God to tide over the hard times!

Agra, 21st May, 1923.

HASHMAT ULLAH.

N. B.—“It spoke of fasting during the month of the fast. Happy is your condition for you have executed the divine command; and have arisen to fast in these blessed days. For this physical fasting is a symbol of the Spiritual fasting, that is, abstaining from all carnal desires, becoming characterised with the attributes of the spiritual ones, attracted to the heavenly fragrances and enkindled with the fire of the love of God.” *From the Writings of Abdul Baha.* [Ed.]

PROF. SHIRAZI IN UNITED STATES OF AMERICA
[Fifteenth Bahai Annual Convention of Chicago,
held 28th of April 1923].

“Prof. M. R. Shirazi of Sind College, Karachi, India, first president of the All-India Convention of Bahai's, was introduced by a letter from Shogi Effendi, expressing the hope that his friend will stimulate the teaching campaign in this country. The speaker among other things said:—

“Let me greet you in the name of Baha'u'llah, Abdu'l-Baha and Shogi Effendi, also many of the Bahai's in India and Egypt. The Spirit of Abdu'l-Baha is with us to night.

The day of trying to unify humanity in a limited way is past. Neither family, tribal nor national unity has brought peace. The last stage of unity was begun sixty years ago. That same light must illumine all peoples. That same power must make all nations one. All mankind must love each other as brothers. When this height is attained there will be no more wars.

The Professor described the Baha'i Convention of India which was like the Feast of Baha'u'llah. All men were invited. Many societies and advanced thinkers attended. Henceforth, he said, we must address ourselves to the hundreds of thousands who are waiting to receive the new day.

Sect and schism must be removed. Unity and oneness are needed without sect and division. We can not organise the spirit: but we can organise the workers in the cause.

Bahai's are those who give their lives, accepting prison or chains in the path of God. Service and sacrifice are needed now. Leave the rest to God. The past was too much occupied with individual salvation. Now we must consider the good of all.

In this present scene there is a wonderful picture for each and all in the unity of so many diverse elements. A little candle lighted in each heart can brighten the whole world. The ignorant past forbade us to sit, eat and talk together. But now is the joy of union. This is a message from the East. May you all be happy in this joyous spring time!

From the *Star of the West*.

(June, 1923.)

NOTES AND NEWS.

INDIA.—We are glad to notice another Baha'i Monthly Journal, issued from Calcutta by Syed Qasim Ali in the interest of the Bahai Movement for the Urdu Knowing people of India. This Journal which has been named 'Albaha' will be a valuable servant of the Bahai Cause. The first issue is dated June 1923 and the subjects dealt with are "History of the Bahai Movement," "Translation of a portion of the *Kitab'ul Iqan*, and a Letter from Haifa." We wish our sister paper a great success and recommend it to all those who can read Urdu. The annual subscription is Rs. 3 for twelve issues. Orders can be registered direct at 26, Jhawtala lane, Bally Gunj, Calcutta.

May we remind our readers that they have a duty owing to the Bahai Movement, which has to be discharged; we of course mean that they have to be conscious of the existence of an All-India Bahai Central Fund of which the Head-quarters are at Surat. All contributions, however, small may be remitted to the address of Mr. N. R. Vakil, Havadia Chakla Surat. The building up of this Central Fund is essential if the ideals of Baha'u'llah are to be given a practical shape in these vast dominions of India and Burma.

We are glad to notice that through the earnest efforts of our friend Mr. M. U. Abbasi, a translation of Abdul Baha's "Answer to the Peace Conference" has been published in Sindhi. Copies of the same are for sale at the Bahai Assembly, 1059, Elphinstone Street, Karachi.

We beg to draw the attention of our Bahai brothers and sisters all over India and Burma, once again, to the value of Co-operation in the Bahai work. Without co-ordinating our efforts and straining every nerve to strengthen the hands of the National Spiritual Assembly of India, no tangible results can be obtained. Our resources are scanty and they should be properly husbanded. There is the work of spreading the Cause by sending out teachers, the work of publication of literature, of the Bahai News and then there will soon be the work of building a Central Bahai Temple in India with its various ramifications and unless we come together and pool our resources, how can we expect to achieve the goal laid down for us by Bab, Baha'u'llah and Abdu'l-Baha. Arise, Awake!

Mr. A. Ranga Iyer writes to inform us that his Lecturing Tour in Southern India attracted great notice. Many have been drawn to the Kingdom and good results will follow. Brother Iyer is a powerful speaker and we are sure he will do good work in the South.

BURMA.—The following constitute the Bahai Spiritual Assembly of Mandalay, Burma:—

1. U. Nyo (President).	6. Maung Nyun.
2. Maung Ba Tin.	7. Maung Yusoo.
3. Maung Po Mya.	8. Ko Mya.
4. Maung Myint.	9. Khalifa Mohamad
5. Maung Ba Gyi.	Yunoos, alias U. Po
	Thme.

The following constitute the Bahai Spiritual Assembly of Kungyangon, Burma:—

1. U. Tun Gywe.	6. Maung Tun Din.
2. U. Son.	7. Maung Shive Hmin.
3. U. Sok.	8. Saya U. Po U.
4. Maung Po Sen.	9. Saya Maung Ba Sein.
5. Maung Than Ghaing	

U. S. A.—The Convention after mature deliberation elected the following as the National Spiritual Assembly for the year 1923-24:—

William H. Randall, Alfred E. Lunt, Horace Holley, Roy, C. Wilhelm, Louis G. Gregory, Mrs. Corinne True, Mrs. Ella G. Cooper, Mrs. Agnes, S. Parsons, Charles Mason Remy.

This body later organised with the following officers:—
Mr. Randall, President and Treasurer; Mr. Lunt, Secretary;
Mr. Parsons, Vice-President; Mrs. True, Financial Secretary.
From '*The Star of West*.' [June].

—A SIGN OF PROPHETHOOD—

One of the signs of Messiahship, as contrasted with founders of philosophic systems, is dealt with in that remarkable work by R. Seely '*Ecce Homo*' so well known to Christian readers.

In dealing with the subject of the "Kingdom of Christ"—the author writes....."Socrates always sunk himself to illustrate his methods...."As with Socrates argument is everything and personal authority nothing so with Christ personal authority is all in all and argument altogether unemployed. As Socrates is never tired of depreciating himself and also dissembling his own superiority to those with whom he conversed, so Christ perpetually and consistently exalts himself.

As Socrates firmly denied what all admit and explains away what the oracle had announced *viz.* his superior wisdom, so Christ steadfastly asserts what many were not prepared to admit *viz.* his own absolute superiority to all men and his natural title to universal Royalty.

The same contrasts appear in the requirements they made of their followers. Socrates cared nothing what those whom he conversed with thought of him, he would bear any amount of rudeness from them but he cared very much about the subject of discussion and about obtaining a triumph for his method.—On the other hand the one thing which Christ required was a certain personal attachment to himself, a fidelity or loyalty; and so long as they manifested this, he was in no haste to deliver their minds from speculative error.....

Socrates wielded an intellectual influence upon thought while Christ obtained personal influence upon feeling. What real student of Socrates concerns himself with his martyrdom?.....Socrates holds his place by his thoughts, Christ by his life."

The true Messengers of God declare themselves, this is one of the Bahai teachings, and the above lines could with equal justice have been penned about Baha'u'llah. He with insistence and force, with precision and proof, emphasised the divine nature of his mission. He proclaimed himself as coming with Supreme authority to rouse mankind from the sleep of ignorance, irreligion, and sin.

The author of '*Ecce Homo*' has drawn our attention to an exceedingly noteworthy point, the unshakable conviction in the operation of the Will of God as this touches themselves and their work, that every Founder of World Religions has manifested to the human race.

Unless a divine Messenger was in contact with the source of Wisdom he could not be what he was not, carry out a spiritual mission

requiring him to be ever under divine guidance, and we might add, able to withstand the assaults of persecutors, calumniators, and bigotry in high places; finally he must be so steeped in contact with the eternal Power of Love, that such disciples as are inevitably drawn into his radiant center will offer up life and all that life holds for them, if by so doing they may help his Cause or advance the divine work by a single step.

The power to inspire a great Faith and to demonstrate by every sign the eternal spirit within him Baha'u'llah surely manifested.

In or out of prison and in spite of the torments his material life presented, this Persian Master raised his voice to inform humanity of his advent and to give the world the new Gospel; he not only warned the rulers and heads of Governments that great and ominous changes were about to happen on earth, but he also directed strong missive to religious teachers and spiritual Directors.

All this was over fifty years ago and if we study writings that shake one with their wonderful strength and power of prophetic quality, we shall better realise perhaps how near we have stood to one of the greatest epochal events in religious history....The coming of another Son of Man in the fullness of Time, bringing with him a new Light and a great Message for the Regeneration of Mankind.

How fully Baha'u'llah knew that the time of his appearing was fraught with the gravest of portents and most critical possibilities for the human race, many of his Tablets show for they contain solemn warnings as he recalls to our memories vital prophecies in Jewish and Mohamedan scriptures....In one writing we find as follows...."Hasten oh people unto the Shadow of God, that ye may be preserved from the heart of the day in which no one shall find any shade or abode for himself except under the Shadow of His Name, the Forgiving, the Merciful."....And again.... "Say. In this day there is no place of refuge for any soul but God—and this is that which is true, and there is naught after Truth but manifest Error..."

It is of years like these and since the beginning of his time that the Manifestation speaks, a time of great tribulation, not yet concluded.... The following significant lines to the Jews deal again with a variant of the same theme...."Hearken unto Me...The Tabernacle of the Lord is lifted up by the Hand of Providence and the Cause of God hath become manifest. The time of the old things has rolled by and the Cycle of Regeneration, hath begun. The Lord hath willed that everything shall be renewed. Should you look with sanctified vision, you shall behold the New Jerusalem! Should you listen with attentive ears, you shall hear the Voice of God!"... In another epistle we are referred to the prophetic writings of St. John saying...."Ponder ye over the words of John who hath prophesied concerning the coming of the holy and glorious City of God, for the Lord Almighty and the Lamb are the Temple thereof. And the City hath no need of the Sun neither of the Moon to shine on it for the Glory of the Lord doth illumine it."...

As centuries ago Jesus warned his disciples against wasting time and energy in disputations, discussions or dialectics, or against vaunting the things of the past only, he writes.... "Regard neither the former things nor the later but speak of this Day, and that which hath appeared therein.... Verily it sufficeth the whole world. Verily all explanations and indications concerning such questions, will only tend to cool the warmth and for this reason it becometh thee to utter only that which will enkindle the hearts and make the minds of the advancing fly upward."... Those who read the Scriptures and know not the Truth, but pass their days in disputations are like the ladle which being in syrup knows not the taste of it."

According to descriptions left us by old Persians who were his followers, Baha'u'llah's influence was replete with spiritual dignity and majestic bearing such as Christian writers ascribe to Christ and speak of as Royal in quality. But then is not every true manifestation of God in verity a "Son" of the "Ruler of the Universe" to found His Kingdom on earth?

But to deal with another point of paramount importance. What should we understand concerning this definite call to humanity that all should come together for the making of a new world order, and a new era?

These inspired visions that came forth from the small prison town of Akka on the Syrian coast, or else from the ancient citadel of Adrianople so long ago, do they not strike on our imagination with double force and significance if we look back on the world then and now compare? Side by side with our vastly extended outlook and knowledge, we shall judge how great are the changes, how almost terrible the alterations that have taken place to mould our material lives, and stamp with joy or sorrow the very essence of the soul of man!

Is this inter-racial and universal upheaval going on for nothing then? Surely not! If we are to believe this last Voice that spake from the prison of the world, then these our present sufferings are but the birth pangs of a new age,.... or to use another illustration we feel the Divine Plough working, turning the old soil over as it goes, letting in fresh air and sunlight, destroying the useless weeds so that the new seeds may germinate and bless the earth. The breezes of a Regenerating power are blowing over the fields of Life, restoring those who are able to grasp their new relationship to a changing world.

It is worth a little reflection and a deeper appreciation than we see manifested concerning what has taken place, and also upon what the present holds in potentiality for us all. Are we going to meet this amazing future in a spirit of co-operation and brotherhood? or shall we selfishly ignore the appeal and let ourselves be crushed under the Plough of Destiny and turned aside like the worthless soil?...

Of old it was said "the Lord hath need of laborers in His vineyard and to-day the same request holds good, whether we work for Lord Buddha,

[See inside of Cover—

قبور چهل و نادانی را که مدت های مدید روشن از تعلیم موهوم و نژاده زندگی جاوید
آن عطا میفرمایند و ارواح را از قیود خرافات میسرانند و قلب همت می کنند و مس وجود انسانی
را از خالص میفرمایند یعنی خرافات پرگشای را نورانی میکنند آسمانی می نمایند ملکوتی میفرمایند
و کور را را بینا می نمایند یعنی ربه عیون نابینایان شمس حقیقت که سالها دراز از
استعمال داروی معنوی محروم مانده اند علاج میکنند و با سحر و زام چنان قابل میشوند
که انوار نیر حقیقت را بینند و ضیاء همی کل ظهور امتشاید کند.

و کران را شلوا میگردانند یعنی پیله اولوم که مانع از اعضا و کلمه الهی و ندائے
آسمانی است از گوش بهوشان بیرون میکنند تا سر و شغی بشنوند و اذن ضاعیه قابل
استماع لغات بلبل معنوی گردد و اگر چه این وجودات مقدسه هر کدام در عالم ملک
بقوائے ملکوتی ناشر روح القدس در بین اهل عالم هستند

و لے مع ذالک ایستعدادی که در ضمیر آنها مستودع است و قابلیت که
حضرت رحمان به مدحانیت خود با آنها مبذول داشته هنوز مانند تخمی است که در بطن
زمین نهاده یعنی مقصود نهرا را حربه پیش از آن است که نایل شده اند. لهذا وسایل
و سائل لازم است که این مستودعات بطور کمال بعرضه بروز و ظهور آیند.

از برائے اتحاد آن وسایل یک پیروی پیش قدمی ادوار گذشته است و
دیگر متصف بودن با خلقتی است که بدستغنی از اسوی الله و بتوان از جمیع بشریت
چون قدرے این جاده از تمیاز را مومنین بانبیائے سلف مثل حواریون حضرت مسیح
خالی از سنگ لایح و صاف نموده اند خوب است ابتدا این جاده مصفا را تا تنجیه
و پس از آن بسته نمودن طرفیائے شروع کرد که امر و احتیاج بشریت آنها است
و محل عبور و مرور آنها است و مزایای بهائیان را ثابت میکند

باقی آید

از رنگون

اخبارات مفصلی راجع بہ پیشرفت امر اللہ و نشر نجات اللہ و تشکیل محافل و مجالس رسیدہ است کہ مختصر آن اذیں قرار است

(۱) تشکیل محفل مرکزی و اعضاء آن بموجب ذیل

رئیس جناب لاسید جناب عالی ربی۔ اے پیر سٹریٹ (لا) نائب رئیس جناب ڈاکٹر عبد الحکیم خزانہ دار جناب لاسید عبد الحسین منشی جناب لاجناس علی اعضاء چہار نفر

(۲) آقا سید مصطفیٰ برائے تبلیغ امر اللہ بہ دید انوار شریف بردہ اند و از انجا اطلاع مے دهند کہ امر اللہ با کمال سرعت پیشرفت نموده است چنانچہ بہ تازہ کے قریب بہ (۶) نفر بہ شرف ایمان فائز شدہ اند۔

(۳) محفل روحانی مندرجہ بالا کوشش فوق العادہ برائے بیداری مردم مے کوشد و تا بہ حال مقدار زیادی از کتب امریہ را بزبان برائی ترجمہ نموده اند۔

(۴) نقشہ برائے تالیس یک مجلہ بہائی زبان انگلیسی و برائی و فارسی تشکیل یک محفل ملی مرکب از محافل روحانی بر مارنگون و مندرجہ دیدہ انا۔ ریختہ شدہ است کہ امید است عنقریب صورت پذیرد

از کراچی

(۱) جناب آقا شیخ ابوالقاسم گیلانی در کراچی مشغول تبلیغ امر اللہ مے باشد و بموجب اطلاعات داصلہ یک موفقیت کاملی را حاصل نموده اند

(۲) افواج مبارک لاحای را بزبان سبندی ترجمہ و طبع نموده اند

عنایت بہ مصر۔ حضرت ولی امر اللہ ارواحنا لہ العذاب و تاسیخ بیستم ماہ جون ۱۹۲۳ء بہ مصر تشریف فرما شدہ اند۔

حواریون حضرت مسیح

(پیوستہ از گذشتہ)

یعنی کل سلاطین اروپا از کثرت اعتقاد بہ پاپ (کسی کہ جانشین حضرت عیسیٰ میشدہ و پیشوائے بزرگ روحانی مسیحیون بودہ است) تمام باد امر و نواہی اور قرار میگردند و در اجرائے احکام او میکوشیدند

باری بر سر مطلب رویم مقصد این است کہ دیانت الہیہ بہر وسیلہ کہ ممکن است در عروق بشری جایگزین خواہد شد قطعی این است کہ ہر روزے از برائے اجرائے این احکام یک نوع وسیلہ سلب خواہد شد۔ بر فرض کہ بقول شما وسائل رضا و رغبت چنانکہ در بنی اسرائیل موجود بود۔ و وسیلہ سیف چنانچہ در دیانت تازی سبب بود میگرد۔ دیانت الہیہ معوق و معطل نمی ماند۔ چنانکہ نمود آن در دیانت حضرت مسیح مشاہد شد

بقیہ مقالہ در تحت عنوان

حواریون حضرت مسیح

گذشتگان آئینہ آیندگانند

از انجائیکہ مؤمنین بمظاہر ظہور در ہر عصرے از حیث اخلاق و مصفا بودن مراتب روحانی و نوع خواہی بزجمیع افراد بشر در عصر خود مزیت داشتند کہ بہ عقل منصفی اورا قبول میکنند۔ دریں زمان ہم مؤمنین بہ شمس احدیت یعنی حواریون حضرت بحاء اللہ مرا با ایشان اعظم تر و اکمل از مؤمنین بہ ظہورات مقدسہ سابق مشاہدہ میشود

چنانکہ ہر کدام و ہم مسیحائی دارند و مسیح و از عظام رمیم را احیا مینمایند یعنی مردگان

آنکہ درجہ عقول و ادراک آہنا بیشتر و زیاد ترے شود مظاہر الہی ہم بہاں ال
عظمت خود را ظاہرے سازند و بنا بر این ہمیشہ خلق محتاج بہ مربی و تعلیم الہی
خواہند بود زیرا ترقیات جسمیہ کو نیز ربطی بعلوم روحانیہ ملکوتیہ ندارد۔ و بدیہی است
کہ این ترقیات کو نیز وقتی نتایج حسنہ خود را مے تواند بدہد۔ کہ با تعلیم الہیہ و
عظمت او امر جانانہ توأم گردد۔ والا مادوں اُس جلدی بے روح است نتیجہ
آں ہمیں است کہ ملاحظہ مے شود۔

پس بنا بر این حکیم حقیقی و داروی واقعی اجراءے تعلیم الہی است۔ زیرا
امراض مختلفہ عالم انسانی و احتیاجات و ضروریات ہر عصری را غیر از اینگونہ
حکما و کہ دارائے قوا و اواراء بطبیعہ مستند نہ اند و بجز آہنا علاجش را
نہ خوانند۔ و امراض واقعی در اصل فقط و فقط اجتناب از پیروی کردن آں
تعلیم مقدسہ است کہ بیکل عالم را ہلاک و جسدی بے روح مے سازد۔ قولہ
تعالیٰ رگ جہاں در دست پز شک داناست ^{بجانی} و در او رانی دیگر۔ الخ
ع۔ ج۔ طبیبی

بشارت سرح بخشن امری

از مبع
حضرت آقائے حاجی مرزا حسن نیکو حبیب امر مبارک یوم سوّم ماہ جولائی
بہ طرن کلکتہ را بسیار گردیدند کہ اذ آنجا خط سیر خود را از طریق برآمدند
و رنگون قرار دادہ پس از جزئی توقف در ہر یک از شہرہائے مذکورہ عازم
کوی محبوب شہرند

اوقاتیکہ معظم والیہ در بمبئی بودند فوق العادۃ در خدمات امریہ جاد و بہا سیا
بمبئی از اُس وجود محترم اظہار قدردانی نمودہ تائیدات شدیدہ را برائے
ایشان خواستار دآرزو مندند

محفل مرکزی ہندوستان

عصر یوم بیتم ماہ جی ۲۳ محفل روحانی مرکزی ہندوستان در تالاد مشرق
الاذکار بمبئی منعقد و مواد ذیل مورد مذاکرہ و بر حسب اکثریت آراء تصویب
شد۔

(۱) کانوشن چہارم بہائیاں ہندوستان در کلکتہ منعقد خواہد شد
(۲) جناب آقا سید مصطفیٰ سہ ماہ قبل از انعقاد کانوشن برائے تدارکات
راجہ برکا نوشن بہ کلکتہ تشریف بیاہند۔
(۳) وجود جناب آقا مرزا محمود زرقلانی را برائے ہندوستان لازم دانستہ عرضیئہ
بمختصر مبارک و تقاضائے مراجعت شان را نمودہ و از انطرف ہم پذیرفتہ شدہ است
کہ آئی دو ماہ دیگر مراجعت نمایند۔

(۴) اسم محفل روحانی مرکزی ہندوستان کہ سابقاً بہ کمیٹہ اجرائیہ نامیدہ
شدہ بود بر حسب امر مبارک ^{تعمیر} و حالانکہ بہ اسم مذکورہ نامیدہ میشود۔
(۵) اشخاص برائے اوارہ کردن جریدہ البشارت و محفل سنٹرل خدمتین گردیند
(۶) تالیف و جمع آوری بعضی کتب مفیدہ بہ السن مختلفہ۔

محافل

محفل مقدس روحانی و شجاعت آں مرتباً در ایام ہفتہ منعقد و مشغول انجام خدمات
و وظائف ہستند۔

از کساد و وسه روابط مربوط فریاد می زنند۔ در نقطه بلبل واقع و در مکانی شیوع
امراض جسمیه مختلفه و افراطی فریاد خشک سالی بلند است و از جهتی فغان از خرابی
سیلاب و کثرت باران بگوش می رسد

و اگر چه برخی را عقیده چنین است که اینها علل طبیعی است و چون بسبب طبیعت بروز
و ظهور می کند۔ بعضی بگویند روحانیه ندارد و لے مادر جواب می گویم که ما هم تا درجه
بمصدق آیه شریفه لا یجی الامور الا بالاسباب با عقیده همراه ولی
طبیعت را غیر از آلتی تصور نموده و چنانچه خودتان پس از تحقیقات و تفکرات گوناگون
چندین ساله بالاخره نتوانستید که بقوه قائل نباشید ما آن قوه را اراده اکیهه میدانیم
و بالاخره آه و حین است که از هر طبقه از طبقات فضا عالم را احاطه نموده و این
قرن نورانی را از تاثرات مؤلمه رفته رفته تاریک ساخته سجده می که بر هر گوشه و کنار که
نگری آثار ناامیدی مشهود و دشتی عجز بلند است۔

و عجب آنکه در این قرن نورانی همی طور که از این طرف این علل ما مشاهده می
شود از طرف دیگر حکمائے متعدد که برائے رفع امراض جدائکرمهت رابسته
اند نیز خود داری نموده و اما نماینا صحت حدیده خود را میدانند چنانچه ادواق
جرا ند عالم بتألیف اغذیه و دوا ماے گوناگون طبع می شود و کتب فاسفه و حکماء
در تفکیک نسخ حدیده ترتیب داده می گردد۔

گاهے بهبودی این مریض را به دوائے دموکر اسی خیال می کنند و زمانے
شفائے این مریض را از آشامیدن داروے موسیایلی می خواهند و قتی
رفع این امراض را بطریق دوائے بلشویکی می پندارند و گاهے بطرق متعدده دیگر
که امروزه لاتعد و لا تحصى است مصلحت میدانند۔

و لے عجب این است که روز بروز ضعف این مریض را بیشتر و لجراکش را شدید تر

می بینند و باز دولت از این حکمتهاے خویش بر نمی دارند۔ بلکه متذکر نمی شوند
اگر چه هر چه عبد البهاء روح مالوا رفداه در سفر احوال و سبب و امریک نسخ حدیده
برائے رفع این امراض مزمنه ترتیب داد و در مجامع و مجالس عظمی باندائی عالم را
عالم انسانیت را به اصغار آں دعوت فرمود ولی متأسفانه این حکمائے نادان و دلت
از این گونه مداوا بر نداشتند و رفته رفته کار این مریض را به اینجا کشانیدند و مدعی
بر این بودند که در قرن بیستم باید تشحشأت تمدن ما محتاج به دلتوری و علاقه مند
به مری نیستیم و باید که شتاب مخصوص بخیال خود در ترقیات عالم انسانی کوشش داشتند۔
اگر چه برخی بنور هدایت فائز به اجراء آں او امر موفق گردیدند و از نتیجه آں صحت
کامل یعنی راحت واقعی را حاصل نمودند۔ ولی اکثرے خیالات خود را مداومت
حاکم تا اکنون که این مریض را در بحر اس شدید گرفتار ساخته و امید داریم حال دیگر
متذکر شوند۔

علت اینجا است که این حکما و نظریه ترقیات کونیة و کشف علوم و اختراعاتی
که در بطون طبیعت بوده می نمایند۔ و چون این رونق و جلوه را می بینند بخود خرو
شده و خیال می کنند که دیگر محتج به مری نیستند۔ زیرا این همه اکتشافات عظیمه
را نموده اند۔ (این قیمت را به حرج به حرجی است که متفقدند به اینکه تعالیم روحانیه در
زمان سابق معین بوده است)

ولی اے کاش بر این نکته هم متوجه می شدند که همی طور که بر این ترقیات کونیة
افزوده شده است۔ بهما قدر بلکه هزار مرتبه برتر عظمت امر آتی نیز افزوده گردیده۔
یعنی چنانچه در هر قرن و در هر مظهر آتی نظر به درجه ادراک و عقول مردم آں دور
عظمت خود را ظاهر ساخته و در آں دور هم نظر به عقول و ادراک این دور عظمت این
امرا آتی عالم عقول را مقیتر ساخته و البته هر چه بر ترقیات کون افزوده گردد و بمناسبت

قیمت اشتراساریانہ دو تومان در ایران - پنجویں در هندوستان - دو روپے در سبک - دو روپے	البشائر	از یکدیگر یک بار دو حق میوه و درخت است باید از خود سنا شود
نمبره	بابت ماه اگست ۱۹۲۳ء	جلد ۳
مقصود رساله ابشارت وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفہیم اصول ادیان کرنی احتیج شدہ اصل و اساس واحد است و وظیفہ آں نشر مطلب ہے است کہ راجع باین مقام اعلا و تہرہ علیا است و مقالات مختلفہ در این خصوص از ہر کس ہر جا برسد در این رسالہ درج خواہد شد		
حکیم حقیقی کہ و امراض واقعی چیست و قتیکہ بنظر وقت در مراتب جا رہیہ امروزی ہنگیم۔ ایں سہیل عالم را بقدری ضعیف و علیل ہے ہیم کہ گویا در بحران شدید گرفتار است! ادھر گوشہ و کنار نالہ مائے گونا گون و ادھر ملک و ملت فریاد مائے ہستیا رہند است۔ ادگوشتہ فریاد بے کار ما بلند و از طرفی نالہ و حنین کار و دار ما انہاد نہودن کار و نداشتن معاش یومیہ مینالند و اینہا		

BAHAI NEWS

Vol. III.

SEPTEMBER 1923

No. 6.

The Bahai Message is a call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHA

THE GLAD TIDINGS

THE TWELFTH GLAD TIDINGS

It is made incumbent on every one of you, to engage in some one occupation—such as arts, trades, and the like.

We have made this—your occupation—identical with the worship of God the True One! Reflect, O people, upon the Mercy of God, and upon His Favors!

Then thank Him in the Mornings and Evenings—

Waste not your time in idleness and indolence, and occupy yourselves with that which will profit yourselves and others beside yourself.

Thus hath the matter been decreed in this Tablet from the Horizon of which the Sun of Wisdom and Divine Utterance is gleaming!

The most dispised of men before God is he who sits and begs.

Cling unto the Rope of Means, relying upon God, the Causer of Causes.

Every soul who occupies himself in an art or trade—this will be accounted an act of worship before God!

Verily, this is from no other than His Great and Abundant Favor.

Tablets of Baha'u'llah. P. 89.

Little Gems

It is a blessed thing to gladden the hearts of men,
And wrong to be the cause of pain!
To be kind and merciful is right—while to hate is sinful.
Justice is a noble quality—pity and injustice an iniquity.
It is ones' duty to be merciful and harm no one
And to avoid jealousy and malice at all costs.
Wisdom is the Glory of man, not ignorance—Light, not
darkness!
It is a good thing to turn one's face to God—
And foolishness to ignore Him.

—Abdu'l Baha. Paris Talks. P. 72.

The Cause of Baha'u'llah is the same as the Cause of Christ. It is the same Temple and the same Foundation. Both of these are the Spiritual Springs and the Seasons of the soul-refreshing awakening and the cause of the renovation of the life of mankind.

The spring of this year is the same as the spring of last year. The origin and end is the same. The sun of to-day is the sun of yesterday.

In the coming of Christ the Divine Teachings were given in accordance with the infancy of the human race. The Teachings of Baha'u'llah have the same basic principles, but are according to the stage of the maturity of the world and the requirements of this illumined age.

—Abdu'l Baha Abbas.

THE FIRST MASHRIGU'L ADHKAR IN INDIA

In our pictures, behind the groups of friends you will see the Sign of God's Guidance in India—the Temple of Worship of Daidanaw Kalazoo and surroundings. Oh, the illumination of this edifice of Baha'u'llah! How mighty the attraction of this Structure of Prayer and Unity!

The Assembly Compound

The Assembly Compound consists of two and a half acres of land. In it are the Mashrigu'l Adhkar, constructed of timber, and a large well. There is a granary of ten thousand bushel capacity of paddy. The village is situated on a public road of twenty-five miles length, running from a town called Tunte, near Rangoon, through this village into Kungyangoon.

Kungyangoon is but two miles from Diadanaw-Kalozoo. Behind the Assembly Compound there flows a navigable creek which is connected with a large river called Irrawaddy, flowing from the boundary of China through Mandalay.

A Pela

Beloved Friends! The World Fellowship has chosen this for our station in India, because all pertaining to it is worthy of the highest recognition and assistance of all the Bahais of the world. Let us remember these brave little villages in our daily prayers. Here is a place where can be found the true Bahai spirit, and all kinds of services to the supreme cause of humanity can be rendered here for its progress and uplift in capable training in lines of education and industry. We can invest our energy and capital, and after three or four years draw mutual benefits. A small bamboo "Studio" is under construction as a temporary educational and industrial center and meeting-place for the growing youth. Hand-loom will be introduced, carpentry and mechanical arts will flourish. We are starting on a very small capital, not less than one hundred pounds. A portion of the arts and crafts the young folks make, will be shipped to us, under great benefits, for both sides. Our school must be free, and it will draw many girls and boys from neighboring villages. After a short while the Government will recognise this school, then will assist, and our burdens will be greatly reduced.

I am very glad that already six Home Stations are established. God will turn them into six hundred very soon. I am very glad to learn that you have established a Home Station in Haifa. You are blessed by the Greatest Holy Leaf, and God will confirm you in your sincere and noble efforts. I am glad you are collecting stamps, and will try to procure some stamps for you.

I shall send the sum sent by you to our first Home Station in Konjangoon; it is very desirable that something should be done in Konjangoon immediately. I shall also add a small sum—and share the blessings of God in serving these deserving little children. In the next Convention, if anything can be done, in this direction, I shall request the Friends to do all they can for the Konjangoon Students. Your love for these children is immense, and out of this love of yours very good results will follow, and they will be blessed. God will greatly confirm you.

I hope, through the prayers of the Friends of God, the Indian Mashriqu'l Adkar will be a reality in the near future. It may take some time but God is Great! And through His Blessings much can be done within a short time.

N. R. V., Surat, India.
From 'World Fellowship.'

"THE WORD" (OF GOD)

What are we to understand by that highly mystical and spiritual term. The Word—The 'Verb,' as the Latin languages have called it—and as the ancient Sanskrit has it "Veda" or Vak speech?

Handed down to us from remote ages we can trace its expression in the scriptures of ancient Sages and inspired Teachers as they sought to reveal through spiritual philosophy the working of divine Law and the interpenetration of the Holy Spirit to the consciousness of man.

In the older schools of mysticism where men engrossed in spiritual study and silent meditation gathered to reflect on Being, sincere and holy souls received Light and this Light of divine illumination opened channels for the inner hearing and seeing and for the closed receptivity of spiritual vibrations.

Long centuries before the great Christian gospel of St. John commencing with those deathless lines, "In the beginning was the Word," had been penned, the Egyptian Gnostic schools of mystics had arrived at most of the hidden teachings known to Indian Master Teachers.

From ancient India came undoubtedly the deepest cultural knowledge on this particular mystery of the power contained in the revealed Word of God. The religious teachings of the Sikhs also have preserved to our time the esoteric doctrine on the "Shabd" or sound interiorly received through holy prayer and communion.

Sri Parananda (Ramanathan) in his book "The gospel of St. John" wrote..... "The Greek word used by St. John for the Word—is Logos, which was translated in the Latin *vulgate* by Verbum, and in the English by Word. This is identically the same as the Sanskrit Vak (speech) used by the sages of India to denote that most spiritual and as yet inaudible voice or sound which preparatory to evolution arose in the Being of God."

It is commonly accepted that the principal Veda was received through direct divine instruction and in one of the Rig Vedas (126-51) the following verse says clearly...

"I verily Myself announce The Word, that Gods and men alike shall welcome. Whosoever I like I make exceedingly mighty...I make him a Brahman, a Rishi, or a Sage."

It is perhaps in this verse that we receive the earliest intimation that God through the highest law vouchsafed to man, operates to communicate spiritual knowledge through specified channels, and that those who are chosen to be the Instruments of His Will come forth at those times when the need of man's upliftment is greatest.

Long after this Vedic declaration was made known, we find a similar affirmation stated in that wonderful Hindu Bible "The Bhagavad Gita." The passage is too well known to all students in India to need quotation but in it we are once again given the assurance that a Light Bringer may be looked for when the knowledge of God becomes so depressed and sin so darkens the horizon of the world that man strays far from those laws by which alone he can progress to happiness and peace. In this event we are promised that the Word should once again become manifested through an appointed channel and the Holy Spirit would be poured anew on all flesh. Has "The Word," been voiced once more and do we live today in such a momentous time? If this great Bahai message means anything and its regenerative spirit so obvious to the most superficial shows that it conforms to the desperate needs of our times, then indeed have we a force and power to rocken with that comes only with the Power of the 'Word' and the fulfilment of its decree.

"Religion natural and revealed, has had more effect upon the evolution of culture than all other sources combined. The history of Brahmanism, Buddhism, Mahommedanism, the religion of Zoroaster, of Laoise and of Confucius, demonstrate the tremendous effect which religion has upon culture." (Henry Proctor. 'The Evolution of Culture.')

It is the work of each and every Saviour of men to renew or revitalise religion.

They come as race educators, and in manifesting the wisdom of the Word, they give teachings suitable to the age they are appointed to usher in.

Since a few earth years only has the message of the new Word been gradually made known and its regenerative power become more and more visibly apparent, for as the old Prophet Isiah declared in that great 55th chapter of his prophecies...v. 10-11..."For as the rain cometh down and the snow from heaven, returneth not thither, but watereth the earth and maketh it bring forth and bud that it may give seed to the sower and bread to the eater;

So shall My Word be that goeth forth out of My mouth; it shall not return to Me void but it shall accomplish that which I please and it shall prosper in the thing whereto I sent it."

Analyse these wonderful lines, and judge whether they do not sum up in fullness the richness of the benefits that come to man through a renewal of God's Word! The following lines by His Holiness Baha'u'llah in one of his more philosophical writings, affirm once more the eternal verities on this great thought.

"Verily the actor and the acted were created by the 'unresisted' 'Word' of God, which is indeed the cause of creation, and all beside that has been created and caused. Then know that the Word of God is far above anything that can be comprehended of the senses because it belongs not to Nature nor essences; rather it is sanctified from the known elements.....It became manifested without an utterance made or a voice breathed. It is the command of God.

Verily The Word of God has never ceased to descend upon the world. It becomes incarnate at the times of His Manifestations. The world hath been kindled by the Word of the Lord, the Shining Splendor; it is softer than the east wind, and has appeared in form of man in THIS TIME. Blessed is the Lord who is The Father."

Again in another powerful Tablet to seekers of his own race the Persians, "Glory is due to God, the Discoverer, who through a shower from the ocean of His existence, begemmed it with the stars of knowledge and summoned the people to the most High Court of perception and understanding.

This shower, which is the Primal Word of the Almighty, is sometimes called the Water of Life, for it quickens the dead souls in the deserts of ignorance with the spring of intelligence. Sometimes it is called the First Emanation which appears from the Sun of Wisdom and when it began to shine the first movement became manifest and known then phenomena stepped into the arena of existence and these appearances were through the generosity of the Incomparable the Wise One.

Therefore it has become known that the first Bestowal of the Almighty is The Word. The receiver and acceptor of it is the understanding. It is the first Instructor in the University of existence and it is the Primal Emanation of God....."

"The Word" therefore we see becomes indented with the Holy Spirit and in its manifestation reveals Truth penetrating through matter to the soul of man. Matter is Spirit made visible and knowable by the power of Divine Word, or according to a modern mystic in that known work the "Perfect Way," Matter is caused by the incessant, intense movement of Spirit. It is necessary to clearly understand these actions and reactions between The Creator and His Creatures, if we are to realise the wonderful power which a Divine manifestation is permitted to wield during His mission on earth. All Founders of World religions possessed this knowledge according to the requirements of the work they were ordained to fulfil.

The creative power of the Word has also been dealt with by Abdul-Baha in a Tablet answering a question put by a western enquirer, on what is Truth? The Master wrote, "Truth is the Word (of God) which gives life to Humanity; it makes the blind to see, the deaf to hear and living ones of the dead. It illumines the world of the heart and (soul). It annihilates the iniquities of the negligent and the wandering.

The beauty, perfection, brilliance and spirituality of existing beings depends upon the Word of God. For all it is the supreme end, the one desire, the cause of Life, illumination and instruction, and the Love of God is the path by which Truth is attained. When the Light of Divine Love breaks upon the mirror of the heart, this radiance reveals the way that leads to the Kingdom of the Word of God (i. e. Truth).

As to how the Love of God may be caused to arise within thee, know that it is by turning thyself to Him."

As it is our aim to unfold the Spiritual unity in all divinely inspired teachings so that mutual understanding upon essential beliefs may be promoted, we wish to close this small essay with one more quotation referring to the higher meaning of The Word in the beginning of Indian philosophy. We refer readers to the works of Max Muller on Philosophical Religion...The author distinguishes between the high transcendental aspect of this question and the lesser one in which sound is involved to mystics in meditation.

"The Word of the Veda, is the word in Brahma. The word of the Veda is simply the expression of what is permanent and eternal in all things and as all individual things are created in accordance with it they are rightly said to have their true origin in the Veda and Brahman the Creator. The Veda which is identified with the words of the creation, or the Ideas, or Logoi of the world, was meant for more than what was afterwards called the three Vedas. The Sanhitas and Brahmanas, Veda stands here for Logos or "Sophia," and comprehends all named concepts necessary for the creation of all created things. *Shabd* means Word but also sound..Akash is for sound transmission...loudness might depend on air but not its quality."

It is rather important to grasp the modification here implied between the 'heard' Word and the creative Principle such as we have been dealing with, for much Islamic mysticism among the older schools of Sufis deals also with the Holy Names of God and of how these are apprehended by the inner spirit, and which are perceived as attributes of the Transcendent Principle. But we cannot go any further into this deeply fascinating subject. Something beyond thought in the immediate sense of the word is required to bring the individual into the Eternal World. It is presence of the Infinite and open the portals to the Eternal World. It is desired only to present keys to some of the higher thinking especially when dealing with terms that theology whether Jewish, Christian, or Islamic, uses for its own expressions of Faith.

Mrs. J. STANNARD

FOREIGN NEWS

Brother Edward Hall writes from Manchester, England. "The future will understand our work and appreciate it far better than the people today. It is the work of God, the Spirit of Love and the fulfillment of His Promise. We have now elected the National Spiritual Council. London sent in six members, Bournemouth one and Manchester two. The Cause is progressing and every day brings us new responsibilities and wider opportunities for service."

Jenab-i-Avareh is now gone to Cairo to make arrangements for the publication of his book, which Shoghi Effendi says will be the most comprehensive and reliable history of the Movement yet published. It is in Persian, but before long, we hope to have an English translation of it. Jenab-i-Avareh's visit to England has enhanced interest and enthusiasm among believers and students of the Cause.

The June issue of "The Sun of Truth" contains a beautiful article on the visit of Our Beloved to Germany in 1913. It also contains the English text of his blessed words spoken to a large gathering in Bürgermuseum, Stuttgart on April 3rd, 1913. He began "I come from far countries to see you, I have travelled 20,000 miles to meet you. For 40 years I was in the 'Great Prison.' When I was first put in chains I was a mere boy and when the gates of prison were opened my hair had become white. After all the hardships and sufferings of prison, I willingly and gladly undertook this journey to join you and to be with you. My object is to illuminate and enlighten the world so that all people and nations may become united with each other in complete love and friendship....."

We all know that the economic and political conditions in Germany are simply horrible and depressing, but praise be to God, that the Friends there are always ablaze with the Flame of His Love and are even ready to serve the Cause. The young friends in Germany have recently organised 'Bahai Young Friend's Association.' Their objects are worthy of praise and admiration. These Young Friends represent the future and we hope that they will be the pioneers of this Great Cause. May God bless their work!

Brother Wilhelm Herrigel writes from Germany that through the kind gift of two Friends from America, it was possible for him to travel in Northern Germany to spread the Cause. His beautiful lectures were attended and listened to by large audiences. He writes "The great interest, the inquisitive and sincere questions of the people who attended my lectures made me very happy and next morning with a heart full of joy and gratitude I returned to Stuttgart." "May God bring forth beautiful trees laden with spiritual and sweet fruits out of these seeds thrown on the seeking hearts!"

We see everywhere in Europe pessimism and despair, but we are sure that before long this despondency will give birth to a new social and political reconstruction in Europe, which will vivify the spiritually dead people and will give us a new living vision of the spirit.

The fifteenth annual Baha'i Convention and Congress held in Chicago on April 25th, 1923 and the following days was brilliant and inspiring. It was attended by more than two hundred and fifty delegates. Jenab-i-Fazil-i-Mazindarani as an ambassador from the Center of the Cause and a messenger among the assemblies was also there. Our dear brother Prof. Shirazi also attended the Convention. During the Convention days Mrs. Grace Foster, the beloved teacher gathered together the children and they gave an entertainment which taught many a beautiful lesson to the grown-ups as well as the juniors. We hope our next Convention in India will also have a gathering of the children. The Convention after mature deliberation, elected the following as the National Spiritual Assembly for the ensuing year: William H. Randall, Alfred E. Lunt, Horace Holley, Roy C. Wilhelm, Louis G. Gregory, Mrs. Corinne True, Mrs. Ella G. Cooper, Mrs. Agnes S. Parsons, Charles Mason Remey.

Shoghi Effendi writes in his epistle to the delegates to the Annual Baha'i Convention of America "Forgetful of the past and its vicissitudes, conscious of the need for combined and renewed effort, freed from all earthly limitations and motives, with every lingering trace of ill-feeling forever banished from our hearts, fresh, united and determined, let us join in deep and silent communion with the ever-watchful spirit of our beloved Abdu'l Baha, and with humility and earnestness supplicate the guidance that will enable us to fulfill the task which is now committed to our charge....."

Interesting accounts have come about the activities of the friends in Tehran. The Committee of Education have, up to the present, sent 19 teachers to different parts of Persia. The friends in Tehran are beset with many difficulties but they say, "We are ready to sacrifice heart and soul in order to combat fanaticism, which is eating up the fabric of social life." In Jahrum, Qasir-i-Shirai and Maraghib the friends have been persecuted and exiled but they are devotedly busy with the teaching of the Cause.

In Egypt the Cause is making rapid progress and the Spirit of the Cause is bringing fundamental changes in the life of the people there. The following spiritual assemblies have been re-elected:—Cairo, Alexandria, Port-Said, Ismailia, Kummu's—Sa'Ayidih and Assint.

We are very sorry to know that Khurshid-i-Khavar published from Ishqabad, due to the unstable conditions there, has been temporarily suspended, but it is hoped that it will soon reappear. Mirza Badi' Bushru'i, Secretary Baha'i Spiritual Assembly, Haifa writes:—Since our last letter two Persian pilgrims have arrived from Shiraz, the native city of the Blessed Bab; a Kurdish friend from Damascus who is now on his way to Egypt; an American friend from Chicago, Miss Meta Ludwig and Dr. Sulaiman Bey Rafaat, a famous physician from Beirut.

On the anniversary of the departure of the Blessed Beauty on the 29th of May 1923, all the friends of Haifa and Acre passed the night at the Holy Tomb in prayer and meditation earnestly praying for the success of the friends who are heartily spreading the Cause in all parts of the world."

Azizu'llah S. Bahadur writes from Haifa:—

"Our dear Shoghi Effendi owing to the shock he received at the sudden news of the Ascension of our Master and owing to the great fatigue occasioned to him through the excess of work has become susceptible to malaria. This summer is very hot too. He has affectionately accepted our humble entreaties and left for Egypt whence he will proceed to a summer resort. He wishes all the friends to be more active in his absence."

We should all pray for the health of our beloved Shoghi Effendi. May he soon be able to come back to Haifa to council and to guide us.

KAUSHAL KISHORE.

NOTES AND NEWS—INDIA

Our brothers and sisters in India will be glad to know that our dear brother and sister, Professor M. R. Shirazi and Mrs. Shirazi will soon be in our midst. Professor Shirazi's visit to Palestine, America and England will certainly be of use to the Bahai Cause in India, as it has been useful in those distant lands. Our Lord be thanked for the safe arrival home of these worthy friends and servants of the Cause of Baha'u'llah. On behalf of all the Bahais of India and Burma, we extend welcome to Professor M. R. Shirazi.

Following is a list of Books on the Bahai Movement which the National Spiritual Assembly of India has made available in India. Orders are being complied with and the number of books in stock is very small. This is an experiment and if successful, it is contemplated that a Book Depot be opened in India, from whence all books on the Bahai Movement published so far, may be made available for the people of India:—

	Rs.	A.	P.	
London Addresses of Abdul Baha	2	6	0	per copy.
Paris	3	3	0	"
The Ighan—"Revealed" by Baha'u'llah	4	12	0	"
The Bahai Revelation by Thornton Chase	2	6	0	"
Some Answered Questions—L.C. Barney	6	6	0	"
The Bahai Proofs—Abdulfazl	4	12	0	"
Bahai, the Spirit of the Age—Horace Holley	8	0	0	"
Promulgation of Universal Peace, Abdul-Baha	8	0	0	"

By special arrangement with the Publishers, the Bahai News' Editor's office will register subscribers for the American Bahai Magazine, *The Star of the West*. Copies of Vol. XIV, April 1923—March 1924, will be available at this office for 3 \$ a year, i. e. 10 Rs. A limited number of copies have been placed at our disposal. Our readers in India will have no difficulty in getting the Star regularly at their homes. Copies will be mailed immediately after arrival. Be quick and buy a copy.

The combined July and August issue of *Albaha* is before us. It will have three parts: Part 1st in English, Part 2nd in Persian and Part 3rd in Urdu. The "*Albaha*" will there-

fore be appreciated by all those who can read English or Persian in addition to Urdu. We trust the Bahais of India and Burma will give this magazine all possible encouragement and assistance. Subscription for twelve issues will be, Inland: Rs. 2/4/- and Foreign: Rs. 3/-/- Please register your name early with the Editor, Syed Qasim Ali, 26 Jhowtala lane, Bally Gunj, Calcutta. The printing and get up is excellent.

CORRESPONDENCE

BOSTON MASS., JUNE 29TH 1923.

Dear Spiritual Friends,

I have been away from India but have always had you and your loving Bahai hearts to warm me up in all my activities in the little service that I have been privileged to render. The passing of the Master, indeed placed a burden of grief on me and I could only drown it by fulfilling the wish He had expressed in His last Tablet.

"If possible come to the Holy sanctuary, be an associate of Abdul Baha, and then make a trip to America." By March of this year it was possible to do so. A detailed account of the trip and the many happy events that have since been added to my experiences in His service will occupy a voluminous book. To be brief.

Arrived in Haifa on March 21st and had full four happy days of guidance and conversation with that tender lovable branch of Abdul Baha, viz. Shogi Rabbani. Left for America on 26th and arrived on Ridhuan feast day at New York.

Oh, to meet the loving friends of Abdul Baha, the beautiful groups of the bewildered ones of the Beloved, the cheerful yet sad gatherings and homes that had once been visited by Abdul Baha. All these are hard to describe in a short letter. Undoubtedly there was a Divine wisdom in the Master's visit to these lands. After full five busy days I hastened to the Fifteenth Annual Convention and had the privilege of conveying your love and greetings to them; spoke of the progress of the Cause in India; of the need of Western friends coming over to help the spread of the Cause there.

They were much touched when I spoke to them of the state of the women of India and the need of Bahai women

workers. Several of our sisters who are gifted with professions and can earn their own living are preparing to come over to India and work for the Cause. Now is the time to make a supreme effort in India. I hope our next Convention will still be more glorious than the last.

I have also visited Washington, Baltimore, Philadelphia and many smaller towns around each of these principal cities. From Boston I shall go to Green Acre and thence to Montreal. I have booked my passage from Montreal to Liverpool on July 6th and hope to visit Manchester, London, Paris and Stuttgart, before returning to Egypt and Palestine. Then at the Holy Tombs of the Bab, Baha'u'llah and Abdul-Baha, I shall pray earnestly for the progress of the Cause in India.

The friends in the Occident in each town and village have asked me to convey their Bahai love and greetings to you all.

May we all rise with one accord and transform this world into a Kingdom of Abha. With love and greetings,

Yours humbly in His service,

M. R. SHIRAZI.

MISCELLANEOUS

A REVIEW

By Editor

Bahai Scriptures—Being selections from the utterances of Baha'u'llah and Abdul Baha, Edited by Horace Holley, New York, U.S.A. Brentanos, pp. 555, Price 5s net.

It is with great pleasure that we commend to the notice of our numerous readers, this beautiful compilation of the teachings of Baha'u'llah and Abdul Baha published by Brentano's published in New York, U. S. A.

The Editor, Mr. Horace Holley is well known as being the author of 'Bahai, the Spirit of the Age.' The arrangement is such that a reader will, if he is assiduous, get all he wants regarding the Bahai movement. There is a section devoted to the history of the movement which is from the pen of Abdul Baha himself.

The first part has all the utterances and writings of Baha'u'llah that have so far been translated into the English language. Any one who is desirous of acquainting oneself with the Revealed Truth of Baha'u'llah can do so by reading this part, as he will find therein all the epistles to the Kings and Emperors of the world and all the Tablets of Baha'u'llah. The first part has also selections from Hidden Words and Seven Valleys and from Ighan.

The 2nd part of the book is mainly devoted to the words of Abdul Baha. It comprises nearly every thing that has been uttered by Abdul Baha on the great world-problems, such as Universal Peace, Immortality, After Life, House of Justice Station of Women. Abdul Baha is the interpreter of the teachings of Baha'u'llah and his expositions of his father's teaching is really remarkable.

The Testament of Abdul Baha is also included so that the book gives a complete idea of this great world-movement. No student of the Bahai movement should be without this book.

We congratulate the publishers on this great achievement. The book will live till the name of Bab, Baha'u'llah and Abdul Baha is alive in the annals of the world.

SOUL-FORCE AN ALTERNATIVE TO WAR

We have written before of that great universalist and Rishi, Baha'u'llah from whom started the world-wide Bahai movement. In an article headed, "A pacifist alternative to war" in the *World Tomorrow* of New York, Revd. John Haynes Holmes writes of the glorious victory the Bahais won over their oppressors and persecutors by means of their superior spiritual power:

"But we do not have to wander afield in order to find a feasible alternative to forcible resistance against oppression by minorities in the Turkish Empire. One minority in Islam has actually adopted such an alternative and proved it successful. I refer to the Bahaists who, in 1850, following the murder of their prophet, the Bab, fell victim to persecutions of the terrible description. In the massacres at this time, more than thirty thousand men, women and children were slaughtered in cold blood. Outrages of every description were

practised, cruelties of the last degree of refinement perpetrated upon helpless and terrified populations. The leaders were seized, some of them killed and others imprisoned. Baha'u'llah was stripped of his property, imprisoned and at last banished. His successor, Abdul Baha, was imprisoned for something like forty years.

"Thus far the story is identical with that of Christian minorities in Turkey. But now comes the difference. Instead of meeting violence with violence, on the ground that there was nothing else to do in honor and safety, the followers of the Bab dedicated themselves resolutely to non-resistance. Protests were uttered, prayers offered, appeals to pity spoken—but no resort was had to force. When the crisis came, they bowed their heads, and died. Even when women were ravished and children butchered, they refused to fight and kill, with the result that, after the initial massacres were over persecution ceased. A toll of death, paid in the beginning secured release. The Moslems tired of their bloody business for there is no sport but only disgust in killing non-resistants. What is more, even these butchers were soon touched by the spectacle of thousands not afraid to die, and moved thereby to pity and then to admiration. Still more, the persecutors discovered that they had nothing to fear from the Bahaists—they were harmless people, even friendly, and could therefore be safely left alone. So the murders ceased, the persecutions ended, the prison doors were opened. For years now the Bahaists have moved in security and happiness in the Mahamadan world. Alone of all minorities in Islam, they are trusted, protected, even loved."

From '*World Peace*.' Calcutta.

THE ANVIL

By ALFRED NOYES

Stand like a beaten Anvil when thy dream
Is laid upon thee, golden from the fire,
Flinch not, though heavily through that furnace gloom
The black forge hammer falls on thy desire.

Demoniac giants round thee seemed to loom
'Tis but the world smiths, heaving to and fro,
Stand like a beaten Anvil, take the doom
Their ponderous weapons deal thee, blow on blow.

Needful to truth, as dew falls to the flower
Is the wild wrath and this implacable scorn,
For every Pang, new beauty and new power
Burning blood red, shall on thy heart be born.

Stand like a beaten Anvil—Let Earth's wrong
From that strong iron ring back thy triumphal song.

که این مظلوم را پیش گوئی فرموده و بدل بر این مظلومیت کبری است در خواطر
است. درین جا بیان میشود. در کتاب بحار الانوار جلد سیزدهم صفحه ۱۹ از
ابان ثعلب. روایت شده که نعت از حضرت صادق شنیدم که فرمودند اذا
ظهرت رایتہ الحق تعنها اهل الشرق والغرب یعنی وقتی علم حق ظاهر شود
اهل مشرق و مغرب او را لعن میکنند. پس واضح است که نوع بشر در اعصار قدیم
همینطور که از الائنات و ارائشات ظاهری عاری بوده بهمین درجه هم در عالم
فکر و خیال ساده و بی زنگار بوده لذا هر زمان که بنی ظاهری بنیست با هر روز
ما قلب صاف و پاک یا منت حق را قبول مینمودند. ولی چند قرن که میگذشت
با اصطلاح پادشاه تمدن نهاده از دین دور میزدند و در ذیل قباح اعمال
و آلودگی بیشتر داشتند این بود که قوانین مظهر ظهور که اعظم بجهت ترک آلودگی مانع
قبیحه و پاکیزگی از ملوثیات کثیفه میآمد قبولش بر آنها سخت و گراں میگردد. و
بر او میثوریدند و سبب محذور شدن او را فراموش میآوردند. این مسئله در اختلاف اعصاب چنانکه
گفته شد مختلف مشاهده میشود. یعنی در ایام قدیم و از منزه جدید به یکی وضع سلوک تغییر می
پذیرد و همینطور تبلیغ نفوس هم تغییر میکند.

چنانچه این زمان ترقی در عوالم ادب و ادب است نمیتوان بهر قول یعنی نقل مرد
زنده نمودن حضرت عیسی یا شوق الفجر حضرت محمد اهل عالم را قانع نمود یعنی مردمان هر عصر را
بمقتضیات ترقی و تعالی خود اسعصر و اصول و قوانین باریه بین خود نشان باید قانع
ساخت :-

(بقیه دارد)

(راقم محمد یوسف)

و مقبول و شہادت منقبتہ باطل و مردود است۔

بقیہ مقالہ در تحت عنوان

حوالہ مسیح

گذشتگان آئینہ آئیندگان

(پیوستہ از گذشتہ)

پس لازم است کہ ہر یک از افراد ماہائیاں اودار گذشتہ مثل حضرت مسیح و حواریوں را در تحت مراجعہ و نظر در آورده و چوں گذشتگان آئینہ آئیندگانند پس از غروب ظاہری انوار جمال معبود قدم را بر اقدام انال گذاریم۔ و چوں انال جان فشاییم و علم و امر میں را بنشین از پیش بر افرادیم۔ تا چرخ بریں و اہل طائر مچہاں در تحت آں لواء و پرچم قدرت الہیہ در آوریم۔

اما دیاس موقع منظور نویسنده تذکار تاریخ حواریوں حضرت مسیح نیست بلکہ بطور اجمال بانہا مثل می زنیم۔ و وضع سلوک انان را در قرون معاصرہ نا اندازہ در رشتہ تحریر میاوریم۔ زیرا شرح اعلام و بیانت حضرت مسیح و حواریوں در کتب مطبوعہ اغلب یافت می شود۔ و یقین است کہ بہائیاں ہم بانظر دور بین کنج کاو خود ملقت از نشر تعالیم روح القدس بواسطہ آں نجوم درخشندہ افق عزت ابدیہ شدہ اند۔ بدین سبب بہ بیاں اوضاع دیانتی آں زمان و متروکہ ہم از ترتیبات فکری و روحی بشر دریں عصر می پردازیم تا ہمیت انتشار کلمہ اللہ دریں دور معلوم گردد۔

ادالیشات ظاہری موجب الایشات است

و غرور از تمدن سبب دوری ارنندین

دفتر بر تواریخ قرون سابقہ بنگریم و در شرح حالات انبیائے الہی و ظہور مقدرہ رحمانی و ترتیب قنار انان و ایمان و ایمان باشند بقضائے مردماں ہر عصری نظری افکنیم۔ می بینیم کہ ہر چند در تواریخ قرون سابقہ پیش رویم و بہرہ و گذشتہ نزدیکتر شویم انبیائے الہی را در آں زمان کمتر با سبب انبیائے بعد اید و اذیت نمودند۔ و ہر چند از انظر مراجعت نمودہ بعصر حاضرہ قریب تر شویم انبیائے بعد را ہر یک بیشتر از پیشتر گرفتار بلایا و رزایا نمودہ اند۔ مثلاً زماں حضرت موسی فقط فرعون در برابر ما آنحضرت ایستادگی نمود۔ دلی مصاعبی را کہ بشر پس از انال بہ ظہور عیسوی وارد آورد و حضرت موسی و مومنین با و وارد نیامد۔ و بعد چوں بزماں حضرت مسیح میرسیم مشاہدہ میشود کہ بخجہ فادتی ابن انسانا بردار آوختند و چہ ترتیب بہر یک از حواریوں رفتار کردند کہ نفس سلیم رقیب انقلاب متاثر میشود۔ ہمینطور چوں بعصر حضرت محمد مینگریم از آئینہ مبارکہ کہ فرمودہ است ما و ذی بنی کما و ذیت یعنی اذیت ندیدیم چہ نبی با اندازہ کہ برین اذیت وارد آمد ملاحظہ می شود کہ اہل آں زمان بچہ درجہ بانو مسبین ضدیت داشتند کہ لسان ظہور بایں آئینہ منکلم گشتہ۔ دریں زمان ہم کہ اظہار من الشمس است کہ معرضین و مبغضین اذیتی نہانند کہ رواندا مستند۔ کل بشر از وضع و تشریف عالم و جابل پیروان تا برسیدہ بچہ ہائے کوچک در محو امر الہی ایستادگی نمودند۔ استقامت کردند و نہایت ضدیت مجراے داشتند۔ و مخصوصاً دریں موضوع حدیث و خبری

لیتینی لم اوت کتابیه ولم ادر ما حسابیه بالینتها کانت القاضیه
ما اغنی غنی مالیه هلاک عنی سلطانیه خذ ولا فخاله تم الجهم
صلوه ثم فی سلسله ذرعه اسبعون ذاعا فاسلکوه انه کان لا
یومن بالله العظیم۔ بس شخص متدین باید بخشش قدم اللہ البری گوید و دل
از کثافات این حب بغض بشوید۔ تا نور مبین بیند و تبارک اللہ احسن الخالقین
گوید۔ چنانچہ راہ را حق آگاہ نشان داده و شرط مجاہدہ را بدین بیانات عیاں و
بیان فرمودہ۔ ”شخص مجاہد کہ ارادہ نمود قدم طلب و سلوک در سبیل معرفت سلطان
قدم گذارد۔ باید در بدایت امر قلب کہ محل ظهور و بروز تجلی اسرار غیبی است از
جمیع غبارات تیر و علوم الکتابی و اشارات مظاہر شیطانی پاک و منزه فرماید و
صدر را کہ سر پرورد و دوحاوس محبت محبوب الہی است لطیف و تقیید نماید و چنین
دل را از علاقه آب و گل یعنی از جمیع نقوش بتجلیہ صورت ظلیہ مقدس گرداند و تقسیم کہ
آثار حب و بغض در قلب نماید کہ مبادا آن حب اورا بختی بیدیل میل دهد و یا
بغض اورا از جہتی منع نماید۔

میگوید۔ پس چرا علما را اعلام و حج اسلام با دمو من نشدند و بختانیت و
تصدیق نکردند۔

میگویم۔ علمائیکہ از کون و امکان در سبیل محبت جانان گذشتند۔ و از کاس قرب
در ضامزوق شدند جمعی بسیار از علمائے راشدین و فقہائے کمالین بودند کہ
بایں امر منیع مقرر و عن گشتند و در قبول این کلمہ مقدسہ از اسم و رسم و نام و رنگ
و محراب و منبر و سر و پیکر و مال و عیال و عزت و جلال گذشتند و برضائے قادی

متعال پیوستند لقمی کہ شریعت شہادت را چشیدند و بادہ بلا را از کاس محمد و
وفا کشیدند۔ و خلیل اسرار آتش سوزندہ اعراض و اعتراض شهادت داخل شدند۔ و بہ
باب لہ باب باطنہ فیہ الرحمة و ظاہرہ من قبلہ العذاب وارد گردیدند
شما آنا را بابی خواندید و کافر دانستید و شہادت آنها را کہ قول و فعلشان موافق
و ظاہر و باطنشان مطابق بودند نشنیدید و گوش بشہادت نفوسی میدہید۔ کہ در
عمار نفس و ہوی مستغرقند و دین را بدرہمی میدہند و بقار بافتاب بدیل میکنند و
بدلول کریمہ ”یا اھل الکتاب لم تصدون عن سبیل اللہ“ و ”یا اھل الکتاب
لم تلبسون الحق بالباطل و تکتمون الحق و انتم تعلمون کہ ہمیشہ مردم
را از اقبال نمودن بہ نبی وقت ممانعت کردہ اند گوش میدہید و خودشان نیز
مصدق آیہ اما حردن الناس بالبر و تنسون انفسکم و حدیث اولئک
تشریفھا عن تحت ظل السماء منھم خرج القننتہ و الیھم تعود
ہستند و حال آنکہ ہاں مخبر صادق کہ خبر ظہور قائم موعود را داده تعرض فرما
علمائے عین ظہور را نیز خبر داده چنانچہ حدیث شریف ان اکثر اعدائہ العلماء
بیانے است صادق و حدیث اذا ظلمت دایتہ الحق لعنھا اھل الشوق
و الغر بگوایں است ناطق۔ پس تعرض و عدم اقبال علماء سورہمانا یکجہ از علمائے
صادقہ بختانیت این ظہور خواهد بود۔ و بجلاوہ آن طائفہ از علمائے روحانی کہ با گواہ صحت
بختانیت حضرت شہادت دادند و از جان و مال گذشتند شہادت آنها شہاد
اثباتیہ بود۔ و آنانکہ بسبب حب جاہ و مال اعتراض نمودند و شہادت بہ بطلان او
دادند۔ شہادت آنها شہادت منفیہ بود و شہادت اثباتیہ در شرع اسلام صحیح و

نمودند که شاید نسیم رحمت الہیہ بوزیدن آید و جمال موعود از سراق غیبی بعرضہ
ظہور قدم گذارد یعنی موعود او ماسیہ ظہور کند و افاق تشریعت توراتہ را پر نور نماید
غافل از آنکہ ہاں موعود جلیل با آیات انجیل بقوم بنی اسرائیل بچہزار و نہصد
سال است مبعوث شدہ و بنا بریمہ و اذ قال عیسیٰ ابن مریم یا بنی
اسرائیل اے رسول اللہ الیکم مصداق المابین یدی من التورۃ
انذار و تشریف فرمودند۔ و با آنکہ علم وے و قطب افاق موج میرند و صدائے
ناقوس روحانیت در فضائے جہاں اوج گرفته ہنوز بیہود مطلع نشدہ و بختانیت
حضرتش واقف نگشتہ۔ و ہمیں سچی کہ بہتہ روح تسلی دہندہ و نزول عیسیٰ بجا
بخشدہ و حصول اس سعادت متکلف در کلیا است۔ بچہزار و سیصد سال است
ہنوز خبر دار نشدہ کہ اس روح تسلی دہندہ داس عیسیٰ نجات بخشندہ و با نوزین
از سماء مشیت رب العالمین از حمزیرۃ العرب ظاہر شدہ۔ و با صانع قدرت
پروردگار و ناقوس قلوب ابرار و اخبار رنہ یقیناً حقاً قولاً صدقاً۔ انا عیسیٰ و انا
موسے را کوید و یہ بیان ومن اظلم ممن افتری علی اللہ الکذب و
ہوید عاے الاسلام واللہ لا ھدی القوم الظالمین مترجم و بدلیل
ہو الذی ادسل دسولہ بالھدی و دین الحق لیظھرہ علی الدین
کلہ ولو کراہ المشرکون مدلل آمد۔ و بہرمان یرید دن لیطفقوا و
اللہ با فواھمہم واللہ متہودہ ولو کراہ الکافرون باہر گردید۔
معہذا ال گردہ غافل ہنوز محمدی فائز نشدند و با نوار احمدی آشنائیت گشتند پس
ہما نظر کہ دیدہ شد حقیقت عیسوی ستور از نظر اہل حجاب بند۔ و خاتمت محمدی

محبوب باز دیدہ اہل کتاب ممکن است در اس مدت قلیل با عدم مجاہدہ و تحقیق خفا
قائم بشما معلوم نشدہ باشد۔
میگوید۔ با تسلیم انظار مل قیل و تحقیق خفایت ظہور بعد مردم چرا محجب ماندہ
و بشریعت شریع الہی وارد نشدند و بسر منزل بقار راہ بختند۔
میگوید۔ بہت آں بود کہ تحقیق نکردند۔ و دین اللہ را بہ تقلید آبار و اجداد
افزودند۔ از چاہ عمیق تقلید پیروں نیامدند تا با وج رفیع تحقیق بر سنا و ظلمات
حاکمہ انا وجدنا ابا ناعلے امتہ و انا علے آثار ہمہ مقتدون خارج نشدند
تا ہنوز دینا اناسہما منادیا بینادی للایمان ان امنوا بریکم فامنا دینا
فاغفر لنا ذنوبنا و کفر عنا سیئاتنا و تقنا مع الابرار وارد شوند۔
و بجلالہ و دو چیز طبیعی ہر انسان مقلدی است۔ یکے حب دیانت ابائیہ و اجدادیہ
کہ از جم آں دیانت متولد شدہ و در آغوش وے نشو و نما نمودہ و از پستان آداب
و اخلاق و معارف او نوشیدہ است و دیگرے بعض دیانات سائرین کہ در کش
و آمین و تشریعت و قوانین باروے مخافہ او ہر انسان فرو پایہ حب و بغض مجہول
و مقطور است بلکہ اس حب و بغض مانند دوزنجیر و کند در پائے شخص مقلد است
کہ آرازیں گیر نمودہ۔ و پیوستہ آں حب سچا اورا بختی بیدلیل میل میدہد و
بغض اورا از جہتی منع مے نماید۔ و البتہ کسے کہ حکم الہی عمل نکرد کہ دین و آمین را
فحص و تحقیق نماید۔ و بہ تقلید آنچه از مثل خود و علمائے خود شنیدہ باقی بماندہ و
اس سلسلہ ہفتاد و زعی حب و بغض مقید ماندہ و از فضائے جاکشانی محارف الہیہ
محروم خواہد ماند۔ چنانچہ میفرماید۔ و اما من اوتے کذابہ بشما کہ فیقول لا

تذکرہ اشعار و عنوان	البشائر	از کمالی یک نوا دو قلم یوسف و حسن چلست
در بیان دیندستان و در بیان و در بیان	ای عالم همه یک دایه برگ کشا	نیت یاران از دهنه نیکو
نمبر	بابت ماه ستمبر ۱۳۰۶	جلد ۳
مقصود رساله البشائر وحدت و یگانگی عالم انسان است و تقسیم اصول دین که فی الحقیقت اصول و اساس واحد است و وظیفه آن نشر مطالبه است که راجع باین مقام اعلیٰ و مرتبه علیا و مقالات مختصر مفید در این خصوص از هر کس هر جا برسد در این ساله درج خواهد شد		
درس نیکو میگویم - اگر نظیر این واقعه در عالم روحانیت یافت نشده و شبیه او در دنیا نماند و یانت مشهور نگشته - حق با شماست چه که ما هم نخستین قدم همین تجرب را کرده - و همین نغمه را سرودیم - و لکن بعد از آن تا بسبار و تفکر بشمار ملکت بهبود متذکر شدیم که در جمیع اوقات و اوان مترصد و منتظر دعا و تضرعهای		

BAHAI NEWS

Vol. III.

OCTOBER 1923

No. 7.

The Bahai Message is a call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ADBUL BAHA

Translation of a Tablet of Baha'u'llah.

He is the High, the Noble, the Most Sublime.

O nightingales of God! Hasten to the rose garden from this jungle of thorns. O earthly Friends! Repair to the spiritual nest. Give this good news to the Spirit that the Beloved has put on the Crown for public appearance, and opened the gates of the gardens of eternity. Announce to the EYES that the time of meeting has come; and tell the EARS that the time of audience has arrived. To the lovers of the garden of longings say 'the Friend has come to the market place'; to the hoops of Shebba 'the Adorned One has permitted an interview.' O lovers of the Face of the Beloved, exchange the sadness of separation with the rejoicings of union; and mix the poison of forsaking with the honey of His Meeting. Although till now the Lovers were running after the Beloved and the Friends after the object of their friendship, but in

these days the Grace of the Sublime in the clouds of Great Mercy has so overspread, that the Beloved is calling the Lovers and the Desired One is seeking the Friends. Be contented with this Bounty and do not take it to be a small gift. Forsake not eternal bounties and be not contented with perishable things. Lift the veil off the eyes of the heart and rend the curtain obscuring its sight so that you may behold the Friend unveiled; that you may see the Unseen and hear the Unheard. O mortal nightingales! In the garden of Immortality a rose has bloomed before which all the roses are thorns; and in whose presence the essence of Beauty is of no consideration. Then warble with all your life, sing with all your heart, drink in with all your spirit, and strive with all your body, perchance you may enter the garden of Union, smell the Peerless Rose and share the interminable meeting; so that you may not ignore this pleasant Breeze from the Shebba of Significances, nor remain deprived of a share of this sacred spiritual smell. This advice would break bonds and pull chain of the insanity of love; it will carry the hearts to the keeper of the hearts, and hand over the lives to the Beloved. It will break the cage and soar to the Holy Nest like a spirit Bird. What nights have passed and what days have travelled on; what times have come to an end and what hours have run out; yet not a single breath has been breathed that was not mixed up with this perishable world. Strive that these few breaths that remain to you may not be spent for nothing. Lives are passing like lightning and the foreheads will settle down on the bed of dust; then the remedy will be out of reach and the affairs would have gone beyond "Sixty." The Immortal candle is burning without a lantern, and has burnt up all the mortal screens. O Butterflies! Give up all cares and fling yourselves on the flame; and O Lovers approach the Beloved without heart and life; run without rivals to the Desired One. "The Rose has come to the Market. And O it has come uncovered and unveiled." It is calling all the Holy souls to its meeting. How splendid is the approach of those who come forward. Blessings be upon them who attain to this Novel Beauty.

Translated from the original Persian by HASHMATULLAH.
Agra, 9th August 1923.

The Bahai Movement and its relation to other World religions.

Some say it is a new religion—not a reform movement in any particular religion; others say it is no new religion but only a Reformation or synthesis of existing religions.

The Bahais can say to both: The answer is in the affirmative. But how?

The Bahai Movement is a Reformation and a synthesis of the existing religions because the Bahais hold that every religion is a manifesto issued by its founder to the people of the age to bring within their reach the spiritual verities which they are trying to attain. The extent and depth of this communication are determined by the capacity and strength of his keenest and greatest disciples, while the nature and form of its exposition is limited by the average level of his followers. It is not the publication of the solutions with which a great intellect has struggled for a generation or two; but a lesson to educate a nation in truths worth knowing for a couple of centuries or more.

These manifestos however are not isolated bits, but units of a series, of which each successive religion forms an integral part.* There is a great deal in common in all, but each successive one has something new, and, because of its later appearance, is able to take humanity nearer to its goal.

Similarly the Bahai Movement has a great deal in common with every religion, and to a great extent it can be said to be a Reform movement in any religion. In fact Baha'u'llah and Abdul Baha have often said: "We desire not to form a new religion, but to *renew Religion*, not to impose a new religion on the world—it has enough of them—but to breathe new life into RELIGION and make it a vital and a *uniting factor* in the lives of men." So, it is also a synthesis of all religions, because it collects together all that is best in any religion, leaving out nothing good and desirable, and *leaves the individual free* to add to this anything he might find good anywhere.

Then, it may be asked in what *sense* is it a new religion?

There are two points of view from which we can look at a religion: Either as an exposition and statement of Truth; or as a historic body of ideals emanating from and centering round

a historic figure. To take a parallel example: We can classify Philosophy: either as a statement and exposition of truth; and there would be only one Philosophy—True PHILOSOPHY whether taught by any one philosopher especially or by a series of them; or, as it centers round individuals calling it Plato's, Aristotle's, Kant's, Spinoza's, Bergson's or Croce's philosophy.

Similarly as a statement of truth there can be only One Religion, THE RELIGION OF TRUTH, but if we consider the Historic Personalities we can call the various forms of it as Jewish, Christian, Muhammedan or Hindu.

Yet just as every philosopher contributes something to the sum total of knowledge before his philosophy is considered a new philosophy, so does every one of the Religious Founders before a religious movement can be called a New Religion.

Hence the Bahai Movement can be called a new religion for it emanates from and centres round the Historic Figure of BAHÁ'U'LLAH. Its great contribution to the religion of the world is *Universality*, which, relatively, is not found in any other religion.

Bahá'u'llah has universalised everything** and has effected a complete renovation. He has cancelled all cramping and harmful restrictions (the great change in the conditions having what was once necessary now made injurious). Bahá'u'llah gives the maximum of liberty possible under modern and future conditions, the truest liberty which is not license—but the regulation of every particle of energy, with the least possible compulsion, to the attainment of Infinite Good—in its noblest and sublimest sense.

HASHMATULLAH.

* The Jewish and Christian Scriptures are very good examples of this integrally connected units of a consecutive series, each separate, and yet incorporated into and recognised by the later ones. The Koran also claims to incorporate the former units, but in a synthetic form. Cf with this the attitude of the followers of the Historical personalities embodied in every one of the former religions refusing to recognise the later ones.

** See my article "The Message of the Bahai Movement."

Reprinted from The Hyderabad (Deccan) Bulletin, 20th February 1915.

Some Practical Aspects of the Bahai Teaching

THE RELIGION OF UNIVERSAL BROTHERHOOD

No religious movement has touched the spiritual life of the modern world so closely as that which is associated with the names of the Bab the forerunner, Bahá'u'llah the prophet of God, and Abdul Baha, his chief disciple. Persian and nineteenth century in its origin, it is now, some seventy years later, spread over all the world, and firmly established in every part. Its significance as a humanizing influence appears not only in its wide diffusion, but in the steadily growing interest it has aroused in minds which are acknowledged to be in the forefront of progressive thought. It stands out among other contemporary movements as the form of a renovating force in the spiritual life of the world. An expression of the larger consciousness of the age, it is in harmony with present day conditions. Hereon rests its promise to mould the religious life of the future.

Judged by its achievements hitherto, it is to be a unifying element in the diverse forms of religions, linking them up into an organized federation of faiths, an agency for bringing about in the religious world that clearer recognition of brotherhood to which other modern movements, social, industrial and political are leading.

If this is its appointed work, we have in the Bahai teaching a regenerative force which may change the form of human society in a way and degree of which we can have in the present confused state of things, no adequate conception.

The Bahai revelation may be rightly described as the greatest religious movement of recent times. A movement which reckons its martyrs by tens of thousands, and numbers its adherents by millions, is surely a form of a fresh out-pouring of spiritual life. We are not here in presence of a local revival of religious zeal which may pass away without leaving its impression on the conditions of the age. This movement has stood the test of some seventy years of exceptionally bitter experience in many lands, and it is now firmly established, not only in the east, but, with deeper root, perhaps, in the west, where its harmonizing influence and energizing spirit are sorely needed.

The first impression made on the Christian mind by the name "Bahai" is a suggestion of a purified form of Muhammedanism. That suggestion is, to some extent, true. For a purified form of any one of the great religions of the world would exhibit features similar to those of the Bahai revelation. But though associated in its origin with the faith of Islam, as Christianity was with Judaism, it is a distinct and independent movement, the outcome of present-day religious and social conditions. It bears, indeed, the impress of Sufism, a mystical religious system which, though in the faith of Islam, is not of it; for its

doctrines reach back to the Vedas of India and the sermons of Thrice-Greatest Hermes of ancient Egypt. The mission of Suffism appears to be to keep the lamp of divine truth burning, the light of the ancient wisdom shining, in the faith of Islam and especially in the narrowed form of the faith known as Muhammedanism; a worthy stock out of which the vigorous off-shoot, Bahaism, was to sprout.

The part which the Bahai movement seems destined to play in the spiritual life of the world is to be a Saviour of the Great Religions. These exhibit symptoms of outer decay. Their time-worn forms are no longer in harmony with their environment. Knowledge has increased, and the thought of the day is not in full accord with the presentment of spiritual truths which satisfied former generations. Hence it has come about that the established religious systems are being fiercely assailed from some quarters, and utterly neglected in others. A crisis has been reached in the religious life of the world, and men's hearts are failing them through fear.

But in all times of world-wide spiritual distress a Saviour has appeared, some teacher of greater or less authority according to the needs of the times, has set on foot a regenerating movement. Such a teacher was the Persian prophet, Baha'u'llah and such a movement is the Bahai revelation.

How is this salvation to be accomplished? By making plain to all men the oneness of religions, which is the logical consequence of the divine immanence in all. It is the same God who manifests through the founders of the world-religions, and it is the same God who indwells the people to whom the teaching is given. Therefore the core of each the central truths around which the organized forms have been built up, must be the same in all, however different their appearance when seen through the refracting medium of their outer covering. As God is one, truth is one and every revelation is necessarily consistent with every other revelation. Thus the oneness of humanity through the immanence of God implies the oneness of humanity's religions.

A religion is like man himself, a composite thing, consisting of a soul of immutable truths, informing a body of changing beliefs and observances. The inner truths are the substance of religion, the essential and permanent. The outer form is an accident of their existence on the planes of the human, the unessential and transient. The former is unitive, the latter is separative. The Bahai teaching lays bare the inner unity by rending the covering sheath. It behoves us to distinguish between the inner and the outer, the reality and the appearance. "We must realize," says Abdul Baha. "That these forms, however beautiful in some of their features, are but garments clothing the warm heart and the living limbs of Divine Truth."

All revelation is of divine origin. The world-teachers are manifestations, each in his degree, of the perfect knowledge, divine wisdom. It has been rightly said that the founders of the great religions were

lamps of different pattern and varied size, from which the same light shone. Pattern and size of lamp were determined by the needs of the people to whom they were sent. The light was the one unchangeable light of the absolute divine truth.

Truth being one in all religions, all peoples hold a fundamental belief in common. We have not to wait for a distant future to give us a universal religion. We possess one already, here and now. We have only to draw aside the veils of the forms to reveal it to our view. To draw aside these veils is the chief work of the Bahai teacher.

The leader of the movement is awake to the fact that the form of a religion is very potent, for it is energized by the faith of millions of believers. Hence his insistence on knowledge, the evolutionary value of which he fully recognizes. Therefore he says:—

"Educate yourselves, all of you, men and women alike. Acquire more knowledge, for all knowledge is of God. Study the sciences; religion and science are the two wings upon which man's intelligence can soar into the heights, with which the human soul can progress. Progress is the expression of spirit in the world of matter. Man is always progressing. His circle of knowledge is ever widening."

As truth in one department of knowledge cannot be contradicted by truth in another department, we have a test applicable to some religious truths. Here Abdul Baha is emphatic:—

"I say unto you weigh carefully in the balances of reason and of science whatever is offered you as religion. If it pass the test, accept it, for it is true. If it fail to pass, reject it, for it is false. The religion which does not go hand in hand with science is itself in the darkness of error and superstition."

By science he means the clearly observed and well ascertained facts in the realms of nature, facts too well attested to be disputable.

In this way, and by the inculcation of brotherly love Bahaism justifies its claim to be the divine instrument for bringing about religious unity, peace on earth and goodwill among men. It is a remarkable fact that this message of peace and goodwill was sent out to the world by Baha'u'llah from a town situated at the foot of Mount Carmel, a region associated with the name of the great prophet Elijah, in a land made holy by the presence of a greater than he, the cradle of Christianity.

Baha'u'llah did not profess to found a new religion in the ordinary acceptance of the word, *i. e.*, a strictly organized religious system adapted to the needs of a particular race or people, or the narrower requirements of a sect. His aim was rather to broaden the basis of each man's faith, and to strengthen the super-structure by a readjustment of its weaker parts. "I come," says Abdul Baha, "to teach no new religion. My only desire is, through the blessing of God, to show the way to the great light." The place of Bahaism, then, is in, not apart from, the existing religions. Therefore it cannot be in rivalry or in opposition with any. Hence it is not a proselytizing movement. It

calls on no man to renounce his faith. On the contrary it enjoins everyone to remain steadfast in it. But at the same time it urges him to look closely into its central truths divested of their accretions, and then to endeavour to be that which his religion, as the formal expression of those truths, bids him to be. For when the believer of every faith, lives the life which that faith enjoins, each will discover himself in his neighbour, and bigotry and race-hatred will be no more known. In this way we shall arrive, by the gradual evolutionary process of unfoldment from within, at that practical unity of religions which alone can pacify the world.

"The ESSENCE of all religions," says Abdul Baha, "is the love of God," and the love of God implies love of one's neighbour. Thus we come to the next great object of the movement of which he is the leader, namely, the practical recognition of brotherhood. This relationship is founded in the oneness of humanity through the indwelling universal spirit, whereby we are made children of God. Baha'u'llah uses a very beautiful and singularly true figure of speech when he says "the spirit is the great ocean and the waves thereof are the souls of men." As each rolling wave has its own separate existence, but is of like nature with the still deep beneath, out of which it arose, so every individual life is, in its essential nature, one with the great ocean of life whence it came out. The basis of the universal brotherhood, then is identity of essential nature.

There never was a time probably in the history of mankind when brotherhood was so much talked about as it is in the present day. The idea is in the air. We come upon it at every turn, and it appears to us from the most diverse standpoints. As a working principle it is believed to be capable of remedying all the ills that humanity is heir to and yet, there never was a time surely when the fact of brotherhood was so generally ignored. Looking round over the civilizations of the west, what do we see? Selfishness everywhere the dominant motive. Class in deadly conflict with class. Nation at war with nation.

Can it be then that the unctuous talk about brotherhood is utterly without meaning? I believe it has a deep and vital meaning. The world has become a battlefield on which every man is fighting in his own interest and for his own aggrandisement, a state of things leading to chaos and disaster. To me it seems that this forcing of the relationship of brotherhood into prominence everywhere is the work of the great intelligences who guide human evolution. It represents the only possible terms of peace. The world of humanity has reached a critical period, and the way of salvation must be shown at every moment and in every place.

Into this maelstrom of forces, Baha'u'llah came, bringing his message of peace through brotherhood. So effectively did he proclaim his message that its terms have become the watchwords of the contending hosts. The movement he set on foot is now often spoken of as the religion of brotherhood.

But the brotherhood he taught has a definite meaning. • He interpreted that abused word in terms of the family, for he was consciously dealing with a fact in nature, not with a conventional word. He saw, moreover, that the fact involves religious conceptions; therefore, he warns us that true brotherhood will never be found in an atheistic or agnostic form of socialism. Like the ocean waves, which differ in height, volume, and form, so the members of a family differ in age, strength, and mental capacity. The elder brother, or sister, is not, as such, in any respect on a par with the baby. The inferiority of the child is only a temporary state, but so long as childhood lasts, the inferiority is real.

This inferiority, however, joined to the perfect equality in essential nature, gives rise to rights on one side, and to duties on the other; the right to protection and loving care, and the duty of affording that protection and helpful guardianship. But the responsibilities of the elder arising out of those duties demand from the younger reasonable and respectful obedience. These are matters well understood within the family.

The collective family, the whole human race, of which the individual family is a component unit is similarly conditioned. Some of its members are young, and therefore inexperienced, souls incapable of self-government. The time will come when they too will have acquired self-mastery. But till then they are in all but essential nature, inferior to their more developed brothers. To ignore this truth is to ensure the commission of grave mistakes in the conduct of life. As Abdul Baha says: "The only real difference between one man and another is that they are at different stages of development." But that difference must be recognized. He well expressed this interpretation of brotherhood recently in these suggestive terms:—

"Be sons and daughters to those who are older than you."

"Be brothers and sisters to those of your own age."

"Be fathers and mothers to those who are younger than yourselves."

"Be kind and helpful to all."

By age here he means, not only years of life, but degree of development, stage of evolution.

Compared with the religions of the present day, the religion of the future will be a more characteristically vertebrate thing, a religion of action, formed to grapple with the whole of life's problems. It will be an every-day influence operative in all departments of this world's business; not merely a Sunday function. Accordingly the Bahai movement reveals itself as before all things practical. It aims, not so much at teaching doctrines as at inculcating the need to practise them. It condemns the barren life of the ascetic, and enjoins productive activity in all that conduces to human progress. An ideal which cannot reproduce itself in action it esteems of little worth. To know it is neces-

sary to be." "To discover the way of the kingdom," said Baha'u'llah "one must travel upon it." For him belief in God meant not verbal assent, but a showing forth in one's life of divine qualities. "The people of Baha," he writes "must teach by their lives, and manifest the light of God in their deeds." "Be not a lamp without light," says Abdul Baha; a terse rendering of an earlier scripture: "Let your light so shine before men that they may see your good works." He reminds us that it is not through lip-worship only that the elect of God have attained unto holiness, but by patient lives of active service. What the Bahai strives after is the practical realization of brotherhood, *i.e.*, the actual reconstruction of society on that basis.

Hence we perceive that this movement concerns itself with social and industrial conditions. Consequent upon the known interaction of environment and character, it demands an amelioration of existing material circumstances as a condition of spiritual unfoldment. These circumstances have for many become so oppressive that the desired change for the better must begin in the environment. But experience shows us that the change cannot become effective to raise men to a higher moral level without a corresponding change in consciousness, *i.e.*, a reform of their conceptions concerning the meaning of life. Therefore the Bahai teaching gives prominence to these two urgent needs of the times.

Rejecting an all-round equality as a chimera, Baha'u'llah upholds the right of every human being to a sufficiency of the necessities of life. Therefore he contends for a reasonable equalization of the means of livelihood. He writes in his "Tablets":—

"The arrangement of the people's circumstances must be such that poverty shall disappear and that everyone shall, according to his place in society, share in its comforts and well-being. If [he says] it is desirable to limit the wealth of the rich, it is also desirable to limit the poverty of the poor. When we see poverty reach starvation point, then somewhere we shall find tyranny."

Dealing with the same subject, Abdul Baha enjoins us to turn our attention more earnestly to the betterment of the conditions of the needy. "Do not," he admonishes us "be satisfied till each one with whom you are concerned is to you as a member of your family." That is to say, the practical recognition of brotherhood as understood by the Bahai implies the duty of the strong to bear with the infirmities of the weak. From each according to his capacity to each according to his need is an implication of that relationship too obvious to be overlooked.

These teachings of Baha'u'llah were given to the world some forty-five years ago. And about the same time he formulated a scheme for settling industrial and international disputes by arbitration. This proposal for the maintenance of peace, concerning which in its international relations and among other things, he wrote from his prison at Adrianople to all the crowned heads in Europe, was partially realized some years later in the Hague Conferences, and the Hague Tribunal.

So shrewdly had he divined the needs of the age, and gauged its possibilities.

If I were asked to tell in the fewest words what of practical value the Bahai movement has to offer us, I would answer: it provides us with a lofty ideal whereunto we may rightly adjust our relations to God and our neighbour, a religious ideal comprehending the whole of life's duties.

The character of this ideal may be best shown by describing it in terms of the Christian religion as "the Kingdom of God on earth." That is, a state of things in which the spiritual life is made to dominate the material, and all our relationships are brought into conformity with the basic truth, that through the divine nature in man we are one with the Source of Being, and therefore members one of another. The active principle of the movement is an ardent desire to establish this kingdom of God on earth, to live it, here and now. Hence it demands deeds rather than words. The kingdom must be within us before it can be without us. Progress, Abdul Baha tells us, depends on two things—knowledge and practice. First acquire knowledge, and when conviction is reached, put it into practice. Show your beliefs in your daily life. As a Christian scripture tells us "Faith without works is dead."

Such an ideal, as a pattern to work to, the world needs, at the present day, more perhaps than at any previous period in its history. For barriers of time and space have been removed, and peoples formerly widely separated by distance have been brought together in close intercourse. But from this union on the physical plane only discord and strife can result if no higher interests than the material are involved in it.

If I am told that all this is to be found in the pure form of Christianity, I agree. It is also to be found in the pure forms of other religions. The Bahai teaching is first a reminder that all this *i.e.*, to be found in one's own religion; and then a call to live it. There you have a suggestion of its two main features. A bond of union between all forms of religion, and an impelling force to the spiritual life. We may find it helpful to view old and familiar truths in a new setting, the wider setting of present-day circumstances. And we can hardly refrain from welcoming a means for bringing into the spiritual life of the West some of the religious fervour of the East. *Reprint from Christian Commonwealth, London (1913).*

THE PERSIAN BAHAI MOVEMENT

ITS HISTORY AND TEACHINGS

(CONTRIBUTED)

Lectures on the Bahai Faith, its religious outlook and teachings formed the subject of some recent discourses from Mrs. J. Stannard at the Brahmo Samaj Hall in Rangoon.

Considerable interest was roused as the lecturer unfolded dramatic events and episodes in the rise of this Persian religious awakening. Its inception commenced in the early forties through the now pretty well-known Babi rising, the greater Bahai expansion developing a few years after the Bab's death at the hands of the Shah's government in 1850.

Those interested in the reconciliation of religious and races, and who desire to see a better spirit of unity in the world, cannot do better than study the ideals and basic principles given in the claimed "revelation" of Baha'u'llah who came forward to carry out a work which the untimely death of the Bab had left uncompleted.

The Bab it will be remembered was shot in Tabriz after having declared his mission as the announcer of the coming great Mahdi. The coming of the one "whom God would manifest" would be the fulfilment of prophecy not only for Moslems but for Christians as well. It was 19 years after, in the early sixties, that the Bahai Founder rose to declare himself and giving proofs of his power and confirming the Bab's progressive teachings he drew the Babis with many new followers to him and commenced public preaching.

Many years of trials and persecutions followed (the Bahai martyrs are as many as 20,000), when he was ultimately exiled to the little coastal town of Acca near Haifa, in Palestine. Here the great teacher passed away, a political prisoner of the Turks in 1892, leaving behind him an immense amount of inspired writings that compose his book of laws, and religious teachings. The movement was then led by his eldest son, widely known as Abdul Baha Abbas, to whom the Western world owes much of its greater expansion and deeper religious outlook. It was, however, only in 1908 that the Bahais were free, for in that year the fall of the autocrat, Sultan Abdul Hamid took place.

Mrs. Stannard was able to communicate many personal touches of her experience in these historic years as she was then living in Syria and in frequent communication with the Bahai prisoners and their followers in Egypt. In 1911 the Master Abdul Baha yielded to the appeal of adherents in England, America and Europe and for the first time visited western countries. He travelled extensively for nearly three years promulgating his father's great teachings, speaking in churches, synagogues, and centres of progressive thought. He was visited by the foremost thinkers of our time in London and

America and lived with his family through the horrors of a starving Syria. During the war when General Allenby relieved Haifa after the taking of Jerusalem, he at the request of the Foreign Office placed the Bahai Persian community under special protection, and frequently visited Abdul Baha. For great services in the interests of international peace and help to the starving populace, the British Government persuaded Abdul Baha to accept the order of K. B. E., the only one he consented to receive though many Governments had already desired to express their recognition of his spiritual work and humane services by decorations.

When the great leader passed away in November 1921 at 77 years of age he was mourned by the little town of Haifa as though each individual had sustained an intimate loss, and at his funeral both military and civil heads, comprising the High Commissioner and others, attended personally; speeches from clergy of every faith were made testifying to the beauty of his life and work.

Some thirty years ago the late Dr. Jowett, Master of Balliol, Oxford, declared to a colleague of his, a Greek scholar at St. Andrews, that he considers the Bahai movement the greatest light that has come into the world since Christ "Don't let it out of your sight," he said. It is too great and too near for this generation to comprehend. The future alone will reveal its import. In another words, declared the lecturer, Professor Rhys Davis voiced the same sentiments at an Oxford Congress of Religions some years ago, when he advised students in Comparative Religion to follow the development of the Bahai movement which in all probability would end in being a world religion. The followers all over the world to-day number perhaps two million, and this is a large number considering that the founder passed away less than 50 years ago.

THE BAHAI MOVEMENT

A RELIGION OF BROTHERHOOD AND PEACE

In response to a request from us that we might have a more extended description of the Bahai religion than a short notice of lectures would provide, Mrs. Stannard has kindly sent us the following notes which outline the main teachings and form the pith of the social and religious arguments. We are here less concerned with the history of this remarkable

reform movement which can be read in many of the books now published on the Bahai Cause—but we are keenly interested to know just how this new impulse toward the unity of races and religions goes to work and for what it stands in the practical development of Eastern and Western peoples.

It is not without its significance that after 60 years only, and inspite of very powerful attempts on the part of Turkish or Persian authorities to exterminate the Faith, it has expanded surely all the time and we hear has perhaps now nearly two million adherants over the world. To obtain an accurate census of the numbers is practically impossible since Bahais are scattered all over the world and add almost yearly to their numbers, also many Moslem converts dare not let it be known publicly of their views, especially in Persia, for much religious fanaticism still exists and their lives would be endangered. As it is some thirty thousand converts to the Babi and Bahai teachings have been cruelly martyred. When we consider the dark and barbarous conditions which prevailed in both Persian and Turkish East some fifty years ago, it is only the more surprising that the Bahai Prophet with his family remained spared to live even in a prison. Sustained however by the great Power of a Divine Will Baha'u'llah from his prisons wrote and taught and inspired disciples. When he passed away in 1892, he had left a great book of laws, prayers and religious teachings which with the writings of his Son Abdul Baha, form what the Bahais consider the Wisdom Scriptures for the drawing new age.

Since the days of Christ or Mohamed, no greater teacher has risen to proclaim the brotherhood of man, the unity of the world and the command to peace with such spiritual Power and Authority, as this Persian Master. He is the greatest Pacifist, say his followers, of all ages, and the first Holy speaker to obtain the establishment of his gospel and cause without force or bloodshed. The Bahai laws respect orderly governments and under no circumstances will a Bahai coerce another. Better no religion than one that has to be fought over to promulgate, is one of their maxims. The lecturer cited the facts of history and how the Bahis at last met force with resistance to prevent extermination. When the Baha arose to accomplish his claimed divine mission he sternly forbade reprisals of any kind and gave out his new law of absolute non-resistance to violence, declaring he had come to abolish war and enmity. Better be killed than kill another though defence of the defenceless in home conditions or of weak against the strong and

ruthless is not regarded in the same light as deliberate warfare among nations. The human family, declared this master, must surely rise above such barbarities as was of aggression, colour, or religious hatreds and above all they must observe sympathy and tolerance towards one another. Baha'u'llah left a complete book of laws, social, moral and religious; many of these have already been worked out by advanced thinkers in the West, notably his ideals for the solving of economic difficulties as between labor and capital, and the future will on his lines be able to abolish poverty altogether when the time comes. "Some of our greatest thinkers" said Mrs. Stannard, "in the West have examined the Bahai social and religious teachings, and unhesitatingly declared for their wisdom and profound possibilities, more, they are often quite amazed when they hear that these great thoughts came from behind the bars of a Turkish prison." It seemed incredible that such modern ideas had not emanated from a western brain of our time. Only a seer and a prophet could have foretold 60 years ahead what would be the requirements of a coming generation.

Professor Dr. Auguste Forel of Switzerland is the latest man of science who has become interested sufficiently in the Bahai movement to promulgate the principles for his country and his summary of the main ideas for social reconstruction are worth reproducing as a close to this brief account.

FROM DR. AUGUSTE FOREL

All humanity is to be considered as one; all prejudice against other people, other nations, other races must be abandoned.

All religions must unite in the faith of a superior oneness which represents Divinity.

A strong federation of all the people, with an international tribunal will ensure permanent universal peace.

Beside the various national languages, an international language universally taught will be introduced.

Every human being has equal rights to the mental and physical advantages which are necessary to its existence.

It is everyone's duty to search after truth. Between true religion and true science no contradiction can exist.

(From *Rangoon Times*, Burma).

Man and woman have the same rights, everywhere. Every kind of servitude or subjection is severely prohibited.

It is the duty of every human being to work. For invalids and people without means of subsistence the State will legally provide.

The precepts of Bahais, their morals, constitute the unifying and universal religion of all humanity. Abdul Baha (Abbas Effendi) at Haifa in Palestine, son of Baha'u'llah (Hussein Ali Nouri) constituted the centre of the new divine federation. He had been charged by his father to explain everywhere the Bahai principles. Shoghi Rabbani, grandson of Abdul Baha, succeeds him now at Haifa in the same mission.

FOREIGN NEWS

The friends in Komel-Saaida, Egypt, are very active and steadfast. It is not long since these dear souls have received the message, but their light and brilliancy has dazzled the eyes of the ignorant and the fanatic.

A detailed account of the situation there is given in their letters. Fanatic notables headed by religious leaders have formed organisations to oppose the cause but the friends undergo all persecution and sufferings joyfully in the cause of God. May He help them to suffer still more in His Name.

From Mashhad we hear the good news about the progress of the cause. Agha Mirza Hasen-i-Nushabadi is very active and special meetings for giving the Message are held three nights per week.

In some parts of Khorassan, Hisar, Nannuiq, Furugh, Khayr Abad and Khushf, the friends have been persecuted but now we are pleased to hear that things are better: A Baha'i Spiritual Assembly has been established in Quchan.

The Bushruyeh friends are very happy; there are about 75 Baha'i families but their loving behavior has endeared them to the people there.

We are glad to hear that the Baha'i paper, Khurshid-i-Khavar has been allowed to be re-issued.

Jinab-i-Fadil has been doing wonderful work in America. He brings a wonderful consciousness of universal brotherhood to the people.

See last inside cover.

سیاسی خود قرار دهند و بدال سبب نتوانند در عقیده نفوس مداخله نمایند و آنانرا هیچ غرض شخصی خود نکنند

۳- علمای عجم از عالمهای جسم و فنون در آن عصر یا پیشین ایام روحانی.

۴- مردمان خشک مقدسی که فقط و فقط دخول در بهشت عنبر مرثیت موعود را منوط بعبادات ظاهری میدانند. با آنکه همه شتایل و ذرائع و قبیل را ترکب میشوند. بعبادات ستمی را بسبب بخشایش خطایای خود میدانند

وضع رفتار چهار طبقه بر بنی عصر خود مختلف است

چنانچه مشاهده شد مردمان در هر عصری یک طبقه و یک قسم و دارائی یک سلیقه و یک ادراک نیستند و سلیقه و ادراکشان تشبث و مختلف است ازین جهت هر کدام ازین وضع رفتارشان و بر تیب سلوکشان با بسبب ظاهر ظهور جدا گانه و با یکدیگر مبانیست کلی دارند

اول منصفین. این طبقه نفوس مستند که صاحب فکاری روشن و عقایدی که اس اساس مقصود و منظور انبیائ الهی را فردی از افراد بشر میدانند فقط ملاحظه غیبیه باور و الطبیعه و ادراک شخصی نمی پذیرند خیر خواه و دارائی عقاید را ضمیمه ضمیمه میکنند یک ملت با همیئت جامعه بشر در آن است و استقامتی است در او مشاهده میکنند که میتواند قوانین رضیه خود را که سبب کجای و فلاح بشر است ترویج نماید (یا قیادارد)

است و عدم عبارت از تحلیل عناصر زیر تحلیل سبب تفریق عناصر مفرد گردد۔ پس چون نظر
در ترکیب عناصر کنیم کہ ادر ترکیبی کا مئی تحقق یافتہ و کائنات نامتناہی است و محلول
نامتناہی۔ پس علت چگونہ فانی و ترکیب محصور در ستم است لارابع لہ۔ ترکیب تصادفی
و ترکیب التزامی و ترکیب ارادی۔ اما ترکیب مرکبات یقین است کہ تصادفی
نیست زیرا محلول بے علت تحقق نیابد۔ و ترکیب التزامی نیز نیست زیرا ترکیب التزامی
آنست کہ اس ترکیب از لوازم ضروریہ اجزاء مرکبہ باشد و لزوم ذاتی از هیچ شئی انفکاک
نیابد نظیر نور کہ مظهر انشیا است و حرارت کہ سبب توسع عناصر و شعاع آفتاب کہ از لزوم
ذاتی آفتابست۔ در این صورت تحلیل ہر ترکیب متحمل زیر لزوم ذاتی از ہر کا مئی
انفکاک نیابد۔ بشرق ثالث باقی ماند و اس ترکیب را ولایت کہ یک قوہ غیر مرئی کی کہ
تعبیر قدرت قدیم میشود سبب ترکیب این عناصر است و ادر ترکیبی کا مئی موجودہ شدہ
است اما صفات و کمالاتی از ارادہ و علم و قدرت و صفات قدیمہ کہ از برائے اس حقیقت
لاہوتیہ می شماریم۔ اس از مقتضیات مشاہدہ آثار وجود در حیرت شہود است نہ کمالات
حقیقی اس حقیقت الوہیت کہ ادراک ممکن نیست۔ الخ

ع۔ ج۔ طبیبی

بقیہ مقالہ در تحت عنوان حواریون حضرت مسیح

اقسام مردمان در ہر زمان

پہوتہ از گذشتہ

در عصری چنانچہ دراز منہ طلوع شمس احدیہ مشاہدہ شدہ مردمان زمان ہجہ ہستم عہدہ
منقسم بودہ اند۔

۱۔ اشخاصی بودہ اند کہ دارائے انصاف و صاحب قلوب منیبہ کہ جز خیر خواہی
بشر او ہر غرضی منزه و مبرا بودہ اند۔ نہ تعصب در امور سیاسی داشتہ اند کہ حجب
مال انا را از توجہ بافتاب معنوی باز دارد۔ و نہ جزو علمائے عصر بودہ کہ کثرت علم و کبر و
نخوت انا را از ایمان و ایقان ممانعت نماید۔ و علم حجاب الابرار تحقیق پذیرد۔ و یا آنکہ
بر فرض اثبات معلومات و یا دخالت در سیاسیات میزانی از انصاف داشتند کہ بدو حق و
باطل را مے سنجیدند۔ و شخص کامل دور خود را مے شناختند۔

۲۔ پیشوایان سیاسی کہ چنداں قسیدی بجز سبب نداشتہ و ندارند و اگر در صورت
ظاہر ہم اظہار دینانتی مینمایند فقط برائے اس است کہ دیانت الہیہ را کبر اغراض

کہ در تمام ذرات موجودات یک ہستی موجود است کہ ہاں ہستی اثبات الوہیت میکند
یعنی قوہ ماوراء الطبیعہ را مینمایاند چنانچہ فرمودہ سرزند از گل اگر گلی ز حقیقت زمر
لا شریک لہ کند انشاء و برائے مدلل داشتن این موضوع دلائل را اقامہ کر دند مثلاً
یکے از دلائل آنال سند تخم مرغ است کہ بدیہی است از ذرات مختلفہ موجود میشود۔ و
از آن سبب مشککہ ذرات یک ہستی از پس پردہ جلوه گر مے گردود۔ و بنا بر این معلوم
مے شود کہ در تمام جز و جزو اس ذرات نیز این قوہ موجود ہدہ است۔

باری چنانچہ مذکور داشتیم در دور و قرن حکما و عرفا فلاسفہ آراء مختلفہ داشتہ ولی در ہر حال
تثبت بہ قوہ دیاقوائی بودہ اند و در حقیقتہ باروحانیون یک مطلق لفظی را داشتہ
نہ معنوی۔

چنانچہ در آخرین رتبہ تعمق و تفکر شان قائلند بہ اینکہ نمی توانند ادراک نمایند کہ قوہ
حسیت (ما عرفناک حق معرفتک)

و لے باوصف اس حال کہ تا این درجہ اینگونہ کج گادی ہا را نمودہ اند و در کل حال
ناگزیر از قبول قوہ دیاقوائی بودہ اند۔ بنیدانیم علت حسیت کہ هنوز غلبی از ہا باوہام
تثبت و بخیالات باطلہ متکی ہستند۔

اگرچہ شاید اس اشخاص کہ بہ اوہام متمسکند اشخاصی باشند کہ تقلید آہنار را پیشہ خود کرد

باشند و الا خود آہنار کہ ہمیشہ کثرت و مدعی اس مسائل بودہ اند۔ چنانچہ مذکور شد بہ قوہ
دیاقوائی متمسک بودہ اند۔

بلکہ ہمیشہ مایہ علل ہا را ہمین تقلید بودہ است زیرا آنکہ مدعی مطلبی است بہ دلائل
و براہین معتقد است و البتہ چون جواب موافق نشنود و بزودی حقیقتہ را مے یابد

و لے آنانکہ تقلید مینمایند از اصل موضوع بے اطلاع و طوطی دار سخن میرانند
لہذا با اینگونہ اشخاص صحبت کردن مشکل است۔ زیرا جہل مرکب است و نہ میخوانند
مطلب بفہمند۔ و لہذا وہ چون لاندہی نشان از روی اساس نیست اگر از روی مسائل
بہ آہنار مذکورہ نشود۔ ادراک نتوانند

باری بنا بر شرح مذکورہ ما محلی از عقاید فلاسفہ را نگاشتیم۔ اینک ہم ذیلًا محلی از عقاید
روحانیون را مے نگاریم و از قارئین محترم تقاضا داریم کہ بنظر انصاف ملاحظہ نمایند
و در این قرن کہ بر تو علوم و فنون عالم را فرا گرفته از نتیجہ ہاں علوم و فنون توحید خود را
کامل تر نمایند یعنی مقدس از تمسک بہ اوہام گردند و میر از تثبت بہ خرافات شوند
و بنا بر تقلید طوطی و سخن زانند و حقیقتہ (دب ضد فی خیال تحیر) را مبرو بہ
لہذا در روحانی ملتد گردند۔ قورقے ما چون در فیوضات الہیہ نظر کنیم متیقن بوجود
الوہیت گردیم مثلاً ملاحظہ مے نمایم کہ وجود کائنات عبارت از ترکیب عناصر مفردہ

خودشان هم اطمینانی نداشتند باشند.

بنابر این مابعد و محلی از عقاید و کشفیات خود آنها را نیز گاریم و پس عقاید روحانیون را هم می‌باید بپذیریم.

بعد از حضرت موسی علیه السلام که بنابر قول مشهور اول حکمی بوده که در این موضع بحث نموده است در هر قرن حکما را را فی مختلف اشتراکند.

(طاليس) که شش قرن قبل از میلاد مسیح در یونان میزیسته عقیده اش بر این بوده است که اصل خلقت موجودات آب است این کلمات تماماً از آب موجود شده و چون تحلیل نشود و در آب موجود می‌شود پس از آنکه زمین آب جاد و هوا را آب سنگین پدید آورده است.

یکی از تلامذه (طاليس) که (انگريد) بود قول استاد خود را در اینکه اصل موجودات آب است رد نمود. و با لطف آن قائل شد که عبارت از اصل ماده بود داد را عقیده این بود که ماده اصل اشیا و کل موجودات است.

و دیگرى انکار می‌راند ماده نموده است و اصل موجودات را هوا پدید آورده و عالم وجود را مظاهر هوا فرض کرده است تا.

در چهار صد و چهل سال قبل از میلاد مسیح که (لو سیب) (و ذمیقرطیس) عالم را مرکب از انبیا و صفای صلیبه و اجزای لایتنجری (جوهر فرد) دانستند.

خلاصه در اعصار متوالیه شمال اینگونه حکما و فلاسفه را بر متعده داشته و کتب و توضیحاتی مفصل در موضوع عقاید خویش نگاشته تا اینکه بالاخره تمام عناصر را یک عنصر بزرگ دانیده و از ماده اصلی نامیدند.

و (قوة) را عبارت از حرکت در جوهر ماده و چنانچه سابق عناصر را متعدد میدانستند قوه را نیز متعدد پنداشتند از قبیل نور حرارت حرکت کهربانیه لیکن پس از تعمق بسیار قوا را بیک قوه بزرگ دانیدند که آن قوه عبارت از حرکت است و سایر قوا را مظاهر آن.

و این عقیده نیز مدت اوست اشتیاق سال (۱۸۹۴) که استریتگن بکشتف گردید و پس از آن معلوم شد که در ماده نور غیر منظوری است که دارای تاثیر کیمادی و طبیعی است و قوه آن نور با اختلاف هوا مختلف می‌گردد و این مطلب در بوطه اجمال بود تا آنکه کشتف (زادیوم) را نمودند که در زبان الاطینی بمعنی شمع است در آنوقت که علمای بنای تعقیب را در (زادیوم) گذاشته دیدند که از نفس خود اشتعاع نور و حرارت و الکتریسیته نموده یعنی باطراف می‌پراگند و بالاخره تا اینجا معلوم و واضح است که جوهر خود مؤلف از قوه است که الکتریسیته باشد و تمام موجودات مظاهر قوه هستند و هنوز نمیدانند قوه چیست همین قوه میدانند که غیر از ماده است.

و از روی همین فلسفه است که در زمان سابق عرفا به یک هستی قائل بودند و می‌گفتند

عنوان مراسلات :- پرونیسیر پریتھ سنگھ مری روڈ راولپنڈی

قیمت اشترک سالیانہ دوایران - دو تومان درہستان - پنچروپیہ درامریکہ - دو ڈالر	البتا	ایکلی باہی کی بارطبع و توضیح میشود خرج پست قیمت سالیانہ افزودہ نمیشود
نمبر	بابت ماہ اکتوبر ۱۳۳۶ء	جلد ۳
مقصود رسالہ البتات وحدت و یکجائی عالم انسان است تفہیم اصول دین کفی الحقیقہ صلی اللہ علیہ وسلم وحد است وظیفہ اش نشر مطالبہ است کہ راجع باین مقام اعلیٰ و درجہ علیا است و مقالات مختصر میں در این خصوص از ہر کس ہر جا برسد در این سالہ درج خواہند شد۔		
مسئلہ خلقت موجودات دل ہرزہ را کہ بشکافی آفتابش بر میان بینی قرون متوالیہ مے گذرد کہ حکماء و فلاسفہ در اطراف مسئلہ خلقت موجودات پیوستہ کجکادی نمودہ ہزاراں عقاید مختلفہ خود را بر روی ادراک قسم داشتہ اند چنانچہ گاہے در اطراف رائے جوہری مباحثہ داشتہ دزمانی در موضوع رائے عسفری سخن میرانہ وادعاتی بہ تحلیل ترکیب عدلو و بالآخرہ پس از اینہمہ تحقیقات و جستجاست ہنوز ہم غلبی بحال حیرانی باقی و شاید در موقعی برادر کا		

BAHAI NEWS

Vol. III.]

NOVEMBER 1923

[No. 8.]

The Bahai Message is a call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHA

LETTER FROM HAIFA

To the beloved of the Lord and the handmaids of the Merciful, the accredited delegates to the Annual Baha'i Convention of America, Chicago, III.

Dearly beloved brethren and sisters in Abdu'l Baha!

On this auspicious occasion, when the elected representatives of the Baha'i Community throughout the continent of America, gathered for the first time within the Foundation Hall of the stately edifice of the Mashriqu'l-Adhkar, are assembled to take counsel together regarding those vital issues that confront the Cause of Baha'u'llah in that land, may I, as one of your humble fellow-workers in the Field of Service offer you from the very depths of my heart my brotherly love and sincere greetings, and assure you of my fervent prayers for the success of your deliberations and the attainment of your heart's desire.

You stand at this challenging Hour in the history of the Cause at the threshold of a new Era; the functions you are called upon to discharge are fraught with immense possibilities; the responsibilities you shoulder are grave and momentous; and the eyes of many peoples are turned, at this hour, towards you, expectant to behold the dawning of a Day that shall witness the fulfilment of His Divine Promise.

Forgetful of the past and its vicissitudes, conscious of the need for renewed and combined effort, freed from all earthly limitations and motives, with every lingering trace of ill-feeling forever banished from our hearts, fresh united and determined, let us join in deep and silent communion with the ever-watchful Spirit of our beloved Abdu'l Baha, and with humility and earnestness supplicate the guidance that will enable us to fulfil the task which is now committed to our charge. May this year's Convention, by the range of its activities, by the character of its proceedings, by its faithful adherence to the Divine Instructions of our loving Master, and above all by its radiant spirit of enthusiasm and true fellowship, prove itself as one of the greatest landmarks in the history of the Cause in America.

May the all-pervading Spirit of Baha'u'llah so permeate the souls of its members, as to cause it to mirror forth the glories and the splendours of the Celestial Concourse.

Your devoted brother,

Haifa, Palestine; }
April 8th, 1923.

(Sd). SHOGHI.

LETTER FROM JAPAN

11, UKYOMACHI, YOTSUYO, TOKYO:

September 26th, 1923.

Most beloved friends of Abdu'l Baha,

Many days have passed since the great catastrophe of September 1st. That day our beloved Lord protected His servants in these ports. A week before, Mrs. Ida Finch had come from Peking on her way to America and was with this servant in the little Baha'i home. When the earth began suddenly to shake, we two were sitting in the little parlour, which His Love had blessed so many times and where His

peace can be found. The little house is back from the street of Ukyomachi. This servant had been warned when coming to Japan, that in case of a great earthquake, it was best to escape to an open place to avoid falling objects. When the house began to quake and rock, she immediately rushed to the street, but Mrs. Finch did not get at the moment farther than the garden. On the street this servant met a delivery man passing. He grasped her hand and kept her standing. The earth shook and quaked, the tiles rolled from the neighbouring houses, and then a great fierce gust of wind swept darkening the atmosphere with the dust it carried. Through it all, this servant repeated aloud the Greatest Name. Her first apprehension was that Tokyo would be consumed by fires. At her request the delivery man went to meet Mrs. Finch and by the hand brought her to the street. Then this servant rushed to the home to procure Tablets, her money, etc., for safety. The walls of the little house had been shaken and broken and everything was scattered on the floor. She grasped Abdu'l Baha's Tablet of Protection and each successive time the earth shook, she read it aloud on the little street. Three more times the earthshook with terror, but as the Tablet was read it calmed again and His Power was felt. The frightened people came from their houses and gathered on the street. We little knew then, the terrible things which were happening not only in Tokyo, but the destruction of Yokohama, the sea port, an hour's train ride from Tokyo, and the destruction of parts of many places along the coast, especially Kamakura, a summer resort place.

The evening came and we laid ourselves down to rest in the little parlour to escape, if necessary. Besides His portrait this servant found a place of rest. During the night we were called to escape, as the fire was drawing near, but it proved not to be necessary. The next two days we remained by the house, as safety was not assured when the earth continued to shake. On the morning of the 3rd, the fire had ceased to burn. The glare no longer was seen in the sky. For days after the great quake and fire, masses of humanity passed along the broad roadway into which Ukyomachi leads, coming from the burning and burned districts below, where they had been driven out by the fire. Oh! that mass of humanity.

When this servant went to the street, she was dazed, it was too overwhelming to be comprehended. Along the roadway there was scarcely anything to be found. Everything had suddenly come to a stand still, but with tremendous

energy the Government took hold and food was brought in from outer provinces. From the moment of the earthquake everything stopped. There was no running water and the fires could not be put out. The trains and trams were stopped, similarly gas, electric lights, telephones, etc. On the fourth day, with the help of a kind student friend, I found my way to what had been the American Embassy, but only a few pillars remained. The only center remaining in Tokyo was the new Imperial Hotel. There seemed the only place to get news for the foreigners and there the different Embassies were holding their quarters, but all was confusion and everything changed in a moment.

On the 10th Mrs. Finch left Tokyo to be taken by the U. S. Government on to a steamer going to Seattle. After she had left, the first news reached me of my sister, who at the time of the earthquake was climbing MT. Fuji. Someone had seen her and reached Tokyo. That was all I knew until the 18th, then the first news came through the American Embassy from her in Kobe, where she had been taken. There, through Mrs. Finch she learnt of my safety, but she could not get permission to come to me. All is well, though for our Beloved knows best and we have only to turn to and trust Him. Some of the friends may not know that my sister had come from France in the spring to visit me here.

The afternoon of Mrs. Finch's departure, the way opened for me to have a boy and his mother come to stay with me who had lost everything in the fire. The mother helps me in the home and the boy goes to work each day. They are very happy to find a home.

In the district of Fukogawe, one of our Baha'i brothers had his home and also a dear young sister, Oto Murkame, worked there in an office, but they were protected by His Love. Miss Murakami escaped with two young friends dodging the fire here and there, seeing the terrible sight until she approached her home in the evening in suburbs. Mr. Tanske, our dear brother had started that morning with his little boy of nine years to travel. He said he thought to spread the Baha'i spirit in that way, but were caught before reaching their destination and obliged to walk back to the city. They slept by the roadside during the night. In the morning when they reached their home nothing was left, only ashes and those who had fallen by the flames of the fire, or were smothered by its fierceness. Mr. Tanske lost his wife suddenly in March

last. It was a week before he knew that his mother-in-law was saved, and had preserved for him his bank book, so that his money was saved, for all the banks and post offices of the district were burned. Sometime this brother hopes to travel and meet the friends in different countries and specially in Haifa. Since his wife's death he has taken up the study of Esperanto. He does not know English well, but through some articles in the Newspapers learnt of the Great Cause.

Many little children have lost their families and parents in the catastrophe. This servant has sought out these little ones which are being cared for by kind people. In one group there are 110.

To all the friends of God this servant sends her hearts Love, and now she trusts His Guidance and knows prayers are being uttered on her behalf that she may serve as He wills.

In His Love,

(Sd.) AGNES B. ALEXANDER.

July 19th, 1923.

FRIENDSHIP
CHILDREN'S CAMP
RIDGEWOOD.

31 Valley Road, Montclair, N. J.

U. S. A.

Oh, You Beloved Baha'i Brother!

When I beheld your name at the end of your letter, you neither were a stranger to me. The little Children of the Rose Garden of Esslingen often mentioned the good times in their letters "der Schwarzer Kauschal" gave them! Yes, beloved friend, you have travelled far, and you know the need of the hour—POWER! UNITY! ONENESS! And we will get all these through the pure lives and the Love we give to the Children. You love the little ones, too, I can feel it, and therefore your letter has come! Abdul bless you for the comforting words you have penned, for the new courage you have given to this humble broken-hearted woman. Whom else in the world have we if we know not Abdu'l Baha! What else in the

world is worth while if we bear not the Love which unites us like a flame of fire! Our pulses must quicken and this tremendous Love must ignite the world, otherwise it is an illusion on our part. You are right, our actions must be one, our aspirations one, our ideals one, true and universal! This is not a one land's religion, but it is sweetest morsel for us all, north, south, east and west. You are of India—we of America, but *our Home is one*. That is the very yearning which causes these arms to enfold you, brothers and sisters so far away. A great Love always builds one Home, thus there is no rest until one Home on earth is realized for us. Just think of the Unity Abdu'l Baha constantly lives in, and we were so blind, still He kept on teaching us most tenderly, His Healing Tongue gradually showing us the Dawn! Does it not seem to you, that veil after veil is falling, falling—falling from all eyes? There is no longer retreat for us, but everlasting approaching unto God—the Glorious One. Speech cannot express the language of our hearts, and to you, beloved Friend I tender my deepest gratitude. You will now pray with us for deeper knowledge of His Word, which is the only Balm for every bleeding heart. "Der guter Kaushal"! Yes that is what you are! Are you really going to help us to organise beautiful Gardens for Abdu'l Baha and World Fellowship Groups in India? On my bended knee I ask my Master to bless you, confirm you and help you in whatsoever you do in His Glorious Name. Your first letter to me will be for ever blest. And what you have so mercifully written in the Baha'i News I have read. Thou chosen one of Abdu'l Baha, how can we thank you!

India! we love Thee, India, we want to draw Thee closer, India, thou art part of us. Give us a helping hand for His Name's sake! Ya Baha'il Bha!

Love, and Baha'i Greetings to all your little ones of India and to the Assemblies of that land of Dreams.

In God's Love

Your sister,

VICTORIA BEDIKIAN.

TO ABDUL BAHÁ THE BELOVED

—
 Oft have I seen the Dew—
 The night—gift to the Dawn—
 In sunshine's sparkling Hue
 On garden-edge and lawn.

Night's humble, pure desire
 To make Morn's diadem
 Each drop to be a fire
 A flashing, radiant gem.

All that I ask to be
 Is as the rainbow light
 On blade of grass or tree
 Within thy loving sight.

When in Thy Paradise
 As some sweet Angel sings,
 Thou liftest up Thine eyes
 From writing lovely things.

E. T. HALL,

Manchester.

14th June 1923.

ONE LIGHT BUT MANY LAMPS

(By Mrs. J. Stannard).

Sincere and enthusiastic Christians believe that their religion is the crowning Wisdom revelation of the ages, ignoring their failure to work out a true Christian social and religious order of life. This alone could justify such a belief. If their concept of Christianity is just, how shall we then view the terrible universal woe their wars and quarrels have brought on humanity? Again—shall we praise the utterly materialistic civilization that Christian races clearly demonstrate to-day? Are their social ethics expression of this greatest religious ideal in the world? We know, and the world tacitly accepts that neither religion nor the spiritual factor form the animating principles of western systems.

It is not that the Founder of Christianity failed to show all the perfections of divine attributes, or was unable to demonstrate the spiritual life he lived and preached. The Master Jesus stood, as do all the holy prophets of God, as "archtype" for man, as typical Beauty, and revealer of moral and religious conduct.

Let us remember the great fact which needs restatement ever and again, the Lord Jesus was cut off from life in his prime leaving his great message to be orally interpreted, and his life's mission uncompleted.

Without some more or less fixed code of revealed law to rest on and provide a basis for life such as Jews, Hindus or Moslems obtained, the human race tends to degenerate and obscure the light of Truth more rapidly than might otherwise happen. Christianity at any rate shows us now that it has suffered much from this inner lack. As religion established on creed, ritual, and on doging that never enacted from the Founder, laws being evolved through ecclesiastical hierarchies and priestly dominion, Christianity has arrived as a position of helplessness in face of catastrophic changes.

The world has to solve problems that no more human intellect can possibly solve without the vision of prophethood or the insight that belongs to the men of God. Since Christ left no script or formulated teaching of his own, the fallible mind of man has had to build the structure upon which belief in church or priest must rest. In these times we have seen how every religion has been subjected to analytical research and enquiry, no faith more so than that of the Christian, no living religion has lost more hold of church power than the various Christian denominations or sect—yet the Christ Spirit persists and will continue to do so for it is from God. Divested of doctrinal accretions it still expresses the simple spiritual truths that belong to *The One* who gave them to man and who also chooses His Messenger.

As with the Christian expounders of religious theology, Mohammedan teachers have not been slow to see that the older expositions of

their Faith must come into line with advanced thought if the claim to prophetic infallibility was to be maintained. The simpler social requirements of the Arabian Desert, with a moral code suited to a primitive people, lose force when teachings needed for the guidance of stupendous agglomerations of peoples such as western cities and races present are lacking. Since some years now, therefore, a powerful "modernist" movement in Islam, equivalent in strength to the same movements in Christianity and Judaism, has risen. These attempts to broaden orthodox interpretation are eloquent testimonies to the vital spiritual needs of advancing humanity. This progress is emphasised when we know that sixty years ago Persian Bahais were martyred and driven into exile for promulgating the very same universal principles and attitude to religious beliefs now frankly adopted by Christians and Mohamedans to-day. Orthodox sectarians of no matter what religion, eastern or western, are in reality, but 'lamp' worshippers, not Light knowers nor receivers. They are caught in the jungles of wordy creeds and are centered in the shibboleths of formulas, sheep whose shepherds being without the inner light themselves guide their flocks blindly through the sentiment of fear. The Light of Jesus was repudiated by the very 'doctors' in religious expositions who should have recognised his worth; Mohamed also had to contend against the prejudices of Jews and Christians—and so on.

The Manifestations of God who come to restate the eternal varieties are the 'Lamps' of Truth, and are filled with the One Spirit, their Light is one in Essence and Reality, and the clear renewal of Divine revelation has come again in our time through the Persian Teacher Baha'u'llah (Splendor of God).

He came to bring his blessing of 'glad tidings' to his own, but as of old 'his own received him not.' His country drove him forth to exile and persecution, preferring to cling to many a dusty 'lamp' rather than view the brilliance of his Light. He offered humanity new teachings and wise laws, he came with a fresh Life impetus, but his contemporaries feared his brightness and shrouded him strongly behind old fortresses and prison bars. Yet what he could bestow on humanity, had he been accepted, would have prevented the general destruction now taking place and would have advanced man by centuries along the path to progress.

The world is in sore need of a better social and religious world order. We need the mass consciousness stirred towards the higher international focus, towards unity of basic principles that shall express fraternal inter-relationship and co-operation. Can theologies or fanatic religious prejudices supply our present need for harmony? We know they never will, rather do these patriotic prejudices greatly widen the breach between a sympathetic understanding and prevailing egotism.

The present situation needs the higher guidance—and this would be forthcoming did race leaders and thinkers in constructive governments study the wonderful wise laws and practical suggestions laid down by His Holiness Baha'u'llah.

"God" says Abdul Baha, the Master, "is to every human being as great as the individual mental capacity permits one to see Him. So also, is the Manifestation who represents Him in this world of beings. Each individual perceives with the faculties peculiar to his own evolution. The Manifestations appear not for the few but the many. To the simple as to the great, He is the same, but some see Him in one light, some in another according to their capacities to perceive."

In a work entitled "Abbas Effendi" the author who visited the Master in Haifa said,—“Abdul Baha aims to call men to a realisation of the fact that they are not living according to the moral and ethical instructions of their various faiths—long familiarity has resulted in carelessness. Religions have become mere forms, the spirit has left them—”

The following is a hitherto unpublished dialogue which took place between the Master and an Anglican clergyman, during the former's visit to London in 1911. It shows in brief phrases the Bahai attitude towards all spiritual religions, and the philosophic conception of Revelers as Reflectors of greater or lesser potentiality, and not as Incarnations:—

(The dialogue had to be carried on through an interpreter, notes being taken down at the time by myself.)

Ques.—What does the Master think of Christ?

Ans.—He is the Holy Spirit and divine Word as it is expressed in the New Testament.

Ques.—How does Abdul Baha relate Jesus the Christ to God the Father?

Ans.—Jesus is the Mirror of the Father, the attributes of the Father are reflected in the mirror of the Son. All the mirrors are not of the same brilliancy or size. It depends on the capacity. They are of varying degrees. The Bounty of God was bestowed on all the prophets, but through Jesus it was in greater degree.

Ques.—Is this difference in degree or Essence of Jesus?

Ans.—The manifestation of the Essence depends on the quality of the degree. A lamp gives light, so does a candle, a moon or an oil wick; all give the effect of light, but how different they are! All the prophets have a share of the ocean of God's bounty, some have a drop, some are like streams or torrents; the Light of Guidance shines through all.

Ques.—We claim that Jesus is our Mediator as Christians can we come to God through lesser prophets, we say we should not?

Ans.—The Prophets who came before Jesus were they enlightened or not? Did they seek God or not? Was the Bible a book of divine Guidance or not? Then the Essence that inspires all the Prophets is the same. The Reality of their teachings must be worshipped not the names or personalities; we must follow the Light—not the Lamps.

Ques.—I pray to Jesus and seek Him here and now.

Ans.—Yes every one may like to be guided by the Light of Jesus and must all worship His Spirit, not the name—His words, not His personality.

Ques.—We believe that Jesus lives as personality still, that He speaks to me.

Ans.—Surely, Jesus does not die. He is ever there! If the Jews could only distinguish and understand the Reality behind Moses they could not have refused Jesus. They could not see and understand because they were following the Lamp, the Name and not the Light of Moses...

Abdul Baha, then finding that his interlocutor remained thoughtfully silent briefly summed up as follows:—

“The Manifestations of God are One in Essence and Truth. They differ only according to the conditions imposed on their revelations by time and place—*Idolatry is the worship of Names and forms* instead of the spiritual truths proclaimed....”

In view of the New Age tendency to universalise religion, and raise above mere sectarianism, it is impossible to overestimate the value of Abdul Baha's teaching in this respect. It is the idolatry of externals in titles, rites or creeds which has done so much to alienate races from one another; they also contribute to the lowering of the grandeur of the Unitive Purpose in the Creational Idea.

The world of Humanity has now arrived at an adult stage in the evolution of consciousness, that is to say, we are able to appreciate how greatly we have advanced and know better how much more we can accomplish for our future, provided we do not meanwhile exterminate all spiritual ideas through sinful warfare and fratricidal hatred.

When a lamp is brought into a dark room it floods the place with light and we see the things that before were hidden to our eyes; Spiritual seers and Prophets (Avatars) are the Light bringers into a dark world, and the advent of such a one floods the dark corners of our mental cupboards, and waste places of the soul making visible the often barren conditions of mind and feeling into which whole countries can fall.

The coming of a Man of God into the world re-vitalises life and opens up channels for the inpouring of the Spirit and causes a transference of thought from higher states of consciousness to illumine the world generally. This fresh impetus was given to the world some sixty years ago when the 'Bab'—made it known in Persia that God was about to manifest to men through a Great One, a Teacher whom all should hear and follow.

The revelation of Baha'u'llah is now established and his prophetic words have been fulfilled in many notable respects, but far more will soon be evident as time goes on. Meanwhile we can do much to help on this realisation of what we know the great. Light has enabled us to see and feel for the redemption of the world. The new Era has dawned and the intense Radiance has brought with it great troubles and changes, for these things *must* be when God works to lift the human race out of old ruts, and bids him wake up to new ideals and a fuller measure of Knowledge.

May the Almighty Power help us all to establish His Word!

"BAHA'U'LLAH AND THE NEW ERA."

(By J. E. ESSLEMONT, M.B., CH.B., F.R.E.A.)

PUB. GEORGE ALLEN UNWIN.

Under the above title we have the latest published work on the History and teachings of the Bahai Cause. It is a volume which all adherents to the Faith will heartily welcome, especially so, perhaps by those who teach and work as propagandists, for not seldom one of the chief difficulties in the surer promulgation of Bahai Id als was the one of literature. The teacher requiring in many cases writings that dealt not only with the historic data but with the whole range of thought involved as well. This then entailed reference to many volumes, and these were not always available. In this new work Dr. Esslemont has so planned the material and arrangement that this particular need is met. Propagandists who are armed with this one book and a few pamphlets can present quite a goodly amount of information to the fresh enquirer. With the London volume another work might very usefully be coupled, we speak of Horace Holley's book published by Brentano of New York, "Bahai The New Age," which would amplify certain aspects of the Bahai outlook.

Dr. Esslemont's work is, strictly speaking, an admirable compilation, of all the Cause stands for, clearly and simply stated. We are presented with keys to much information and our thought is able to range over an immense amount of ground which would otherwise take much time to cover. The author's share in the writing is always sympathetically done and his clear judgement enables him to place the right emphasis on any commentary where careful handling is needed, and we think that many will especially like his opening chapter "Glad Tidings."

The vast amount of material which the rise and spread of this great religion has year by year accumulated, makes more than a cursory survey in one volume wholly impossible, much credit is therefore due to the London enterprise for the way in which so much valuable material has been compressed into the fifteen chapters and 225 pages which compose the book.

One may surely now surmise that at some future time the combined efforts of Persian with Western historians and scholars will eventually deal with this great religious movement minutely and adequately, then and then only will the profound importance of Baha'u'llah's Laws and enlightened declarations come in for the scrutiny they merit, and the application they will undoubtedly receive. An important if small Bahai library is already on the way and growing every year, the translations too, are coming in for special attention now that the genius and energy of the young guardian of the Cause, Shoghi Effendi, has brought his keen insight to bear on this greatly needed work; ere long Bahais will possess reliable and authorised versions of all the holy writings and sayings, both those of the Revealer and His mouthpiece Abdul Baha. As Dr. Esslemont justly observes there can never be any shadow of doubt in the future upon the authenticity of all that the great Baha gave to the world, many are still alive who can establish the verity of his revealed utterances.

The publishers are to be congratulated on the general 'get up' of the volume with its clear type and prominent headlines enabling readers to find expeditiously any reference they wish to turn to.

A bibliography and adequate index complete a volume which will surely be possessed by every follower and sympathiser of the Bahai Faith; especially valuable would be this volume to public Libraries, and any one wealthy enough to carry out a presentation scheme of this order would do a real service to the Cause of Universal Brotherhood.

Dr. Esslemont whose name is not yet too widely known in the East, was an enthusiastic Esperantist, and did much in the past to promote this intermediary language. He became sufficiently proficient to himself translate several Bahai books, Dr. Zamanhof we believe offering to personally undertake the translation of the "Hidden Words" as a token of appreciation for the great sympathy which Abdul Baha had shown to his work.

Dr. Esslemont recalls to us the fact that it must have been about the time when Baha'u'llah revealed this idea of one language that the Polish genius Zamanhof, was born. Our author says—"Almost from infancy, the ideal of a universal language became a dominant motive in Zamanhof's life, and the result of his devoted labors was the invention and wide-spread adoption of the language known as Esperanto, which has now stood the test of over thirty-five years and has proved to be a very satisfactory medium of international intercourse."

Abdul Baha's address to the Esperanto Banquet held in Paris in 1913, is reproduced and we read that—"While encouraging the spread of Esperanto Abdul Baha realised that it would have to be developed, improved and expanded before it could meet all the requirements of a universal language." The Master had said when in London that no one person can construct a universal language. "It must be made by a council representing all countries and must contain words from different languages."

This development of the language Dr. Esslemont tells us, is now proceeding under the guidance of an international "Lingva Komitato" and year by year it is being enriched and its vocabulary enlarged by the addition of roots from various languages."

We conclude that the author means Eastern roots, since originally it was just this lack which prevented its spread beyond Europe.

When we realise that this composed language has been taken up by all the Scandinavian countries of Europe reaching as far as Finland in the North to Poland and adjacent southern lands we can form some idea of what it means to have the Bahai literature represented in the Esperanto library.

The concluding portions of the book deal briefly with some portions of Abdul Baha's written instructions and last will, enjoining the believers to rally round the new standard and appointed Guardian of the Cause. Let us all take to heart the instructions and march forward with renewed vigor in this Most Great Day of God.

P. S.

CORRESPONDENCE.

HAWADIA CHAKLA,

SURAT:

3rd November, 1923.

My dear brothers,

I have received numerous letters in favour of holding the Convention during the Ridh van and therefore I have decided to hold the next Convention during the Ridh van of 1924 and not in the month of December 1923. The exact dates will be settled later on.

With greetings,

I remain,

Yours sincerely,

in His Service,

N. R. VAKIL,

President,

The National Spiritual Assembly.

To

THE EDITOR,

"Bahai News,"

Murree Road, RAWALPINDI.

DEAR SIR,

It is pleasing to note that the Bahai Cause has now begun to be known throughout the length and breadth of this country, though, perhaps still not in a very wide sense. The present juncture, therefore, offers a unique opportunity and encouragement for the active workers to re-double their efforts with all the more vigour and energy for the larger spread of the Movement.

2. In America and London, and may be elsewhere, elected representative and well-constituted National Councils have been established with a view to co-ordinate and harmonize the various and isolated activities of the different workers, whether they be groups or individuals and to encourage and

help them by bringing about a useful touch between them, and in all other possible ways to the utmost capacity of their (such Councils') resources. The inauguration of such Institutions seems to have also met with the approval and pleasure of Hazrat Shogi Effendi, and they appear to be performing very valuable work.

3. Your Editorial in the issue of the July 1923 number of the "Bahai News" in which you have appealed to the prospective subscribers of a new Bahai Paper which was intended to be started in Burma and the Bahais in general to rather support your magazine, the "Bahai News" for the present, on account of various advisabilities, is an instance in point.

4. I think that the present time is very opportune for the appointment of such a Council. Looking to the initial stage in which the Bahai Cause is in India just now, the National Spiritual Assembly itself may for the present perform the functions of such a proposed Council, or, otherwise it may appoint one according to the exigencies of the times. If this idea earns your approbation, I hope it will receive your Editorial support and influence, and my further hope is that some enthusiastic worker will formally introduce this Proposition before the Business Sessions of the coming All-India Bahai Convention.

Yours humbly in His Service,

RUSTOM KHOSROVE.

بجای تمسک میشوند و بمقامات مظهر ظهور یا نبی عصر تند فی میدهند. و اورا مقابل خویش
نه پندارند و وضع قوانین برای غالباً در کلمات نبی یا مظهر ظهور قوانینی مشابه میشود
که یا بایه برکتدن اساس سلامت پیوده دریاست آنهاست و یا استلا بطریق مراتب
جاده مالی که از مواقع بجای عاید میزند یا آنکه نظریات در اصلاحات آن قطعه یا کل عالم
وارد که سایرین حقوقشان درک چنان عوالم باریک نمی نمایند این است که قوانین و احاطه
سبب اینادانیت او میشوند. و هر روز قوانینی از برای پیشرفت خویش وضع مینمایند
چون و اگر اساس این زمین نیست و در اندیشه و حرم در باره او مصروف نشده و استقامت
پایداری که از آن مجرای داره و اورا متعاقب نیست نتیجه نمیکند ما اینکه هر روز گرفتار
ناملائماتی می شوند. که در روز بروز سبب انجملال خود را فراهم میکنند و بر این خیالند که
به قوانین غیر مکتبی که خود غرضی آلوده شده مقنن حقیقی که آسایش عموم را می طلبد منع مینمایند
خافل از آنکه مظاهر تقدس الهی را استقامت و نفوذی است که در عین مخالفت قوانین
آمان در عروق و اعصابشان جریان دارد

بے خبر از آنکه انبیای الهی یا سلاطین عالم انسانی یا رؤسا جمہوی که ہزار ہزار سال بدست
حضرت متعالی انتخاب میشوند قوانینی را وضع میفرمایند کہ سترہ اصلاحات ہزار سال
مسل را بدست میگیرند. کل نظم عالم و آسائش نبی آدم را طالع بند و چون ہزار ہزار سال
بشروع اسطہ تعبیر و تبدیل عادات و اخلاق و رفتار سرشتہ قوانین الهی را تم میکنند
یعنی قوانین در عوامات خود را نمی یابند۔
(باقی دارد)

وہم من باب مدائنه و مائشات قبول کنیم۔ باز مقصود او حاصل نگردد چه که
بالآخره خاتم النبیین می شود۔ پس خاتم المرسلین کہ نخواهد بود تا بعد از او برود
مبعوث نشود و یا قاضی ظاهر نگردد و یا (یوم یقوم الناس لرب العالمین
مصدق پیدا میکند و یا معنی یابنی ادم اما یا تبیکم دسل منکم یقصون
علیکم ایاتی فمن اتقه واصلح فلا خوف علیهم و لا هم یحزنون
فاش نکرود

و چه چهارم - مراد از آخریت در اینجا مقام عین اولیت است و خاتمیت حقیقه
بدنسبت است و ظاهرتیت اصل باطنیت - در قرآن مبین میفرماید لا نفرق
بین احد من دسله و نیز میفرماید و ما احرفنا الا واحد کلمه بالبصر
و حضرت رسول اکرم میفرماید انا موسی و انا عیسی اما النسبون فانما
حضرت مسیح فرماید انا الاله و اولیاء البیت و النہایت الاول
و الآخر حضرت امیر المؤمنین سلام الله علیه در خطبه طنجیه میفرماید انا الکلمه
التي بها تمت الامور و دهرت الاله و دجائے دیگر ہیں خطبه
میفرماید (الا و نحن السند الاول و نحن السند الآخر و
الاولی و نیز میفرماید - انا الاول و الآخر انا الباطن و الظاهر

و چه پنجم - نسائمی الہی کہ از اسم مقدس یا مرسل - در هر طلیعه فجر و صبح
صادق بشجره مبارکہ انسانیت مرور میکند انقطاع او جائز نہ بلکہ انقطاع

و تعطیلش مستلزم سلب رداء اسم مقدس مرسلیت کہ از اسماء حسنہ و
صفات لایفکہ ربوبیت است (از حضرت احدیت خواهد شد - پس لم یزل
نفحات قدس از عنوان غایت الہی در وزیدن بوده و لایزال برواج عترت
معنوی از بین عرش ربانی در مہبوب خواهد شد -
و چه ششم - آئیہ مبارکہ (انا کنا مرسلین) کہ صریح کلام الہی بر ارسال
کنندگی رسل است نقض میشود

بقیہ مقالہ در تحت عنوان

حواریون حضرت مسیح

اقسام مردمان در ہر زمان

پیوستہ از گذشتہ

تو بان استقامت تو ام میشوند و از ان استقامت افاضہ ہمہ گونہ فیوضات مینمایند
جان شیریں خود را ہم ندائے ان استقامت میکنند -

و چه - میبایسون - این قسمت فقط بجهت پیشرفت خیالات خویش
و دست اندازی بسایرین یا آنکہ بجهت فشار دست اجانب توانی را طلبند
کہ موافق رائے منظور خودشان باشند - و نتیجہ فوری ہم بدہر قافانی ہم نمیتوانند
وضع کنند کہ با کمترین موقع مقصودشان حاصل و پیشرفت نمایند - ازین رو ہر روز

و بعد از آنکه قبل از آمدن رسول الله (ص) آثار الجاهلیتہ (و نیز در دعائے ندیہ میفرماید) این المدخر لجدید الفرض والنسب و این المخیّر لافاضة الملئنة والشریعة پس در چنین صورتی چرا قائم موعود را با دام باطله خود محدود کنیم و حضرتش را از مقام منیع شاریت عزل نماییم۔ و بلفظ مشکک امام و مقایسه نمودن آن با آنکه قبل از مبین احکام قرآن بوده اند خود را معجز نماییم و حال آنکه امام یعنی پیشوا و پیشوایان نشان حقیقی مظهر انبیه است۔ پس که حق تعالی در قرآن مجید حضرت غیل و سل جلیش را بنقص صریح امام (یعنی پیشوا) قرار داده۔ چنانچه میفرماید (واذا ابتلی ابراهیم دبه بکلمات قائم من قلانے جاعلاک للناس اماما قال ومن ذریعتی قال لاینال عهدی الظالمین) که مخصوص میفرماید (انی جاعلاک للناس اماما) یعنی تو را بجهت خلق امام قرار داده ام۔ پس بنا بر این نص قاطع قرآن حضرت موسی و حضرت عیسی و حضرت رسول اکرم و حضرت قائم موعود و هر وجود مقدسی که از ذریعہ ابراهیم خلعت تقدیس نبوت و رسالت مخرج شود آنکه هستند که از طرف خدا مبعوث و مجبور شده اند و بعد از امام نفعی است که در لغت عرب بمعانی متعدده اطلاق میشود از قبیل پیغمبر قرآن غلیفہ۔ رخیم قوم۔ قیوم امر مصلح۔ من یقیدی به۔ قلاور بشکر۔ پیش رو جنگ۔ ریسمان بنائے و آنکه واقف بعلم لغت و اشتقاق است میدانند که بکلی این معانی منہوایک است زیرا همگی معنی هدایت و راه نمونے است۔ و از

ایزوست که کتاب الہی را امام میگویند۔ کہ (ومن قبل کتاب موسی اما ما و دجحتا) نازل گشته و داعی ضلالت را امام می نامند کہ (وجعلنا هما نمۃ یدعون الی التارک) وارد شده۔

و اما خاتم النبیین اگر از این لفظ قائم بمعنی آخریت ملحوظ شود۔ باین معنی کہ بعد از محمد مصطفی صاحب شریعت و کتابے نیاید۔ و از منیع فیض الہی و رحمت و وسیع لایتنایابی بعثت رسل و انزال کتب نشاید۔ قوی است کہ مخالفت با عقل صحیح و نقل صریح دارد و از چندین وجه مردود و باطل است۔ وجه اول۔ خاتم النبیین بفتح تا قرأت شده نہ کہ کسر و اغلب از قرار سببه بفتح تا قرأت و قرأت نموده اند و قرآن فعلی کہ در دست فریقین شیعہ و سنی است بفتح تا قرأت بنا بر علیہذا بمعنی زینت انبیاء میشود نہ آخر۔ و بعد دوم۔ بر فرض آنکه بکسر تا خوانده شود (و حال آنکه خلاف است) انوقت بارفعیت و اکلیت حضرت رسول اکرم از سایر انبیاء گذشته معنی میدهد۔ چنانکہ در عرف و اصطلاح ادبے گاهی بر مختصص و علم و همز و فتح را خاتم میگویند۔ مثلاً فلانے خاتم اعزہ است خاتم انبیاء است خاتم نویسندگان است۔ خاتم دلیران است۔ چونکہ در صنعت برداستاد است نے تو گوئے ختم صنعت بر تو هست۔

وجه سوم۔ بر فرض تسلیم بحسبیکه حاجت و اہرار کند کہ مقصود از خاتم بحسب تا معنی آخریت است لا غیر یعنی دیگر بعد از حضرت قائم نبی نباشد۔

منتظر بنشینم زیرا خاتم الانبیاء صلی الله علیه و آله وسلم آخرین درق کائنات رسالت بود چنانچه در قرآن مجید فرموده (وما کان محمد اباً احدا من دجالکم ولكن رسول الله وخاتم النبیین) و در حدیث تشریف نبوی وارد است که سفیرماید (یا علی انت منی بمنزلة هرون من موشی الا اذنی لا نبی بعدی)

میگویم - ای وجود مقدس بهمان قائمی است که خداوند عالم آثار ظهوری اش را در قرآن مجید بالواء یفعل مایشاء و یجزمه مایدید خبر داده و تماشا را به (یوم یقوم الناس لرب العالمین) بمقام ربوبیت تصریح نموده و ظهورش را به (یوم یأتی دیک او بعض آیات دیک) تفصیل فرموده و درودش را به (جاء دیک و الملک صفاً صفاً کاشاره نموده و به یوم یقوم الروح و الملائکة صفاً صفاً لا یتکلمون الا من اذن له الرحمن) و قال صواباً بکثرت داده و شهودش را به (هل ینظرون الا ان ینا تیهما الله فی ظلل من الغمام) تعبیر فرموده که تمامی این آیات دلالت بر مقام ربوبیت او میکنند و البته مقام ربوبیت بزرگتر از آن است که بحدود او امر بشری محدود شود - و نیز در فرقان عظیم وارد است (یومئذ یتوفیهم الله ۱ ینهم الحق) که صراحت دارد بر آنکه یوم ظهور قائم موعود خداوند دینی را و انبیاء و اعطا میکند - و نشاید گفت - بهمان دین اسلام را بطور وافی و

کمال میآورد - زیرا که در زمان حضرت خیر الانام و آئمه هدی دین اسلام بطور وافی و کمال نازل گردید (الیوم اکملت لکم دینکم و اتممت علیکم نعمتی) لغرض آنکه از بے خبری که متعقد شود از دین اسلام بطور وافی و کمال بحضرت ختمی مرتبت داده نشود - و از جمله اخباری که مصرع است بر آنکه قائم موعود تشریح شریعت جدیده میکند حدیثی است که ابو بصیر از حضرت ابو جعفر علیه السلام در مجلس غیبت بجا را انوار روایت میکند (فوالله لکان فی انظر الیه بین الرکن و المقام بیابیع الناس ما بر جدید و کتاب جدید و سلطان جدید من السماء) و نیز ابو جعفر علیه السلام روایت میکند که فرمود (یقوم القام بامر جدید و کتاب جدید و قضاء جدید علی العرب شدید لیس شانه الا بالسیف و لا یستنب احد الا تاخذ فی الله لومته لا یخاف و نیز در بیس باب بجا را انوار از ابو بصیر روایت نموده است (انه قال قلت لابی عبد الله اخبرنی عن قول امیر المؤمنین علیه السلام ان الاسلام بدع غریبا و سید غریبا کما بدع افطویجی للغریاء فقال یا ابا محمد اذا قام القائم علیه السلام استألف دعاء جدیداً کما دعی رسول الله و حقه راین حدیث مطابق و موافق است با آیه مبارکه (کما بدع الله قودون فریقاً هدی و فریقاً حق علیهم الضلالة) و نیز از ابی عبد الله سوال کردند - (یا ابا عبد الله کیف سیرة المهدی قال یصنع ما صنع رسول الله

BAHAI NEWS

Vol. III.]

DECEMBER 1923

[No. 9.]

The Bahai Message is a call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path of sincere seeking, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHA.

THE BAHAI SPIRITUAL ASSEMBLY
HAIFA, PALESTINE :
28th September 1923.

1st Shahru'l-Mashyyat, 80.

Allah-u-Abha.

Beloved Ones in His Love,

Look up the topical subjects of any Newspaper or Magazine and there you are face to face with words, writ in bold characters, such as: Fire, Tremors, Storm, Floods, Ravage Disturbances, Heavy Losses of Life, and immediately you find the consoling figure of the Beloved Master, 'Abdu'l-Baha, before you uttering the following holy words:—

These Dreadful Events are as warnings on the part of God so that they may quicken the people and make them mindful. Like unto children, who are being rocked in a cradle, the harder they are rocked to be awakened, the deeper they fall into sleep....We shall wait and see what God hath decreed to be the outcome of this universal upheaval....Per chance God willing they may become mindful....In short, pray and supplicate at the Threshold of the Almighty in behalf of the heedless souls, for they know not what they are doing....

پیشانی و دستان	البشر	این بابی یک بار چون دروغ میگوید چون دروغ میگوید چون دروغ میگوید
حاجیان و نجیبیان و درباریان و درباریان	ای عالم هر یک در یک گشتن	جلد
نمبر	بابت ماه و شماره	جلد

مقصود رساله البشرا و حدیث گمانی عالم انسان است و تقسیم اصول دین که فی الحقیقه اصل و اساس احد است و طیفه آن نشر مطالب است که راجع باین مقام اعلی در تریلیا است و مقالات مختصر مفید در این خصوص از هر کس بر جابر بدو این ساله درج خواهد شد.

نیکو
تلاش

میگویند - این شخص امام است یا پیغمبر اگر امام است بناید کتاب جدید بیاورد و احکام تازه وضع کند - بلکه باید مروج شریعت اسلام باشد و اگر پیغمبر است

We are in receipt of the first circular from Tashkend, one of the largest and most important cities of Russian Central Asia, and capital of Russian Turkestan. This city has a public library containing a valuable collection of works on Central Asia, and astronomical observatory, a museum and a mixed population of mostly Sarts, with Uzbeks, Kirghis, Jews, Russians and Germans. An extract of the above letter runs as follows:—

About twenty years since there were no Baha'is in this city. Two of the Persian friends came here with a view to start a commercial centre in Turkestan and they seized every opportunity to give out the Message to any one interested in the Cause. The pure seeds casted by those sincere souls were watered, every now and then, by the frequent visits of friends from Ishaqabad as well as other parts of Persia. And now we have been assisted in establishing certain Baha'i institutions. We have secured an imposing building for the use of "The Vahdat (Unity) Library is one of the best sites of the city. This library has other branches in Samarqand, Char Juy and Merv. The books are of different kinds are mostly Persian, Russian and Turkish. It is open daily from 8 A.M. to 7 P.M.

The Baha'i schools for boys and girls are open to all sects and denominations. For sometime we were experiencing great difficulty owing to the fact that we had no burial grounds but now we have succeeded in getting a large piece of ground for a cemetery. A stream passes through it and the many trees around it have added to the charm of the panorama. Through the many addresses of Agha 'Ali Akbar Kamaloff, in Russian, tangible results are being achieved and it is hoped that the Cause will turn this city into a Baha'i garden. (The city is surrounded by luxuriant gardens, and its houses are buried among the fruit and other trees which grow alongside of the irrigation canals.—Trans).

The 8th Circular letter from Ishaqabad, dated August 1923 is expressive of the fact the Holy Spirit of the Master is ever leading the friends to greater fields of service and the different assemblies in Turkestan are ablaze with the fire of the Divine Love. With the approval of the Spiritual Assembly the following committees have been established:—The Committee for the spread of Teachings, The Education Committee whose function it is to attend to the interests of the Boys and the Girls Schools, The Social Relief Committee, The Mashriqu'l-

Adhkar Committee, The Arbitration Committee, The Service Committee, The Young Men Union Committee, The Correspondence Committee, The Library Committee, The Supervising Committee, The Women Teaching Committee, The Women Service Committee and the Committee which looks after the interests of the National Fund. An extract from this letter reads as follows:—We have just received a letter from Haji Muhammad Sadiq Yazdi now at Vladivostok. He is doing his best in the propagation of the Teachings and has planned to translate some of the vital principles of the Cause into Russian with the hope to obtain permission from the Government to spread them broadcast amongst the Inhabitants of Siberia. He has further more sent a contribution to the National Fund. The following teachers have been sent by the Committee for the spread of Teachings. Agha Shykh Haydar is touring Turkestan; Agha Syrid Ria Dujnurd and Mia Muhammad Thabit have gone, *via* Mosco, to Caucasus; Mrs. Thabit has gone the same way on behalf of the Women Teaching Committee. 'Ali Agha Mubain Zadeh is touring Khurasan. Agha Syrid Jalal-i-Sina is just back from Baku and speaks very highly of the progress of the Cause there. One of the sincere friends who has been serving the Cause for many years has dedicated an inn together with several stores to the Baha'i Schools in Ishaqabad. The beloved friends are doing all that they can for the spread of the Teachings and they are truly helped by the Divine Power.

The Port-Said Spiritual Assembly express their deepest appreciation for the many kind letters that they are receiving from the different Baha'i centres. They are in receipt of a letter from Shekh Muhyyiddin who recently left Egypt for Tunisia wherein he states that he has made plans to travel in the interior of Tunisia together with one of the sincere friends who received the Message two years ago. Since his arrival regular meetings are being held and seekers after truth are regular visitors and are very much interested.

The letter from the Shiraz Spiritual Assembly is full of encouraging news. A short extract of their letters reads as follows:—Shiraz as far as the Cause is concerned, is noteworthy. Because compared with past years the friends are happy and unmolested; the fanatics find no way of asserting their inner nature and the weekly meetings are held regularly. Each one of the friends is heartily fulfilling his sacred duty.

The Hamadan Circular letter No. 3, brings us the usual note of joy and gladness. The sincere friends there have

started a Teaching Association with six different branches, each branch having a weekly meeting wherein discussions are confined to the interests of Teaching. The following is a short extract from their letter:—'Many of the dear friends besides the usual contributions that they make to the National Fund have dedicated considerable number of inns and shops and other forms of immoveable property. Our dear brother, Shah Khalilullah-i-Farani, is giving a yearly contribution of 300 Tumans for Teaching purposes 100 Tumans is given to Hamadan; 100 Tumans is given to Mashhad and 100 Tumans to Tihiran. The first contribution to Hamadan is now at hand. Mirza Nureddin Khan in compliance with the wish of the Spiritual Assembly made a trip to Sanandaj and Garru, Kurdistan and has succeeded in establishing a Spiritual Assembly and a school at Qarveh, Kurdistan, Persia.....'

The following is taken from the Baku Circular letter No. 119, dated August 1923. 'Notwithstanding the fact that no propaganda is allowed in this country we are having different regular meetings in the Mashriqu'l-Adhkar and other centres. The public interest in the Cause is so strong that we have been obliged to hold many meetings and in each meeting the Principles of Baha'i Movement are discussed by such dear souls as, Agha-y-Partavi, Jinab-i-Hashimi Zadeh, Jinab-i-Agha Mirza 'Abdul-Rahim, Agha Mirza 'Abdu'l-Khalig, Agha Mirza Muhammad Thabit and his wife. All over Caucasus Spiritual Assemblies are being established but so far we have not yet succeeded in the establishment of the National Provincial Assembly. We earnestly hope that, in the near future, this hope and aspiration may be realised. The Baku Spiritual Assembly have collected the sum of 130 and half Russian gold Rubles and 11 Dollars—American Paper Money—for the Mashriqu'l-Adhkar in Chicago....'

In the 9th Circular letter from the Spiritual Assembly at Rasht, Persia, we read that the different Baha'i institutions there are fully active in the service of the Cause and that after the arrival of Jinabi Nabil Zadeh great results have been achieved. The Illumination Committee of Women and the Women Progress Committees are arranging special meetings for the purpose of giving greater latitude to the activities of women in that city. Jinabi Agha Syayid Asadu'llah-i-Malakuti who, for many years has been residing at Rasht as a noted merchant, in view of the commercial crisis now obtaining, has heartily decided to carry on a spiritual commercial campaign and has, with the approval of the Spiritual Assem-

Steps are being taken by the friends at Anzali for the building of a Mashriqu'l-Adhkar in that port and they hope to be assisted by the Holy Spirit of the Master.

Happy and inspired are we indeed to receive the spiritual letter from the Baha'i Green Acre Friends, dated the 30th August 1923. We pray at the Divine Threshold and beseech God that the prophecies of our Beloved Master, Abdu'l-Baha, for the future of this place notably the erection of a Temple of God on the summit of Mount Salvat may soon be realised. The corner stone of that Temple is now, through the noble efforts of the friends, being laid in the hearts and the deeper this foundation goes the sooner we shall realize its outward expression.

We are glad to acknowledge receipt of the London Spiritual Assembly letter, Thank God the friends in England are being guided by the Spirit of the Master; surely the publication of the two new books on the Bahai Cause viz: Dr. Esslemont's "Baha'u'llah and the New Era" and Miss Herrick's "Unity Triumphant," will be of the greatest value in spreading the knowledge of the Glad Tidings amongst English speaking people. May the Heavenly Hosts assist Dr. Esslemont in his noble and steady efforts to bring life and light into the soul of people bereft of spiritual eyesight. We heartily thank Mrs. George, Miss Gamble, Miss Herrick and Miss Ginman for their Sunday afternoon meetings and we remember them at the Holy Shrines at the same time.

At the conclusion, dear brothers and sisters, may we not share with you the glad tidings that we have just received to the effect that our beloved Guardian of the Cause, Shoghi Effendi, is shortly arriving at Haifa and that he has gained much health and strength and is fully prepared to shoulder the great responsibility of leading the different assemblies in the discharge of their sacred duty.

With profound love and full devotion.

Yours most sincerely,
The Baha'i Spiritual Assembly,
MIRZA BADI BUSHRU'I,
Secretary.

A Circular letter from the Bahai Spiritual Assembly of London.

Dear Bahai Spiritual friends,
Brothers and Sisters in India,

In several letters we have mentioned that in accordance with the English custom, most of our friends leave London for holidays during the months of August and September. Therefore, each year we find it advisable to suspend our meetings and gatherings during these months. Now that the holiday season is over the friends have returned and the Bahai work is again resumed. The meetings of the Spiritual Assembly and the religious gatherings began again at the end of September. The last meeting of the London Assembly was held at the home of our friend Ziaullah Asgarzadeh, and it was decided to send out a circular letter every month.

1. According to the letters received from some friends of Switzerland the Beloved Guardian of the Cause Shoghi Effendi is in perfect health and we expect that at the end of this month or early in November He will be back in the Holy Land to resume the care of the Cause and to lead us to success and the victorious Unity of all Mankind under the flag of Faith and Love.

2. According to several private letters received here the Greatest Holy Leaf after She had visited the Shrine—became ill with fever and cold. Now from the last letter we understand the She is quite well again and we are very thankful for this good news.

3. Ruhi Effendi Afnan has arrived in London. He has already joined the University to complete his education. His arrival here was a great joy to all Bahai friends here and we are unboundedly happy and proud to have him, as the Honourable Member of our Community.

4. Our dear friend Dr. Lotfullah left us for Teheran, Persia *via* Haifa and Baghdad. Dr. Lotfullah was one of the nearest Bahai to our Great Master, and he came here after the passing of Abdul Baha. He was loved by everybody here and his departure is a great loss to our Community and our Spiritual Assembly.

5. Dr. Esslemont has written a very fine book on the Bahai Cause, called "Baha'u'llah and the New Era." It is considered to be the best complete account of the Cause in English. The whole of the manuscript was sent to the Master and was translated into Persian for Him. Abdul Baha took the greatest interest in this book, and made many suggestions for its improvement. He personally revised the first three chapters before His Ascension. Shoghi Effendi, the Beloved Guardian, also read it and gave it His warm approval. Many of the friends here as well as Jenabih Avarih gave him help in preparing it. It is now printed and published and we hope it will prove most valuable in spreading a knowledge of the Cause.

6. Miss Herrick has also written and published a book on the Bahai Cause, containing many valuable talks given by Abdul Baha and much interesting information. The title of the book is "Unity Triumphant."

7. The Spiritual Assembly of London has also with the gracious permission of Shoghi Effendi printed a new edition of the "Hidden Words" translated by Shoghi Effendi, for the use of the friends here. It has been printed for us by the friends of Stuttgart, as a means of helping the friends there through the payment for this work.

8. As before we have every Wednesday open meetings, which all our friends attend and some of the members of our Spiritual Assembly speak and the Holy Writings and Prayers are read aloud.

9. Every Sunday we have two meetings, one at the home of Mrs. George and the other at the home of Miss Gamble, for the convenience of the friends living in different places to facilitate their coming to the nearest place. Besides, we have occasionally the large meetings at Public Halls or at Miss Herrick's home.

10. We have a library for the use of the friends, containing more than one hundred volumes of Bahai books, and also the monthly numbers of the "Star of the West" as they appear. Mrs. George is the librarian. The friends are able to borrow books for study in their own homes.

11. Our dear friend Mrs. Thornburgh Cropper has been away from London for several months. We are most glad to hear that she is returning shortly and will be settled in London.

don. She is one of the most influential Bahai friends and was the first one to join the Cause in this country. Her presence in the meetings always inspires everybody.

12. Lady Blomfield is now in Switzerland where she has established a Bahai centre and holds meetings in Geneva. She speaks at the various societies and meetings in favour of our Blessed Cause. Lady Blomfield as is well known, accompanied Shoghi Effendi to Haifa after the passing of the Blessed Master and lived there for several months. She has prepared a book giving the most interesting account of some of the early events of the Cause, as related to her by the Greatest Holy Leaf and the Ladies of the household. It is hoped that it will be printed before long. The news of her successful work in Switzerland fills our hearts with joy and we are sure everybody would be glad to hear of it.

13. Mrs. George has been invited to give an address on the Cause at the quarterly meeting of the large society of business men called "Brotherhood." We hope great results will be achieved from this opportunity of making the Bahai Movement more widely known.

14. The circular letters are coming from Palestine, Persia, Turkestan, Caucasus Europe, India, America, Africa and Syria and bring us a great joy. We read them on our meetings and thank every Bahai Community for sending us these reports of the fulfilment of their duty.

15. Particularly we have been glad to hear of the service of Agha Seyed Mehdi Gulpaigani of Askhabad for the Glory of the Cause. Agha Seyed Mehdi Gulpaigani is the relative of Mirza Abul Fazal. He worked hard during last years in favour of the Cause and many times he spoke on the meetings. According to the circular letter of Askhabad he was sent to Moscow to defend there the Bahai Movement and to prove that the principles of it are those of Universal Brotherhood and Love without any difference of political opinions, races or nationalities. He accomplished his task most successfully and obtained permission to hold Bahai meetings and gatherings and also freedom of correspondence for Bahai friends and their organizations. We congratulate Agha Seyed Mehdi Gulpaigani on his success and hope to see shortly "Khurshideh Khaver." (The Star of the East) in circulation.

16. The circular letter of Tashkent brings us a great joy. The work of Bahai friends there surprises everybody here, because such a small community as theirs attained such a great success, has opened schools and a library, and proved to be one of the most active centres.

17. The Bahai friends of Meshed, Persia, while suffering constant persecution from the authorities and Moslem Clergy, work hard for the success of the Cause and in spite of all difficulties, praise God and serve Him, doing their utmost in these difficult and trying conditions.

18. The news from Cairo about Mr. Avarih's book is that the first part of it is already published and the second is in print. This book touching the most important questions of Bahai Life must be very interesting for all the Bahai friends, and particularly, being published in Persian for all the Bahai friends of the East. Everybody who wants a copy of it may apply direct to Mr. Avarih.

19. The other news from Cairo is from the Bahai Spiritual Assembly that the book "Some answered questions" is published again in the new edition with the supplement of some opinions of Abdul Baha on economical questions. This book is printed at the expense of Mrs. Dreyfuss and is selling it a little over 4/- for a copy. The book is printed in Persian and we think our Eastern friends would willingly buy it as it is a very useful book. It may be obtained on application to the Bahai Spiritual Assembly of Cairo.

20. We are pleased to inform you that according to the private letter from Persia, no one of Bahai friends in Turbat (Persia) became a victim of the earthquake which occurred there some time ago.

21. We are rejoiced to hear the news, we have just received, that our dear friend Miss Agness Alexander the Bahai pioneer in Japan was saved by God in the great Tokyo earthquake. She is the first woman who started the work of spreading the Bahai Cause in Japan and we are immensely glad to hear of her salvation.

22. The Bahai friends of England greet all the Bahai friends of the world, and wish them every success in their

work for the help of Mankind and Eternal Love.

London Bahai Spiritual Assembly,

19th October 1923.
3rd Elm 80.

ETHEL J. ROSENBERG,
Secretary.

All the friends of the East who write in Persian are requested to address their letters for the Bahai Spiritual Assembly of London, to;

Mr ZIAOULLAH ASGARZADEH
96. Houndsditch
London E. I.
England.

A REVIEW.

(BY EDITOR)

We welcome the first issue of the new Bahai magazine 'The Dawn,' issued this September from Rangoon, Burma, under the able editorship of our revered brother Syed Mustafa Roemi. It may be remembered that Syed Mustafa is among the first batch of pioneers to our country, who were inspired with love and devotion for the cause of Baha'o'llah and ventured forth into the difficult task of spreading the gospel of the Bahai Message to the peoples of this land. For some years past Syed Mustafa Roemi has settled down in Burma and it is through his selfless efforts that the cause has been so widely known in the different cities of that province. Burma had the proud privilege of establishing the First Mashrek-ul-Azkar in India and the village of Kunjangoun has become famous in the Bahai world.

We have great pleasure in commending to the attention of the Bahais all over the world this new venture and we trust many of our subscribers will buy the 'Dawn.' The short historical survey of the spread of the movement in India and Burma etc. will be of immense importance to the new generation of Bahais in India.

The 'Dawn' has a Burmese section and a Persian section as well. This is in our opinion attempting too much at a time, but we cannot interfere with the decision of the Burmese Bahais. We would however suggest that multiplication of the number of languages militates against the attempt of the Bahai Leaders to bring about a Universal Language.

It would be therefore more reasonable to set apart the functions of all the new papers that are started in connection with the Bahai movement. The Bahais in Burma should give the message in the Burmese language. The Bahais of Bengal in the Bengalee and so on. The Persians of Bombay should start a Persian Bahai Organ.

The Journal that is to reach all classes of educated Indians should be in English *only*. As it is *Albha* of Calcutta has a Persian, an Urdu and an English Section. The *Bahai News* of Bombay has a Persian and an English Section and the *Dawn* of Rangoon has a Persian, an English and a Burmese Section. Tomorrow there may arise Journals with Marhatti and Persian and English Sections, with Guzerati and English and Persian sections. This process of decentralisation may involve all our undertakings into a financial loss. We commend the consideration of this matter to the next. All India Bahai Convention to be held in Calcutta in April 1924. The annual subscription of the *Dawn* is Rs 5/- and the print is quite nice. Address P.O. Box 299, Rangoon, Burma.

"UNITY TRIUMPHANT"

BY ELIZABETH HERRICK

It is difficult to judge what extracts to select for reproduction from a work containing so much excellent material, not only in quotations from Bahai Scriptures, but from quite excellent writing by the authoress herself. The work is conceived throughout in a tone of lofty sentiment and in a sincere religious spirit, while the shrewd penetration into the vital issues of life, and essential truths necessary to man at this stage of development shows us that the writer has had experience in some hard schools as a worker. If she has had to walk the stony path to spiritual achievement the reward has evidently not failed to satisfy since the book she so joyfully offers to the questing soul is a testimony of Faith, and as she expresses it, a tribute of gratitude for the light that has been vouchsafed through the Bahai religious outlook. Something of the authoress's spirit must be understood if we are to realise the full import of all that she desires the reader to feel. Stirred into a life of Real thinking she knows there are many others like herself who long for that satisfaction of mind and heart which she has found through this great spiritual source.

People who have struggled and fought through difficulties, to acquire both education and a livelihood at the same time, evolve slowly with ideals that yearn to help in the making of a happier world, a saner and a more sympathetic one. When therefore these Social and democratic ideas are found, coupled to a high spiritual ethic, we thoroughly understand the words of her dedication in a short but impressive foreword commencing.

"This testimony and introduction is written under the impelling power of the Spirit, to bear witness to the Truth of the Revelation of Bahaullah with the desire to spread a knowledge of His Teaching in the world, it is published as a thanks offering, in accordance with the directions of "Abdulgaha" and the kindly help and encouragement of confirmed believers in the Bahai Cause".

In these words couched in something like the terms of a 'credo' we recognise the accents of one who really knows that she has been offered the "Bread of life" and the 'living word' and until a soul truly feels this baptism of the Spirit, it cannot communicate this inner force of conviction which arouses others.

Baha'u'llah's Revelation needs examination and reverent acceptance by every war-stricken Christian land. If this religion is growing and spreading, and there is every proof it is, the time has come for the Church to take notice and ask themselves why, and the wherefore. From whence comes this irresistible force of the teaching? Miss Herrick's book comes at a time pregnant with change for Christianity, and those who see the general disintegration of stereotyped religion leaving the bare bones of theology on the track, will hope that her practically expressed faith in the new age may be fulfilled.

Much of the material in "Unity Triumphant" is long familiar to Bahais but the restating of some of the historical happenings in London during Abdul Baha's visit, and the renewal of memory on teachings and events are ever needed not only for our children but for those new souls so eager for help and consolation who are pressing forward to the making of a different world. Bahais will also rejoice that the Magnificent Tablet of Baha'u'llah addressed to Persian believers and couched in grand old Persian, today almost old obsolete,

is included in this volume. The Prophet's majestic influence is clear in tone and compelling when He writes—

"Stand up and proclaim; Perchance those who are asleep may awaken! Declare to the "dead ones" the generous Hand of the Almighty is passing round the Water of Life. Hasten ye and drink! Whosoever shall become alive in this day shall never die, and whosoever dies in this day, can never find Life!" Baha' Ullah declared His "Messid-day" in 1863 and in the above words clearly shows us that the last age is being consummated and the doors of the new one about to open. It is the time foreshadowed in the Christian Gospel as "the great and terrible day of the Lord." How truly have cataclysmic disasters visited the earth for over a century now, and still little sign that they are over—According to Abdul Baha, the end will not be seen till about the year 1956. That entirely new human relationships will emerge out of the present welter of change is sure, and one feels that man will be forced by circumstances to co-operate on higher lines of friendly understanding and assist in the education, not exploitation, of backward races and countries.

To this end the employment of an intermediary language must be brought into requisition and made free and compulsory in the education of the public schools.

The future Bahai religious gatherings with descriptions of the great Chicago Temple now in course of construction, and an excellent picture of the Mashrakul Azkar of Eshkabad are welcome features of the book.

The volume has been excellently turned out, and no expense spared in its treatment as a religious production. We believe that translated into German and Russian it would find an enormous field of propaganda and work for a more spiritual socialism in the enlightened centres of Europe.

J. S.

NOTES & NEWS.

INDIA.

By order of our Lord and Aga Syed Mustafa my father and myself have been sent to this village to establish

the vernacular school and teach the Baha'i pupils in Burmese. By our striving some pupils can now read and write Burmese, and some pass the 6th and 7th standard, and their behaviours are better than before. During this time we were most happy to receive the important prayers you sent us, and we are teaching them to the Beha'i children, numbering almost one hundred. Therefore we are very thankful, and are hoping to have the pleasure of hearing more from you.—The Schoolmaster of Daidanow-Kalazoo.

With delight and pleasure I acknowledge the letters. Indeed, I am glad to join hands with you, and work for such a movement. It is because of mutual understanding that we are brought together.

When a strange beast enters amongst a herd of cows, it will be driven away through an attack of the entire herd—but when another of its kind enters all become her friends and there is great mutual kindness. Thus when devotees meet they experience great happiness. It is love—divine love which is the silken tie that connects the believers. The unselfish love is the highest of all—let us cultivate unselfish love, which is divine and will help us carry out our aims which are noble. It is the purpose of our Father of all religions that we learn in this Kindergarten of early life to live like brothers and sisters, and is it not to our own advantage to live thus harmoniously and lovingly? The poet, the prophet, the philosopher—all have pictured a paradise where there be no more injury, it is not a mere word-picture, but should be enjoyed, now and here. "Thy Kingdom come" is not spoken of some far-off event. No, Friends let us bring it down NOW and HERE! Let us all join together. Talk of unity based on mutual understanding and tolerance will do it—if we will not learn this lesson now, time will teach us. I am ready to help in this noble task.—Abasi M. U.

From WORLD FELLOWSHIP.

I am about to launch a Health League in Karachi, in which our friend, Mr. H. is expected to take an active part. Children's health will receive my special attention, and who knows that a children's Home may not come into existence one day. The idea of starting a Fellow Club is capital. I shall consult Mr. H. and see if we could realize the dream. I hope Mr. Shirazi has met you by this time.

(Signed)

Mr. Malik.

Note—Under the waving trees of the Garden of Friendship in America, in the presence of Faith Zim and Maude Mickle, Brother Shirazi of India, and Auntie Victoria started a Home Station Fund for Karachi. May God's blessing rest upon it.

Jaipur City, India—It is a long time since I have been watching your activities with boundless joy and happiness. I have been reading your interesting, inspiring letters, your beautiful words have often awakened us from a slumber and your untiring zeal to serve the Cause has aroused us many a time to work and to sacrifice. It is simply invigorating to go through the columns of the World Fellowship. Our next Convention will be held during the coming Christmas at Calcutta, and we expect that some of you will manage to come down and attend. Shirin, our sister, has been in correspondence with you, and we hope that in the future we will be able to have better organization in India. I am especially fond of children, and it was really a happy time for me to have so many Baha'i children in Germany. They are all so loving and so innocent—and so heavenly in their devotion. Please remember me to all your children, and they will all
SOME DAY MEET THIS SERVANT! Abha Greetings.

KAUSHAL KISHORE.

Foreign News.

We commend the following extracts from the September letter of the Haifa Spiritual Assembly to our readers and we are sure these words will not fail to impress upon all the necessity of the rapid promulgation of the teachings of Baha 'u'llah if Humanity is to be saved and this world to become a fit place to live in harmony and Love:—

"Look up the topical subjects of any Newspaper or Magazine and there you are face to face with words, writ in bold characters, such as: Fire, Tremors, Storm, Floods, Ravage, Disturbances, Heavy losses of Life, and immediately you find the consoling figure of the Beloved Master, 'Abdu'l Baha before you, uttering the following holy words:—

"These dreadful events are as warnings on the part of God so that they may quicken the people and

make them mindful. Like unto children, who are being rocked in a cradle, the harder they are rocked to be awakened, the deeper they fall into sleep.....We shall wait and see what God hath decreed to be the outcome of the universal upheaval.....Perchance God willing they may become mindful.....In short pray and supplicate at the Threshold of the Almighty in behalf of heedless souls, for they know not what they are doing."

About twenty years ago there were no Baha'is in Thaskend, the capital of Russian Turkestan, but two friends from Persia went there with a view to start a commercial centre and they seized every opportunity to give out the Message to all those who came to them. These seeds have now grown into flourishing trees, their branches intertwined together to form a canopy to Unity, Love and Oneness. The Baha'i schools started there are open to all without any distinctions. Several Baha'i institutions have been established and may we hope that soon this city will be turned into a Bahai Garden.

In Ishqa-a-bad the friends have recently elected the following sub-committees of the Spiritual Assembly:—The Committee for the Spread of Teachings, The Education Committee whose function it is to attend to the education of boys and girls, The Social Relief Committee, The Meshriq'ul-Adhkar Committee, The Arbitration Committee, The Service Committee, The Young Men Union Committee, The Correspondence Committee, The Library Committee, The Supervising Committee, The Women Teaching Committee. The Women Service Committee, and the Committee which looks after the interests of National Fund. The beloved friends there are very active and they are truly helped by the Divine Power.

The Port Said Assembly had sent Shykh Muhyyd Din to Tunisia, but since his arrival there regular meetings are being held and the Cause has made real progress.

Mirza Nuruddin Khan was sent by the Spiritual Assembly of Hahadan to make a trip to Sauandaj and Garrus Kurdistan where he has succeeded in establishing a Spiritual Assembly and a school at Qarveh, Kurdistan.

[Carried on last inside cover

ابھی جل ذکرہ اعلیٰ مردندان عکا وقتی کہ در تحت سلاسل اغلال بود فرمود الی الی
یا ملاء الا بلاد الی الی یا حزبل الاحیاء الی الی یا مطالع الافراد قد فتح باب الاسرار والا
شرا فی خوضهم یلعبون) بایں کلمہ علیا نفوس مختلفہ العقاید روانہ وار شمعش جمع
شدند و برائے صفائے کلام مبارکش ستر پاشمع گشتند چه پدر ما که از سپر ما عرض
نمودند. و چه عاشقها از معشوقها احترام بستند و از اراں فرزندان از مادران بریده
شدند و سزاراں برادران از برادران قرار نمودند. و از جہتی چگونه وصل نمودند آنکذا حفظ
شد اشخاص کہ سالها شیطان و غول بیابان ہل تخم کینہ و عدوان در رافضی
قلوبشان کاشته بود. بسبب بیان بایں امر بدیع و جلالت تاثیر اش کلام منبع چنان
متحد و موافق شدند کہ گویا از یک صلب ظاهر شدہ اند. مسلمان یکیمی تہنیت گفت
و کلیسیا سچی تبریک داد و محمدی باز روشنی مصافحہ نمود. انست کہ خداوند و قرآن
عظیم مخاطباً رسولہ الکریم میفرماید (لو انفقت مافی الارض جمیعاً ما لفت بین
قلوبکم و لکن اللہ یولت بین القلوب) و از جہت فصل بایہ مبارکہ (و یوم یفر المرء
اخیه و امه و امیہ و صاحبہ و بنیہ و فضیلہ المتقوین) مصداق داد آیا انصاف است
سلطنت ندانست از این سلطنت و جانہ و قدرت معنویہ منصرف شد و سلطنت ظاہری را کہ از
اعاقر و رعایا حاصل شدہ و در حقیقت طاقہ از دست رنج زار عین کار این سلطان و متبعہ
از نزاع میکند و نظر گرفتہ حال آنکہ این سلطنت معنویہ یکبارہ عالم را مسخر نموده و حیا بخشیدہ و با
کلمہ ثناء و عظمت و بیدستی و مومن کا فر فصل نمود و در جہت شدہ بر او ابرار و قنمت شدہ بر آنجا